ſa.ꝓpoſitio cathegorica falſa eſt illa cuiu primariū ⁊ adequatū ſignificatū eſt falſū vt tu es aſinus. ¶ Quarta diuiſio. propoſitionum cathegoricaꝝ alia poſſibilis alia īpoſſibilis. ¶ Propoſitio cathegorica poſſibilis eſt illa cuius primariū ⁊ adequatū ſignificatū eſt poſſibile: vt tu curris. ¶ Propoſitio cathegorica impoſſibilis ē illa cuius primarium ⁊ adequatum ſignificatū eſt impoſſibile: vt hō eſt aſinus. ¶ Quinta diuiſio. propoſitionū cathegoricarum alia neceſſaria alia contingens. ¶ Propoſitio neceſſaria eſt illa cuius primariū ⁊ adequatum ſignificatū eſt neceſſarium: vt deus eſt. propoſitio contingens eſt illa cuiꝰ ſignificatum primarium ⁊ adequatuꝫ eſt ꝯtingens: vt tu es homo. Et voco ſignificatū contingens illud quod indifferenter poteſt eſſe verum vel falſum. ¶ Sexta diuiſio. ¶ Propoſitionum cathegoricarum [illegible] alia alicuiꝰ quātitatis: alia nullius. ¶ Propoſitio cathegorica alicuiꝰ quātitatis ē illa que eſt vniuerſalis: particularis: indefinita vel ſingularis. ¶ Propoſitio vniuerſalis eſt illa in qua ſubijcitur terminus communis ſigno vniuerſali determinatus: vt ois homo currit. Terminum communem voco in preſenti nomen appellatiuum [illegible] men pluralis numeri. Signa vniuerſalia ſunt iſta. omnis. nullus. quilibet: vnuſquiſqꝫ: vterqꝫ: neuter: qualiſlibet: [illegible] bet: ⁊ hꝰi. ¶ Propoſitio particularis ē illa in qua ſubijcitur terminus cōis ſigno particulari determinatus. vt aliquis homo diſputat. Signa particularia ſūt iſta. aliqs. quidam. alter. reliquus ⁊ hꝰi. ¶ Propoſitio indefinita eſt illa in qua ſubijcitur terminus cōmunis ſine aliquo ſigno: vt homo eſt aīal. ¶ Propoſitio ſingularis eſt illa in qua ſubijcitur terminus diſcretus vel terminus cōmunis cum pronomine demonſtratiuo ſingularis numeri. Exemplū primi. ſor. currit. Exemplum ſecundi. ille homo diſputat. Uoco autem terminū diſcretum vel ſingulareꝫ nomē propriū ſicut pronomen demonſtratiuū ſingularis numeri. vt iſte: iſta: iſtud. Ex quibus ſequitur

[illegible] que eſt cathegorica nullius quantitatis. ⁊ dr̄ ꝙ illa q̄ nō eſt vl̄is nec particularis: nec indefinita: nec ſingularis: vt excluſiue: exceptiue ⁊ r̄duplicatiue. videlꝫ tm̄ [illegible] currit. ois homo preter ſor. mouet̄ ſimilis homo inquantum homo eſt aial. Iuxta primā ſecundam ⁊ vltimā diuiſiones pōit̄ iſte verſus. Que: ca. vel. ip. Quaſi. ne. vel af. v. Quanta. par. in fin. ¶ Prima pars ſic intelligit̄: ꝙ ad interrogationem de propōne factam p. Que. reſpondet̄ cathegorica vel hypothetica. Secūda auteꝫ aſſerit qd̄ ad interrogationem factā p. q̄lis. reſpondet̄ affirmatiua vel negatiua. ſed in tertia denotat̄ ꝙ ad interrogationem factam per. Quanta. reſpondeat̄ vl̄is pticularis: idefinita: vel ſingularis. ⁊ hoc ſm̄ exigentiam propoſitionis propoſite. quare ⁊c̄.

Cap. 7.

Preter ſupradictas diuiſiōes due alie declarant̄. ¶ Prima eſt iſta. ¶ Propoſitionum cathegoricaruꝫ alia de ineſſe: alia modalis. ¶ Propō cathegorica de ineſſe eſt illa i q̄ nō ponitur aliqs modus. vt hō currit. ¶ Propō cathegorica modalis eſt illa i qua ponit̄ aliqs modus: vt poſſibile eſt ſor. currere. Modi autem ſunt ſex. ſ. poſſibile ⁊ impoſſibile: neceſſarium ⁊ ꝯtingens: veꝝ ⁊ falſuꝫ. ¶ Secunda diuiſio. ¶ Propoſitionū modalium: quedam eſt in ſenſu diuiſo. ⁊ quedam i ſenſu compoſito. ¶ Propoſitio modalis i ſenſu diuiſo eſt illa in qua modus mediat īter actūum caſum ⁊ verbū infinitiui modi: vt ſortem poſſibile eſt currere. ¶ Propoſitio modalis in ſenſu ꝯpoſito eſt illa i qua modus totaliter p̄cedit vel finaliter ſubſequit̄: vt deū eſſe eſt neceſſariuꝫ. impoſſibile eſt hominem eſſe aſinū. ¶ Ex his diuiſionibus originant̄ tres figure. quarum prima dicit̄ de ineſſe. Secunda modalis de ſenſu diuiſo: ſe habēs ad modum prime. Tertia vero dicit̄ modalis de ſenſu compoſito: ſed a ceteris diſperata. Quarum declarationes habes i exemplo hic inferius poſito.

Sequuntur figure.

Figura in esse.
Quilibet homo currit.
Nullus homo currit.
Contrarie.
Contra
dictorie
Contra
dictorie
Subalterne
Subalterne
Quidam homo currit.
Quidā hō nō currit.
Subcontrarie.
Figura modalis de sensu diviso.
Quēlibet hoiez posse ē currere.
Nullum hoiez posse est currere
Contrarie.
dictorie
Contra
Subalterne
Subalterne,
dictorie
Contra
Aliquem hoiez posse ē currere.
Aliquem hoiem non posse est currere.
Subcontrarie.
Figura modalis de sensu composito.
Necesse ē sor. currere.
Impossibile ē sor. currere
Contrarie
dictorie
Contra
Subalterne
Subalterne
dictorie
Contra
Possibile est sor currere.
Cōtingēs est sor. non currere.
Subcontrarie

Capitulum octauum.

f Int igiť tã p̄me q̄ȝ secũde figuř he reglę gñales. pria ē ista. Vlis affirmatiua: ⁊ vlis negatiua ď cõsilib⁹ subi. p̄dicatis ⁊ copulis supponẽtibus p̄cise p eodẽ vel p eisdẽ sũt ꝯrie i figura vt qlȝ hõ currit nullus hõ currit. ¶ 2 regula est ista. Particularis affirmatiua ⁊ p̄ticularis negatiua de ꝯsilib⁹ subiectis p̄dicatis ⁊ copulis supponẽtib⁹ p̄cise p eodẽ vel p eisdẽ sũt subcõtrarie i figura. vt qdã hõ currit. ⁊ qdã hõ nõ currit. ¶ 3ª regula vlis affirmatiua ⁊ p̄ticularis negatiua. vel vlis negatiua ⁊ p̄ticularis affirmatiua de ꝯsilib⁹ subiectis p̄dicatis: ⁊ coplis supponẽtib⁹ p̄cise p eodẽ vel p eisdẽ: sũt ꝯdictorie i figura. ⁊ qlȝ hõ currit. ⁊ qdã hõ ñ currit. nullus hõ currit. ⁊ quidã hõ currit. ¶ 4ª regula. vlis affirmatiua ⁊ p̄ticularis affirmatiua. ⁊ vlis negatiua ⁊ p̄ticularis negatiua. ď ꝯsilib⁹ subiectis p̄dicatis: ⁊ copulis supponẽtib⁹ p̄cise p eodẽ vel p eisdẽ sũt subalterne i figura. vt qlȝ hõ currit ⁊ quidam homo currit. Nullus hõ currit. ⁊ quidam homo non currit. ¶ Ex p̄dictis seqť q̄ ille non sũt ꝯrie. ois hõ currit. nullus hõ currit. nec iste ꝯdictorie. ois hõ currit. qdã hõ nõ currit. nec iste subalterne. ois hõ currit. qdã hõ currit. q2 termini nõ supponũt p̄cise p eodẽ vel p eisdẽ. In vna. n. sub̃m supponit p vtroq̄ sexu. In alia võ p masculino tm̃. Cap. 9.

f Icut q̃ttuor regulis situãť ppõnes i figura: ita q̃ttuor aliis regulis ipsaꝝ cognosciť lex seu nã. q̃ꝝ pª est ista. Nõ ē poße duo ꝯria esse siľ va: sed bñ siľ falsa. Prima ps pȝ iductiue in oib⁹. ⁊ scda pbať. qm̃ ista sũt siľ falsa. qlȝ hõ est alb⁹. null⁹ hõ ē alb⁹. ⁊ ista siľr. oẽ aial est hõ. nullũ aial ē hõ. ¶ 2ª regula est ista. nõ ē poße duo subcõtraria eẽ siľ falsa. sed bñ siľ va. Pȝ ps prima i singulis discurrendo. et secunda probať. quoniam ista sunt simul vera: aliquis homo est albus. ⁊ aliquis homo nõ est alb⁹. ⁊ aliquod aial est homo. ⁊ aliquod aial nõ ē homo. ¶ Tertia regula est ista. Non ē possibile duo ꝯdictoria esse simul va vel simul falsa. patet ista regula discurrendo p singula ꝯdictoria. ¶ Quarta regula est ista. Si vniuersalis est vera sua p̄ticularis vel indiffinita sibi subalterna est va: sed nõ ecõuerso. Unde si hec eẽt va. quilibet homo est alb⁹. hec similiter esset va. aliquis homo est albus. sed nõ econuerso. q2 iam de facto hec est vera. aliquis homo est alb⁹: ⁊ nõ ista. qlȝ hõ ē aial. Et eodẽ mõ dico de negatiuis. quare. ⁊c. Cap. decimum.

e Quipollẽtiaꝝ tres sũt regule: q̃ꝝ p̄ma ē ista. Neg̃ p̄posita facit eqpollere suo ꝯdictorio. vñ nõ qlibȝ homo currit. equalet isti. aliqs hõ nõ currit. Et ista nõ nullus hõ currit. equalȝ isti. Aliqs hõ currit. ¶ Scda regula est ista. Negatio postposita facit equipolleř suo ꝯrio. probať. nam ista. quilibet homo nõ currit. eqpollet isti. nullus homo currit. ⁊ ista. nullus homo nõ currit. equipollet isti qlibet homo currit. ¶ Tertia regľa ē ista. Negatio preposita ⁊ postposita facit eqpollere suo subalterno. vñ hec. nõ quilibet homo nõ currit. equipollet isti. aliquis hõ currit. Et ista. nõ nullus hõ nõ currit. eqpollet isti aliqs hõ nõ currit. Unde v̄sus.

Pre. ꝯdic. post. ꝯ. pre. postq̄ȝ. subalter.

Hec regula non solũ debuit prime vel secunde figuř: imo ⁊ tertie. Et voco ibi neg̊nem prepositã quãdo coniungiť modo: siue modus precedat siue sequať. ⁊ postpositã quando coniungunť v̄bo infinitiui modi. Exemplũ p̄mi. nõ poße ē sor. curreř. vel sor curreř nõ est poße. Exẽplũ secũdi. poße est sor. nõ curreř. vel sor. nõ currere est poße. hec g̊. non necesse est sor. currere. equiualet isti. ꝯtingens est sor. nõ curreř p primã r̃gulã. ⁊ hec. necesse est sor. nõ curreř. equiualet isti. impoße ē sor. curreř. p secundã r̃gulã. Et ista. nõ necesse ē sor. non curreř. equiualet huic poße est sor. curreř p tertiam r̃gulã. ⁊ ita dicať de ceteris quibuscũq̄ȝ. quař ⁊c. Cap. 11.

c Onuersio ē trãspõ subi i p̄dicatuȝ ⁊ ecõuerso: vt hõ ē aial: aial ē hõ. Et hec diuiditur in cõuersionẽ simplicẽ:

per accidens:⁊ ꝑ cōtrapositionem. Con
uersio simplex est trāspositio subiecti in p̄
dicatum:⁊ ecōuerso:manente eadē quali
tate ⁊ quātitate:vt nullū aīal currit nullū
currēs ē animal. Cōuersio ꝑ accidēs ē trā
positio subiecti i p̄dicatū:⁊ ecōuerso : ma
nēte eadē qualitate:sed mutata quātitate:
vt oīs hō ē animal : aliqđ animal est hō.
Cōuersio ꝑ cōtrapositionē est trāspositio
subiecti in p̄dicatū.⁊ ecōuerso manēte ea
dē q̄litate ⁊ q̄titate.ſ; mutatis terminis
finitis in terminos infinitos:vt quoddā
aīal nō currit:quoddā nō currens non est
nō aīal. Ut aūt sciat̄ q̄ ꝓpositionū his cō
uersiōibus ꝯuertat̄ ponunt̄ isti versus. Fe
ci. simpliciter cōuertit̄:eua:ꝑ acci. Asto:ꝑ
cōtra. sic fit cōuersio tota. In quibus po
nūtur quattuor littere vocales. s. a.e.i.o.
A significat vl'em affirmatiuā. E. vl'em ne
gatiuā. I. ꝑticularē vel indefinitā affirma
tiuā. O vero ꝑticularē vel indefinitā nega
tiuā. Cū ergo dr̄:feci simpliciter:idest vl'is
negatiua ⁊ ꝑticularis affirmatiua ꝯuertū
tur simpliciter:conuertit̄ eua. ꝑ acci. idest
vl'is negatiua ⁊ vl'is affirmatiua ꝯuertunt̄
ꝑ accidēs. Asto:per cōtra. i. vl'is affirmati
ua ⁊ ꝑticularis vel indefinita negatiua cō
uertunt̄ ꝑ ꝯ̄positionem. Harū ꝯuersionū
simplex est vtilior. quia vniuersaliter si cō
uersa ē vero ꝯuertēs ē vera ⁊ econuerso.
sed nō ē ita in cōuersiōe ꝑ accidēs vl' ꝑ ꝯ̄
positionē. nā in cōuersiōe ꝑ accidens con
uersa est falsa. vt oē animal est hō ⁊ cōuer
tens vera:videlicet:homo est aīal. In cō
uersione vero ꝑ ꝯ̄positionē ē ecōuersa ve
ra:⁊ cōuertēs falsa. Nā h̄ est vera:aliqua
rosa nō est substātia. nulla rosa existēte ⁊
tñ hec est falsa. aliqua nō substātia nō est
nō rosa:q2 suū ꝯ̄dictoriū est verū. videli
cet. omnis non sub̄a non est nō rosa. Cō
tradictū de ꝯuersione simplici arguitur.
Primo si hec est vera. nullus hō est muli
er. ⁊ hec est falsa. nulla mulier ē homo. igi
tur regula falsa. Secūdo:hec est vera. nul
lus cecus videt ens. ⁊ hec est falsa. nullū
ens videt cecū. ergo. ⁊c. Tertio:hec ē ve
ra. nulla domus est in hoīe:⁊ hec est falsa.
nullus homo est in domo. ergo. ⁊c. Ad
primū dicit̄ ꝙ illa nō est sua cōuertēs:sed
ista:nulla mulier est aliquis hō. q2 dꝫ esse
cōsimilis limitatio in cōuertēte ⁊ in cōuer
sa. Ad 2^m dico ꝙ nō fit de subiecto p̄di
catū. q2 non est p̄dicatū ly. ens. sed ly. vi
dens ens. iō sic ꝯuertitur ergo nullū vidēs
ens est cecū. Ad tertiū dicitur similiter
ꝙ illa nō est ꝯuertēs ei⁹ ſ; ista. nullū ens i
hoīe ē domus. vel ista. in nullo hoīe ē do
mus. q2 non debent termini mutare casū.
quare ⁊c. Cap. 12.

P Ropositio hypothetica ē illa q̄ hꝫ
plures cathegoricas cōiunctas ꝑ
notā cōditiōis. copulatiōis:disiun
ctionis vel alicui istarū equalētem. vt tu
es homo:⁊ tu es aīal. Tres igit̄ sunt spe
cies hypotheticarū nō equalētes in signi
ficādo vꝫ. ꝯditiōalis. copulatiua ⁊ disiun
ctiua. Alie vō vt localis causalis ⁊ tꝑalis
nō sunt hypothetice. ſ; cathegorice. Pro
pō ꝯditiōalis est illa in qua ꝯiungunt̄ plu
res cathegorice per notā cōditōis: vt si tu
es homo tu es aīal. Propōnū ꝯditiona
liū: alia affirmatiua: alia negatiua. Pro
positio ꝯditionalis affirmatiua ē illa in q̄
affirmatur nota ꝯditiōis. exēplū positū ē.
Cōditionalis negatiua est illa in qua. nota
ꝯditiōis negatur. vt non si tu es homo tu
es asinus. Et hec semp ꝓbatur ꝑ affirma
tiuā. Ad veritatē ꝯditiōalis affirmati
ue reqritur ⁊ sufficit ꝙ oppositum conse
quentis repugnet antecedēti vt si tu es hō
tu es animal. Hec vera ē. qa ista r̄pugnāt
tu es hō. ⁊ tu nō es animal. Antecedēs vo
cat̄ illa ꝓpō q̄ imediate seq̄t̄ notā ꝯditōis
ꝯn̄s vero ē alia. ita ꝙ tu es hō : ē an̄s ⁊ tu
es aīal ē ꝯn̄s. Ad falsitatē ꝯditiōalis af
firmatiue reqrit̄:⁊ sufficit ꝙ oppositū cō
sequētis stet cū an̄tē. vt si tu es homo tu se
des. Hec aūt stāt simul. tu es hō:⁊ tu non
sedes. ideo ista ꝯditiōalis est falsa. De
impossibilitate. possibilitate:necessitate:⁊
ꝯtingētia einsdē nō oꝫ dicere aliter: quia
oīs ꝯditiōalis vera est necessaria. ⁊ oīs fal
sa ē impossibilis. Nulla aūt est q̄ sit contin
gēs. Iste regule dicte sūt de ꝯditōali đ

p accidens
p ꝯpositionē
versus
de hypoteticis

nominata a ly.si.7 nõ a ly.nisi. Cap. 13.

c Opulatiua est illa q̃ h3 plures ca
thegoricas p notã copulatiõis in
uicẽ ꝯiunctas. vt tu es hõ 7 tu se
des. Ꝓpoñũ copulatiuarꝫ alia affirma
tiua alia negatiua. ¶ Affirmatiua ẽ illa in
qua nota copulatiõis affirmat̃. Exẽplum
positũ ẽ. ¶ Negatiua vero ẽ illa in q̃ no
ta copulatiõis negat̃: vt non tu es hõ 7 tu
es asin⁹. ¶ Et semp negatiua ꝓbat̃ p af
firmatiuã. ¶ Ad veritatẽ copulatiue affir
matiue reqrit̃ quãlibet ptẽ eẽ verã. vt tu
es homo 7 tu es aĩal. ¶ Et ad falsitatẽ co
pulatiue affirmatiue sufficit vnã ptẽ eẽ fal
sam: vt tu es hõ 7 tu curris. ¶ Ad possibi
litatẽ copulatiue reqrit̃ quãlibet ptem eẽ
possibilẽ 7 nullã alteri icõpossibilẽ exem
plũ pmi. vt tu es hõ 7 tu curris. S3 ad im
possibilitatẽ eius sufficit vnã ptẽ eẽ ĩpossi
bilẽ aut vnã alteri icõpossibilẽ. exẽplũ pri
mi. tu curris 7 tu es asin⁹. exẽplũ secũdi.
tu es 7 tu nõ es. ¶ Ad necessitatẽ copula
tiue reqrit̃ quãlibet ptẽ esse necessariam.
vt hõ est animal. 7 de⁹ est. ¶ Et ad cõtin
gentiã ipsius requirit̃ 7 sufficit vnã ptem
eẽ ꝯtingẽtem alterã aũt nõ impossibilem
nec idẽ incõpossibilẽ. vt tu curris 7 tu es
homo. vel de⁹ est 7 tu curris. Cap. 14.

d Isiunctiua est illa in qua coniũgũ
tur plures cathegorice p notã dis
iunctiõis: vt tu es hõ vel tu es asi
nus. Ꝓpositionũ disiunctiuarũ: alia af
firmatiua alia negatiua. Disiũctiua affir
matiua est illa in qua affirmat̃ nota disiũ
ctionis vt patuit. negatiua vero est illa in
qua nota disiũctiõis negatur. vt nõ tu es
homo vel tu es capra. 7 hec semp ꝓbatur
per affirmatiuã. Nec eẽt negatiua nisi p
poneretur negatio. vt tu nõ es asinus. vel
tu nõ es capra. affirmatiua est. quia nulla
illarũ negationũ trãsit in notã disiunctio
nis. ¶ Ad veritatẽ disiunctiue affirmati
ue sufficit vnã ptem esse verã. vt tu es hõ
vel tu es asinus. Et ad falsitatẽ ei⁹ reqrit̃
quãlibet ptem esse falsam. vt tu curris vel
nullus baculus stat in angulo. ¶ Ad possi
bilitatem disiunctiue affirmatiue sufficit
vnã ptẽ eẽ possibilẽ. vt homo est asinus
vel antixps est. Sed ad impossibilitatem
eius reqrit̃ quãlibet ptem esse impossibi
lẽ. vt homo est asinus vel nullus deus est.
¶ Ad necessitatẽ disiunctiue affirmatiue
sufficit vnã ptem esse necessariã vel inuicẽ
cõtradici. Exẽplum pmi. deus est vel sor
tes mouet̃. Exemplũ secundi. tu es vel tu
nõ es. Et ad ꝯtingentiã eiusdẽ requiritur
quãlibet ptem eẽ ꝯtingentem 7 nullã al
teri repugnare. nec ẽt ꝯdictoria illarꝫ. vt
antichristus est albus vel ipe currit. Ꝑõi
tur tertia pticula. quia hec disiũctiua ẽ ne
cessaria. tu nõ es hõ vel tu es aĩal. 7 tamẽ
nulla ps alteri repugnat 7 quelibet est cõ
tingẽs. sed hoc ideo. q2 ꝯdictoria ptiu3 re
pugnãt. vt tu es hõ 7 tu nõ es animal. vel
dicat̃ 7 melius ꝙ ad necessitate3 disiũcti
ue requirit̃ 7 sufficit copulatiuã facta3 de
partibus ꝯdictorijs esse impossibilẽ. Et
ad ꝯtingẽtiã. ꝙ copulatiua facta ꝺ ptibus
oppositis sit ꝯtingẽs. hec. n. est necessaria
tu nõ curris vel tu moueris. q2 hec copu
latiua est impossibilis. tu curris 7 tu ñ mo
ueris. Et hec ẽ ꝯtingẽs. tu curris vel tu ñ
moueris. quia hec copulatiua est ꝯtingẽs
tu nõ curris 7 tu moueris secundũ regu
las datas de copulatiuis.

¶ Sequitur capitulum quintumdecimũ
quod est de predicabilibus.

p Redicabile dupliciter sumitur. vi
delicet. cõmuniter. 7 ꝓprie ꝑdica
bile. cõmuniter sumptũ est termi
nus aptus natus de aliquo predicari. 7
sic tã terminus cõmunis ꝙ̃ singularis.
tã ꝯplexus ꝙ̃ incõplexus dr̃ predicabile.
S3 ꝓprie sumẽdo sic diffinit̃. Predicabile
ẽ termin⁹ vniuocus apt⁹ nat⁹ de pluribus
ꝑdicari 7 sic nullus termin⁹ singulari3 nec
trãscẽdẽs aut ꝯposit⁹ dr̃ ꝑdicabile seu vni
uersale qḋ idẽ ẽ. q2 null⁹ tal' ẽ termin⁹ vni
uoc⁹. ¶ Unde terminus vniuocus est ter
minus simplex plura significãs ꝫm vnicã
rõnem sicut ly. homo quod significat sor
tem 7 platonẽ 7 omnia sua significata ꝫm
hanc rõnem aĩal rationale. Per hoc qḋ
dicit̃. terminus. simplex. excluduntur ter

mini compositi. sed ly. significans plura: excludit terminū singularē ⁊ ly. vnica rō-ne. excludit terminū transcendētē. videlʒ ens. aliquid: ⁊ hꝰi. ¶ Terminꝰ equiuocus est terminus simplex plura significās ſm diuersas rōnes sicut li. canis. quod signi-ficat canē latrabilē: sidus celeste: piscē ma-rinū. ⁊ hoc diuersis rōnibus. ¶ Predica-bile secūdo mō sumptū diuidit̄ i qnqʒ vni-uersal[illegible]. videlicet genus speciē differētiaʒ ꝓprium ⁊ accidens. Genus ergo est ter-minꝰ vniuocus p̄dicabilis in qd de plibꝰ differētibꝰ spē. vt: aial: p̄dicat̄ de hoie ⁊ ꝺ asino q̄ dr̄nt spē i eo qꝺ qd. qa ad interro-gationē factā ꝑ qd est hō vł asinus. respō-detur ꝙ ē animal. ¶ Genꝰ diuiditur. naʒ quoddā est genus gnālissimū. ⁊ quoddaʒ genus subalternū. ¶ Genus generalissi-mū est terminus q̄ sic est genus qꝺ nō p̄t esse species. vt substātia. ¶ Genus subal-ternū ē terminꝰ q̄ sic ē gn̄s qꝺ p̄t eē spēs vt: aial. ē. n. gn̄s r̄spectu hois. spēs v̄o re-spectu: corporis. ¶ Spēs ē terminꝰ vni-uocus nō sup̄mus p̄dicabilis in qd ꝺ plu-ribꝰ vt ly. hō p̄dicat̄ de sorte ⁊ platōe i eo quod quid. quia ad interrogationē factaʒ ꝑ quid est sortes vel plato respōdet̄ ꝙ est hō. ¶ Species diuidit̄. quia quedam spe-cialissima ⁊ quedam subalterna.

¶ Species subalte[illegible]a est terminus q̄ cū sit species pōt eē genus. vt aial. ¶ Spēs specialissima est terminus. qui cum sit spe-cies nō pōt eē genus. vt homo. vel alr̄ sic. ¶ Species specialissima est terminus vni-uocus p̄dicabilis in qd de pluribus dr̄n-tibus numero solum. ⁊ notāter dr̄ solum: quia ly. aial. nō ē species specialissima. ⁊ tn̄ est terminus vniuocus p̄dicabilis in quid de pluribus differētibus numero: quia ꝺ sorte ⁊ platōe sʒ nō solū de dr̄ntibus nu-mero. qꝛ ēt ꝺ dr̄ntibꝰ spē. vt ꝺ hoie ⁊ leōe. ¶ Differētia est terminus vniuocus p̄di-cabilis de pluribus in q̄le essentiale. vt rō-nale: quod p̄dicatur de sorte ⁊ platōe i eo quod quale. quia ad interrogationē factā per qualis est sortes respōdet̄ quod ē rō-nalis. ¶ Proprium est terminus vniuo-cus p̄dicabilis de pluribus in eo qꝺ qua-le accidētale cōuertibiliter: vt: risibile: qꝺ predicat̄ de sorte ⁊ platōe. in eo quod q̄-le: qꝛ ad interrogationē factā per qualis est sortes vel plato cōueniēter respōdetur q̄ risibilis. Et tota ratio qua[illegible] sic predi-catur de illis est. qꝛ est propria passio illiꝰ termi hō cū quo cōuertitur. Accidēs ē ter-minus vniuocus p̄dicabilis de pluribus in eo qꝺ quale accidētale nō ꝯuertibiliter sicut li. albū quod predicat̄ de hoie in eo quod quale accidētale. quia ad iterroga-tionē factā ꝑ qualis est hō vel asinus pōt cōueniēter respōderi quod albꝰ. ⁊ hoc nō cōuertibiliter. Quia nō ꝯuertit̄ li. album cū aliquo illorum. ¶ Sufficiētia p̄dicabi-liū habet̄ isto mō. qꝛ omne vniuersale aut est predicabile essentialiter aut accidētalr̄. ¶ Si eēntialiter. aut in qd. aut in quale. Si in quale. illud ē dr̄ia. Si in qd. aut de pluribꝰ dr̄ntibus spē. ⁊ illud est genꝰ. aut de pluribus differētibus numero solū: ⁊ illud ē spēs. Si vero ē predicabile acciden-taliter. aut ergo. in quale. accn̄tale ꝯuerti-biliter ⁊ illud est ꝓpriū. vel. in quale acci-dētalē. nō cōuertibiliter. ⁊ illud est accn̄s. Ex p̄dictis pōt cōuinci que sit p̄dicatio di-recta vel indirecta. essentialis vel accidēta-lis. p̄dicatio directa ē illa in qua supius p̄-dicat̄ de suo iferiori. vt hō ē aial. p̄dicatio idirecta ē illa in qua iferius p̄dicat̄ de suo superiori. vt aial ē hō. p̄dicatio essentialis est illa in qua superius p̄dicat̄ de inferio-ri vel ecōuerso ſʒ qꝺ dcm̄ ē. vł dr̄ia ꝺ aliq̄ illoꝝ. Sʒ p̄dicatio accn̄talis ē illa i q̄. ꝓpuʒ vł accidēs p̄dicat̄ ꝺ genere: spē: vł dr̄ia vł suo idiuiduo aut ecōuerso. Exᵐ pmi. vt hō ē risibił: vł aial ē albū. Exᵐ secūdi ⁊ risibile ē hō: albū ē aial. Et ꝯsilr̄ ꝺ dr̄ia ⁊ idiuiduo dicat̄. vł meliꝰ dicat̄ ꝙ p̄dicatio eēntialis ē p̄dicatio terminoꝝ eiusdē p̄dicamēti vt: hō ē aial. p̄dicatio aūt accn̄talis ē p̄dicatō terminoꝝ diuersoꝝ p̄dicamētoꝝ. vt: hō est albꝰ. Terminꝰ supior ad reliquū dr̄ eē ille q̄ ꝯtinet illū ⁊ n̄ ecōuerso sic ly. aial. respe-ctu istiꝰ termi: hō: qꝛ significat q̄cqd ille ⁊ cū h̄ aliquid vltra. Terminꝰ inferior ad re

liquū dr̄ eē ille q̄ cōtinet̄ ab eo. ⁊ n̄ ecōuer
so. vt ly. sortes. respectu isti⁹ termini: hō.

Substantia.

Corporea   Incorporea.

Corpus.

Animatum   Inanimatum.

Corpus
animatum.

Sensibile   Insensibile.

Animal

Rationale   Irrationale.

Animal
rationale.

Mortale   Immortale.

Homo

Sortes   Plato.

Predicamētū ē coordinatio plurīū
terminorū s̄m sub ⁊ supra. Et diui
dit̄ in decē p̄dicamēta. Quoꝝ p̄m
est p̄dicamētū: sub̄e: cui⁹ gn̄alissimū ē hic
termin⁹: sub̄a: sub q̄ ponit̄ hic termin⁹ cor
pus. sub: corpore: corp⁹ aiatū: sub: corpe
aiato: al̄: sub: aiali: sp̄es sp̄alissima: hō vl:
asin⁹: ⁊ sb̄ istis sua idiuidua: sortes: ⁊ pla
to: brunellus: ⁊ fauellus. ℭ Secūdū p̄di
camētū est predicamētū q̄ntitatis. Cuius
generalissimū ē quātitas: sub q̄ sunt duo
genera subalterna quoꝝ nullū ē supi⁹ ad
reliquū v₃: cōtinuū: ⁊ discretū. p̄mi gene
ris iste sunt sp̄es: linea. suꝑficies: corpus
tēpus: ⁊ locus. quarū hec sunt idiuidua. h̄
linea. hec suꝑficies: hoc corpus: hoc tp̄s:
hic locus. ℭ Secūdi generis infiniti sunt
sp̄es. s. binari⁹: trinari⁹: quaternari⁹ ⁊c̄. in
diuidua vero sunt: hic binari⁹: hic trinari⁹
⁊c̄. ℭ Tertiū p̄dicamētū ē p̄dicamētū: q̄li
tatis: cuius gn̄alissimū ē: qualitas. sub q̄
sunt quattuor genera subalterna: nō se h̄n
tia secūdū sub ⁊ supra. Primū ē habitus
vel dispositio. Secūdū ē. n̄ālis potētia vl̄
ipotētia. Tertiū ē. passio vl̄ passibil̄ q̄litas
Quartū ē: forā vl̄ circa aliq̄d ꝯstās figura.
ℭ Primi generis sp̄es sūt grāmatica. lo
gica. ⁊ rethorica. quarū indiuidua sunt h̄
grāmatica. hec logica. hec rethorica.
ℭ Secūdi generis sp̄es sunt. durū. ⁊ mol
le quarū idiuidua sunt. h̄ duꝝ. h̄ molle.

ℭ Tertij gener⸫ sp̄es sūt. dl̄cedo. amaritu
do. albū. nigrū. calidū. ⁊ frigidū. humidū.
⁊ siccū. quarū indiuidua sūt. h̄ dulcedo. h̄
amaritudo. h̄ albū. hoc nigrū. ⁊ hmōi.
ℭ Quarti generis sp̄es sūt. circul⁹. triāgu
lus. q̄drāgulus. ⁊ h⁹i quarū indiuidua sr̄.
hic circulus. h̄ triāgul⁹. hic q̄drangulus.
ℭ Quartū predicamētū ē. p̄dicamētū re
latiōis. Cuius generalissimū ē. relatio. vl̄.
ad aliq̄d: sub q̄ sunt tria genera sb̄alterna
non se h̄ntia s̄m sub ⁊ supra. ℭ Primū ē.
equparatio. ℭ 2m. est. suppositio. ℭ 3m est.
suppositio. ℭ Primi generis sp̄es sunt.
vicin⁹ eq̄le. ⁊ simile. q̄rū indiuidua sunt. h̄
vicin⁹. h̄ eq̄le. ⁊ hoc simile. ℭ Secūdi ge
neris sp̄es sunt. pr̄. dominus. ⁊ magister.
quoꝝ idiuidua sūt. hic pr̄. hic dn̄s. ⁊ h̄ ma
gister. ℭ Tertij gener⸫ sp̄es sūt. fili⁹. su⁹.
⁊ discipul⁹. quarū indiuidua sūt. hic fili⁹.
hic seru⁹. hic discipul⁹. ℭ 5m p̄dicamētu₃
est p̄dicamētū. actiōis. cui⁹ gn̄a sb̄alterna
sunt sex. quoꝝ nullū ē supius ad reliquum
videlicet. generare. corrūpere. augē. dimi
nuere. alterare. ⁊ secūdū locum mouere.
ℭ Primi ⁊ secūdi generis sp̄es sunt. ge-
nerare hominē. ⁊ corrumpere equu₃. qua
rum indiuidua sunt. sic generare homi-
nem. sic corrūpere equū. ℭ Tertij ⁊ quar
ti generis species sunt. augere in longu₃.
diminuere in latum. quorum indiuidua
sunt. sic augere in longum. sic diminuere
in latum. ℭ Quinti generis species sūt. ca
lefacere. ⁊ frigefacere. quaru₃ indiuidua
sunt. sic calefacere. sic frigefacer̄. ℭ Sexti
generis species sunt. mouere sursum. mo
uere deorsum. quarum indiuidua sunt. sic
mouere sursū. sic mouere deorsu₃. ℭ Sex
tū predicamentum est predicamētu₃ pas
sionis cuius generalissimū est. passio. Et
habet similiter sex genera subalterna nō se
habētia secundum sub ⁊ supra videlicet.
generari. corrūpi. augeri. diminui. altera
ri. ⁊ sc̄dm locū moueri. Primi ⁊ secundi
generis sp̄es sūt hoie₃ gn̄ari. equū corrū-
pi. q̄ꝝ idiuidua sūt. istū hoie₃ gn̄ari. istum
equū corrūpi. tertij ⁊ q̄rti gener⸫ sp̄es sūt
augeri in longū. diminui in latum. qua-

rum idiuidua sunt: sic augeri in longũ sic
diminui i latũ. Quinti generis spẽs sunt
calefieri ꝛ frigefieri. quaꝝ idiuidua sũt. sic
calefieri sic frigefieri. Sexti gñis: spẽs sũt
moueri sursũ: moueri deorsũ: qꝝ indiui-
dua sunt. sic moueri sursũ: sic moueri de-
orsum. ¶ Septimũ predicamentũ ẽ pre-
dicamentũ: vbi: cuiꝰ generalissimũ ẽ: vbi:
sub quo sunt hec genera subalterna: in lo
co: in spacio. quorum species sunt: in do-
mo: in platea: sub qbꝰ sunt idiuidua: i hec
domo: in hac platea: hic: vel: ibi. ¶ Octa
uũ predicamẽtũ est predicamentũ: qñ cu
ius generalissimũ est. qñ: sub quo sũt gña
subalterna. videlꝫ: in tpe: in euo: in eterni
tate. quorũ species sũt: heri: hodie: cras ꝛ
Et indiuidua. vt: tũc: vel: in illo die: vel i
illo instãti. ¶ Nonũ predicamentũ ẽ pre
dicamẽtũ: situs: cuius generalissimũ ẽ: si
tus: vel: positio: sub quo sunt spẽs videlꝫ
stare: iacere: sedere: quarũ indiuidua sũt:
sic stare. sic sedere. sic iacere. ¶ Decimuꝫ
predicamentũ est predicamentũ. habitus
cuiꝰ generalissimũ est. habitꝰ. sub quo sũt
species. anulus. ꝛ corona. armatũ esse cal
ciatũ eẽ. q̃rũ indiuidua sũt. hic anulus. h
corona sic armatũ esse. sic calciatum esse.
¶ Iuxta predicta est notãdũ ꝙ i quocũqꝫ
p̃dicamẽto ponit᷑ cõcretũ i eodẽ ponit᷑ su
um abstractũ: ꝛ econuerso. Ita ꝙ i eodẽ p̃
dicamẽto ponit᷑ hõ. in quo humanitas. ꝛ
in eodem. albedo i quo. album. ꝛ ecõuer
so. ꝛ cetera. Cap. 17.

Syllogismꝰ est orõ in q̃ quibusdam
positis ꝛ concessis necesse ẽ aliud
euenire p ea q̃ posita sunt ꝛ cõces-
sa. vt ois hõ currit sor. est hõ. ergo sor. cur
rit. ¶ Et sciendũ ẽ pmo ꝙ ois syllus con
stat ex tribus terminis. s. maiori extremi-
tate. minori extremitate. ꝛ medio termio.
Uñ mediꝰ terminꝰ est ille qui bis sumitur
ante ꝯclusionẽ ꝛ nõ igredit᷑ ꝯclusionẽ. vt
hõ. Maior. extremitas est ille terminꝰ qui
sum tur in maiori ꝓpõne cũ medio termi
no. vt currẽs. Minor extremitas ẽ ille ter
minus qui sumit᷑ in minori ꝓpõne cũ me
dio termiuo. vt sor. ¶ Secũdo est notan
dum ꝙ figura est debita dispõ terminorũ
que dispõ tripliciter fit. Nã aut illud qđ
subijcit᷑ i prima ꝓpõne predicat᷑ in scđa. ꝛ
sic resultat prima figura. Aut ideꝫ p̃dicat᷑
vtrobiqꝫ. ꝛ sic ordinat᷑ secũda figura. Uel
idẽ subijcit᷑ in vtraqꝫ. ꝛ sic fit tertia figu-
ra. Exemplũ pme figure. vt oẽ aial ẽ suba
ois homo est aial. ergo oĩs hõ est suba.
Exẽplũ secũde figure. vt nullus lapis ẽ hõ
oẽ risibile est hõ. ergo nullũ risibile est la-
pis. Exemplũ tertie figure. ois hõ est aial
ois homo est rõnalis. ergo quoddã rõna
le ẽ aial. vnde versus Sub. pre. prima. bis
pre. secunda. tertia bis sub. ¶ Tertio ẽ no
tandũ ꝙ quedã est ꝯclusio directa ꝛ q̃daꝫ
indirecta. cõclusio directa est illa in q̃ ma
ior extremitas predicat᷑ de minori in con
clusione. exempla data sũt. Cõclusio idire
cta est illa i q̃ minor extremitas p̃dicat᷑ d
maiori i conclusione: vt ois homo est aial
sor. est homo. ergo aliquod animal ẽ sor.
¶ Quarto est notandum ꝙ omniuꝫ ista-
rum figurarum sunt decem ꝛ nouem mo
di quibus sylogizatur in illis: quoruꝫ no
uem pertinent ad primam figuram. quat
tuor ad secundam. ꝛ sex ad tertiam. ꝛ inse
runtur in istis versibus. Barbara celarẽt
darij ferio baralipton. Celantes dabitis:
fapesmo frisesomorum. Cesare: camestres
festino barocho. Darapti: felapton: disa-
mis: datisi: bocardo: ferisõ. Et hi oẽs cõ
cludũt directe pter. v. vltimos pme figu-
re. ¶ In his modis ponũtur quattuor lit
tere vocales. s. a. e. i. o. prima significat v-
niuersalem affirmatiuam. secunda vniuer
salem negatiuam. tertia particularẽ. inde
finitam. aut singularem affirmatiuã. quar
ta particularem. indefinitã. vel singularẽ
negatiuã. secundũ ergo situm istarum lit
terarum in modo debet cõstitui syllogis-
mus. qꝛ ergo in. barbara. ter ponit᷑. a. iõ
quelibet propositio in modo illo erit vni
uersalis affirmatiua. Et qꝛ in. celarent. p-
mo ponit᷑. e. ꝛ secundo. a. ꝛ iteꝝ tertio. e.
ideo illius modi pma propositio ꝛ tertia
erit vniuersalis negatiua. secũda vero vni
uersalis affirmatiua. Si ergo querat᷑ bar

bara.ex qb⁹ ꝯſtat. dicat̃ ꝙ ex duabus vni
uerſalib⁹ affirmatiuis vl̃em affirmatiuaꝫ
directe ꝯcludẽtib⁹. Celarẽt v̄o ex vl̃i ne-
gatiua ⁊ vl̃i affirmatiua vniuerſalẽ nega
tiuã directe cõcludẽtib⁹. ⁊ ita de ſingulis
dicat̃. ¶ Quinto eſt notandum ꝙ prime
q̃ttuor dictiones primi verſus incipiunt
ab his cõſonantibus. b. c. d. f. ⁊ ſil̃r om̃es
dictiones ſequentes. ⁊ per hoc intelligi-
tur ꝙ omnes modi ichoantes. a. b. debẽt
reduci ad primũ prime. ⁊ omnes modi i
choãtes. a. c. ad ſecundũ. ⁊ per. d. ad ter
tiũ. ⁊ per. f. ad quartũ. ¶ Item vbicunqꝫ
ponitur. s. in his dictionib⁹ denotatur ꝙ
ꝓpoſitio intellecta p vocalẽ imediate p̃-
cedentẽ dꝫ cõuerti ſimpl̃r. ⁊ p. p. dꝫ ꝯuer
ti p accidẽs. ⁊ p. m. ꝙ fiat trãſpoſitio i p̃
miſſis. ita ꝙ maior fiat mior: ⁊ ecõuerſo.
⁊ p. c. ꝙ reducat̃ p ĩpoſſibile. Exẽplũ triũ
primoꝝ h̃ reducendo fapeſmo ad ferio.
vt oĩs hõ ẽ aĩal nullus lapis ẽ hõ. g̊ qͦddã
aĩal nõ ẽ lapis. dicat̃ g̊ ſic. nullus hõ ẽ la-
pis. quoddã aĩal ẽ hõ. ergo quoddã aĩal
non ẽ lapis. Iſta reductio habet̃ cõuertẽ
do maiorem primi ſyllogiſmi p accidẽs.
⁊ minorem ſimpliciter. quib⁹ cõuerſioni
bus factis tranſponant̃ premiſſe: ⁊ ita ꝺ
alijs dicatur. ¶ Qualiter autẽ modus in
quo ponit̃. c. reducatur per ĩpoſſibile oñ
dit̃. Nam in iſtis modis ſolũmodo inſe
rit̃. c. videlꝫ. i barocho. ⁊ i brocardo. iõ ſo
lũ iſti modi reducũt̃ ad barbara. p ĩpoſ
ſibile. Exemplũ primi. omnis hõ eſt aĩal
aliquis lapis nõ eſt aĩal. ergo aliquis la
pis nõ eſt hõ. reducit̃ nanqꝫ ad barbara
per impoſſibile ſumendo cõtradictoriuꝫ
cõcluſionis cum maiori ⁊ inferendo op-
poſitũ minoris. vt oĩs homo eſt aĩal oĩs
lapis eſt homo. ergo omnis lapis ẽ aĩal.
Exemplum ſecũdi modi. vt quidam ho-
mo nõ eſt lapis: omnis homo eſt aĩal. er
go quoddaꝫ aĩal nõ eſt lapis. Reducitur
nanqꝫ ad barbara ſumendo contradicto
rium concluſionis cum minori ⁊ inferen
do oppoſitum alterius premiſſe. ſ. maio
ris. vt omne animal eſt lapis. omnis ho
mo eſt animal. ergo omnis homo eſt la-
pis. Vñ verſus. Simpl̃r verti vult. S. p.
vero p acci. m. vult. trãſponi. c. v̄o p ĩpoſ-
ſibile duci. ¶ Ex p̃dictis ſeq̃tur ꝙ nullus
ſylogiſm⁹ ꝯſtat ex oĩb⁹ pticularib⁹ nec ex
oĩbus negatiuis. Et ſi altera premiſſarũ
fuerit pticularis vel negatiua ⁊ concluſio
ſimiliter erit pticularis vel negatiua. Et
h̃ de ſylogiſmis dicta ſufficiant.

¶ Explicit primus tractatus q ſummula
rũ intitulat̃. incipit ſecundus. ſ. ſuppoſi-
tionum. Cap. 1^m.

S Uppoſitio ẽ acceptio t̃mini i
ꝓpoſitiõe ꝓ aliquo. vel ꝓ aliq
b⁹. Exẽplũ p̄mi. tu es. Exẽplũ
ſcd̃i. ego ⁊ tu ſumm⁹. In p̄ma
ſupponit ſolũ pro aliquo. in ſecũda ꝓ ali
quibus. Et notanter dicitur in ꝓpõne. q̃
extra ꝓpoſitionẽ non ſupponit terminus
licet tñ ſignificet. vñ ly. hõ. ita ſignificat
extra ꝓpõnẽ ſicut intra. Nũqꝫ tñ ſuppõit
niſi exiſtat pars ꝓpõnis. ¶ Suppoſitio
diuidit̃. qm̃ aliq̃ ſuppoſitio ẽ m̃alis. ⁊ ali
qua ẽ ſuppõ pſonal̃. Suppõ m̃alis ẽ ac-
ceptio termini in ꝓpõne ꝓ ſuo m̃ali ſigni
ficato. vt hõ ẽ nomẽ. pꝫ ꝙ ly. hõ. nõ ſuppo
nit niſi ꝓ ſe vl̃ ꝓ ſibi ꝯſimili q̃ ſunt ſignifi
cata m̃alia iſtius termini hõ. Suppoſitio
perſonalis ẽ acceptio termini in ꝓpõne ꝓ
ſuo formali ſignificato. vt hõ ẽ aĩal. pꝫ ꝙ
ly. hõ ſuppõit ꝓ ſor. vl̃ ꝓ pla. q ſũt ſignifi
cata formalia iſti⁹ termini hõ. ¶ Ad eui-
dẽtiã aũt iſtaꝝ diffinitionũ ẽ notãdũ. ꝙ
differẽtia ẽ iter ſignificatũ formale ⁊ m̃a
le alicui⁹ termini. Nã ſignificatũ formale
alicuius termini. ẽ illꝺ quod iſte termin⁹
ſignificat. ⁊ de eodẽ ac ꝓ eodẽ ẽ verifica-
bilis affirmatiue ſine additamento ſigni
m̃alitatis. ſic̃ ſor. vl̃ plato ẽ ſignificatũ for
male iſti⁹ termini hõ. q̃ de ſorte ⁊ platõe
verificat̃ affirmatiue ly. hõ. ſine additamẽ
to ſigni materialitatis. q̃a q̃libet iſtaꝝ eſt
vera. ſor. ẽ hõ ⁊ plato ẽ hõ. Sꝫ ſignificatũ
m̃ale alicui⁹ termini ẽ illud qꝺ iſte termi
nus ſignificat ꝓ quo non eſt verificabilis
affirmatiue ſine additamẽto ſigni m̃alita
tatis. ſicut iſte terminus homo. ⁊ q̃libet
ſibi ꝯſimilis ẽ ſignificatũ materiale eiuſ-

dē termini.hō.quia seipsum significat ⁊ quēlibet sibi cōsimilē.tñ ꝓ nullo tali ē verificabilis sine additamēto signi mālitatis.q̄ꝛ h̄ ē falsa.ille termin⁹ hō.ē hō.sed h̄ est vera.iste termin⁹ hō ē ly.hō. ¶ Vel dicat̄ ⁊ breui⁹ ꝙ significatū formale alicuius termini ē illud.de cuius ꝓnoīe demōstrāte verificabilis est talis terminus affirmatiue sine additamēto signi mālitatis.vt sor.est significatū formale illi⁹ termini.hō.quia h̄ est vera.hoc est hō.demōstrando sor.sꝫ significatū māle alicui⁹ termini ē illd.d cui⁹ ꝓnoīe demōstrāte si est talis termin⁹ verificabilis affirmatiue.nisi mediāte signo mālitatis.sicut iste terminus hō est significatum māle eiusdē. q̄ꝛ h̄ nō est vera. hoc est hō. demōstrādo illū terminū hō. sꝫ h̄ bñ ē vā.h̄ ē ly.hō demōstrādo eūdē. ¶ Ex qb⁹ seq̄t̄ p̄rio.ꝙ qlibet termin⁹ q nō ē d seipso verificabil̄.nisi mediāte signo mālitatis hꝫ duplex significatū.vꝫ māle ⁊ formale. sic illi termini. hō.aial.lapis.lignū ⁊ h⁹i. Significat.n. ly.hō.sor.formalit̄ ⁊ seipꝫ aut sibi ꝯsimilē māliter. ¶ Secūdo seq̄t̄ ꝙ qlibet termin⁹ q ē de seipo verificabil̄ sine tali signo hꝫ vnū solū significatū.⁊ illd ē formale ⁊ formalr̄ se significat.sic isti termini.ens. aliqd. nomē.termin⁹.⁊ h⁹i. Nā sicut illa ē vera.ens est ens.ita ista ly ens est ens. Et sicut illa ē vera. nomē ē nomē. ita ista ly.nomē est nomē. ¶ Tertio seq̄t̄.ꝙ sicut aliquis termin⁹ p̄me itētōis vel imp̄onis hēt significatuꝫ formale solūmō. ⁊ aliqs māle ⁊ formale.ita aliqs termin⁹ scd̄e itētiōis vel ip̄onis hꝫ significatū formale solūmō.⁊ aliqs vtrūqꝫ.p̄ma ps ē ꝯñsa qm̄ tā ly.homo.q̄ȝ ly.ens.ē termin⁹ p̄me itentiōis vel ipositiōis.⁊ tñ ly.hō hēt vtrūqꝫ significatū.⁊ ly.ens.formale solūmō.Secūda ps ꝓbat̄. Nā ly.nomē:⁊ ly. ꝓpō:st termini scd̄e itētiōis vl̄ ip̄onis.⁊ ly.nomē hꝫ significatū formale solūmō.q̄ꝛ h̄ ē vā. ly.nomē ē nomē. ⁊ ly. ꝓpō.hꝫ vtrūqꝫ q̄ꝛ h̄ nō ē vera.ly.ꝓpō ē ꝓpō.sꝫ bñ q̄libet istaꝝ. ꝓpō affirmatiua ē ꝓpō. ꝓpō negatiua ē ꝓpō.Simil̄r iste termin⁹ sylls hꝫ vtrunqꝫ significatū: q̄ꝛ h̄ nō ē vā. ly. sylls ē sylls. sꝫ bñ quelibet istaꝝ.a.ē.sylls.⁊.b.ē sylls. dato ꝙ.a.sit sylls p̄rime figure ⁊.b. scd̄e. ¶ Quarto sequit̄.ꝙ sicut aliqs terminus p̄me itentiōis vel ipositiōis pt supponē materialr̄ ⁊ aliqs ꝑsōnalr̄.ita aliqs terminus scd̄e intētiōis vel ip̄onis pōt suppōere ꝑsonalr̄:⁊ aliqs mālr̄.p̄ma ps est ꝯñsa ⁊ secūda ꝓbat̄.nā dicēdo.nomē ē terminus ly.nomē supponit personalr̄: q̄ꝛ pro suo ꝑsonali significato. Et ita dñdo ꝓpō vel sylls ē oīo.sꝫ dñdo.ꝓpō est terminus simplex.syllogism⁹ ē nomē:tā ly.ꝓpō. q̄ȝ ly syllogismus supponit māliter pro suo materiali significato.⁊c. Cap. 2ᵐ.

Ut autē cognoscat̄ quādo termini materialiter supponūt.⁊ quando personaliter.spāles regule declarātur.q̄rū p̄ma est ista. Oīs terminus solū habens significatū formale est solūmō ꝑsonalr̄ supponibilis.pꝫ.q̄ꝛ talis nūq̄ȝ supponit nisi ꝓ suo formali significato. verbi gr̄a.de termis p̄me intētiōis vl̄ imp̄onis. vt ens.aliqd.⁊ huiusmodi. exēplū de terminis secūde intētiōis vl̄ imp̄onis.vt terminus.nomē.⁊ hmōi. ¶ Secūda regula est ista. Oīs termin⁹ vtrūqꝫ habens significatū si sibi additur signū materialitatis in propositione solūmodō materialiter supponit.pꝫ.quia non supponit nisi ꝓ suo mālī significato rōne signi materialitatis.Exēplū de terminis p̄me intētiōis vl impositionis. vt Ly homo. est ly homo Ly animal. est. ly animal. tam ly homo q̄ȝ ly aial.stat materialr̄.Exēplū d terminis secūde intētiōis vel ipositiōis.vt.Ly. ꝓpō. est ly ꝓpō. Ly syllabis est ly. syllabis.tam ly.ꝓpō.q̄ȝ ly syllogismus.supponit materialiter.q̄ꝛ ꝓ suo materiali significato. Signa materialitatis sunt ista ly. iste termin⁹.ista ꝓpō.ista oīo.⁊ h⁹i.sꝫ potissimū est ista vox.ly. ¶ Tertia regula ē ista. Cuiuscunqꝫ ꝓpōnis extrema sūt termini p̄rime intētionis vel ip̄onis quibus non additur signū materialitatis. tā subiectū q̄ȝ p̄dicatū supponit ꝑsonaliter. vt hō ē animal sor. currit. Et notanter dr̄. si

nõ addit̃ signũ mãlitatis: q2 addito illo supponeret ibi terminꝰ mãlr̃. ꝑ scc̃dã regulã. ¶ 4ª regula ē ista cuiuscũqꝫ ꝓpõnis extrema sũt ťmini scd̃e itẽtiõis vel ipõnis q̃rũ subm̃ hꝫ solũ significatũ formale ⁊ ꝑ̃dicatũ vtrũqꝫ. tã subm̃ ꝙ̃ ꝑ̃dicatũ supponit ꝑsonalr̃ si ꝑ̃dicato nõ addit̃ signũ mãlitatis. ver. g. signũ ē ꝓpõ. terminꝰ ē syllogisinꝰ. ¶ 5ª regula ē ista. Si extrema sũt termini scd̃e itẽtiõis vel ipõnis ⁊ subꝫ hẽat vtrũqꝫ significatũ. ꝑ̃dicatũ ṽo sĩlr̃ vtrũqꝫ vel solũ formalẽ. nõ dat̃ regula gñalis. qm̃ iterdũ supponit qlibet illoꝝ ꝑsonalr̃ iterdũ alter mãliter. ver. g. dicẽdo ꝓpõ ē oratio. ambo extrema hñt vtrũqꝫ significatũ ⁊ ambo ꝑsonaliter supponũt. ¶ Itẽ si dicit̃. ꝓpõ ē signum. subiectũ hꝫ vtrũqꝫ significatum. ⁊ predicatum solũ vnũ. s. formale. ⁊ vtrũqꝫ personaliter supponit. Sed si dr̃. ꝓpõ ē nomen. subm̃ hꝫ vtrũqꝫ significatũ. ⁊ predicatũ solũ formale. ⁊ tñ subiectũ supponit mãliter. q2 aliter nõ foret ꝓpõ vera. ¶ Itẽ si dr̃. ꝓpõ. ē terminꝰ incomplexus. vtrũqꝫ extremũ hꝫ vtrũqꝫ significatũ. ⁊ tamen subiectũ suppõit materialiter. q2 alr̃ ꝓpõ esset falsa. ¶ Sexta regula ē ista. Cuiuscũqꝫ ꝓpõnis ꝑ̃dicatuꝫ ē terminus prime intentionis vel impõnis. ⁊ subiectũ secũde deducto ipedimento signi mãlitatis. tã subiectum ꝙ̃ predicatũ supponit ꝑsonalr̃. vt spẽs ē hõ aliqđ genus ē aĩal. ¶ Septima regula est ista. Cuiuscũqꝫ ꝓpõnis subiectũ ē terminꝰ prime intentionis vel impositiõis nõ significans formaliter se. ⁊ predicatũ secũde deducto impedimento signi limitãtis. subꝫ supponit mãliter ⁊ ꝑ̃dicatũ ꝑsonaliter vt hõ ē nomen. petrus est noĩatiui casus. Et notanter dicitur. nõ significãs formaliter se. q2 si terminꝰ aliqs significaret se formaliter. personalr̃ supponeret ꝑ primã regulã vt ens ē terminus transcendẽs. ¶ Itẽ dr̃. sine impedimẽto signi limitãtis. q2 signũ vl̃e vel particulare eiusdẽ gñis limitat ad suppositionẽ ꝑsonaleꝫ. vt aliqs hõ ē spẽs. vel nullũ aĩal ē genus. tã ly hõ. ꝙ̃ ly animal: stat personaliter propter limitationẽ signi. Ex qua sequit̃ ꝙ subalterna illiꝰ. hõ est spẽs. non est illa. omnis hõ est species. nec particularis ē illa. aliqs hõ ē spẽs. sed ista. aliquod hõ est spẽs. nec singularis eius ē aliqua istaꝝ. iste hõ ē spẽs. ista hõ est spẽs. sꝫ ista hoc hõ ē spẽs. ¶ Itẽ ꝯdictoriũ illiꝰ. hõ ē spẽs. nõ ē illud nihil qđ est hõ ē spẽs. aut nullꝰ hõ ē spẽs. q2 tũc duo ꝯdictoria forẽt simul vera. sꝫ istud. nullũ hõ ē spẽs. nec subcõtrariũ eiꝰ. aliqs hõ nõ est spẽs. seu aliqd qđ ē hõ ñ ē spẽs. sꝫ istud. aliquod hõ nõ est spẽs. Ratio ãt quare alique istaꝝ situãtur in figura ⁊ alique ñ. est q2 in aliqbꝰ seruat̃ eadẽ suppositio ⁊ in aliquibꝰ nõ. vñ oẽs ꝓpõnes existẽtes i figura debẽt habere ꝯsimilẽ gnãleꝫ suppõnẽ. Et si dicit̃ qr̃ suppõ materialis reqrit signa neutri generis: Dicitur ꝙ iõ q2 oĩs terminus materialiter supponẽs ē neutri generis ⁊ idecliabile nomẽ ꝑꝫ grãmaticos. Ex vltia ⁊ penultima regulis sequit̃ ꝙ nõ est bona ꝯuersio. homo est species. spẽs est homo. q2 ly homo in prima supponit materialiter. ⁊ i scd̃a ꝑsonaliter. sed sic cõuertitur simpliciter. species ē ly homo. nec illa est bona cõuersio per accidẽs nullũ nomẽ est homo. ergo homo ñ est nomẽ. sed sequitur igitur aliquid qđ ē hõ non est nomen.

Cap. 3m.

Materialis suppositio plures cõtinet diuisiões. quaꝝ prima ē ista. Suppõnũ materialiũ alia discreta. alia cõis. Suppõ materialis discreta ē acceptio termini mãliter supponentis cũ ꝓnoie demõstratiuo. vt hoc homo est spẽs. ille terminꝰ. aĩal ē genus. Suppositio materialis cõis ē acceptio termini materialiter supponẽtis sine ꝓnoie demonstratiuo. vt hõ. est noĩ casus. Petrus est nomẽ ꝓpriũ: vñ ly. Petrus ꝑsonalr̃ sumptũ ē terminꝰ discretꝰ ⁊ nomen propriuꝫ. sed materialiter est terminꝰ cõis ꝑ̃dicabilis de pluribꝰ vꝫ de illo termino. Petrus i mẽte ⁊ de isto i scripto ⁊ de illo i voce. similiter dicẽdo. tu ē ꝓnomẽ dẽmõstratiuũ subꝫ huius nõ est ꝓnomẽ. sed nomẽ indeclinabilr̃ sũptũ hñs sĩlr̃ plura supposita.

¶ 2ª diuisio ẽ ista. Supposͦnū mālīū cōīū alia dẽtminata alia ꝯfusa. Suppō mālis dẽtminata ẽ acceptio t̃mini mālr̄ supponētis. sub q̄ ꝯtingit descēdere ad oīa ei⁹ supposita. disiūctiōe: vt hō ẽ termin⁹ cōis ⁊ isti sūt oēs termini: hō: ḡ: hoc. hō: ẽ termin⁹ cōis vel h̃. hō. ẽ termin⁹ cōis: vel sic de singulis. Ex q̄ seqt̃ ꝙ ista ꝓpō ẽ vera. Hō ñ ẽ noīatiui casus sic̃ ista. Hō ẽ noīatiui casus. q2 sūt due indefinite subꝯ̈rie i q̄ꝝ pͥma verificat̃ sub m̃. ꝓ illo t̃mio. hō q ẽ dt̄i vel acc̄i casus mālr̄ sūpto. ⁊ in alia ꝓ filii q est nōi casus. Et ita ꝯcedit̃ ꝙ amo est v̄bū. ⁊ qd̄ amo nō est v̄bū. Legēs est participiū ⁊ legens non est participium. Tu: est pronomen demōstratiuū. ⁊ Tu: nō ẽ ꝓnomē demonstratiuum. Nec sunt iste ꝯ̈dictorie sed subꝯ̈rie. iō nō cōcedo ꝙ amo est v̄bū: ⁊ nullū amo ẽ v̄bū. Tu es ꝓnomē: ⁊ nullū tu ẽ ꝓnomē: q2 sūt ꝯ̈dictorie. Suppō mālis ꝯfusa ẽ acceptio termini māliter cōīter supponētis sub q̄ nō ꝯtingit descēdere ad oīa sua supponētia disiūctiue. vt tm̄ hō ẽ nomē. ⁊ isti sūt oēs termini. hō. ḡ tātū hoc. hō ẽ nomē vel tm̄ h̃ hō ẽ nomē. vel sic de singulis. q2 i casu añs est veꝝ ⁊ ꝯ̈ñs est falsū. ¶ 3ª diuisio ẽ ista. Supposͦnū mālīū ꝯfusaꝝ: q̄dā ẽ ꝯfusa tm̄. ⁊ q̄dā cōfusa distributiua. ¶ 4ª diuisio est ista. Supposͦnū mālīū cōfusaruꝫ tm̄ q̄dā ẽ mobilis: ⁊ q̄dā imobilis. Suppositio mālis cōfusa tm̄ mobilis ẽ acceptio termini māliter supponētis. sub quo cōtingit descēdere ad oīa sua supposita disiūcti. vt tm̄ hō est nomē. ⁊ h̃ sūt oīa ly hō. ergo tm̄ h̃ hō vel hoc. hō vel sic de singulis ẽ nomen. Suppō mālis cōfusa tm̄ notabilis ẽ acceptio termini māliter cōīt̃ supponētis. sub quo nō cōtingit descēdere. sed si ꝯtingeret descēderet̃ disiūctim. vt nec̄io hō ẽ species. ly. hō stat cōfuse tm̄ imobiliter. q2 nō licet descēdere. vñ nō sequit̃. nec̄io hō ẽ spēs. ⁊ isti sūt oēs termini. hō. ergo necessario hoc. homo vel h̃. homo. vel sic de singulis est species. añs enim ẽ verū. ⁊ ꝯ̈ñs falsuꝫ. tamen si cōtingeret descendere descenderet̃ mō dicto.

¶ 5ª diuisio ẽ ista. Supposͦnū mālīū distributiuaꝝ q̄dā ẽ mobilis. ⁊ q̄dā imobilis. Suppō mālis distributiua mobilis est acceptio t̃mini materialiter cōmuniter supponentis. sub quo cōtingit descēdere ad oīa sua supposita copulatiue. vt omne hō ẽ termin⁹. ⁊ isti sūt oēs termini. homo. ergo hoc. homo est terminus ⁊ hoc. homo. est terminus. ⁊ sic de singulis. Suppositio mālis distributiua immobilis ẽ acceptio termini materialiter cōmuniter supponentis sub quo cōtingit descendere. sꝫ si ꝯtingeret. descenderetur copulatiue. vt necessario omne hō ẽ species ly homo. stat māliter distributiue imobiliter. quia nō licet descēdere cū nō sequat̃. necessario oēe hō ẽ spēs. ⁊ isti sūt oēs t̃mini hō. ergo necessario hoc homo est species. et necessario hoc est species. ⁊ sic de singulis. añs. n. est verū ⁊ ꝯ̈sequens falsum. verūtamē si ꝯtingeret descendere descēderetur illo modo. ¶ Propter predicta ẽ notandū ꝙ ista coniunctio. ⁊ aliquando tenet̃ copulati. ⁊ aliqñ copulatiue. tenet̃ copulatim qñ copulat terminos. vt sor. ⁊ pla. currūt. Tenet̃ copulatiue qñ coniungit ꝓpōnes. vt sor. currit ⁊ pla. mouet̃ cō similiter nota disiunctiōis aliqñ tenetur disiunctim aliquādo disiūctiue. Tenetur disiunctiꝫ quando disiūgit terminos. vt sor. vel pla. currit. Et tenetur disiunctiue quando disiūgit ꝓpōnes. vt deus est vel homo est asinus.

Cap. 4.

Consequēter sequit̃ diuisiōes ponere supposͦnis personalis mām ꝯcernentes. Quaruꝫ pͥa est ista. Supposͦnum personalīū alia discreta alia cōis. Suppō personalis discreta est acceptio termini singularis vel cōis cū ꝓnomine demōstratiuo singularis nūeri ꝑsonaliter supponētis. vt sor. currit. ille hō disputat. Ex illa diuisiōe sequit̃ ista regula. Oīs termin⁹ discret⁹ vel cōis cum ꝓnoīe demonstratiuo singularis numeri exñs ps ꝓpōnis. discrete supponit siue p̄cesserit signū distributiuū siue ñ. vñ ita stat discrete ly. tu. in illa. nullus asinus es tu. si-

cut ĩ ſta [illegible]tu es hõ. Suppõ ꝑſonalis cõĩl
ẽ acceptio t̃mini cõis ꝑſonal̃r ſupponẽtiſ
ſine ꝓnoie demõſtratiuo ſingl̃aris nũeri.
vt hõ currit. ¶ 2ª diuiſio ẽ iſta. ſuppõnuꝫ
ꝑſonaliũ cõiuꝫ q̃dã eſt determiata ⁊ q̃dã
ꝯfuſa. Suppõ ꝑſonalis determiata ẽ ac-
ceptio termi ꝑſonal̃r ſupponentis: ſub q̃
ꝯtigit deſcẽdere ad oia ei⁹ ſingl̃aria diſiũ
ctiue. vt hõ currit. ⁊ iſti ſũt oẽs hoies. g̃ il
le hõ currit vel iſte hõ currit. vel ſic d̃ ſin
gul̃. ¶ Iuxta quã ſuppõnẽ ſit h̃ pª regl̃a.
Cuiuſlibet ꝑticularis vel idefinite ſubie-
ctũ ſuppõit determiate: tã affirmatiue q̃z
negatiue: tã ſuppõne mãli q̃z ꝑſõali. ¶ 2ª
regula eſt iſta. oĩs termin⁹ cõis quẽ nullũ
ſignũ p̃cedit niſi ſignũ ꝑticulare ſuppõit
determiate. vñ h⁹ ꝓpõnis. hõ eſt aial: taꝫ
ſubiectũ q̃z p̃dicatũ ſuppõit determiate.
⁊ ſi alicui iſtoꝝ adderet̃ ſignũ ꝑticulare.
nõ ꝓpt h̃ ipediret̃ ſuppõ iſta. Suppõ cõ
fuſa eſt acceptio termini cõit̃ ꝑſonal̃r ſup
ponẽtis ſub quo nõ ꝯtingit deſcẽdere diſ
iunctiue. vt tm̃ hõ eſt riſibilis. ly. hõ ſtat
ꝯfuſe: ⁊ nõ dꝫ diſiũctiue deſcẽdi: vt pate-
bit. ¶ 3ª diuiſio eſt iſta. Suppõnũ ꝑſona
liũ ꝯfuſaꝝ q̃dã ẽ ꝯfuſa tm̃: ⁊ q̃dam ꝯfuſa
diſtributiua. ¶ 4ª diuiſio eſt iſta. Suppõ
nũ ꝑſonaliũ ꝯfuſaꝝ tm̃ q̃dã eſt mobilis ⁊
quedã imobilis. Suppõ ꝑſonalis cõfuſa
tm̃ mobilis eſt acceptio termini cõis ꝑſo
naliter ſupponẽtis: ſub quo ꝯtigit deſcẽ-
dere ad oia ſua ſuppoſita diſiũctiꝫ. vt oĩs
hõ eſt aial. ⁊ hec ſunt oia aialia. g̃ oĩs hõ
eſt hoc aial vel hoc aial: vel ſic de ſingul̃.
¶ Iuxta quã ſuppõnẽ ſit hec p̃ma regl̃a.
Cuiuſlibet vl̃is affirmatiue p̃dicatũ ſi fue
rit t̃min⁹ cõis d̃ducto oĩ ipedimẽto ſtat cõ
fuſe tm̃ mobil̃r. vt oĩs hõ ẽ aial. ly. aial ſtat
ꝯfuſe tm̃ mobil̃r. dico ſi fuerit t̃min⁹ cõis
qꝛ ſi fuerit t̃min⁹ diſcret⁹ ſtaret diſcrete. ẽt
dico ſine ipedim̃to: ad excludẽdũ alia ſig̃
vñ dicendo oĩs hõ oẽ aial eſt. ly. aial eſt p̃
dicatũ vl̃is affirmatiue ⁊ terminus cõis:
⁊ tñ non ſtat ꝯfuſe tm̃: ſed diſtributiue: vt
patebit. ¶ 2ª regula. Cuiuſlibet excluſiue
primi ordinis: cui⁹ nota excluſionis nõ ne
gatur ſubiectũ ſi fuerit termin⁹ cõis de-
ducto oĩ alio impedimẽto ſtat ꝯfuſe tãtũ
mobiliter: vt tantũ hõ currit tãtũ hõ non
currit. vtrobiq̃ ſupponit ly. hõ. cõfuſe tã
tum mobiliter. Suppõ perſonalis cõfuſa
tm̃ imobilis eſt acceptio termini perſona
liter cõiter ſupponẽtis: ſub quo nõ cõtin
git deſcẽdere. ſed ſi ꝯtingeret deſcẽderet̃
dſiunctim. vt neceſſario hõ eſt aial. ſuppo
nit ly. hõ. iſto mõ. qꝛ cũ nl̃lo medio ſeq̃t̃.
ergo neceſſario. iſte hõ vel iſta hõ: vel ſic
de ſingulis eſt aial. qꝛ añs eſt verũ. ⁊ ꝯñs
falſũ. tñ ſi contingeret deſcendere: deſcẽ-
deret̃ iſto mõ. Huic ſuppõni ãnectũt̃ re-
gule. ¶ Prĩa eſt iſta. Cuiuſlibet ꝯditõa-
lis affirmatiue de termis cõib⁹ deducto i
pedimẽto alteri⁹ ſigni: q̃libet illoꝝ ſuppo
nit ꝯfuſe tãtũ imobiliter. vt ſi hõ eſt aial ẽ
tam ly. hõ. q̃z ly. aial: ſtat ꝯfuſe tantũ imo
biliter. ¶ 2ª regula. Cuiuſlibet replicati-
ue affirmatiue p̃dicatũ ſi fuerit capax cõ-
fuſionis: ⁊ nõ habuerit aliũde impedimẽ
tum: ſtat ꝯfuſe tm̃ imobiliter vt for. iq̃uã
tum hõ eſt aia ly. aial ſtat illo mõ. ¶ 3ª re
gula. Cuiuſlibet modalis i ſenſu ꝯpoſito
habentis terminũ cõem nõ diſtributum:
ſupponit ille termin⁹ ꝯfuſe tantũ imobili
ter. vt neceſſario hõ eſt aial. Impoſſibile
eſt hoiem nõ eſſe. qꝛ nõ licet deſcendere:
vt pꝫ. ¶ 5ª diuiſio eſt iſta. Suppõnũ per
ſonaliũ diſtributiuarũ quedam ẽ mobil̃:
⁊ quedã imobilis. Suppõ perſonalis di
ſtributiua mobilis eſt acceptio termini ꝑ
ſonal̃r cõiter ſupponẽtis ſub quo ꝯtingit
deſcendere ad oia ſua ſuppoſita copula-
tiue. vt oĩs hõ currit. ⁊ iſti ſunt oẽs homi
nes. ergo iſte hõ currit ⁊ iſte hõ currit: ⁊
ſic d̃ ſingulis. quare ꝯcludit̃ ꝙ ly. hõ ſtat
cõfuſe diſtributiue mobiliter. Iſti ſuppõ
ni ſunt ãnexe iſte regule. ¶ Prima ẽ iſta.
Cuiuſſibet ꝓpõnis vniuerſalis affirmati-
ue ſubiectũ ſtat ꝯfuſe diſtributiue mobili
ter. vt oĩs hõ currit: quilibet hõ diſputat.
quodlibet aial mouet̃. tam ly. hõ. q̃z. ly.
aial ſtat diſtributiue mobiliter. ¶ 2ª regu
la. Cuiuſlibet vl̃is negatiue de ꝯſueto mõ
loquẽdi tam ſubiectũ q̃z predicatũ: ſi fue
rit termin⁹ cõis nõ ipedit⁹: ſuppõit cõfuſe

ꝺiſtributíue mobiliter. vt nullus hõ ẽ aſi
nus: tã ly. hõ ꝙ̃ ly. aſinꝰ ſtat ꝯfuſe ꝺiſtri-
butiue mobilr̃. ꝺico ꝺe ꝯſueto mõ loquẽ
di. qꝛ hꝰ vlis negatiue. oís hõ aial nõ eſt.
nõ ſtat ly. aial. qꝺ́ eſt p̄ꝺicatũ ꝺiſtributi-
ue ſed cõfuſe tm̃. ❡ 3ª regula. Cuiuſlibet
ꝑticularis vel idefinite aut ſingularis ne
gatiue ꝺe ꝯſueto mõ loquẽꝺi. p̄ꝺicatuꝫ ſi
fuerit terminꝰ cõis. ꝺeꝺucto ipeꝺimento
alteriꝰ ſigni: ſtat ꝯfuſe ꝺiſtributiue imobi
liter. vt aliqs hõ nõ ẽ aſinꝰ. aial nõ eſt la-
pis. ſortes nõ ẽ capra. In his oíbꝰ p̄ꝺica
ta ſtant ꝯfuſe ꝺiſtributiue mobiliter. aꝺ-
ueniẽte tñ ipeꝺimẽto alteriꝰ ſigni ñ ſic ſta
rent. Vñ ꝺicẽꝺo ſoꝛ. nõ eſt oís hõ. nõ ſup
ponit ly. hõ ꝯfuſe ꝺiſtributiue: ſeꝺ ꝺeter-
minate vt oſtenꝺet̃. ❡ 4ª regula. Cuiuſli
bet excluſiue affirmatiue ꝑmi oꝛꝺinis p̄-
ꝺicatum ſi fuerit terminꝰ cõis ꝺeꝺucto i-
peꝺimẽto alteriꝰ ſigni: ſupponit ꝯfuſe ꝺi
ſtributiue mobiliter. vt tãtũ aial ẽ hõ. ly.
hõ. ſupponit illo mõ. Suppõ ꝑſonalis ꝺi
ſtributiua imobilis ẽ acceptio t̃mini cõis
ꝑſonaliter ſupponẽtis ſub quo nõ ꝯtigit
ꝺeſcenꝺere: ſeꝺ ſi ꝯtingeret ꝺeſcẽꝺeretur
copulatiue. vt neceſſario oís hõ eſt aial.
ly. hõ ſic ſupponit. qm̃ nõ ſequit̃ cũ ꝺebi
to meꝺio: ergo neceſſario iſte hõ eſt aial:
ꝛ ſic ꝺe ſingulis. qꝛ aña eſt verũ ꝛ ꝯñs fal
ſum. ❡ Iuxta ſuppõnẽ iſtã ſit pꝛima hec
regula. Cuiuſlibet ꝯꝺitionalis ꝺe termio
ꝺiſtributo: ſupponit terminꝰ ꝯfuſe ꝺiſtri
butiue imobiliter: i oꝛꝺine aꝺ totã conꝺi
tionalẽ: vt ſi oẽ aial currit oís hõ currit.
tam ly. hõ. ꝙ̃ ly. aial. ſtat ꝺiſtributiue im-
mobilr̃. qꝛ nõ licet ꝺeſcẽꝺere. ꝛ hoc ĩ oꝛꝺi
ne aꝺ totã ꝯꝺitionalẽ. ❡ 2ª regula. Cuiuſ
libet exceptiue ꝓpꝛie. tã affirmatiue ꝙ̃ ne
gatiue. illuꝺ a quo fit exceptio ſtat cõfuſe
ꝺiſtributiue imobilr̃. vt oís hõ p̄ter ſoꝛ.
currit. Nullũ aial p̄ter hoiem eſt rõnale.
tam ly. hõ. ꝙ̃ ly. aial. ſtat ꝺiſtributiue im
mobilr̃. qꝛ nõ licet ꝺeſcẽꝺere. ❡ 3ª regl̃a.
Cuiuſlibet moꝺalis in ſenſu ꝯpoſito hñ-
tis terminũ ꝺiſtributũ ꝺiſponit terminuſ
ille ꝯfuſe ꝺiſtributiue imobilr̃ vt neceſſa-
rio oís hõ eſt aial. oẽm hoiem eſſe aial eſt
ſcitũ a me. qꝛ nõ licet ꝺeſcẽꝺere. verũtñ ſi
aliqñ poſſit ꝺeſcenꝺi. hoc erit gr̃a mãe.
qꝛ foꝛte oppoſitũ conſequentis repugna
bit anteceꝺenti. Cap. 5.

P Ro maioꝛi euiꝺentia ꝺictoꝝ po
nenꝺe ſũt aliq̃ regule terminoꝛuꝫ
vim ꝯfunꝺẽꝺi habentiũ. Quaruꝫ
pꝛima eſt iſta. Omne ſignũ vniuerſale af
firmatiuũ terminũ ſequentẽ ſe immeꝺia
te ꝯfunꝺit. cõfuſe ꝺiſtributiue mobiliter
ꝛ meꝺiate ſequentẽ. ſi fuerit terminꝰ ca-
pax ſue ꝯfuſiõis. cõfunꝺit confuſe tantũ.
ſimiliter ꝺeꝺucto ipeꝺimento alterius ſi
gni. vt oís hõ eſt animal. aut oís hõ aial
non eſt vtrobiqꝫ ſuppõit ly. homo. ꝺiſtri
butiue ꝛ ly. aial confuſe tantũ. Et notan-
ter ꝺĩ. ſi fuerit capax cõfuſionis. pꝛimo ꝓ
pter terminos ſingulares qui nõ pñt cõi
ter ſupponere. 2° pꝛopter tales pꝛopoſi-
tiones. viꝺens oẽm hominem eſt animal
aſinus cuiuſlibet hominis currit. nec ly.
animal. nec ly. currens. cõfunꝺitur. qꝛ nõ
graꝺitur virtus ſigni vſqꝫ aꝺ pꝛeꝺicatuꝫ
ex quo eſt pars ſubiecti. Dicitur ſecunꝺo.
ꝺeꝺucto impeꝺimento alterius ſigni. qꝛ
in iſta ꝓpõne. non oís homo eſt aial non
ſupponit ly. hõ. ꝺiſtributiue. ſeꝺ ꝺetermi
nate per vnã regulã ꝑtinenteꝫ aꝺ hãc ma
teriã. vꝫ. Quicqꝺ mobilitat imobilitatuꝫ
imobilitat mobilitatũ. i. qꝺ́lꝫ ſignuꝫ hñs
vim ꝺiſtribuenꝺi aliquem terminũ ſi ipꝫ
reperit non ꝺiſtributum facit ipſuꝫ ſtare
ꝺiſtributiue. ꝛ ſi ipſuꝫ reperit ꝺiſtributũ
facit eum ſtare non ꝺiſtributiue. i. ꝺeter-
minate vel confuſe tantũ. Exemplum pꝛi
mi ſubiectũ huius. homo currit. ſtat non
ꝺiſtributiue. iõ aꝺueniẽte ſigno vli ſtabit
ꝺiſtributiue ꝺicenꝺo. oís hõ currit. Et qꝛ
iam ſtat ꝺiſtributiue. iõ aꝺueniente alio ſi
gno congrue. ſtabit nõ ꝺiſtributiue. viꝺe
licet nõ oís hõ currit. ❡ Itẽ notãꝺũ ꝙ ſi
ꝺuo ſigna affirmatiua caꝺũt ſup eunꝺeꝫ
terminũ faciũt illũ ſtare ꝺeterminate. vt
tu ꝺiffers ab oi homine. Et ſi vnũ fuerit
affirmatiuũ ꝛ reliquũ negatiuũ itex faci-
unt ipꝫ ſtare ꝺetermiate. vel tu nõ ꝺifferſ
ab hoie. nõ quilibet hõ currit. ẽt ſi ambo

> distributiua imo-bilis

sint negatiua. et imediate cadāt sup eūdē faciūt illū stare determiate, vt nonnull⁹ hō currit. Si aūt imediate cadāt ita ꝙ medi et termin⁹ distribut⁹. faciūt illū stare ꝯfu se tantū. vt nullus hō nō currit. p3 ꝙ ly. currēs stat ꝯfuse tātū. q2 illa ꝓpō equiua let isti. quilibet hō currit. vbi ly. currens stat confuse tantū. Similiter dicendo nō aliquis homo nō est animal. supponit ly. animal ꝯfuse tantū. vt p3 per suam equiualentem. v3. quilibet homo est animal. vbi ly. aial stat ꝯfuse tantū. ¶ 2ª regula ē ista. Omnia signa negatiua non impedita confundūt confuse distributiue mobiliter tam terminum sequentem mediate. ꝗ̄ imediate. dūmodo fuerit capax sue cōfusionis. ver. g. non homo currit nullus hō disputat. tam subm ꝗ̄ predicatū stat ꝯfuse distributiue mobiliter. S3 i ista. asinus nullius hois est aial. ly. aial. nō stat distributiue. q2 nō capit ꝯfusionē a signo pp limitationē factā a subo cui⁹ est pars. ¶ 3ª regula est ista. Ois ꝯparatiuus gradus et superlatiu⁹. ita sicut tā et ꝗ̄ dft. aliud. et nō idē. et ista verba. careo. et idigeo. ꝯfundunt distributiue mobilr̄ ṫminū sequentē imediate capacē istius ꝯfusiōis. et oi alio ipedimēto deducto. vt tu es forti or hoie. tu es fortissimus hoiu3. tu es ita fortꝭ sicut aliqs hō. tu differs ab hoie. tu es aliō ab hoie. vel nō idē hoi. ego careo vel idigeo pecunia. In oibus istis stat distributiue mobilr̄ termin⁹ sequens signa noiata. Sed notandū est ꝙ cōparatiuus gradus confundit ꝯfuse distributiue mobiliter terminū a se rectū ex nā compara tionis. ablatiuū aūt rectum ex natura excessus confundit confuse tantū. vt ego sū maior te longitudine vnius brachij. supponit ly. lōgitudine. ꝯfuse tātū. Itē nullus hoꝝ terminorum confundit distributiue nisi terminū a se rectu3 a parte post. vñ dicēdo. hoie est fortior equ⁹. vel ab homine differt asinus. nō supponit ly. equ⁹. nec ly. asinus distributiue. sed solū determinate. ¶ 4ª regula. Dictio exclusiua cōfundit confuse tantū mobiliter terminu3 cōem imediate sequentem et mediate sequentē. ꝯfuse distributiue mobilr̄. vt tm̄ hō est aial. ly. hō. supponit ꝯfuse tm̄ mobilr̄. et ly. aial distributiue mobilr̄. ¶ 5ª regula. Dictio exceptiua ꝯfundit suū casuale si est termin⁹ cōis ꝯfuse tm̄ mobilr̄. vt nullum aial preter hoiem currit. oīe aial pter hoiem currit. ly. hoiem. stat ꝯfuse tm̄ mobilr̄. ¶ 6ª regula. Dictio reduplicatiua suū casuale confundit ꝯfuse tm̄ mobilr̄. ꝑdicatū ꝯfuse tm̄ imobilr̄. vt sor. in quantū homo est aial. ly. hō. stat confuse tantum mobilr̄. et ly. aial imobiliter. quia sub primo contingit disiunctim descēdere et non sub scōo. ¶ 7ª regula termini cōcernentes actum mētis. vt scire. credere. dubitare. et h⁹i confundunt confuse tātu3 mobiliter. Exemplum. Ego scio aliqua3 ꝓpōnem. ly. propositionē. stat cōfuse tm̄ mobiliter. q2 bene sequiť. Ego scio aliꝗ̄ ꝓpōnem. et ille sūt oēs ꝓpōnes. ergo scio illa3 vel illam. vel sic ꝺ singulis. ¶ Octaua regula. Omnia aduerbia numerabilia. bis. ter. quater. et h⁹i. ꝯfundūt ꝯfuse tātū mobilr̄ terminū sequentē se. vt bis comedi panē. ter potasti vinū. supponit ly. panē. et ly. vinū. ꝯfuse tm̄ mobilr̄. Nā sic illa vice. et illa vice cum iterruptiōe tpis comedi panē. ita illū vel illū pane3. ¶ 9ª regula. termini modales noialiter et aduerbialiter sumpti in sensu ꝯposito ꝯfundūt confuse tm̄ imobilr̄ oēs terminos cōes n̄ distributos vel sequanť vel precedāt. vt necessario hō est aial. et hoiem esse aial ē necessariū. ¶ 10ª regula. ista verba icipit. et desinit. ꝯfundunt terminū sequētē cōe3 nō distributū ꝯfuse tm̄ imobiliter. et ly. imediate. in eis inclusū mobiliť. vt tu incipis vel desinis scire aliquā ꝓpōnē. ly. ꝓpōnē stat ꝯfuse tm̄ imobilr̄. q2 non lic3 descēdere. et ly. ꝓpōnē. i illa imediate añ. h̄ sciuisti aliquā ꝓpōnem. stat ꝯfuse tm̄ mobiliter. Sed h̄ clare intelligeť viso tractatu de ꝓbationib⁹ terminoꝝ. ¶ Undecia regula. Ista verba. ꝓmitto. debeo. obligor. ꝯfūdūt ꝯfuse tm̄ imobiliť. vt ꝓmitto tibi denariū. ly. denariu3 stat imobiliter.

q₂ nõ l₃ descẽdere. ¶ Duodecima regula ẽ ista. Nota ꝯditiõis ⁊ rõis oẽs suos ter mios cões nõ distributos ꝯfundũt ꝯfuse tm̃ imobilr̃. ⁊ hoc i ordie ad hypothetica͂ vt si hõ ẽ aial ẽ. hõ currit. ergo aial currit. ¶ Notãdũ ꝑmo: ꝙ licet nullus terminus distributiuꝰ habeat vĩ supra terminũ p̃ce dẽtẽ. tñ hñ h₃ vi₃ supra illũ terminꝰ ꝯfusi uus ꝯfuse tm̃. nõ tñ qlib₃ s₃ solũ ille q dif ferẽter ante se ⁊ post se determiat ꝯpõnẽ verbalẽ. vñ illi termi. oĩs nullꝰ ⁊ hmõi nõ ꝯfundũt aliquẽ terminũ p̃cedẽtẽ. q₂ i q̃li b₃ istaꝝ. aliqs hõ oẽ aial ẽ. aliqs hõ nullũ aial ẽ. suppõit ly. hõ d̃termiate. Similr̃ nec ista verba. icipit: vel desinit: vel ꝓmit to: q₂ dñdo hõ icipit eẽ. aut d̃nariũ ꝓmit to. tã ly. hõ ꝙ ly. d̃nariũ. stat d̃termiate. s₃ dicẽdo. hoie₃ eẽ aial ẽ scitum a me aut hoie₃ ñ eẽ ẽ ipossibile vl̃ hõ ẽ aial necio. supponũt oẽs illi termi cões ꝯfuse tm̃: l₃ p̃cedãt. ⁊ hoc iõ q₂ illi termi faciẽtes sẽsũ ꝯpositũ vl̃ diuisu₃: ita determiant ꝯpõnẽ añ se sic̃ post se. ⁊ ita ꝯñr dicat̃ de nota rõ nis ⁊ ꝯditiõis: ꝙ ꝯfundũt añ se. ¶ Scd̃o notãdũ ꝙ terminꝰ hñs solũ vi ꝯfundẽdi ꝯfuse tm̃ nõ ipedit distributiõ₃ termi: l₃ i terdũ ipediat eiꝰ descẽsu₃. ver. gr̃a. dñdo. oĩs hõ ẽ aial. ly. hõ stat distributiue. ⁊ ita stat dicẽdo necio. oĩs hõ ẽ aial. s₃ ẽ dr̃ia. q₂ in ꝑma stat mobilr̃ ⁊ i scd̃a imobilr̃ ꝓꝑ aduẽtũ termi modal̃. Dico igr̃ ꝙ oẽs ter mini hñtes solã vi ꝯfũdẽdi terminũ imo bilr̃ ipediũt descẽsum: ⁊ ita imobilitãt. s₃ alij hñtes solã vi ꝯfundẽdi ꝯfuse tm̃ mo bilr̃ ñ ipediũt descẽsũ: ⁊ ita ñ imobilitãt. vñ seq̃t̃. Scio oẽ₃ ꝓpõnẽ: ⁊ iste st̃ oẽs ꝓ-põnes̃. g̊ scio istã ⁊ scio illã. ⁊ sic d̃ singul̃. ¶ Tertio notãdũ: ꝙ si duo signa distri-butiua cadũt suꝑ aliquẽ terminũ quoꝝ ñ q̃dl₃ ꝑ se sũptũ caderet distributiue suꝑ eũdẽ terminũ: nullũ illoꝝ ipedit reliquũ. ver. g. oĩs hõ oẽ aial ẽ. ly. aial. stat distri-butiue ñ obñte ꝙ p̃cedãt duo signa distri butiua. q₂ ꝑmũ ꝑ se sũptũ ñ distribueret ly. aial. s₃ facẽt ip₃ stare ꝯfuse tm̃. silr̃ oĩs hõ nõ aial ẽ. ⁊ ita dñdo a sorte differt oĩs homo. supponit ly. homo distributiue. nõ obstãte ꝙ p̃cedãt duo signa. q₂ ꝑmu₃ sumptũ sine secũdo ñ distribueret ly. hõ. dicendo a sorte differt hõ. q₂ ly. differt. ñ distribuit nisi terminũ rectũ a ꝑte post. vt dictũ est. Nõ ꝯsimili dico i ista. tu es for tior ꝙ hõ. ꝙ ly. homo. stat distributiue nec ꝑmũ signũ ipedit: q₂ ꝑ se sumptũ nõ distribuit aliquẽ rectũ: vt declaratũ ẽ su-pra. s₃ dñdo nullꝰ hõ nõ ẽ aial. tu differs ab oĩ hoie vl̃ tu es albior oĩ albo. impedi tur distributio termini vltimi. q₂ p̃cedũt duo signa: quoꝝ quodlibet sine altero di stribueret terminũ illũ. q̃re. ⁊c̃. Cap. 6.

d E suppositõe relatiuoꝝ sequit̃ ꝑ tractare. vbi q̃dã diuisiões sũt p̃ mittẽde. ¶ Prima est ista. Rela tiuoꝝ q̃dã sunt relatiua sub̃e. vt: q: que: qđ. Et q̃dã accidẽtꝫ: vt aliqs: q̃lis: tãtus: quãtꝰ: ⁊ similia. ¶ Secũda diuisio ẽ ista. Relatiuoꝝ sub̃e q̃dã sunt idẽtitatꝫ. vt q. iste. ille. hic ⁊ is. Et q̃dã diuersitatꝫ. vel aliꝰ. alter. reliquꝰ. ⁊ hmõi. ¶ Tertia diui sio ẽ ista. Relatiuoꝝ identitatꝫ q̃da₃ sunt reciproca. vt sui. meꝰ tuꝰ. suꝰ. Quedã ñ re ciproca. vt ille. ipe. ⁊ hmõi. ¶ Quarta di uisio ẽ ista. Relatiuoꝝ reciprocoꝝ q̃dam sunt possessiua. vt tuꝰ. suus. Et q̃dã ñ pos sessiua. vt se. ¶ Quinta diuisio ẽ ista. Re latiuoꝝ accidẽtis q̃ddã ẽ identitatꝫ. vt ta lis. ⁊ tãtus. quoddã diuersitatꝫ. vt aliuſ-modi. ¶ His diuisionibꝰ p̃missis sit h̃ ꝑ ma regula. Relatiuũ diuersitatis sub̃e ⁊ relatiuũ possessionis nõ supponũt ꝓ illo pro quo suũ añs. ex^m^ primi. Duorũ ꝯdi-ctoriũ vnũ est verũ ⁊ reliquũ est falsu₃. pa tet ꝙ pro alio supponit ly. vnũ. a. pro alio ly. reliquũ. Exẽplũ secũdi aliqs hõ currit ⁊ suus asinus iacet. suppõit añs ꝓ hoie. ⁊ relatiuũ pro asino. ¶ Secũda regula ẽ ista. Relatiuũ identitatis sub̃e nõ posses siuũ semper supponit ꝓ eo ꝓ quo suum añs in cõparatiõe tamẽ ad alterũ extre-morũ. Exẽplũ de relatiuo identitatꝫ sub̃e nõ reciproco. vt aliqs hõ currit ⁊ ille dis-putat. supponit ly. ille. nõ absolute ꝓ ali quo homine. s₃ pro aliquo homine currẽ te. ideo non significat secũda pars absolu

te ꝙ aliquis hō disputat. sed qđ aliqs hō
currēs disputat. Siłr h⁹ copulatiue aliqs
hō est latro ⁊ tu es ille. nō significat scđa
ps p̄cise ꝙ tu es aliquis hō. qꝛ tūc illa co
pulatiua eẜet vera. sed ꝙ tu es aliqs hō
qui ex latro. Ex quo seqꝛ ꝙ hec ē falsa. ali
quis hō est aial ⁊ asin⁹ est illđ. qꝛ scđa ps
significat assertiue ꝙ asinus ē aial qđ est
aliqs hō. ⁊ p idē h ē falsa. aliqs hō ē sor.
⁊ pla. ē iste. sed h est vera. aliqs hō ē sor-
tes ⁊ pla. nō ē ille. qꝛ pla. aliquis hō ē q
sortes nō est. et ista ē vera. aliqs hō nō est
sor. ⁊ pla. nō est ille. qꝛ plato cicero nō ē ⁊
cicero est aliqs hō q nō est sor. ¶ Itē ꝯce
ditur ꝙ aliquis hō nō est sor. ⁊ pla. ē ille.
qꝛ pla. aliquis hō qui nō ē sortes [illegible]. qm̄
pla. est ipsemet q nō est sor. Exēplū de re
latiuo idētitatis subē reciꝓco vt ois hō
videt se. supponit ly se ꝑ hoīe nō absolute
sic itelligēdo. ois hō videt oēm hoīez: sed
referēdo singula singulis. vt iste hō videt
se: ⁊ ille hō videt se: ⁊ sic de singulis. Si-
militer dicaꝛ de illa ois hō hn̄s filiū dili
git illū. ¶ 3ª regula est ista. Relatiuū idē
titatis accidētis semꝑ supponit ꝑ sili: vel
equali illi ꝑ quo suppōit suū an̄s. ver. g.
sor. est alb⁹ ⁊ talis ē plato. vel sor. est alb⁹
q̄lis est plato: supponit relatiuū nō ꝑ sor.
sed ꝑ sili sor. Siłr in illa sor. ē bicubitus ⁊
tantus ē pla. suppōit relatiuū ꝑ eq̄li sor.
¶ 4ª regula est ista. Relatiuū diuersitatꝭ
accidētis semꝑ suppōit ꝑ dissimili illi ꝑ q̄
suppōit suū antecedēs. vt cign⁹ est alb⁹ et
aliusmodi est coru⁹. Ex quib⁹ duab⁹ regulꝭ
sequiꝛ q̄nta. vꝫ ꝙ relatiua accidētiū tā idē
titatis q̄ꝫ diuersitatis suppōit ꝑ alio sup
posito sui antecedētis. patet regula ex ex
emplis. Cap. 7.

e x quo patuit ꝑ quib⁹ relatiua sup
ponūt restat ostēdere eorūdē mo
dos supponēdi. Sit g̊ hec prima
regula. Relatiuū diuersitatis subē nō sē
per suppōit eodē mō sicut suū antecedēs
sed ꝯm exigentiā sui signi vel situs. Vn̄
aliqn̄ supponit eodē mō. vt vnus hō cur-
rit ⁊ alius disputat. Ois ꝓpō vera ē neces
saria: ⁊ ois alia est impossibilis. In p̄ma
an̄cedens ⁊ relatiuū supponunt determi
nate: ⁊ i secūda ꝯfuse distributiue. Aliqn̄
an̄cedens suppōit magis ꝯfuse q̄ꝫ suū re-
latiuū. vt ois ꝯditionalis vera est necessa
ria ⁊ alia est impossibilis. suppōit an̄s di
stributiue ⁊ relatiuū determinate. aliquā
do ecōuerso. relatiuū diuersitatis substā
tie suppōit ꝯfusi⁹ q̄ꝫ suū an̄s. vt aliqs hō
est niger ⁊ nullus ali⁹ ē alb⁹ an̄s supponit
determiate ⁊ relatiuū distributiue. Siliꝛ
aliquis hō legit ⁊ tm̄ alius disputat: re-
latiuū ꝯfuse tm̄ ⁊ an̄s determiate. ¶ 2ª re
gula est ista. Oē relatiuū idētitatis subē, i
eadē cathegorica sui an̄cedētis semꝑ sup
pōit eodē mō sic suū an̄s. ꝓbaꝛ iductiue.
vt ois hō qui currit moueꝛ relatiuū sup-
ponit cōfuse distributiue. ⁊ i ista ois hō ē
aial qđ est rōnale: supponit ꝯfuse tm̄. ⁊ in
ista. hō q disputat legit suppōit determi
nate. ⁊ i ista. sor. qui currit nō sedet: sup-
ponit relatiuū discrete. ¶ Idē est iudiciū
de reciꝓcis tā possessiuis q̄ꝫ nō posses-
siuis. vt ois hō videt se. ly. se. stat ꝯfuse di
stributiue. Et i ista. aliquis hō diligit filiū
suū. ly. suū stat determiate. Et i ista. pater
sor. vocauit illū. ly. illum. stat discrete. Ex
ista regula sequiꝛ ista ꝯclusio. ꝙ aliq̄ ē ꝓ-
pō vl'is affirmatiua hn̄s p̄cise vnū signū:
cui⁹ p̄dicatū stat ꝯfuse distributiue. vt qli
bet hō ē ipsemet. ¶ 2ª ꝯclusio est ista. Si
gnū vl'e affirmatiuū ita hꝫ vim distribuē
di a parte p̄dicati sic a ꝑte subiecti. ¶ 3ª
ꝯclusio. Aliqui duo sūt termini cōes seq̄n
tes signū vl'e affirmatiuū nō impeditūz ꝑ
aliud signū: quoꝝ remotiorē distribuit: ⁊
nō ꝓpinquiorē. pꝫ. vt ois hō ē videns se.
vbi ly se stat ꝯfuse ~~tm̄~~. ⁊ ly videns cōfuse
distributiue
tantū. Et si ꝯ̄ istas ꝯclusiones adducātur
regule quinti capituli h⁹ tractat⁹. s. ꝑ ma
iori euidentia. Dicaꝛ ꝙ ille regule intelli
ganꝛ extra mām relatiuoꝝ. Contra istam
regulā arguiꝛ. qm̄ dato ꝙ ly se distribua
tur i dicta ꝓpōne: sequiꝛ istā ꝯn̄az fore bo
nam. Ois hō videt se. ergo ois hō videt
ois homo videt se
oēm hoiem. Dī ꝙ stat distributiue nō ab
solute: sed referendo singula singulis. vꝫ
iste hō videt se. ⁊ ille hō videt se. ⁊ sic đ sin

gulis. Ex quo infero istā ꝯñam non vale-
re tātū. sor. videt se. ergo oē videns se est
sor. qꝛ ly. se in prima suppōit discrete: ⁊ i
scđa distributiue: sed bene sequit᷑: g̊ oē vi
dens sor. est sor. ¶ 3ª regula ē ista. Oē re
latiuū idētitatis sub͛e hypothetice relatū
ad suū añs supponēs ꝯfuse tantū nō sup
ponit eodē mō sed determiate: hn̄do re-
spectū ad totā ꝯpōnē sui añcedentis. vt
ois hō est aial: ⁊ istud ē rōnale. relatiuum
stat determiate. ⁊ iō secūda ps est falsa: ⁊
significat assertiue ꝙ aial. qđ ē ois hō est
rōnale. qđ est falsū. qꝛ nullū est aial qđ est
ois homo. Silr̄ ista est falsa. Ego idigeo
oculo ad videndū: ⁊ illo idigeo. qꝛ nullo
oculo indigeo ad videndū. vbi ē aduertē
dū ꝙ ly. indigeo. cum suo gerundio: ꝯfun
dit ꝯfuse tm̄. ⁊ sine illo ꝯfundit ꝯfuse di-
stributiue. ¶ 4ª regula est ista. Oē relati-
uum idētitatis sub͛e hypothetice relatum
ad suū añcedens supponēs discrete đter
minate: vel distributiue: supponit eodem
mō sicut suū añs hn̄do respectū ad totam
ꝯpōnē sui añtis. vel ad alteꝝ extremoꝝ.
iō ꝯcedit᷑ q̄libet istaꝝ. aliquis hō ē ⁊ tu es
ille ⁊ aliquis hō ē ⁊ nō tu es ille. scđa non
significat ꝙ tu nō es aliquis hō qui ē. sed
ꝙ tu aliquis hō qui ē nō es. ⁊ hoc ē verū.
vñ nō semꝑ ē licitū loco relatiui ponere su
um añs nisi seruet᷑ eadem suppō. ¶ Item
sequit᷑ ꝙ ista ē fr̄a. aliquis hō ē ⁊ quilibet
hō ē ille. qꝛ ex q̄ ly. ille. stat det͛miate. scđa
ps significat ꝙ aliqs hō ē qlꝫ hō. sed ꝯce-
dit᷑ ꝙ qlꝫ hō ē aial. ⁊ idē est risibil᷑: qꝛ rela
tiuū distributiuū nō refert i ꝯpatōe ad to
tā ꝯpōnē. sed solū ad alteꝝ extremoꝝ: ñ
distributū v̄o hn̄ refert añs hn̄do respe-
ctū ad totā ꝯpōnē. Ex ista regula seq̄t᷑ ꝓ-
mo ꝑma ꝯclusio: ꝙ aliq̄ ē vl'is affirmati-
ua hn̄s solū vnū signū cui⁹ p̄dicatū ē ter-
minus cōis: ⁊ nō stat ꝯfuse tm̄ sed det͛mi
nate. pꝫ de p̄dicato scđe ptis hui⁹ copula
tiue. aliqs hō ē ⁊ qlibꝫ hō ē ille. ¶ 2ª ꝯclu
sio. Signū vl'e affirmatiuū non ipeditū p
aliud signū nō ꝯfundit ꝯfuse tm̄ t͛minū
cōem mediate sequētē i eadē cathegorica
Nec h̄ ē icōueniēs. qꝛ h̄ nō est rōe signi:

sed relatiui nō potētis recipe ꝯfusionē il-
lam pp dependentiā quā hꝫ ad suū añs.
⁊ ita nulla istaꝝ ꝯclusionū aut p̄cedentiū
est ꝯ regulas qnti capl'i. qꝛ aut ipedit᷑ si-
gnū: aut terminus nō est capax confusio
nis. ¶ 5ª regula est ista. Relatiuum acci
dentis siue identitatis siue diuersitatis ñ
semper supponit eodem modo sicut suuꝫ
añs: sed ₛm exigentiā sui signi vel sit⁹. vn
de aliqñ suppōit eodē mō vt aliqs homo
ē alb⁹ ⁊ tal' ē equ⁹. ois hō alb⁹ legit ⁊ nul-
lus talis disputat. aliquādo supponit an
tecedēs magis ꝯfuse. vt omne albū cur-
rit. ⁊ tale disputat. aliqñ econuerso relm̄
supponit ꝯfusi⁹. vt aliquis homo est alb⁹
⁊ nullus coruus est talis. aliqs homo est
niger: ⁊ qlibet ethiops ē talis. in qualibꝫ
istarum supponit antecedens determina
te ⁊ relm̄ i vna distributiue: ⁊ in alia cōfu
se tm̄. idem est iudiciū de relatiuo diuer-
sitatis accidētis. supponit eni interdū cō
fusius q̄ȝ suū antecedens. vt aliqs homo
ē niger. ⁊ nō huiusmodi est coruus. ¶ 6ª
⁊ vltima regula generalis est ista. Omne
relatiuū mundi supponit eodē modo sic᷑
suum antecedens. intelligendo de modo
supponendi vl'i. ita ꝙ si antecedēs suppo
nit materialiter ⁊ relm̄ similiter. si perso-
naliter ⁊ relatiuum similiter. ver. gra. ho
mo est species ⁊ istud est nomen. tam re-
latiuum q̄ȝ antecedens suppōit materia-
liter. sed dicendo. homo est animal ⁊ ille
est risibilis. tam relatiuum q̄ȝ antecedēs
supponit personaliter. Regule ergo su-
periores de modo supponendi relatiuoꝝ
debent intelligi quo ad modos suppon̄e
di spāles pertinētes ad suppōnē discre-
tā. determinatā confusa tm̄, aut distributi
uam. ⁊ h̄ pro mā relatiuorum dicta suffi-
ciant. quare ⁊c. Cap. 8.

Iam de suppositiōe q̄ fit respectu diuersoꝝ tempoꝝ penes ampliatione ⁊ appellationeꝫ expedit ꝑ-
tractare. vñ ampliatio est acceptio termi-
ni temporaliter sūpti vltra ꝯsignificatōeꝫ
verbi principalis vel participij eiusdem.
¶ Pro cuius diffōnis declaratiōe pria

regula sit hec. Ois terminus supponens respectu verbi de pterito vel pticipij sui a pte ante. ampliat ad supponedū p eo qd ē vel fuit. ver. g. albū fuit nigrū. n supponit ly albū: pro eo qd fuit albū precise. aut solum p eo qd ē album. sed disiūcti pro eo quod est album vel fuit album. Ex quo sequit veritas istarum propositionū. ¶ Prima. virgo fuit pregnans: p3. q2 que ē aut fuit virgo: fuit pregnans. ¶ 2a ppositio. Puer fuit senex. non quidē quando fuit puer. s3 postq̄ fuit puer. ¶ 3a propositio Album fuit quādo nullam habuit albedinem. p3. q2 id quod est vel fuit albu3. fuit quando nullā habuit albedinem. dato q nunc aliquid sit albū quod continue ante hoc fuit nigrū. Cōsimiliter est dicendū si fuerit participiū predicatum respectu huius verbi est. vt aliqs homo est mortuus. p3. q2 ly homo supponit pro homine qui est vel fuit: et significat illa ppositio q aliquis hō qui est vel fuit est mortuus. Et cōceditur vt prius q virgo est corrupta. q2 istoq̄ est vel fuit virgo est corrupta. ¶ Secunda regula est ista. Omnis termin9 supponens a parte ante respectu verbi de futuro vel sui participij. suppōit pro eo qd est vel erit. verbi gratia. homo generabit supponit subiectum pro homine qui ē vł erit. ideo significat ista ppositio q qui est vel qui erit homo generabitur. Ex ista regula sequitur veritas istarum ppositionum. ¶ Prima. Senex erit puer. patet. q2 q est vel qui erit senex: erit puer. ¶ Secūda. Corrupta erit virgo. q2 que est vł q̄ erit corrupta: erit virgo. ¶ Tertia ppositio. Decapitatus cantabit. q2 qui est vel q erit decapitatus: cātabit. Idem est iudiciū de suppositione respectu sui participij. vt homo est generādus. significat. n. ista ppositio q qui est vel qui erit homo ē generandus. ¶ Tertia regula ē ista. Ois terminus supponēs a parte ante vel a parte post respectu huius verbi: cōtingit: vł sui participij. supponit pro eo quod ē vel contingit esse. vt album ptingit esse nigrum. denotat q id qd est vel contingit esse album contingit esse nigrum. et ita dicat de ista sedentem ptingens est currere. ¶ 4a regula ē ista. Omnis terminus supponēs a pte ante vel a pte post respectu hui9 verbi. pōt. vel sui pticipij: aut termini vbalis desinentis i bilis. vel in bile. suppōit p eo qd est vel pōt eē vt albū pōt eē nigrū denotat. q illud qd est vel pōt esse albū pōt esse nigrum. Ex ista regula sequūt alique ppositiones. ¶ Prima. Creans pōt esse deus. dato q deus nō creet. q2 qd est vel potest esse creās potest esse deus. ¶ 2a ppositio. Calidissimū pōt esse calidi9 q2 qd est vel pōt esse calidissimū pōt eē calidi9. ¶ Tertia ppō. Infimū pōt esse inferius. q2 qd est vel pōt esse infimū: pōt eē iferi9. Idē est iudiciu3 de participijs et termino verbali. iō pcedit q genitū est generabile et corruptū est corruptibile. Pria significat q illud qd ē vel pōt esse genitū est generabile. 2a significat q illud qd est vł pt esse corruptū est corruptibile. ¶ 5a regla est ista. Ois terminus supponēs a parte ante vel a parte post respectu hoz verborum. incipit. vel desinit. aut suoz participioz. suppōit p eo qd ē aut icipit vł desinit eē. vt albū icipit vel desinit eē dnotat q illud qd est aut incipit vel desinit eē album incipit vel desinit esse. et ita de participio dicat. ¶ Sexta regula est ista. Ois terminus supponēs a parte añ vel a parte post respectu verbi vel participij hñtis nām transeundi indifferenter ad possibile et imaginabile supponit indifferēter p eo qd est vel potest esse imaginabile sicut sunt ista verba. cognosco. intelligo. et h9i. Cum ergo dicitur rosam intelligo. aut cognosco. denotat q rosam que est vel que pōt esse vel est imaginabilis ego itelligo. vel cognosco. Vñ ita intelligit vel cognoscit illud qd nō pōt esse. sicut illud qd potest esse. Intelligo nanq3 chimerā vł mōtem aureū quoz nullū pōt esse. Et intelligitur hec regula de termio recto a parte post a verbo actiuo. vel de recto a pte añ a verbo passiuo. siue preponatur vel postponat. ¶ Ex predictis regulis seqt pri-

tiõe.ꝙ a tertio adiacēte:scḋm adiacēs cū predicato ꝑticipio āpliatiuo.nō valet argumētū.vñ nō sequit̄. Adā est mortuus. ergo adā est. antichristus est futurus.ergo antichristus est. ¶ Secūdo sequit̄.ꝙ ista nō est bona cōuersio. antichristus est futurus.ergo aliquod futurū est antichristus.q2 in antecedente supponit ly. antichristus ampliatiue.⁊ in cōseqnēte.nō:iō deberet sic couerti.aliquod futurū est vel erit antichristus. ¶ Tertio sequit̄.ꝙ iste syll'o non valet.Omne futurū est antichristus futurus est.ergo antichristus est. q2 in ꝯclusione nō supponit ly.antichristus. āpliatiue.vt ĩ minori.ꝓpterea mior dēat cē talis antixp̄s.ē aliquod futurū.vbi ly. futurū tenet̄:noīaliter.sicut in maiori ⁊ ñ ꝑticipaliter.quare ⁊c. Cap. 9.

Appellatio est acceptio termini ĩ ꝓpōne hñtis respectū ad naturaꝫ verbi vel participij eiusdē.vt aliquis homo ē.ly homo suppōit pro hoīe. ⁊ non ꝓ quolibet homine indifferēter. sꝫ solum ꝓ homine q est. Ut ergo clarius intelligat̄ hec diffinitio/notādū ꝙ appellatio sic diuidit̄.quoniā aliq vocat̄ appellatio tēporis/aliqua ampliationis:⁊ tertia forme. Appellatio tp̄is est acceptō termini in ꝓpositione ꝓ aliquo vel pro aliqbus secundū solā cōsignificationē verbi. vel ꝑticipij eiusdē.vt albū fuit nigrū.lꝫ ly albū supponat pro eo quod ē vel fuit album tñ ly.nigrū. nō supponit nisi pro eo qḋ fuit nigrū ⁊ verbū eiusdē cōsignificat solūmō p̄teritiue.ideo ly. nigrū appellat solum tēpus p̄teritūꝫ. ¶ Prima regula. Oīs terminus supponēs respectu v̄bi de p̄hti nō ampliatiui.nec distracti ꝑ participiū ampliatiuū appellat tp̄s presens. vt hō est animal.vel sor.currit. qlibet illoꝝ terminoꝝ.tā a ꝑte subiecti ꝙ̄ a ꝑte p̄dicati.suppōit solūmō ꝓ eo qḋ ē. ¶ Scḋa regula ē ista. Omnis termin⁹ sequēs v̄bum āpliatiuū p̄teriti tp̄is vel futuri appellat tp̄s p̄teritū aut futurū.vt hoc fuit albū vl' h erit nigrū.supponit ly albū ĩ p̄ma propositione p̄cise ꝓ eo qḋ fuit albū. ⁊ in secūda p̄cise ꝓ eo qḋ erit nigrū. Appellatio ampliatiōis est acceptio termini ampliatiue sūpti limitati ꝑ terminū ampliatiuū precedētem.vt hoc pōt esse albū suppōit ly.albū ampliatiue a ꝑte post: sicut a ꝑte añ.sꝫ a ꝑte añ nō appellat.a ꝑte v̄o p⁹ appellat supple:āpliationē. ¶ Pria regula ē ista. Oīs termin⁹ sequēs aliqḋ istoꝝ verboꝝ:incipit:vel desinit:vel aliquḋ suoꝝ participioꝝ appellat ampliationē.ver. g.sor.incipit esse alb⁹ supponit ly.album. pro eo quod est vel incipit esse albū.lꝫ positum a ꝑte ante nō appellat.a parte vero post appellat propter limitationē termini ampliatiui precedentis. ¶ Secunda regula. Omnis terminus sequens aliquod istoꝝ verboꝝ.pōt.cōtingit.aut aliqḋ suorū ꝑticipioꝝ appellat ampliationē ipoꝝ. vt hoc pōt vel ꝯtingit esse albū. ampliatur ly.albū. ita a parte post sicut a parte ante.⁊ a parte post appellat ampliationē istoꝝ v̄boꝝ ꝓpter limitationē ipsoꝝ:quā non appellat a parte ante:ex quo non limitat̄. Appellatio forme est acceptio termini in ꝓpositione limitati ꝑ terminum precedentē concernentē actum mentis.vt intelligo hominē.ly.hominē.appellat suā formā:q2 significat suū significatū sub ratione eiusdem ꝓpter limitationē factam a termino concernēte actū mētis. ideo ꝑ illā denotat̄:ꝙ ego intelligo aliqd sub ratione qua hō. Ex p̄dicta diffinitiōe sequit̄ veritas trium conclusionū. ¶ Prima cōclusio est ista. Patrem meū cognosco:⁊ tamen nō cognosco patrem meū. probatur.⁊ pono ꝙ sor.sit pater meus quem bene cognoscā. nesciam tamen an sit pater meus vel nō:imo pono ꝙ nō ꝯsiderem ḋ patre meo:vtruꝫ talem habeam vel noñ. Isto posito.patrem meū cognosco.q2 illud quod est pater meus cognosco. nō tñ cognosco patrē meuꝫ:quia non cognosco aliquid sub rōne qua pater meus. ¶ Secunda conclusio. Sortē volo videre.⁊ tñ nolo videre sor. ꝓbat̄.pono ꝙ sor.sit inimicus meus.ita ꝙ nollē videre ipsum.⁊ pla.sit amicus me⁹ similis sor.existēti co

rã me quẽ credã eẽ pla. Isto posito. sor. volo videre. q2 hũc q est sor. volo videre. ex eo ꝙ puto ip3 esse pla. ⁊ tñ nolo videre sor. q2 nolo videre aliqd sub rõne q̃ ẽ sor. ¶ Tertia ↄclusio. Propõnẽ hypotheticã scis. ⁊ tñ nescis aliquẽ ꝓpõnẽ hypotheticã. ꝓbat᷑. ⁊ pono ꝙ credas firmiter nullã eẽ ꝓpõnẽ hypotheticã. sit tñ aliqua hypothetica quã credas eẽ cathegoricã sciẽdo ⁊ ↄsiderãdo de significato eius. Isto posito aliquã ꝓpõnẽ hypotheticã scis. q2 illud quod est ꝓpõ hypothetica scis. ⁊ tñ nõ scis aliquam propositionẽ hypotheticam. quia non scis aliquid sub ratiõe qua est ꝓpositio hypothetica. Et consequẽter conceditur. ꝙ propõnem affirmativã credo. ⁊ tñ nõ credo ꝓpõne3 affirmativam. ⁊ ita de infinitis. quarum quelibet ex prioribus potest virificari.

¶ Et sic est finis secũdi tractatus qui suppositionũ intitulatur. Et icipit tractatus ↄñtiarũ q ẽ in ordine terti⁹. Cap. 1.

Consequẽtiarũ ẽ illatio ↄñtis ex ãnte. vt hõ currit. ergo aĩal currit. ãñs voco ꝓpõnẽ ꝑcedẽtẽ notã rõnis. vt hõ currit. ↄñs vero illam que sequit᷑. vt aĩal currit. ⁊ nota3 rõnis nomino. ly ergo. ⁊ ly igit᷑. ¶ Pro huius diffinitiõis declaratiõe fit h prima divisio ↄñaru3 alia bona: alia mala. ↄña bõa ẽ illa. cuius oppositũ ↄñtis repugnat ãñti. vt tu es hõ. ergo tu es aĩal. nam hec duo repugnant. tu es homo. ⁊ tu non es aĩal. iõ ista ↄña fuit bõa. Cõsequẽtia mala ẽ illa. cui⁹ ↄ̃dictoriũ ↄñtis stat cũ ãnte. vt tu es homo. ergo tu sedes. nã hec bñ stant simul. tu es hõ ⁊ tu nõ sedes. iõ illa ↄñtia nõ valuit. ¶ Secũda divisio ẽ ista. ↄñtiaru3 bonarũ alia formalis. alia mãlis. ↄñtia bõa ⁊ formalis ẽ illa cuius contradictoriũ consequentis formaliter repugnat ãnti. vt tu curris. ergo tu moveris. Voco illa formaliter repugnare. que nõ sunt imaginabilia stare simul absq3 contradictiõe vt tu curris ⁊ tu non moveris. Cõsequẽtia bona ⁊ materialis est illa. cuius contradictoriũ consequentis materialiter repugnat antecedẽti. vt deus nõ est. ergo nullus hõ ẽ. illa dicũtur materialiter repugnare q̃ non pñt stare simul. sunt tñ imagiabilia stare simul absq3 ↄtradictione. vt deus nõ est ⁊ aliquis hõ est. l3 ista enim nõ possint simul stare ꝑꝑ impossibilitatẽ illius. deus nõ est. tñ sunt imaginabilia stare simul absq3 aliq̃ ↄ̃dictiõe. q2 ꝙ deus ñ sit ⁊ aliqs hõ sit: ñ videt᷑ iplicatio cõtradictiõis. Iuxta istã diffinitionẽ ponũtur due regule. ¶ Pria. Ex impossibili seqtur quodl3. ¶ Secũda necessariũ sequit᷑ ad quodl3. Et intelligũt᷑ iste due regule. ꝙ illa ↄñtia est bona ⁊ mãlis in qua ãñs ẽ impossibile. vel ↄñs necessariũ. subductis alijs modis qbus ↄña foret bona ⁊ formalis. ¶ Tertia divisio ẽ ista. Cõsequẽtiarũ bonarũ q̃dã ẽ bona de forma. ⁊ q̃dã ẽ bona de mã. ↄña bona de forma ẽ illa cui⁹ qlibet ↄsimilis in forma: ẽ bõa. vt albedo videt᷑. ergo color videt᷑. Ille ↄñtie sunt similis forme q̃ habẽt ↄsimilẽ modũ arguẽdi ↄñe formalis de quibus modis dicet᷑ postea. ⁊ cum hoc ãntia ⁊ ↄña sint similia in forma. ¶ Notãdũ ꝙ ille cathegorice sunt similes forme q̃ sic se habent ꝙ si vna est affirmativa. de secũdo adiacẽte vel de tertio. ⁊ alia simil'r. Et si vna est ꝑticularis indefinita. vel singularis. ⁊ alia similiter. ¶ Itẽ si vna ẽ exclusiva. exceptiva. reduplicativa vel modalis in sensu cõposito vel diviso. ⁊ alia similiter. ¶ Itẽ si vna ẽ d̃ termino simplici vel composito. copulato: disiũcto. vel ↄditionato. ⁊ alia similit᷑. ⁊ iõ iste nõ sũt similes i forma. hõ vel asin⁹ currit. ⁊ hõ currit. q2 vna ẽ de termino simplici. ⁊ alia de ↄposito. Simil'r iste nõ sunt similes i forma. quil3 hõ currit. ⁊ aliquis asinus movetur. q2 vna est vl'is. ⁊ alia ꝑticularis. s3 iste sũt similes in forma. hõ ẽ asin⁹. ⁊ hõ ẽ aĩal. nõ obstante ꝙ vna sit necessaria ⁊ alia ipossibilis. q2 habẽt oẽs ↄditões assignatas. Ex q̃ seqt᷑ ꝙ iste ↄñtie sunt sil'es i forma. hõ currit. ergo aĩal currit. albedo videt᷑. ergo color videt᷑. quia habẽt cõsimilem modũ arguendi ↄsequẽtie formalis. vtrobiq3 enim ar-

guitur ab inferiori ad suũ superius affir-
matiue. Ꝯsequentia bona de materia est
illa q̄ ē bona ⁊ nõ quēlȝ sibi ꝯsimilis i for
ma. ē bona. vt tu nõ es hõ. ğ tu nõ es aı̄al.
ista ꝯn̄a ē bona. qꝛ ꝯ̄dictoriũ ꝯn̄tis repu-
gnat an̄ti. Ex p̄dictꝫ seq̄r q̇ aliq̄ ē ꝯn̄a bõa
⁊ formalis q̄ nõ ē bona de forma sicut p̄
dicta ⁊ q̄libet istaꝝ. tm̄ pr̄ est. ergo nõ tm̄
pr̄ est. tu scis te eē lapidē. ğ tu n̄ scis te eē
lapidē ⁊ sic ꝺ alijs tu credis p̄cise q̇ aliq̄s
hõ decipit̄. ğ aliq̄s hõ decipit̄. Cap. 2.

Formalis ꝯn̄e q̄dã sũt regule vl̄es
ponēde ipsi⁹ isinuãtes notitiã. q̄
rũ p̄ma ē ista. Si alicui⁹ ꝯn̄e ex ꝯ̄-
dictorio ꝯn̄tis seq̄r ꝯ̄dictorium an̄tis ista
ꝯn̄a est bona. vt ista. hõ currit. ergo aı̄al
currit. qꝛ bene seq̄r. nullũ animal currit.
ergo nullus hõ currit. vl̄ nihil qꝺ est ho-
mo currit. Ex ista regula sequit̄ alia. vȝ si
alicui⁹ ꝯn̄e ꝯ̄dictoriũ ꝯn̄tis nõ est illatiuũ
ꝯ̄dictorij an̄tis. illa ꝯn̄a nõ valet. vn̄ nõ se
q̄tur. tu loqueris. ğ tu disputas. qꝛ nõ se
q̄tur. tu n̄ disputas. ğ tu nõ loq̄ris. ¶ Se
cũda regula ē ista. Si alicui⁹ ꝯn̄e an̄s ē ve
rũ ⁊ ꝯn̄s similiter. qꝛ ex falsis verũ ex ve-
ris nil nisi verũ vt dicit Arist. prio p̄oꝝ.
Ex ista sequũtur regule. ¶ Pria. Si ali-
cui⁹ ꝯn̄e bone ꝯn̄s ē falsũ ⁊ an̄s sil̄r. ¶ Se
cũda si alicui⁹ ꝯn̄e an̄s ē veꝝ ⁊ ꝯn̄s falsũ.
ista ꝯn̄a nõ valet. Iõ non seq̄tur chimera
q̄ currit nõ mouet̄. ergo chimera currit.
qꝛ an̄s ē veꝝ. ⁊ ꝯn̄s falsuȝ. ¶ 3ª. regula ē
ista. Si alicui⁹ ꝯn̄e bõe an̄s ē nec̄iũ. ⁊ ꝯn̄s
sil̄r. ē nec̄iuȝ ex qua sequit̄ q̇ si antecedēs
est nec̄iuȝ ⁊ ꝯn̄s ꝯtingēs q̇ ista ꝯn̄a nõ va
let. vt oı̄s hõ est aı̄al. ğ tu es aı̄al. ¶ Quar
ta regula ē ista. Si alicui⁹ ꝯn̄e bone an̄s ē
possibile ꝯn̄s simil̄r ē possibile. Ex qua se
quit̄ q̇ si an̄s ē possibile ⁊ ꝯsequēs ipossi
bile q̇ ista ꝯsequētia nõ valet. vnde nõ se
quit̄. oē currēs est hõ. ergo hoc currēs ē
hõ: demõstrãdo asinũ. qꝛ an̄s ē poı̄e ⁊ cõ
sequēs ipossibile. ¶ Quita regula ē ista.
Si aliq̄ ē ꝯn̄a. ⁊ aliq̄d sequit̄ ad ꝯn̄s. illꝺ
ideȝ seq̄tur ad an̄s. vn̄ bn̄ seq̄r. hõ currit.
ergo aı̄al currit. ad qꝺ seq̄r. ergo corpus
currit iõ bn̄ seq̄r ad an̄s. hõ currit. ğ cor-
pus currit. ¶ Ex ista regula sequũtur due
regule. ¶ Pria q̄cq̄d an̄cedit ad an̄s an-
tecedit ad ꝯn̄s. vnde qꝛ h̄ ꝯn̄a ē bona. hõ
currit. ergo aı̄al currit. ⁊ hec. tu curris. an̄
cedit ad istã. hõ currit. iõ an̄cedit ad istã.
aı̄al currit. ¶ Secũda regula. a p̄mo an̄te
ad vltimũ ꝯsequēs. qñ oēs ꝯn̄e interme-
die sunt bone ⁊ formales ⁊ nõ variate. tñ
ꝯn̄a est bona ⁊ formalis. ver. g. hõ ē. ergo
animal ē. aı̄al ē: ergo corpus ē. corpus ē.
ergo substãtia ē: ⁊ sic a p̄mo ad vltimã se
quitur formaliter. hõ est. ergo sub̄a ē. Cõ
seq̄ētie itermedie nõ sũt variate. qñ ꝯn̄s
p̄me ꝯn̄e ē an̄s posterioris ꝯn̄e: sicut i exē
plo. Nullũ tp̄s est. ergo dies nõ est. dies
nõ ē. ⁊ aliq̄ hora est. ergo nox est. nox est.
ergo aliqꝺ tēpus est. ⁊ tñ nõ seq̄tur a prio
ad vltimũ. nulluȝ tp̄s est. ergo aliqꝺ tp̄s
est. ꝑꝑ variationē factã. qꝛ p̄me ꝯn̄e fuit
ꝯn̄s: dies nõ est: ⁊ nõ fuit an̄s secũde. sed
illa copulatiua. dies nõ est ⁊ aliqua hora
est. ¶ Sexta regula est ista. Si aliqua est
ꝯn̄a bona. ⁊ aliquid stat cũ an̄te: illꝺ ideȝ
stat cũ ꝯseq̄ēte. ver. g. seq̄tur oı̄s hõ cur-
rit. ergo hõ currit. ⁊ cũ an̄te stat q̇ oē aı̄al
currat ⁊ q̇ nullus asinus moueat̄. ⁊ sic ꝺ
alijs. iõ q̄libet istarũ stat cũ ꝯseq̄ēte. Ex
ista reḡa seq̄r alia. vȝ. q̄cq̄d repugnat ꝯn̄-
ti r̄pugnat an̄ti. pȝ ista regula discurrēdo
ꝑ omnia. ¶ Septima regula. Si aliq̄ est
cõseq̄ētia bõa scita a te esse bõa. ⁊ an̄s est
concedendũ a te. ⁊ ꝯn̄s eiusdē ē ꝯcedēdũ
a te. ¶ Ex qua sequũtur due alie. ¶ Pria
Si ꝯn̄s est a te negandũ ⁊ antecedēs sil̄r.
¶ Secũda. Si an̄s ē cõcedēdũ a te ⁊ cõ
sequēs negãdũ. ista cõseq̄ētia nõ valet.
ver. g. oı̄s hõ ē. ergo antixp̄s ē. ¶ Octaua
regula. Si aliqua est cõsq̄ētia bona scita
a te ē bõa. ⁊ an̄s ē scitũ a te ꝯseq̄ēs eiusdē
ē scitũ a te. vt tu es hõ. ğ tu es aı̄al. Et no
tanter dicitur. scita a te esse bona. qꝛ ista
consequentia est bona. brunellus est asi-
nus. ergo brunellus est rudibilis. ⁊ ante-
cedens est scitum ab aliquo. a quo tamē
non est scitum consequens. quia forte ne
scit consequentiam illam esse bonam qua
re. ⁊c. Cap. 3.

Hunc sequunt̄ pticulares regule cōsequētia formal' penes supius ⁊ inferi⁹ mā; ꝯcernētes. q̄rū pma ē ista. Ab iferiori ad suū supi⁹ affirmatiue. ⁊ sine distributiōe. ⁊ sine signo ꝯfusiōis impediēte. ē bōa cōsequētia. vt hō currit. ergo aial currit. ¶ Scd̄a regula ē ista. Ab inferiori ad suū superi⁹ distributiue vel cōfuse tm̄ imobiliter. nō valet ꝯsequētia. qa non seqtur ois hō currit. ergo oē aial currit. nec seqtur. nullus homo currit. ergo nullū aial currit. Et notāter dicit̄. vel confuse tm̄ imobilr. q2 nō seqtur. si hō ē asin⁹ hō ē rudibilis. ergo si hō ē animal: hō est rudibilis. S; arguēdo ꝯfuse tm̄ mobilr. est bonū argumētū. ver. g. ois hō ē aial. ergo ois hō ē substātia. ¶ Tertia regula est ista. Ab iferiori ad suū superi⁹ negatōe postposita ⁊ cū debito medio. est bonum argumētū. ver. g. tu nō curris ⁊ tu es hō. ergo hō nō currit. Et notāter dicitur. cu; debito medio. q2 sine isto nō valet argumētu;. vnde nō sequit̄. tu nō es aial. ergo hō ñ ē aial. qa añs ē possibile ⁊ ꝯñs ipossibile. ¶ Quarta regula ē ista. A superiori ad suū inferius affirmatiue ⁊ sine distributiōe. nō valet argumētū. q2 nō seqtur. aial currit. ergo hō currit. ¶ Quita regula ē ista. A superiori ad suū inferi⁹ affirmatiue distributiue nō val; argumentū nisi cū debito medio. q2 nō seqtur. oē aial currit. ergo ois hō currit. Tu differs ab asino. ergo tu differs a brunello. s; cū debito medio ē bonū argumētū. vt tu dr̄s ab asino. brunellus est asinus. ergo tu dr̄s a brunello. ¶ Sexta regula ē ista. A supiori ad suuū inferi⁹ negatiōe ꝑposita ē bonu; argumētū. vnde bene sequit̄. nullum aial currit. ergo nullus hō currit. Et intelligit̄ ista regula de negatiōe distribuēte superius. q2 si nō distribueret. nō valeret argumentū. vñ nō seqtur. nō nullū aial currit. ergo non nullus hō currit. nec seqt̄. nō oē aial currit. ergo nō ois hō currit. p3. n. ꝙ cuiuslibet istarum contradictorium consequentis stat cum antecedente. quare. ⁊ cetera. Cap. 4.

Regulas aliquas tangentes quantitatē ꝑpositionū seriati; ꝓpono. quarū prima ē ista. Ab vniuersali ad suā particularē vel indefinitā q̄ vocat̄ sibi subalterna. est bonū argumentū. ver. g. oē aial currit. ergo aliquod aial currit. nullū aial currit. ergo aial ñ currit. ¶ Secūda regula est ista. A particulari vl' indefinita ad suā vniuersalē nō valet argumētū. nisi forte gratia materie. vnde non seqtur. aliqs hō currit. ergo quilibet hō currit. nec sequit̄ aial nō currit. ergo nullum animal currit. sed aliquādo. tenet gratia materie. aut q2 ꝯsequēs est necessariū vel antecedēs impossibile. aut q2 ꝯ̄dictoriu; ꝯsequētis repugnat antecedēti. vnde bñ sequit̄. aliqs homo ē. ergo ois hō ē. aliqs homo non est. ergo nullus hō est. ¶ Tertia regula ē ista. Ab vniuersali affirmatiua ad omnes suas singulares tā collectiue ꝙ̄ diuisiue sumptas. cum debito medio. est bonum argumētū. ⁊ ecōuerso collectiue. ver. g. collectiue. oē animal currit. ⁊ hec sunt oia animalia. ergo hoc animal currit. ⁊ hoc animal currit. ⁊ sic ꝺ singulis. Exēplu; diuisiue. vt omne animal currit ⁊ hoc ē aial. ergo hoc animal currit. Similiter sequit̄ econuerso. hoc animal currit. ⁊ hoc animal currit. ⁊ sic ꝺ singulis. ⁊ hec sunt oia animalia. ergo omne animal currit. Et notāter dicitur cum debito medio. quia sine illo nō valeret argumētū nisi gratia materie. vnde nō seqtur. ois homo est animal. ergo iste homo est aial. ⁊ iste homo est animal. ⁊ sic de singulis. q2 antecedens ē necessariū ⁊ consequens cōtingens. quia ē vna copulatiua. cuius quelibet pars ē contingens ⁊ nulla alteri repugnat. tamen sequitur aliquando gratia materie. vt omnis homo ē asinus. ergo iste homo est asinus. ⁊ omnis sol lucet. ergo iste sol lucet. quia i pma antecedens ē impossibile. ⁊ in secunda cōsequēs ē necessariū. ¶ Quarta regula est ista. Ab vniuersali negatiua ad quālibet suam singularem. ē bona consequentia. siue arguatur cū debito medio siue non. s;

econuerso nō tenet. nisi cū debito medio. ver. g. null⁹ hō currit. ğ iste hō nō currit ⁊ iste hō ñ currit. ⁊ sic de singulis. sʒ ecōuerso non sequitur. nec iste homo currit. nec ille hō currit. ⁊ sic de singulis. ergo nul-lus homo currit. quia post mille annos erit antecedens verum ⁊ cōsequens fal-sum. sed bene sequeretur dicēdo. ⁊ isti sūt omnes homines masculi. ¶ Quinta re-gula est ista. A particulari ad suam indefinitam ⁊ econuerso. tam affirmatiue q̄ʒ negatiue. est bona consequentia. ver. gra. animal non currit. ergo aliquod animal non currit. ⁊ econuerso. Similiter aliq̄s asinus mouetur. ergo asinus mouetur. ⁊ econuerso. ¶ Sexta regula est ista. A particulari vel indefinita ad omnes suas singulares disiunctiue sumptas cuʒ debito medio. est bonum argumentū. vt homo currit. ⁊ isti sunt omnes homines. ergo iste homo currit. vel ista homo currit. ⁊ sic de singulis. Et notanter dicitur. cum debito medio. quia sine illo non valet argumentum. vt homo ē animal. ergo iste hō ē aial. vel ista hō ē aial. ⁊ sic de singu-lis. q² antecedens ē necessariū. ⁊ ꝯñs contingens. quia ē vna disiunctiua. cui⁹que-libet pars ē contingens. nec vna alteri repugnat. nec suū ꝯdictoriū est impossibi-le. quare ⁊c̄. Cap. 4.

d E propōnibus non quantis sicut sunt exclusiue ⁊ exceptiue. sit hec prima regula. Ab exclusiua ad suam vniuersalem de terminis transpositꝭ. est bona consequentia. ⁊ econuerso. vt tātum hō currit. ergo omne currens ē hō. Similiter ecōuerso. omne animal mouetur. ergo tm̄. quod mouet̄ ē aial. ¶ Scd̄a regula est ista. Ab exceptiua negatiua ad exclusiuā sibi correspondētē ē bona ꝯña. vt nihil p̄ter sor. currit. ergo tm̄ sor. cur-rit. ⁊ ecōuerso. vt tm̄ hō est risibilis. ergo nihil p̄ter hoiem ē risibile. ¶ Tertia re-gula ē ista. Ab inferiori ad suū superius a pte subiecti dictiōe exclusiua addita eidē ē bona ꝯsequentia. vñ bñ sequit̄. tātū hō currit. ergo tantum animal currit. q² ar-guitur ab inferiori ad suū superius cōfuse tātū mobiliter. ¶ Quarta regula ē ista. Ab inferiori ad suum superius a parte p̄dicati dictione exclusiua addita subiectꝭ. non valet argumentū. vnde nō sequitur. tantum homo ē homo. ergo tantum ho-mo ē animal. quia arguitur distributiue. sed econuerso bene sequit̄ cū debito me-dio. vt tm̄ homo ē risibilis. sortes ē hō. er-go tm̄ hō ē sortes. ¶ Quinta regula se-quens correlarie ex p̄dictis ē ista. ꝙ a termino stante confuse tantum. vel determinate ad eūdē stātē cōfuse distributiue. nō valʒ argu^{m}. vt hō ē aial. ğ tm̄ hō ē aial. tu differs ab oi hoie. ğ tu differs ab homie. ¶ 6^{a} regula ē ista. A termio stante ꝯfuse distributiue ad eūdē stāte determiate. est bonū argu^{m} vt tm̄ hō est aial. ğ hō ē aial. tu es aliud ab aiali. ğ tu es aliud ab om̄i aiali. ¶ 7ª regula ē. A termio stante ꝯfuse tm̄ ad eūdē stātē determiate r̄spectu eiusdē sincathegorematis vel distributiōis. ñ valet arg^{m} vt tātū hō est aial. ğ hō ē omne aial ois hō est aial. ergo aial est ois hō. quare ⁊c̄. Cap. 5.

p Onēde sūt regule ptinentiū atq̄ʒ imptinentiū termioꝝ. q̄ꝝ pria est ista. Ab affirmatiua vni⁹ desperati ad negatiuā alteri⁹. ē bonū argu^{m}. vt tu es hō. ğ tu nō es asin⁹. tu curris. ğ tu non sedes. tu es alb⁹. ergo tu nō es niger. Sʒ ecōuerso nō sequitur. q² ex negatiua non sequit̄ affirmatiua. ¶ Secūda regula est ista. Quādocūq̄ʒ sūt alique due ꝓpōnes. quarū subiecta ꝯuertuntur atq̄ʒ predica-ta. manente cōsimili denominatione. ab vna ad reliquā. est bona ꝯsequētia. vt tu es hō. ergo tu es animal rationale. ⁊ econuerso. Et notanter dicit̄ manente consi-mili denominatione. q² si vna esset affir-matiua ⁊ alia negatiua nō conuerterent̄. vt tu es homo. ⁊ tu non es homo. ¶ Itē si vna esset q̄nta vna quātitate. ⁊ alia alia quātitate vel nulla. nō oporteret istas cōuerti. vt oē animal est homo. aliquod animal est homo. ⁊ tantum animal ē homo. ¶ Tertia regula est ista. Ab vno ꝯuerti-

bili ad reliquũ ẽ bona cõsequẽtia.vt tu es
homo.ergo tu es risibilis.ꝛ ecõuerso.bru
nellus est rudibilis.ergo brunellus ẽ asi
nus.¶ Quarta regula ẽ ista.Ab vno cor
relatiuoꝝ ad reliquũ.ꝓpõnibus existenti
bus de secũdo adiacẽte.ẽ bonũ argumen
tũ.vt duplũ est.ergo dimidiũ est. ꝛ econ
uerso.Et notãter dicitur. de secũdo adia
cẽte.quia nõ sequit̃.a.est duplũ.ergo.a.
est dimidiũ.pater est barbatus.ergo filiꝰ
ẽ barbatꝰ.¶ Quinta regula ẽ ista.A ter=
mino ꝑuatiuo ad terminũ infinitũ.ẽ bõa
ɔsequẽtia.ſʒ nõ ecõuerso.vt tu es iniustꝰ.
ergo tu es nõ iustus.ſʒ nõ sequit̃ ecõuer
so.lapis ẽ nõ iustus.ergo lapis ẽ iiustus.
antecedens enim ẽ verũ.ꝛ ɔsequẽs falsũ.
vt patet.qꝛ qcquid est iniustũ pp̃ eẽ iustũ.
ſʒ lapis nõ põt esse iustus.ergo nec põt
eẽ iniustus.¶ Sexta regula.Ab affirma
tiua de predicato priuatiuo.vel ĩfinito
ad negatiuam de predicato finito.est bo
na cõsequẽtia.vt tu es cecus.ergo tu non
es videns.tu es nõ hõ.ergo tu nõ es hõ.
ſʒ ecõuerso.nõ valet argumentũ.quia ex
negatiua nõ sequit̃ affirmatiua.¶ Sep=
tima regula ẽ ista.A negatiua de predica
to finito.cũ debito medio.ad affirmati=
uã de predicato infinito est bona ɔsequẽ
tia.vt tu nõ es asinus ꝛ tu es.ergo tu es
non asinus.ꝛc.

Cap. 6.

Or respondẽter ad p̃dicta alie re=
gule inseruntur.q̃ruʒ ꝑma ẽ ista.
Ab oĩbus exponẽtibꝰ simul sum=
ptis ad suũ expositũ.est bona ɔsequẽtia.
ꝛ ecõuerso.Et est regula ista vniuersalis
quibuscunqʒ ꝓpõnibus exponibilibus.
vt vniuersalibus.exclusiuis.exceptiuis.ꝛ
hmõi.vñ bene sequitur.hõ currit ꝛ nihil
est hõ quin illud currat.ergo omnis hõ
currit.ꝛ econuerso.Similiter hõ currit ꝛ
nihil ñ homo currit.g̃ tm̃ hõ currit.ꝛ ecõ
tra.¶ Secũda regula ẽ ista.Ab oĩ expõi
bili ad quãlibet suaꝝ exponẽtiũ.ẽ bõa cõ
sequẽtia.ſʒ nõ ecõuerso.nisi gr̃a materie.
ver.g.oĩs homo currit.ergo nihil est hõ
quin illud currat.sed nõ econuerso.qꝛ ex
negatiua nõ sequitur affirmatiua.Aliquã
do tñ tenet gratia materie. vt hõ ẽ asinꝰ.
ergo tãtũ hõ est asinus.qꝛ añs ẽ impossi
bile.¶ Tertia regula est ista.Ex cuiuslibʒ
exponẽtis ɔ̃dictorio seqt̃ur ɔ̃dictoriũ ex=
positi:ſʒ nõ ecõuerso.vñ bene seqtur ali=
quid nõ homo currit.ergo ñ tm̃ hõ cur=
rit.ſʒ nõ ecõuerso.quia ex negatiua nõ se
quitur affirmatiua.¶ Quarta regula est
ista.A resoluẽtibus ad resolutũ ẽ ɔsequẽ
tia bõa.ſʒ nõ ecõuerso.vt hoc currit.ꝛ hoc
est homo.ergo hõ currit.nõ tñ sequit̃.hõ
currit ergo hoc currit ꝛ hoc ẽ hõ.qꝛ post
mille annos erit añs verũ.ꝛ ɔ̃ns falsum.
¶ Quinta regula.Ab officiãtibus ad offi
ciatũ est ɔsequentia bona.sed non econ=
uerso.vt ista propositio ẽ vera.hõ est ani
mal.q̃ adequate significat hominem esse
animal.ergo verũ est hoiem esse animal
sed nõ econuerso.quia antecedens foret
necessariũ.ꝛ ɔsequens cõtingens.¶ Sex
ta regula est ista.A descriptõe ad descri=
ptum est consequentia bona.ꝛ ecõuerso.
vt intelligo aliqd sub ratione qua homo.
ergo intelligo.hominẽ.ꝛ ecõuerso intelli
go hominẽ.ergo intelligo aliquid sub ra
tione qua hõ.¶ Septima regula.A sen
su cõposito ad sensum diuisũ.ꝛ econuer=
so.nõ valet argumẽtũ.vt necessario hõ ẽ
animal.ergo homo necessario ẽ animal.
antecedens eniʒ est verum ꝛ consequens
falsum.Etiã non sequitur.album possibi
le ẽ esse nigruʒ.ergo possibile est albũ es=
se nigrũ.¶ Octaua regula ẽ ista.Ab vna
cã veritatis ad propositionem habenteʒ
illã causam est bona consequentia.sed nõ
ecõuerso.vt dũ homo currit risibile cur=
rit.ergo homie currẽte.risibile currit.ista
cõsequentia est bona.sed non econuerso.
homine currẽte risibile currit.quia ꝑ positꝯ
ꝙ nihil currat.est tũc consequens falsuʒ.
cũ asserat hominẽ currere.ꝛ tamẽ ante=
cedẽs est verum.quia concluditur eiꝰ ve
ritas per aliam causaʒ veritatis.vt si ho=
mo currit risibile currit.ergo hoie curren
te risibile currit.Dicatur ergo ꝙ ꝓpositõ
denominata ab ablatiuo cõsequentie ha
bet tres causas veritatis.s.cõditionaleʒ.

tēporalē: & casualē: a quarū quelibet valꝫ ꝯsequentia ad ꝓpositionē habētem illas causas. sed nō ecōuerso. ¶ Nona regula est ista. Ab actiua ad suā passiuā ē ꝯseqñtia bōa. & ecōuerso. vt sor. amat platonē. ergo pla. amatꝰ a sor. & ecōuerso. ¶ Decima regula ē ista. A tertio adiacēte ad secūdū adiacēs affirmatiue: sine termino distrahēte. ē ꝯña bona. vt tu es homo. ergo tu es. Notāter dicitꝰ: affirmatiue: qꝛ nō sequitꝰ: tu nō es asinus. ergo tu nō es. dicitꝰ etiā sine termino distrahēte. qꝛ non sequitꝰ antichristus est futurus. ergo antichristus est. quare. &c. Cap. 7.

Ltimo de propositiōibꝰ hypotheticis ē dōm mō poni regulas assignādo. Quarū prima est ista. A copulatiua affirmatiua ad alterā eiꝰ partē principalē ē bōa ꝯña. & nō ecōuerso. nisi gratia materie. vt tu curris. & tu disputas. ergo tu disputas. ſꝫ nō seqꝰ tu disputas. ergo tu curris & tu disputas. aliqñ tñ tenet gr̃a materie siue terminoꝝ. s. qñ copulatiua fit ex duabus ptibꝰ. qr̃ū vna añcedit ad aliā. tūc ab ista pte q̄ añcedit ad totā copulatiuā est bōa ꝯña. vt tu es hō. g̃ tu es hō & tu es aīal. tu curris. ergo tu curris & tu moueris. Et notāter dixi. affirmatiua. qꝛ copulatiua negatiua ad alterā ptē. nō valꝫ ꝯña. ver. g. nō tu es hō & tu asinus. ergo tu es asinꝰ. qꝛ añs est verū. & ꝯñs falsuꝫ. Ex ista regula seqtur. ꝙ a toto copulato ad alterā ptē ē ꝯña bōa vt sor. & pla. currūt. ergo. sor. currit. ¶ Scōa regula ē ista. A pte ꝑncipali disiūctiue affirmatiue ad totā disiunctiuā. est bonū argumtū: ſꝫ nō ecōuerso. vt tu curris. ergo tu curris vlꝰ tu es asinus. ſꝫ ecōuerso nō seqtur qꝛ nō seqtur. tu curris vlꝰ tu es asinus. ergo tu es asinus. Aliqñ tñ tenet gr̃a materie. s. quādo disiunctiua fit ex duabꝰ ptibꝰ. quarū vna seqꝰ ad reliquā. tūc a disiūctiua ad istā ptē q̄ seqtur. ē bonū argumētū. vt tu es hō vlꝰ tu es aīal. g̃ tu es aīal. tu es albꝰ vlꝰ tu es coloratꝰ. g̃ tu es coloratꝰ. Ex ista regula seqꝰ ꝙ a pte disiūcti ad totū disiūctū ē bōa ꝯña. vt hō currit. g̃ homo vlꝰ asinꝰ currit. ¶ Tertia regula ē istaꝰ A disiūctiua affirmatiua cū destructiōe vniꝰ ptis ad alterā ptē. ē bōa ꝯsequentia. vt tu curris vlꝰ tu sedes. ſꝫ tu nō curris. ergo tu sedes. ¶ Quarta regula ē ista. A copulatiua negatiua ad disiūctiuā affirmatiuā factā de ptibus ꝯdictoriis copulatiue affirmatiue. ē bōa ꝯsequentia. vt non tu es hō & tu es asinus. ergo tu nō es hō vel tu nō es asinus & ecōuerso. ¶ Et nota ꝙ copulatiua affirmatiua habet duo ꝯdictoria. quoꝝ vna ē copulatiua negatiua ī qua ꝑponitꝰ negatio. & reliquū ē vna disiūctiua facta de ptibꝰ oppositꝭ ipiꝰ copulatiue. quare oꝫ ꝙ copulatiua negatiua & disiūctiua affirmatiua inuicē cōuertātur. ver. gra. tu es homo & tu es asinus. habꝫ duo ꝯdictoria. quoꝝ vnū ē hoc. nō tu es hō & tu es asinus. scōm vero est illud. tu nō es homo vel tu nō es asinus. ¶ Quinta regula est ista. A disiunctiua negatiua ad copulatiuā affirmatiuā factā de ptibꝰ oppositꝭ disiūctiue affirmatiue. ē bonum argumētū. & ecōuerso. vt nō tu curris vel tu sedes. ergo tu nō curris & tu nō sedes. & ecōuerso. Et ratio quia oīs disiunctiua affirmatiua hēt ꝯdictoriū ꝑ negationē ꝑpositā toti. & ꝑ copulatiuā factā de ptibꝰ oppositis. vt tu curris vel tu sedes. huic ꝯdicit q̄libet istaꝝ. ñ tu curris vlꝰ tu sedes. tu nō curris & tu nō sedes. ¶ Sexta regula ē ista. A ꝯditionali affirmatiua cū suo añcedente ad ꝯseques eiusdē. ē bona ꝯña. vt si tu es homo tu es animal. sed tu es homo. ergo tu es animal. ¶ Septima regula est ista. A conditionali affirmatiua cū cōtradictorio consequētis ad contradictorium antecedētis. est bona cōsequētia. vt si antixp̄s est albus antichristus est coloratus. sed antichristus non est coloratus. ergo antichristus non est albus. Et notanter dixi in ambabus regulis affirmatiue. qꝛ de negatiua nō tenent huiusmodi regule.

¶ Explicit tertius tractatus. qui consequentiarū intitulatꝰ. Et incipit quartus. q de terminorum probationibus tractat.

tu nō curris
2

Prima ... huius regule ... paulū ... 40 ...

q Ualiter propositiones probētur illatiue. presenti doctrina digno-scit᷑ satis plene. ⁊ pmo nāq₃ a resolutiōe est incboandū. quia indefinite pticulares ⁊ singulares de subiecto nō pnomine demōstratiuo resolubiliter inferūt᷑. Quelibet ergo talis est taliter inferēda. vt pro añcedēte sumāt᷑ duo demōstratiua. in q̄-rū pmo p̄dicet᷑ p̄dicatū resoluēde. ⁊ in secūdo s̄biectū. ver. gra. bō currit. sic resoluit᷑. Hoc currit ⁊ h̄ ē bō. g̃ bō currit. Exēplum in obliquo. vt hominis est asinus. huius ē asin⁹ ⁊ h̄ ē homo. g̃. ⁊c̄. Et ita in alijs casib⁹ singularib numeri dicat᷑. Exēplū in nūero plurali. vt hoies currūt. hec currūt ⁊ hec sunt hoies. ergo ⁊c̄. Exēpluȝ in obliquo. vt aliquoꝝ ꝯdictorioꝝ alteꝝ ē veꝝ. Horū alterū ē verū. ⁊ hec sunt ꝯdictoria. ergo ⁊c̄. Et ita dicatur in alijs casibus. ita ꝙ semꝑ pma ꝺmōstratiua sit eiusdem casus cū resoluēda. secūda vero ꝯtinue in recto sumat᷑. Sed ꝓpositiones de v̄bo ampliatiuo eodē mō ꝓbant᷑. excepto hoc. ꝙ secūda demōstratiua dȝ eē de verbo disiuncto. verbi substantiue de p̄nti. ⁊ eiusdē de p̄terito vel futuro aut alterius. ver. g. homo currebat. sic resoluit᷑. Hoc currebat ⁊ hoc est vel erat homo. ergo ⁊c̄. ¶ Iteȝ bō disputabit. Hoc disputabit ⁊ hoc est vel erit homo. ergo. ⁊c̄. ita ꝙ v̄buȝ substātiuū sumptū secūdo loco sit semper ꝯsimilis t̄pis cū v̄bo resoluēde ꝓpositoīs. Sȝ qñ ꝓpositiōis resoluende verbum p̄ncipale est ly. potest. contingit. incipit. vel desinit. secunda ꝓpositio erit de secūdo verbo consimili. vt homo pōt esse albus. Hoc potest esse albū ⁊ hoc est vel potest esse homo. ergo. ⁊c̄. ¶ Iteȝ albū incipit esse nigrū. hoc incipit esse nigrū ⁊ hoc ē vl᷑ incipit esse album. ergo. ⁊c̄. Et ita dicatur in plurali vt prius. Modus cōsimilis est tenēdus in propositionibus de extremo copulato vel disiuncto. vt homo vel asin⁹ currit. si totū disiunctum est subiectum resoluatur sic. hoc currit ⁊ hoc est hō vl᷑ asinus. ergo. ⁊c̄. Si autē prima pars fuerit subiectū sic resoluit᷑. hoc vel asinus currit ⁊ hoc ē hō. ergo. ⁊c̄. Et ita dicēdū ē i illis de copulato. ⁊ ꝯditionato subiecto. vt hō ⁊ asinus currit. ꝓpositio si ē impossibilis est falsa. Idē ē dicēdū de pticulari ⁊ singulari resolubili affirmatiua sicut de idefinita. vt aliqs hō disputat sor. currit. Sȝ pticularis vl᷑ indefinita negatiua hēt duplicē modū ꝓbādi. Primus dictus ē. vt hoc nō currit ⁊ h̄ est hō. ergo hō n̄ currit. vbi āt videat᷑ ꝙ iste modus nō deseruiat sumat᷑ ꝯdictoriū illi⁹. vt chymera nō currit. hec indefinita ꝓbari nō potest p duo demōstratiua. q₂ semper secūda esset falsa scilicet ista. hoc est chymera. iō ad v̄itatē vidēdaȝ istius sumat᷑ eius contradictoriū. s. ois chymera currit. ⁊ q₂ h̄ ē falsa iō illa est vera Consimiliter est dicēdū in aduerbijs vbi subiectū fuerit aduerbium habens terminū infra se. vt aliquādo tu es. nunc tu es ⁊ nunc ē aliquando. ergo. ⁊c̄. ¶ Item heri tu fuisti. tunc tu fuisti. ⁊ tūc ē vel fuit heri. ergo. ⁊c̄. ¶ Iteȝ ante. a. tu disputabis. tunc tu disputabis ⁊ tūc ē vel erit ante. a. ergo. ⁊c̄. ¶ Iteȝ alicubi tu es. ibi tu es ⁊ ibi ē alicubi. ergo. ⁊c̄. Et ita de preterito. ⁊ futuro dicat᷑. vt dictū ē de preterito ⁊ futuro dicat᷑. vt dictū ē de presenti. ¶ Ex predictis infero ꝙ etiam probande sunt ꝓpositiones indefinite ⁊ particulares de v̄bo substātiuo presentis tēporis ⁊ predicato pticipio sic. ꝓpositiōes de v̄bo p̄ncipali illi⁹ pticipij. volo dicē ꝙ ita ꝓbāda ē h̄ resolubiliter. Adā ē p̄teritus: sicut illa. Adā fuit. ⁊ ista antixp̄s ē futur⁹. sicut illa antixp̄s erit. vt h̄ ē futuꝝ ⁊ h̄ est vel erit antixp̄s. ergo antixp̄s est futurus. Aliquis homo est interfectus. hoc est interfectum ⁊ hoc ē vel fuit aliquis homo. ergo. ⁊c̄. ¶ Item. sor. ē potens esse hoc ē potēs esse. ⁊ hoc ē vel pōt esse sor. ergo. ⁊c̄. ¶ Iuxta predicta sequit᷑ veritas multarū propositionuȝ. prima ē ista. Senex erit puer. probat᷑. hoc erit puer. ⁊ h̄ ē vel erit senex. ergo. ⁊c̄. demonstrando vnū q est puer ⁊ erit senex. ¶ Secūda ꝓpositio. Puer fuit senex. ꝓbatur. hoc fuit senex. ⁊

hoc ē vel fuit puer. ergo demōstrādo vnū se
nē. ¶ 3a ppō. Albū fuit qñ nō fuit albū. p
bat. 7 pono q tu sis alb9 7 ꝯtinue añ hoc
fueris niger. isto posito: h fuit qñ nō fuit
albū. 7 hoc ē vel fuit albū. ergo 7c. ¶ 4a ppō
Pater erit qñ nō hēbit filiū neqȝ filiā. p
bat. h erit qñ nō hēbit filium neqȝ filiā: 7
hoc ē vel erit pr. ergo 7c. demōstrādo vnum
prem q remanebit post morte filiox 7 fi-
liarū. ¶ 5a ppō. Aliq maiori te 7 quolibȝ
minori te tu es minor. probat. isto tu es
minor. demōstrādo vnū maiorē te. 7 hoc
est mai9 te 7 quolibet miori te. ergo 7c. ¶ 6a
ppō. Aliq minori te 7 quolibet maiori te
tu es maior. probat. isto tu es maior. de-
monstrādo vnū minorē te. 7 hoc est min9
te. 7 quolibet miori te. ergo 7c. ¶ 7a ppō. Al
bū pōt esse nigrū. probat. hoc pōt esse ni
grū. demonstrando te. 7 hoc ē vel pōt eē
albū. ergo 7c. 7 ita pbat ista. sedentē posse est
currere. ¶ 8a ppō. verum ē q mūdus nō
fuit. probat. hoc est qđ mūdus nō fuit. de
mōstrando illam. tu est. 7 hoc est verū. ergo
7c. ¶ 9a ppō. necessarium est q de9 nūq
erit. probat. hoc est q deus nūq erit. de
mōstrando celū: 7 hoc est necessarium. ergo
7c. ¶ Decima ppō. possibile est qđ nihil
fuit 7 qđ nihil erit. probat. hoc ē qđ ni-
hil fuit 7 qđ nihil erit. demōstrādo instās
pñs. 7 hoc ē posse. ergo 7c. ¶ Undecima
ppō. Candela lucens est extincta. pbat.
h ē extinctū. demōstrādo candelā iā extin
ctā q pri9 fuit lucens. 7 hoc ē vel fuit cāde
la lucens. ergo 7c. ¶ Duodecima ppō. Uiuū
est mortuū. pbat. hoc est mortuū demō
strando Adam. 7 hoc est vel fuit viuum.
ergo 7c.

Cap. 2.

Uniuersalis ppō affirmatiua ex-
ponibiliter probat p suā piacētēȝ
7 vniuersalē negatiuā sibi corrñ-
dentē. vt ois hō currit. exponit sic. homo
currit. 7 nihil ē hō quin istud currat. ergo
7c. Exemplū in numero plurali. vt oēs
homines currunt. Hoies currūt. 7 nulla
sunt hoies quin illa currant. ergo 7c. ¶ Cōsi
militer in obliquis casib9 pter hoc q i ne
gatiua exposite ponat subiectū vniuersa-
lis semper in recto 7 relatiuū in obliq cō
simili cū obliquo ppōnis exponēde. vt cu
iuslibet hois asinus currit hois asin9 cur-
rit. 7 nihil est hō quin illi9 asinus currat.
ergo 7c. ¶ Item oium ꝯdictoriuȝ altera
pars est vera. cōtradictoriū altera pars ē
vera. 7 nulla sunt ꝯdictoria quin illox al-
tera pars sit vera. ergo 7c. ita q semp re-
latiuū sequat ly. quin. postremo vero ois
termin9 q se tenet a pte pdicati. Et ita in
alijs casib9 est dicendū. Mō ꝯsimili pbā
tur ppōnes vlales de verbo ampliatiuo
pter hoc q in secūda exponente ponitur
verbū disiunctū. vt in resoluentib9. ver. g.
omnis hō fuit. sic exponit. Hō fuit 7 ni-
hil est vel fuit hō. quin illud fuit. ergo 7c.
¶ Itē oē albū disputabit. Albū disputa-
bit. 7 nihil est vel erit albū quin illud di-
sputabit. ergo 7c. ¶ Item oē albū pōt eē
nigrū. Albū pōt eē nigrū. 7 nihil ē vel pōt
esse albū quin illud possit esse nigrū. ergo
7c. ¶ Item ois hō incipit disputare. hō i
cipit disputare. 7 nihil ē vel incipit eē hō
quin illud incipiat disputare. ergo 7c. In
obliquis casib9 ēt ꝯsimiliter exponat te-
nendo modū priorē de relatiuo. Cōsimi-
liter exponūt ppōnes de presenti hñtes
predicatū participiū alicuius vbi amplia
tiui. vt ois hō est preteritus. expōit sic hō
est preteritus: 7 nihil est vel fuit hō quin
illud sit preteritū. ergo 7c. ¶ Iteȝ omne
albū est generandū. Albū est generandū
7 nihil est vel erit albū quin illud sit gene
randū. ¶ Sed ppōnes de subiecto cōpo
sito possūt dupli exponi. sm q subiectuȝ
pōt esse totū compositū vel pars. vt ois
hō vel asinus est asinus. Si subiectū ē to
tum disiunctū. sic exponitur. hō vel asin9
ē asinus: 7 nihil est hō vel asinus quin il-
lud sit asinus. ergo 7c. Si vō precise pri
ma pars ē subiectū. secūda exponēs erit
ista. Nihil est hō quin illud vel asinus sit
asinus. 7 sic ista vniuersalis erit falsa prio
mō 7 secūdo mō vera. 7 ita de alijs dicat
cuiuscūqȝ compōnis existant vel casus.
Uniuersalis aūt negatiua nō exponit sed
dupliciter. pbat. aut p sua singularia. aut

p suum ꝯdictorium. v.g. nullus hõ ē chi mera. pbaꝛ sic. Primo mõ nec iste hõ ē chi mera nec ille hõ ē chimera. ⁊ sic de singul. g ⁊c. 2° pbaꝛ sic. Ista ppõ ē f ſa. aliqs hõ est chimera: ⁊ ista ꝯdicit isti. nullus hõ ē chimera. ergo hec ē vera. Et cõiter i oib⁹ alijs talis modus seruetꝛ. Ex pdicto mõ pbandi ppões vles affirmatiuas isero aliquas ppões. ¶ Prima ē ista. Oē qđ fuit est. pbaꝛ. Aliquid qđ fuit ē. ⁊ nihil ē qđ fuit quin illud sit. ergo ⁊c. Maior est manifesta: ⁊ similiter minor. q2 suũ ꝯdictoriũ est falsũ. vz. aliquid ē qđ fuit qđ nõ est. hec nãq3 ē implicatio ꝯdictiõis. ⁊ ita ꝯcediꝛ q oē qđ erit ⁊ oē qđ põt esse est. ⁊ ēt omne qđ ē itelligibile aut imagiabile ē pz. qlibet istaꝝ ex suis exponētib⁹: in qrũ negatiua nõ dz poni verbũ disiunctuz. q2 verbũ pncipale ipsius vlis est solũmõ verbum de pñti absq3 participio subsequentis alicuius verbi ampliatiui. ¶ 2a ppõ. Oē qđ nõ fuit est. pbaꝛ. Aliquid qđ ñ fuit est. sicut instãs. psens. ⁊ nihil est qđ nõ fuit quin illud sit. ergo ⁊c. secũda exponēs iteruz est vera. q2 suũ ꝯdictoriũ implicat ꝯdictionē. vz. aliquid ē qđ nõ fuit qđ non est. Et ꝯñter ꝯcediꝛ q oē qđ nõ erit est. ⁊ oē qđ nõ potuit nec poterit esse ē. ¶ 3a ppõ. Quolibet maiori te ⁊ quolibet miori te tu es minor. pbaꝛ. Aliquo maiori te ⁊ quolibet minori te tu es minor. vt pbatũ est i alio caplo. ⁊ nihil est maius te ⁊ quolibet minori quin illo tu sis minor. g ⁊c. minor pz. q2 suũ ꝯdictoriũ est falsũ. ¶ 4a ppõ. Quolibet minori te: ⁊ quolibet maiori te tu es maior. pbaꝛ. Aliquo minori te: ⁊ quolibet maiori te tu es maior. ⁊ nihil est minus te ⁊ quolibet maiori te qn illo tu sis maior. ergo ⁊c. pz ꝯña cũ maiori ex alio capitulo. minor pbaꝛ p suum ꝯdictorium. qđ est falsũ. vz aliquid ē minus te ⁊ quolibet maiori te: quo tu nõ es maior. quare ⁊c.

Cap. 3.

Propõ officiabilis ē illa cuius dictum vel oratio ifinitiua determinaꝛ aliquo termio modali vel cõcernēte actũ mentis. termini modales sũt isti. verum. falsum. necessarium. ꝯtingens. possibile. impossibile. Termini vo ꝯcernentes actum mētis dicunꝛ isti. Scio. dubito. credo. volo. nolo. intelligo. cognosco. ⁊ siles. ac ēt ipsoꝝ participia. Huiusmõi ãt termini aliqñ faciunt sensum ꝯpositũ aliqñ diuisum. faciunt sensũ ꝯpositũ qñ pcedunt totaliter dictũ vel orõnē ifinitiuã. aut finaliter subsequũꝛ. vt possibile ē sor. currere. Sor. currere ē ꝯtigēs. tu scis deũ esse deũ eē est scituz a te. sed qñ aliqs istorum termioꝝ mediat iter actũum casuz ⁊ verbũ infinitiui modi. tunc ꝯstituere dr sēsum diuisũ. vt deum necesse est eē hoiem scis esse aial. ⁊ ita de alijs. Et hui ppõ de sensu diuiso pbanda est fm exigentiã termini pcedentis simplr. ⁊ nõ rõne termini modalis. aut rõe alicuius alterius termini ꝯcernentis actum mētis. v.g. oēm hominē possibile est currere. h nõ est officiãda. sed exponēda iuxta doctrinã traditaz i secundo capitulo de pbatiõe vlium ppõnum. isto mõ. Hoiem possibile est currere. ⁊ nihil est vel possibile ē hoiem qn illud possibile sit currere. g ⁊c. ¶ Itē hec ē resoluenda. A. scio esse veꝝ isto mõ. Hoc scio eē veꝝ. ⁊ hoc est. a. ergo ⁊c. ¶ Propõ vo de sensu ꝯposito officiabiliꝛ pbaꝛ. vt possibile est sor. currere. Hec ppõ ē possibilis. sor. currit. que adequate significat sortem currere. ergo ⁊c. Item necesse est deum esse. Hec ppõ est necessaria. de⁹ est que adequate significat deum ē. ergo ⁊c. Cõsilr pbanꝛ iste. Tu scis sor. currere tu dubitas regem sedere. pria nãq3 sic officiaꝛ. Hec ppõ est scita a te. sor. currit. que adeqte significat sor. currere. g ⁊c. Et ita ꝯsilr dicaꝛ ad ifinitas ꝯsimiles iuxta consonantiam termini facientis sensum ꝯpositum. Ex predictis isero aliqs ꝯclusiões. ¶ Prima est ista. Albũ possibile est esse nigrum. ⁊ tñ impossibile est albũ eē nigꝝ. Prima pars pz. qm̃ hoc possibile est esse nigrum te demõstrato. ⁊ hoc est vel possibile est esse albũ. ergo ⁊c. patet ꝯña a resoluentibus ad resolutum. Et secunda ps pbatur. Nam hec ppõ est impossibilis.

Album est nigrum. que adequate signifi-
cat albuz esse nigrum. ergo rc. pz ꝯña ab
officiãtibꝰ ad officiatũ. Et ita ꝓbatur ista
ꝯclusio. sedentẽ possibile ẽ currere. ꝛ tñ i
possibile ẽ sedentẽ currere. ¶ 2ª cõclusio.
Omnẽ hominẽ ꝯtingens est esse. ꝛ tamẽ
necesse est omnẽ hominẽ esse. Prĩa pars
ꝓbat. qm̃ hoiez cõtigẽs ẽ esse. ꝛ nihil est
vel ꝯtingens est esse hominẽ. qui illð cõ
tingens sit esse. ergo rc. pz ꝯsequentia ab
exponentibus ad expositum. secũda pars
ꝓbatur. Nã hec ꝓpõ ẽ necessaria. omnis
hõ est. que adequate significat omnẽ ho-
minem esse. ergo rc. patet cõsequentia vt
prius. ¶ Tertia ꝯclusio. Tu scis alteruz
istorum esse verũ. demõstratis istis cõtra
dictorijs. rex sedet. nullus rex sedet. ꝛ ta-
men nullũ istoꝝ scis esse veꝝ. prima pars
patet. qꝛ hec ꝓpõ est scita a te. alteꝝ istoꝝ
est veꝝ. que adequate significat alteꝝ isto
rum esse veꝝ. ergo secunda pars ꝓbatur.
qꝛ nec hoc istoꝝ scis esse veꝝ. demõstran
do affirmatiuã. nec hoc istoꝝ scis eẽ veꝝ.
demõstrando negatiuã. ꝛ non sunt plura
istoꝝ. ergo rc. patet ꝯsequẽtia a singula-
ribus sufficienter enumeratis ad suã vni
uersalẽ. ¶ Quarta ꝯclusio. Tu dubitas a
ẽsse veꝝ. ꝛ tñ nullum. a. dubitas esse veꝝ.
ꝓbatur. ꝛ pono ꝙ omne. a. sit illa. deꝰ est.
qm̃ scias esse veram. sꝫ dubites an ista sit
a. scias tñ ꝙ. a. sit aliqua ꝓpõ. isto posito
prima pars patet. qm̃ hec est tibi dubia.
a. est verum. que adequate significat. a. es
se verum. ergo rc. Secũda pars ꝓbatur
sic. arguendo nullam talem. deus est. du
bitas esse veram. sed omne. a. est aliq̃ tal.
ergo nullum. a. dubitas esse veꝝ. patet cõ
sequentia. qꝛ est syllogismus in secũdo p
me figure. ꝛ antecedens est manifestum
ex casu. ¶ Quinta ꝯclusio. volo tibi dare
equum meum ꝛ tamen nullum equũ me
um volo tibi dare. ꝓbatur. ꝛ pono ꝙ ti-
bi ꝓmittaz equum meum quem credã eẽ
in stabulo: sit tñ coram me quez putẽ esse
platonis: ita ꝙ nõ meum: ob quã causaz
istum equum quẽ video nõ velim tibi da
re. isto posito prima pars patet. offician-
do ꝛ officiatur sic. Hec ꝓpositio est voli-
ta a me. do tibi equum meum: per casuz:
que adeq̃te significat me dare tibi equuz
meum. ergo rc. patet cõsequentia ab offi
ciantibus ad officiatam. secundã partem
ꝓbo sic. nullũ equum quẽ credo esse pla
tonis volo tibi dare. sed omnẽ meũ equũ
credo esse platonis. ergo nullum equum
meum volo tibi dare. patet cõsequẽtia vt
prius. quia est in secundo prime figure.
ergo rc. ¶ Sexta ꝯclusio. Percipio sor.
loqui. ꝛ tñ nullũ sor. percipio loqui. ꝓba
tur. ꝛ pono ꝙ sint a longe sor. ꝛ pla. ita ꝙ
nesciam distinguere quis sit sor. vel pla.
loquit tamẽ sor. cuius vocẽ bñ cognoscã
ꝙ est sortis. ꝛ tamẽ nõ loquitur pla. isto
posito. patet prima pars per casum. quia
sequitur percipio vocem sor. ergo ꝑcipio
sor. loqui. ꝛ secunda pars ꝓbatur. quoniã
sequitur. nullum istorum percipio loqui.
sed omnis sor. est aliquis istorũ. ergo nul
lum sor. percipio loqui. patet cõsequẽtia.
quia est syllogismus in secundo prime fi
gure. ¶ Hic est notanduz ꝙ iste ꝓpões
cõcesse in capitulo resolubilium. s. verum
est ꝙ mundus nunꝙ̃ fuit. ꝛ necessarium
est ꝙ deus nunꝙ̃ erit. Possibile ẽ ꝙ ni-
hil fuit: ꝛ ꝙ nihil erit. nõ sunt vere officia
biliter ꝓbando. nec sunt similes in signifi
cando dum resoluuntur ꝛ dum offician-
tur. quõiam officiabiliter tenetur ly. ꝙ cõ
iunctiue: ꝛ resolubiliter tenet ly. ꝙ relati
ue. quare rc. Cap. 4.

Ropositio descriptibilis est illa
P i qua terminꝰ cõcernẽs actũ men
tis incõplexum determinat nullo
termino precedente mediato vt ego co-
gnosco sortem. hec nanqꝫ sic describitur.
Ego cognosco aliquid sub ratiõe qua sor.
Tu intelligis hominem. tu intelligis ali
quid sub ratiõe qua hõ. Sed termini cõ-
cernentes actum mentis. qui si cadunt su
per incõplexum illud necessario est signi
ficatum cõplexi. aliter sunt describendi. si
cut scire. credere. dubitare. ꝛ huiusmodi.
Ut tu scis. a. propõnez sic describitur. tu
scis adequatum significatuz. a. propõnis.

quod ſcis adequate ſignificari per.a. pro
põnem.ergo ⁊c̃.Tu credis.a. propoſitio
nem.tu credis adequatum ſignificatum
a.propoſitionis quod credis adequate
ſignificari per.a.propoſitionem.ergo ⁊c̃.
¶ Item tu dubitas.a.⁊.b. propoſitiões
tu dubitas adequata ſignificata.a.⁊.b. ꝓ
poſitionum.que ſcis vel credis adequa-
te ſignificari per.a.⁊.b.propoſitiones. er
go ⁊c̃. ¶ Notanter dicebatur.nullo ter-
mino mediato precedente.quia ſi prece-
deret aliquis terminus mediatus ratio-
ne illius deberet iſta propõ probari. qđ
patet per iſtaꝫ regulaꝫ. A primo termio
mediato ſꝑ ē incboãda ꝓpõnis ꝓbatio.vt
ois hõ itelligit ſe.hec ē exponẽda iſto mõ
hõ itelligit ſe ⁊ nihil hõ quin illud intelli
gat ſe.g̃ ⁊c̃. ¶ Itẽ homines cognoſcũt fu
tura:hec ē ſic reſoluẽda.hec cognoſcũt fu
tura:⁊ hec ſunt homines.ergo ⁊c̃. ¶ Cir
ca predicta in hoc capitulo ⁊ prioribus ē
notanda diuerſitas ꝓbationum precedẽ
tium quarũcũqꝫ ꝓpõnum. quoniam pro
poſitio deſcriptibilis conuertitur cuꝫ ſua
deſcriptione:⁊ propoſitio vniuerſalis af
firmatiua ſeu quecũqꝫ alia exponibilis.ſi
militer ꝯuertitur cũ ſuis exponentibus ſi
mul ſumptis. Unde hñ ſequitur.cogno-
ſco hoieꝫ:ergo cognoſco aliquid ſub rõne
qua homo.⁊ econuerſo. ¶ Item omnis
homo currit.ergo homo currit ⁊ nihil eſt
homo quin illud currat ⁊ ecõuerſo. Sed
propoſitio reſolubilis non conuertit̃ cuꝫ
ſuis reſoluentibus:nec officialibus cũ ſu
is officiantibus. Unde licet ſequat̃. Hoc
eſt animal:⁊ hoc eſt homo. ergo homo ē
animal.non tamen ſequitur ecõuerſo.hõ
eſt animal.ergo hoc eſt animal: ⁊ hoc eſt
hõ:quia antecedens eſt neceſſarium ⁊ cõ
ſequens ꝯtingens.etiã poſt mille annos
erit ita:ſicut primarie ⁊ adequate: ſignifi
catur per antecedens:⁊ tamen nõ erit ita
ſicut primarie ⁊ adequate ſignificat̃ per
conſequens. ¶ Item ſequitur:hec propo
ſitio eſt neceſſaria deus eſt.que adequa-
te ſignificat deum eſſe.ergo neceſſe ē de-
um eſſe.⁊ tamen nõ ſequitur ecõuerſo ne

ceſſe eſt deum eſſe. ergo hec propoſitio ē
neceſſaria. deus eſt.que adequate ſigni-
ficat deum eſſe.qꝛ antecedens eſt neceſſa
riũ ⁊ cõſequẽs ꝯtingens. Similiter ſi nul
la ꝓpõ foret:ita eſſet ſicut primarie ⁊ ade
quate:ſignificatur per antecedẽs. ⁊ tamẽ
nõ ita eſſet ſicut primarie ⁊ adequate: ſi-
gnificat̃ per cõſequens. Ex predictis inſe
ro aliquas cõcluſiões. ¶ Prima eſt iſta.
venientẽ cognoſco. ⁊ tñ nõ cognoſco ve-
nientẽ. ꝓbat̃. ⁊ pono ꝙ ſoꝛ. ſit a lõge qui
veniat verſus me:quẽ ſciã eẽ ſoꝛ. ſꝫ credã
ipſũ nõ moueri:⁊ nihil aliud ꝯcipiaꝫ. iſto
poſito pꝫ pars pria.qm̃ h̃ cognoſco ⁊ h̃ ē
veniẽs.g̃ ⁊c̃.2ª pars ēt patet.qꝛ nõ cogno
ſco aliquid ſub ratiõe qua veniens. ¶ Se
cunda concluſio eſt iſta. Deum trinum ⁊
vnum cognouit Ariſtotiles. ⁊ tamen Ari
ſtotiles nõ cognouit deum trinum ⁊ vnũ.
prima pars patet.quoniaꝫ hoc cognouit
Ariſt. demõſtrando deum. ⁊ hoc eſt deus
trinus ⁊ vnus.ergo ⁊c̃.ſecunda pars etiã
patet.quoniam Ariſt.non cognouit ali-
quid ſub ratione qua deus trinus ⁊ vnꝰ.
ergo ⁊c̃.patet cõſequentia a deſcriptione
ad deſcriptũ. ¶ Tertia cõcluſio. A. pro-
põnem ſcio.⁊ tamen nõ ſcio.a.propõneꝫ.
probatur.⁊ pono ꝙ.a.ſit illa. deus ē. quã
ſciam ⁊ credam ꝙ nõ ſit aliquod.a.in mũ
do.iſto poſito.ſcio.a.propõnem. qꝛ hoc
ſcio demõſtrando iſtam deus eſt.⁊ hoc ē
a.propoſitio.ergo ⁊c̃.⁊ tamen nõ ſcio.a.
propõnem qꝛ nõ ſcio aliquid ſub ratione
qua.a.ꝓpõ ex quo ñ ſcio.a.eſſe. ¶ Quar
ta cõcluſio. Soꝛ.percipis.⁊ tamen nõ per
cipis ſoꝛ.probatur.⁊ pono ꝙ ſoꝛ. loquat̃
coram te.cuius vocem audias.credas tu
tamen ꝙ nõ ſit aliquis ſoꝛ.in mundo iſto
poſito ſoꝛ.percipis.quia hoc percipis et
hoc eſt ſoꝛ.ergo ⁊c̃.⁊ tamen non percipis
ſoꝛ.quia non percipis aliquis ſub ratiõe
qua ſoꝛ. quare ⁊c̃.

Cap. 5.

e X predictis pꝫ ꝙ neceſſariũ ⁊ cõ
tingẽs dupliciter ſumunt̃.ſ. reſo
lubiliter ⁊ officiabiliter.ſed ipſoꝝ
aduerbia.ſ.neceſſario.⁊ cõtingenter:expo
nibiliter ꝓbantur.vt neceſſario deꝰ eſt. ſic

exponit̄. deus est. ⁊ nō pōt esse quin deus
sit. ergo. ⁊c̄. Itē necessario mūd⁹ fuit mū
dus fuit ⁊ nō potuit esse qui mundus fue
rit. Item necessario aliquid erit. aliquid
erit. ⁊ non poterit esse quin aliquid erit.
ergo. ⁊c̄. ita ꝙ verbum principale secun-
de exponentis sit eiusdem temporis cum
verbo principali exponende. Opposito
modo exponitur. contingenter. vt con-
tingenter tu es. exponitur. sic. tu es. ⁊ p̄t
esse ꝙ tu nō sis. ergo. ⁊c̄. Item cōtingēter
tu eris. tu eris. ⁊ poterit eē ꝙ tu nō eris.
ergo. ⁊c̄. ⁊ ita de preterito dicat̄. ¶ Hic
sunt duo notabilia. primū est. ꝙ necessa-
rio ⁊ contingēter. sumuntur aliquando.
in sensu diuiso: ⁊ aliquādo in sensu ꝯposi
to: sicut necessariū ⁊ ꝯtingēs. In sensu cō
posito quādo totaliter p̄cedunt: aut fina
liter subsequūt̄. vt necessario hō est aial.
tu curris ꝯtingēter. sꝫ in sensu diuiso quā
do mediāt inter subiectū ⁊ verbū: aut in-
ter verbū ⁊ p̄dicatū. Exemplū p̄mi: hō ne
cessario ē aial. Exēplū secūdi. sor. est cōtin
gēter currens. ¶ Secūdū notabile ē illō.
Qualitercūqꝫ in sensu ꝯposito sumat̄ sp̄
eodē mō exponūtur: vt dictū est. Sed qñ
in sensu diuiso sumūtur: p̄cedēte alio ter
mino mediato. nō exponūtur: sꝫ ꝓpō pro
bāda est s̄m exigētiā termini p̄cedentis ꝑ
regulā superius assignatā: a p̄mo termio
mediato. ⁊c̄. vt hō necessario ē aial. hec nō
exponēda neqꝫ ꝓbāda rōne illi⁹ termini:
necessario: sed resoluēda rōne istius ter-
mini: hō: vt hoc necessario est aial: ⁊ h̄ est
hō. ergo. ⁊c̄. quo facto prima resoluens ē
exponēda sic. est hoc aial. ⁊ hoc nō pōt nō
eē aial. ergo. ⁊c̄. ita ꝙ ly. pōt. sequat̄ subie
ctū: sicut ly. necessario: vel ꝯtingēter. Ex q̄
sequit̄ ēt ꝙ ista verbū pōt sumit̄ aliquan
do in sensu composito: aliquando in sen-
su diuiso: In sensu composito quando
precedit totaliter seu impersonaliter tene
tur. vt potest esse ꝙ tu curris. In sen-
su diuiso quādo ꝑsonaliter sumit̄. vt anti
christus potest eē. Ex p̄dictis infero aliq̄s
ꝯclusiōes. ¶ Pria ē ista. Necessario ali-
qd ē qō ꝯtigēter ē. ꝓbat̄. aliqd ē qō con
tingēter est. ⁊ non potest eē quin aliquid
sit qō ꝯtingenter ē. ergo. ⁊c̄. ¶ Secunda
ꝯclusio. Aia tua necessario ē. ⁊ tñ ꝯtingen
ter aia tua ē. prima pars ꝓbat̄ resoluto-
rie. vt hoc necessario est: ⁊ hoc est anima
tua. ergo. ⁊c̄. secūda pars ꝓbat̄ exponibi
liter. sic aia tua ē. ⁊ p̄t eē ꝙ nō aia tua sit.
ergo. ⁊c̄. Nā sequit̄. oppositū. ⁊ p̄t eē ita
sicut adequate significat̄ ꝑ añs. ergo pōt
eē ita sic̄ adeq̄te significat̄ ꝑ ꝯñs. ¶ Ter
tia ꝯclusio. Necesse ē te fuisse. ⁊ tñ ꝯtingē
ter tu fuisti. p̄ma ps ꝓbat̄. quoniā hec est
necessaria tu fuisti q̄ adeq̄te significat te
fuisse. ergo. ⁊c̄. secūda pars ꝓbat̄. nam tu
fuisti ⁊ potuit eē ꝙ nō fuisti. ergo cōtingē
ter tu fuisti. ¶ Quarta ꝯclusio. Pōt esse
ꝙ antixp̄s sit hō q̄ est: ⁊ tñ antixp̄s nō pōt
eē hō q̄ est. pria ps ꝓbat̄: quoniā hec est
possibilis. antixp̄s ē hō q̄ ē: q̄ adequate si
gnificat ꝙ antixp̄s ē hō q̄ est. ergo. ⁊c̄. vñ
ly p̄t impꝑsonalr sumptū ē termin⁹ officia
bilis sicut ly. possibile. secūda ps pꝫ: quo
niā detur oppositū. vꝫ antixp̄s pōt eē hō
qui ē. ⁊ ex isto sequit̄ ꝙ antixp̄s pōt eē hō:
⁊ ille est. cōseqnēs est falsuꝫ. ergo ⁊ antece
dēs. ⁊ patet ꝯsequētia. q2 ly. pōt sumptuꝫ
ꝑsonaliter est terminus imediatus ⁊ rela
tiuū: qui: que: qō: est resolubile generali-
ter in. ⁊ ille: illa: illud ex quo nō impedit̄
per aliqō signū precedens. ¶ Hic est no
tādū ꝙ ly. necessario: dupliciter sumitur.
Uno modo nominalit̄ i datiuo vel abla-
tiuo casu. Alio mō aduerbialiter. vt dictū
est. primo modo nō exponitur: sed resolui
tur. vt necessario tu es: isto tu es: ⁊ h̄ ē ne
cessariū. ergo. ⁊c̄. ex quo sequit̄: ꝙ necessa
rio tu es hō. ⁊ tñ cōtingēter tu es hō. tenē
do ly. necessario. nominaliter in ablatiuo
casu. quia isto tu es hō: demōstrādo deū:
⁊ hoc est necessariū. ergo. ⁊c̄. sumendo ta
men ly. necessario. aduerbialiter: foret ista
propositio impossibilis propter impossi
bilitatem exponentium. ¶ Itē concedit̄
ꝙ sor. necessario obedit. ⁊ idem sor. cōtin
genter obedit: sumēdo ly. necessario in da
tiuo casu. q2 sor. huic obedit: demōstrādo
deū: ⁊ hoc est necessariū. ergo. ⁊c̄. secūda

pars ēt pꝫ: exponēdo sic. soꝛ. obedit ꝛ pōt nō obedire. ergo cōtingenter soꝛ. obedit quare ꝛc̄.

Cap. 6.

[i]Am gradus ꝯpōnis restat expōere. ꝛ ꝑmo positiuū ꝯpabiliter sūptum: vt tu es ita foꝛtis sic aliq̄s hō mūdi. expōit̄ sic. tu es foꝛtis: ꝛ aliq̄s hō mundi est foꝛtis ꝛ nō aliquis hō mundi est foꝛtioꝛ te. ergo ꝛc̄. ¶ Item tu fuisti ita foꝛtis sicut aliquis homo tu fuisti foꝛtis: ꝛ aliquis homo fuit foꝛtis: ꝛ non aliquis hō fuit foꝛtioꝛ te. ergo ꝛc̄. ꝛ ita de futuro suo dicat̄. Sed nōndū ꝙ si fiat ꝯpō ꝛ̄spectu t̄mini cōis a ꝑte post: nō distributi: nō dꝫ sumi ille t̄min⁹ sub distributiōe in aliq̄ exponentiū. vt tu es ita albus sicut oīs hō: nō dꝫ dici in secūda exponēte. oīs hō est albus: q2 est falsa ꝛ exposita vera. Sequit̄. n. tu es ita alb⁹ sicut ille hō. ergo tu es ita alb⁹ sicut oīs hō. patet ꝯn̄a ab īferioꝛi ad suū superi⁹ affirmatiue sine distributiōe ꝛ sine signo impediēte. ideo dꝫ sic exponi tu es alb⁹: ꝛ hō est alb⁹ ꝛ n̄ oīs hō ē albioꝛ te. g̊ ꝛc̄. ¶ Ex p2edicto mō exponēdi infero aliq̄s cōclusiōes. ¶ Prima est ista. Tu es ita foꝛtis sicut oīs hō mundi: ꝛ tn̄ nō es ita foꝛtis sicut aliq̄s hō mūdi. p2ima pars pꝫ. q2 tu es foꝛtis: ꝛ homo mūdi est foꝛtis: ꝛ nō oīs hō mūdi est foꝛtioꝛ te. g̊ ꝛc̄. secūda ꝑs silr̄ patet. qm̄ suū ꝯ̈dictoꝛiū est falsū. vꝫ. tu es ita foꝛtis sicut aliquis hō mundi. q2 ex ipsa sequit̄ tertia sua exponēs. vꝫ nō aliquis hō mūdi ē foꝛtioꝛ te. qđ est falsum. ¶ 2ª conclusio. Aīal ꝙ nō est ita foꝛte sicut leo: est ita foꝛte sic̄ oē aīal mundi. ꝓbat̄. equus est ita foꝛtꝫ sicut oē aīal mundi: ꝛ idem equ⁹ ē aīal ꝙ n̄ est ita foꝛte sicut leo. ergo ꝛc̄. patet ꝯn̄a. q̄si a resoluentib⁹ ad resolutū. antecedēs āt patet exponēdo ꝛ resoluēdo. ¶ 3ª ꝯclusio Ego sum ita sapiēs sicut tu ꝛ de⁹: ꝛ tamē ego nō sum ita sapiens sicut de⁹. scđa ꝑs est de se manifesta. ꝛ ꝓbat̄ p2ima. nā ego sum sapiens ꝛ tu ꝛ deus estis sapientes. ꝛ nō tu ꝛ deus estis sapientioꝛes me. ergo ꝛc̄. patet ꝯn̄a ab exponentib⁹ ad expositū. ꝛ p2ima ac secūda pars sūt manifeste. tertia vō p2obat̄. q2 si nō detur oppositum. Tu ꝛ deus estis sapientioꝛes me: ergo tu es sapiētioꝛ me. ꝯn̄s falsū. vt ego suppono. ¶ Quarta cōclusio. Tu eris ita senex sicut tu eris. ꝛ tn̄ in nullo instanti tu eris ita senex sicut tu eris. p2ima ꝑs patet ꝑ exponentes. tu eris senex: ꝛ nunq̄ꝫ eris senioꝛ q̄ꝫ tu eris. ergo ꝛc̄. secūda pars ꝓbat̄. qm̄ quocūqꝫ instanti dato in quo tu eris senex. in isto instanti nō eris ita senex sicut tu eris. quia post istud eris senioꝛ. g̊ in nullo instāti tu eris ita senex sic̄ tu eris. patet ꝯn̄a. q2 ꝯ̈dictoꝛiū cōsequentis repugnat antecedenti: p2opter distributionēꝫ istius termini sicut. sup2a verbum substātiuum.

Cap. 7.

[c]Omparatiuus gradus exponit̄ similiter per tres exponētes. vt soꝛ. est foꝛtioꝛ platone. soꝛ. est foꝛtis ꝛ plato est foꝛtis: ꝛ nō plato ē ita foꝛtis sic̄ soꝛ. ergo ꝛc̄. ¶ Itē tu es foꝛtioꝛ aliq̄ hoīe tu es foꝛtis ꝛ aliquis hō est foꝛtis: ꝛ n̄ aliquis hō ē ita foꝛtis sicut tu. ergo ꝛc̄. ſꝫ huius. tu es albioꝛ oī homine. secūda exponēs nō debet esse ista. omnis hō est albus: qm̄ tunc exposita esset vera: ꝛ vna exponens falsa: ꝙ nō est cōcedendū in logica: sed debet sic exponi ista. Tu es alb⁹ ꝛ hō est alb⁹: ꝛ nō omnis hō est ita albus sicut tu. ergo ꝛc̄. Ex p2edicto mō exponēdi infero aliquas ꝯclusiones. ¶ Prima. Tu es albioꝛ omni homine ꝛ tn̄ tu nō es albioꝛ aliquo homine. p2ima pars patet ꝑ exponentes: ꝛ secūda similiter: q2 suū cōtradictoꝛiū est falsum. s. tu es albioꝛ aliq̄ homine. q2 tertia eius exponens est falsa. vꝫ nō aliquis hō ē ita albus sicut tu. quia tu ipse es ita alb⁹ sicut tu. vel quilibet qui est albioꝛ te: ē ita alb⁹ sicut tu: lꝫ nō p2ecise. ¶ Secūda cōclusio. Soꝛ. qui nō ē melioꝛ deo est melioꝛ omni ente mūdi. patꝫ. qm̄ soꝛ. nō est melioꝛ deo: vt satis liquet. ꝛ tamen est melioꝛ omni ente mūdi: quia ipse est bonus. ꝛ aliquod ens mūdi ē bonum: ꝛ nō omne ens mūdi est ita bonum sicut soꝛ. ergo ꝛc̄. ¶ Tertia cōclusio. Ego sum scientioꝛ te ꝛ deo ꝛ tn̄ nō sū scientioꝛ

deo. 2ª ps pz de se. ⁊ p̄ria ꝓbatꝰ p expone̅tes. nã ego sũz sciẽs: ⁊ tu ⁊ vos estis scientes ⁊ ñ tu ⁊ vos estis sciẽtes sic ego. ista pz. qm̃ dat oppoᵐ. s. tu ⁊ vos estis ita sciẽtes sic ego. g̃ tu es ita sciẽs sic ego. ꝯñs falsũ. vt ego suppono. ¶ Quarta cõclusio. Tu eris senior q̃ tu eris in aliquo istãti. ⁊ tñ in nullo istãti tu eris senior q̃ tu eris i aliquo instãti. p̄ria ps ꝓbatꝰ. qm̃ tu eris senex: ⁊ in aliquo instãti eris senex: ⁊ nõ in aliquo instãti eris ita senex sicut tu eris. g̃ tu eris senior q̃ tu eris in aliquo istãti ꝯña tenet ab exponẽtibꝰ ad expositũ. ⁊ tertia pars añcedẽs ꝓbata ẽ i alio capl̃o in q̃rta cõclusiõe. Sed scd̃a pars cõclusiõis ꝓbatur. qꝛ si nõ detur oppositum. s. ꝙ in aliquo instanti tu eris senior q̃ tu eris in aliquo instanti. ⁊ sit illud. a. ⁊ patet ꝙ ista est falsa. in. a. instanti tu eris senior q̃ tu eris in aliquo instanti. quia vna exponẽs est falsa scilicet non in aliquo instanti tu eris ita senex sicut tu eris in. a. istãti. quia in. a. instãti tu eris ita senex sicut tu eris i a. instanti. Et i infinitis instãtibus vltra. quare ⁊c̃. ¶ Notãdum ꝙ queãdmodum exponitur comparatiuus gradus: ita expõitur magis: ⁊ q̃. vt ego sum magis valẽs q̃ tu. sic exponitur. ego sum valens ⁊ tu es valẽs. ⁊ nõ tu es ita valẽs sicut ego. ergo ⁊c̃. Et cõsimiles cõclusiones possũt inferi. vnde cõceditur ꝙ animal quod est magis debile q̃ sit musca: est magis forte q̃ sit omne animal mundi. Et homo q est magis sapiẽs q̃ omnis homo: est minus sapiẽs q̃ omnis hõ. ⁊ ita de ĩfinitis alijs. quare ⁊c̃. Cap. 8.

Superlatiuus gradus expõitꝰ per tres exponẽtes: nisi vna istarũ cũ altera coĩcidat. vt tu es fortissimꝰ istorum. potest dupliciter exponi. aut per comparatiuum: aut per positiuum comparabiliter sumptum. Exemplum primi. vt tu es fortis: ⁊ isti sunt fortes: ⁊ nõ aliquis istorum est fortior te. g̃ ⁊c̃. Exẽplum scd̃i. tu es fortis ⁊ isti sũt fortes: ⁊ nõ aliquis istorum ẽ ita fortis sicut tu. ergo ⁊c̃. ¶ Item tu es fortissimꝰ omnium hominum sic expõitꝰ. Tu es fortis. homĩes sũt fortes: ⁊ nõ omnes homĩes sũt fortiores te. ergo ⁊c̃. vel non oĩs homo est fortior te. ¶ Secundo mõ sic exponitur. Tu es fortis: ⁊ homĩes sũt fortes: ⁊ nõ oẽs homines sũt ita fortes sicut tu: vel nõ omnis hõ est ita fortis sicut tu. ergo ⁊c̃. Et ita de alijs de p̄terito ⁊ de futuro suo mõ dicatꝰ. ¶ Ex predictis ĩfero aliquas ꝯclusiones. Prima est ista. Tu es fortissimus istorũ ⁊ debilissimus istorum. probatur. ⁊ pono ꝙ tu ⁊ sor. ⁊ pla. sitis eque fortes. ⁊ p ly. istorum demonstro vos tres. isto posito patet prima pars: quoniam tu es fortis ⁊ isti sũt fortes: ⁊ nõ aliquis istorum est fortior te. ergo ⁊c̃. Etiam secũda pars est vera: quia tu es debilis: ⁊ isti sunt debiles ⁊ nõ aliquis istorũ est debilior te. ergo ⁊c̃. Hec tamen cõclusio nõ esset vera exponẽdo eam secundo mõ. vtputa per ly. ita sicut. quare ⁊c̃. ¶ Secunda ꝯclusio. Tu es sapientissimus omnium. ⁊ tamen tu non es sapientissimus aliquorum hominum. prima pars patet per exponẽtes. vt tu es sapiẽs ⁊ homines sunt sapiẽtes: ⁊ nõ omnes homines sũt sapiẽtiores te. ergo ⁊c̃. secũda pars probatur. quoniam suum cõtradictorium est falsum. vz tu es sapiẽtissimus aliquorum hominum: ꝓpter tertiam exponẽtem falsam. s. nõ aliquis homo est sapiẽtior te. ⁊ hec similiter nõ aliquis homo est ita sapiẽs sicut tu. quia tu met es ita sapiens sicut tu. ergo ⁊c̃. ¶ Tertia cõclusio. Tu fuisti calidissimꝰ omnium hominum: ⁊ frigidissimꝰ omnium hominũ. prima pars patet. quia tu fuisti calidus ⁊ homines fuerũt calidi: ⁊ nõ omnis homo fuit calidior te: etiam nõ omnis homo fuit ita calidus sicut tu. secũda pars etiam eodem mõ probatur: quoniã tu fuisti frigidus ⁊ homĩes fuerũt frigidi: ⁊ nõ omnis hõ fuit frigidior te. etiam non omnis hõ fuit ita frigidus sicut tu. ergo ⁊ cetera. ¶ Quarta cõclusio. Aliquod est maximũ istorꝫ qd̃ nõ est maximũ istorum exponẽdo comparabiliter. probatur. ⁊ pono ꝙ. a. sit magnũ. ⁊. b. maius. c. vo maiꝰ q̃. a. et

maiꝰ q̃̃.b.isto posito.b.est maximū istorum quod nō est maximum istorum. probatur.quoniam.b.est magnū:⁊ aliquod istorum qđ nō est maximum istorum est magnum ⁊ nullum istorum quod non est maximum istorum est maiꝰ.b.ergo.b.est maximū istorum.qđ nō est maximum istorum.patet ꝯña ab exponētibus ad exposi tum. quare ⁊c. Cap. 9.

d Iffert aliđ:⁊ nō idem:eodem mō exponūtur per tres exponētes. vt tu differs ab homine.tu es. ⁊ homo est.⁊ tu nō es homo.ergo ⁊c. ¶ Item tu differs ab omni homine.tu es. ⁊ hō ē. ⁊ tu nō es omnis homo.ergo ⁊c. Est tamē aliqualis diuersitas ī preterito ⁊ futuro.hec.n.tu differs ab antichristo nō sic exponitur.tu eris ⁊ antichristus erit:⁊ tu nō eris antichristus. quoniam exponētes sūt vere ⁊ exposita falsa.sequitur.n.tu differs ab antichristo.ergo simul eris cū antichristo.cōsequens est falsum.vt suppono.sed sic exponitur.tu eris ⁊ antichristꝰ erit quādo tu eris:⁊ tu nō eris antichristus.ergo ⁊c.⁊ ita de preterito dicat̃. q̃re ⁊c. ¶ Ex predictis īfero aliquas cōclusiones.quarum prima est ista.Tu differs ab omni hoīe:⁊ tamē tu nō differs ab aliquo homine.prima pars patet per exponētes. quoniam tu es.⁊ homo est:⁊ tu nō es omnis homo.ergo ⁊c.secunda pars ēt probatur.quia si nō detur oppositū.s. tu differs ab aliq̃ homine.sed hec est falsa.quia tertia eius exponēs est falsa.s.tu nō es aliquis hō.ergo ⁊c. ¶ Secunda cōclusio.tu differs ab omni ente quod ēst ⁊ quod fuit.⁊ quod erit.⁊ tamē tu nō differs ab aliquo ente quod est.quod fuit:⁊ qđ erit. ꝑma pars patet.quōiam tu es:⁊ oē ens qđ est.qđ fuit.⁊ quod erit est.vt patuit in prima propositiōe secundi capituli huiꝰ tractatus.⁊ tu nō es omne ens quod est. qđ fuit.⁊ quod erit.ergo ⁊c.secunda pars ēt patet.q2 suum contradictorium est falsū: cum vna eius exponens sit falsa.s. tu non es aliquid qđ est.quod fuit. ⁊ quod erit. ¶ Tertia ꝯclusio.ego differo a te ⁊ a me ⁊ tamē nō differo a me.prima pars patet ꝑ exponētes. Nam ego sum:⁊ tu ⁊ ego sumꝰ:⁊ ego non sum tu ⁊ ego. ergo ⁊c.secūda v̄o pars patet de se.⁊ ita posset ꝓbari ꝙ tu differs ab hoīe ⁊ ab asino. ⁊ tm̄ nō differs ab homine. ¶ Quarta cōclusio.Tu differs ab asino.⁊ tm̄ tu nō differs ab homine vel ab asino. prima pars pȝ ꝑ exponētes.⁊ secūda similiter. quia detur oppositum.tu differs ab homine vel ab asino.hec est falsa.q2 tertia eius exponēs est falsa.s.tu nō es hō vel asinꝰ.quia eiꝰ cōtradictorium est verum.vȝ.tu es hō vl' asinus.Quecūq3 dicta sunt de hoc v̄bo differt.quo ad exponentes ⁊ ꝯclusiones pn̄t applicari istis terminis.aliud.⁊ nō idem. quare ⁊c. Cap. 10.

e Xclusiuarū quedā sūt primi ordinis.quedam secūdi.⁊ quedā tertij.Exclusiua ꝑmi ordinis est illa cuiꝰ dictio exclusiua.tm̄.solūmodo. aut ꝑcise:precedit subiectum.vt tantū hō currit.sic exponitur.hō currit ⁊ nihil nō homo currit.ergo ⁊c.ita ꝙ semꝑ prima exponēs est ꝑiacēs exclusiue.secūda v̄o est vl'is negatiua de subo exclusiue īfinitato. Et ꝯsimilis expositio est de p̄terito ⁊ futuro.vt tm̄ sor.fuit.sor.fuit.⁊ nihil n̄ sor.fuit ¶ Itē tm̄ antixp̄s disputabit: sic expōit̃. antichristꝰ disputabit.⁊ nihil nō antichristus disputabit. ¶ Notandū ꝙ exclusiua ꝑmi ordinis cōuertit̃ cum vl'i de terminis transpositis.ita ꝙ si vna est vera: ⁊ reliq̃ similiter:⁊ ecōuerso.vnde si hec esset vera tm̄ hō est aīal.hec esset vera.omne animal est hō.sed quia exclusiua est falsa: iō vl'is est falsa.Exclusiua secundi ordinis ē illa ī qua dictio exclusiua mediat īter subiectum ⁊ predicatum siue p̄ponatur siue postponatur copule.vt sor.tātū est hō aut sor.est tm̄ hō.⁊ exponitur quelibet istarū sic sor.est hō.⁊ sor.non est non homo. et ita de preterito ⁊ futuro dicatur. Exclusiua tertij ordinis est illa cuius dictio exclusiua ponitur inter partes predicati. vt.a. propō significat precise sicut ē. que sic exponitur.a.propositio significat sicut est.⁊

a.propositio nō significat nō sicut est. ita
ꝙ semp̱ negatio infinitās cadat super eū=
dem terminū super quem in exposita ca=
dit dictio exclusiua. vt patꝫ ī cuiuscūqꝫ or
dinis exclusiuis. ¶ Notādū ꝙ si dictio
nem exclusiuā alicuius ordinis precedat
alter terminus ꝓbabilis: nō debet illa p=
positio ꝓbari rōne dictiōis exclusiue: sed
ſm exigētiā termini p̄cedētis. Exēplū oīꝫ
ordinū. vt: Necessario tm̄ hō est hō. Ois
homo tm̄ ē aīal. Aliqua propositio signi
ficat p̄cise sicut ē. ꝑma ē exponibilis rōne
istius termini: necessario: secūda rōe illi⁹
signi: omnis: tertia vero ē resolubil᷑: quia
ꝑticularis affirmatiua. ¶ Opposita haꝝ
exclusiuarū assignantur per negationē p̄
positā toti exclusiue. vt hui⁹. Tātū homo
currit: contradictoriū est h̄. Nō tantū hō
currit: ⁊ hēt duas causas veritatꝫ opposi
tas exponētibus: exclusiue affirmatiue. vt
nihil qđ est hō currit. vl' aliqd non homo
currit. ⁊ si vna harū causarū ex vera exclu
siua. negatiua est vera. ⁊ si ambe sunt fal=
se ipsa est falsa: sicut exclusiua affirmatiua
est vera si ambe exponētes sunt vere: ⁊ fal
sa si vna est falsa. Exclusiua vero negatiua
in qua negatio seqtur notā exclusiōis. ēt
exponibilis ē. vt: Tātum hō nō currit. sic
exponit᷑. hō nō currit: ⁊ quodlibet non hō
currit. ⁊ ita exponit᷑ q̄libet talis ꝑmi ordi
nis. ¶ Itē secūdi ordis. vt tu tantū nō es
asinus sic exponit᷑. tu nō es asinus ⁊ tu es
quodlibet nō asinus. Exclusiua vero nega
tiua tertij ordis exponibilis non dat᷑. qꝛ
lꝫ ista sit negatiua. s. a. propositio non est
precise significans sicut ē. nō tamen ē ex=
ponibilis sed est probanda per suū contra
dictoriū. qꝛ talis negatio semper sequitur
verbum ꝑncipale: sicut ⁊ dictio exclusiua.
vt. a. ꝓpositio significat precise sicut ñ ē.
Opposita harum exclusiuarū negatiuaꝝ
dātur. similiter per negationē precedēteꝫ
totam propositioneꝫ. vt huius. tm̄ homo
non currit. contradictoriuꝫ est illud. Non
tantū hō nō currit. quod habet duas cau
sas veritatis oppositas exponētibus ex=
clusiue negatiue asignādas per disiuncti
uā. vꝫ. oīs hō currit. vel aliqd nō hō non
currit: quarū si vna est vera exclusiua: ista
est vera sicut prius dictū est de opposito
ex clusiue affirmatiue. ¶ Ex predictis infe
ro aliq̄s ꝯclusiōes: quarū ꝑma ē ista. Tm̄
hō est hō. ⁊ tm̄ nō tantū hō ē aīal. ꝑma ꝑs
pꝫ ꝑ exponētes: ⁊ vniuersalē de terminis
trāspositis. Secūda ꝑs patet simil'r: qm̄
vna suarum causaꝝ ē vera scilicet aliquid
non hō ē aīal. nā h̄ ē animal: demōstran=
do asinū: ⁊ hoc ē aliqd ñ hō. ergo ⁊c̄. ¶ 2ª
cōclusio. Tu tātum es animal. ⁊ non tan
tum tu es animal. ꝑma pars pꝫ. naꝫ tu es
animal: ⁊ tu non es non animal. ergo ⁊c̄.
Secūda pars conclusionis patet ēt simi
liter. quia vna causarū est vera. s. aliqd nō
tu es animal. ¶ Tertia cōclusio. A. pro=
positio est precise significās sicut est. ⁊ tm̄
a. propositio non est significās precise si=
cut est. probat᷑. ⁊ pono ꝙ. a. sit ista: hō est
asinus. isto posito: patet prima pars: quo
niam. a. est significans sicut est: ⁊. a. nō est
nō significans sicut est. probatur. quia de
tur oppositum. s. a. est nō significās sicut
est ergo. a. nō est significās. sicut est conse
quēs falsuꝫ: immo. a. est significans sicut
est. quia est significās hominem esse. secū
da pars etiā patet. quia sui cōtradictorij
vna exponens est falsa. vꝫ. a. propositio si
est significās nō sicut est: exquo significat
hominem esse asinū. ¶ Quarta conclusio
A. propositio precise significat falsū ⁊ im
possibile. ⁊ tamē. a. propositio p̄cise signi
ficat verū ⁊ necessarium. prima pars pa=
tet ꝑ exponētes. Nam. a. significat falsuꝫ
⁊ ipossibile. ⁊. a. nō ē nō significās falsū ⁊
ipossibile. ꝓbat᷑. qꝛ det᷑ oppositū. s. a. ē non
significās falsū impossibile: ergo. a. non
est significās falsum ⁊ ipossibile. quod nō
est verum: immo. a. significat falsum ⁊ im
possibile. quia significat hominē esse asi=
nū. quare ⁊c̄. secūda pars ēt eodem mo=
do probat᷑. nam est. a. significans veruꝫ ⁊
necessariuꝫ: quia significat hominem esse
⁊. a. non est nō significans veruꝫ ⁊ neces=
sarium. probat᷑. qꝛ det᷑ oppositum. a. est
nō significās verum ⁊ necessarium. ergo

a.non est significans verũ ⁊ necessariũ.cõ sequẽs falsuꝫ.immo.a.significat veruꝫ ⁊ necessariũ:quia significat hominẽ eẽ qḋ ẽ verũ ⁊ necessariũ.⁊ pꝫ ꝯña cũ ꝓoribus si milibus ꝑ istã regulã.Ab affirmatiua de ꝓdicato infinito ad negatiuã de ꝓdicato finito ẽ bona ꝯña.quare ⁊c. Cap. 11.

Dictiones exceptiue sunt iste.ꝓter: preter q̃:⁊ nisi.⁊ differũt eo:q꞉ ꝓter:⁊ ꝓter q̃ idifferẽter excipiũt tã in vniuersali affirmatiua q̃ negatiua sed nisi:nõ excipit nisi in vniuersali negatiua. vnde ita cõgrue dicitur nullus homo ꝓter sortẽ currit: sicut ois hõ ꝓter sor.currit. non tamen cõgrue dicitur.omnis homo nisi sor.currit.vbi cõgrue diceret̃.nullus homo nisi sor.currit.Exceptiua igitur affirmatiua exponitur per duas exponentes in quarum prima negatur predicatuꝫ a parte extracapta.in secunda vero affirmatur predicatũ vniuersaliter de subiecto sumpto cum parte extracapta ĩfinitat vt omnis homo preter sor.currit.sic exponitur sor.nõ currit.⁊ omnis homo nõ sor. currit.ergo ⁊c.Exceptiua vero negatiua similiter exponitur per duas exponẽtes.in quarum prima affirmatur predicatuꝫ de ꝑte extracapta.in secunda vero negat̃ vl'r a subo sumpto cũ parte extracapta infinita.vt nullus hõ ꝓter sor.currit.sic exponit̃.sor.currit.⁊ null⁹hõ ñ sor.currit.g͛.⁊c. ¶ Notãdum ꝙ aliqua est exceptiua ꝓpria aliq̃ ẽ impropria.Ad exceptiuam ꝓpriaꝫ duo requiruntur principaliter.Primuꝫ: ꝙ id a quo fit exceptio stet ꝯfuse distributiue.Ex quo sequit̃ ꝙ ista est impropria. Aliquis homo ꝓter sor.currit.Secundo: ꝙ pars extracapta sit terminus inferior ad illud a quo fit exceptio.Ex quo sequit̃ ꝙ hec est impropria.Omnis homo ꝓter hominẽ currit sꝫ hec est propria. Omnis homo ꝓter sor.currit.q꞉ bene habet istas duas cõditiones vt patet.Preterea ẽ notandũ.ꝙ quelibet exceptiua negatiua conuertitur cũ exclusiua affirmatiua cuius subiectũ est pars extracapta:⁊ predicatuꝫ ẽ terminus compositus ex predicato ⁊ subiecto exceptiue sic precise supponẽte. vnde bene seqtur.nihil ꝓter sor.currit.ergo tm̃ sor.currit.⁊ ecõuerso. Et notãter dicitur.ꝓdicatũ ẽ terminus ꝯpositus ex ꝓdicato ⁊ subiecto exceptiue.qm̃ nõ sequitur. nullũ aial ꝓter hominẽ intelligit.ergo tm̃ hõ intelligit.añs enim ẽ verũ.⁊ ꝯñs falsũ. sꝫ bñ seqt̃.ergo tãtũ hõ ẽ aial intelligens. dicebat̃ ẽt sic ꝓcise supponẽte.quia nõ sequit̃ nullus hõ ꝓter sor.currit.ergo tantũ sor.ẽ hõ currẽs.sꝫ solũ seqtur.ergo tm̃ sor.ẽ aliquis hõ currẽs.Dato enim ꝙ de specie hũana nõ curreret aliqs masculus nisi solus sor.sꝫ cũ hoc ml'te mulieres currerẽt.tũc hec eẽt vera.nullus hõ ꝓter sor. currit.⁊ hec similiter tm̃.sor.est aliqs hõ currens.sꝫ hec eẽt falsa tm̃ sor.est hõ currẽs. ¶ Ex his infero aliq̃s cõclusiones: quarũ prima ẽ ista.Hec consequentia nõ valet.Omnis homo preter sor.currit.ergo omnis homo preter hominem currit. quia antecedẽs est vna exceptiua ꝓpria: ⁊ consequens nõ. ¶ Secunda conclusio. Omne animal preter antichristum est animal.⁊ tamẽ nõ omne animal preter hominẽ est animal.prima pars patet per exponẽtes.quoniã antichristus nõ est animal.⁊ omne aial non antichristus est animal.ergo ⁊c. secunda pars etiã probat̃. quia si nõ detur oppositũ omne animal preter hominẽ est animal. ⁊ patet. ꝙ prima exponens est falsa.vꝫ homo nõ ẽ animal.⁊ per consequẽs exceptiua cuius est exponẽs est falsa.Ex qua conclusione sequitur:ꝙ nõ omnis exceptiua propria repugnat suę preiacẽti: cuius oppositũ cõmuniter dicitur.⁊ hoc patet.quoniã quelibet istarũ est vera. omne animal est animal.⁊ omne animal preter antichristũ est animal. ¶ Tertia ꝯclusio.Tu non differs nisi ab asino:⁊ tamẽ tu differs a capra.secũda ps ẽ manifesta : ⁊ prima ꝓbatur.tu differs ab asino ⁊ nõ differs ab alio ab asino.qḋ sic ꝓbat̃.qm̃ det̃ oppositũ.tu dr̃s ab alio ab asino.[illegible] aliud ab asino.patet ꝯña.ab exposita ad vnam suarum exponẽtiũ. ¶ Quarta ꝯclusio.Tu vides omnes

homines qui sunt i ista domo preter sor. et tñ non vides aliquem nec aliquos homines. pbatur: et pbo secundam partem cõclusionis cum hoc q in domo ista sint decem homines: nouem mulieres. et vn9 masculus. quē non videas: sz bñ oēs mulieres. isto posito: patet secunda pars cõclusionis: et pma similiter. assignãdo hãc regulã exceptiuarũ: q ois ppositio affirmatiua q̃ ē in pte vera et in pte falsa: põt verificari p exceptionē partis false. isto presupposito. hec ē falsa. tu vides oēs hoies q sunt i ista domo pcise. p sorte g̃ potest verificari p exceptionem sor. sic dicendo. tu vides omnes homines qui sunt in ista domo preter sor. quare etc. Cap. 12.

Reduplicatiua exponitur p tres exponentes: i quarũ prima predicatur affirmatiue terminus reduplicatus de subiecto. In secunda predicatur p dicatum de eodē subiecto. In tertia vero predicatur idē predicatũ cõditionalr de termino reduplicato per terminũ trãscēdentē. vt sor. inquãtũ hõ ē aial. sic exponitur. sor. est hõ. et sor. ē aial. et si aliqd ē hõ illud est aial. ergo etc. et ita cũ termino vlr aut indefinite tento. vt omnis homo inquãtũ aial est suba sic exponitur. ois hõ ē aial: et omnis homo est substãtia. et si aliqd est aial illud est substãtia. ergo etc. Reduplicatiua negatiua: cui9 negatio sequitur notam reduplicationis est similiter expõibilis. vt sor. inquãtũ hõ nõ est asin9. exponitur sic. sor. ē homo: et sor. non est asinus: et si aliqd est homo: et sor. non est asinus: et si aliqd est hõ. istud nõ est asinus. ergo etc. et ita dicatur de quibuscũq aliis. negatiua vero reduplicatiua: cui9 negatio pcedit notam reduplicationis nõ est exponēda sed pbanda per suũ ɔ̃dictorium: vt sepe dictum est. ¶ Ex pdictis infero aliquas conclusiones: quarũ pma ē ista. Aliqua inquãtũ ɔueniũt differũt. pbatur. aliqua ɔueniũt et aliq differũt et si aliq ɔueniũt illa differũt. g̃ etc. pz ɔña ab exponētib9 ad expositam. et tertia pars antecedētis probatur qm̃ si aliqua cõueniũt illa sunt: et illa sunt: sunt distincta. et si sunt distincta differũt. ergo a

primo ad vltimũ si aliq ɔueniũt illa differũt. ¶ Secunda cõclusio. Quilibet hõ inquantũ homo est risibilis. et tamen non quilibet homo inquantum animal est risibilis. pma ps pz per exponentes. quoniam quilibet homo est hõ. et quilibet homo est risibilis. et si aliquid ē homo illd ē risibile. ergo etc. secunda pars etiã patet. quia si nõ: detur oppositũ. s. q quilibet homo inquãtum animal est risibilis. et certũ est q hec est falsa. qr tertia exponens est falsa. s. si aliquid ē animal illud est risibile. ¶ Tertia conclusio. Sor. inquantum hõ est animal. et tamen sor. nõ inquantum homo est sor. prima pars pz per exponētes. et secũda similiter. quia si nõ: detur oppositum. s. sor. inquantum homo est sor. et pz q ista est falsa. qr eius tertia exponēs est falsa. s. si aliquid est hõ illud est sor. ¶ 4a conclusio. Tu inquantũ homo nõ es asinus. et tñ tu nõ inquantũ aial nõ es asin9. prima pars pz. qr tu es homo: et tu nõ es asinus. et si aliqd est homo illud nõ ē asinus. ergo etc. secũda pars etiam probatur. quia si non. detur oppositũ. tu inquãtum animal non es asin9 et patet q tertia eius exponēs ē falsa. s. si aliqd ē animal illd nõ est asin9. Et ita dicatur si ly. de qnto. et p qnto: faceret ppõnē reduplicatiuã. Ca. 13.

Immediate duas in se ɔtinet exponētes: quarũ pma est preiacēs. et secunda negatiua sibi correspõdens sm exigentiam sui verbi. vt immediate ante. a. tu fuisti. exponitur sic. ante. a. tu fuisti. et nullũ fuit instãs ante. a. quin inter illud et. a. tu fuisti. ergo etc. ¶ Itē immediate post. b. tu eris. sic exponitur. p9. b. tu eris. et nullũ erit instãs p9. b. qn iter illud. et. b. tu eris. g̃ etc. Modo consimili exponitur negatiua: cuius negatio subsequitur ly. imediate: vt immediate ante hoc tu non fuisti albus. sic exponitur ante hoc, tu non fuisti albus. et nullũ fuit instãs. ante hoc: qn inter illud: et hoc tu nõ fuisti alb9. ergo etc. ¶ Itē immediate post instans p̃sens tu nõ curres. sic exponitur. p9 instans presens tu nõ curres: et nullũ erit instãs

post instans presens: quin inter illud ꝛ in
stās presens tu nō curres. ergo ꝛc. ¶ Op
posita harū propōnū dantur p negatio
nem precedētem ly. imediate. ꝛ nō proba
tur talis propō nisi per assignationem cō
tradictoriorū. ¶ Ex predictis infero aliqs
cōclusiōes: quarum prima est ista. Imme
diate ante hoc tu fuisti albus: et immedia
te ante hoc tu fuisti niger. probaṫ. et po
no. ꝙ in qualibet parte pari hore pterite
fueris albus. ꝛ in qualibet pte impari fue
ris niger. isto posito arguitur sic. imedia
te hoc fuit aliqua pars par. ergo imedia
te ante hoc tu fuisti albus. ꝯsequentia te
net. et antecedens ꝓbaṫ. nam ante hoc fu
it aliqua pars par. et nullū fuit instās āte
hoc: quin iter illud et hoc fuerit aliqua ps
par. ergo ꝛc. similiter ꝓbaṫ alia pars con
clusionis. nā imediate ante hoc fuit aliq̄
ps impar. ergo imediate ante hoc tu fui
sti niger. ꝯñā pȝ et aȳs. vt ꝑus ꝓbaṫ. nā
ante hoc fuit aliqua ps ipar: et nullū fuit
instās ante hoc: quin iter illud et hoc fue
rit aliq̄ ps impar. ergo ꝛc. Eadē cōclusio
potest verificari de futuro. ¶ Secūda cō
clusio. Duo ꝯdictoria inter se ꝯdicentia
imediate ante hoc fuerunt vera. et imme
diate ante hoc fuerūt falsa et tamē nō fue
runt simul vera neqȝ simul falsa. ꝓbaṫ.
et pono ꝙ. a. sit illa. tu es albus. et. b. ista
tu nō es albꝰ isto posito pȝ: ꝙ. a. imediate
ante hoc fuit verum. Nam quādocunqȝ
fuit aliq̄ pars. par. a. fuit verū. sed imme
diate añ hoc fuit aliqua pars par. ergo im
mediate ante hoc. a. fuit verū: et imedia
te ante. a. fuit falsuȝ. quia quandocunque
fuit aliqua pars impar. a. fuit falsuȝ: ſȝ im
mediate ante hoc fuit aliqua pars impar
ergo imediate ante hoc. a. fuit falsū. Eodē
mō pōt ꝓbari ꝙ. b. immediate ante hoc
fuit verū et falsuȝ. Quod autē. a. et. b. nō
fuerint simul vera nec simul falsa. hoc pa
tet. quia in quocunqȝ instanti. a. fuit verū
b. fuit falsuȝ: ꝛ ecōuerso. Ex quibus seqṫ:
ꝙ immediate ante hoc fuisti albus. ꝛ ime
diate ante hoc tu nō fuisti albus. ꝑma ps
patet: ꝛ secunda probaṫ. nam quandocū
qȝ tu fuisti niger: tu nō fuisti albus. sed im
mediate añ h tu fuisti niger. ergo imedia
te ante hoc tu nō fuisti albus. ꝛ ita ꝯcediṫ
ꝙ. a. propositio imediate ante hoc fuit ve
ra. ꝛ imediate añ hoc nō fuit vera. ꝓbatū
est ꝑma ps: ꝛ secūda ꝓbaṫ. nā qñcūqȝ. a.
ꝓpō fuit falsa ipsa nō fuit vera. sed ime
diate ante hoc. a. ꝓpō fuit falsa. ergo ime
diate ante hoc. a. ꝓpō nō fuit vera. ¶ Ter
tia ꝯclusio. Immediate post h erit istās:
qđ ñ imediate pꝰ hoc erit. ꝓbaṫ. nā post h
erit istās: qđ ñ imediate pꝰ hoc erit. ꝛ nul
lū erit istās pꝰ hoc qn iter illđ ꝛ hoc erit
instās: qđ nō imediate post h erit. qꝛ quo
cūqȝ instāti dato: qđ erit post h: iter illud
ꝛ hoc erūt ifinita instātia: quorū nullū im
mediate post hoc erit. Ex qua ꝯclusiōe se
quitur ꝙ imediate post hoc erit aliqđ: qđ
nō imediate post hoc erit. ¶ Quarta ꝯclu
sio. Post. a. instās tu curres. ꝛ nullū erit
instās pꝰ. a. quin ante illud tu curres. ꝛ tñ
nō imediate post. a. tu curres. ꝓbaṫ. ꝛ po
no ꝙ curres hodie: sed nō cras. ꝛ pono ꝙ
a. erit istās mediū crastine diei: postq̄ di
eȝ tu iterū curres aliquādo. isto posito pȝ
ꝙ nō imediate pꝰ. a. tu curres: ꝛ tñ post
a. tu curres. vt ponit casus. ꝛ quia ante. a.
curres. qꝛ isto pñti die. ideo nullū erit in
stās post. a. quin ante illud tu curres. quic
quid enim curret ante. a. curret etiā ante
quodlibet instans quod erit pꝰ. a. Notan
dū ꝙ ly immediate. dupliciter sumitur. s.
aduerbialiter ꝛ nominaliter. ꝑmo modo
suȝ hic locutus. s. aduerbialiter. ſȝ secūdo
modo sumitur vt hic: imediate sunt par
tes in cōtinuo. i. sine medio: ꝛ sic nō sumi
tur in ꝓposito. quare ꝛc. Cap. 14.

Incipit dupliẋ exponiṫ. vno mō p
i pōnē de presenti ꝛ remotionē de
pterito. Alio mō per remotionē
de pñti ꝛ pōnem de futuro. ver. g. sor. in
cipit esse albus. ꝑmo mō exponiṫ sic sor.
nūc est albus. ꝛ nō imediate ante instans
qđ ē pñs fuit albus. secundo mō exponiṫ
sic sor. nūc nō ē albus ꝛ immediate pꝰ in
stans qđ est pñs erit albus. ergo ꝛc. Deñ
nit vero exponiṫ mō opposito: antem du

ꝑlicīter.pͦ mō ꝑ remotionē de pn̄ti:⁊ pō-
nem de ꝓterito.vt soꝛ.nūc nō ē albꝰ. ⁊ im
mediate an̄ instās qꝺ ē pn̄s soꝛ.fuit albꝰ.
ergo soꝛ.desinit esse albꝰ.2ͦ mō ꝑ pōnez
de pn̄ti:⁊ remotionē de futuro:vt soꝛ. nē
est albꝰ:⁊ nō imediate post istās qꝺ ē pre
sens erit albꝰ:ergo soꝛ.desinit esse albus.
¶ Ex predictis infero aliq̄s ꝯclusiōes . q̄
rū pꝛīa ē ista.Tu incipis esse albꝰ: ⁊ tn̄ tu
nō incipis esse coloꝛatꝰ. ꝓbat. ⁊ pono ꝙ
nūc tu sis albꝰ:⁊ cōtinue an̄ hoc fueris ni
ger.isto posito.tu nūc es albꝰ:⁊ nō ime-
diate an̄ instās qꝺ ē pn̄s tu fuisti albꝰ. er
go tu icipis esse albꝰ.⁊ tu nō incipis esse
coloꝛatꝰ:qꝛ nūc es coloꝛatꝰ:⁊ immediate
an̄ instās qꝺ ē pn̄s fuisti coloꝛatus. ⁊ ime
diate post instās qꝺ ē pn̄s eris coloꝛatꝰ:
ergo nō incipis esse coloꝛatꝰ. ¶ 2ª cōclu-
sio.Deus incipit esse in h̄ istāti:⁊ tn̄ nō in
cipit esse in aliquo instāti.pꝛīa ps ꝓbat.
Nam deus ē i h̄ instāti.deus ē in hoc in
stanti:⁊ nō imediate an̄ instans qꝺ ē pn̄s
fuit in hoc instāti.ergo deus incipit esse i
hoc instāti.secūda pars ēt pꝫ. nam deus
ē in aliquo instāti:⁊ imediate an̄ instans
qꝺ ē pn̄s fuit in aliquo instāti:⁊ imedia-
te post instās qꝺ ē pn̄s erit in aliquo in-
stanti.ergo ⁊c̄. ¶ Tertia ꝯclusio.Incipit
esse omne qꝺ ē:⁊ tamē nō incipit esse ali
quid quod ē.pꝛīa pars ꝓbatur.qm̄ nūc ē
oē qꝺ ē ⁊ nō imediate an̄ instans qꝺ ē p̄-
sens:fuit omne qꝺ ē:qꝛ instās pn̄s. ergo
⁊c̄.secūda pars ꝓbat.nam nūc ē aliquid
qꝺ ē.⁊ imediate ante instās qꝺ ē pn̄s. fu
it aliquid qꝺ ē:⁊ imediate post instās qꝺ
est presens.erit aliquid quod est.ergo ⁊c̄.
¶ Quarta ꝯclusio.Tu icipis videre quē
libet hoīem:⁊ tamen non incipis videre
aliquem hominem.immo nullum homi
nem incipis videre.probat.⁊ pono ꝙ cō
tinue ante hoc nō fuerint nisi.x.homines:
quoꝝ nouem videris videas:⁊ videbis.
sed decimū nō videris.qui iam nunc pꝛi
mo desinat esse per remotionē de presen
ti .isto posito.tu incipis videre quēlibet
hominem quia tu nunc vides quemlibet
hominem:⁊ non immediate ante instās
qꝺ est presens vidisti quēlibet hominez:
quia non istum decimum.ergo ⁊c̄. Et ta
mē tu nō incipis videre aliquem homi-
nem:quia tu nunc vides aliquem homi-
nem:⁊ imediate ante instans qꝺ ē pn̄s vi
disti aliquem hominē.ergo ⁊c̄.Etiā nul-
lum hominē incipis videre. qꝛ quocunqꝫ
dato quem iam vides:istum imediate an̄
hoc vidisti:⁊ imediate post hoc videbis.
vt ponit casus.ergo ⁊c̄.Ex illa ꝓpositiōe
sequitur qꝺ tu incipis scire.x.ꝓpōnes : ⁊
tn̄ nō incipis scire aliquā ꝓpōnez.dato ꝙ
nunc scias.x.ꝓpositiōes:⁊ immediate an̄
hoc instans quod est presens non sciebas
nisi nouem.Consimiles conclusiones cō
ceduntur in materia de hoc verbo desi-
nit:vt ꝙ tu desinis currere: ⁊ tamē nō de
sinis moueri.dato ꝙ nūc mouearis:⁊ nō
curras.sed imediate ante instās qꝺ ē pre
sens currebas. ¶ Secūda cōclusio.Deꝰ
desinit esse in hoc instanti presenti : ⁊ ta-
men nō desinit esse in aliquo instāti. ¶ 3ª
conclusio.Desinit esse omne quod ē. ⁊ ta
mē nō desinit esse aliquid qꝺ est. ¶ Quar
ta ꝯclusio.Tu desinis videre quēlibꝫ ho
minē:⁊ tamen nō desinis videre aliquez
hominem immo nullum hominem desi
nis videre.dato ꝙ ꝯtinue ante hoc istās
qꝺ est presens videbas omnes homines
quos iam vides ⁊ generetur nunc pꝛimo
vnus de nouo quē non videas.Et ita cō-
ceditur ꝙ tu desinis scire.x.ꝓpōnes.⁊ ta
men nō desinis scire aliquā ꝓpōnem:da
to ꝙ nūc scias.x.⁊ ꝯtinue post h̄ solūmō
nouē.quare ⁊c̄.

Cap. 15.

[t]Otus ꝯuertibilr̄ idem ē ꝙ queli-
bet pars:qn̄ sincathegoꝛematice
tenet.vt totus soꝛ. est minoꝛ soꝛ.
⁊ tunc sic exponit.aliqua pars soꝛ.est mi
noꝛ soꝛ.⁊ nulla ē pars soꝛ.quin illa sit mi
noꝛ soꝛt.⁊c̄. Sed qn̄ cathegoꝛematice te
netur:tunc totū idē est quod ens ꝑfectuꝫ
ex oībus suis partibus.vt soꝛ.ē totus hō
idest soꝛ. ē ꝑfectꝰ homo ex omnibus suis
partibus.Et cōmuniter quando precedit
totam ꝓpōnem sincathegoꝛematice te-
netur:quādo vͦo mediat inter partes su-

biecti: aut ponit a pte pdicati: cathegorematice tenet. vt totus sor. est aliquid hominis ly. totus tenet sincathegorematice sed dicendo. ens totu animal mouet. aut tu es totus ho. ly. totu tenet cathegorematice. Ex quibus infero aliquas conclusiones. quaru pma est ista. Totus sor. est aliqd sor. et tn no totus sor. est minor. prima pars pbat. quia quelibet pars sor. est aliqd sor. secuda et pbat. qa no qlibz ps sor. est minor sor. sicut corpus totale sor. aut aia eius: q no e qta no sunt minora sor. ¶ Secuda cclusio. Totus sor. e ps sor. et tn no totus homo e ps sor. prima ps pz. qr qlibz ps sor. e ps sor. scda ps et pz. qm no quelibet ps hominis e pars sor. nam est aliq pars pla. q no e pars sor. ¶ Tertia cclusio. In oculo tuo est totu quod e in mudo. et tn no totuz quod est in mudo est in oculo tuo. prima ps pbat. na in oculo tuo est ens pfectum ex suis ptib. qr pupilla oculi tui. secuda pars et pz. quia no quelibet ps mudi e i oculo tuo. ¶ Quarta conclusio correlaria ex priori. In bursa tua e tota pecunia mudi et in aia tua est tota scientia possibilis. prima pars probatur. quoniaz in bursa tua est ens perfectu ex suis ptib. quod est pecunia mudi: dato quod habeas vnum denariu in bursa tua. secunda pars etiaz patet ex priori eo q in anima tua est ens perfectum ex suis partib quod e scientia possibilis. Ex quibus seqtur. q hec propositio est falsa. q tamen coiter. cceditur. s. Anima itellectiua est tota in toto et tota in qualibet parte. na si est tota. ergo est ens habes partes. ccns falsum. quare etc.

Cap. 16.

Semper couertit cum ly. omni tepore fm exigentiaz verbi cui additur. ita q ide est dicere semper fuit homo. et omni tepore preterito fuit homo. Et exponit sic. aliquando fuit homo. et non fuit aliquado qn tunc fuerit homo. ergo. etc. ¶ Ite de futuro. semp erit aliquid. exponit sic. aliquado erit aliqd: et n erit aliquado qn tuc erit aliqd. ergo. etc. Ex pdictis infero aliquas conclusiones: quaru prima e ista. Semp fuit aliqd, qd no semp fuit. pbatur. aliquado fuit aliqd qd no semp fuit. et no fuit aliquado: quin tuc fuerat aliqd qd n semp fuit. ergo. etc. ¶ Secunda conclusio. Semp erit aliqs homo: qui no semp erit. pbat. quia aliqn erit aliquis ho: qui no semp erit: et no erit aliqn quin tuc erit aliqs ho qui no semp erit. ergo. etc. ¶ Tertia cclusio. Semp e hoc instans presens. pbat. aliqn est h instans presens. et no e aliqn: quin tunc sit h instans psns. ergo. patet. etia ex sua couertibili. s. oi tpe pnti est hoc instas pns. Ex eade cclusione seqtur correlarie viuit semp est. et qcqd currit vel mouet semp se hz eodem mo. licet no semper se habuerit: aut semper se habebit eode mo. ¶ Notandu q n absqz causa dicit: semp couerti cu ly. oi tepore. fm exigentia sui verbi. qr si absolute couerteret cu ly. omni tpe. hec esset falsa. semper deus fuit: aut mundus semp erit: qr no omni tpe deus fuit: pbatur. nam si omni tempore deus fuit: et pns tepus est tepus. ergo tepore pnti deus fuit patz ccna. qr in tertio pme ex q ly. tpe. ampliatur ad supponendu pro eo qd est vel fuit. et ccns e falsuz. qr tps psens nuncq fuit. Eodem mo ostendit falsitas huius. mundus semper erit. qr no erit in tepore presenti. veru tn eligat rndens responsionem sibi magis coformem. quia haru quelibet sustentabilis est. Ex illo secudo modo sequit: q aliquando deus no fuit: et aliquando celum no erit. qr tunc deus no fuit demonstrando instans presens: et tuc est vel fuit aliquado ergo. etc. Cosimiliter. aliquado celu non erit: qr tuc no erit: demonstrando instans presens: et tuc est vel erit aliquando. ergo. etc.

Cap. 17.

Ab eterno dupliciter sumit. vno mo nominaliter cu determinatione prepois. a. vel ab. et tuc resoluitur. vt ab eterno fuit. a. ab hoc fuit. et h est vel fuit eternu. ergo ab eterno fuit. a. ita q ab eterno noialiter sumedo couertitur cum. ly. ab aliquo eterno. Aliter sumit ab eterno. s. aduerbialit: et couertit cu ly. eter

naliter. ⁊ significat idē qd̓ ante omne tem
pus finitū: aut omne instās: vł post omne
tp̄s finitū. vł post omne instās. ⁊ exponit̄
sic. vt ab eterno fuit deus ante aliqd̓ tp̄s
finitū: fuit deus ⁊ nullum fuit deus fini-
tum: quin ante illud fuerit deus. ergo
⁊c̄. Similiter de futuro. vt ab eterno vel
eternaliter erit aliqd. sic exponit̄. post ali
quod tp̄s finitū erit aliqd. ⁊ nō ē vel erit
tp̄s finitū: quin post illud erit aliqd ergo
⁊c̄. Vel sic post aliqd̓ instās erit aliqd: ⁊
nō est vel erit aliqd̓ instans quin post illd̓
erit aliqd. ergo ⁊c̄. Et notāter dico fini-
tū. q2 aliqd̓ fuit tp̄s ante qd̓ deus nō fuit
s. tp̄s infinitū a parte ante. simılr aliquod
erit tēpus post qd̓ nihil erit. vȝ. tp̄s infini
tū a pte post. ¶ Ex p̄dictis ifero aliq̄s cō
clusiones. quarū p̄ma est ista. Ab eterno
tu fuisti: ⁊ tn̄ nō eternaliter tu fuisti. secun
da pars est de se manifesta. quoniā ante
tēpus mille annoꝝ tu nō fuisti. sed secun
da ps ꝓbat̄. nā ab isto tu fuisti demōstrā
do deū. ⁊ hoc ē vel fuit eternū. ergo patet
ꝯn̄a tenēdo ly. ab eterno. noialiter ¶ Se-
cūda ꝯclusio. Ab eterno tu eris. ⁊ tn̄ non
ab eterno tu eris. pȝ ista ꝯclusio sumēdo
ly. ab eterno i p̄ma pte noialiter: ⁊ in secū
da aduerbialiter. nec sūt ꝯdictoria ex quo
illi termini nō vniformit̄ sumunt̄. ¶ Ter
tia ꝯclusio. Ab eterno siue eternalr̄ fuit ali
qd qd̓ nō ab eterno siue eternaliter fuit.
ꝓbatur. nā ante aliqd̓ tp̄s finitū fuit ali-
quid qd̓ nō ab eterno: siue eternalr̄ fuit. ⁊
nō est vel fuit tp̄s finitū qn ante illud fue
rit aliqd qd̓ nō ab eterno: siue eternaliter
fuit. g̊ ⁊c̄. ¶ Quarta ꝯclusio. Eternaliter.
siue ab eterno erit aliquis hō q non erit
eternaliter: siue ab eterno. ꝓbat̄. nā post
aliquod tēpus finitū erit aliquis hō qui
nō erit eternaliter: siue ab eterno ⁊ nō est
vł erit tp̄s finitū quin p⁹ illd̓ erit aliq̄s hō
qui nō eternalr̄. siue ab eterno erit. g̊ ⁊c̄.
Quecūqȝ dicta sūt de ly. ab eterno. ⁊ eter
nalr̄. possunt dici de istis terminis: ꝑpetuo:
⁊ in eternū: ꝙ possunt duplr̄ sumi. s. nomi
naliter ⁊ aduerbialiter: sicut i p̄oribus exē
plificatū est. quare. ⁊ cetera. Cap. 18.

Infinitum dupliciter sumit̄. s. ca
thegorematice: ⁊ sincathegore-
matice. Cathegorematice eniȝ idē
est ꝙ sine fine: ⁊ sine p̄ncipio. vt. a. est. infi
nitū. i. a. ē sine p̄ncipio ⁊ sine fine. ⁊ sic cōi
ter sumitur quado ponit̄ a parte predica
ti: vt exēplificatū est. aut quādo limitat̄ in
subiecto: vt dicēdo: aliqd̓ infinitū est. h⁹i
autē limitatio fit quādo adiectiue vel sb
stantiue tenet̄. Sic aūt sumēdo ly. infini-
tū. solet dici ꝙ nihil est infinitū. nec aliq̄
sunt ifinita. quia nihil est sine fine nec aliq̄
sūt sine fine. Sumēdo autē ly. infinitū sin
cathegorematice exponit̄ ꝑ duas exponē
tes: s̄ȝ exigentiā termini cui addit̄: aut s̄ȝ
ꝓpriā nām singularis vł pluralis nume-
ri. vt infinitū corpus est. sic exponit̄. Ali-
q̄tū corpus est. ⁊ nō est corpus finitū: qn
isto maius sit. ergo ⁊c̄. Itē infinitū corp⁹
fuit: sic exponit̄. aliquātum corpus fuit: ⁊
nō est: vel fuit corpus finitū quin illo ma
ius fuerit. ergo ⁊c̄. In plurali autē nume
ro nō exponit̄. per ly. maius. sȝ per ly. plu
ra. vt infinita corpora sunt. sic exponitur.
Aliquot corpora sunt. ⁊ nō sunt corpa fi-
nita qn plura illa sint. ergo. ⁊c̄. ¶ Itē de
p̄terito. infiniti homines fuerūt. sic expōi
tur. aliqd̓ homines fuerunt: ⁊ nō sunt vel
fuerunt homines infiniti qn plēs illis fue
rint. ergo ⁊c̄. Et similiter de futuro. vt in
finita instātia erūt. sic exponit̄. Aliqd̓ in-
stantia erūt ⁊ nō sunt vel erunt instantia
finita qn illis plura erunt. ergo ⁊c̄. Est tn̄
alter modus exponēdi: qui cōiter sustinet̄
sapiens quodāmō naturā singulariū: vt
infinitū corpus est. sic exponit̄. Aliquātū
corpus est. ⁊ duplū ad illud. ⁊ tripluȝ ad
illud: ⁊ sic infinitū. ergo. ⁊c̄. ¶ Itē in plu
rali numero: vt infinita sunt. sic exponit̄.
duo sunt. ⁊ tria sunt ⁊ sic in infinitū. ergo
⁊c̄. Quilibȝ istoꝝ modoꝝ bon⁹ ē ad p̄ns.
verūtamē prim⁹ ē formalior lȝ forte secū
dus sit intelligibilior. ¶ Ex p̄dictis infe
ro aliq̄s ꝯclusiones: quarū prima est ista.
Infinitū corpus deus pōt ꝓducere: non
tamen potest producere corpus infinitū.
prima pars ꝓbatur. Nam aliquantum

corpus deus potest ꝓducere. ⁊ nõ est vel
potest eẽ corpus finitũ: quin maius illo
deus potest ꝓducere. ergo ⁊c̄. Vel aliter.
Aliquantum corpus deus potest ꝓduce-
re: ⁊ duplũ ad illd: ⁊ triplum ad illud: ⁊
sic in infinitũ. ergo ⁊c̄. secũda vero pars
pꝫ de se. quoniã deus nõ põt producere
corpus sine fine: eo eniꝫ ꝙ aliquod ẽ cor-
pus ipsum ẽ figuratũ. ergo termino vel
terminus clausum. ⁊ per ꝯñs finitum. er
go ⁊c̄. ¶ Secunda ꝯclusio. Infinitũ tp̃s ẽ
elapsum. ⁊ tñ nulluꝫ tp̃s elapsũ. fuit ĩfini
tuꝫ. ꝑma ps ꝓbat̃. quoniam aliquod tẽ-
pus est elapsũ. ⁊ duplũ ad illud: ⁊ triplũ
ad illud: ⁊ sic in infinitũ. ergo ⁊c̄. secunda
pars ẽt ꝓbatur ex hoc. quia nullum tem
pus elapsuꝫ fuit sine fine. quodlibet nãqꝫ
terminabat̃ ad aliquod instans. ¶ Sꝫ hic
dubitatur. Nã in altero capitulo dictum
est ꝙ aliqd̃ fuit tp̃s infinitum a parte ãte.
ergo aliquod tp̃s elapsum fuit infinituꝫ.
Dicitur: ꝙ ibi locutus sum de infinito se
cundũ quid quod nõ habet principiũ: sed
finem: sicut tp̃s infinitum preterituꝫ: nũc
aũt loquor de infinito simpliciter qd̃ non
habet ꝑncipiũ neqꝫ finẽ. ¶ Tertia conclu
sio. Infinitus numerus est finitus. ⁊ tamẽ
nullus numerus infinitus est finitus.
prima pars pꝫ. quoniã aliquãtus nume-
rus est numerus finitus. ⁊ nõ est numer⁹
finitus quin illud sit numerus finitus. er
go ⁊c̄. secunda pars pꝫ. quoniam nullus
numerus finitus est sine fine. ergo ⁊c̄.
¶ Quarta conclusio. Infinita sunt finita
⁊ tamen nulla finita sunt infinita. prima
pars ꝓbatur. quia duo sunt finita: ⁊ tria
sunt finita: ⁊ sic in infinitũ. ergo secunda
pars pꝫ de se. qa nulla finita sunt entia si
ne fine. ¶ Quinta ꝯclusio. Infinitis fini-
ta sunt plura. ⁊ tñ nulla finita sunt plura
infinitis. ꝑma ps pꝫ. quoniã duob⁹ finita
sunt plura. ⁊ trib⁹ finita sunt plura. ⁊ sic i
infinitũ secunda pars pꝫ de se. qa suũ op-
positũ includit in se manifeste ꝯdictionẽ.
¶ Sexta ꝯclusio. Infiniti erũt dies. ⁊ in
finiti erunt ãni: dato secũdũ Aristotilẽ: ꝙ
mũdus sit perpetuus ⁊ etern⁹. ista con-
clusio patet: qualitercũqꝫ exponãt̃ ptes.
Ex qua cõclusione seqtur ꝙ nõ plres fuer̃t
dies ꝙ̃ ãni: nec erũt: qꝛ ĩfiniti vtrobiqꝫ.
¶ Explicit tractatus de terminorum pro
batiõib⁹. Et incipit tractatus obligatorie
artis. Cap. i.

O Bligatio ẽ oratio ꝯposita ex si
gnis obligatõis ⁊ obligato. vt
pono tibi istã. tu es rome. tota
h̃ rõ vocat̃ obligatõ. Signa ãt
obligatõis sũt iste dictões. pono tibi istã.
depono tibi istã. obligatũ v̄o ẽ illa oratio
tu es rome. due igit̃ sunt species obligati
onis. vꝫ. positio. ⁊ depositio. in quarũ pri
ma est primit⁹ instandum quasdam gene
rales regulas ꝑponẽdo: quarũ prima est
ista. ¶ Oẽ possibile tibi positũ ẽ a te ad
mittẽdũ. ver. g. Si pono tibi istã. tu es: ad
mittẽda est etiã si ponatur suũ ꝯdictoriũ.
tu nõ es. ⁊ ita de ceteris possibilibus ꝓpo
sitionibus. ¶ Secunda regula. Omne
tibi positum ⁊ a te admissum infra tem-
pus obligationis propositũ est a te con-
cedẽdũ. ver. gra. pono. tibi istã. tu es ro-
me. q̃ admissa: qꝛ possibilis. quotiẽscũqꝫ
proponitur durante tempore obligatõis
est concedenda. Et notãter dicitur: durã
te tempore obligationis. qꝛ ipso cessante
non amplius obligat̃ respondens ipsum
cõcedere. Et durat tempus obligationis
ab instanti admissiõis quousqꝫ dicatur ce
dat tempus obligatõis: vl' quousqꝫ oppo
nens trãsferat se ad aliam materiam vel
penitus dimittat disputationẽ. ¶ Tertia
regula. oẽ sequẽs exposito ⁊ admisso ꝑ se
aut exposito cũ ꝯcesso: vl' cũ ꝯcessis: infra
tp̃s obligatõis ꝓpositũ ẽ ꝯcedẽdũ. Exem
plũ ꝑmi. pono tibi istã: tu es rome. qua
admissa ꝓpono. tu nõ es parisius cõcedẽ
da est: qꝛ sequẽs exposito ꝑ se. nam bene
sequit̃. tu es rome: ergo tu nõ es parisi⁹.
Exemplũ secũdi. pono tibi istam. omnis
homo est rome. qua admissa propono. tu
es homo: concedẽda est: qꝛ vera ⁊ imper
tinẽs. deinde tu es rome. iterũ est conce-
dẽda. quia sequens exposito cum conces-
so: sequitur cui omnis homo est rome. tu

es hõ.ergo tu es rome. Exempluꝫ tertij. pono tibi istam.ois hõ disputãs ẽ parisius.qua posita ⁊ admissa ꝓpono tibi.tu es hõ disputans.ɔcedenda ẽ.qꝛ q̃libet istaꝝ est vera ⁊ impertinẽs. Deide tu es parisius oꝫ ɔcedere.qꝛ seq̃t expo ſito cũ duob⁹ cõcessis. Sequit.n.ois hõ disputans. est parisius tu es hõ ⁊ tu es disputans.ğ tu es parisius. ¶ 4ª regula est ista. Oẽ repugnans posito cum cõcesso vel cũ cõcessis collectiue vel diuisiue est negandũ.pꝫ.qꝛ duo ɔ̃dictoria nõ sunt ɔcedenda ab eodẽ i eodem tpe.sed cuiuslibet talis repugnãtis est oppositũ ɔcedendũ.qꝛ sequens.vt dicit tertia regula.ergo quolibet tale repugnans est negandũ.verbi.ğ.posita ⁊ admissa ista.ois hõ currit.⁊ ɔcessa ista tu es hõ.dꝫ illa negari.tu nõ curris.ex quo suũ ɔ̃dictoriũ sequitur.⁊ est ɔcedendum.s.tu curris. ¶ 5ª regula est ista. Oẽ seq̃ẽs ex posito cum opposito bñ negati:vel cũ oppositis bñ negatorum ĩfra tp̃s obligationis ꝓpositum ẽ ɔcedendũ. Exemplũ primi.pono tibi istã.ois hõ currit.q̃ admissa ꝓpono.tu curris.neganda est.qꝛ falsa.⁊ nõ sequens.deinde.tu nõ es hõ.ɔcedẽda est.qꝛ seq̃ẽs expo ſito cũ opposito bñ negati.vt ois hõ currit.tu nõ curris.ğ tu nõ es hõ. Exemplũ secũdi.pono tibi istã.antix̃ps est aliquo colore colorat⁹ qua admissa ꝓpono tibi istã.antix̃ps est alb⁹ vel antix̃ps est niger neganda est q̃libet illarum.qꝛ falsa nõ sequens.deinde ꝓpono.antix̃ps est medio colore coloratus.cõcedenda est.qꝛ sequit expo ſito ⁊ oppositis bñ negatorũ.vt antix̃ps est aliquo colore coloratus ⁊ non est albus nec niger.ğ est medio colore coloratus. ¶ Sexta regula est ista. Oẽ repugnans posito.⁊ opposito bñ negati.vel oppositis bñ negatoruꝫ infra tp̃s obligatiõis ꝓposituꝫ est negandum vt si in p̃mo exemplo ꝓpõat tertio loco.tu es hõ.neganda est.qꝛ suum ɔ̃dictorium sequit. Silr.si in secundo exẽplo ꝓpõat tertio loco.antix̃ps nõ est medio colore coloratus.neganda est ꝑ eandeꝫ cãm.s.qꝛ suum ɔ̃dictorium sequit. ¶ 7ª regula est ista. Ad oẽ impertinens r̃ñdendum est ẽm sui qualitatem.i.si est veruꝫ.ɔcedendũ est.si falsum.negandũ.si dubium.dubitandũ. Impertinẽs voco q̃ nõ sequitur nec repugnat.vñ q̃libet istarum.tu es hõ.tu curris.est impertinẽs isti.ois hõ currit.qꝛ nõ sequit.nec repugnat.iõ si imediate post istã.ois hõ currit.ꝓponit.tu es hõ.cõcedenda est.qꝛ vera ⁊ impertinẽs.⁊ si ꝓpõit.tu curris.negãda ẽ. Pertinens ẽ duplex.s.seq̃ẽs ⁊ repugnãs.vñ concessis istis.Ois hõ currit.tu es hõ.tu curris.est ꝑtinens seq̃ẽs.⁊ tu nõ curris.est pertinẽs repugnãs. Ex ista regula sequitur correlarie.q̃ oẽ falsum nõ seq̃ẽs est negãdũ.⁊ oẽ verũ nõ repugnãs est cõcedendũ. Prima ps ꝓbat. Nã si illud ẽ falsum nõ seq̃ẽs.ergo est ĩꝑtinẽs.vel repugnans.⁊ ꝑ ɔñs negandũ. Secunda ps silr ꝓbat. Nam si illud est veꝝ nõ repugnans.ergo seq̃ẽs vel imꝑtinens.⁊ per consequens iuxta regulas dictas est cõcedendum. ¶ 8ª regula est ista. Propter possibile positũ nõ est ĩpossibile cõcedendum:nec necessariũ negandũ:qꝛ nullum repugnãs est ɔcedendũ.nec aliq̃d seq̃ns negandũ:sed oẽ impossibile.saltẽ ꝑ se est repugnãs cuilibꝫ:⁊ oẽ necessariũ ẽ seq̃ns.ergo impossibile nõ est cõcedendũ nec necessariũ negandũ quocũqꝫ possibili posito. Cõcludo ergo q̃ ĩfra tp̃s obligationis quotienscũqꝫ ⁊ q̃ñcũqꝫ ꝓponit aliq̃ istaꝝ deus est hõ.ẽ asin⁹. Pria ẽ ɔcedenda.et secunda neganda. Notandũ q̃ duplex ẽ necessariũ.s.ꝑ se ⁊ per accidens.necessarium ꝑ se est illud cui⁹ adequatũ significatum nõ põt nec potuit.nec poterit eẽ falsum vt deus est necessariũ ꝑ accidens est illud cuius significatũ adeq̃tũ nõ põt esse falsuꝫ.sed potuit eẽ falsũ.vt tu fuisti. Vñ solet regulariter dici q̃ ois ꝓpõ vera de ptõ cuius veritas nõ depẽdet a futuro in terminis simplicibus est necessaria. Silr est duplex impossibile.vꝫ ꝑ se.⁊ per accidens.impossibile ꝑ se est illud cuius adequatũ significatũ nõ põt.nec potuit eẽ verum:nec poterit.vt nullus deus ẽ.ĩpossi

bile vo per añs est illud cui⁹ adequatũ si-
gnificatum nõ põt esse verꝫ. sed bñ potuit
esse verꝫ: vt tu nõ fuisti. Vñ semꝑ si vnuꝫ
ꝯdictoriũ est necessariũ: aliud est ipoſe.
⁊ ecõtra. intelligit̃ igitur regula ista de i-
possibili ⁊ nẽcessario ꝑ se. qꝛ aliqñ ꝓpter
possibile positum est ꝯcedendũ ipossibi-
le: et negandũ necessariũ ꝑ accidẽs. vt po
no tibi istam. h̄ instãs nõ fuit. demõstran
do instãs presens admittẽda est. qꝛ vera.
qua admissa certũ est ꝙ illud instãs p̃te-
rit. et tñ si ꝓpono eandẽ: ꝯcedenda est. et
suũ oppositum negandũ: nõ obstante ꝙ
sit factũ impossibile ꝑ accidẽs: et suũ op-
positum necessariũ silr̃ ꝑ accidens. ¶ Vl
tima regula est ista. Qualibet parte copu
latiue ꝯcessa cõcedẽda ẽ copulatiua: cui⁹
ille vel ꝯsiles sunt ꝑtes principales. et vna
parte disiunctiue ꝯcessa ꝯcedẽda est dis-
iunctiua cui⁹ illa est pars principal̃. ꝓbat̃
h̄. nam sicut ad veritatẽ copulatiue req-
ritur et sufficit quãlibet ei⁹ ꝑtem eẽ verã.
et ad veritatem disiunctiue sufficit ꝙ vna
sit vera. ita ad h̄ ꝙ copulatiua sit ꝯceden
da requirit̃. et sufficit quãlibet ꝑteꝫ eẽ cõ
cedendã. Et ad h̄ ꝙ disiũctiua sit ꝯcedẽ-
da sufficit vnã partẽ principalẽ esse cõce-
dendam. v.g. pono tibi istã. tu es rome.
qua admissa. si ꝓponit̃. eadem cõcedẽda
est. deinde. tu es hõ. cõcedenda est. qa ve
ra et impertinens. Vltimo si ꝓpõitur ista
copulatiua. tu es rome. et tu es hõ. cõce-
denda est. qꝛ partes sunt cõcesse. et ita de
disiũctiua suo mõ dicat̃. q̃re ⁊c̃. Cap. 2.

T harꝫ regularũ veritas intensi⁹i
notescat. cõtra quãlibet illaꝝ vnã
formabo obligationẽ. Cõtra igit̃
primam regulam arguitur. pono tibi oẽ
possibile si nõ admittis arguo sic. Ego po
no tibi oẽ poſe. et nõ admittis oẽ possibi-
le: bene respõdẽdo: ergo nõ oẽ possibile ẽ
a te admittendũ. ꝙ est ꝯ regulam. Si aũt
admittis ꝓpono tibi ista duo. tu es. ⁊ tu ñ
es. si ꝯcedis. tu ꝯcedis duo ꝯdictoria. er-
go male respõdes. Si negas aliquã ista-
rum. ⁊ quelibet istarum est tibi posita ⁊ a
te admissa. qꝛ possibilis. ex quo posui tibi
omne possibile. ergo tu negas tibi positũ
⁊ a te admissũ. ⁊ per ꝯñs male rñdes. pꝫ
ꝯña per secundã regulam. Rñdet̃ nõ ad
mittendo positum. ⁊ tũc argumentũ. po
no tibi oẽ possibile. ⁊ nõ admittis oẽ pos
sibile. ergo nõ oẽ possibile est a te admit-
tendum. nego argumentũ. sicut nõ seq̃t̃.
pono tibi vtrũqꝫ istorum ꝯdictoriorũ. tu
es. tu nõ es. ⁊ nõ admittis vtrũqꝫ istorũ.
ergo nõ vtrũqꝫ istorum ꝯdictorioꝝ ẽ a te
admittendũ. sed solũ sequit̃ ꝙ nõ est ad-
mittendũ vtrũqꝫ istoꝝ. ita i priori ꝯña se
quit̃. ꝙ nõ est admittẽdũ oẽ poſe: ⁊ h̄ est
verꝫ: cum quo stat ꝙ oẽ poſe est admitten
dũ. ¶ Cõtra scdaꝫ regulã arguit̃ sic. ⁊ po
no tibi istã. Tu es rome. est tibi positũ ⁊
a te admissuꝫ: q̃ admissa ꝓpono tibi. Tu
es rome. negãda est. qꝛ falsa ⁊ imꝑtinens.
tunc arguit̃ sic. ista ꝓpõ est a te neganda.
⁊ eadẽ est tibi posita ⁊ a te bñ admissa. g̊
tibi positũ ⁊ ad te admissũ est negandũ. tꝫ
ꝯña. qꝛ est syll̃s resolutori⁹. ⁊ maior ẽ cõ
cessa. minor vo est positum. ¶ Rñdetur
admittẽdo positũ. ⁊ cum ꝓponit̃. tu es ro
me. negat̃. ⁊ tũc ad argumentũ. nego ma
iorem. ex eo ꝙ repugnat posito. nã sequit̃
tu es rome. est tibi positũ ⁊ a te admissũ.
ergo tu es rome. est a te ꝯcedendũ: qd̃ re
pugnat huic tu es rome est a te negãdũ.
Quotienscũqꝫ ergo ꝓponit̃ ista negat̃. ⁊
cum dr̃. ista est a te negãda. iterꝫ negat̃. et
cõcedit̃ ꝙ est ꝯcedẽda. ⁊ si arguit̃ sic. ista
est a te ꝯcedenda: ⁊ tu negas eam. g̊ ma-
le respõdes. negatur ꝯña. sicut nõ sequit̃.
tu ꝯcedis a ꝓpõnem: ⁊ a ꝓpõ est falsa. er
go tu male respõdes. dato ꝙ a sit vnũ fal
sum sequẽs. sed in q̃libet illaꝝ ꝯñarũ ad-
dendum est in añte: tu nõ es obligat⁹: qd̃
negat̃ tãq̃ falsum ⁊ imꝑtinẽs. ¶ Contra
tertiã regulaꝫ arguitur sic. pono tibi istã.
tu curris. ⁊ tu nõ curris est a te ꝯcedendũ
casus est possibilis. qꝛ poſe est ꝙ tu curras
⁊ ꝙ ista tu non curris sit tibi posita ⁊ a te
admissa: ⁊ ꝯñter ꝯcedenda. admisso ergo
casu arguo sic. tu curris: nõ est a te ꝯcedẽ
dum. ⁊ tu curris sequit̃ ex posito ⁊ admis
so tãq̃ a copulatiua ad alterã ꝑtem. g̊ nõ

q̄libet seq̄ns ex posito ⁊ admisso est ꝯce dendū. ꝯña tenet. ⁊ ꝑ^a ps añtis ꝓbat᷑. nā tu nō curris est a te ꝯcedēdū ꝑ positū: sed tu nō curris ꝯ̈dicit isti. tu curris. ğ tu curris nō est a te ꝯcedendū. ꝯñtia tenet. q² si vnū ꝯ̈dictoriorum est ꝯcedēdū: reliquū ē negādū. ¶ R̄ñdet᷑ admittendo positū: ⁊ tūc ad arg^m nego istā. tu curris. nō est a te ꝯcedendū. ⁊ ad ꝓbationē nego minorē. vʒ tu curris ꝯ̈dicit isti. tu nō curris. nō tāꝫ falsā: sed tāꝫ repugnātē duob⁹ cōcessis. sequit᷑. n. tu curris est a te ꝯcedendū: ⁊ tu nō curris est a te ꝯcedendum. ergo tu curris ⁊ tu nō curris non sunt ꝯ̈dictoria. Si tñ fieret casus isto mō. pono tibi istā. tu curris ⁊ tu non curris: eius ꝯ̈dictoriuʒ est a te ꝯcedendū. admitto casum: ⁊ cōcedo illā. tu curris quotienscūqꝫ ꝓponit᷑. ⁊ nego ꝙ sit a me ꝯcedēda tāꝫ repugnās secūde ꝑti copulatiue posite. nā sequit᷑. tu nō curris. ꝯ̈dictorium ei⁹ ē a te ꝯcedēdū. ergo tu curris nō est a te ꝯcedendū. ⁊ si arguit᷑ sic. tu curris non est a te concedēda: ⁊ concedis eā. ergo male respondes. nego ꝯñam. sicut nō sequit᷑. tu negas a ꝓpōnem. ⁊ ipsa est vera. ergo male r̄ñdes. sed oʒ addere in añte: ⁊ tu nō es obligat⁹: ⁊ ħ negat᷑ tāꝫ falsū. ¶ Contra quartā regulā arguitur probādo ꝙ repugnās posito est a te concedendū. ⁊ pono tibi istā. nihil est tibi positum: q̄ admissa q² possibilis. propono tibi istā. aliquid est tibi positū si concedis: ⁊ bñ respondes. ergo habeo intentū: q² illa repugnat posito. Si negas: ꝯ̈. ego posui tibi istā. nihil est tibi positū. ⁊ ipsa est aliquid. ergo aliquid est tibi positum. Respondet᷑ negādo istā: aliq̄d est tibi situʒ. ⁊ tūc ad argumētū. nego maiorē. vʒ. ego posui tibi istā. nihil est tibi positum tāꝫ repugnātē. ħ. n. repugnāt: nihil ē tibi positū. ⁊ posui tibi istā. Et si arguit᷑ pōt repugnat tibi posito. ğ aliq̄d est tibi positū: neget᷑ añs. q² repugnās: ⁊ q̄libet alia ꝓpositio ad quā seq̄tur aliq̄d esse tibi positū. Consilr̄ r̄ñdet᷑ si ponat᷑ te nō esse admittēdo ⁊ ꝯcedēdo idē. ⁊ si dicit᷑. tu concedis istā. vel r̄ñdes nego quālibet

talē: q² ad ipsā sequit᷑: te esse q̄ est oppositū positi. ¶ Contra q̄ntā regulā arguit᷑. nā data ꝟitate isti⁹ sequit᷑ ꝙ admisso q̄cūqꝫ ꝯtingēti falso sit q̄libet aliud contingens falsum concedēdum. probatur. ⁊ pono tibi istā. tu es rome. qua posita ⁊ admissa. ꝓpono tibi istā. tu es rome. ⁊ baculus stat i angulo. patet ꝙ ista est negāda. q² falsa nō sequens. deinde ꝓponitur. nullus baculus stat i angulo. si negas hēo intentum ꝯ̈ regulam. quia sequitur ex posito cum opposito bene negati. sequitur. n. tu nō es rome vel nullus baculus stat in angulo. sed tu es rome per posituʒ. ergo nullus baculus stat in angulo. si ergo cōceditur ista nullus baculus stat i angulo: habeo ꝯclusionem principaliter probandā. q² sicut deducitur ista: ita ⁊ quelibet alia. dūmmō suum oppositum coniungat᷑ copulatiue cum posito. que copulatiua immediate post positum ꝓponatur. ¶ Respōdetur ꝯcedendo cōclusionem adductam. imo potest idem falsum ⁊ quodcūqꝫ deduci dūmodo ponatur disiunctiue cum opposito positi. verbi gr̄a. pono tibi istā. tu curris: qua admissa propono tibi. tu nō curris vel baculus stat i angulo. aut aliquā talē. tu es papa vel ep̄us. cōcedenda est. q² vera ⁊ impertinens. deinde proponitur. baculus stat in angulo. oʒ concedere: quia sequitur ex posito ⁊ vno cōcesso. sequitur enim tu nō curris vel baculus stat in angulo. sed tu curris per positum: ergo baculus stat in angulo. ¶ Cōtra sextā regulam arguitur sic. ⁊ pono tibi istaʒ disiunctiuā tu curris vel rex sedet. q̄ posita ⁊ admissa ꝓpono istam. nullus rex sedet. ⁊ patet ꝙ est dubitāda. q² dubia ⁊ impertinens. deinde propono. tu curris. negāda est: q² falsa ⁊ impertinens. deide ꝓpono iterum illam. nullus rex sedet. si negas vel concedis eam ⁊ prius dubitasti. ergo male respōdes. tenet ꝯña per vnam regulam obligationum. quia omnes respōsiones infra tempus obligationis sūt retorquende ad idem instās. si ergo dubitas istā ⁊ bene respondes: illa non est a te

negãda: ⁊ tamen repugnat posito ⁊ oppo
sito bene negati. Nã bene seqt̃. tu cur-
ris vel rex sedet: sed tu nõ curris. ergo rex
sedet. ¶ Respondetur admittendo posi
tum. ⁊ cum proponitur ista. nullus rex se
det. dubitatur ⁊ illa negatur. tu curris. et
cum iterũ ꝓponitur. nullus rex sedet. ne
gatur. q2 repugnat posito ⁊ opposito be
ne negati. Et cum dicitur. ꝑrius dubita-
sti eam ⁊ nõ negas. ergo male respõdes.
non valet argumentum. ⁊ ad regulã. dico
ꝙ intelligit de responsionibus repugnã-
tibus. sicut est concedere: ⁊ negare. ¶ Itẽ
conceditur in simili casu ꝙ aliqua propo
sitio in vno loco est dubitãda: ⁊ in alio lo
co est concedenda. vt pono tibi istam. tu
curris vel rex sedet. qua admissa. propo-
no rex sedet. dubitãda est. q2 dubia ⁊ im-
pertinẽs. deinde tu curris. negãda est. q2
falsa ⁊ impertinẽs. Iterum propono. rex
sedet. ⁊ pꝫ ꝙ est concedenda. q2 sequens
ex posito ⁊ opposito bene negati. vt tu cur
ris vel rex sedet. sed tu nõ curris. ergo rex
sedet. ¶ Contra septimam regulam ar-
guitur probando: ꝙ nõ ad omne imperti
nẽs est respondendum ſm sui qualitateꝫ:
⁊ pono tibi istã. tu es rome. qua admissa
⁊ concessa: propono. tu es rome in hoc in
stanti. demonstrando instãs presens. si cõ
cedis habeo ītentum. q2 ista est falsa ⁊ im
pertinens cum nõ sequatur nec repugnet
si vero negetur. contra. omne quod est ro
me est rome ĩ hoc instanti. sed tu es rome
ergo tu es rome in hoc instanti. maior ꝓ-
batur. nam omne quod est rome est rome
in instanti presenti. sed nullum est instãs
presens nisi hoc. ergo omne quod est ro-
me est rome in hoc instãti. Respõdet̃ ad
mittendo positum. ⁊ cum proponitur. tu
es rome in hoc instãti. negetur. ⁊ ad eius
probationem nego maiorem. q2 repugñt
posito ⁊ opposito bene negati. nam sequi
tur. tu es rome ⁊ tu nõ es rome in hoc in
stãti. ergo nõ omne quod est rome est ro
me in hoc instãti. Et ad ꝓbationem illius
maioris. cõcedo. ꝙ omne qđ est rome: est
rome in instãti presenti. ⁊ nego minorẽ. s.
ꝙ nullum sit instãs presens nisi hoc. quo
niam ex vno concesso ⁊ opposito bene ne
gati: sequitur oppositum illius exceptiue.
sequitur enim. omne quod est rome. ẽ ro-
me in instanti presenti. ⁊ nõ omne quod ẽ
rome. est rome in hoc instanti. ergo aliqđ
est instãs qđ nõ ẽ hoc qđ repugnat illi ex-
ceptiue. Et si dicatur. qđ est illud instans.
dicitur ꝙ stat ꝙ sit. a. vel. b. nec est deter-
minanda nisi disiunctiue talis qđ. ¶ Con
tra octauam regulam arguitur sic. ⁊ pono
tibi istã. homo est asinus. est tibi positum
⁊ a te admissum: q̃ admissa ⁊ cõcessa. quia
possibilis: ꝓpono. hõ est asinus. vel cõce-
dis. vel negas. Si ꝯcedis. ⁊ bene r̃ndes:
hẽo intentũ. s. ꝙ ꝓpter poſſe positũ ꝯcedẽ
dum est imposſe ꝑ se. Si ãt negas. Cõtra.
oẽ tibi positum ⁊ a te admissũ est a te cõ-
cedẽdum: sed nõ est asinus: est tibi positũ
⁊ a te admissum. ergo hõ est asinus. ẽ a te
ꝯcedẽdum. tenet ꝯña cum maiori: q2 ẽ re
gula. ⁊ minor patet. q2 est positum: tũc ar
guit̃ sic. hõ est asinus. est a te ꝯcedẽdũ: et
hõ est asinus est imposſe ꝑ se. ergo imposſe
ꝑ se est a te ꝯcedẽdum. ⁊ ꝯñter necessariũ
ꝑ se est a te negãdum: q2 suum ꝯ̃dictoriũ
est necessariũ ꝑ se. s. nihil qđ est hõ est asi
nus. R̃ndetur admittẽdo positum: ⁊ cuꝫ
ꝓponitur. hõ est asinus. negatur. ⁊ tũc ad
argumẽtum. ꝯcedo ꝙ hõ est asinus: est a
te ꝯcedẽdum: ⁊ nego ꝙ hõ est asinus: sit
impossibile ꝑ se tãq̃ repugnãs vni ꝯces-
so. sequitur enim. hõ est asinus: est a te ꝯcedẽ
dum. ergo hõ est asinus. nõ est imposſe ꝑ
se. ⁊ si arguitur sic. hõ est asinus: ẽ a te cõ
cedẽdum: ⁊ tu negas ipsam. ergo tu male
respõdes. nego argmẽtum. sed oꝫ addere
⁊ tu nõ es obligatus. ¶ Cõtra vltimã re-
gulã arguit̃. ⁊ pono tibi istã. tu es rome:
qua admissa ⁊ ꝯcessa. ꝓpono tibi istã co-
pulatiuã. tu es rome: ⁊ tu es albꝰ. h̃ copu
latiua ẽ falsa ⁊ impertinẽs. ergo negãda.
⁊ tñ q̃libet pars eius est cõcedẽda. ergo ñ
qualibet parte copulatiue cõcessa est cõce
dẽda copulatiua: qđ est cõtra regulã. sed
ꝓbatur ꝙ q̃libet pars copulatiue sit cõce
dẽda. q2 ꝑma pars ẽ ꝯcedẽda. q2 posita ⁊

admissa. ⁊ scđa simil̾r: q̄ꝛ vera ⁊ imperti-
nēs. g̃ ⁊c̄. Rn̄detur admittēdo positū: ⁊
cū ꝓponit̾ copulatiua. nego eā. nego ꝙ q̄
libet ei⁹ pars sit ꝯcedēda: co ꝙ scđa est ne
gāda ⁊ cū dī ꝙ ē vera ⁊ ipertinēs: conce-
do ꝙ ē vera: sed nō ē ipertinēs: imo est re
pugnās: q̄ꝛ suū ꝯdictoriū sequit̾ ex posito
⁊ opposito bene negati. nā sequit̾ tu n̄ es
rome vel tu nō es alb⁹. sꝫ tu es rome per
positūꝫ. ergo tu nō es alb⁹. Si antē ime-
diate post positū ꝓponeret̾. tu es alb⁹ cō
cederē eam: q̄ꝛ vera ⁊ ipertinēs: ꝯn̄r cōce
derē istā copulatiuam. tu es rome ⁊ tu es
alb⁹: tanq̄ꝫ sequentē ex suis partibus con
cessis. ¶ Item arguo cōtra eandem regu
lā. et pono tibi istā. oīs homo est rome q̄
admissa ꝓpono tu es hō: et tu es rome h̄
copulatiua est negāda. q̄ꝛ falsa ⁊ imperti
nēs. deinde ꝓpono. tu es hō. ista est cōce
dēda: q̄ꝛ vera ⁊ impertinēs. Ulterius ꝓ-
pono alterā partē tu es rome. et pꝫ ꝙ hec
simil̾r est cōcedēda. q̄ꝛ sequēs ex posito et
vno ꝯcesso. ver. g. Oīs hō est rome. tu es
homo. ergo tu es rome. et ita habeo intē
tū: ꝙ copulatiua est neganda: ⁊ tñ queli-
bet ei⁹ pars est cōcedēda. ¶ Respōdetur.
admittēdo positū ⁊ negādo copulatiuā.
⁊ cū proponitur. tu es homo. nego. q̄ꝛ re-
pugnat. posito cū opposito bñ negati. q̄ꝛ
suum cōtradictorium seq̄tur. Nā sequit̾
oīs hō est rome. ⁊ tu nō es hō vel tu n̄ es
rome. ergo tu q̄ es hō. pꝫ ꝯn̄a. q̄ꝛ ꝯsequēs
sequitur ex posito et q̄libet parte disiūcti
ue. ergo sequitur ex posito et tota disiun-
ctiua. patet cōsequētia et an̄s. similiter pa
tet intuenti. quare ⁊c̄. Cap̄. 3.

In materia cōuertibilitatis ꝓpō
nū ꝓponit̾ h̄ sophisma. pono tibi
istā. d̄s ē. et hō est asinus: conuer
tūtur. quia admissa. q̄ꝛ possibilis ꝓpono
deus ē: ꝯcedat̾. q̄ꝛ necessariū ꝑ se. deinde
ꝓpono: hō ē asin⁹: vel cōcedis vl̾ negas.
si cōcedis. Cōtra. cedat tp̄s obligationis
et ostēdo tibi ꝙ tu cōcessisti impossibile ꝑ
se in tp̄e obligationis. ergo male rn̄des
vñ extra tp̄s obligationis semper rei veri
tas ē fatenda. q̄ꝛ ꝑ hūc modū apparet si
respōdēs bñ vel male rn̄debat in tp̄e obli
gationis. Si āt in tēpore obligatiōis ne-
getur illa. hō est asinus. Cōtra. deus est. et
homo est asinus. cōuertūtur. et hec ē con
cedēda. deus ē. ergo hec ē cōcedēda hō ē
asinus. et tu negas eā. ergo male respon
des. ¶ Itē admisso isto casu ꝓpono. hec
est vera. de⁹ est: debet cōcedi. q̄ꝛ verum ⁊
impertinēs. deinde hec est vera. hō ē asi-
nus. hec ē cōcedēda. q̄ꝛ sequēs. Nā seq̄t̾
ille cōuertunt̾: ⁊ ꝑma est vera. ergo ⁊ se-
cūda. ⁊ tūc sic. ista est vera. hō est asinus:
que adequate significat hoīem eē asinuꝫ.
ergo hoieꝫ esse asinuꝫ est verū. ⁊ per ꝯn̄s
homo est asinus. ¶ Ad ꝑmū respōdet̾ ad
mittēdo casuꝫ: ⁊ cū ꝓponit̾ deus ē: cōce-
do: ⁊ nego istā. hō ē asin⁹. ⁊ tūc ad argu-
mētū: ꝯcedo ꝙ hō est asin⁹: ē a me ꝯcedē
dū: ⁊ ad argumētū improbās nego ꝯn̄aꝫ.
sꝫ oꝫ addere ꝙ tu nō es obligatus: qđ ne
go. Et si arguit̾. hō est asin⁹: ē a te cōcedē
dum. ⁊ hō est asin⁹: est ꝑ se impossibile. er
go per se impossibile ē a te ꝯcedēdum. ne
go minorē tanq̄ꝫ repugnātē maiori ꝯcesse.
Eodē mō respōdetur si ꝑmo loco ꝓpona
tur ista. hō est asin⁹. est a te ꝯcedēdū. ꝙ cō
cederet̾ ⁊ ꝯn̄r diceret̾. ꝙ ista. deus ē. est a
te negāda: ⁊ negaret̾ ꝙ eēt necessaria per
se. q̄ꝛ repugnat ꝯcesso. Seq̄tur. n. deus ē:
est a te negāda ergo nō est necessaria ꝑ se.
¶ Ad scđm cōcedo ꝙ illa est vera. homo
est asinus ⁊ nego ꝙ ip̄a significet adequa
te hominē esse asinum. quia repugnat ma
iori cōcesse. sequit̾ enīꝫ illa est vera. hō ē
asinus. ergo non significat adequate ho-
minem esse asinum. Ubi autem primo lo
co preponeretur ista. homo ē asinus. ē fal
sa: ꝯcederet̾. q̄ꝛ verū ⁊ imꝑtinens. deinde
deus est. est falsa. ꝯcedit̾: q̄ꝛ sequens. ⁊ ne
gatur tanq̄ꝫ repugnās: ꝙ significet adeq̄
te deuꝫ esse. Et si diceretur. Qualiter ade
quate significat? Nō determinat̾ hic ali
qua talis questio. ¶ Notandū: ꝙ si pone
ret̾ ꝯuerti. deus est. ⁊ homo est asinus. sic
adeq̄te significādo vt prius: nō dꝫ admit
ti casus. q̄ꝛ eo admisso sequit̾ incōueniēs.
vel contradictio. probatur. nam admisso

ſtio: ꝓpono. hec e vera. deus eſt. vel cōce-
dis: vel negas. Si negas. ↄtra. iſta nō eſt
vera. deus ē. que adeq̄te ſigificat deū eē.
ergo deū eſſe nō ē veꝝ. qđ eſt impoſſe. Si
aūt ↄcedit. deinde ꝓpono: hec ē vera. hō
ē aſinus. oȝ ↄcedere tāq̄ ſequēs: tunc ar
guit ſic. iſta ē vera. hō ē aſinus: q̄ adeq̄te
ſignificat hoīem eē aſinū. g̃ veꝝ ē hoīem
eē aſinuȝ. ↄñs aūt eſt impoſſe. ¶ Pro ali
quali ergo rñſiōe ī hac mā. pono aliquas
regulas. q̄rū prima ē iſta. Qñcūq; ponit
duas ꝓpōnes ↄuerti adeq̄te ſignificādo
quaꝝ vna ē neceſſaria: ⁊ alia impoſſibilis
nō admittitur caſus iſte. q2 tūc ex neceſſa
rio ſequeret impoſſe: vt deus eſt. ergo hō
ē aſin⁹. ⁊ demōſtrato p ly. ſic adequate ſi
gnificādo: ſignificata ↄſueta. ¶ 2ª regula
ē iſta. Qñcūq; ponit duas ꝓpōnes ↄuer
ti ſic adeq̄te ſignificādo. q̄rum vna ē poſ
ſibilis ⁊ alia impoſſibilis nō admittit ca
ſus iſte. vt ſi ponatur iſtas ↄuerti ſic adeq̄
te ſignificādo. tu es hō: ⁊ hō ē aſinus: nō
admittatur. q2 tūc ex poſſibili ſequit im-
poſſibile. ꝓbat. ⁊ pono caſum illū: q̄ ad-
miſſo: facio iſtā ↄñam. tu es hō. ergo hō ē
aſinus. ↄña bona. añs eſt poſſibile. ⁊ ↄñs
impoſſibile. nā poſſe eſt te eſſe hoīeȝ. ⁊ hec
ꝓpō. tu es hō: ſic adeq̄te ſignificat. g̃ ipſa
ē poſſibilis. ⁊ eſt aīs. ergo añs ē poſſibi-
le. Siſr hoīem eſſe aſinum eſſe impoſſi-
bile. ⁊ iſta ꝓpō. hō eſt aſin⁹. ſic adeq̄te ſi-
gnificat: ergo ipſa ē ipoſſibilis: ⁊ ē ↄñs. er
go ⁊c̄. ¶ 3ª regula ē iſta. Qñcūq; pōitur
duas ꝓpōnes cōuerti ſic adeq̄te ſignificā
do. q̄rum vna ē neceſſaria. ⁊ altera cōtin-
gens. non admittit iſte caſus. vt ſi ponit
iſtas cōuerti. deus ē. ⁊ antixp̄s eſt futur⁹.
ſic adeq̄te ſignificādo. q2 tunc ex neceſſa-
rio ſequeret cōtingens. ꝓbatur. q2 ſi non
admittat caſus iſte: ⁊ facio iſtā ↄñaȝ. de⁹
eſt. ergo antixp̄s eſt futurus. iſta ↄña ē bo
na. q2 arguit ab vno conuertibili ad reli-
quū. ⁊ añs ē neceſſarium: ⁊ ↄñs ↄtingēs.
ſȝ ꝓbat ꝙ añs ſit neceſſarium: nā deū eē ē
neceſſariū: ⁊ añs ſic adeq̄te ſignificat. er-
go añs ē neceſſariū. Siſr antixp̄m eē futu
rum ē ↄtingens. ⁊ ↄñs ſic adeq̄te ſignifi-
cat. ergo ↄñs ē ↄtingēs. ¶ 4ª regla ē iſta.
Qñcūq; ponitur duas ꝓpōnes ↄtingen-
tes ↄuerti ſic adeq̄te ſignificādo. q̄ꝝ vna
ↄdictorie alteri repugnat nō admittit ca
ſus iſte. vt ſi ponat iſtas ↄuerti ſic adeq̄-
te ſignificādo tu es: ⁊ tu nō es. q2 tunc ex
vno oppoſitoꝝ ſequit reliquū: q̄rū qđlibȝ
foret ↄtingēs: imo ſequitur ꝙ duo ↄdic-
toria forēt ſimul vera aut ſimul falſa: qđ ñ
ēſt poſſibile. Et notāter dico ↄdictorie q2
ſi repugnarēt ↄrie deberet admitti caſus
⁊ dici quālibet iſtarum eē falſā. vt tu cur-
ris: ⁊ tu nō moueriſ. he. n. ſic adeq̄te ſigni
ficādo nō p̄nt eſſe ſimul vere: ſed bñ ſimſr
falſe. Voco enim ↄdictorie illa repugna-
re: que nō p̄nt eſſe ſimul vera nec ſiſr falſa:
ſic adeq̄te ſignificādo. Et ↄrie repugnare
voco illa q̄ bñ p̄nt eſſe ſimul falſa: ſed non
ſimul vera. ¶ 5ª regula eſt iſta. Quādocū
q; ponit duas ꝓpōnes ↄtingētes cōuer-
ti ſic adeq̄te ſignificādo: quaꝝ nulla alte-
ri repugnat: admittatur caſus ille: ⁊ ad ꝓ
mā ꝓpoſitā reſpōdeatur ſicut ad imperti
nēs. ¶ Ad ſecūdā vero ſicut ad ptinēs ſe
quēs. v̄. g. pono tibi iſtā. tu es hō: ⁊ tu cur
ris ↄuertūtur ſic adequate ſignificādo ad
mittatur: ⁊ ſi ꝓponitur. tu es hō: cōceda-
tur tāq̄ verum nō repugnās. ⁊ ↄñs ꝙ il-
la eſt vera. tu curris tāq̄ ſequēs. ¶ Item
ſi variatur ordo: ita ꝙ primo loco ꝓpōat.
tu curris. ⁊ negatur. q2 falſa ⁊ imptinēs ⁊
ↄñter negāda eſt illa: tu es hō. Et ſi dicat
iſta eſt falſa. tu curriſ. ↄcedatur. ⁊ ↄñter ꝙ
iſta eſt falſa. tu es hō. ¶ Sexta regula eſt
iſta. Quādocūq; pōitur duas ꝓpōnes cō
uerti. ſiue ſint cōtingentes: ſiue nō cōtin-
gentes nō faciēdo mentionē de adequa-
to ſignificato admittatur caſus. ⁊ ipſis ꝓ
poſitis quo ad ↄcedere vel negare reſpon
deatur itus ſicut extra. ſed ſi prima ↄcedi
tur eſſe vera vel neceſſaria: ⁊ ſecūda ſimi-
liter. Si autem falſa: vel impoſſibilis. ⁊ ſe
cūda ſimiliter. verbi gr̄a. ſi pōitur iſta. de
us eſt. ⁊ homo eſt aſinus. Reſpōdeatur
ſicut reſpōſum eſt ī principio. ſed ſi pono
tibi iſtam. tu es hō: ⁊ tu curris. cōuertūt:
admittatur. qua admiſſa. propono. tu es

bñ.cõcedatur. deinde.tu curris.negatur. Sed si dicitur prima est vera.cõcedatur. ergo secunda est vera.concedo. sed tunc nego q secũda significet adequate te currere tãq repugnans vni cõcesso ⁊ opposito bñ negati.sequitur enim.tu nõ curris ⁊ ista tu curris est vera.ergo nõ significat adequate te currere.Et si arguitur sic.ista ꝯña est bona.tu es homo.ergo tu curris. ⁊ antecedẽs est cõcedẽdum a te.g ⁊ consequẽs cõcedo.tunc vltra.ꝯñs est cõcedendũ a te:⁊ tu negas ipsum:g male rñdes. Respondeo q nõ valet cõsequentia. sed oꝫ addere in antecedente. ⁊ tu non es obligatus.¶ Notandum q quotiẽscũqꝫ ꝓponitur aliqua istarum consequentiaruꝫ ĩ casu conuertibilitatis deus est. ergo homo est asinus.tu es homo:ergo tu curris semper negetur quelibet istaruꝫ. qꝛ in rei veritate quelibet istarum est impossibilis sed ad impossibile respondendum est intra tempus obligatiõis sicut extra. tamẽ dicatur quãlibet illarum esse bonaꝫ. sicut semper.negatur ista.homo ẽ asinus. ⁊ tamen aliquando conceditur istam eẽ verã vnde ista homo est asinus:est impossibilis.sed ipsam esse veram non est impoſ'e. Similiter quelibet istarum consequẽtiarum est impossibilis.sed quãlibet illaruꝫ eẽ bonã nõ est impoſ'e.qre ⁊c. Cap. 4.

De similibus ⁊ dissimilibus ꝓpositionibus est dicenduꝫ. Sit g rei veritas q sis parisius.⁊ pono tibi istam.tu es parisius:⁊ tu es rome. sũt similia.Et intelligo per propositiones eẽ similes ipsas esse similes in veritate vel falsitate.qua admissa propono tibi istaꝫ. tu es parisius.hec ẽ concedẽda. quia vera ⁊ impertinẽs vt patet intuẽti. Deinde propono.tu es rome.si negas. ⁊ concessisti alterum similiuꝫ.ergo male rñdes.Si concedis propono tibi istam copulatiuã tu es parisius.⁊ tu es rome.Si negas eã ⁊ concessisti vtrãqꝫ partem.ergo male respondes.tꝫ cõsequẽtia per regulam pmi capituli.Si cõcedis eam.cedat temp'obligationis.⁊ arguo q concessisti impossibile.videlꝫ tu es parisius.⁊ tu es rome facta obligatione possibili:ergo male respõdisti.¶ Respondetur admittendo positum ⁊ cum proponitur.tu es parisius.cõcedo.⁊ nego istam.tu es rome. Et cuꝫ dr tu cõcessisti vnum similium. ⁊ alteruꝫ negas.ergo male respondes. nego cõsequẽtiam.sicut nõ sequitur.tu cõcessisti vnum cõuertibilium.⁊ alterum negas.ergo male respondes. Sed bñ sequitur. tu cõcessisti vnum similium eẽ verum. ⁊ alteruꝫ negas esse verum.ergo male respondes.ꝓpterea si in principio ꝓpõitur hec est vera:tu es parisius.cõcedatur. ⁊ ꝯsequẽter q est vera.tu es rome.⁊ quia primit'negassem istam.tu es rome. ideo nego consequẽter q illa.tu es rome. significet adequate te esse rome. Nam sequitur tu non es rome. ⁊ ista.tu es rome.est vera. ergo nõ significat adequate te esse rome.¶ Jõ ꝑ euidentia huius mãe.pono aliquas regulas. Prima est ista.Quãdocũqꝫ ponũtur due propositiones esse similes nõ faciendo mentionem de adequato significato.respõdetur ad easdem concedendo: negando:vel dubitãdo:infra tempus obligationis sicut extra.vt si põitur istas eẽ similes.deus est.homo est asinus. tu sedes:⁊ tu curris.semper concedatur pria. ⁊ negatur secunda. ¶ Secunda regula ẽ ista.Quãdocũqꝫ ponuntur due propositiões esse similes nõ faciendo mentioneꝫ de adequato significato. Ad primã propositionem esse veram vel falsam. Respõdeatur itra tempus sicut extra. ⁊ ad secũdam consequenter ⁊ antichristus est.sunt similes.si proponitur primo hec est vera.tu es hõ.concedatur. ⁊ cõsequenter q ista est vera.antichristus est. Si auteꝫ primo proponitur.hec est falsa. antichristus est.concedatur. ⁊ consequenter q ista est falsa.tu es homo.¶ Tertia regula ẽ ista. Quãdocũqꝫ ponuntur due propositiões esse similes sic adequate significãdo: quarum vna alteri contradictorie repugnat: nõ admittendus est casus ille. vt si ponatur tales esse similes.deus est.⁊ homo est

asinus. si adequate significādo. rex sedet. ⁊ nullus rex sedet. probatur: quia si nō admittatur. ergo casus. ⁊ quero. vtrum illa sit vera vel falsa. deus est. Et si dicatur ꝙ illa sit falsa. ⁊ ipsa adequate significat deum esse. ergo deum esse est falsum. Si dicatur ꝙ ipsa sit vera. ergo hec est vera. homo est asinus. ⁊ ipsa adequate significat hominem esse asinum. ergo hominē esse asinum est verum. consequens inconueniens. ⁊ ita arguitur de cōtradictorijs probādo duo contradictoria esse simul vera vel falsa. ¶ Quarta regula est ista. Quandocūqꝫ ponuntur due propositiones esse similes sic adequate significādo: quarūꝫ vna vel quelibet sequitur ad contradictorium alterius: ille sunt similes in veritate. ⁊ vbicunqꝫ ⁊ quādocūqꝫ proponūtur sunt cōcedende. vt posito ꝙ ponatur tales esse similes sic adequate significādo. tibi concluditur. ⁊ tu nescis tibi cōcludi. tu nō curris. ⁊ tu moueris. probatur. Nā admisso isto casu. quero vtrum iste sint similes vere: vel similes false. Si vere. hēo intentum. si false. ergo oppositum secūde est verum. vꝫ. tu scis tibi concludi. tunc sic tu scis tibi concludi. ergo tibi concludit̄. illa consequētia est bona. ⁊ antecedens ē verum. ergo ⁊ consequens est verum. ergo nō est falsum. cuius oppositum concessisti. Et ita de alijs duabus dicat̄. ¶ Quinta regula est ista. Quādocunqꝫ ponūtur due propositiones esse similes sic adeq̄te significando. ex quarum vna sequit̄ oppositum alterius: ille sunt similes in falsitate. ⁊ quecūqꝫ sit proposita: semper ē neganda: ⁊ posito ꝙ iste essent sil̄es: sic adequate significādo. tibi non concluditur. ⁊ tu scis tibi concludi. tu es albus. ⁊ tu non es coloratus quo admisso. propono. iste sunt false. si cōcedis hēo intentum. si dicitur ꝙ sint vere: arguo sic. tu es alb⁹. g̃ tu es coloratus. ista ꝯn̄a est bona. antecedēs est verum. per te. ergo ⁊ consequēs. ⁊ ita duo contradictoria sunt simul vera. qđ ñ admittit imaginatio. ¶ Sexta regula est ista. Quādocūqꝫ ponuntur due ꝓpositiones esse similes: sic adequate significādo. quarum quelibet ē alteri impertinēs: tūc possunt eē similes in veritate. ⁊ in falsitate ꝯcedēde. ⁊ negāde. ver. gr. pono ꝙ iste sint sil̄es sic adequate significando. tu es albus. ⁊ tu curris. Si ꝑmo ꝓpōitur. tu es albus. ꝯcedatur ista. ⁊ dicat̄ ꝙ est vera. ⁊ ꝯn̄r concedat̄ ista. tu curris ⁊ dicatur ipsam esse veram. Si autē proponit̄ primo loco. tu curris. negatur illa. ⁊ concedatur ipsam eē falsam. ⁊ consequenter eodē modo respondetur ad illam. tu es homo. q̄re ⁊ cetera.

Cap. 5.

Propositiones dicūtur eē dissimiles qñ vna est vera ⁊ reliq̄ falsa.

Pro cuius māe declaratione sit hec prima regula. Quandocūqꝫ ponitur duas propositiones esse dissimiles nō faciēdo mētionem de adequato significato ad quālibet ꝓpositā concedendo vel negādo. respondeatur infra tempus sic extra. v̄. g. pono ꝙ iste sint dissimiles. tu es homo: ⁊ tu es albus. isto posito cōcedat̄ q̄libet illarum. ¶ 2ª regula. Quādocūqꝫ ponitur duas propositiones eē dissil̄es ñ faciēdo mētionem de adequato significato ad primo propositā eē verā vel falsaꝫ: Rñdeatur ifra temp⁹ sicut extra. ⁊ ad aliam dissimiliter. v̄. g. pono ꝙ iste sunt dissimiles. tu es homo. ⁊ tu es aial. quo admisso: propono: hec est vera. tu es homo. concedatur. ⁊ ꝯn̄ter ꝙ ista est falsa. tu es animal. ¶ Tertia regula. Quādocūqꝫ ponitur duas propositiōes eē dissimiles sic adequate significādo: quarum quelibꝫ cū altera conuertit̄. nō admittēdus ē casus. vt prima cā est ⁊ deus est vel homo currit. ⁊ risibile currit. Nā si conceditur illā esse veram. prima cā est. oportet concedere istā esse falsā. deus est. ⁊ sic ab vno conuertibili ad reliquū nō valet argumētuꝫ. ¶ 4ª regula est ista. Quādocūqꝫ ponunt̄ due propositiones eē dissimiles sic adeq̄te significando. quaruꝫ vna est necessaria ⁊ altera impossibilis: vel contingens. tūc necessaria semper ē concedenda: ⁊ altera neganda. vt deus est. ⁊ homo est asinus.

deus est. ⁊ tu es. ¶ Quinta regula. Si ponunt̃ due ꝓpositiões ꝯtingentes esse dissimiles sic adequate significando: quarū vna antecedit ad reliquā. ⁊ nō ecōtra. añs vbicunq̃ ꝓponit̃ semper est negandū: ⁊ consequens concedendū. vt tu curris. ⁊ tu moueris. Si enim ꝯcederetur antecedēs oportet cōcedere cōsequens: ⁊ ꝯñr dicere qualibet illarū esse verā. q̄d est ꝯ casum. ¶ Sexta regula. Si ponūt̃ due ꝓpōnes esse dissimiles sic adequate significando. quarū q̄libet est alteri imptinēs ad p̄mo ꝓpositā r̄ndeat̃ intus sicut extra: ⁊ ad aliam dissimiliter. vt posito ꝙ iste sint dissimiles sic adeq̄te significando: tu curris. ⁊ tu es pisius. q̄cūq̃ illaꝝ ꝓponat̃ p̄mo debet negari. ⁊ alia ꝯcedi. ⁊ ita dicat̃ si ambe extra tēpus eēnt vere. vt homo currit. ⁊ tu vides. quare ⁊c̄.

Cap. 6.

Regulas alias opposite spēi: q̄ depositio nūcupat̃ sequit̃ assignare. Quarū prima est ista. Oē depositū ⁊ admissum infra tp̄s obligatiōis ꝓpositū semper ē negādū. vt si deponat̃ ista. aliquis homo est rome. qua admissa: ⁊ ꝓposita semp̄ est negāda. ¶ Ex ista regula sequit̃: ꝙ nūq̃ est admittēdū necessariū per se in depōne. Sz bñ quodlibet impossibile. vel ꝯtingens. vnde negare impossibile: vel ꝯtingēs nō est incōueniens: sz incōueniens foret negare necessariū per se. ¶ Secūda regula est ista. Omne p̄ se añs ad depositū: aut cū ꝯcesso vel cū ꝯcessis: opposito bñ negati: vel oppositis bene negatoꝝ: semp̄ est negādū. ver. g. deposita ⁊ admissa ista. hō currit. si ꝓponeret̃. ille hō currit. negāda foret. q2 añcedit ad depositū. Nā bñ sequit̃. iste hō currit. g̊ hō currit. ¶ Itē si deponat̃ ⁊ admittat̃ ista. aliq̄s hō nō currit. ⁊ ꝓponitur. tu non curris. ꝯcedat̃: q2 vera ⁊ impertinēs. sz ꝓposita in secūdo loco. tu es hō: negāda est. q2 cū vno ꝯcesso antecedit ad depositū. Nā sequit̃. tu nō curris. ⁊ tu es aliquis hō. ergo aliq̄s hō nō currit. ¶ Tertia regula est ista. Omne repugnās deposito: ⁊ omne sequēs ex illo repugnāte: per se: aut cū concesso: vel cū ꝯcessis: opposito bene negati vel oppositis bene negatorū: est cōcedendū: ver. g. depono tibi istā. aliq̄d aial non currit. qua deposita ⁊ admissa: ꝓpono eius ꝯdictoriū. s. omne aial currit. hoc ē ꝯcedēdū. ⁊ hoc similiter oē aial mouet̃. q2 seq̄t̃ ex ꝯdictorio depositi. Deinde si ꝓponit̃. tu es aial. cōcedat̃. q2 verū ⁊ ipertinēs. ⁊ vlterius illa. tu curris. q2 seq̄tur ex contradictorio depositi cū ꝯcesso. seq̄tur. n. omne aial currit. tu es animal. ergo tu curr̄s. ¶ Quarta regula est ista. Oē repugnans ꝯdictorio depositi: p̄ se aut cū cōcesso: vel cū cōcessis: cū opposito bñ negati: vel cū oppositis bene negatoꝝ. est negādū: vt in casu priori. Si ꝓponeret̃ ista. aliquod aial nō mouet̃. aut ista. tu nō curris: negatur p̄ma. q2 repugnat ꝯdictorio depositi p̄ se. secūda vero repugnat eidē cū vno cōcesso. ¶ Vltia regula ē ista. Ad oē sequēs ad depositū ⁊ ad oē impertinēs respondēdū est sz sui qualitatē. ver. g. depono tibi istā. tu es albus. qua admissa: ꝓpono: tu es coloratus: cōcedat̃. q2 vera ⁊ sequēs ad depositū. vnde nō est incōueniens negare antecedēs: ⁊ ꝯcedere ꝯñs. ¶ Item si proponitur ista. tu es calidus: cōcedenda est. q2 vera ⁊ ipertinēs: tam deposito: q̄z ꝯtradictorio depositi. vnde proprie ipertinens in hac spē obligatōis dicitur illud quod nō sequit̃ nec antecedit ad depositū. nec idem repugnat. nec est sequens ad oppositū depositi. nec idem repugnat p̄ se: vel cū alio vel cum aliquibus: vt dictū est. Ideo si deponit̃: ⁊ admittitur illa sor. currit. ⁊ proponat̃ pla. currit. respondeat̃ intus sicut extra. q2 est propositio impertinens cum non se habeat aliquo dictorum modorum.

Cap. 7.

Sophismata aliqua sunt ponēda: vt depōnis regule magis pateant veritati. Depono ergo tibi primo istam. tu es hō. vel tu es rome: qua d̄posita ⁊ admissa: ꝓpono. tu es hō: si negas. tu negas verū ⁊ imptinens. ergo male si cōcedis ⁊ illud ē añs ad depositū. ergo añs ad depositū ē ꝯcedēdū. ¶ Respōdet̃ ad

mittẽdo depositũ. ⁊ cũ ꝓponit͛. tu es hõ. nego. q₂ añcedit ad depositũ tanq̃ a pte disiunctiue ad totã disiunctiuã. ¶ Secundo depono tibi istã. alique ꝓpõnes non sunt vere: qua admissa ꝓpono. iste sunt ꝓpõnes: tu curris. tu nõ curris. ꝯcedendu₃ est. q₂ verũ ⁊ impertinẽs. Deinde propono duo ꝯtradictoria sunt vera: si negatur ꝯtra. oẽs ꝓpões sunt vere. s₃ iste sunt ꝓpositiones. ergo iste sunt vere. ⁊ iste mutuo ꝯtradicunt. ergo duo contradictoria sunt vera. ¶ Respõdet͛ negãdo ꝙ ista sint ꝯtradictoria. q₂ antecedit ad depositum. Nã sequitur illa sunt contradictoria. ergo alique propositiones nõ sunt vere. ¶ Tertio depono tibi istã. antixp̃s nõ est albus vel antixp̃s est coloratus. Si non admitti₃ ꝯ. illa est vna disiunctiua cõtingens. q₂ q̃libet pars est contingẽs: ⁊ nulla alteri repugnat. ergo est admittẽda patet cõsequẽtia per ꝑmã regulã. qua admissa: ꝓpono tibi antixp̃s est coloratus. si ꝯcedis: tu cõcedis añs ad depositum. ergo male respondes. Nã sequit͛. antixp̃s est colorat⁹: ergo antichristus nõ est alb⁹. vel antixp̃s est coloratus. p₃ ꝯsequẽtia a parte disiunctiue ad totam disiunctiuam. Si vero negas. tu negas sequẽs ex cõtradictorio depositi. ergo male respõdes. añs ꝓbat͛. Nã sequitur antixp̃s est albus: ⁊ antixp̃s non est coloratus. ergo antichristus est albus. patet cõsequentia a tota copulatiua ad alterã eius partẽ: ⁊ vltra antichristus est albus. ergo antichristus ẽ colorat⁹. p₃ ꝯña ab inferiori ad suũ superius sine ipedimẽto. g͛ a ꝑmo ad vltimũ antixp̃s est albus: ⁊ antixp̃s nõ est coloratus. ergo antichristus ẽ coloratus. ¶ Respondet͛ nõ admittẽdo positũ. q₂ est vna disiunctiua necessaria: eo ꝙ suũ contradictorium est impossibile. v₃ ãtichristus ẽ albus: ⁊ ãtichristus nõ ẽ colorat⁹. ¶ Et tunc ad argumẽtum. quelibet eius pars est ꝯtingẽs. ⁊ nulla alteri repugnat: ergo illa disiunctiua ẽ ꝯtingẽs. nego ꝯñam: s₃ o₃ addere in antecedẽte: ꝙ nec cõtradictoria illarũ partiu₃ inuicẽ repugnãt. ⁊ hoc ẽ falsu₃. q₂ iste repugnãt inuicẽ. antixp̃s ẽ albus. ⁊ antixp̃s nõ ẽ coloratus: que sunt ꝯtradictoria ptiũ disiunctiue. ¶ Quarto depono tibi istã. tu es. ⁊ oẽ tibi depositũ est a te negãdum. q̃ admisso ⁊ negato: ꝓpono omne tibi d͛positũ est a te negãdũ. Si ꝯcedit͛ ꝓpono tibi illã. tu es ⁊ p₃ ꝙ est negãda: exq̃ copulatiua ẽ negãda ⁊ altera pars est cõcedenda. Deide ꝓpono. nullũ tibi depo[si]tũ est a te negãdũ: si ꝯcedis tu ꝯcedis oppositũ regule ⁊ vni⁹ ꝯcessi. ergo male. añs ꝓbat͛. nã sequitur. tu nõ es. ergo nullũ tibi depositũ ẽ a te negãdũ. p₃ ꝯña. q₂ cõtradictoriũ ꝯñs repugnat añti: exquo asserit te esse. ¶ Respõdet͛ negando: ꝙ oẽ tibi depositũ. sit a te negandũ. q₂ añcedit ad depositũ. sequit͛. n. omne tibi depositũ ẽ a te negãdũ. ergo tu es. ⁊ omne tibi depositũ est a te negãdũ. p₃ ꝯña a pte copulatiue ad totam copulatiuã: cui⁹ añs añcedit ad alterã partem. Et si dicitur tu negas regula₃. dicat͛ ꝙ illa nõ ẽ regula: sed ista. Oẽ depositũ admissum est negandũ. Vel aliter d͛r. ꝙ quelibet regula est contingens. q₂ ad placitũ facte sunt ille regule. ergo q̃libet talis est deponẽda ⁊ admittẽda in depositione. vel neganda. qua negata. d͛r ꝙ illa nõ ẽ regula. nõ tanq̃ verũ. sed tanq̃ repugnãs. sequit͛. n. nõ omne tibi depositũ ẽ a te negãdũ. g͛ illa nõ ẽ regula. Oẽ tibi depositũ est a te negandum. quare ⁊c.

¶ Explicit tractat⁹ q̇ntus obligatorie artis. Et incipit sextus qui insolubiliu₃ nuncupatur. Cap. i.

Insolubile ẽ ꝓpõ se esse falsam assertiue significãs. vt h̃ ẽ falsũ seipsa demõstrata. Insolubilibus tñ est d͛ria quo ad significare seipsu₃ esse falsũ. qm̃ aliqđ isolubile significat imediate se ipm eẽ falsũ. vt h̃ ẽ falsũ. seipa demõstrata. Aliqđ ãt mediate. q₂ exigit͛ mediũ ad inferẽdũ se eẽ falsũ. vt ois ꝓpõ ẽ falsa. q₂ nõ seq͛t͛ imediate. g͛ ista ꝓpõ ẽ falsa demõstrando illã vniuersalẽ. sed bñ sequitur cũ tali medio. ⁊ illa est ꝓpositio. Similiter dicẽdo, hoc nõ est verũ. ista nõ asserit immediate

se esse falsum. quia non sequitur. hoc non est verũ. ergo hoc est falsuȝ. demõstrando añs: q2 ex negatiua nõ seqtur affirmatiua. tñ bñ sequit̃ cũ tali medio ⁊ hec est ꝓpõ.
¶ Pro declaratione p̃dicte diffinitionis pono duas diuisiones. quarũ p̃ma ē ista. Insolubiliũ aliqđ orit̃ ex actu nr̃o. Aliqđ vero ex ꝓprietate vocis. Insolubilia ortũ habẽtia ex actu nr̃o sunt ista. sor. dicit falsum. ego nõ dico verũ. Iste hõ intelligit falsuȝ: Tu nõ intelligis verũ. Insolubilia vero ortũ habẽtia ex ꝓprietate vocis sunt ista. Ois ꝓpõ ē falsa. Nulla ꝓpõ ē vera. h̃ ē falsũ. Hoc ñ ē verꝫ. ¶ 2ª. diuisio ē illa. Insolubiliũ aliqđ ē īsolubile simpl'r. aliqđ vo s̃ȝ qd. Insolubile simpl'r ē illđ cui ãnectit̃ casus: q̃ admisso seqt̃ ꝯdictio. ver. g. pono ꝙ ista ꝓpõ. nulla ꝓpõ ē v̄a: q̃ sit. a. significet p̃cise sic̃ termini p̃tẽdũt. videlicet ꝙ nulla propositio sit vera. ⁊ sit ois ꝓpõ. Isto posito quero vtrũ. a. sit verũ vel falsuȝ. Si verũ. ergo significat p̃cise sicut ē. sed. a. significat p̃cise: ꝙ nulla ꝓpõ ē vera. ergo nulla propõ est vera. ergo. a. nõ ē verũ. ⁊ prius dixisti ꝙ erat verũ. ergo ꝯdictio. Si dicit̃ ꝙ. a. est falsũ. ergo. a. significat al'r q̃ ē. sȝ. a. significat p̃cise ꝙ nulla ꝓpõ ē v̄a. g̊ ñ ē ita ꝙ nulla ꝓpõ ē v̄a. g̊ aliq̃ ꝓpõ ē v̄a. ⁊. a. ē ois ꝓpõ. g̊. a. ē verꝫ. Et p̃us dixisti ꝙ erat falsũ. g̊ ꝯdictio. Insolubile scđȝ qd ē illđ cui ãnectit̃ casus: q̃ admisso nõ seqt̃ ꝯdictio: vt ponẽdo ꝙ ista ꝓpõ. nulla ꝓpõ ē v̄a: sit. a. ⁊ sit ois ꝓpõ. ⁊ significet sicut termini p̃tẽdũt: nõ ponẽdo ly. p̃cise isto posito dr̃ ꝙ. a. ē falsũ. q2 significat se eē falsuȝ. Et si arguat̃ sic. a. ē falsuȝ. g̊. a. significat aliter q̃ ē. sed. a. significat ꝙ nulla ꝓpõ est vera. ergo nõ ē ita ꝙ nulla propõ ē vera. Nego ꝯñaȝ. q2 debuit addi in añte dictio. exclusiua vl'exceptiua. vȝ. a. significat p̃cise ꝙ nulla ꝓpõ ē vera: vel. a. nõ significat nisi ꝙ nulla ꝓpõ est vera. ⁊ hõc negatur tanq̃ repugnãs. q2 si poneret̃ cũ casu. nõ admitterẽ illũ casũ. ¶ His p̃missis diuisionib⁹ pono aliquas regulas: q̃rum p̃ma est ista. Omne insolubile singulare. sine pronomine demõstratiuo oriẽs ex actu nostro ad hoc ꝙ sit insolubile simpliciter exigit tres ꝯditiões. ¶ Pria: ꝙ vna talis sit ois talis. ¶ Secunda: ꝙ dicat vel intelligat talẽ ꝓpositionẽ: ⁊ nullaȝ aliã. ¶ Tertia: ꝙ illa significet p̃cise sicut termini p̃tendũt. ver. g. sor. dic̃ falsum sit insolubile simpl'r isto mõ: ponẽdo ꝙ vn⁹ sor. sit ois sor. q dicat istã propositionẽ ⁊ nullam aliã. Sor. dicit falsuȝ: q̃ significet sic precise ꝙ sor. dicit falsum. probat̃ hoc. nam admisso casu. Sit insolubile. a. Et q̃ro vtrũ. a. sit vtrũ vel falsum. si dicit̃ ꝙ verũ. g̊ significat p̃cise sic̃ ē. sȝ. a. significat p̃cise ꝙ sor. dic̃ falsũ. g̊ ita ē ꝙ sor. dic̃ falsũ. sȝ sor. ñ dic̃ nisi. a. g̊. a. ē falsũ: qđ ē oppositũ cõcessi. Si dr̃ ꝙ. a. sit falsũ. g̊ significat al'r q̃ ē. sȝ. a. significat p̃cise ꝙ sor. dic̃ falsũ. g̊ nõ ē ita ꝙ sor. dr̃ falsũ. ⁊ sor. dic̃ solũ. a. ergo. a. nõ ē falsuȝ. ergo ꝯdictio. ¶ Prima particula ponit̃. quia si non poneret̃: staret ꝙ essent duo sor. quorũ vnus diceret. a. ⁊ alter ꝙ hõ ē asinus. ⁊ tunc. a. esset verum. ¶ Secunda p̃ticula ponit̃. q2 al'r staret ꝙ idẽ sor. diceret. a. ⁊ istã. hõ est asinus. ⁊ tũc. a. esset verũ. ¶ Sed. 3ª. ponit̃. q2 si nõ poneret̃: staret ꝙ. a. significaret solummodo ꝙ homo est asinus. ⁊ sic. a. eēt falsum. aut ꝙ significaret solũmodo ꝙ hõ est aial. ⁊ sic. a. esset. verꝫ. ⁊ nullo istoꝝ modorum esset insolubile. ¶ Secũda regula est ista. Oẽ insolubile singulare: sine ꝓnomine demõstratiuo: oriens ex actu nostro ad hoc ꝙ fiat insolubile s̃m qd exigit easdẽ conditiones: preter dictionẽ exclusiuã. vt posito ꝙ vnus sor. sit omnis sor. ⁊ dicã istam propositionem. que sit. a. sor. dicit falsum ⁊ nullam aliaȝ. ⁊ significet sicut termini pretẽdunt: non ponẽdo precise. isto posito conceditur. a. ⁊ dicit̃ ꝙ est falsum. quia significat copulatiue sicut ⁊ quodlibet īsolubile. videlicet ꝙ sortes dic̃ falsũ. ⁊ ꝙ. a. ē verꝫ: nõ ergo dicit̃. a. falsum. ratione primi significati: sed ratione secundi. Et si arguitur sic. a. est falsuȝ. ergo significat aliter q̃ ē. cõcedo ꝯñam: ⁊ nego istaȝ a. significat aliter q̃ est. sȝ. a. significat ꝙ sor. dicit falsum. ergo non est ita ꝙ sor. di

cit falsum.q: debuit addi in antecedente
dictio exclusiua:vel exceptiua. ¶Tertia
regula ē ista.Omne insolubile nō singula
re .seu singulare cum pronomine demon
stratiuo:oriens ex actu nostro : ad hoc ꝙ
sit insolubile simpliciter:requiruntur due
conditiones solū modo. verbi gratia. ad
hoc ꝙ ista propositio ego dico falsum : fi
at insolubile simpliciter:non oportet po
nere primam particulā: videlicet ꝙ vnus
ego sit omnis ego . sed quod ego dicam
illam ⁊ nullam aliam:sic significando pre
cise.Et si debet fieri insolubile secundum
quid:requiruntur ⁊ sufficiunt eodem con
ditiones dempta dictione exclusiua. Exē
plum de insolubili non singulari. vt fal-
sum dicitur.Hic non oportet ponere se-
cundam particulam.videlicet. ꝙ aliquis
dicat illam ⁊ nullam aliam.sed sufficit po
nere ꝙ ista sit omnis propositio que signi
ficet precise sicut termini pretendunt.⁊ tē
est insolubile simpliciter.fiet autem inso-
lubile secundum quid:remouendo dictio
nem exclusiuaz.¶Quarta regula est ista.
Omne insolubile oriens ex proprietate
vocis exigit duas conditiones solummo
do:vel tantum vnam:volo dicere ꝙ inso-
lubile oriens ex proprietate vocis exigit
duas cōditiones solummodo: ⁊ aliquod
tantum vnam . Exemplum primi.aliqua
propositio est falsa. ad hec ꝙ fiat insolu-
bile simpliciter:oportet ponere ꝙ illa sit
omnis propositio: ⁊ ꝙ sic significet preci
se:⁊ remota dictione exclusiua fiet insolu
bile secundū quid.Exemplu3 secundi.hoc
est falsu3:seipso demostrato: ponendo so
lummodo ꝙ sic significet precise: sit inso
lubile simpliciter.⁊ fm quid remouendo
dictionem exclusiuam.Eodem modo dici
tur de ista hoc nō est verū seipso demon-
strato.¶5ª.regula ē ista.Oē isolubile ꝙ ñ
ē insolubile sine casu: dimissa aliq̄ condi-
tione requisita:ē penitus dubitabile.ver.
g.positis omnibus particulis preter pri-
mā huic.sor.dicit falsu3.q̄ sit.a.dubitatur
a.⁊ etiam an sit verū.vel.a.sit falsu3.Nā
stat cū casu ꝙ sit verū : dato ꝙ vnus sor.

diceret illā sc3.a. ⁊ alius: ꝙ deus ē. Sta
ēt ꝙ si sit falsu3:dato ꝙ vnᵘ sor.dicat.a. ⁊
quilibet alius sor.ꝙ deus ē. Eodē modo
si dimitteretur scđa vel tertia particula.
q: staret.a.eē verū.⁊.a.eē falsu3.vt exēplifi
catū ē supra.Et notāter dixi oē insolubile
quod nō ē insolubile sine casu.quia aliqđ
est insolubile cū cāu:⁊ aliquod sine casu.
Exēplum primi.omnis propō ē falsa.nul
la ꝓpō ē vera:quarū quālib3 dico eē fal-
sam:⁊ insolubile nullo casu posito.Exem-
plu3 secundi.sor.dicit falsu3.tu intelligis
falsum.nulla istarū nuncupāda ē insolubi
lis sine casu.Jō in casu insolubiliū defici
ente aliqua particula nccīa:dubitat᷑ vtru3
esset vera vel vtrum sit falsa.q: cum casu
staret ꝙ eēt vera. ⁊ cū eodē casu staret ꝙ
eēt falsa.vt p3 intuenti.¶Ex predictis re
gulis sequuntur due cōclusiones.quaru3
prima ē ista.Nunquam admittendus est
casus a quo trahit originē insolubile sim
pliciter.vt si poneretur ꝙ illa ois ꝓpō est
falsa.esset omnis propositio sic precise si
gnificās.ñ ē admittēduscasus.q: seq᷑ cō
tradictio.ꝓbatur.nam sit insolubile.a.⁊ q̄
ro si.a.sit verum:si dr̄ ꝙ sic.ergo signifi
cat precise sicut est.sed.a.significat precise
ꝙ ois propō est falsa.ergo ita ē ꝙ ois ꝓ-
pō ē falsa.Sed.a.ē ꝓpō.ergo.a.est falsū.
Si autē conceditur ꝙ.a.est falsu3.ergo.a.
significat aliter ꝗ̄ ē. Sed a significat p̄ci
se ꝙ ois ꝓpō ē falsa.ergo nō ē ita ꝙ ois ꝓ
pō ē falsa.⁊ aliqua ꝓpō est.ergo aliqua ꝓ
positio ē vera.sed.a.est ois ꝓpō.ergo.a.ē
verū.qđ est ꝯdictio.¶2ª conclusio.Ois
casus exquo originat᷑ isolubile fm qd.est
admittēdus ⁊ cōcedit᷑ insolubile proposi
tū.dn̄do ipm eē falsū.vt ponēdo ꝙ illa ꝓ
positio.hoc ē falsum. seipso demōstrato.
significet sicut termini p̄tendunt. que sit.
a.tūc admittat᷑ casus.⁊ ꝯcedat᷑.a. ⁊ dr̄ ꝙ
a.ē falsū.Et si arguit᷑.a.ē falsū.ergo signi
ficat aliter ꝗ̄ est.sed.a.non significat nisi
ꝙ hoc est falsu3.gº non est ita ꝙ hoc ē fal-
sum.nego minorem.⁊ si dicitur.Quid er
go aliud significat?Dicit᷑ ꝙ significat.a.es
se verū.rōne cuiᵘ.a.est falsu3.vnde dictum

est q quodlibet insolubile fm quid signi-
ficat copulatiue.s.sicut termini ptēdūt:et
q ipm est verū.q̄re ⁊c. Cap. 2.

c Ontra pdicta obijciā ⁊ soluā: vt i
solubilium difficultates meli⁹ mē
ti inotescāt. ¶Pono ergo primo q
vnus sor.sit oīs sor.⁊ dicat istā ⁊ nullam
aliā:q̄ sit.a.sor.dicit falsū. que significet
sicut termini pretēdūt:nō ponēdo pcise:
casus nō admitteretur.isto posito: quero
de.a.vtrum sit verū vel falsum:⁊ rñsuz est
q est falsū.q2 significat significatū falsuz.
vz q sor.dicit falsū.⁊ q.a.est verū. cui⁹ si-
gnificatiōis secūda ps est falsa. sed pbat
q ipsum.a.sit verū.⁊ probo sic. omne di
cens.a.dicit falsum.sor.dicit.a. ergo sor.
dicit falsum.ista ɔña est bona.q2 est syllo
gismus i tertio prime figure. ⁊ antecedēs
verum:ergo ⁊ cōsequens est verum: ⁊ cō
sequens est.a.ergo.a.est verum. ¶Secū
do arguitur sic.falsum dicitur a sor.g̃ sor.
dicit falsuz.tenet cōsequētia a passiua ad
suam actiuā.⁊ añs est verum. ergo ⁊ ɔñs
est verū:⁊ ɔñs est.a.g̃.a.est verum. q an-
tecedens sit verum. pbatur.nā hoc dicit
a sorte demōstrādo.a.⁊ hoc est falsum.er
go falsum dicitur a sor.pz ɔña a resoluēti
bus ad resolutū. ¶Tertio arguit sic. Cō
tradictoriū.a.est falsū.ergo.a.est verū.te-
net ɔña.⁊ añs pbatur. Nā h est falsū.sor.
nō dicit falsum. ⁊ hoc est cōtradictorium
a.g̃ cōtradictoriū.a.ē falsum. tz ɔña cū
minori.⁊ maiorē pbo.nā sor.dicit falsū.⁊
hec sor.nō dicit falsum significat pcise q
sor.nō dicit falsum.g̃ ipsa est falsa.pz ɔña
a simili. Naz sequitur.tu curris: ⁊ hec tu
nō curris:significat precise q tu nō curris
ergo ipsa est falsa. ¶Ad primum respon
detur cū pponitur.a.cōcedo.⁊ dī q ē fal
sum.⁊ tūc ad ratiōem.cōcedo ɔñaz ⁊ ɔñs
⁊ nego q ɔñs sit.a.sed est vnum sile.a. et
si ponitur q ɔñs sit.a.vel cōuertibile cuz
a.dico tūc q ɔña nō valet:nec est syll's in
tertio prime figure.q2 sylli i tertio pme fi
gure ɔclusio dz solūmō cathegorice signi
ficare.sed ista cōclusio significat hypothe
tice.q2 est ppō isolubil. ¶Ad scōm cū dī.
falsum dī a sor.ergo sor.dicit falsū.cōce-
do ɔñam ⁊ ɔñs:dicēdo q est verū.sz nō ē
a.nec secū ɔuertibile.si tñ hoc ponatur in
casu:cōcedo iterū ɔñam:⁊ dico q nō valz.
⁊ tunc ad rōnem.a passiua ad suā actiuaz
valet argumētum:dī q verum est. sz ista
nō est sua actiua.q2 passiua significat solū
mō cathegorice:⁊ actiua hypothetice. Et
si queritur.q̄ ē sua actiua: dico q ista sor.
dicit falsum. plata a te vel a me: q̄ nō est
ɔuertibilis cū.a.sed solū silis.a. ¶Ad ter
tium.dī q ɔdictorium.a.est verū. sed nō ē
istud sor.nō dicit falsum.sed illud. ñ sor.
dicit falsum.qd est veruz.q2 significat dis
iunctiue q sor.nō dicit falsum.vel q.a. ñ
est verū:cuius significati scōa ps est vera
⁊ pñr totū significatū disiunctū.qr ⁊ ppō
dicta est vera.cuius illud est significatuz.
Et si dī:q in singularibus nō refert ppo
nere negationē vl' postponere dī:q i mā
insolubilium multum refert.⁊ in mā qua
rūcūqz hypothetice significantiuz. Eadē
est retinenda sententia in insolubilib⁹ sin
gularibus hñtibus originem ex proprie-
tate vocis.vt hoc est falsum.hoc nō ē ve-
rum:dicēdo pmi⁹ ɔdictorium nō est illud
hoc non est falsum.sed illud nō hoc ē fal-
sum. Nā primū isolubile significat:q h ē
falsum:⁊ hoc est verū.demōstrādo idem i
solubile.ideo ɔdictorium significat disiū
ctiue.q hoc nō est falsum:vel hoc nō ē ve
rum. Similiter cōtradictorium secundi i
solubilis nō est illud.hoc est verū. sed illō
nō hoc:nō est verū.ita q semper prepona
tur negatio. sicut contradictorium istius
tm̄ tu nō es hō.non est illud tantuz tu es
homo.sed illud:nō tātuz tu nō es homo.
quare ⁊c. Cap. 3.

d Jcto de isolubili singulari: nūc dē
particulari vel idefinito dicēdum
restat. ¶Pono g̃ q hec sit oīs pro
pō particularis aliqua. ppō particularis
est falsa.que sit.a.que significet sicut ter-
mini pretendūt:nō ponēdo precise:q2 nō
admitteret casus.isto posito.a.est falsū.
vt pz ex dictis. Sz ɔ hoc arguit sic. Oīs
propositio particularis est falsa.g̃ aliqua

ꝓpõ pticularis est falsa.illá ꝯña est bona ab vniuersali ad suã sbalternã.⁊ añs ẽ verũ.g⁰ ⁊ cõsequẽs.sed ꝯñs est.a.ergo.a.est verũ.ꝙ añs sit veꝝ.ꝓbaṫ.Nã.ꝓpõ particularis est falsa.⁊ nulla ẽ ꝓpõ pticularis: quin illa sit falsa.ergo ois ꝓpõ pticularis est falsa.tenet ꝯña ab exponẽtibus ad expositũ.⁊ añs ẽ verũ.g⁰ ⁊ ꝯñs. ¶Secũdo arguiṫ sic.Propositio pticularis ẽ falsa. ergo aliqua ꝓpõ pticularis ẽ falsa.tz consequentia ab indefinita ad suã pticularẽ: ⁊ añs ẽ verũ.ergo ⁊ ꝯñs.Et ꝯsequẽs ẽ.a. ergo.a.est verũ.ꝙ añs sit verũ pz.qꝛ suũ cõtradictoꝛium est falsum.vz nulla ꝓpõ particularis est falsa.qꝛ iã cõcessuz est ꝙ a.ꝓpõ particularis est falsa.¶Tertio arguiṫ sic.Hoc est falsuz demonstrando.a. ⁊ b est aliqua ꝓpõ pticularis.ergo aliqua ꝓpõ particularis est falsa.ꝯña tz a resoluẽtib⁹ad resolutũ.⁊ añs est verũ.ergo ⁊ ꝯñs qd est.a.¶Ad pmã rñdetur cõcedẽdo istã ꝯsequẽtiã.ois ꝓpõ pticularis ẽ falsa.ergo aliqua ꝓpõ particularis ẽ falsa.qꝛ añ casum ꝯcessissez eã.tñ dico ꝙ nõ valet. nec arguiṫ ab vl'i ad suã subalternaz: vel suaz particularẽ:qꝛ vl'is solũmodo cathegoꝛice significat:⁊ pticularꝫ ista significat hypothetice.vz.ꝙ aliqua ꝓpõ pticularis ẽ falsa:⁊ ꝙ.a.est veꝝ.Et si diceretˀ.q̃ ẽ ei⁹ pticularis:diciṫ ꝙ nõ hz aliquã ex q̃ posiṫũ est ꝙ illa sit ois pticularis: verũtñ ista eadem foꝛet eius particularis:dato ꝙ nõ esset insolubilis.¶Ad secũdã ratiõnẽ rñdeo similiter ꝯcedẽdo ꝯñaz:⁊ negãdo ipsaz eẽ bonã.⁊ tũc ad argumẽtũ dico ꝙ ista nõ ẽ pticularis isti⁹ idefinite.qꝛ pticularis est isolubilis hypothetice significãs.indefinita vero nõ est hmõi eiusdẽ tñ foꝛet pticularis si neutra earuz foꝛet insolubilis. ¶Ad tertiã rõnem cõceditur ꝯña.⁊ negatur ipaz valere:nec arguiṫ a resoluẽtibus ad resolutũ.qꝛ pticularis vl' indefinita insolubilis:nõ est resolubilis.qꝛ significat hypothetice.sz pꝛobanda est isto mõ suũ pꝛincipale significatũ est verũ.ergo ipsa ẽ vera:⁊ pz ꝙ añs est falsũ.Et si arguiṫ sic. Ista ꝓpõ particularis est falsa.ergo aliqua ꝓpõ particularis ẽ falsa.tenet ꝯña ab inferioꝛi ad suũ superi⁹ affirmatiue ⁊ sine aliquo signo ipediẽte.Diciṫ ꝙ ꝯña nõ valet ab inferioꝛi ad suũ supius:nisi ꝓpõ inferioꝛis ⁊ ꝓpõ supioꝛis vnifoꝛmiter significẽt.vz.cathegoꝛice.q̃liter ñ ẽ in ꝓposito. vñ si hec ꝓpõ.hõ est aial.significaret pncipaliter ꝙ hõ ẽ animal ⁊ ꝙ hõ ẽ asin⁹.tñ nõ valeret aliq̃ istaꝝ ꝯñtiarũ.hoc [illegible] aial. ⁊ hoc ẽ hõ.g⁰ hõ ẽ aial. Iste hõ ẽ animal. ergo hõ est animal.⁊ hoc ideo.quia ꝯñs significaret copulatiue.⁊ añtis nulla pars sic significaret.⁊ si allegaretˀ aliqua dictarũ regularũ respondeṫ vt dictũ ẽ.⁊ dr̃ ẽt vt in alio capitulo ꝙ contradictoꝛiũ isti⁹. aliqua ꝓpõ pticularis ẽ falsa.nõ ẽ illud. nulla ꝓpõ particularis ẽ falsa.sz illud.nõ aliqua ꝓpõ particularis ẽ falsa.Et si dicitur ꝙ ille equalẽt pp negationẽ ꝑpositã. Dicitur ꝙ illa regula habet veritatẽ in solis cathegoꝛicis : cathegoꝛice solũmodo significãtib⁹:qualiter nõ ẽ i ꝓposito.Idẽ est iudiciũ de istis aliqua ꝓpõ pticularis nõ ẽ va.Aliq̃ ꝓpõ pticularis significat alr̃ q̃ est:ac ẽt ita de infinitis vt ꝓpsitio indefinita est falsa : pꝛopositio indefinita est non vera.quare ⁊c.

Cap. 4.

Nunc de insolubili vl'i est dõm: ponendo ꝙ hec omnis ꝓpõ vl'is est falsa.sit ois ꝓpõ vl'is: q̃ significet sicut termini pꝛetendũt:q̃ sit.a.nõ ponendo pꝛecise:qꝛ casus nõ admitteretˀ.isto posito diciṫ ꝙ.a.est falsuz:qꝛ falsificat seipz. Cõtra hoc arguiṫ.Aliq̃ ꝓpõ vl'is ẽ falsa.⁊ nulla ẽ ꝓpõ vl'is quin illa sit falsa.g⁰ ois ꝓpõ vl'is est falsa.tz ꝯña ab exponentib⁹ ad expositũ.⁊ añs est veruz.ergo ⁊ ꝯñs. ¶Secũdo arguiṫ tm̃ falsuz est ꝓpõ vl'is. ergo ois ꝓpõ vl'is est falsa.tz ꝯña ab exclusiua ad suã vl'em de terminis trãspositis:⁊ añs est verũ.ergo ⁊ ꝯñs : qd est.a. ꝙ añs sit verũ ꝓbaṫ.Nã falsum est ꝓpõ vl'is:⁊ nullũ nõ falsũ est pꝛopõ vl'is:ergo tm̃ falsum ẽ ꝓpõ vl'is.tz ꝯña ab exponentib⁹ad expositum.⁊ añs est verum.ergo ⁊ ꝯñs.¶Tertio arguiṫ.hoc ẽ falsuz demõstrato.a.⁊ hec est ois ꝓpõ vl'is.g⁰ ois ꝓpõ

vl'is ē falsa. ista ↄña est bona. ⁊ aña est ve
rū. ergo ⁊ ↄñs ꝙ ↄña sit bōa pꝫ a simili. h
currit. ⁊ hec est ois hō. ergo ois hō currit.
Cōfirmat᷑: destruēdo primū casuꝫ ⁊ ponē
do ꝙ ille sint oēs propōnes vl'es. Omnis
ꝓpositio vl'is ē falsa. ⁊ ois hō est asinus:
sic significādo. isto posito arguit᷑ sic. Ista
propō vl'is est falsa: demonstrando pmā:
⁊ ista propō vl'is est falsa. demōstrādo se
cūda. ⁊ iste sunt oēs propōnes vniuersa-
les: ergo ois ꝓpō vniuersalis est falsa. tꝫ
cōsequētia a singularibus sufficiēter enu
meratis ad suā vniuersalē. ⁊ aña est verū.
ergo ⁊ ↄñs. ¶ Ad hec respondet᷑. ⁊ pmo
ad primū: concedo insolubile. ⁊ nego ipꝫ
esse verū. ⁊ tūc ad rōnem: concedo: conse-
quētiā: ⁊ nego ipsaꝫ esse bonā. ⁊ tūc ad ar
gumētū. ibi arguit᷑ ab exponētibus ad ex
positū. nego: quia. a. nō est propositio ex-
ponibilis. nisi significaret cathegorice so
lum. vnde si ista. ois hō est animal signifi
caret pncipaliter ꝙ omnis hō est animal:
⁊ ꝙ tu es asinus. tunc patet ꝙ ista ↄña nō
valeret hō est animal. ⁊ nihil ē hō: qn istđ
sit aial. ergo ois hō est aial. qꝛ aña ē veꝝ.
⁊ cōsequēs falsuꝫ. Et tūc si allegaret᷑ regu
la: oꝫ dicere ꝙ ↄñs nō ē expōibile pp cau
sam dictā. sed ꝓbaretur vel improbaret᷑
p suū significatū copulatū sicut ⁊ ꝓpō in-
solubil' quecūqꝫ. ¶ Ad scđm ↄcedo ↄñaꝫ
⁊ nego ipsam esse bonā. nec arguit᷑ ab ex
clusiua ad suā vniuersalē. ex quo exclusiua
cathegorice significat: ⁊ vniuersalis hy-
pothetice. Et si dicit᷑. que ē exclusiua ei⁹:
dicit᷑ ꝙ nullā hꝫ. vnde si hec omnis hō ē
aial significaret hypothetice verū ⁊ falsuꝫ
⁊ hoc tm̄ animal est hō: mō cōsueto: dice
rē tunc vl'em illā nō esse vl'em istius exclu
siue nec ecōuerso. ita in ꝓposito est dōm.
¶ Ad tertiū argumētū: dico sil'r ꝙ nō va
let ↄña. ⁊ cū dicitur: ꝙ a simili bñ valet: di
co ꝙ nō est similitudo. qꝛ ↄñs vni⁹ ↄñe si-
gnificat cathegorice solū: ⁊ aliđ hypothe
tice. vñ si hec. omnis homo currit: signifi
caret ꝙ omnis homo currit: ⁊ ꝙ deus nō
est. ista ↄña tūc nō valeret. hoc currit. ⁊ h
est ois hō. ergo omnis homo currit pp eā

dictam. qꝛ ↄñs significaret hypothetice.
¶ Ad ↄfirmationē admisso casu vt prius
dico ꝙ ↄña nō valet. ⁊ ad regulā a singu-
larib⁹ sufficiēter enumeratis ad suā vni-
uersalē: dico ꝙ non arguit᷑ cū debito me
dio qđ deberet esse tale. iste sunt oēs pro
positiones vniuersales. ⁊. a. ē verū: quod
certe negatur. vnde nec ista ↄña valeret.
iste homo currit: ⁊ ille homo currit. ⁊ isti
sunt omnes homines. ergo omnis homo
currit: dato ꝙ ↄñs significaret hypotheti
ce vt pus. sꝫ oꝫ addere alterā pté signifi-
cati. vꝫ ⁊ nullus deus est quo adito ↄña ē
bona sꝫ aña est falsuꝫ. ⁊ si queratur de ↄ-
dictoria: dr̄ ꝙ est hec non ois propositio
vniuersalis est falsa significans disiuncti-
ue mō opposito de. a. Eodē mō est dōm
de istis vniuersalib⁹. Ois propō vl'is signi
ficat aliter ꝙ̄ ē. Nulla propositio vniuer
salis est vera. ⁊ nulla ꝓpositio vniuersa-
lis est concedenda. Cap. 5.

E Xclusiua insolubilis ↄsimiles cō
tinet difficultates. vt pono ꝙ sor.
⁊ tu sitis omnes loquētes. ⁊ dicat
sor. deus est. ⁊ tu dicas. tm̄ sor. dicit veꝝ.
⁊ sit. a. ⁊ nullā aliā. ⁊ significet sicut termi
ni ptendūt. precise. Isto posito quero. vtꝝ
a. sit verū vel falsum: si verū. ergo signifi
cat precise sicut est. sed. a. significat pcise
ꝙ tantū sor. dicit verū. ergo tu non dicis
verū. ⁊ tu dicis. a. ergo. a. non est verū. Si
dicitur ꝙ. a. est falsuꝫ. ergo significat alit᷑
ꝙ̄ est. sed. a. significat pcise ꝙ tantuꝫ sor.
dicit verū. ergo non ista ꝙ tantum sor. di
cit veruꝫ. sed tu ⁊ sor: estis oēs loquētes.
ergo tu dicis verū: ⁊ nō dicis nisi. a. ergo
a. est verū: ⁊ ita habetur ↄdictio. ¶ Res-
pōdetur non admitēdo casuꝫ. qꝛ ex eo ori
ginat᷑ insolubile simpliciter. si tamen nō
ponitur precise: admitto casum ⁊ dico. a.
esse falsuꝫ. ⁊ tunc ad argumētum. a. signifi
cat aliter: quā est cōcedēdo. sed. a. signifi-
cat precise ꝙ tātuꝫ sor. dicit verū. ergo ⁊c.
nego minorē. qꝛ repugnat casui. Et si dici
tur. qđ ḡ ꝙ aliđ significat: Dico ꝙ. a. signi
ficat ꝙ tm̄ sor. dic̄ veꝝ. ⁊ ꝙ. a. ē veꝝ. nec rō
ne pmi significati ē. a. falsū. qꝛ veꝝ est tm̄

for. dicere falsum. sed rōe secundi significa ti: quia cōceditur. a. esse falsum. ¶ Contra responsionem arguitur. Omne dicens ve rum est sortes. ergo tm̄ sor. dicit verum: ista cōsequentia est bona ab vniuersali ad suā exclusiuam de terminis trāspositis. et aūs est verū. ergo et consequens. et ōñs ē. a. ergo. a. est verū: qꝫ aūs sit verum. proba tur. nam dicēs verū est sor. et nihil est di- cens verū quin illud sit sor. ergo omne di cens verū est sor. pꝫ consequentia ab ex- ponētibus ad expositum. ¶ Secundo ar- guit. nihil preter sor. dicit verū ergo tm̄ sor. dicit verum: ista ōñā ē bona: et aūs est verū. ergo et cōsequens. qꝫ antecedens sit vex pꝫ p exponētes. ¶ Tertio arguit. sor. dicit verū. et nihil nō sor. dicit verū. ergo tm̄ sor. dicit verū. ista ōñā est bona. ab ex- ponētibus ad expositū. et aūs est verū. er go et ōñs. sꝫ ōsequēs. est. a. ergo. a. est ve- rū. ¶ Ad hec omnia potest simul respon- deri qꝫ nūq̄ cōsequens illatū est. a. nec cō uertibile cū. a. sed solū simile. a. sed si po- natur cū toto casu qꝫ sit. a. vel cōuertibile cū. a. tunc respondet ōcedēdo oēs ōñas factas. negando tamē illas. esse bonas. ¶ Ad pmā ergo cū dicit qꝫ ibi arguit ab vniuersali ad suā exclusiuā. nego. quia vni uersalis significat cathegorice: et exclusi- ua hypothetice. quia ē insolubilis. Et si q̄ ritur de sua exclusiua dicat qꝫ est vna simi lis illi, plata a sor. que non ē insolubilis. vi delicet. tantū sortes dicit veruꝫ. ¶ Et ad aliā dicit qꝫ ēt nō valet: nec illa ē exclusi- ua dicte exceptiue. sꝫ illa quam nominaui mō. ¶ Et ad tertiā dr: qꝫ si arguit ab expo nētibus ad expositū. qꝛ ista exclusiua nō ē expōibil erḡ hypothetice significat. vñ si ista. tm̄ homo ē risibilis significaret pnci palr qꝫ tm̄ hō ē risibilis: et qꝫ nullus de⁹ ē tunc nō valeret aliq̄ istax ōñarum. Oē ri sibile ē hō. ergo tātum hō ē risibilis. Ni- hil preter hoiem ē risibile. ergo tm̄ hō est risibilis. Itē: hō est risibilis: et nihil nō hō est risibile. ḡ tm̄ hō ē risibilis. Eodeꝫ mō est dō. ad istas exclusiuas: tm̄ exclusiua ē falsa. tm̄ exclusiua n̄ est vera. dato qꝫ vna

istarū sit oīs exclusiua. qꝺ bn̄ admittitur. qꝛ nō ponit precise. et ita respondet vt pri us ad argumēta pbātia aliq̄ istarū esse verā. De exceptiuis vero idē est indiciuꝫ vt in casu priori. Nihil preter sor. dicit ve rū. Nulla ppō pter exceptiuam est falsa. Omnis exceptiua preter istā ē vera: demō strata seipsa. quare ꝛc. Cap. 6.

Sequitur dicere de isolubili hypo thetico. Et pmo de copulatiua. p cuius declaratōe pono aliq̄s re- gulas. ¶ 1ª ē ista. Insolubile copulatiuū cui⁹ vna ps ē necessaria p se si eidē in casu addūtur oēs ōditiōes cū nota exclusiōis: fit insolubile simplicit: et nō admittēdus ē casus. ver. g. pono qꝫ illa copulatiua de⁹ est. et nulla copulatiua ē vera. que sit. a. sit oīs copulatiua significās pcise sicut termi ni pretēdūt isto posito et admisso. quero vtrum. a. sit verū. si dr qꝫ sic. ergo secūda ps est vera. sed secūda pars significat pre cise qꝫ nulla copulatiua ē vera. ergo nulla copulatiua est vera. ergo. a. non est verū. Si dr qꝫ. a. est falsū: ergo altera pars ē fal sa. sed nō pma. ergo. scōa. tē sic. scōa ps ē falsa. ergo significat aliter q̄ ē. sꝫ ipsa si- gnificat pcise: qꝫ nulla copulatiua ē vera. ḡ n̄ ē ita qꝫ nulla copulatiua est vera. et. a. ē oīs copulatiua. ergo. a. est verū. ¶ Secun da regula est ista. Insolubile copulatiuū: cuius vna pars est impossibilis vel con- tingens addēdo eidem omnes conditio- nes cum nota exclusionis fit insolubile sꝫ quid. et admittendus: est casus. ver. gra. pono qꝫ ista copulatiua tu es homo. et nul la copulatiua est vera. que sit. a. sit omnis propositio copulatiua significans preci- se sicut termini pretendunt. isto posito et admisso: quero vtrum. a. sit verum: si di- citur qꝫ sic. ergo secunda pars est vera: et ipsa significat precise qꝫ nulla copulati- ua est vera. ergo ita est qꝫ nulla copula- tiua est vera. ergo. a. non est verum. Si dicitur: qꝫ. a. est falsum. ergo altera pars est falsa: et non prima. ergo secunda. tunc arguitur sic. Secunda pars est falsa. er go significat aliter quam est. sed ipsa si-

gnificat ꝑcise: ꝙ nulla copulatiua est vera ergo nõ ita est ꝙ nulla copulatiua ẽ vera ⁊ a est oĩs copulatiua. ergo a est veruꝫ. Et ita videt᷑ sequi ꝯdictio ĩ isto casu sic ĩ ꝓori: ⁊ per ꝯñs ꝙ scđa regula nõ ẽ vera. Respõdet᷑ admittendo positũ. ⁊ dr̃ ꝙ a ẽ falsum. ⁊ tunc ꝯñter oꝫ dicere ꝙ ꝑma pars ẽ falsa: ⁊ scđa vera. ⁊ si arguit᷑ sic. tu es hõ. ⁊ ꝑma ps sic p̄cise significat. ergo ipsa est vera. negat᷑ ꝑma ps añtis. q2 repugnat casui ⁊ vni casui cõcesso. Sequit᷑. n. ꝑma ps est falsa. ⁊ ipsa significat p̄cise te eẽ hominẽ. ergo tu nõ es hõ. Eodẽ mõ r̃ndetur si vna ps esset impossibilis: vt hõ est asinus. ⁊ ista copulatiua est falsa. ¶ Tertia regula est ista. Oẽ insolubile copulatiuum fit insolubile ꝭm quid addẽdo eidem oẽs ꝯditiões ꝑter notã exclusionis. ⁊ admittendus est casus: vt pono ꝙ ista sit oĩs copulatiua. deus est. ⁊ nulla copulatiua est vera significãs. sicut termini ꝑtendũt q̃ sit a isto posito: dr̃ ꝙ. a. est falsũ. nõ quidẽ ꝓ prima pte: sed ꝓ scđa. ⁊ si arguitur sic. scđa ps est falsa. ergo significat aliter ꝙ̃ est. ꝯcedo. sed ipa significat ꝑcise ꝙ nulla copulatiua est vera. ergo nõ est ita ꝙ nulla copulatiua est vera. nego minorem. ex eo ꝙ illa scđa ps significat copulatiue: ꝙ nulla copulatiua est vera. ⁊ ꝙ a. est verũ: ⁊ ꝓpterea. a. significat tria significata capulatiue. vꝫ ꝙ deus est: ⁊ ꝙ nulla copulatiua est vera. ⁊ ꝙ. a. est verũ. Et nõ dr̃. a. falsum pp ꝑmum significatũ aut secũdũ: sed pp tertiũ. Eodem mõ dr̃ ad illđ insolubile. tu es. ⁊ ista copulatiua nõ ẽ vera ponendo casũ ꝑoreꝫ. ¶ Ex ꝑͣ regl'a sequit᷑: ꝙ si ponitur hanc. deus est. vel quãcũqꝫ aliã: esse omnem ꝓpõnem: ⁊ significare precise deum esse: vel qđcũqꝫ ꝑ se necessariũ. ⁊ ꝙ hoc est falsũ: demõstrãdo illã ꝓpõnem. nõ admittẽdus est casus: qa sequit᷑ ꝯdictio. ¶ Ex scđa regula seq̃t᷑: ꝙ si ponit᷑ istã. deus est. vel quãcũqꝫ aliã: eẽ oẽm ꝓpõnẽ. ⁊ significare ꝑcise hoiem esse asinũ vel te eẽ. ⁊ ꝙ h̾ est falsũ demõstrãdo eãdẽ ꝓpõnẽ admittend᷒ ẽ casus. ⁊ dr̃ illã eẽ falsã. deus est. ¶ Ex 3ͣ regula seq̃t᷑ ꝙ si ponit᷑ istã. deus est. vel quãcũqꝫ aliã eẽ oẽm ꝓpõnẽ. ⁊ significare sic placet. ⁊ ꝙ hoc est falsum: nõ ponendo ꝑcise: admittendus est casus. ⁊ dicitur istã esse falsã. quare ⁊c̃.

Cap. 7.

Restat dicere ꝯñter de isolubili disiunctiuo. ꝓ cuius isolubilis declaratiõe. sit h̾ ꝑͣ regula. Insolubile disiũctiuũ: cuius vna ps est ĩpossibil᷑ ꝑ se: fit insolubile simpl'r. si eidẽ ĩ casu addunt᷑ oẽs ꝯditiões cum nota exclusionis. v̄. g. posito ꝙ illa disiũctiua q̃ sit. a. null᷒. deus. est. vel nulla disiũctiua est v̄a. sit oĩs disiũctiua significãs ꝑcise sicut termini ꝑtendũt. isto posito ⁊ admisso. q̃ro vtrũ. a. sit verũ: si dr̃ ꝙ sic: ergo altera ps ẽ vera. ⁊ nõ ꝑͣ: ergo scđa. tunc arguit᷑ sic. secũda ps est vera. ergo significat ꝑcise ⁊ principal'r sicut est. sed secũda ps significat ꝑcise ꝙ nulla disiũctiua est vera. ergo ita est ꝙ nulla disiunctiua ẽ v̄a. ⁊ ꝑ ꝯñs. a. nõ ẽ verũ. Si dr̃ ꝙ. a. est falsũ. ergo 2ͣ ps ẽ falsa. sed ipsa significat ꝑcise ꝙ nulla disiũctiua ẽ vera: ergo nõ est ita: ꝙ nulla disiũctiua est vera. ⁊. a. est oĩs disiũctiua. ergo a. est verũ. ¶ Preterea dr̃ ꝙ. a. ĩ casu isto est insolubile simpl'r: iõ nõ admittẽdus ẽ casus: q2 implicat ꝯdictionẽ. ¶ 2ͣ regula est ista. Insolubile disiunctiuũ apparens. cuius vña ps est ꝯtingens flã: fit insolubile ꝭm quid: eidẽ addẽdo in casu oẽs ꝯditiões cum nota exclusiõis. v̄. g. pono tibi istã. tu nõ es hõ. vel nulla disiũctiua ẽ v̄a. que sit. a. ⁊ sic oĩs disiũctiua: significãs ꝑcise sicut termini ꝑtendũt. isto posito ⁊ admisso. quero vtrũ. a. sit verũ: si dicit᷑ ꝙ sic ergo vna ps est vera: nõ prima. ergo 2ͣ. tunc arguit᷑ sic. 2ͣ ps est vera. ergo significat ꝑcise sicut est. sꝫ ipsa significat ꝑcise ꝙ nulla disiũctiua est vera. ergo ita ẽ ꝙ nulla disiũctiua est vera. ergo a nõ est veruꝫ. Si dr̃ ꝙ a est falsum. g̊ 2ͣ ps est falsa. sed ipsa significat ꝑcise ꝙ nulla disiũctiua est vera. ergo nõ est ita ꝙ nulla disiũctiua est vera. ergo aliq̃ disiunctiua est vera. ⁊. a. ẽ oẽs disiunctiua. ergo a est verum. ⁊ ita vt apparet sequit᷑ ꝯdictio in isto casu sicut ĩ

primo. ꝛ p ꝯñs regula nõ est vera. ¶ Rñ
deť cõcedẽdo regulã: ꝛ admittẽdo casũ. ꝛ
dr̃ ꝙ. a. est veꝝ. ꝛ tũc quã do dr̃ nõ pᵃ ps ẽ
vera. ergo secũda. dico ꝙ pma ps ẽ vera.
qꝛ ipsã eẽ veram sequiť ex casu. ꝛ 2ᵃ ẽ fal-
sa. ꝛ ex hoc nõ ꝯcludiť incõueniẽs. Verũ
tñ huiꝰ disiunctiua nõ est isolubilis nisi ap
parẽter: vt dicebať in regula: qꝛ oẽ inso-
lubile ẽ falsum. ꝛ. a. est veꝝ. ergo. ꝛ nõ est
insolubile. ¶ 3ᵃ regula. Omne insolubile
disiunctiuũ fit insolubile ẜm q̱d. eidẽ ad-
dẽdo in casu oẽs cõditiones pter notã ex
clusionis. v. g. posito ꝙ ista disiũctiua. hõ
ẽ asinus vel ista disiũctiua ẽ falsa. que sit
a. sit ois disiũctiua significãs sicut termi
ni ptẽdunt: admittiť casus: quo admisso:
dico ꝙ. a. ẽ falsuȝ. ꝛ 2ᵃ ps significat aliter
ꝙ̃ ẽ. ȝ nego ꝙ ipsa significet pcise ꝙ ista
disiunctiua est fala. immo ẽt significat aliꝛ
. s. ꝙ. a. ẽ verum. Eodẽ modo diceretť si po
nereť ꝙ ista tu nõ es hõ: vel ista disiuncti
ua nõ est vera: eẽt ois disiũctiua ꝛ signifi
caret sicut termini pretẽdunt. ¶ Notan-
dũ ꝙ nulla disiũctiua ẽ insolubilis: cuius
altera ps est vera. nec fieret isolubilis po
sitis illis ꝯditionibꝰ sepius noiatis. vt ds
ẽ. vel ois disiunctiua est falsa. tu es hõ. vľ
ista disiunctiua ẽ falsa. vñ ponẽdo casum
quẽcũqȝ noiatũ: admittereť ille: ꝛ ꝯcede-
reť quelibet illaꝝ disiunctiuaꝝ pp verita
tem pme ptis. ¶ Cõtra istã rñsionem ar-
guitur sic. Omne. a. est falsum. ȝ oẽ. a. est
ista disiũctiua. ergo illa disiũctiua ẽ falsa.
tȝ ꝯña. qꝛ sylľs in pꝛio tertie figure. ꝛ añs
ẽ verum. ergo ꝛ ꝯñs. ȝ ꝯñs ẽ 2ᵃ pars dis-
iunctiue. ergo ipsa ẽ vera: ꝛ p ꝯñs. a. ẽ ve
rum. ¶ 2° arguiť sic. oppositũ. a. ẽ falsuȝ.
ergo. a. ẽ veꝝ. añs pbatur. Nã h ẽ falsuȝ.
nullus hõ ẽ asinus: ꝛ ista disiũctiua nõ ẽ
falsa. ꝛ hoc ẽ oppositũ. a. ergo oppositũ
a. ẽ falsum. ꝯña tȝ cũ minori. ꝛ maiorẽ p-
bo. Nã ipsa ẽ vna copulatiua cuiꝰ 2ᵃ ps ẽ
falsa. qꝛ iã cõcessum ẽ ꝙ. a. ẽ falsuȝ. ¶ Ad
primũ dr̃ ꝯcedẽdo ꝯñam ꝛ negãdo ipsã
eẽ bonã. ꝛ cum dr̃ ꝙ ẽ syllogismꝰ in pmo
tertie figure. nego. qꝛ ꝯclusio hypotheti-
ce significat. q̃liter nõ cõtingit ꝯclusiõi ali

cuius boni syllogismi. ¶ Ad 2ᵐ dr̃ ꝙ op
positũ. a. nõ ẽ illud. sed hoc. nihil qđ ẽ hõ
ẽ asinus. ꝛ nõ ista disiũctiua ẽ falsa. cuiꝰ 2ᵃ
ps significat duobꝰ modis: sicut suũ ꝯdi-
ctorium. ¶ Hec argᵃ poterant applicari
caplo isolubilium copulatiuaꝝ. sed totiẽs
est inutile replicare. ¶ Ex pma regula seq
tur ꝙ si ponereť hãc hõ est asinus: vel q̃n
cũqȝ aliã ppõnem significare pcise ꝙ hõ
est asinꝰ: vel ꝙ nulla ppositio est vera. nõ
eẽt admittẽdus casus. qꝛ sequeretur cõtra
dictio. ¶ Ex secũda regula sequiť ꝙ si po
neretur hãc. homo ẽ asinus. eẽ oẽm ppõ
nem ꝛ significare pcise te nõ esse: vľ ꝙ nul
la ppositio ẽ vera. admittereť casus. ꝛ di
ceretur istã esse verã: hõ ẽ asinꝰ. ¶ Ex ter
tia regula sequiť. ꝙ si ponereť istã. hõ est
hõ. esse oẽm ppositionẽ ꝛ significare ho-
minẽ esse asinũ: ꝙ nulla ppõ est vera: nõ
ponẽdo precise deberet admitti casus: et
ꝯñter dici ꝙ ista est falsa. homo ẽ asinus.
quare ꝛc. Cap. 8.

Vltimo q̃dã declaro insolubilia: q̃ isolubilia nõ apparẽt. vt soꝛ. nõ hẽbit dẽariũ. pla. nõ ptrãsibit pon
tem. Et pono ꝙ oẽ dicens veꝝ hẽbit de-
narium. ꝛ solũ tale. ꝛ ꝙ tu dicas istã ppõ
nem: ꝛ nullã aliam: q̃ sit. a. ego nõ hẽo de
nariũ: significãtẽ precise sicut termini pre
tendũt isto posito: quero vtrum hẽbis de
narium vel nõ? Si dr̃ ꝙ tu hẽbis denari
um. ꝛ ois qui hẽbit denarium dicit verũ:
ergo tu dicis verũ: ꝛ nõ dicis nisi. a. ergo
a. est veꝝ. ꝛ tũc sic. a. est veꝝ. ꝛ significat
pcise ꝙ tu nõ hẽbis denariũ. g̊ tu nõ hẽ-
bis denarium: qđ est ꝯdictoriũ prius con
cessi. Si aũt dr̃ ꝙ tu nõ hẽbis denariuȝ: g̊
tu nõ dicis verum. ꝛ nõ dicis nisi. a. ergo
a nõ est verum. tũc sic. a. nõ est veꝝ. ꝛ. a. si
gnificat precise ꝙ tu nõ hẽbis denariũ. g̊
nõ erit ita ꝙ nõ habebis denarium. ergo
tu habebis denarium. ꝛ ita sequitur ꝯdi-
ctio. ¶ Similiter põt argui i principio q̃
rendo. vtrũ. a. sit verũ vel falsum. queãd
modum i alijs insolubilibus querebatur.
Propterea nõ admittitur casus. qꝛ ex eo
originẽ trahit isolubile simplr. Si tamen

in casu nō ponit̄ dictio exclusiua: admitto
casum ⁊ dico ꝙ tu nō hēbis denariū. ⁊ ꝙ
a. nō est ver̄. sed tūc ad argm. a. nō est ver̄
sed. a. significat ꝑcise ꝙ tu nō hēbis dena
riū. g̊ nō est ita ꝙ tu nō hēbis denariuꝫ. ne
go minorē: qm̄. a. significat ꝙ tu nō hēbis
denariū. ⁊ ꝙ. a. est ver̄. ⁊ nō rōne ꝑmi si-
gnificati. a est falsū: sed rōne scdi. Uerūtn̄
si fieret ꝯña nō ponēdo ꝑcise i minori: ne
garē ꝯñam. ¶ Eodē mō rn̄det̄ ad casū de
ponte ꝙ qn̄ ponit̄ ꝙ oē dicēs verū ꝑtrāsi
bit pontē. ⁊ solū tale. ⁊ sor. q sit oīs sor. di
cat illā ꝓpōnem ⁊ nullā aliā sor. nō ꝑtrāsi
bit pontē. significātē ꝑcise sicut termini ꝑ
tendūt: nō admittit̄ casus. Si tn̄ remoue
ret̄ dictio exclusiua: admittat̄. ⁊ dicat̄ con
sequenter ꝙ sor. nō pertrāsibit pontem. ⁊
ꝙ. a. est falsum. ¶ Contra istā respōsioneꝫ
arguit̄ sic. nullū dicens falsum pertransi-
bit pontē. sed sor. dicit falsuꝫ. ergo sor. nō
pertrāsibit pontē. ꝯsequentia bona. q̄ est
syll's in quarto prime figure. ⁊ antecedēs
verum. ergo ⁊ ꝯsequens. ⁊ consequens ē
a. ergo. a. est verum. ¶ Secundo arguit̄
sic. Contradictorium. a. est falsum. ergo. a.
est verum. antecedens probatur. qm̄ hoc
est falsum. sor. pertrāsibit ponteꝫ. ⁊ hoc ē
contradictoriū eius. ergo ⁊c̄. prima pars
antecedētis probatur. nam sor. dicit falsū
ergo non ꝑtransibit pontē. ⁊ ista ꝓpositio
sor. pertrāsibit pontem. significat precise
ꝙ sor. pertrāsibit pontem. ergo est falsa.
¶ Ad primū respondet̄ concedēdo cōse
quētiam ⁊ negādo ipsam esse bonā. nec ē
syllogismus in quarto prime figure. q̄ cō
sequens significat hypothetice copulati-
ue. ⁊ hꝫ supposito ꝙ conclusio sit. a. vel cō
uertibilis cū. a. ¶ Ad secundū dr̄ ꝙ assig̃-
tum non est ꝯ̃dictorium. a. sed istud n̄ sor.
non pertransibit pontē significans disiū-
ctiue modo opposito ad. a. sicut sepissime
est recitatum. ¶ Jam arguo contra totuꝫ
fundamentuꝫ insolubilium. ꝓbādo ꝙ nō
quodlibet insolubile ꝭm quid significat co
pulatiue mō dicto. q̄ tunc quodlibet in-
solubile foret impossibile simpliciter. con
sequens falsum. q̄ isolubile est ꝯcedēduꝫ
i casu. vt patuit. ⁊ nullum impossibile sim
pliciter est ꝯcedendū infra tp̄s obligatio
nis. ergo ⁊c̄. Et ꝙ illō sequat̄. ꝓbat̄. Nā
quodlibet tale isolubile significat copula
tiue impossibile simplr̄: ⁊ hoc ꝑcise ⁊ ꝑn-
cipaliter. ergo quodlibet isolubile ꝭm qd:
est impossibile simpliciter. ꝯsequentia tꝫ.
⁊ añs probo: sumendo hoc isolubile. hoc ē
falsum. significat eni ꝙ hoc est falsuꝫ: ⁊ ꝙ
hoc est verum: sed ꝙ hoc sit falsum ⁊ hoc
sit verum est impossibile simpliciter. ergo
⁊c̄. Hoc argumētū est difficile valde. sed
tn̄ breuiter solueret̄ nunc̄ concedēdo iso
lubile: sicut alias nō concedebā ipsū. ⁊ tc̄
dicebam ꝙ quodlibet isolubile est ꝓpō
impossibilis simpliciter. ⁊ ita non ꝓcede-
ret argumentū. Uerūtamē q̄ concessi iso
solubi le propositum. ⁊ negaui ipsum esse
verum: nō posset dicere bene respondēdo
ipsum esse ipossibile simpliciter: sed soluꝫ
possibile. Et tunc ad argumentū. suum si
gnificatum principale est ipossibile. ergo
isolubile est impossibile: nō valet argumē
tum. ¶ Pro quo est notandum ꝙ isolubile
habet duo significata. vnum adequatum.
⁊ aliud ꝑncipale. Adequatum significatū
est significatum cathegoricum sil'e dicto i
solubilis. Unde significatum adequatuꝫ
illius sor. dicit falsum. est istud sor. dice-
re falsum: vel ꝙ sor. dicit falsum. ¶ Princi
pale aūt significatū est significatū hypo-
theticū vt sort. dicere falsum. ⁊ istā propo
sitioneꝫ esse verā. Dico ergo ꝙ penes ali
ud attenditur possibilitas isolubilis: ⁊ pe
nes aliud sua falsitas. ¶ Possibilitas nāqꝫ
attenditur penes possibilitatē significati
adeq̄ti: ⁊ ipsius falsitas penes falsitatē si
gnificati principalis. hec ergo est possibi
lis. Omnis propositio est falsa. q̄ possibi
le est omnē propositionem esse falsam. sꝫ
ipsa est falsa. q̄ suum significatū ꝑncipa-
le est falsū. s. oēm propositionē esse falsā.
⁊ illā esse verā. Tamen extra materiā iso
lubilium penes idem attenditur possibi-
litas: veritas: vel falsitas propositiōis. q̄
penes significatū adequatū. ¶ Notāduꝫ
ꝙ non quacūqꝫ hic locutus sum: seu in ce

teris tractatibus: ea dixi ẜ3 ītentionē pro
priam: sed partim ēt ẜm intentione3 alio
rum doctorum: vt iuuenes incipientes fa
cilius ītroducantur.

¶ Explicit sext⁹ tractat⁹ q īsolubiliū mām
ꝯtinet. Et icipit tractat⁹ obiectionū ꝯ pri-
mum tractatum. Cap. 1.

Ut sumularu3 notitia ad memo
riam reducatur ponende sunt
quedam obiectiones contra q̄s
dam regulas vel diffinitiones:
quibus solutis relucentia habeatur. Pri
mo nanq3 arguitur contra diffinitionem
propositionis ī qua dicebatur. Proposi
tio est oratio īdicatiua verum vel falsum
significans. contra quam diffinitione3 sic
arguitur. hec oratio: antixp̄s esset alb⁹: est
propositio. ⁊ tamen non est oratio īdicati
ua. ergo diffinitio propositionis nō ē suf-
ficiens. consequentia tenet cum minori: ⁊
maiorem probo. Nam quodlibet antece
dens alicuius cōditionalis est propositio
sed antixp̄s esset albus. est antecedens ali
cuius cōditionalis. ergo est propositio. p3
consequentia: q2 est sylls̄ ī tertio prime fi
gure. ⁊ maior etiam patet. q2 conditiona
lis est illa ī qua coniunguntur plures pro
positiones cathegorice mediante nota cō
ditionis: ⁊ minorem probo. qm̄ an̄s hui⁹
ꝯditionalis. si antixp̄s esset alb⁹ antixp̄us
esset coloratus. est illa oratio. antixp̄s eēt
alb⁹. ¶ Respondet̄ ꝯcedendo diffōnem
propositionis. ⁊ nego ꝙ ista oīo antixp̄s
esset alb⁹: sit propō. ⁊ tunc ad argumētū.
nego istā maiorē. oē antecedēs alicui⁹ cō
ditionalis ē ꝓpō. ⁊ qn̄ h̄ ꝓbat̄ ꝑ diffōnem
ꝯditionalis dn̄do: ꝙ ꝯditionalis est illa ī
q̄ ꝯiūgūt̄ pl̄es cathegorice. ⁊c̄. Dr̄ ꝙ ista
diffō est falsa. de virtute sermonis: s3 ītelli
gitur sic. ꝯditionalis ē illa ī q̄ coniūgunt̄
pl̄es cathegorice. aut pl̄es oīones se habē
tes per modū cathegorice. sed iam ī pro-
posito nō coniungunt̄ pl̄es cathegorice ī
illa conditionali. sed pl̄es oīones se habē
tes ꝑ modum cathegorice. vnde ista oīo.
antixp̄s esset albus: nō est cathegorica: s3
se habens ꝑ modum cathegorice: q2 h3 su

as ꝑtes ꝓncipales ꝑ modū subiecti: p̄di-
cati: ⁊ copule. ¶ 2° arguitur ꝯ regulā ꝓpō
nis vl̄is ī qua dr̄: ꝙ propō vl̄is est illa ī q̄
subijcit̄ termin⁹ cōis signo vl̄i determiat⁹
Nā ista propositio. nō qlib3 hō currit: nō
est propō vl̄is. ⁊ tn̄ ī ea subijcit̄ terminus
cōis signo vl̄i determinatus. ergo regula
falsa. ꝯn̄a t3. ⁊ p̄ma ps antecedētis ꝓbat̄.
qm̄ ista nō ql3 hō currit: equalet isti ī figu
ra. aliqs hō nō currit. q2 negatio ꝑposita
facit eqpolere suo ꝯdictorio. s3 illa. aliqs
homo nō currit nō est ꝓpō vl̄is. ergo nec
illa. nō qlibet hō currit. 2ᵃ ps antecedētis
probat̄. Nā oē adiectiuu3 alicuius sb̄stā
tiui est determinatio ei⁹: sed ly. qlibet est
adiectiuū isti⁹ termini: hō g̊ ē determina-
tio ei⁹. ⁊ ꝑ ꝯn̄s ly. hō determiat̄ signo vl̄i
qd̄ erat ꝓbādū. ¶ Respōdet̄ ꝙ argᵐ ver
baliter ꝯcludit. sed nō ꝯ ītellectū regule: q
ē iste. Propō vl̄is est illa ī qua subijcitur
terminus cōis signo vniuersali distributi
ue mobiliter determinatus. Sed iam ī ꝓ
posito subiectum propositionis assignate
determinat̄ signo vl̄i non distributiue: s3
solum adiectiue: ⁊ ita ad argumētū nō ꝓ
cedit. ¶ Tertio arguitur ꝯ regulā ꝓpō-
nis ꝑticularis: ī qua dr̄. Propositio ꝑti-
cularis ē illa ī qua subijcitur termin⁹ cōis
signo ꝑticulari determinat⁹. nā istā. nō ali
quis hō nō currit. nō est propō ꝑticular̄.
⁊ tamē ī ea subijcit̄ termin⁹ cōis signo ꝑti
culari determiat⁹. g̊ regula falsa. ꝯsequen
tia t3 cū maiori. q2 equalet isti in figura: q
libet hō currit. que nō est particularis. mi
nor ꝓbatur. na3 oē adiectiuū alicui⁹ sb̄stā
tiui est determinatio eiusdē. sed ly. aliqs ē
adiectiuū illius termini hō. ergo est det-
minatio ipsius. ergo ly. homo determina
tur signo particulari: qd̄ erat probādum.
Dr̄ ꝙ non arguitur contra intellectum re
gule: q2 regula sic ītelligitur. Propō ꝑti
cularis est illa ī q̄ subijcitur termin⁹ cōis
solo signo particulari determinat⁹. s3 ia3
ī proposito subijcitur terminus cōis d̄ter
minatus signo ꝑticulari adiectiue: ⁊ ēt di
stributiue. ⁊ ꝑ ꝯsequēs nō determiatur so
lo signo particulari. ¶ Quarto arguitur

ꝯ regulā ꝓpōnis indefinite q̄ erat talis ꝓpō indefinita est illa in qua subijcit̄ terminus cōis sine signo. ¶Pono eniʒ ꝙ.a. sit p̄iacēs illi⁹ vl'.s. ois homo currit. ⁊ arguo sic.a. est ꝓpō indefinita. ⁊ tñ i ea subijcit̄ terminus cōis mediāte signo. ergo regula falsa. ꝯña tenet cū maiori: ⁊ minorē ꝓbo. Nā idē est subm.a.⁊ sue vlis. sʒ subiectū.a. subijcit̄ mediante signo. ergo subʒ vlis.a. subijcit̄ mediāte signo qḋ erat ꝓbandū. Dī ꝙ nō arguit̄ ꝯ intellectū regl'e que sic intelligit̄. ꝓpō indefinita est illa i q̄ subijcit̄ terminus cōis sine signo: qḋ sit aliqd illi⁹: mō ad ꝓpositū. lʒ subʒ.a. subijciatur mediāte signo: nō tñ mediante signo exñte aliqd illius.a. qm̄ signū vl'e nō est ꝑs sue p̄iacentis. sed ꝓpōnis vlis. cui⁹ p̄iacēs est pars. ¶5° arguit̄ ꝯ regulā ꝓpōnis singularis que erat ista. ꝓpō singularis est illa: i q̄ subijcit̄ termin⁹ discretus vel termin⁹ cōis cū ꝓnoie demōstratiuo. Cōtra. arguit̄ sic ista ꝓpō: oēs isti currūt: non est ꝓpō singularis. ⁊ tñ in ea subijcit̄ termin⁹ discret⁹. ergo ꝯña tʒ cum maiori: q2 frustra adderet̄ signū vl'e. ⁊ minor pʒ. Nā oē ꝓnomen demōstratiuū ē termin⁹ discretus. sed subm tertie ꝓpōnis assignate est ꝓnomē demōstratiuū. ergo ē terminus discretus. ¶Rñdet̄ ꝙ q̀libet istarū Oēs isti currūt. Uterqʒ istorum mouet̄ ē ꝓpō vlis: ⁊ nego ꝙ ibi subijciat̄ termin⁹ discretus. Et tunc ad argumentū. oē pronomē demonstratiuū est termin⁹ discretus: verū est singularis numeri: sʒ nō pluralis. vnde terminū discretū voco illuʒ q nō potest simul cōpetere nisi vni: vt iste. ista. istud. hic. hec. hoc. Et terminū cōem voco illū: qui simul pōt cōpetere plurib⁹. vt ly. homo. ly. aial. ⁊ ꝓnoia demōstratiua pluralis numeri. videlʒ isti. istoꝝ. ⁊ h⁹. ¶Sexto arguit̄ ꝯ regulas affirmatiue ⁊ negatiue propositionū q̄ fuerūt iste. ꝓpō affirmatiua est illa i q̄ verbū principale affirmat̄. Et ꝓpositio negatiua est illa i qua verbum principale negat̄. Nā p̄iacens illius vlis negatiue. nullus homo currit ē affirmatiua: ⁊ tñ in ea verbum principale negat̄. ergo regule false. ꝯña tʒ cū maiori qm̄ hec hō currit. ⁊ quelibet sibi cōsilis ē affirmatiua. ⁊ minorem ꝓbo. Nā idē est verbū vtriusqʒ. s. vlis negatiue ⁊ sue p̄iacentis. sed vbū principale vlis negatiue negat̄. ergo verbū principalis p̄iacentis. negatur. Dī ꝙ argumentū ꝓcedit verbaliter ꝯ regulā. sed nō ꝯ intellectū eius. Intelligit̄ nāqʒ sic regula ꝓpōnis negatiue. ¶Propositio negatiua est illa in qua verbū principale negat̄ ꝑ negōnē exñtē aliquid illius. mō lʒ illius p̄iacentis. verbuʒ p̄ncipale neget̄. nō tñ ꝑ negationē exñteʒ aliqd istius. hō currit. sed illius. nullus hō currit. quare ⁊c̄.

Cap. 2.

In mā equipollentiarū. seu ꝓpōnum exñtium i figura ponebant̄ alique regule: q̄ꝝ prima erat ista. Duo ꝯdictoria nō p̄nt simul esse vera. cōtra quā regulā arguitur sic. Ista sūt simul vera. quilibet homo aial est. ⁊ q̀libet homo aial nō est. ⁊ hec sūt duo ꝯ2ia. g̊ duo ꝯ2ia sūt simul vera. tʒ ꝯña. ⁊ ꝓbat̄ prima pars añtis. Nā ista ē vera q̀libet hō aial est. vt pʒ ꝑ suas exponentes. ¶Et ꝙ altera sit vera ꝓbatur. Iste homo aial nō ē. ⁊ iste hō aial nō est. ⁊ sic de singulis. ⁊ isti sūt oēs hoies masculi. ergo q̀libet homo aial nō est. tʒ ꝯña a singularib⁹ sufficiēter enumeratis ad suā vl'em. ⁊ q̀libet singularis añtis. ꝓbat̄ isto mō. iste homo asinus nō est. ⁊ ois asin⁹ ē aial. ergo iste hō aial' n̄ est. tʒ ꝯña ab inferiori ad suū superi⁹ negatione postposita ⁊ cum debito medio. Sʒ 2ª ps añtis ꝓbat̄. Nam vlis affirmatiua ⁊ vlis negatiua de cōsimilib⁹ subiectis ꝑdicatis ⁊ copulis supponentibus p̄cise ꝓ eodem vel pro eisdē. sunt ꝯ2ie in figura. sed iste due vl'es assignate sunt h⁹i. g̊ sūt ꝯ2ie. tʒ ꝯña cum minori. ⁊ maior est regula posita ibidē. ¶Respondet̄ breuiter ꝙ quelibet illarū est vera. sed nō sunt ꝯ2ie. ⁊ tūc ad regulam dico ꝙ oʒ addere in regula. ꝙ terminus cōis nō distributus i vna distribuat̄ in reliqua. sed iam i ꝓposito i vtraqʒ istaꝝ. ly. aial stat confuse tantuʒ. iō ista sūt ꝯ2ia. quilibet hō aial est. ⁊ quilibet

homo nullum animal est. quarum secūda est falsa. Silr ista sunt ɔ̃ria qlibet hō aial nō est. ⁊ qlibet hō omne aial est. q̃rum 2ª ē falsa. Silr mō est dicendū i obliqs casib⁹ ꝙ illa nō sunt ɔ̃ria. Cuiuslibet hōis asinus currit: ⁊ cuiuslibet hōis asin⁹ nō currit ponendo regulā cōem: ꝙ quādo obliqu⁹ p̄cedit rectū: ⁊ obliqu⁹ est subm: ⁊ rectus se tenet a pte predicati. vt i ꝓposito: sed quādo rect⁹ p̄cedit obliquū: q est determinatio recti: vterqꝫ illoꝝ ponit̄ i subo. vt oīs asinus hōis currit. prime ergo vlis. ē hec ɔ̃ria. cuiuslibet hōis nullus asinus currit ⁊ secunda est ista. cuiuslibet hōis oīs asin⁹ currit. ¶ Secūda regula erat ista. Duo cōtradictoria nō possūt simul esse v̄a: neqꝫ simul falsa. Cōtra quā regulā arguit̄ sic. ista sunt silr vera. qlibet hō aial est. ⁊ aliqs homo aial nō est. ⁊ hec sūt duo ɔ̃dictoria ergo duo ɔ̃dictoria sūt simul vera. tꝫ ɔ̃ña cum minori. q2 vlis affirmatiua ⁊ ꝑticularis negatiua de ɔ̃silibus subiectis p̄dicatis: ⁊ copulis supponētibus p̄cise ꝓ eodē vel pro eisdē sunt ɔ̃dictoria in figura. sed ista sunt h⁹i. ergo ⁊c̄. Maior ꝓbatur. Nā ꝙ illa sit vera. quilibet hō aial est. pꝫ ꝑ suas exponētes. ⁊ secūda probat̄. tu aial nō es: ⁊ tu es aliquis hō: ergo aliqs hō aial nō est. tenet ɔ̃sequentia ab iferiori ad suū superius negatiōe postposita: ⁊ cū debito medio. prima ps antecedētis ꝓbat̄. tu capra non es. ⁊ oīs capra est aial. g̃ tu animal non es. pꝫ ɔ̃sequētia ꝑ eādem regulam. Dr̄ ꝙ quelibet illaꝝ est vera. sꝫ nō sūt ɔ̃dictorie: ⁊ tūc ad argumentū dico ꝙ vltra predicta itelligitur: ꝙ termin⁹ nō distribut⁹ i vna distribuatur i alia. q̃liter nō est in proposito: q2 ly. aial i vniuersali stat confuse tm̄: ⁊ in particulari determinate. iō cōtradictoriuꝫ istius: qlibet homo animal est. dr̄ esse tale. aliquis homo nullum aial est: ⁊ istius. aliquis homo aial nō est: cōtradictorium est: quilibet homo oē aial est. Eodem modo dr̄ ꝙ illa nō sunt ɔ̃dictoria. Cuiuslibet hōis asinus currit. ⁊ alicuius hōis asinus non currit. sed p2ia cōtradicit isti. alicuius hōis nullus asin⁹ currit. ⁊ ꝑa isti cuiuslibet hominis omnis asinus currit. ¶ Tertia regula erat illa. duo subcōtraria nō possunt esse simul falsa: sꝫ bene simul vera. Contra quam regulā arguitur sic. ista sunt simul falsa. aliquis homo omne animal est: ⁊ aliquis homo nullum animal est. ⁊ hec sunt subcōtraria. ergo duo subcōtraria sunt simul falsa. ꝙ autē illa sint silr falsa. patet. q2 quocūqꝫ hōie demonstrato falsum est dicere: ꝙ ipse omne aial est. aut ipse nullum animal est. sed ꝙ iste sint subcōtrarie notū est. q2 particularis affirmatiua ⁊ particularis negatiua de cōsimilibus subiectis predicatis ⁊ copulis supponētibus precise pro eodē vel pro eisdem sunt subcōtrarie in figura. sed iste sunt h⁹i. ergo ⁊c̄. ¶ Respondetur ꝙ iste sunt simul false. sed nō sunt inuicē subcontrarie. ⁊ tūc ad argumentū regule. dicitur ꝙ vltra illud qō asserit intelligit ꝙ terminus cōis distributus in vna nō distribuatur in alia qualiter nō est in proposito. q2 ly. aial vtrobiqꝫ stat distributiue. ideo iste sūt subcōtrarie. aliquis homo oē aial est. ⁊ aliquis homo aial nō est. Et iste similiter. aliquis homo nullū aial est. ⁊ aliquis homo aial est. ita ꝙ semꝑ predicatū difformiter supponat. s. si in vna distributiue: in alia determinate. ⁊ econuerso. de subiecto autē dicit̄: q2 semper debet stare determinate. Idē est iudiciū de istis. alicuius hōis oīs asinus currit. ⁊ alicui⁹ hominis nullus asinus currit aut de istis. alicuius hōis asinus currit. ⁊ alicuius hōis asinus nō currit. Nam in primis ly. asin⁹ continue distribuitur: ⁊ in alijs nūq̄. Iō sicut prime nō sunt subcōtrarie nec scd̄e: sed iste sunt subcōtrarie: alicuius hominis oīs asinus currit. ⁊ alicui⁹ hōis asin⁹ non currit. ¶ Item alicui⁹ hōis asin⁹ currit. ⁊ alicui⁹ hōis nullus asinus currit: sūt subcontrarie.

Cap. 3.

(e)Quipollētiarū prima regula erat ista. Negatio preposita facit equipollere suo contradictorio. Cōtra quā regulā arguit̄ sic. Ista ꝓpō: non aliq̄ hōie currēte: tu es asin⁹ non equiualet isti:

nullo hoīe currēte tu es asinꝰ. ergo regl̃a
falsa. ꝯña tꝫ. ⁊ añs ꝓbat̃. Nã pria ē vera: ⁊
secūda est falsa. ergo nulla illaꝝ alteri eq=
pollet. ꝯña tenet. ⁊ añs ꝓbatur. Primo ꝙ
ista sit vera: nō aliquo homine currēte tu
es asinus: qꝛ suum ꝯ̄dictoriū est falsum. s.
aliquo homine currēte. tu es asinꝰ. ꝓba
tur hoc. nam ista propositio hēt tres cās
veritatis. s. qꝛ aliquis homo currit. tu es
asinus. dū homo currit tu es asinꝰ ⁊ si ali=
quis homo currit. tu es asinꝰ. sed quelibꝫ
istarū est falsa. vt bene pꝫ. ergo ⁊ ista. s. ali
quo homine currente. tu es asinꝰ. ¶ 2° ꝓ
batur ꝙ illa sit falsa. s. nullo homine cur=
rente. tu es asinus. qꝛ quelibet suaꝝ cāruꝫ
est falsa. s. qꝛ nullus homo currit. tu es asi
nus. dum nullus homo currit. tu es asinꝰ
si nullus homo currit tu es asinus. ¶ Jō
respondet̃ negādo primā ꝯñam: q̈ infert̃
ꝙ illa regula est falsa. sꝫ deberet sic argui.
nō aliquo hoīe currente. tu es asinꝰ. nō eq
ualet isti. nullo hoīs currente. tu es asinus
⁊ ista ꝯtradicūt. s. aliquo hoīe currente. tu
es asinus. ⁊ nullo homine currente. tu es
asinus. ergo regula falsa. ⁊ tūc nego mino
rem. qꝛ sūt due ꝓpōnes affirmatiue ꝓban
de per suas cās veritatis. q̈ꝝ nulla est ali
cuius quātitatis. Cōsimiliter non seq̃t̃ iste
nō equalēt: nō q̈libet hō aial ē. ⁊ aliq̈s hō
aial nō est. g̊ regula falsa. qꝛ pͥma ē falsa. ⁊
secūda est vera. sed oꝫ addere ī añte: ꝙ ista
ꝯ̄dicūt. q̈libet hō aial est: ⁊ aliq̈s hō aial ñ
est. qđ negat̃ vt ī altero cap. patuit. ¶ 2ª
regula fuit ista. Negatio postposita facit
eq̈pollere suo ꝯ̄trio. ¶ Cōtra. arguitur sic.
ista ꝯña nō valet. quilibet homo aial nō ē.
ergo nullus homo aial est. tamē arguitur
ꝑ regulā. ergo regula falsa. ꝯña tꝫ cū mi=
nori. qꝛ arguit̃ negatiōe postposita. ⁊ ma
iorē probo. añs est veꝝ. ⁊ ꝯñs falsū. g̊ ꝯña
nō valet. ꝙ añs sit veꝝ. ꝓbatū est supra. sꝫ
ꝙ ꝯñs sit falsum. ꝓbat̃. qꝛ suū ꝯ̄dictoriuꝫ
est veꝝ. s. aliquis hō aial est. ¶ Rñdetur
negando ꝙ arguatur ꝑ regulā. Et tūc ad
ꝓbationē: ibi arguit̃ negatiōe postposita.
ergo arguitur ꝑ regulam. argumentū nō
valet. sed oꝫ addere in añte: ꝙ illa sint ꝯ̄=
ria. quilibet homo oē aial est ⁊ nullus hō
aial est. qđ est falsū. qꝛ predicatū vtrobiqꝫ
distribuit̃. Dꝛ ergo ꝙ ista sūt ꝯ̄ria: q̈lꝫ nō
aial est. ⁊ nullus hō aial est. nō tñ negatio
postposita p̄dicato facit primā cū illa ne=
gatione equipollet scđe. sed oꝫ negationē
postponi subō ⁊ p̄poni p̄dicato dñdo q̈lꝫ
hō nulluꝫ aial est. ergo nullus hō aial est.
¶ Itē si negatio postponeret̃ signo ⁊ nō
subiecto: nō argueret̃ ꝑ regulaꝫ dicendo.
nullus nō hō est grāmaticus. ergo q̈lꝫ hō
est grāmaticus. qꝛ ꝯñs est falsum. vt pꝫ. ⁊
añs est veꝝ. qꝛ suū ꝯ̄dictoriū est falsum. s.
aliquis nō hō est grāmaticus. oꝫ ergo ne
gationē negatiue teneri ⁊ postponi subō
dñdo nullus hō nō est grāmaticus. ergo
q̈lꝫ hō est grāmaticus. nūc ꝯña est bona.
sed añs est falsuꝫ. sicut ⁊ ꝯñs. ¶ 3ª regula
erat ista. Negatio p̄posita ⁊ postposita fa
cit equipollere suo subalterno. Cōtra. ar=
guit̃ sic illa ꝯña nō valet: nō q̈libet chime
ra est nō hō. ergo aliqua chimera ē homo
⁊ tñ arguit̃ ꝑ regulā. ergo regula falsa. ꝯse
quentia tꝫ cuꝫ minori. qꝛ arguit̃ negatiue
proposita ⁊ postposita. ⁊ maior ꝓbatur.
Nã añs est veꝝ: ⁊ ꝯñs falsū. ergo ꝯña nō
valet. ꝙ ꝯñs sit falsum manifestū est. sed
ꝙ añs sit veꝝ. probat̃. qꝛ suū ꝯ̄dictoriū ē
falsum. s. q̈libet chimera est non hō. qꝛ ex
isto sequitur ꝙ quelibet chimera est. a. ter
tio adiacente ad scđm adiacens. ⁊ ꝯñs est
falsum. ergo ⁊ añs. Dꝛ ꝙ ista ꝯña nō valꝫ.
non quelibet chimera est non homo. ergo
aliqua chimera est homo. ſm ꝙ ꝓbat ar=
gumentū. nec arguitur per regulam. ⁊ cū
dꝛ. ꝙ arguitur negatiōe proposita. ⁊ post
posita. ergo arguitur ꝑ regulam: nego cō
sequentiā: qꝛ non afferit regula ꝙ quali=
tercūqꝫ preponat̃ ⁊ postponat̃ negatio fa
ciat equipollere suo subalterno. sed opor=
tet ꝙ preponat̃ toti prepositioni: ⁊ post=
ponatur imediate subiecto. ita ꝙ precedat
verbū pͥncipale q̈liter non fit in proposi=
to qꝛ negatio secūda postponit̃ copule. ꝓ
pterea bñ sequitur: nō quelibet chimera ñ
est homo. ergo aliqua chimera est homo.
cōsequentia iam bona est. sed antecedens

est falsum.q2 suum ɔtradictoriũ est verũ.s. quelibet chimera nõ ẽ homo.q2 nulla chimera est hõ.quare ⁊c̃. Cap. 4.

C Apitulum conuersionũ tres continet diffinitiones. Quarum prima est ista. Conuersio simplex est trãspositio subiecti i predicatum.⁊ econuerso manente eadem qualitate ⁊ quãtitate. Cõtra arguit̃ sic.aliqua propositio conuertitur simplr.⁊ tamen mutatur quantitas.ergo diffinitio falsa consequentia tenet.⁊ antecedens probat̃. Nã hec ꝓpositio sor.ẽ aial.conuertitur simpliciter in istam. aliquod aial est sor.q2 hec conuersio non est per accidens.cũ nulla sit vniuersalis:nec per contrapositionẽ propter carentiã termini ifiniti.ergo est conuersio simplex.et tamẽ mutatur quantitas. quoniam ɔuersa est singularis ⁊ ɔuertens est particularis. Eadẽ difficultas põt fieri conuertẽdo istam.homo est aial in istam.aliquod aial est homo.quarũ prima est indefinita: ⁊ altera est particularis.ergo mutatur quãtitas:⁊ tamen est conuersio simplex:q2 non videtur per accidens:nec per contrapositionem. Ideo respondet̃ ꝙ argumentum procedit verbaliter contra diffinitionem et nõ contra sanum intellectum regule.dicatur ergo ꝙ quelibet illarum conuersionum est simplex.⁊ cum dr̃ ꝙ ibi mutatur quantitas.dicitur ꝙ verum est ſm communem modum sumendi quantitatem. sed nõ ſm modũ sumendi regule.eo ꝙ capit ibi quãtitatem pro suppositione.vt ita gloset̃ diffinitio.conuersio simplex est transpositio subiecti in predicatum:⁊ econuerso.manente eadem quantitate.in suppositione. ita ꝙ si in conuersa aliquis terminus supponeret distributiue:determinate:vel discrete eodem modo in conuertente supponit. Et si dicitur ꝙ exẽpla que ibi assignantur sonant ꝙ quantitas sumatur pro vniuersali:indefinita vel singulari: dicitur ſm ꝙ ait Aristoteles primo priorum. Exempla ponimus non vt ita sit. sed vt sentiãt adiscentes. ❡ Secũda diffinitio fuit ista. Conuersio per accidens est transpositio subiecti i predicatum.⁊ econuerso.manente eadem qualitate.sed mutata quantitate. Contra.arguit̃ sic. Ista ɔuersio est per accidens.omnis homo ẽ risibilis.ergo oẽ risibile est homo.⁊ tamen nõ mutat̃ quãtitas.ergo diffinitio insufficiens.tenet cõsequentia cum minori.q2 q̃libet istarũ est vniuersalis.⁊ maior probat̃.nam ista ẽ cõuersio.q2 fit de subiecto p̃dicatũ.⁊ ecõuerso.⁊ nõ ẽ ɔuersio simplex.q2 vlis affirmatiua nõ conuertit̃ simpliciter. nec ꝑ ɔ̃põnẽ ꝓpt̃ carentiã terminoꝝ ifinitoꝝ. ergo ẽ ɔuersio ꝑ accñs. ❡ Rñdet̃ ꝙ cõuersio p̃dicta est ꝑ accidẽs.⁊ cũ dr̃ ꝙ nõ mutatur quãtitas:nego sumẽdo quãtitatẽ ꝓ suppõne.vñ in conuersa supponit ly.hõ distributiue.⁊ ly.risibilis.s.cõfuse tm̃. In ɔuertẽte ãt ecõuerso ly.risibile distributiue.⁊ ly.hõ ɔfuse tm̃. Gloset̃ ergo sic diffõ. Cõuersio ꝑ accñs est transpositio extremorũ. manente eadẽ qualitate.sed mutata quantitãte.i.suppositõe. ❡ Ex ista regula seq̃t̃ pmo:ꝙ illa est ɔuersio ꝑ accidẽs hõ ẽ risibilis.ergo oẽ risibile est hõ.q2 est ɔuersio nõ simplex:nec ꝑ ɔ̃positionẽ.ergo ꝑ accidens. Secũdo sequitur ꝙ iste versus feci. simplr ⁊c̃.non ponitur rõne veritatis. sed magis rõne exẽpli.ex eo ꝙ nõ solum vlis põt ɔuerti ꝑ accñs.imo indefinita: ⁊ particularis. Tertio sequit̃ ꝙ sicut in cõuersione ꝑ accidẽs.ɔuersa ẽ falsa ⁊ ɔuertens vera.ita sit̃ econuerso. Probatur.⁊ facio duas cõuersiones ꝑ accñs. ❡ Prima est ista. Oẽ aial est homo.ergo homo est aial. ❡ Secunda homo est aial.ergo oẽ aial ẽ homo.patet ꝙ in prima conuersa est falsa:⁊ conuertens vera.⁊ in secunda conuersa est vera:⁊ cõuertens falsa. ❡ Tertia diffinitio erat illa. Cõuersio ꝑ ɔ̃positionẽ est transpõ subi in predicatũ ⁊ ecõuerso: manẽte eadẽ quãtitate ⁊ q̃litate.sed mutatis terminis finitis i termios infinitos. Contra argr̃ sic.ipsa implicat cõtradictionem. ergo ipsa est ipossibilis.tꝫ ɔña:⁊ añs ꝓbatur. Nã si i ɔuersa subm ⁊ p̃dicatũ sũt termini finiti.⁊ i ɔuertẽte subꝫ ⁊ p̃dicatũ sũt termini infiniti.sequit̃ ꝙ nulla sit ɔuersio.

ꝯsequētia tȝ:qꝛ terminus finitus nō pt eē termin⁹ infinitus.nec ecōuerso. ver.g.ois hō ē aial. hēt ꝓ subo ly.hō. ꝛ ꝓ p̄dicato ly.aial.ſȝ illa.oē nō aial ē nō homo nō hȝ ꝓ subiecto neqȝ pro predicato aliquē illorum termioꝝ:nec sibi similiū.ergo nulla est cōuersio secunde cuȝ prima. ¶ Respōdet negādo ꝙ p̄dicta diffinitio implicet ꝯ̄dictionē.ꝛ tūc ad argumentū negat̄ consequētia.qꝛ nō dr̄ i diffinitōe ꝙ subiectū fiat p̄dicatū:aut ecōuerso.ſȝ ꝙ fiat trāspō terminoꝝ vel extremoꝝ. vnde pt trāspōi subm in p̄dicatū absqꝫ hoc ꝙ fiat p̄dicatū.ꝛ p̄dicatū pōt trāsponi in subm absqꝫ hoc ꝙ fiat subm.vnde ad hoc ꝙ subm trāsponat̄ in p̄dicatū.sufficit ꝙ fiat p̄dicatuȝ aut pars predicati : modo debito ꝛ regulari:qualr̄ fit in proposito. ¶ Ex p̄dictis sequit̄ ꝙ nulla conuersio ē vlr̄ ꝯsequētia formalis p̄ter cōuersionē simplicē.ꝓbat̄.qꝛ nō cōuersio ꝑ accidēs.qꝛ aliquādo cōuertens ē vera:ꝛ cōuersa falsa. ꝛ econtrario: vt ostēsum ē.nec ēt ꝯuersio ꝑ ꝯpositionē.qꝛ aliqn̄ ꝯuertēs est vera:ꝛ ꝯuersa falsa.ꝛ ecōuerso.qđ ꝓbat̄ sic. Illa est vera chimera nō est animal.ꝛ sua ꝯuertēs est falsa.s. aliqd nō animal nō est nō chimera.qꝛ suū ꝯtradictoriū ē verū.s.oē nō animal est nō chimera vt pȝ per exponentes. Similiter ista ē falsa.ois chimera ē animal.ꝛ tamen sua ꝯuertēs est vera.s.omne nō animal ē nō chimera.vt patet per suas exponentes .s.aliquod non animal est nō chimera . ꝛ nihil ē nō aial.qn illđ sit nō chimera.ergo oē nō aial ē nō chimera.q̄re ꝛc̄. Cap. 5.

I N materia hipotheticaꝝ iferebātur alique regule.quaꝝ p̄ma erat ista. Ad veritatem ꝯditiōalis affirmatiue requiritur ꝙ ꝯ̄dictoriū ꝯn̄tis repugnet an̄ti.ex qua iferebat̄ alia ꝙ ad falsitatē eius reqrit̄. ꝛ sufficit ꝙ ꝯ̄dictoriū ꝯsequentis stet cū an̄te.Cōtra quas regulas arguitur sic. Aliqua ē ꝯditiōalis vera affirmatiua cuius ꝯ̄dictoriū ꝯn̄s stat cū an̄cedēte.ergo regule false. ꝯn̄a tenet ꝛ an̄s ꝓbatur.Cuiuscūqȝ ꝯditionalis affirmatiue an̄s est verū ꝛ ꝯsequēs falsum: ꝯ̄dictoriū ꝯn̄tis stat cū an̄te sed aliqua ē ꝯditionalis affirmatiua vera.cui⁹ an̄s est veruȝ. ꝛ ꝯn̄s falsum.ergo aliqua est ꝯditionalis affirmatiua vera:cui⁹ ꝯ̄dictoriū ꝯn̄tis stat cū an̄te.tȝ ꝯn̄a. qꝛ ē syll'̄s i tertio p̄me figure.ꝓbatur maior. qm̄ si an̄s illius ꝯditionalis est verū ꝛ ꝯn̄s falsuȝ.tūc ꝯtradictoriū ꝯn̄tis ē verū:ꝛ an̄s similiter est verū.ſȝ oia vera stāt simul.ergo cuiuscūqȝ talis cōditiōalis ꝯ̄dictoriū cōsequētis stabit cum antecedēte minorē ego ꝓbo. Nā hec conditionalis est affirmatiua.nisi tu es aial tu nō es hō.ꝛ pȝ ꝙ an̄s ē verū.s.tu es aial ꝛ ꝯsequēs falsuȝ.s.tu nō es homo. ¶ Respōdetur:ꝙ regule date de veritate ꝛ falsitate ꝯditiōalis respiciūt solūmodo ꝯditōnalem denominatā a ly. si.ꝛ non a ly.nisi. Ideo bene ꝓbat̄:ꝙ aliqua ē cōditiōalis vera ꝛ affirmatiua cuius ꝯ̄dictoriū ꝯn̄tis stat cū an̄cedēte.s.cōditionalis denominata a ly.nisi.sed de tali nō est mētio ibideȝ immo de sola cōditionali đnomiata a ly. si. ¶ Secūda regula erat ista. Ad veritatē copulatiue affirmatiue reqrit̄ ꝙ quelibet pars p̄ncipalis sit vera. Ex qua iferebat̄: ꝙ ad falsitatem eius sufficit vnam ptē eē falsā.Cōtra quas arguit̄ sic. Aliqua ē copulatiua affirmatiua vera cuius vna ps principalis ē falsa.ergo regula falsa tȝ cōsequētia. ꝛ an̄s ꝓbat̄. ista est copulatiua vera ꝛ affirmatiua. aliqđ animal ē ꝛ si tu es illud tu es asinus.ꝛ secūda ps p̄ncipalis est falsa.ergo ꝛc̄.ꝯn̄a tȝ.ꝓbat̄.ꝛ prima ps an̄tis.hoc animal est.ꝛ si tu es illđ tu es asinus demōstrādo brunellū ꝛ hoc est aliqđ animal.ergo aliqđ aial est.ꝛ si tu es illud tu es asinus.ꝯn̄a pȝ.qꝛ non vr̄ alius modus ꝓbādi illā copulatiuā:secūda ps an̄tis ēt ꝓbat̄. Nā ista ꝓpō:si tu es illud tu es asinus:nō videt̄ assertiue significare aliud:q̄ꝫ ꝙ si tu es animal tu es asinus sed hoc significatū est falsuȝ.ꝙ si tu es animal tu sis asinus.ergo secūda ps p̄ncipalis est falsa.Dr̄ ꝙ ista copulatiua ē vera.ꝛ secūda pars est vera sicut ꝛ prima ꝛ nego ꝙ significet modo dicto.s. ꝙ si tu es aial tu es asinus.qꝛ tunc relatiuū staret ꝯfuse

tm̄.ꝛ aн̄s determinate:cuius oppositum dictū ē in materia relatiuoꝝ. Dictū est ēt ꝙ̄ licitū est loco relatiuorū ponere añs: vbi seruetur eadē suppositio. sꝫ ly.animal in pma pte stat determinate: ꝛ positū lo co relatiui stat ꝯfuse tm̄:ideo inepte assi- gnat̄ significatū secūde ptis.dicēdo ipam significare ꝙ si tu es animal tu es asinus. debet ergo ꝯuerti relatiuū in suū añs stās determinate.dn̄do secundā ptē significar̄. ꝙ aliqd animal si tu es . tu es asinus. ꝛ hoc est verū:qꝛ hoc si tu es:demōstrando asinū.tu es asinus.ꝛ hoc est aliqd aial. g̊ aliqd aial si tu es:tu es asinus.tꝫ ꝯña re- solubiliter. ℭ3ª regula erat ista.Ad pos- sibilitatē copulatiue reqrit̄ quālibet ptēꝫ esse posēm.ꝛ nullam alteri incōpossibilē. ex qua inferebat̄ ꝙ ad impossibilitatē ei⁹ reqritur ꝛ sufficit vnā ptē esse impossibilē vel vnā alteri incōpossibilē.Cōtra quas re gulas sic arguit̄.Aliqua ē copulatiua af- firmatiua impossibilis:cuius quelibet ps est possibilis:ꝛ nulla alteri repugnat.ergo ambe regule false.ꝯña tꝫ.ꝛ añs ꝓbat̄.Nā ista copulatiua. est impossibilis : omnis hō currit:ꝛ tu es homo:ꝛ tu nō curris.qꝛ ex duabus pmis ptibus sequit̄ ꝯdictoriū tertie in tertio pme figure.vt bene pꝫ intu enti.ꝛ tn̄ quelibet eius pars est possibilis vt patet. probat̄ ꝙ quelibet cuilibet est cō possibilis. Nā iste due sunt ꝯpossibiles. omnis homo currit:ꝛ tu es homo : ꝛ iste sunt cōpossibiles.tu es homo:ꝛ tu nō cur ris.ac ēt iste.tu nō curris.ꝛ omnis homo currit.ergo quelibet cuilibet ē cōpossibi- lis.Jō dicitur:ꝙ iste due regule date non respiciūt nisi copulatiuā factā ex duabus partibus:qualiter nō est in ꝓposito.qꝛ as signatur copulatiua facta d̄ tribus ptib⁹. Si ergo queratur regula generalis possi bilitatis copulatiue. dicitur ꝙ ad possi bilitatē copulatiue reqrit̄ ꝙ quelibet ps sit possibilis:ꝛ ꝙ nulla alteri:vel alijs sit incōpossibilis.qualiter nō est in proposito. quia lꝫ istius copulatiue.quelibet ps cuili bet sit cōpossibilis.nō tn̄ quibuslibet.vn- de ista.ois homo currit:nō ē cōpossibilis

istis.tu es homo.ꝛ tu nō curris similiter ista.tu nō curris.nō est cōpossibilis istis tu es homo.ꝛ ois hō currit.qꝛ ex illis dua- bus singularibus sequit̄ ꝯdictoriū vl̄is. nā seqtur.tu nō curris.ꝛ tu es homo:ergo nō ois hō currit. ℭQuarta regula erat ista.Ad necessitatē copulatiue requiritur quālibet partē esse necessariā:ex qua infe rebat̄:ꝙ ad ꝯtingētiā ipsius sufficit vnaꝫ ptem esse ꝯtingētem:ꝛ nullā alteri incom possibilē.Cōtra secūdam regulam ꝓcedit argumētū factū iā. Sꝫ ꝯ pmā sic arguit̄. aliqua copulatiua est necessaria cui⁹ vna pars ē ꝯtingēs.ergo regula falsa.ꝯña tꝫ: ꝛ añs ꝓbat̄.Et capio istā copulatiuā non nullus de⁹ est:ꝛ tu es hō.ista est neccia.qꝛ suū oppositū ē impossibile. vꝫ nullus de⁹ est:ꝛ tu es hō.qꝛ nō veri⁹ dat̄ ꝯdictoriuꝫ ꝙ̄ ꝑponēdo negationē toti.ꝙ aūt altera pars sit cōtingēs pꝫ de ista.tu es hō q̄ est secūda pars ei⁹. ℭRn̄det̄ ꝙ ista regula sicut ꝛ qualꝫ alia data itelligit̄ de copula tiua affirmatiua:ꝛ nō de negatiua. fm ꝙ in illo cap̄.est exp̄ssum. ℭ5ª regula fu- it ista.Ad veritatē disiūctiue affirmatiue sufficit vnā partē esse verā. Ex qua infere bat̄ ꝙ ad falsitatē ei⁹reqritur quālibet p- tē esse falsam.Cōtra quas regulas argui tur sic. Aliqua disiūctiua est falsa. ꝛ tamē vna eius pars est vera:ergo ambe regule false.ꝯña tenet.ꝛ añs ꝓbat̄. ista est vna disiūctiua falsa oēs hoies sunt asini : vel hoies ꝛ asini sunt asini:ꝛ tamē vna ei⁹ ps est vera.ergo regula falsa.ꝯña tꝫ.ꝛ añs ꝓ bat̄.ꝛ pmo ꝙ ista sit vna disiūctiua. qꝛ in ea cōiūgūtur plures cathegorice p noctā disiūctionis. ꝙ aūt ipsa sit falsa ꝓbatur. Nā quelibet ei⁹pars pncipalis est falsa. ergo ipa est falsa.ꝯña tꝫ:ꝛ añs probatur. qm̄ ista est falsa. Oēs hoies sunt asini.ꝛ ista similiter.hoies ꝛ asini sunt asini.ꝛ iste sunt partes principales.vt pꝫ intuenti.er go ꝛc̄.ꝙ aūt vna ei⁹ps sit vera ꝓbat̄ que- lꝫ istaꝝ ē vera.oēs hoies sunt asini vel ho mines:que est vna ei⁹ pars.ꝛ sil̄r ista. asi ni sunt asini.ergo vna eius pars est vera. ℭRespondetur cū proponitur.oēs ho-

mines sunt asini vel hoies ⁊ asini sunt asi
ni. vtrū opponēs velit eā habere pro co-
pulatiua vel disiūctiua? Si ꝓ copulatiua:
vera est. q2 ambe ꝑtes ꝑncipales sunt ve-
re. ⁊ tunc ad arguimētū dr̄ qḋ nō est ad ꝓ
positū. Si vero habeat̄ ꝓ disiūctiua nega
tur̄ ista. q2 ambe ꝑtes ꝑncipales sunt fal-
se: sicut ꝓbatū est. Et cū dr̄ vna eius pars
est vera cōcedo. nulla tn̄ pars ꝑncipalis ē
vera de qua intelligit regula: ꝯcedit̄ ergo
cōclusio ꝙ aliq̄ disiunctiua est falsa. ⁊ tn̄
vna eiꝰ ꝑs est vera sȝ hoc nō est ꝯ̄ regulā.
q2 intelligit de ꝑncipali: qualr̄ nō ē in ar-
gumēto assumpto. ¶ Sexta regula fuit
ista. Ad possibilitatē disiūctiue sufficit vnā
ꝑtē eē possibilē. ⁊ ad impossibilitatē eius
reqritur quālibet eiꝰ ꝑtē eē impossibileȝ.
Cōtra ambas regulas arguit̄ sic. aliqua ē
disiūctiua affirmatiua īpossibilis: cuiꝰ q̄lȝ
pars ꝑncipalis ē possibilis. ergo ambe re
gule false. cōsequētia tȝ: ⁊ aṅs ꝓbat̄. Nā
ꝯtingenter tu es vel tu nō es. supposito ꝙ
aduerbiū determinet totū. ⁊ tn̄ quelȝ eius
pars ꝑncipalis est possibilis. ergo ⁊c̄. ꝯn̄a
tȝ. ⁊ ꝑma ꝑs aṅtis ꝓbat̄. q2 suū oppositū
est nec̄ium. valȝ. nec̄io tu es vel tu nō es.
⁊ scḋa ꝑs ēt pȝ. q2 quelibet istaꝝ ē possi.
tu es: tu nō es. Jō respōdet̄: ꝙ regula itel
ligit̄ de disiūctiua affirmatiua hypotheti
ce ꝓbanda: ⁊ nō cathegorice: qualr̄ nō est
in ꝓposito. eo ꝙ quelȝ istaꝝ cōtingenter
tu es vel tu nō es. necessario rex sedet: vel
nullus rex sedet. est exponibilr̄ ꝓbāda: si
cut iste: ꝯtigēter tu es nec̄io deꝰ est. ¶ 7ᵃ
regula erat ista. Ad necessitatē disiūctiue
affirmatiue sufficit vnā ꝑtē esse nec̄iam:
vel oēs inuicē ꝯ̄dici. Ex qua sequebat̄ ꝙ
ad ꝯtingētiā eiusdē reqrit̄ quālibet ꝑtē eē
ꝯtingētē: ⁊ nullā alteri repugnare. Cōtra
istas regulas arḡr. Aliqua est disiūctiua
necessaria: cuiꝰ quelibet pars ē ꝯtingēs: ⁊
nulla alteri repugnat. ergo ambe regule
false. ꝯsequētia tenet: ⁊ aṅs ꝓbatur. Naȝ
ista disiunctiua est nec̄ia. antixp̄s nō est al-
bus: vel antixp̄s est coloratus. ⁊ quelȝ eiꝰ
ꝑs ē cōtingēs ⁊ nulla alteri repugnat. er-
go ⁊c̄. aṅs ꝓbat̄ ꝓ qualȝ ꝑte. ⁊ ꝑmo ꝙ ista
sit nec̄ia. q2 suū oppositū ē īpossibile. vȝ an
tixp̄s ē albus: ⁊ antixp̄s nō ē coloratꝰ. Se
cūda ꝑs pȝ. scȝ ꝙ quelȝ eiꝰ ꝑs sit ꝯtingēs.
q2 indifferēter pōt eē vera ⁊ falsa: vt bene
pȝ. Tertia ēt ꝑs pȝ. s. ꝙ nulla illaꝝ ꝑtiū al
teri repugnat. q2 possibile ē ꝙ antixp̄s sit
niger q̄ posito he forēt simul vere. ātixp̄s
nō ē albꝰ: ⁊ ātixp̄s ē coloratꝰ. g̃ nō inuiceȝ
repugnāt. Respōdet̄: ꝙ diminute recita-
ta ē regula ꝯtingētie disiūctiue. Sȝ oȝ plꝰ
addere. s. ꝙ ꝯ̄dictoria ꝑtiū nō repugnent.
Nūc ad ꝓpositū disiūctiua ꝓposita ē ne
cessaria ⁊ quelibet eiꝰ ꝑs ē ꝯtingēs. ⁊ nul-
la alteri repugnat. sed opposita illarū ꝑ-
tiū repugnāt. vȝ. antixp̄s ē albus. antixp̄s
nō ē coloratꝰ. q̄re nihil ꝯ̄ regulā. ¶ Notā
dū ꝙ ꝯ̄ quālibet istaꝝ regulaꝝ ꝯtētarum
in mā hypotheticarū pōt argui ex assigna
tione hypothetice negatiue vel ꝑtis n̄ ꝑn
cipalis. vbi ergo tales obiectiones ꝓcede
rēt dicat̄ regulas hypotheticarū in nega-
tiuis nō tenere: neqȝ ēt de ꝑtibus non ꝑn
cipalibus. q̄re ⁊c̄.

Cap. 6.

M Ateria p̄dicabiliū quasdā cōtinet
diffinitiōes: q̄rum prima erat ista
Genꝰ est terminus vniuocus p̄di
cabilis in qd: de pluribꝰ differētibus spē
vt aial. Cōtra istā diffinitionē arguit̄ sic.
ly. corpus animatū ē genus. ⁊ tn̄ nō est ter
minus vniuocus. ergo diffinitio insuffici-
ens. tenet ꝯn̄a cū maiori. ⁊ minorē probo.
Nā omnis terminus vniuocus ē terminꝰ
simplex. sed ly. corpꝰ animatū: nō ē termi
minꝰ simplex. ergo nō est terminus vniuo
cus. Dr̄ ꝙ ly. corpus aiatū: nō est genꝰ nec
ly. aial rōnale. q2 qd̄lȝ genꝰ dȝ esse termi-
nus simplex. Et si allegaret̄ Porphyrius
ponēs terminū istum pro gn̄e: dr̄ ꝙ po-
suit nō ꝙ ita eēt: sȝ gr̄a exēpli. aut q2 caruit
termio simplici. loco. g̊ istiꝰ termini. corpꝰ
aiatū: dȝ pōi vnꝰ istoꝝ simpliciū viuēs. vl̄
viuū. mediās iter ly. aial. ⁊ ly. corpꝰ. vn̄ oē
aial ē viuēs. sȝ nō ecōuerso. similr̄ oē viuēs
ē corpꝰ. ⁊ n̄ ecōuerso. loquēdo ḋ viuēte cō
posito ex mā ⁊ forā. ly. aial rōale. g̃ frustra
positū ē ꝓ gn̄e. q2 ē diffinitio hoīs. sȝ iō po
suit Porphyriꝰ: q2 sequebat̄ opinionem

Platōis ponētis celū eē aīal rōnale: cui⁹ opinionē negam⁹ ad pñs. ¶ Secūda dif finitio erat ista. Gñs gñalissimū ē qd cū sit genus nō pōt esse spēs. Ex qua inferebat alia ꝙ gen⁹ subalternū ē illud: qd cū sit gen⁹ pōt esse spēs. Cōtra istas diffinitiones sic argr. ly. suba ē gen⁹ gñalissimū. ꝛ pt eē spēs. ergo diffinitiōes insufficiētes. tꝫ ꝯña cū maiori: ꝛ minorē ꝓbo. Naꝫ ly. suba pōt ꝯuerti cū isto termino hō. ḡ pōt eē spēs. ꝯña tenet. ꝛ añs similiter p nouā ipositiōeꝫ. ¶ Rñdet ꝙ argumētū ꝟbalr ꝓcedit. ꝛ nō ꝯ intellectū diffinitionū. pria nāqꝫ sic intelligit gen⁹ generalissimū est illō qd cū sit gen⁹ nō pt eē spēs: sic adeqte significādo. Nūc ad ꝓpositū ly. sube. pt eē spēs. sꝫ ñ sic adeqte significādo. s. subaꝫ. ¶ Tertia diffinitio pncipal fuit ista. Species ē termin⁹ vniuocus nō supmus: pdicabilis i qd de plibus. Contra argr sic ly. suba: est terminus vniuocus nō supmus pdicabilis i qd de pluribus. ꝛ tñ nō ē spēs ergo diffinitio insufficiēs. tenet ꝯña cū minori: ꝛ maior ꝓbat. Nā ꝙ ly. suba pdicetur de plurib⁹: in qd pꝫ. ꝛ ꝙ sit terminus nō supmus. ꝓbat. Nā aliqs terminus est supra eū. ergo nō ē supremus. ꝯña tꝫ ꝛ antecedēs ꝓbatur de isto termino ens: qui ē supra istū terminū suba. qr oīs suba ē ens ꝛ nō ecōtra. ¶ Rñdet ꝙ queadmodū ly. suba ē gen⁹ gñalissimū: ita ē termin⁹ supremꝰ. ꝛ cū dr. ly. ens ē supra eū. nego. qr superioritas ꝛ iferioritas ñ repit nisi i pdicamēto. ꝛ ly. ens. ñ ē i pdicamēto. ḡ ñ ē. s. nec infra. Et cū dr oīs suba ē ens. ꝛ ñ ecōuerso. ergo ly. ens. ē termin⁹ supior. nō valet cōsequētia. sꝫ bene sequit. ergo ē terminus cōior. vel por. sicut nō sequtur. oīs substantia est hō vel nō homo. ꝛ nō ecōuerso. ergo ly. homo vel nō hō. ē terminus supior. nullus eniꝫ terminus ꝯpositus ē supra vl infra aliquē terminū pdicamētalē. ¶ 4ª diffinitio fuit ista. Spēs spālissima est terminus q cū sit spēs nō pt eē gen⁹. Et q̄ inferebat ꝙ species subalterna est termin⁹: q cū sit species pōt eē genus. Contra arguit sic. iste termin⁹ homo: ē species specialissima. ꝛ pōt eē gen⁹. ergo neutra diffinitio sufficiēs. ꝯsequētia tenet cū maiori. ꝛ minor ꝓbat. qr pt ꝯuerti cū illo termino. animal. Dr ꝙ argumētū nō ꝓcedit ꝯ intellectū regule q ē iste. spēs specialissima est terminus. q cū sit species nō pōt eē gen⁹. sic adequate significādo. sicut ly. hō. sꝫ iaꝫ in ꝓposito si ly. homo ꝯuerteret cū ly. animal. nō adequate significaret hominem. ¶ Quinta diffinitio fuit ista. Differētia ē terminus vniuocus pdicabilis i quale essentiale. Cōtra arguit sic. ly. rōnale. ē differētia. ꝛ tamē nō est terminus vniuocus. ergo diffinitio insufficiēs tenet cōsequentia. ꝛ antecedēs ꝓbat. nā significat hoīeꝫ sub rōne qua sensitiuum ꝛ intellectiuū. ꝛ significat āgelū sub rōne intellectuū solūmodo. ergo diuersis rōnibus. ¶ Rñdet ꝙ ly. rōnale. quod diuidit aīal: quādo dr animaliū aliud rōnale. aliud irrōnale. non significat nisi hominē. qr nō significat nisi animal rōnale. sed nullus angelus est aīal rōnale. ergo nō significat angelū. ꝛ ita vnū assumptū fuit falsū. ¶ Sexta diffinitio fuit ista. Propriū est terminus vniuocus pdicabilis de pluribus in eo ꝙ q̄le accidētale cōuertibiliter. vt risibile qd predicat de sor. ꝛ pla. accidētaliter conuertibiliter. Cōtra istā diffinitionē arguit sic. ly. risibile: est ꝓpriū. ꝛ tñ nō pdicatur de plurib⁹ cōuertibiliter. ergo diffinitio insufficiēs. tꝫ ꝯña cū maiori. ꝛ minor ꝓbat. nā ly. risibile pdicat de sor. ꝛ pla. ꝛ nō ꝯuertibilr. qr sor. ꝛ risibile nō cōuertūt: vñ nō sequtur risibile currit. ergo sor. currit. ergo ꝛc. ¶ Dōm. ꝙ ly. ꝯuertibilr i diffinitiōe nō respicit ly. plurib⁹. sꝫ illō rōe cui⁹ de talib⁹ pdicat. vꝫ. subm qd ē iste termin⁹. hō. cuꝫ q̄ ꝯuertit iste termin⁹. risibile. vñ ista ꝯña nō vꝫ ly. risibile. pdicat d sor. ꝛ pla. ꝛ nō ꝯuertit cū illis. ḡ nō ꝯuertit. arguit. n. ab inferiori ad suū supius negne ꝓposita. ¶ Septia diffinitio erat ista. accidēs est termin⁹ vniuocus pdicabilis de pluribus in q̄le accidētale nō ꝯuertibilr. contra istā diffinitionem arguit sic. nā iste terminus h albedo. est accidens: qr est termin⁹ ac-

cidẽtalis: ⁊ tñ nõ est predicabilis de plib⁹
q̄ est termin⁹ discret⁹: ergo diffinitio isuf-
ficiens. Soluit̃ hoc argumẽtũ p distictio
nẽ: dñdo q̄ accidẽs põt sumi large p omi
termino accñtali cõi vel discreto. ⁊ sic non
sumit̃ in ppposito. Alio mõ p termino acci
dẽtali cõi: ⁊ sic diffinit̃ ad pñs. ⁊ fm istuȝ
modũ pȝ q̄ iste termin⁹: h̄ albedo non est
termin⁹ accñtalis: nec ẽ plurib⁹ ↄpetẽs ac
cidẽtaliter. ¶ 8ª diffinitio erat ista. Pre
dicatio directa ẽ illa in q̄ supi⁹ p̄dicat̃ de
suo iferiori. Indirecta aũt ecõuerso. Con-
tra istas diffõnes arguit̃ sic. q̄ ex illis se-
q̄t̃ q̄ aliq̄ ẽ p̄dicatio q̄ nec ẽ directa nec i-
directa. vt hõ ẽ hõ. aial ẽ aial. q̄ nec supi⁹
nec iferi⁹ p̄dicat̃. Iõ rñdet̃ ↄcedẽdo ↄclõ-
nẽ. ¶ Ultima diffinitio fuit ista. Predi-
catio eẽntialis est illa i q̄ supi⁹ p̄dicatur d̃
suo iferiori: vel dr̃ia de aliq̄ istoꝝ aut ecõ
uerso. ¶ Cõtra istã diffõnẽ arguit̃ sic. hõ
nõ ẽ aial: nõ ẽ p̄dicatio eẽntialis: ⁊ tñ supi
us p̄dicat̃ d̃ suo iferiori. ergo diffõ insuffi
ciẽs. tȝ ↄña cũ minori. ⁊ maiorem pbo. q̄
ista p̄dicatio ẽ ipoſſis. Rñdet̃ q̄ aliq̄ p̄di-
catio essential̃ ẽ ipoſſis: Silr̃ aliq̄ p̄dicatio
ↄtingẽs ẽ p̄dicatio eẽntialis. vt tu es hõ. ⁊
antixp̃s ẽ aial. ¶ Itēȝ aliq̄ p̄dicatio necĩa
ẽ p̄dicatio accñtalis. vt hõ ẽ risibilis. aial ẽ
quãtũ: aut coloratũ. q̄re. ⁊c.

Cap. 7.

Nã mã sylloꝝ est aliq̄lr obijciẽdũ: vt q̄ nõ expresse ẽ platũ ad lucẽ re
ducat̃. De p̄mo arg̃r pbãdo isuffi
cientiã figuraꝝ sic. q̄ttuor sunt figure. er-
go diminute tres assignãt̃. ↄña tȝ. ⁊ añs p
bat̃. nã iste ẽ optim⁹ syll's. ois hõ ẽ aial. oẽ
aial est suba. ergo ois hõ ẽ suba. g̃ ẽ sill's
alicuius figure ⁊ nõ prime: q̄ qd̃ subijcit̃
in p̄ma nõ predicat̃ i secũda: nec ẽ scd̃e fi-
gure. q̄ nõ predicat̃ idẽ in vtraq̄ȝ. nec ter
tie. q̄ nõ subijcit̃ idem i vtraq̄ȝ. g̃ oȝ dare
q̄rtã figurã: in q̄ illd̃ qd̃ p̄dicat̃ i p̄ma su-
bijciat̃ i scd̃a. Rñdet̃ q̄ nõ sũt ples figur̃
q̄ tres. nec syll's ppposit⁹ constituit q̄rtaȝ
figurã. q̄ est i p̄ma figura. ⁊ in p̄mo mõ.
nec dictũ ẽ q̄ nõ ↄstituat p̄mã figurã. q̄ ẽ
i p̄ª figura ali⁹ syll's q̄ ille cui⁹ subm p̄me
ppõnis ẽ p̄dicatũ scd̃e. sȝ dicebat̃. si subȝ
p̄me ẽ p̄dicatũ s̄e. sic resultat p̄ª figura. d
cat̃ g̃ q̄ ille syll's ↄstituit p̄mã figuraȝ: c⁹
subȝ vni⁹ p̄misse ẽ p̄dicatũ alteri⁹. ¶ 2º ar
guit̃ isufficiẽtia modoꝝ p̄me figure sic syl
logizãdo. nullũ aial ẽ lapis. q̄lȝ hõ ẽ aial.
g̃ aliq̄s hõ nõ ẽ lapis. iste ẽ syll's p̄me figu
re. ⁊ tñ nõ ẽ i aliq̄ illoꝝ nouẽ modoꝝ. vt pȝ
discurrẽdo p oẽs. ergo ples sũt q̄ noueȝ.
¶ Itẽ syllogizat̃ sic. Oẽ aial est suba. ois
hõ ẽ aial. ergo hõ ẽ suba. iste syll's ẽ p̄me fi
gure. ⁊ tñ nõ ẽ i aliq̄ illoꝝ nouẽ modoꝝ. vt
pȝ ituẽti. nisi forte diceret̃ q̄ esset i bara-
liptõ. nec h̄ euadit. q̄ baralipton ↄcludit
idirecte. ⁊ p̄dict⁹ syll's ↄcludit directe. g̃
⁊c. Dicitur q̄ primus syllogismus est i ce
larent: nõ imediate: sed mediate. q̄ ex pri
mis premissis cõcluditur in: celarent: nul
lus homo est lapis. ex qua sequit̃ formali
ter: q̄ aliquis hõ nõ est lapis in figura de
i esse. Consimiliter est dicendũ ad secũdũ
syll'm. q̄ est i primo prime figure nõ ime-
diate: sed mediate ↄcludendo istã ↄclusio
nem i figura de in esse ex ppria ↄclusione.
vñ iste syll's est imediate i primo prime.
oẽ aial est substãtia. quilibet homo ẽ aial.
ergo q̄libet hõ est suba. q̄ nõ exigit̃ aliqd̃
mediũ ad h̄ q̄ sit i p̄mo p̄me figure. sȝ ali
us syll's ẽ mediate: q̄ nõ seq̄t̃ cõclo ista:
nisi mediate ista subintellecta. s. q̄libet hõ
est suba tãq̄ ab vl'i ad suã subalternã. Et
si ex his ↄcluderet̃ q̄: barbara: vl' celarẽt:
ↄcludit idirecte: vel idefinite: vel particu
lariter: ↄcedo nõ imediate sed mediate.
¶ Tertio ostẽdo isufficiẽtiã moꝝ s̄e figu
re sic arguendo. Nullus lapis ẽ aial: q̄li-
bet hõ est aial. ergo aliquis hõ nõ ẽ lapis.
Uel sic quilibet hõ est aial. nullus lapis ẽ
aial. ergo nullus hõ est lapis. q̄libet istoꝝ
sylloꝝ est i secũda figura. ⁊ nõ in aliquo il
loꝝ quattuor modoꝝ. vt pȝ discurrẽdo p
singulos. Nã prim⁹ syllogismus istorum
duoꝝ: ↄstat ex duab⁹ vl'ibus ↄcludẽtib⁹ p-
ticularẽ. ⁊ scd̃s ↄcludit idirecte: q̄liter non
reperit̃ in aliquo illoꝝ quattuor modoꝝ.
Respondetur vt pri⁹: q̄ p̄mus est media
te i cesare. q̄ ex ppria ⁊ imediata ↄclusiõe
eius sequitur ↄclusio adducta formaliter.

scđs vo est i camestres ēt mediate. q2 ex ꝓ pria ⁊ imediata cōclusiōe eius seqͭ ꝯclusio illiꝰ syllī ꝑ cōuersionē simplicem. ¶ 4° ondo isufficientiā mōꝝ tertie figure sic ar guēdo. Ois hō est suba. ois hō ē aial. ergo qdā suba ē aial. vel sic. qlibet hō ē risibilis. aliqs hō est vnꝰ hō. ergo aliqđ risibile est vnꝰ hō. isti sūt optimi sylli i tertia figura: ⁊ nō in aliq̄ mō. q2 oēs modi tertie figure cōcludūt directe. ⁊ p̄dicti sylli ꝯcludūt indirecte. ergo ⁊c̄. Jō dr̄ vt priꝰ: ꝙ ꝑ mus ē i. darapti. ⁊ scđs i datisi nō imediate s3 mediate: ꝑ ꝯuersionē simplicē immediate ꝯclusiōis. ⁊ ita nō ē icōueniēs ꝙ modi tertie figure cōcludāt idirecte nō imediate s3 mediate solū. q̄re ⁊c̄. Cap. 8.

a Rguitͬ cōiter ꝯ figuraꝝ mōs ꝓbando syllōs factos in illis aliq̄liter nō tenere. Et ꝑmo ꝯ primum modū ꝑme figure. nā iste sylls nō valet. ois hō vel asinꝰ est asinꝰ. oē risibile est hō vel asinus. ergo oē risibile est asinꝰ. Et ponitͬ in ꝑmo ꝑme figure. ergo modꝰ iste insufficiens. ꝯn̄a t3 cū maiori. q2 oia req̄sita ad primū prime insufficiēter exꝑmuntͬ. ꝙ aūt iste sylls nō valeat. probatͬ. ꝯn̄s ē falsum ⁊ an̄s verū. probatͬ. Nā minor ē vera: vt p3 ex suis exponentibꝰ. ⁊ maiorē ꝓbo inductiue. Jste homo vel asinꝰ ē asinꝰ ⁊ ille homo vel asinꝰ ē asinꝰ. ⁊ sic de singulis. ⁊ isti sūt oēs hoies. ergo ois hō vel asinus q̄ asinus. p3 ꝯn̄a a singularibꝰ sufficienter enumeratis ad suā vl̄em. ¶ Rn̄detͬ querendo de subo distributiōis illius vl̄is. ois homo vel asinꝰ est asinꝰ. quid distribuitͬ. vtrū totū disiunctū: vl̄ prima ps solūmodo. si totū disiunctū. nego maiorē ⁊ ad ꝓbationē adductā. dico ꝙ q̄libet singularis in q̄ demonstratͬ hō est falsa. ideo ista est falsa. iste hō vel asinꝰ est asinus. demonstrādo hoiē3. q2 significat ꝙ hoc qđ est hō vel asinus. ⁊ hoc est falsū. Si aute3 solūmō prima ps distribuitͬ. nego ꝯn̄am. q2 plus predicatͬ in minori q̄3 fuerit distributum i maiori. Unde nō o3 ꝙ subm totius ꝓpōnis maioris predicetͬ in minori. sed sufficit ꝙ subm distributiōis ita ꝙ s3

istam rn̄sionē vl̄is que est maior h3 subm distributiōis: qđ est prima ps disiūcti. et h3 subm ꝓpōnis. qđ est totū disiūctū. primū subm expedit p̄dicari i minori: ⁊ non secūdū. nec de tali intelligitͬ regula ꝑme figure. ¶ Cōtra secūdū modum arguitur sic. iste sylls nō valet. nulla cōclusio est vera. sed ois cōclusio facta in celarent. ē cōclusio. ergo nulla cōclusio facta in celarēt est vera. ⁊ tn̄ iste sylls est in celarent. ergo ⁊c̄. Minor p3. q2 sunt oia requisita. ⁊ maior probatͬ ponēdo ꝙ sylls factus sit. ois sylls. quo posito an̄s illius sylli est veru3 pro q̄libet pte. ⁊ ꝯn̄s falsū. q2 falsificat se. Jdeo dr̄ vt i mā insolubiliū: ꝙ dictꝰ sylls nō est i tertio prime. q2 ꝯclusio est ꝓpō insolubilis hypothetice significās q̄lis nō est aliq̄ ꝑmissaꝝ. ¶ Contra tertiū prime figure arguitͬ sic. iste sylls non valet. cuiuslib3 hominis asinus currit. brunellus est hois asinus: ergo brunellus currit. ⁊ tn̄ arguitͬ s̄m tertiū modū. ergo modus insufficiēs ꝯn̄a t3 cu3 minori. ⁊ maiorem probo. Et pono ꝙ quilibet homo hēat duos asinos quorū vnus currat ⁊ alius nō. de q̄rū numero nō currentiū sit brunellus. quo posito an̄s ē veꝝ. vt p3. ⁊ ꝯn̄s ꝯ casum. Jdeo dicitur ꝙ argumentū nō valet: q2 plus p̄dicatͬ i minori q̄3 fuerit distributū i maiori. Nā distributū i maiori fuit p̄cise ly. hominis. ⁊ p̄dicatū miōris erat hoc totū hominis asinus. S3 forte dicitͬ ꝙ adhuc fuit argumētū sic arguēdo. Cuiuslibet hoīs asinus currit. brunellus ē hois. ergo brunelus currit. Dicitͬ ꝙ nōdum ē sylls i tertio ꝑme. q2 in obliquis casibꝰ: o3 sub3 maioris p̄dicari i minori i recto sic dicendo. brunellus ē hō. ⁊ hoc negatͬ ꝓpterea bene sequitͬ. cuiusl3 hominis asinus currit sor. est hō. ergo sor. asinꝰ currit. ¶ Notādum circa illū modū ꝙ si aliq̄ ꝑmissarum non fuerit q̄3ta nō arguitͬ tūc s3 instū modu3 vt necessario ois hō est aial. sor. ē hō. ergo necio sor. ē aial. ¶ Jtē ois hō ē aial. sed tn̄ risibile ē hō. ergo tm̄ risibile ē aial. i qualibet. n. haꝝ ꝯn̄aꝝ ē an̄s veꝝ. ⁊ ꝯn̄s falsu3 nō ē. ergo aliqs istoꝝ paralogismorū syl

logisimus i dari. qꝛ i pmo maioꝛ nõ ē ali-
cuius qꝫtitatis. qꝛ ē modalis de sensu cõ-
posito: ⁊ i secũdo mioꝛ nõ ē alicuius qꝫti-
tatis: qꝛ ē exclusiua pꝛimi oꝛdinis. Cõtra
quartũ pꝛime arguit̃ sic. iste syll's nõ valz.
Oē aial si ē rudibile nõ est hõ. sꝫ tu es aial
si es rudibilis. ergo tu nõ es hõ. ⁊ tñ argr̃
fm istũ modũ. ergo ē isufficiens. ꝯña tꝫ. ⁊
aña pbat̃. nã cõseques ē falsuꝫ: vt pꝫ ⁊ qlꝫ
pmissarũ ē vera. s. tã scđa qꝫ pꝛia. vt pꝫ per
exponẽtes. Nã aliqđ aial si ē rudibile nõ
ē hõ. ⁊ nullũ ē aial qn illud si ē rudibile ñ
sit hõ. pꝫ ēt ex oibus suis singularibus: q̃
rũ quelꝫ ē vera. Respõdet̃. vt in pꝛimo ꝙ
si totũ cõditionatuꝫ distribuit̃: negat̃ ma
ioꝛ. ⁊ tũc ad argumẽtũ. dico ꝙ non bene
exponit̃. Pꝛimo: qꝛ ē vl'is negatiua q̃ nõ
exponit̃. Scđo: qꝛ nõ debite assignat̃ scđa
exponẽs: q̃ deberet eẽ ista. ⁊ nihil ē aial si
ē rudibile. qn istud nõ sit hõ qđ ē falsum.
qꝛ aliqđ ē aial si ē rudibile: qđ ē hõ. Naꝫ
hoc est hõ. demõstrãdo hoieꝫ. ⁊ hoc est ani
mal si ē rudibile. g̊ ⁊c̃. ¶ Item multe sin
gulares sũt false. vt h̃ aial si ē rudibile nõ
ē hõ. demõstrãdo hoieꝫ. qꝛ dꝫ sic resolui
hoc nõ ē hõ. ⁊ hoc ē aial si est rudibile: qua
rũ pꝛia est falsa. Si autẽ dicit̃ in pncipio
ꝙ distribuit̃ solũ pꝛima pars cõditionati
tũc pꝫ ꝙ ꝯña non valet: qꝛ plus pdicat̃ in
minoꝛi qꝫ fuerit distributũ i maioꝛi. Ideo
debuit sic argui. Oē aial si ē rudibile non
est hõ. sed tu es animal. ergo tu si es rudi
bilis non es homo. conceditur cõsequen-
tia ⁊ ꝯñs. ¶ Notãdũ tñ ꝙ in pdictis ⁊ in
ceteris modis: oꝫ mediũ terminũ sp sup-
ponere pcise p eodẽ vl' p eisdẽ. iõ nõ va-
let iste syll's. null⁹ hõ ē mulier. berta ē hõ.
ergo berta nõ ē mulier. qꝛ mioꝛ debuit eẽ
talis. berta ē aliquis homo que negatur.
¶ Cõtra ceteros modos pꝛime figure nõ
arguo. qꝛ ex pdictis pñt elici obiectiones
ꝯ alios modos sufficiẽter. ¶ Cõtra pmuꝫ
fe figure arguit̃ sic. ista ꝯña nõ valet. ois
de⁹ suba nõ ē. ois pꝛima cã sba ē. g̊ ois p
ma cã de⁹ nõ est. qꝛ añs veꝝ. ⁊ ꝯñs falsuꝫ.
⁊ tamẽ ē syll's i pmo fe. ¶ Respondet̃ ꝙ
talis syll's nõ i pmo fe. qꝛ talis dꝫ fieri ex

negatiuis d ꝯsueto mõ loq̃ndi: ⁊ nõ d icõ
sueto: q̃lr fit in ppposito. qꝛ oẽs negatiue
sunt de icõsueto mõ loquẽdi. ex q̊ pdicatũ
pcedit negationẽ. sꝫ bene seq̃retur. ois ds
nulla suba est. ois pꝛima cã suba est. ergo
ois pma cã de⁹ nõ est. sꝫ maioꝛ est falsa si
cut ⁊ ꝯclusio. hoc argumẽtum potest re-
duci ad oẽs alios modos isti⁹ figure p trã
spõnem pmissarũ: aut p mutationẽ qꝫtita
tis. ¶ Cõtra pꝛimũ modũ tertie figure ar
guit̃. Iste syllogismus nõ valet. cuiuslꝫ ho
minis asin⁹ currit. cuiuslꝫ hois asin⁹ q̃escit.
ergo asin⁹ q̃escẽs ē asin⁹ currẽs. qꝛ in casu
supioꝛi ē antecedẽs veꝝ: ⁊ ꝯsequẽs falsũ. ⁊
tamẽ ē i pmo tertie figure. Dr̃ ꝙ nõ ē i da
rapti: qꝛ sic pmisse fiũt ex recto ⁊ obliq̃ ita
ꝯclusio dꝫ fieri. iõ dꝫ sic ꝯcludi. ergo asi-
nus q̃escẽs ē alicui⁹: cuius ē asin⁹ currẽs
vnde ly. asin⁹: nõ ē ps subiecti i pmissis. sꝫ
ps pdicati. iõ dꝫ poni i cõclusione. ¶ Con
tra scđꝫ modũ t̃tie figure argr̃. Iste syll's
nõ valet. ois hõ vel asinus nõ ē hõ: ois hõ
vel asinus ē risibilis. g̊ risibile nõ ē hõ. qꝛ
ãtecedẽs ē veꝝ: vt pꝫ ex suis exponẽtibus:
vel singularib⁹. ⁊ ꝯseq̃ẽs ē falsuꝫ. ¶ Res
põdet̃ ꝙ si in q̃libet pmissarũ disiunctum
totũ distribuit̃ quelꝫ illaꝝ ē falsa. ⁊ hꝫ ml'
tas singulares falsas. Nã pmo vniuersal'
q̃lꝫ singularis ē falsa: in q̃ demõstrat̃ hõ:
⁊ secũde quelꝫ singularis ē falsa i q̃ demõ
strat̃ asin⁹. vt pꝫ ex suis resoluẽtib⁹. Si ãt
nõ distribuit̃ totũ disiũctum. sꝫ pꝛima ps
solũmodo: nõ aguit̃ tunc in secũdo tertie.
qꝛ in tali mõ oꝫ totũ subiectũ ppõnis di-
stribui: qualiter nõ fit i pposito. ¶ Cõtra
alios modos hui⁹ figure spãlr nõ arguo.
Pꝛio: qꝛ he due obiectiões ad oẽs alios
mõs possũt reduci. Scđo: vt vitẽ plixitatẽ
scripture faciẽtis tediũ in animo studẽtiũ.
¶ Et sic ē finis obiectionũ ꝯ sũmulas. Et
incipit vltim⁹ tractat⁹ hui⁹ opis q de obie
ctiõib⁹ ꝯ ꝯsequentiaꝝ regulas intitulatur
eas foꝛtificando. Cap. I.

Ost sũmulaꝝ obiectionũ decla
ratã notitiã: seq̃t̃ vltio vt i initõ
ē pmissũ ꝯñaꝝ rõnib⁹ foꝛtificat̃
mãm. arguo igr̃ ꝯ pꝛimã ⁊ pꝛincipalẽ re-

gulã q̃ fuit ista. Consequentia bona est illa cuiꝰ ꝯ̃dictoriũ ꝯñtis repugnat añti: ex qua īferebat̃ alia: ꝙ ꝯña mala ē illa cuiꝰ cõtra dictoriũ ꝯñtis stat cũ añte. Contra arguit̃ sic. aliqua est ꝯña bona. ⁊ tñ ꝯ̃dictoriũ ꝯñ tis stat cũ añte. g̊ ambe regule false: ꝯña tꝫ ⁊ añs ꝓbat̃. ista ꝯña est bona. Tu credis p̃cise ꝙ aliq̄s hõ decipit̃. g̊ aliq̄s hõ deci pit̃: ⁊ tñ ꝯ̃dictoriũ ꝯñtis stat cũ añte. g̊ pri ma ps añtis ꝓbat̃. qm̃ seq̄tur. tu credis p̃ cise ꝙ aliq̄s hõ decipit̃. ergo tu credis p̃ cise veꝝ. vl̃ tu credis p̃cise falsũ. Si tu cre dis p̃cise verũ. ⁊ tu credis p̃cise: ꝙ aliq̄s hõ decipit̃. ergo aliquis homo decipi- tur. Si tu credis precise falsum. ergo tu deciperis. ⁊ tu es aliquis hõ. ergo aliq̄s hõ decipit̃. Scd̃a ps añtis ꝓbat̃. ⁊ pono antecedẽs i cãu. cũ h̊ ꝙ nullus aliꝰ a te de cipiat̃. Isto posito tu credis p̃cise ꝙ aliq̄s hõ decipit̃. ⁊ nullus hõ decipit̃. g̊ ꝯ̃dicto riũ ꝯsequentis stat cũ añte p̄mã p̄tẽ conse quẽtꝫ põit casus: ⁊ scd̃aꝫ ꝓbo. Nã nullus alius te decipit̃ p̄ casũ. nec tu deciperis. er go nullus hõ decipit̃. minorẽ ꝓbo. q2 si ñ det̃ oppositũ. ⁊ arguit̃ sic. tu credis p̃cise si cut ē. ergo tu nõ deciperis. ꝯñaꝫ tꝫ. ⁊ añs probat̃. nã tu credis p̃cise ꝙ aliq̄s homo decipit̃ p̄ casũ. ⁊ ita ē ꝙ alq̄s hõ decipit̃. q2 tu deciperis per responsioneꝫ. ergo tu credis p̃cise sicut est. Respondetur ꝙ ista cõsequẽtia est bona. ⁊ ꝙ oppositũ ꝯsequẽ tis nõ stat cũ antecedẽte: imo repugnat. Et admisso casu ꝯcedo istã. tu credis p̃ci se ꝙ aliq̄s hõ decipitur. ⁊ nego istã. nullꝰ homo decipitur. q2 concedo ꝙ tu decipe ris tanq̄ sequẽs. seq̄tur eniꝫ. aliq̄s homo decipit̃: ⁊ nullus alius a te decipit̃. ⁊ tu es homo. ergo tu deciperis. Ulterius ad argumẽtũ nego istã. tu credis p̃cise sic ē. Et ad eius ꝓbationẽ nego consequentiaꝫ istã. s. tu credis p̃cise ꝙ aliq̄s homo d̃cipi tur. ⁊ ita est ꝙ aliq̄s homo decipit̃. ergo tu credis p̃cise sic ē. sic nõ seq̄t̃ tu credis p̃ cise ꝙ aliq̄s hõ currit: ⁊ ita est ꝙ aliq̄s hõ currit. g̊ tu credis p̃cise sic ē. vt posito ꝙ sor. currat. ⁊ plato nõ currat. ⁊ credas p̃ci se platonẽ currere. isto posito ē añs veꝝ ⁊

cõsequẽs falsum. sꝫ bene seq̄t̃. tu credis p̃ cise ꝙ aliq̄s homo currit. ⁊ ita est ꝙ ille quẽ precise credis currere currit. ergo tu credis p̃cise sicut est. sed minor est falsa in isto casu. Ita sequit̃ in ꝓposito. tu credis precise ꝙ aliq̄s homo decipit̃. ⁊ ita ē ꝙ ille quẽ tu credis decipi decipit̃. g̊ tu cre dis precise sicut est. ꝯña est bona. sꝫ mior est falsa. quia in casu isto. tu credis aliuꝫ a te decipi. ¶ Notandũ ꝙ sub secũda regu la poñebant̃ due alie regule. vꝫ. Ex impos sibili sequit̃ quodlibet. Et necessariũ seq̄t̃ ad quodlibet. Cõtra quas regulas arguit̃ sic. q2 nõ sequit̃. aliquis hõ est asinus. er- go nullus hõ est asinus. ⁊ arguit̃ scd̃ꝫ am bas regulas. ergo ambe regule false. tꝫ cõ sequẽtia cũ minori. ⁊ maior ꝓbat̃. Prio: q2 ex vno oppositoꝝ nõ seq̄tur reliquum: Secundo. quia ꝯ̃dictoriũ cõsequẽtis stat cũ añte. eo ꝙ cõuertit̃ cũ ipo. Ideo rñdet̃ ꝙ ista ꝯña ē mãlis bona. ⁊ nõ ē icõueniẽs ex vno oppositoꝝ aliud inferri: dũmodo ipsum sit impossibile. nego tñ ꝙ oppositũ ꝯñtis stet cũ ãtecedẽte. Et nego illã ꝯñaꝫ oppositũ cõsequẽtis ꝯuertit̃ cũ ãtecedẽte. ergo stat cũ ipso. vnde dico ꝙ queꝉꝫ ꝓpõ mũdi sequit̃ ex illa. tu es asinꝰ. ⁊ q̄lꝫ eideꝫ repugnat: imo repugnat sibijpsi. q2 ifert oppositũ suijpsiꝰ. ¶ Pria regula formal̃ ꝯsequẽtie erat ista. Si alicuiꝰ ꝯsequẽtie ex ꝯ̃dictorio ꝯsequẽtꝫ seq̄t̃ ꝯ̃dictoriũ antece dẽtis: illa ꝯña ē bona. Ex q̃ inferebat̃. ꝙ si alicuiꝰ ꝯñe ꝯ̃dictoriũ ꝯñtꝫ: nõ ē illatiuũ ꝯ̃- dictorij añtis: illa ꝯña nõ valꝫ. Cõtra am- bas regulas arguit̃ sic. Aliq̄ ꝯña ē bona. ⁊ tñ ex ꝯ̃dictorio ꝯsequẽtis nõ sequit̃ ꝯ̃di- ctoriũ añtis. g̊ iste regule false. añs ꝓbat̃ ista ꝯña est bona. tu credis p̃cise ꝙ oĩs hõ decipit̃. g̊ tu decip̄is. ⁊ ex ꝯ̃dictorio conse quẽtis nõ sequit̃ ꝯ̃dictoriũ antecedẽtis. g̊ ⁊c̃. p̄ma ps ãtecedẽtis ꝓbat̃. q2 sequit̃. tu credis p̃cise ꝙ oĩs hõ decipit̃. g̊ tu credis verũ vel falsũ: Si credis falsũ. ergo tu de cip̄is. si veꝝ. ⁊ tu credis p̃cise ꝙ oĩs hõ de cipit̃. ergo ita ē ꝙ oĩs homo decipitur. er go tu decip̄is. ista cõsequẽtia ē bõa: ⁊ scd̃a ps antecedẽtis p̄ncipalis probatur. q2 nõ

ſequit̃.tu nõ decipis.ergo tu nõ credis ꝑ
ciſe ꝙ oĩs hõ decipit̃.ꝓbat̃.⁊ pono ꝙ tu
credas ꝑ̃ciſe ꝙ oĩs hõ decipiat̃ iſto poſi
to.ꝯñs eſt falſum per caſum:⁊ añs veruꝫ.
ꝓbatur.ſi nõ.det̃ oppoſitum.⁊ arguitur
ſic.tu credis ꝑ̃ciſe ꝙ oĩs homo decipit̃.⁊
ita eſt ꝙ oĩs hõ decipit̃.qꝛ oĩs hõ tu deci
pit̃ ꝑ caſum ⁊ tu deciperis ꝑ rñſionẽ.er=
go tu credis ꝑ̃ciſe ſicut ẽ.g̃ tu nõ decipis:
qḋ erat ꝓbãdũ.¶ Reſpondẽdũ ẽ nõ ad=
mittẽdo caſũ.qꝛ nõ eſt poſſibile ꝙ tu cre=
dis ꝑ̃ciſe ꝙ oĩs hõ decipit̃.nã ſic ſeq̃t̃ ꝙ
tu deciperis:vt ẽ oñſũ:vel ergo decipis ĩ
credẽdo oẽm hoĩem decipi:vel aliq̃d alíḋ
vt qḋ hõ ẽ aſin⁹:vel aliqḋ falſũ nõ.ꝑ̃muꝫ.
qꝛ oẽm hoĩem decipi eſt veꝝ.ergo aliq̃d
aliud.⁊ ꝑ ꝯñs tu nõ credis ꝑ̃ciſe ꝙ om̃is
hõ decipit̃:qḋ eſt oppoſitũ vni⁹ ꝑticl'e ca
ſus.Ex eodẽ modo ſeq̃t̃ ꝙ nõ eſt poſſibi=
le ꝙ tu credas ꝑ̃ciſe teipſuꝫ decipi.ꝓbat̃.
nã ſi credis ꝑ̃ciſe teipſum decipi.g̃ deci=
pis.vel ĩ credẽdo teipſũ decipi:vel aliq̃d
aliud.nõ ꝑ̃mũ.qꝛ teipm decipi eſt veꝝ.er
go aliq̃d aliud.⁊ ꝑ ꝯñs tu nõ credis ꝑ̃ci=
ſe teipſuꝫ decipi.¶ 2ª regula erat iſta.Si
alicuius ꝯñe bone añs ẽ veꝝ:⁊ ꝯñs ẽ veꝝ
⁊ ſi añs eſt verum:⁊ ꝯñs falſũ:iſta ꝯña ñ
valet.Contra.arguit̃ ſic.Poſſibile eſt ꝙ
aliq̃ ꝯña ſit bona:⁊ añs ſit verũ ⁊ ꝯñs fal
ſum:ergo regula falſa.ꝯña tꝫ.⁊ añs ꝓba
tur.Et pono ꝙ iſta ꝯña.tu es homo.ergo
tu nõ es homo.ꝯuertat̃ cũ bõa ꝯña:añte
⁊ ꝯñte ſignificãtibus vt prius.caſus ẽ poſ
ſibilis:qꝛ ꝯña diſtinguit̃ ab añte ⁊ ꝯñte ſi
mul ſumptis:qꝛ eiſdẽ ſuperaddit notam
ꝯñe.admiſſo ergo caſu.iſta ꝯña eſt bona.
tu es hõ.ergo tu nõ es hõ.qꝛ ꝯuertit̃ cuꝫ
bona ꝯña.⁊ añs eſt verum:⁊ ꝯñs falſũ.qꝛ
ſignificat oĩmode ſicut prius ex caſu.er=
go ⁊c̃.¶ Jõ dr̃ ꝙ argumentũ verbalr̃ ꝓ
cedit ꝯ̃ regulas.Et nõ ꝯ̃ intellectũ iſtarũ.
intelligit̃ ſic nãqꝫ prima.ſi alicui⁹ ꝯñe bo
ne ſignificantis ꝑ̃ciſe iuxta ꝯpõnẽ ſuarum
partiũ.añs eſt veꝝ:⁊ ꝯñs falſũ.ꝯña nõ va
let.ſed iã in caſu.iſta ꝯña ꝓpoſita eſt bõa.
nõ tñ ſignificat iuxta ꝯpõnem ſuaꝝ ꝑtiũ:
qꝛ ponit̃ ipſam cõuerti cũ bona ꝯña:añte
⁊ ꝯñte ſignificãtibus vt prius oĩmode.vt
ergo arguatur ꝯ̃ regulam.dꝫ ſumi h̃ añs
poſſibile eſt ꝙ aliqua ꝯña ſit bona:ſignifi
cans preciſe iuxta ꝯpõnẽ ſuaꝝ partiũ:⁊ ꝙ
añs ſit veꝝ ⁊ ꝯñs falſum.Et hoc negatur
tã𝔮̃ ipoſſibile.Jſtuꝫ modũ itelligẽdi ď ſi
gnificatiõe ꝑtiũ.⁊ ſi nõ explicite.tñ iplici=
te aſſerit q̇cũqꝫ regula ꝯñarũ ꝯ̃ q̃rũ q̃nãli
bet põt verbaliter argui illo vel cõſili ar=
gumẽto:niſi gloſa ꝑ̃dicta cetere regl'e ve
rificent̃.¶ 3ª regula fuit iſta.Si alicuius
ꝯñe bone añs eſt neceſſariũ ⁊ ꝯñs ſimilit̃
eſt neceſſariũ.ex q̃ inferebat̃ ꝙ ſi añs ẽ ne
ceſſariũ ⁊ ꝯñs eſt cõtingens.ꝯña nõ valꝫ.
Cõtra iſtas regulas arguit̃ ſic.aliq̃ ꝯña ẽ
bona:⁊ añs eſt neceſſariũ:⁊ ꝯñs cõtingẽs
ergo regule falſe.ꝯña tꝫ ⁊ añs ꝓbat̃.Nã
iſta ꝯña eſt bona.deus eſt.ergo hec ẽ ve=
ra.deus eſt.⁊ añs eſt neceſſariũ.⁊ ꝯñs cõ
tingens.ergo ⁊c̃.ꝙ añs ſit neceſſariũ ma
nifeſtũ eſt.⁊ ꝙ ꝯñs ſit ꝯtingens.ꝓbatur.
Nam iſta.deus põt eẽ falſa.⁊ ipſa ẽ vera
ergo ipſã eſſe verã ẽ cõtingẽs:ꝯña eſt no
ta cum minori.⁊ maioꝛ ꝓbat̃.ex hoc ꝙ ꝑ̃t
cõuerti cum falſo.Jõ probat̃ ꝑ̃ncipalem
ꝯñam eſſe bonã.qꝛ ſi nõ.ſtet ergo oppoſi
tum ꝯñtis cum añte.⁊ arguit̃ ſic.hec nõ
eſt vera.deus eſt.⁊ ipſa ſignificat adeq̃te
deum eẽ.ergo deum eſſe nõ eſt verũ.⁊ ꝑ
ꝯñs deus nõ eſt:ꝙ eſt oppoſitũ alteri⁹ ꝑ
tis.¶ Rñdet̃ ꝙ iſta ꝯña nõ valet deus ẽ.
ergo hec eſt vera.de⁹ eſt.niſi adderet̃ iſta
minoꝛ.⁊ hec deus eſt.ſignificat adequate
deum eſſe.q̇ eſt contingens.⁊ concedo ꝙ
oppoſitũ ꝯñtis ſtat cum añte.tunc cũ po
nit̃ cum añte:admitto.⁊ cõcedo iſtã.deuſ
eſt.⁊ hec nõ eſt vera.deus eſt.⁊ tunc ad ar
gumentũ hec nõ eſt vera.deus eſt.⁊ ipſa
adeq̃te ſignificat deum eẽ.ergo deũ eſſe
nõ eſt veꝝ.nego mioꝛẽ:qꝛ repugnat duo
bus cõceſſis.ſequit̃.n.deus eſt.⁊ hec non
ẽ vera.deus eſt.ergo ipſa ñ ſignificat ade
q̃te deum eſſe.vnde in hoc argumẽto eſt
obligatio ⁊ nõ apparet.cum.n.dr̃.ſtet.op
poſitũ ꝯñtis cum añte.hec eſt vna poſitõ
implicite.ac ſi dicerẽ:pono tibi iſtã.deus
ẽ.⁊ hec nõ vera.deus eſt.q̃ admittẽda eſt

⁊ ꝯñr respondēdū est vt prius. ¶ 4ª regula fuit ista. Si alicui9 ꝯñe bone antecedēs ē poſſe ⁊ ꝯñs ſilr. Ex q̃ est illatū ꝙ ſi alicui9 ꝯñe añs est poſſe ⁊ ꝯñs ipoſſe. ꝯſeq̃ntia iſta nō valet. Cōtra iſtas regulas argr̃ ſic. iſta ꝯña nō eſt bona. ois ꝓpō eſt affirmatiua. ergo nulla ꝓpō eſt negatiua ⁊ añs ē poſſe: ⁊ ꝯñs impoſſe. ergo regule falſe. ꝯñtia tʒ ⁊ añs ꝓbat̃ ꝑ prima pte. Nā oppoſitū ꝯñtꝭ repugnat añti: ergo ꝯña bona: añs pʒ. nā iſta repugnant: ois ꝓpō eſt affirmatiua ⁊ aliq̃ ꝓpō eſt negatiua. ꝙ aūt añs ſit poſſe. pʒ. q2 poſſibile ē ꝙ hec tn̄ es ſit ois ꝓpō. ſed nūc ꝓbat̃ ꝙ ꝯſequēs ſit ipoſſe. q2 ipſū nō pōt eſſe ve᷑ ſic ſignificādo. probat̃. nā ſi poſſet eſſe ve᷑. vel ergo ipſo exiſtēte vel ipſo nō exiſtēte: nō ipſo exiſtente: q2 ſi iſta propō nō eēt: nulla propō eſt negatiua. ⁊ ſic ipſa nō eſſet v̉a nec falſa nec ēt ipſa exiſtēte: q2 q̄diu iſta propō eſt aliq̃ ꝓpō negatiua ē: ⁊ ꝑ ꝯſequēs ſemꝑ falſū ē nullā negatiuā eē. ¶ Dōm ꝙ iſta ꝯña eſt bona. Ois propō eſt affirmatiua. ergo nulla eſt negatiua ⁊ cōſequēs eſt poſſe ſic̄ añs. ⁊ tūc ad argm̄ ꝯſeq̃ns nō pōt eē ve᷑ ſic ſignificādo. ergo ipm̄ ē ipoſſibile. nego ꝯſeq̃ntiam. vnde multe ꝓpōnes ſūt poſſes que nō pñt eē vere vt ois ꝓpō eſt falſa nulla ꝓpō eſt vera: h̄ eſt falſū: h̄ nō eſt ve᷑ ſeipſo demonſtrato: vt determinatū ē i mā̃ inſolubiliū. Etiā extra mā̃m inſolubiliū habent h̄ dcā locū. vt h̄ nō eſt de9 eſt i mente. aut h̄ nō eſt demr̃ando ſubm̄ eiuſdeʒ ꝓpōnis ad cui9 deſitionē deſineret eē ꝓpō illa. q̃lʒ .n. illarū eſt poſſibilis ⁊ nulla ipſa᷑ ſic ſignificās pōt eſſe v̉a. ¶ 5ª regula eſt iſta. Quicq̃d ſeq̃t̃ ad añs ſequit̃ ad ꝯñs. Ex q̃ īferebant̃ alie due. Pria. q̃cquid añcedit ad añs. añcedit ad ꝯñs ħa. A p̄° ad vltim̄ q̃ñ oēs ꝯſeq̃ntie itermedie ſūt bone ⁊ formales ⁊ nō variate: ꝯña eſt bona ⁊ formalis. Cōtra iſtas regulas argr̃ ſic. Aliqua ē cōſequētia bona. ⁊ aliq̃d ſeq̃t̃ ad ꝯſequēs ipſi9 qđ nō ſeq̃t̃ ad antecedens ipſi9. ergo iſte tres regule falſe. ꝯña tʒ: ⁊ antecedens ꝓbat̃. nā iſta ꝯña eſt bōa. q̃ternari9 ē. ergo binari9 eſt. ⁊ aliq̃d ſequit̃ ad ꝯñs: qđ nō ſequit̃ ad añs. ergo ⁊c̄. ꝯña tʒ. q2 ꝯdictoriū ꝯñtis formaliter repugnat añti. ⁊ minorē probo. Nā ſeq̃t̃. binari9 ē. ergo ei9 medietas eſt p̄ciſe vnitas. ⁊ tñ nō ſequit̃ a p̄° ad vltimū. q̃ternari9 ē. ergo medietas ei9 p̄ciſe eſt vnitas. q2 medietas q̃ternarij nō eſt vnitas. ſed binari9. ſilr̃ argum̄ fit. q̃drupedale eſt: ergo bipedale eſt. bipedale ē. ergo ei9 medietas ē p̄ciſe pedale: ⁊ tñ nō ſequit̃ q̃drupedale ē. ergo medietas ei9 ē p̄ciſe pedale. q2 medietas q̃drupedalis nō ē pedale: ſed bipedale. Di2 ꝙ regule iſte tenēt extra mā̃m relatiuo᷑: ⁊ hoc ꝑꝑ mutationē ſignificati vltimi ꝯñtis rōne relatiui. qđ variat ſignificatū ad variationē antecedentis. vnde aliud ſignificat iſta ꝓpō illi9 medietas ē: vnitas cōiūcta cū hac ꝓpōne. binari9 eſt ⁊ aliđ ſignificat cū iſta. q̃ternari9 eſt. Cū p̄ª .n. ſignificat ꝙ medietas binarij eſt vnitas: qđ ē ve᷑. ⁊ cū ħa ſignificat ꝙ medietas q̃ternarij ē vnitas. qđ eſt falſū. intelligit̃ ergo ſic p̄ª regula. qcq̃d ſequit̃ ad ꝯñs ſequit̃ ad añs manēte p̄ª ſignificatiōe. ⁊ q2 vltimū cōſequēs rōe relatiui nō pōt retinere p̄ªm ſignificatiōeʒ iō nō eſt mi᷑ ſi nō ſeq̃t̃ ex p̄° añte. ergo ei9 ponat̃ vna ꝓpō ſignificās idē ꝯuertibilit̃ ſic arguēdo. q̃ternari9 ē. ergo binari9. ergo binari9 eſt. ergo ei9 medietas ē vnitas. ergo a p̄° ad vltimū q̃ternari9 ē. ergo medietas binarij eſt vnitas. ⁊ ita i 2° arg° debuit inferri q̃drupedale ē. ergo medietas bipedalis eſt pedale. ⁊ h̄ ve᷑: ⁊ regula v̉a. ¶ 6ª regula fuit iſta. Si aliq̃ ꝯſequētia eſt bona: ⁊ aliq̃d ſtat cū antecedēte. Ex q̃ ſequtur alia. ſ. q̃cq̃d repug̃t antecedēti. Contra iſtas regulas argr̃ ſic. Iſta cōſequētia eſt bona. lignū corrūpebat̃. ergo impoſſe ē illud eſſe. ⁊ tñ hec. aial eſt. ſtat cū antecedente. ⁊ eadē nō ſtat cū ꝯñte. ergo regule falſe. cōſequētia tʒ. ⁊ añs ꝓbat̃. Nā ꝙ illa cōſequētia ſit bona. pʒ. q2 qđ ſel' eſt corruptū amplius eē nō pōt. ꝙ aūt iſta. aial eſt. ſtet cū antecedēte. pʒ. qm̄ hec ſil' ſtant: lignum corrūpebat̃. ⁊ aial ē. q2 q̃lʒ illa᷑ ē v̉a. ſʒ iā ꝓbat̃ ꝙ illa. aial eſt. nō ſtat cū cōſequente q2 iſta copulatiua eſt ipoſſis: aial eſt. ⁊ im

possibile est illud eē. ¶ Rñdet q ista cōsequētia ē bona. lignū corrūpebat. ergo impoſſe est illud esse. & sicut ista. aial ē. stat cū antecedēte: ita stat cū cōsequēte. Et cū dr. ista copulatiua est ipoſſis. aial est. & impossibile est illō eē. verū est. ergo ista. aial ē. nō stat cū cōsequēte. nego cōsequētiā. q2 scda ps hui9 copulatiue nō ē consequens pme cōsequētie: nec secū cōuertibile. q2 relatiuū h3 aliud & aliud significatū pp mutationē antecedentis. Et si dr. quō ergo stat ista. aial est. cū consequēte. dr q non o3 coniūgere ipsā copulatiue. sed sufficit q ql3 istarum sit vera. vnde ista sūt simul. tu es hō tu es alb9: l3 ex eis non fiat copulatiua. et si opponēs velit oio vnā copulatiuā. dr ista: aial est. & lignū corrūpebat. & impoſſe est illud eē: referēdo semp ly. illō ad ly. lignū. illa copulatiua est vā. ergo pª ps stat cū vltima. ¶ 7ª regula fuit ista. Si aliqua cōsequētia est bona: scita a te eē bona. & antecedēs ē a te cōcedendū. consequēs est a te concedēdū. Ex q iferebat q si añs ē cōcedendū: & cōsequēs negādū nō valet consequētia. Cōtra istas reglas argr sic. & pono q isti9 cōsequētie. hō currit. ergo risibile currit. añs sit tibi positū & a te admissū. ɔñs vō sit tibi dpositū. & a te admissū isto posito argr sic. ista cōsequētia est bōa: scita a te esse bona. hō currit ergo risibile currit. q2 scis q arguit ab vno cōuertibili ad reliquū. & añs est ɔcedendū a te. q2 tibi ē positū & a te admissū. & ɔñs negādū. q2 ē tibi depositū: & a te admissū. ergo regule false. Jō dr admittendo casū. Et ɔcedo q isti9 cōsequētie antecedēs ē cōcedēdum: & ɔñs negandū. pp argm factu3. sed nego q ista ɔña sit bona scita a me esse bona. qm ex duob9 cōcessis sequit oppositū illi9. sequit. n. antecedēs est cōcedēdū a te. & cōsequēs negādū. ergo ista ɔña nō est scita a te esse bona. ¶ Ultima regula fuit ista. Si aliq est cōsequētia bona scita a te esse bona: & añs est scitū a te: & consequēs eius dē est scitū a te. Ex q sequebat q si antecedens est scitū a te: & consequēs nō ē scitū non scit cōsequētiā eē bonā. ¶ Cōtra illas regulas argr sic. hec consequentia ē scita a te esse bona. B est nescitū a te. ergo hoc est nescitū a te demrando consequēs p vtrūq3 B: & añs est scitū a te & consequēns nō. ergo. regule false. consequētia t3. & pbat pª ps antecedētis. nā tu scis q ibi arguit ab vno conuertibili ad reliquū. & qd oppositū consequētis repugt antecedēti ergo tu scis conseqntiā illā eē bona3. & scda ps ātecedētis pbat. nā consequēs ē nescitū a te. & añs scis significare adeqte: q ip3 consequēs est nescitū a te. ergo añs est scitū a te. & consequēs nescitū. p3 ɔña. nā vel consequēs est scitū a te: vel nescitum. si est nescitum. hēo intentū. si scitū. & ipsu3 adequate significat q B est nescitū a te demōstrando idē ɔñs. ergo illō consequēs non ē scitū a te. ¶ Respōdet q ista ɔña nō valet. B est nescitū a te. g° B ē nescitū a te. nec argr ab vno conuertibili ad reliquu3. nec oppositū cōsequētis repugnat antecedenti. q2 antecedēs nō est isolubile. sed consequēs est isolubile significās hypothetice copulatiue qd est nescitū a te: & q B ē scitū a te: cui9 ɔdictoriū nō est illud hoc non est scitū a te: aut illud: hoc est scitu3 a te. s3 illō. non B est scitū a te significās disiūctiue q hoc ē scitū a te: vel q non ē scitū a te qd est vez rōne scde ptis. Eodē mō dr ad rōnē vel consequentiā predictam sicut ad istā hoc est falsū. ergo B est falsū: demrando consequēs semp: concedēdo tales consequētias: & dico eas non valere: q2 consequens est insolubile falsum: & añs est ppō vera non insolubilis. qre &c. Cap. 2.

Regular pticularū prima erat ista Ab inferiori ad suū supi9 affirmatiue: & sine distributione. & sine signo confusionis ipediente est conseqntia bona. Contra istā regulā argr sic. ista consequentia non v3. tu es appens asin9. ergo tu es aliqlis asin9. & tamē argr p regulā. ergo regula falsa. ɔña p3 cū minori. q2 ly. appens. est termin9 inferior ad ly. aliqle. & maior p3. q2 antecedens est poſſe: & consequens ipossibile. Nā possibile est q tu appareas asin9. sed non est possibile q

tu sis aliqualis asinus. sicut non est possi-
bile ꝙ tu sis asinꝰ. Respondet ꝙ non ar-
guitur ꝫm intellectũ regule qui est iste. Ab
inferiori ad suũ superiꝰ: rõne totius extre
mi sine ĩpedimento ꝑcedente est bonũ ar
gumentũ: sed nõ argr̃ ĩ proposito rõne to
tius extremi sed ptis solũmõ: q2 ly. appa
rens asinꝰ nõ est terminꝰ ĩferior ad ly. ali-
q̃lis asinꝰ: sed bene ad ly. aliq̃lis apparẽs
asinus sicut ly. apparens ad ly. aliq̃le: vn
de bene sequitur tu es apparens ergo tu
es aliq̃lis: ita bene sequit̃: tu es apparens
asinꝰ: ergo tu es aliq̃lis apparens asinus.
vnde cõsiles cõsequentie ĩ ceteris non va
lẽt: vt tu es pĩ sor. g̃ tu es aliqd sor. tu es
dominꝰ pla. ergo tu es aliquid plat. ¶ 2ª
regula erat ista. Ab ĩferiori ad suũ superiꝰ
distributiue: nõ valet argum. Contra istam
regulã argr̃ sic. ista consequẽtia est bona:
nullus binariꝰ est: ergo nullus numerꝰ est
& argr̃ ꝑ regulam. ergo regula falsa. tꝫ cõ
sequẽtia cũ maiori: q2 oppositũ consequẽ
tis repugnat antecedẽti. s. nullus binariꝰ ẽ
& aliquis numerus est. non enim dat̃ ali-
quis numerus quin iste sit binarius vel in
cludens binarium. Eodẽ modo põt argui
ĩ simili. vt nulla propositio vera scitur. er
go nulla propõ scitur. consequẽtia est bõa
q2 oppositum consequẽtis repugnat an-
tecedenti. & tamẽ arguitur distributiue ab
inferiori ad suum superius: q2 ly. proposi
tio vera: est terminus inferior ad ly. ꝓpõ.
cum oĩs propositio vera sit propositio et
non ecõuerso: sicut oĩs binarius est nume
rus: & ecõuerso. Ideo dĩ ꝙ regula non di
cit nunq̃ valere consequentiaꝫ ab inferio
ri ad suum superiꝰ distributiue: sed ꝙ plu
rimum nõ valet formaliter: & nũq̃ predi-
cte cõsequẽtie sunt formales de forma: sũt
enim formales: q2 cuiuslibet earũ opposi
tum cõsequentis formaliter repug̃t ante
cedenti: sed nõ sunt bene de forma: q2 con
similes in forma non valent: q2 nõ sequit̃
nullus numerus trinarius: est ergo nullꝰ
numerus est nec sequitur: nulla proposi-
tio vera videtur vt intelligitur: ergo nul-
la propositio vr̃ vel intelligitur. Si ergo

cõsequẽtie iste bone sunt. hoc est solũ gr̃a
mãe. vnde prima est bona g̃tia materie:
q2 impossibile est numerũ esse & nõ eẽ bi-
nariũ. secunda similiter tꝫ gratia materie
vel terminorũ: q2 nihil scitur nisi verũ: nec
est possibile aliquã propositionẽ falsã sci
ri. ¶ 3ª regula fuit ista. Ab inferiori ad su-
um superiꝰ negatione postposita: & cũ de
bito medio: est bonũ argumentũ. Contra
arguit̃ sic. ista consequentia nõ valet sciẽs
propositionẽ non est aliquid demonstrã
do istam. homo est asinꝰ: & ista propõ est
aliqua propõ. ergo sciẽs aliquã ꝓponẽ nõ
est aliquid: & tamẽ argr̃ per regulam er-
go regula falsa. cõseq̃ntia tꝫ cuꝫ minori: &
maior probatur. nã antecedẽs ẽ verũ. & cõ
sequẽs falsũ. g̃ ista ꝯsequẽtia nõ vꝫ: ꝙ ãte
cedens sit verũ. pꝫ pro secũda pte & pro pª
similiter. q2 suum ꝯdictoriũ est falsũ. s. oẽ
sciens istã propõnem est aliquid. ¶ Re-
spondet̃ ꝙ ista cõsequẽtia nõ valet. nec ar
guitur cum debito medio. q2 subm ꝑme
propõnis debuit esse subm secũde sic ar-
guendo. sciens istã nõ est aliquid: & sciens
istã est sciẽs aliquã propõnem. ergo &c. &
tunc concedo cõsequẽtiã. sed negat̃ minor.
¶ Notãdũ circa hãc regulã ꝙ si arguere
tur ab ĩferiori ad suũ supius distributiue
negatiõe postposita. nõ arguerer̃ ꝫm re-
gulam. vt pꝫ ĩ exẽplo isto. oĩs hõ nõ currit
oĩs homo est aĩal. ergo oẽ aĩal nõ currit. ĩ
telligitur. n. sic regula ab inferiori ad suũ
superiꝰ nõ distributũ negatione postposi
ta: est bona consequentia. ¶ Quarta r̃gu
la erat ista. A superiori ad suum ĩferiꝰ affir
matiue & sine distributione: nõ valet argu
mentum. Contra istã regulã ꝓcedũt argu
menta facta cõtra secũdã regulã ꝑcedẽtẽ:
arguendo ex opposito consequẽtis ad op
positum antecedẽtis. vt aliquis numerus
est. ergo binarius est. aliq̃ propositio scit̃:
ergo propositio vera scitur. sed arguitur
spãliter sic. ista consequentia est bona. tu
es animal. ergo tu es homo. & tamen ar-
guitur a superiori ad suum inferius. affir
matiue sine distributione. ergo &c. tꝫ cõse
quentia. & antecedẽs probat̃. q2 sequit̃ tu

es aīal.ergo tu es a tertio adiacēte ad scdm adiacēs.tūc vltra.tu es ergo tu es tu.p3 cō sequētia.q2 oppositū ꝯñtis formalr̄ repu gnat añti.⁊ tūc vltra.tu es tu.ergo tu es hō.t3 ꝯña p primā regulā.Ab inferiori ad suū supius affirmatiue.⁊ sine ipedimēto. ergo a primo ad vltimū.seqtur.tu es aīal.ḡ tu es hō.Ad hoc dr̄ vt prius:ꝙ ql3 istarū ꝯñarum ē bona ⁊ formalis.nō tñ argr̄ ꝯ regulā iplicite asserētē ꝙ nulla tal' sit bōa de forma.vñ ꝯsimiles i forma nō tenēt.q2 nō seqt̄:aliqs nūerus ē.ergo trinari⁹ est aliq̄.ppō intelligit̄.ergo ppō vā intelligit̄ nec seqt̄.hoc ē aīal demōstrādo asinū.ḡ hoc ē hō. ¶ Quinta regula fuit ista. A su piori ad suū ~~supius~~ distributiue: affirma tiue:ñ v3 ꝯña nisi cū debito medio.Cōtra argr̄ sic.ista ꝯña ē bōa.oē aīal currit.ḡ oīs hō currit.⁊ tñ arguit̄ a supiori ad suū iferi us distributiue affirmatiue sine dbito me dio.ḡ regula falsa.ꝯña t3 cū minori.⁊ ma iorē pbo.ꝯdictoriū ꝯñtis repugnat añti.ḡ ꝯña bōa.añs pbat̄.qm̄ he repugnant.oē aīal currit.⁊ hō nō currit.q2 ex ipsis seqt̄ ipoł'e.v3.hō nō ē aīal:i q̄rto mō se figure Dōm ꝙ illa ꝯña ē bōa:nō qd formal':nec de forma.Nā formal'.q2 oppositū ꝯñtis ē imaginabile cū añte absq3 ꝯdictōe.nec ē et de forma.q2 aliq̄ sibi ꝯsimilis in forā ñ valet.vt oē aīal currit.ergo qlibet hō cur rit.s3 ē bōa materialis:seu gratia materie q2 ipossibile ē hoiē3 nō eē.t3.n.p h̄ mediū necīu3.oīs hō ē aīal.Similr̄ seqt̄ gr̄a ma terie.oē aīal ē.ergo oīs hō ē.q2 ꝯñs ē necī um.seqt̄ et.oīs hō ē asin⁹.ergo tu non es asin⁹.q2 añs ē ipoł'e simplr̄ vñ nō est aliq̄ regula ꝯ quā nō pcedit argumētū gr̄a ma terie.q2 aut añs ē impoł'e.aut.q2 ꝯñs est necīum vel gr̄a alicuius alteri⁹ medij ne cessarij.⁊ ineuitabilis.vt in prioib⁹ ꝯñtis dictū est. ¶ Sexta regula fuit ista. A su periori ad suum inferi⁹ negōne pposita di stribuēte superius ē bonū argumētū.Con tra istā regulā argr̄ sic.ista ꝯña nō v3.nō cōtingēter hō est aīal.ergo nō cōtingenter tu es aīal.⁊ tñ arguitur p regulā.ergo re gula falsa.ꝯña t3:⁊ pbat̄ prima pars añtis.

q2 añs est verū ⁊ ꝯñs falsu3.vt p3 assignā do suū ꝯdictoriū.hec.n.falsa ē.ꝯtingēter hō est aīal:⁊ hec est vera.ꝯtingēter tu es aīal:⁊ secūda ps añtis pbatur.na3 ꝙ hic arguatur a superiori ad suū inferi⁹.vt p3. ⁊ ꝙ negatione distribuēte manifestu3 est. q2 remota negatione ly.hō.nō staret di stributiue.ergo p aduentū ei⁹ stat distri butiue.p3 ꝯña per istā regulā. Quicquid mobilitat imobilitatū:imobilitat mobilia tū. ¶ Rñdetur ꝙ terminus aliquādo stat distributiue imobiliter:quādo ipm nō pre cedit nisi vnū signū distributiue.vt oīs hō est.Aliquando stat distributiue imobili ter:qñ ipsu3 pcedūt duo signa.quo2 vnū h3 vi3 distribuēdi:⁊ reliquū cōfundēdi cō fuse tm̄ imobiliter:quapropter dico ꝙ nō argr̄ ꝯ intellectū regule:q est iste.A supio ri ad suū inferi⁹ negatiōe pposita distri butiue mobiliter est bōa ꝯña.s3 iā in ppoſi to nō distribuitur superius mobilr̄ pp im pedimētū isti⁹ termini:ꝯtingēter.q2 nō li cet descēdere.vt argumētū aperte ostēdit pp eādē cām nō seqtur.tu nō incipis esse coloratus.ergo tu nō incipis esse alb⁹.q2 ex opposito nō seqtur oppositū.vt i caplo inceptōis patuit.⁊ tñ argr̄ distributiue ne gatiue.Si ergo querit̄.quid impedit: di co ꝙ illud verbū:incipit.q2 imobilitat eū dem terminū quē distribuit pcedens ne gatio.quare ⁊c.

Cap. 5.

C Ontra regulas quarti capituli suf ficiēter est argutū in materia inso lubiliū.spāliorib9 tñ medijs ar guo ꝯ easdē.quaru3 prima fuit ista.Ab vlī ad suā pticularē indefinitā.vel subalternā est bona ꝯña.Cōtra quā regulā arguit̄ sic. Ista cōsequentia nō valet.Incipit oē ens esse.ergo icipit aliqd ens esse.⁊ tñ argr̄ p regulā.ergo regula falsa.tenet ꝯña.⁊ pri ma pars antecedētis pbat̄.nā añs ē ver̄. ⁊ consequens falsum.ergo ꝯsequentia nō valet ꝙ antecedens sit verū.probatur.nā omne ens est.⁊ nō immediate ante istans qd est pñs oē ens fuit q2 nū ꝙ instans pre sens fuit.ergo incipit omne ens esse. pa tet consequentia ab exponētibus ad expo

fitũ. ꝙ aũt ꝯñs fit falſũ. p3. q2 nũc i inſtãti
ꝑſenti aliq̄d eſt. ⁊ imediate ſite iſtãs qȯ ē
pñs aliq̄d fuit. ⁊ imediat poſt iſtãs qȯ eſt
pñs aliq̄d erit. g̊ falſũ eſt ꝙ iã icipiat ali=
q̄d eſſe: ſeu aliqȯ ens eē. qȯ idē eſt. ſed ꝑa
ꝑs ꝑncipalis añtis argr̄. nã h̄ eſt vlis inci
pit oē ens eē. q2 i ca ſubijcit̄ termin⁹ cõis
ſigno vli ȯterminat⁹ diſtributiue. ⁊ hec eſt
ſua ꝑticularis. icipit aliqȯ ens eē. q2 in ea
ſubijcit̄ termin⁹ cõis ſigno ꝑticulari ȯter
minat⁹. g̊ argr̄ ꝑ reſ̄am. Dȯm breuit̄ ꝙ nȯ
argr̄ ꝑ regulã. qm̄ nec añs nec ꝯñs ē alicu
ius quãtitatis. ⁊ tc̄ ad ꝓbõnē. i iſta ꝓpõne
icipit oē ens eē. ſubijcit̄ t̄min⁹ cõis ſigno
vli diſtributiue determiat⁹. g̊ eſt vlis. ne=
go ꝯñam. ⁊ ſi allegaret̄ regl̄a. dico ꝙ itelli
git̄ ȯ diſtributiõe mobili: ⁊ nõ imobili. ſ3
iã ly. ens diſtribuit̄ imobilr̄. ꝓpea ſic glo
ſet̄ reſ̄a. ¶Propõ vlis eſt illa i q̄ ſubijcitur
t̄min⁹ cõis ſigno vli diſtributiue mobilit̄
ȯtermiat⁹: exñte aliq̄d ipſi⁹. qȯ dico ꝑꝑ ꝑ̄
iacēs illi⁹. ois hõ eſt aial i q̄ ſubijcit̄ t̄mi=
n⁹ cõis ſigno vli diſtributiue mobilit̄ ȯter
miat⁹. ſ3 illȯ ſignũ nõ eſt ꝑs ꝑ̄iacētis: l3 ſit
ꝑs vlis. De ꝑticulari aũt nõ ꝓcedit argm̄.
q2 i regula addit̄ ſolo ſigno ꝑticulari det̄
miat⁹: ſed iã vltra ſignũ ȯtermiat̄ ly. ens
h̄ v̄bo icipit. ex q̄ ſtat cõfuſe tm̄. Jȯ ſit hec
regula. ¶Propõ ꝑticularis eſt illa i q̄ ſubij
cit̄ t̄min⁹ cõis ſolo ſigno ꝑticulari ȯtermi
nat⁹. exñte aliq̄d iſti⁹: qȯ dico ſilr̄ ꝑꝑ ꝑ̄ia=
cens ꝓpõnis ꝑticularis. ❡ 2ª reſ̄a fuit iſta
A ꝑticulari: vel idefinita ad ſuã vlem non
valet argm̄. Cõtra iſtã regulã argr̄ ſic. iſta
ꝯña eſt bona. aial eſt hõ. g̊ oē aial eſt hõ. ⁊
ꝑ ꝯñs q̄l3 alia valet ab idefinita ad ſuã vni
uerſalē. ꝯña t3. ⁊ añs ꝓbat̄. hec ꝓpõ. aial ē
hõ. ſignificat oē aial eſſe hoiem: ſed ois ꝓ
põ ſignificat q̄cq̄d ſeq̄t̄ ad eã. igr̄ iſta ꝯña
eſt bona. ꝯña t3 cũ minori. q2 eſt reſ̄a. ⁊ ma
iorem ꝓbo. ſubm̄ iſti⁹ ꝓpõnis. aial eſt hõ.
ſignificat oē aial: ⁊ predicatũ hoiem. ⁊ co
pula eſſe. ⁊ tota ꝓpõ ſignificat iuxta ꝯpõ=
nem ſuoꝝ terminoꝝ. g̊ iſta propoſitio ſi=
gnificat oē aial eſſe hoiem. ꝯña p3. q2 iſto
modo iueſtigat̄ ſignificatũ ꝓpoſitionis.
❡ Reſpondet̄ negãdo ſcȯam ꝯñaз. ⁊ ad

probationē cõcedo ꝙ iſtã. aial eſt hõ. ſigni
ficat oē aial eſſe hoiem. nõ adeq̄te prima
rie neq3 ſecũdarie. ſed aſſertiue. ⁊ ad argm̄
nego iſtã ꝯñam. iſta ꝓpõ. aial eſt hõ ſigni
ficat oē aial eſſe hoiem. ⁊ ois ꝓpõ ſignifi=
cat q̄cquid ſequit̄ ad eã. ergo iſta ꝯña eſt
bona. q2 l3 ois ꝓpõ ſignificet quicq̄d ſeq̄t̄
ad eam. nõ tamē q̄cq̄d ꝓpõ ſignificat: ſeq
tur ad eam. q2 triplex eſt ꝓpõnis ſignifica
tum. primariũ ⁊ adequatũ. qȯ eſt ſiſ̄e oro=
ni coniũctiue vel infinitiue ſue. ſecũdariũ
qȯ eſt ſignificatũ primariũ ꝓpõnis ſeq̄n=
tis ad eã ſi nõ ſit ſecũ ſynonoma. Et repre
ſentatiuũ: qȯ ex terminis ſue ꝯpõnis rep̄=
ſentat̄. iuxta qȯ ſolet magiſtraliter dici ꝙ
q̄l3 ꝓpõ mundi ſignificat infinitas falſita
tes. Verũtñ bene ſequit̄: iſta aial eſt hõ. ſi
gnificat adequate oē aial eſſe hominē. er
go iſta cõſequentia fuit bona. ſed negatur
antecedens. q2 nulla ꝓpoſitio mũdi ſigni
ficat adeq̄te oē aial eſſe hoiem: niſi aliqua
talis: oē aial eſt homo. ❡ 3ª regl̄a fuit iſta
Ab vli affirmatiua ad oēs ſuas ſingulareſ
tam collectiue q̄ȝ diuiſiue ſumptas eſt bo
nũ argm̄. cum debito medio. ⁊ econuerſo
collectiue. ❡ Contra iſtã regulaз arguitur
ſic. iſta ꝯña nõ valet. necio ois hõ ē aial. et
iſti ſunt oēs hoies. ergo necio eſſe homo
eſt aial. ⁊ necio iſte hõ eſt aial. ⁊ ſic de ſin=
gulis. ⁊ tñ arguit̄ ꝑ reſ̄am. ergo reſ̄a falſa.
ꝯña t3 cum minori. ⁊ maior p3 ꝑ exponen
tes iſtius termini neceſſario. Ex eodē me
dio arguit̄ ꝙ nõ valet argm̄ ab vli ad ſuaз
ſingularem cũ debito medio. ſic arguēdo
necio ois hõ eſt. ſed tu es homo. ergo ne=
ceſſario tu es. añs. n. eſt veꝝ: ⁊ ꝯñs falſuз.
Ex eodem etiã fundamēto arguit̄: ꝙ non
valet argum̄ a ſingularibus ſufficient̄ enu
meratis cum debito ad ſuũ vlem: q2 nõ ſe
quit̄. ꝯtingēter iſte homo eſt. ⁊ ꝯtingēter
iſte homo ē. ⁊ ſic de ſingulis. ⁊ iſti ſũt oēs
hoies. ergo cõtingēter ois hõ eſt. p3 ꝑ ex=
põnem iſtius termini ꝯtingēter ꝙ añs eſt
verum ⁊ ꝯñs falſum. ⁊ ꝑ ꝯñs cõſequentia
nõ valet. ❡ Jȯ breuiter reſpondeo: ⁊ dico
ꝙ nullo modo arguit̄ ꝑ regulam. q2 nul=
la iſtarũ eſt alicui⁹ quantitatis. ſ. necio ois

homo est aial. cõtingenter ois hõ est aial. necio iste homo est aial. ɔtingenter iste hõ est aial. prime due nõ sunt vl'es. q2 ipsarũ subiecta imobiliter distribuunt. alie due ñ sunt singulares. q2 subijcit terminꝰ cõis determinatꝰ nõ solũmodo pnoie demrãtiuo imo alio termino pbabili. v3. termino modali. Ideo sic intelligit diffinitio ppõnis singularis. Propõ singularis est illa in q̃ subijcit terminꝰ discretꝰ: aut terminꝰ cõis cũ pnoie demrãtiuo: nullo signo pbabili pcedẽte. Ex q̃ diffõne sequit q si pnomen pluralis numeri est terminꝰ discretꝰ: ista ñ est singularis: oẽs isti currũt: q2 subijcitur terminꝰ cõis signo pbabili pcedẽte. ¶ 4ª regula fuit ista. Ab vl'i negatiua ad qualz suaꝝ singulariũ: est bonũ argm. Contra arguitur sic. ista ɔña nõ valet. nulla chimera q̃ currit mouet. ergo ista chimera q̃ currit nõ mouet: ⁊ tñ argr p regulaz. ergo regl'a falsa. ɔña t3 cum minori. ⁊ maior pbatur. añs. n. est veꝝ: vt p3: ⁊ ɔñs falsum. ergo cõsequẽtia nõ valet: q cõsequẽs sit falsũ pbatur. nã sequit ista chimera q̃ currit non mouet. ergo ista chimera currit: ⁊ illa mouetur. ɔña t3. q2 relatiuũ resoluitur i: ⁊: ⁊ ille illa illud. sed ɔñs est falsũ: q2 est vna copulatiua affirmatiua: cuiꝰ pˀma ps ẽ falsa. ergo añs est falsũ. qð erat pbandũ. ¶ Respondetur ɔcedẽdo ɔñam pdictã. ⁊ cũ di: añs est veꝝ ⁊ ɔsequens falsũ. nego q ɔñs sit falsum: q2 suũ ɔdictoriũ est falsũ. s. ista chimera q̃ currit mouet. Et tunc ad pbõnem falsitatis nego istam ɔñam. ista chimera q̃ currit nõ mouet. ergo ista chimera currit ⁊ ista nõ mouetur. ⁊ tũc ad regulam relatiuũ: q. que. qð. resoluitur i cõiunctionẽ copulatiuã: ⁊ pnomen demrãtiuũ veꝝ est i affirmatiuis sed nõ in negatiuis. ppterea bene seq. ista chimera que currit mouet: ergo ista chimera currit. ⁊ ipsa mouet. q2 ergo ly. q̃ i affirmatiua resoluit in cõiũctionẽ copulatiue ⁊ pnomẽ demonstratiuũ. iõ in negatiua ɔdictoria d3 resolui i coniunctionẽ disiũctiuã ⁊ pnomen demrãtiuũ. sic dicẽdo. ista chimera currit vl' ipsa nõ mouet. q2 qcq3 significat vnũ ɔdictoꝝ copulatiue significat aliud disiũctiue. ¶ Notandũ circa istã regulam. q si subiectũ singularis supponit p aliquo p q̃ nõ supponit subiectũ vl'is: arguendo tunc ab vl'i ad suã singularem nõ arguit p regulam: q2 ista nõ est eiꝰ singularis. ver. g. nullus homo currit. ergo ista hõ nõ currit nullus homo currit. ergo iste hõ non est nulla hõ est aliqs. hõ. ergo iste hõ non est aliquis hõ. Prima. n. singularis nõ est singularis hꝰ. nullus hõ currit. sed illiꝰ. nulla homo currit. ¶ Scða singularis nõ est istiꝰ. nulla hõ est aliqs hõ: sed istiꝰ. nullus homo ẽ aliqs hõ. ¶ 5ª regula fuit ista. A pticulari ad suã indefinitã ⁊ econuerso: tã affirmatiue q̃ negatiue: est bona ɔña. Contra istã regulã arguitur sic. ista ɔsequẽtia nõ valet: aial est genꝰ. ergo aliqð aial ẽ genus: ⁊ tamẽ argr p regulã: ergo regl'a falsa. ɔsequẽtia t3. ⁊ antecedẽs pbat. nã añcedẽs est veꝝ vt p3. ⁊ ɔñs falsũ. g cõsequẽtia nõ valet. q cõseqñs sit falsũ pbat. q2 suum ɔdictoriũ est veꝝ. v3 nullũ aial ẽ genꝰ q2 nec hoc aial est genꝰ. nec hoc aial ẽ genus: ⁊ sic de singulis. ergo ⁊c. 2ª ps pbat v3: q arguitur p regulã: q2 aial stat vtrobiq3 mãliter: probat. nã si i aliq̃ istaꝝ staret personaliter: hoc eẽt pp limitationẽ istius signi: aliqð. sed illud signũ aliqð i aliis nõ limitat ad suppõnẽ psonalez. ergo nec in ista. cõsequentia t3 cũ maiori. ⁊ minorẽ pbo. nam i qualibet istaꝝ aliqð hõ est spẽs aliqð hõ est nomẽ. supponit ly. hõ mãlit. ergo ⁊ in ista. aliqð aial est genꝰ. p3 ɔña. q2 sicut ly. aial est neutri generis. ita ly. hõ materialiter sumptũ. Respondet q nõ arguitur per regulã. q2 in ista. aliqð aial est genus ly. aial. supponit personaliter pp limitationẽ signi particularis. ⁊ cum di: in ista. aliqð homo est species: nõ limitat ad suppõnem psonalem. ergo nec in ista non valet argumẽtũ. q2 ly. hõ personalr sumptum nõ est neutri generis: ⁊ ly. aliqð est neutri generis. ideo sibi additũ nõ põt limitare ad suppõnem personalem. sicut si adderet aliquod signum eiusdem generis vt aliquis homo est species. aliqua homo nõ est nomen. sed ly. animal personaliter

sumptū est neutri generis. Ideo sibi additum signū neutri generis limitat ipsum ad suppōnem psonalē: dicendo: aliquod aial est genus. aut nullum aial est genus. ¶ Si ergo queritur indefinita istius particularis. aliquod animal est genus q̄ est: dicat: q est ista. animal viuens est genus ꝛ istius indefinite. animal est genus. hec ē particularis: aliqd ly. animal est genus. ¶ Notādū est q oꝫ q termini supponāt precise pro eodē: q̄re illius homo currit: non est hec particularis. aliquis hō currit. sed ista. aliqd qd est homo currit: ꝛ isti. aliquis homo currit. est hec idefinita. homo masculus currit. ꝛ ita proportionabiliter i negatiua dicatur. ¶ Sexta regla fuit ista. A particulari vel idefinita ad oēs suas singulares diuisiue sūptas cum debito medio: est bonū argumentū. Contra istā regulam arguit sic. ista cōsequentia nō valꝫ. necessario homo est: ꝛ isti sunt oēs hoies. ergo nēcio iste homo est vl neccessario iste hō est: ꝛ sic de singulis: ꝛ tn̄ arguit p regulam: ergo regula falsa. consequentia tꝫ cuꝫ maiori. q antecedens est verū: ꝛ ꝯn̄s falsum. ꝛ minor probatur. nam ista necessario homo est. est propositio: ꝛ non hypothetica: ergo cathegorica. ꝛ per cōsequēs quāta. cum ergo nō sit vlis: particularis: vel singularis. ergo est indefinita: cui⁹ singulares nō videntesse alie ꝙ predicte. Iō dicitur q nō arguitur per regulā. qm̄ ista non est indefinita: necessario homo est animal ex quo subijcitur terminus cōmunis mediante signo. ꝛ tūc ad argumētuꝫ. ista est cathegorica. ergo quanta. nego consequentiam. Et si aliquis quo ad hoc allegaretur probādo istā consequentiam esse bonam. respondeo q ego silr asserui oppositū. quare ꝛc. Cap. 4.

Q Uintū capitulum quasdā regulas preponebat: quarum prima fuit ista. Ab exclusiua ad suam vleꝫ de terminis transpositis: ꝛ econuerso: est bona cōsequentia. Contra istam regulam arguitur sic. ista consequentia nō vꝫ. tm̄ asinus est hoīs. ergo cuiuslibet hoīs asin⁹: ꝛ arguitur per regulā. g̊ regula falsa. tꝫ ꝯn̄a cum minori. ꝛ maior pbatur. ponendo q nō sit aliqua possessio hoīs nisi asin⁹: tam̄ sit aliquis homo qui nō habeat asinum in possessione. isto posito cōsequēs est falsuꝫ vt pꝫ: ꝛ an̄s est veꝝ. q asinus est hoīs est. ꝛ nihil nō asinus est hoīs. ergo ꝛc. ¶ Secūdo arguit cōtra secundā regulā sic. ista ꝯn̄a nō valet. cuiuslibet hoīs est asinus. ergo tm̄ asinus est hominis. ꝛ tn̄ arguitur per regulā. ergo regula falsa. ꝯn̄a tꝫ cum minori: ꝛ maior probat: ponēdo q quilibet homo habeat asinū ꝛ equum. quo posito an̄s est veꝝ p casū. ꝛ ꝯsequēs falsum. nā aliqd nō asin⁹ est hoīs ergo nō tantuꝫ asin⁹ est hoīs. tꝫ ꝯn̄a ab vna cā vitatis ad propōnē habentē illam. ¶ Ad primaꝫ dī q nō arguit per regulam. q ista nō ē vlis istius exclusiue: sed ista. omne ens hoīs ē asinus. ꝛ ratio: q in ista: tm̄ asinus est hominis nō distribuitur ly. hoīs. pro oī hoīe sed solum pro homine habente aliquid. ¶ Ad 2m dī silr q ista nō est exclusiua isti⁹ vniuersalis. sed ista. tantū habēs asinū est homo. q ista propositio cuiuslibet hoīs ē asinus: equalet isti. oīs est habēs asinum verūtamē q paucas ꝛ grossas habentes cōsiderationes: vt se expedirent dicerēt regulas istas in obliquis nō tenere. Ideo ī recto arguā. primo contra primā. ista consequentia nō valet. tantū ens necessario ē substātia. ergo omnis substantia necessario est ens. ꝛ tamen arguitur per regulaꝫ. ergo regula falsa. cōsequentia tꝫ cum minori. ꝛ maior probatur. nam antecedēs ē verum: ꝛ cōsequens falsum. vt patet p exponentes. ergo consequentia non valet. ¶ Secundo arguitur contra secundā regulam. ista consequentia non valet. oīes apostoli dei sunt duodecim. ergo tantuꝫ duodeciꝫ sunt apostoli dei: tenēdo ly. omnes collectiue. ergo regula falsa. consequentia tꝫ. ꝛ antecedens probatur. antecedens enim est verum vt supponit. ꝛ consequēs falsum. quia secunda exponens est falsa. s. nulla non duodecim sunt apostoli dei. q

Petrus ꝛ Paul⁹ sũt apostoli dĩ. ꝛ Pe trus ꝛ Paulus sunt aliq̄ nõ duodecim: er go aliq̄ nõ duodecim sunt apl'i dei. ¶ Ad pᵐ dĩ: ꝙ ista nõ est vl'is isti⁹ exclusiue. sed ista. oẽ ens necio substãtia ẽ ens. q2 sicut ĩ exclusiua ly. necio: nõ determinauit istum terminũ: ens: sed solũ ly. sub'a. ita in vl'i dʒ eẽ. ¶ Ad 2ᵐ dĩ ꝙ q̄ndo ly. oẽs. tenet̃ col lectiue ista exclusiua nõ expõit̃ p negatio neʒ infinitãtẽ. sed p notã pluralitatis. isto mõ. duodeciʒ sunt apl'i dei: ꝛ non plꝛes ꝙ̃ duodecim. ꝛ ista ẽ vera. ꝛ exclusiua simil'r. q̄ndo ãt ly. oẽs tenet̃ diuisiue: ꝛ tũc eideʒ correspõdet dicta exclusiui exponibilis p negationẽ infinitãtẽ. ꝛ tũc tã vl'is ꝙ̃ exclu siua eẽt impossibilis pp iplicationẽ ꝯdictõ nis suaꝝ exponẽtiũ. ¶ 2ᵃ regula fuit ista. Ab exceptiua negatiua ad suã exclusiuã af firmatiuã ẽ bõa ꝯña. Cõtra istã rl'am argr̃ sic. ista ꝯña nõ vʒ. nullus hõ p̄ter sor. cur rit. ergo tm̃ sor. currit. ꝛ argr̃ p rl'am. ergo regula falsa. ꝯña tʒ cũ minori. q2 nõ vr̃ alia exclusiua assignari. ꝛ maior ꝓbat̃. q2 casu possibili posito. ẽ añs veꝝ. ꝛ ꝯñs falsuʒ. ꝓ bat̃. ꝛ pono ꝙ sor. currat. ꝛ nullus ali⁹ ma sculus. tñ mlt'e mulieres. isto posito añs ẽ verũ. p exponẽtes. ꝛ ꝯñs falsũ. q2 aliq̄d nõ sor. currit. ergo nõ tm̃ sor. currit. ¶ Rñde tur ꝙ ista exclusiua nõ ẽ illi⁹ exceptiue. ʒ ista tm̃ sor. ẽ aliqs hõ currẽs hʒ ꝙ patuit ĩ ꝓbatiõib⁹ terminoꝝ cap. de exceptiuis. vbi hec regula declarat̃. ¶ 3ᵃ regula fuit ista. Ab inferiori ad suũ supius a pte sbi: dictõe exclusiua addita eisdẽ: est bõa ꝯña. Cõtra quã regulã argr̃ sic. ista ꝯña nõ est bõa. tm̃ sub'a nõ ẽ accidẽs. ergo tm̃ aliq̄d nõ ẽ accidẽs. ꝛ tñ argr̃ p regulã. ergo rl'a falsa. ꝯña tʒ cũ h'a pte añt͡ʒ. ꝛ ꝓbat̃ pᵃ. naʒ añs ẽ verũ ꝛ ꝯñs fl'm. ergo ꝯña non vʒ ꝙ añs sit veꝝ. ꝓbat̃. q2 sb'a nõ ẽ accñs. ꝛ ꝙ lʒ nõ sb'a ẽ accñs. ergo tm̃ sb'a nõ ẽ accñs ꝛ ꝙ ꝯñs sit falsũ pʒ. q2 scd'a exponẽs ẽ im poñs. s. q̄dlʒ nõ aliq̄d ẽ accñs. q2 pᵃ expo nẽs h⁹ ẽ ipoñs. s. aliq̄d non aliq̄d ẽ accñs. vt hñ pʒ p suas resoluẽtes. Jõ dĩ ꝙ nõ ar guit̃ p regulã. neqʒ argr̃ ab inferiori ad su um superi⁹. q2 ꝓmitus ẽ declaratũ ꝙ ter

min⁹ trãscẽdens nõ ẽ supius: nec inferior ad aliq̄d. ex quo nõ ẽ in p̄dicamẽto. nisi sim proprie sumẽdo supius ꝓ priori: aut cõio ri: qualr̃ nõ accipit rl'a: ꝯ quã ẽ argutum. ¶ Alr̃ tñ dĩ ꝛ melius. ꝙ regula intelligit̃ affirmatiue ꝛ nõ negatiue. vñ nõ seqtur. tã tũ corpus nõ ẽ indiuisibile. ergo tm̃ sb'a ñ est indiuisibilis. añs. n. ẽ verũ. q2 corp⁹ nõ est idiuisibile. ꝛ q̄dlʒ nõ corp⁹ ẽ idiuisibile. ꝛ tñ ꝯñs ẽ falsũ pp scd'am exponẽtẽ falsaʒ s. q̄dlʒ nõ sub'a ẽ indiuisibile. nã albedo in pariete ẽ nõ sb'a. ꝛ tñ nõ est indiuisibilis. q2 ẽ extẽsa ad extẽsionẽ pietis. ¶ 4ᵃ regu la fuit ista. Ab iferiori ad suũ supius a pte p̄dicati dictõe exclusiua addita sbiect͡ʒ nõ vʒ ꝯña. sʒ ecõuerso cũ debito medio. Con tra quã arguit̃ sic. vl'r seq̄t̃ aliq̄d tm̃ hõ ẽ aial. aliq̄d tm̃ sor. ẽ hõ. ergo aliq̄d tm̃ sor. ẽ aial. q2 oppositũ ꝯñt͡ʒ non stat cũ añte. ꝛ tñ arguit̃ p regulã. g̊ regula falsa. ꝯña tʒ cũ minori. q2 dictio exclusiua addit̃ in ista ꝓpõne. Et nõ copule: nec p̄dicato. ergo: sb'o. ¶ Secũdo arguo ꝙ ecõuerso. non vʒ argᵐ: cũ debito medio. q2 nõ seq̄t̃. tm̃ hõ ẽ risibil'. antixp̄s est risibil'. g̊ tm̃ hõ ẽ anti xp̄s. ꝛ tñ argr̃ p regulã. g̊ regula falsa. tʒ ꝯña cũ minori. ꝛ maior ꝓbat̃. nã añs ẽ ve rũ. ꝛ ꝯñs falsũ. ergo ꝯña nõ vʒ. ꝙ aũt ꝯñs sit falsũ: maĩfestũ ẽ. sʒ ꝓbat̃ añs. nã oẽ risi bile ẽ hõ. g̊ tm̃ hõ ẽ risibil'. tʒ ꝯña ab vl'i ad suã exclusiuã. h'a vero ps ꝓbat̃. nã ãtixp̄s p̄t ridere. ergo antixp̄s ẽ risibil'. pʒ. ꝯña ab vno cõuertibili ad reliquũ. ¶ Ad pmã rõ nẽ dico ꝙ dictio exclusiua nõ addit̃ sb'o. sʒ pti solũmõ. q2 ex ipa ꝛ alio termio fit vnũ sub'm: sed hñ addit̃ subiecto dñdo. tm̃ hõ currit. q2 ly. hõ. ẽ subiectũ: ꝛ nõ ps subi. ne gatur ergo ista ꝯña. dictio exclusiua põit̃ in illa ꝓpõne. ꝛ nõ addit̃ copule neqʒ p̄di cato. ergo addit̃ sb'o. sufficit. n. ꝙ addat̃ pti subi vel p̄dicati. ¶ Ad scd'am rõneʒ dĩ ꝙ ly. risibile dupl'r sumit̃. s. ampliatiue ꝛ nõ ampliatiue. primo mõ nõ cõuertitur cũ ly. hõ. sʒ h'o mõ sumẽdo. ergo pmo mõ taʒ in minori ꝙ̃ in maiori. negatur ꝯña. q2 in añte ampliat̃ tã ly. hõ. ꝙ̃ ly. antixp̄s. ꝛ nõ in ꝯñte. iõ bene sequit̃. ergo tãtũ hõ põt eẽ

antiꝑ̃s. Si aũt sumatur ħo mõ: concedo maiorẽ: cui correspõdet ðcã vl̃is. ⁊ nego minorẽ. ⁊ tũc ad argᵐ. antiꝑ̃s p̃t ridere. ergo antiꝑ̃s ẽ risibilis. nõ vꝫ argumẽtũꝫ. nec argr̃ ab vno ꝯuertibili ad reliquũ. qꝛ ðcm̃ ẽ ꝙ ly. risibile: nõ tenet ampliatiue. Cõtra alias tres regulas non arguo. qꝛ ex prioribus solũmodo inferunt̃. quare ⁊c̃.

Cap. quintum.

Pertinentiũ atꝗ imptinẽtium terminoꝝ p̃ma regula fuit ista. Ab affirmatiua vniꝰ disperati ad negatiuã alterius: est bõa consequẽtia. Contra quã argr̃ sic. ista ꝯñ nõ vꝫ. brunellus est asinus. ergo brunellus nõ est risibil'. ⁊ tñ arguit̃ ꝑ regulã. ergo regula falsa. ꝯñ tꝫ cũ minori. qꝛ asinꝰ ⁊ risibile: sunt termini disperati: sicut hõ: ⁊ asinꝰ. ⁊ ꝓbat̃ maior. nã añs ẽ verũ: ⁊ ꝯñs f'lm. ergo ⁊c̃. ꝓbat̃. ⁊ facio istã consequentiã. brunellus ẽ hoīs. ergo brunellus ẽ risibilis. ꝯña tꝫ ab vno cõuertibili ad reliquũ. ⁊ añs ẽ veꝝ. vt suppono. ergo ⁊ ꝯñs. ſꝫ ꝯsequẽs ẽ ꝯ̃dictori ũprimi ꝯsequẽtꝭ. ergo p̃ncipale ꝯñs est falsum qð erat ꝓbandũ. Dr̃ dubitãdo istã ꝯñam brunellus ẽ asinꝰ. ergo brunellus nõ ẽ risibilis. qꝛ dubitat̃ qualr̃ teneatur. ly. risibilis. nũqd ĩ noĩatiuo casu. an in genitiuo? Si p̃mo mõ ꝯceditur ꝯña. ⁊ ꝯñs ⁊ tũc ad iprobationẽ nego illã ꝯñam. brunellus ẽ hoīs. ergo brunellus ẽ risibilis. qꝛ lꝫ ly. hõ ⁊ ly. risibile. ꝯuertãtur. ac ẽt: hoīs. ⁊ risibilis: ĩ obliquo. nõ tamẽ hic: quoniã difformiter sumũtur. vnũ. s. ĩ recto: ⁊ alteꝝ ĩ obliquo. Si ãt sumitur ly. risibilis in genitiuo casu. negõ illã ꝯñam. brunellus ẽ asinꝰ. g° brunellus nõ ẽ risibilis. qꝛ nõ argr̃ ꝑ regulã lꝫ. n. asinꝰ: ⁊ risibile: sint termini diſꝑati nõ tñ asinꝰ ⁊ risibilis: in obliquo. Jõ cõcedo: ista duo stare simul. qlibet asinꝰ ẽ risibilis nullus asinꝰ ẽ risibilis. tenẽdo ly. risibilis. ĩ p̃ma in genitiuo: ⁊ in secũda in nominatiuo. nec sunt ꝯ̃ria. vel alterius oppõnis. ¶ Secũda regula fuit ista. Qñcũqꝫ sũt due ꝓpõnes: quaꝝ s̄ba cõuertũt̃ atꝗ p̃dicata: manẽte ꝯsimili denominatione. ab vna ad reliquã est bona consequentia.

Cõtra istã regulã argr̃ sic. ista ꝯña nõ vꝫ: qlꝫ hõ ẽ vnꝰ hõ. ergo oīs hõ est vnꝰ hõ. ⁊ tamẽ argr̃ ꝑ regulã. ergo regula falsa. ꝯña tꝫ cũ minori. qꝛ p̃dicata ⁊ subiecta ꝯuertũtur: manẽte ꝯsimili denoĩatione. ⁊ p̃ria ꝑs añtis ꝓbat̃. ex eo ꝙ añs sit verũ. vt ꝑꝫ ꝑ exponẽtes. ⁊ ꝯñs ẽ falsũ. qꝛ aliqd ẽ hõ: qð nõ ẽ vnꝰ hõ. ¶ Respõdet̃ ꝙ s̄ba non ꝯuertũtur lꝫ sint similia. non. n. sequitur. ly. hõ. ⁊ ly. hõ. ꝯuertũtur ergo s̄ba ꝯuertunt̃ qꝛ lꝫ ly. hõ. ⁊ ly. homo ꝯuertũt̃ ẽt ly. hõ. ⁊ ly. hõ nõ cõuertũt̃. vñ subiecta istaꝝ nõ cõuertũt̃. hõ currit. ⁊ hõ ẽ spẽs: nõ obstante ꝙ sint similia. qꝛ ly. hõ. in p̃ma supponit ꝑsonaliter. ⁊ ĩ ħa mãlr̃. ita in ꝓposito s̄ba istaꝝ nõ cõuertunt̃. qlꝫ hõ ẽ vnꝰ hõ oīs hõ est vnꝰ homo. qꝛ lꝫ sint similia ⁊ ꝑsonalr̃ supponãt. non tñ supponũt p̃cise. ꝓ eisdẽ sꝫ ĩ p̃ma ꝓ masculino sexu solũmodo. ⁊ in ħa ꝓ vtroqꝫ sexu. sꝫ tũc ꝯuertũt̃. ly. homo ⁊ ly. hõ. qñ supponũt eodẽ mõ ⁊ p̃cise pro eisdẽ. vt oīs hõ est rõnalis. ⁊ oīs hõ ẽ risibilis. qꝛ aliqñ ꝯuertunt̃ ⁊ aliqñ nõ. ¶ 3ª regula fuit ista. Ab vno ꝯuertibili ad r̃liquũ est bona ꝯña. Contra qñã argr̃ sic. ista ꝯña nõ vꝫ. sor. scis esse hoīem. g° sor. scis. eẽ risibilem. ⁊ tamen argr̃ ꝑ regulã. g° regula falsa. ꝯña tꝫ cũ minori. qꝛ hõ ⁊ risibil': ꝯuertũtur. ⁊ maior ꝓbat̃. nã casu possibili posito añs ẽ veꝝ ⁊ ꝯñs falsũ. g° ꝯsequẽtia nõ vꝫ: ãtecedẽs ꝓbo. ⁊ pono ꝙ scias sor. eẽ hoīeꝫ nescias tamẽ q̃ sit ꝓ̃pa passio hoīs. sꝫ credas ꝙ risibile si ꝓ̃pa passio asini. isto posito ãtecedẽs ẽ veꝝ: ⁊ ꝯsequẽs f'lꝫ. qꝛ sor. credis firmit̃ nõ eẽ risibilẽ. sic credis ipꝫ non eẽ asinũ. g° sor. nõ scis eẽ risibilẽ. Jõ dr̃ ꝙ ab vno ꝯuertibili ad reliquũ: rõne totius extremi: ẽ bonũ argᵐ: rõne ãt ꝑtꝭ fallit cõsequẽtia sic ĩ ꝓposito. qꝛ ly. hoīeꝫ. ⁊ ly. risibilẽ nõ sunt p̃dicata. sꝫ ista. sciẽs eẽ hoīeꝫ: ⁊ sciens esse risibilẽ: q̃ inuicẽ nõ ꝯuertunt̃ exẽplũ hꝫ in alijs terminis. vnde ꝯ̃dictori contradictoriũ sciens. ⁊ contradictorium inuicem conuertuntur. qꝛ si contradictorium est verum vel falsum. tunc ꝯ̃dictorium ꝯtradictorij est huiusmodi. ⁊ tamẽ nõ sequitur ꝯ̃dictoriũ. a. est veꝝ. g° ꝯ̃dictoriũ

ꝯdictorij a.ē veꝝ posito ꝙ omne.a.sit ista homo est asinꝰ.tūc ē antecedēs verū: ⁊ cōsequens falsum. Si enim ꝯdictoriū ꝯdictorij.a.est veꝝ.omne.a.ē ꝯdictorium ꝯdictorij.a.ergo a.est veꝝ.qđ est falsuꝫ. Defectus ergo stat in hoc.quia nō argr̄ rōne totiꝰ extremi.sꝫ rōne ꝑtis.lꝫ.n.ꝯdictoriū ⁊ ꝯdictoriū ꝯdictorij ꝯuertāť. nō tñ ꝯdictoriū.[illegible] ꝯdictoriū ꝯdictorij.a. ¶ 4ᵃ rl̄a fuit ista. Ab vno correlatiuoꝝ ad reliquū ꝓpositiōibꝰ exñtibꝰ de scđo adiacēte est bonū argᵐ. Cōtra quā sic argr̄. ista ꝯña non vꝫ.pr̄ est.ergo filiꝰ est. ⁊ tñ argr̄ ꝑ regulā. ergo regula falsa.tꝫ ꝯña cū minori ⁊ maiorem ꝓbo. Nā casu possibili posito añs est veꝝ ⁊ ꝯñs f'lm.ğ ꝯsequētia nō vꝫ. antecedēs ꝓbať. Nā dato ꝙ eis. pr̄ habeat filiā: ⁊ nō filiū.tūc est añs veꝝ ⁊ ꝯñs falsuꝫ. ¶ Dōꝫ: ꝙ nō argr̄ ꝑ rl̄am. qꝛ pr̄ ⁊ filiꝰ nō sunt correlatiua.sic̄ nec mr̄: ⁊ filia: stat.n. pr̄em esse ⁊ nō hr̄e filiū sicut stat mr̄eꝫ eē: ⁊ nō habere filiū sꝫ ista disiūctiua sunt correlatiua.vꝫ.pr̄ vel mr̄ filius vel filia. ¶ 5ᵃ regula fuit ista. A termino ꝑuatiuo ad terminū infinitū: ē bona cōsequētia. ¶ Contra istā rl̄am arguiť sic.ista ꝯña nō vꝫ.a.fuit infinitū.ergo.a.fuit nō finitū. ⁊ tñ argr̄ ꝑ rl̄am.ergo rl̄a falsa. ꝯsequētia tꝫ cū minori: ⁊ maiorē ꝓbo: ponēdo: ꝙ.a.fuerit.totū tp̄s infinitū ꝑteritū terminatū ad ꝑᵐ īstans hore ꝑterite.isto posito.a.fuit infinitū.qꝛ a ꝑte ante. ⁊ tñ fuit finitū a ꝑte post. ergo falsuꝫ ē ꝙ fuit nō finitū.qꝛ ex isto cōsequēte seqtur ꝙ nō fuit finitū. Eodē mō argr̄.linea est indiuisibilis. ergo linea est non diuisibilis. non seqtur.qꝛ añs est verū. vt pꝫ.qꝛ nō latitudinē neqꝫ ꝓfunditatē hꝫ. ⁊ tamē ꝯsequēs ē f'lꝫ.qꝛ linea ē diuisibil'ꝫ fm lōgitudinē. Dōm ꝙ infinitū: ⁊ indiuisibile: nō sunt termini ꝑuatiui: qꝛ nō dicūt defectū vt pꝫ: qꝛ ꝯueniūt deo: q̄re non miꝝ si nulla illaꝝ ꝯñaꝝ vꝫ.qꝛ nō argr̄ ꝑ regulā.sꝫ bene argr̄ ꝑ rl̄am isto mō.tu es iniustus.ğ tu es nō iustus.sor.ē cecus.ergo sor.ē nō vidēs.ꝙ cecus: ⁊ iniustus.sūt termini ꝑuatiui dicētes defectū in illis q̄bus cōueniūt. ¶ 6ᵃ regula fuit ista. Ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiuā de predicato finito: ē bonū argᵐ. Contra quā argr̄ sic.ista ꝯña nō vꝫ.tu fuisti nō albꝰ.ergo tu nō fuisti albꝰ.tamē argr̄ ꝑ rl̄aꝫ ergo rl̄a falsa.tꝫ ꝯsequētia cū miori. ⁊ maiorē ꝓbo.nā casu possibili posito añs ē verū ⁊ ꝯñs falsuꝫ.ğ ꝯsequētia nō vꝫ ātecedēs ꝓbať. ⁊ pono ꝙ heri fueris albus. ⁊ ꝑdie niger isto posito añs ē veꝝ.qꝛ qñcūqꝫ fuisti niger fuisti nō albꝰ. ⁊ ꝯseqnēs f'lꝫ.qꝛ suū ꝯdictoriū positū ē i casu. ¶ Respōdeť ꝙ nō bene inferť ꝓpō negatiua đ ꝑdicato finito. dēret ergo sic argui.tu fuisti nō albꝰ.ergo aliquādo tu nō fuisti albꝰ tu eris nō currēs.ergo aliquādo tu nō eris currēs. ¶ Notādū ꝙ in termis obliqs nō tꝫ rl̄a dicta.vnde nō seqť.asinꝰ ē nō sor.ergo asinus nō ē sor. posito ꝙ ois asinꝰ sit tā sor. ꝙ̄ pla.tūc ē añs veꝝ ⁊ ꝯsequēs falsū. Silr̄ nō seqť.sor.ē nō asinꝰ.ergo sor.nō ē asinꝰ. ¶ 7ᵃ rl̄a erat ista. A negatiua de ꝑdicato finito: cum debito medio ad affirmatiuaꝫ de predicato infinito: ē bona ꝯsequentia. Contra istam regulam arguitur sic. ista consequentia nō vꝫ.a.nō est verum: cuius ꝯdictoriū ē falsū. ⁊.a.ē.ergo.a.ē nō veꝝ: cꝰ ꝯdictoriū ē f'lꝫ. ⁊ tamē argr̄ ꝑ regulā.ğ regula falsa. ꝯsequētia tꝫ cū miori: ⁊ maiorē ꝓbo: dato ꝙ.a. sit ista. hō ē asinꝰ. antecedēs ē veꝝ: ⁊ ꝯsequēs falsū.ergo ꝯsequētia non valet.ꝙ antecedens sit verum probatur: ꝑa ꝑs est v̄a: vt pꝫ. ⁊ ꝑᵃ silr̄. qꝛ suū ꝯdictoriū ē falsū.s.a.ē veꝝ cꝰ ꝯdictoriū ē falsuꝫ.ꝙ āt ꝯsequēs sit falsū argr̄ sic. ⁊ facio tibi istā ꝯñaꝫ.a.ē nō veꝝ: cꝰ ꝯdictoriū est falsū.ergo.a.ē.f'lꝫ: cꝰ ꝯdictoriū ē f'lm. cōsequētia tꝫ.qꝛ f'lm: ⁊ nō veꝝ: ꝯuertūť: ⁊ cōsequēs ē ipo'e.ergo ⁊ ātecedēs. ¶ Respōdeť ꝯcedēdo rl̄am ⁊ ꝯsequētiā fcāꝫ ꝯ illā ⁊ nego ꝙ ꝯsequēs sit f'lm. ⁊ tc̄ ad argᵐ.a. ē nō veꝝ: cꝰ ꝯdictoriū ē f'lꝫ.ergo.a.ē falsū. cꝰ ꝯdictoriū ē f'lm.nego ꝯsequētiā ⁊ q̇ndo dr̄.nō veꝝ: ⁊ f'lꝫ: ꝯuertūť. ꝯcedo.ergo ista ꝯsequētia ē bōa.nego argᵐ.qꝛ non argr̄ ab vno ꝯuertibili ad reliquū rōe totiꝰ extremi.sꝫ ꝑtis. Unde lꝫ: nō veꝝ: ⁊: ⁊ f'lꝫ: cōuertāť: tamē nō verū.cꝰ ꝯdictoriū ē f'lm:

⁊ fl'ꝫ cᵒ̄ꝯdictoriũ ē flꝫ nõ ꝯuertũť. ℂ Nõ
tãdũ circa ɔ̄bitũ mediũ: ꝙ nõ ſeqꝫ. ſoꝛ. nõ
eſt aſinᵒ ⁊ ſoꝛ. ē. ergo ſoꝛ. ē nõ aſinᵒ. qꝛ ãte
cedẽs ē veꝝ ⁊ ꝯſequẽs flꝫ. dato ꝙ ſoꝛ. ni-
hil hẽat nec argr̃ ꝑ rl'am: qꝛ illɔ̄ nõ ē ɔ̄bi-
tũ mediũ. ſꝫ illɔ̄ ſoꝛ. ē aliqd. ⁊ nõ ſeqꝫ. aſi
nᵒ: nõ ē ſoꝛ. ⁊ aſinᵒ eſt. ergo aſinᵒ ē nõ ſoꝛ.
dato ꝙ nullᵒ aſinᵒ ſit alicuiᵒ. ē tc̃ ãtecedẽs
veꝝ ⁊ ꝯſequẽs fl'm. nõ tamẽ argr̃ ꝑ rl'am.
qꝛ illɔ̄ nõ ē ɔ̄bitũ mediũ. ſꝫ h̄. aſinᵒ ē alicu
ius qɔ̄ eſt fl'm. quare ⁊c̃. Cap. 6.

Eptimi capituli pᵃ regula fuit iſta.
ſ Ab oibᵒ exponentibᵒ ſil' ſumpꝭ ad
ſuũ expoſitũ: eſt bona ꝯſequentia
ℂ Cõtra quã rl'am argr̃ ſic. iſta ꝯſequẽtia.
nõ vꝫ. Aliq̃lis hõ currit. ⁊ nõ ē aliq̃lis hõ:
qn talis currat. ergo q̃liſlibet hõ currit. ⁊
tamẽ argr̃ ꝑ regulã. ergo regula falſa. coſ
ſequẽtia tꝫ ⁊ pᵃ ps ãtecedẽtꝭ ꝓbať. ⁊ pono
ꝙ nõ ſint i mũdo niſi hoĩes albi q̃rũ ali ē
currãt: ⁊ aliq ſedeãt. iſto poſito ꝯſequẽs ⁊
falſũ. vt pꝫ. ⁊ tam̃ ãtecedẽs ē veꝝ. qꝛ aliq̃
lis hõ currit. ⁊ non eſt aliq̃lis: qn q̃lis ipe
eſt: currat. Eodẽ mõ argr̃ i alijs termis:
vt aliq̃ntus hõ currit: ⁊ nõ eſt aliq̃ntus hõ
qn tãtus currat. ergo q̃tuſlibet hõ currit
poſito enĩꝫ ꝙ qlibet hõ eẽt tripedalis quã
titatꝭ. ⁊ ꝙ aliq currerent: ⁊ aliq ſederẽt: tc̃
eẽt ãtecedens veꝝ. ⁊ ꝯſequens falſũ. vnde
relatiuũ accidentꝭ nõ neceſſitať ſupponẽ
ꝓ oi eo ꝓ q̃ ſuũ ãtecedens. Jõ dĩ ꝙ nulla
illarũ conſequentiaꝝ vꝫ. qꝛ nõ argr̃ ꝑ re-
gulã. ex eo ꝙ nullᵒ recte aſſignať ſecunda
exponens. ℂ Nã huius vniuerſal' q̃liſlibꝫ
hõ currit. ſecũda exponẽs eſt iſta. nihil eſt
aliq̃lis hõ. qn illɔ̄ currat. Iſtiᵒ vero. quã
tuſlibet hõ currit ſ'a exponens ē iſta. nõ eſt
aliq̃tus hõ. qn ipſe currat. ſꝫ iſta. nulla ē
aliq̃tus hõ qn illud currat. ℂ 2ᵃ regula
fuit iſta. Ab oi exponibili ad quãlꝫ ſuaꝝ ex
ponentiũ. eſt bona ꝯſequẽtia. Cõtra quã re
gulã argr̃ ſic. iſta ꝯſequentia nõ vꝫ. tu inci
pis eſſe albᵒ. ergo tu es albᵒ. ⁊ nõ imedia
te ãte iſtãs qɔ̄ ē p̃ſens fuiſti albᵒ. ⁊ tamen
arguiť ꝑ regulã. ergo regula falſa. ꝯſequẽ
tia tꝫ cũ minori. qꝛ incipit. expõiť vno mõ
ꝑ poſitionẽ de p̃ſenti. ⁊ remotionẽ de pre

terito. ergo cõſequẽs eſt vna eiᵒ exponẽtiũ
⁊ maioꝛẽ ꝓbo. qꝛ caſu poſſibili poſito an-
tecedens eſt verũ ⁊ conſequẽs falſuꝫ. ergo
cõſequẽtia nõ vꝫ. ãtecedens ꝓbo. ⁊ pono.
ꝙ tu nõ ſis albus. ſꝫ imediate poſt inſtãs
qɔ̄ eſt p̃ſens eris albus. iſto poſito. ſeqꝫ
ꝙ tu incipis eſſe albus. tã q̃ ex ſuis expo-
nentibus. ⁊ tamẽ nõ eſt albᵒ. ꝑ caſuꝫ. qɔ̄ ē
oppoſitũ pme ptis ꝯſequentis. ℂ Reſ-
põdeť. ꝙ iſta ꝯñã nõ vꝫ. tu icipis eẽ albᵒ.
ergo tu es albᵒ ⁊ nõ imediate ãte iſtãs qɔ̄
ē p̃ſens fuiſti albᵒ nec argr̃ ab expoſito ad
aliquã ſuaꝝ exponẽtiũ. ⁊ dr̃ ꝙ h̄ v̄ba. inci
pit. ⁊ ɔ̄ſinit. nõ ꝓpᵉ exponũť. ſꝫ habẽt cãs
v̄itatꝭ. vnde copulatiua. cuiᵒ vna ps ē af-
firmatiua de p̃ſenti. ⁊ alia negatiua de p̃-
terito. dĩ vna cauſa veritatis. ⁊ copulati-
ua. cuiᵒ vna ps eſt negatiua. ⁊ ſecũda affir
matiua ɔ̄ futuro vocať alia cã veritatis. ⁊
a q̃libet illaꝝ copulatiuaꝝ ad ꝓpõnem in
ceptionis eſt bonũ argᵐ. e conuerſo ãt nõ
valet. vt eiuſdem capl'i vna aſſeruit regu-
la. Eodem mõ de deſinit. ē dicendũ. Et ſi
aliquãdo dixi illa verba debere expõi. non
ſuꝫ locutᵒ ꝓpꝛie de expõne. ſꝫ ſ'ꝫ cõem mo
dũ loquẽdi. ſumẽdo expõneꝫ coiter ꝓ oi ꝓ
batione terminoꝝ. ℂ Jõ iã arguiť magis
ſtricte ſic. iſta ꝯſequẽtia non vꝫ. tm̃ nõ ois
hõ ē aial. ergo nõ ois hõ ē aial ⁊ tamen ar
guiť ꝑ regulã. ergo rl'a fl'a. ꝯſequẽtia tꝫ. ⁊
pᵃ ps ãtecedẽtꝭ ꝓbať. ãtecedẽs. n. ē verũ.
⁊ ꝯſequẽs fl'm. ergo ꝯſequẽtia nõ vꝫ ꝙ cõ
ſequẽs ſit falſũ mãifeſtũ eſt. ⁊ ꝓbať ãtece
dens ſic. oẽ aial ē nõ ois hõ. ergo tm̃ non
ois hõ eſt aial. tꝫ cõſequẽtia ab vniuerſali
affirmatiua ad ſuã excluſiuã. ⁊ ãtecedens
eſt verũ. vt patet. ergo ⁊ conſequens. ⁊ ſe
cũda ps antecedentis ꝓbatur. nã pᵃ ex-
ponens excluſiue eſt p̃iacens eius. ſed ly.
non ois homo eſt aial. eſt p̃iacens illiᵒ ex
cluſiue. qꝛ eſt illud quod remanet denta
dictõe excluſiua. g̃ ē exponẽs eiᵒ qɔ̄ erat ꝓ
bãdũ. ℂ Rñdeť ꝯcedẽdo ꝯñaꝫ. ⁊ negãdo
ãtecedẽſ. Et ad ꝓbationẽ nego ꝯſequẽtiã.
qꝛ iſta nõ ē excluſiua illiᵒ vl'is ſꝫ hec tm̃ nõ
ens ois hõ ē aial. q eſt v̄a. Et ſi dr̃ que eſt
vniuerſalis illiᵒ excluſiue. tm̃ non ois hõ ē

aial': dr̄ ꝙ nō h₃ vlem: q̄ꝛ est exclusiua ne-
gatiua. ¶ 3ª regula fuit ista. Ex cuiuslibet
exponētis ꝯdictorio seq̄r ꝯdictoriū expo
siti. Cōtra istā regulā arg̃r sic. ista ꝯña nō
valet. tu es aial. ergo tu nō differs ab ani
mali. ⁊ arg̃r p̄ regulā. ergo regula fl'a. ꝯña
t₃ cū minori: ⁊ maiorē ꝓbo. añs est verū. vt
p₃. ⁊ ꝯñs falsū. ex eo ꝙ suū ꝯdictoriū ē ve
rū. vid₃ tu differs ab aiali. ꝓbat̃ sic. tu
differs ab aiali qd̄ est asin⁹. ergo tu differs
ab aiali: ⁊ illud ē asin⁹. ꝯña t₃ p̄ resolōne₃
relatiui in ꝯiunctionē copulatiuā ⁊ prono
mē demr̄atiuū. ⁊ añs est verū. vt p₃ p̄ expo
nentes. ergo ⁊ ꝯñs. tunc sic. tu differs ab
aiali. ⁊ illud est asinus. ergo tu differs ab
aiali. ꝯña t₃ a copulatiua ad alterā ei⁹ p̄tē.
¶ Respondet̃ cōcedendo cōsequentiam:
⁊ negando istam propositionē. tu differs
ab aiali. tunc ad rōnem. tu differs ab aiali
qd̄ est asinus. ergo ⁊c̄. negatur consequē-
tia. neq₃ relatiuum determinatū p̄ termi
num confusiuum est sic resolubile semper
vnde nō sequitur. tu es ois homo qui est
in. a. domo. ergo tu es ois homo. ⁊ ille ē i
a. domo. Ois hō q currit mouet̃. ergo ois
hō currit: ⁊ ille mouet̃. Existens tñ relati-
uum in ꝓpōne sine signo sic haberet resol
ui. vnde bñ sequit̃. sor. qui currit mouet̃.
ergo sor. currit. ⁊ iste mouet̃. antixp̄s erit
hō q ē. ergo antixp̄s erit hō: ⁊ ille ē. ¶ 4ª
regula fuit ista. A resoluētib⁹ ad resolutū
est bona ꝯña. Cōtra quā regulā arguit̃ sic.
ista ꝯña nō valet. hoc nō est hō demr̄an-
do asinū. ⁊ hoc est aial si est risibile. g̃ aial
si est risibile nō est homo. ⁊ tamē arguit̃ p̄
regulā. ergo regula falsa. ꝯña t₃ cū mino
ri: ⁊ maior ꝓbat̃. Nā antecedēs est verū.
vt p₃. ⁊ ꝯñs falsū. ergo ꝯña nō valet. ꝙ cō
sequens sit falsū ꝓbat̃. q̄ꝛ suū ꝯdictoriū ē
verū. s. oē aial si est risibile est hō. vt p₃ per
exponētes. s. aliqd̄ aial si est risibile ē hō.
⁊ nullū est aial: qn illud si est risibile sit hō
ergo ⁊c̄. ¶ Dr̄ ꝙ ꝯña est bona: ⁊ ꝯñs ē ve
rū sic ⁊ añs. ⁊ cū dr̄ ꝙ suū ꝯdictoriū ē ve-
rū. s. oē aial si est risibile est hō: dico ꝙ ßa
exponēs nō est sufficient̃ assignata. qm̄ ista
est ßa exponēs. s. nihil est aial si est risibile
quin illd̄ sit hō: q̄ est falsa. q̄ꝛ suū ꝯdictori
um est verū. s. aliqd̄ est aial si est risibile. qd̄
nō est hō. ꝓbat̃. hoc nō est hō: demr̄ando
asinū. ⁊ hoc est aliqd̄ aial si est risibile. er-
go ⁊c̄. ¶ 5ª regula fuit ista. Ab officiātib⁹
ad officiatā est bona ꝯsequētia. Cōtra istā
regulā arg̃r sic. ista cōsequentia nō valet.
hec propō est necīa. aial est hō qua adeq̄-
te significat aial esse hoiem. ergo aial esse
hoiem est necium. ⁊ tamen arg̃r p̄ regulā
ergo regula falsa. ꝯña t₃ cū ßa p̄te antece
dentis. ⁊ primā probo. q̄ꝛ antecedens est
verū: ⁊ ꝯñs falsū. ꝙ antecedens est verū p₃
ꝙ ꝯñs falsū probat̃. nam aial esse hoiem
est impol'e: ergo falsū est ꝙ aial esse hoie₃
sit necium. ꝯña bona: ⁊ antecedēs ꝓbat̃:
hoc esse hoiem est ipol'e demr̄ando asinū.
⁊ hoc est aial. ergo aial esse hoiem est im-
pol'e. cōseq̄ntia t₃ ab iferiori ad suū supi⁹
affirmatiue sine ipedimento. ¶ Respōde
tur cōcedendo primā cōsequentiā: ⁊ añs:
⁊ cōsequens eiusdē: negādo ꝙ aial eē ho
minem sit impol'e. ⁊ ad ꝓbōnem nego cō
sequentiā. ⁊ tunc ad illā regulā respōdeo
dupliciter. ⁊ primo ꝙ nō arguit̃ rōne to-
tius extremi: ſm ꝙ intelligit regula. scd̄o
ꝙ arg̃r cum ipedimento. q̄ꝛ ly. impol'e im
mobilitat istum terminū aial. ⁊ dictū est i
vna regula cōsequentiaꝝ: ꝙ ab iferiori ad
suum supi⁹ imobilitatum. nō valet ꝯseq̄uē
tia. Si aūt vellet qs fortificare illud argm̄
dicens: ꝙ arguitur a resoluentibus ad re
solutam. hoc nego. q̄ꝛ ista. aial esse hoiem
est impol'e. nō est resolubilis. sed officiabi
liter probabilis: vt in probationibus ter-
minorum patuit. ¶ Sexta regula fuit ista
A descriptione ad descriptum est bōa cō
sequentia: ⁊ ecōuerso. Cōtra quam regulā
arguit̃ sic. ista consequētia nō valet. tu in
telligis hoiem. ergo tu intelligis aliquid
sub ratione qua homo. ⁊ tñ arg̃r p̄ reg̃la₃
ergo regula falsa. cōsequentia t₃ cum mi-
nori. ⁊ maior probatur. Et pono ꝙ tu nul
lam habeas itellectionem nisi simplicē in
tellectionē hominis. Isto posito tu intelli
gis hoiem: ⁊ tamen tu nō intelligis aliqd
sub rōne qua homo. q̄ꝛ ois ratio hois est

diffinitio. sed tu nõ intelligis aliqd sub ali
qua diffinitiõe. q2 nullã babes diffinitio-
nẽ in mẽte suppono in casu. ergo tu nõ in
telligis aliqd sub rõne qua hõ. Dõz ꝙ cõ
sequẽtia pma fuit bõa. cuius ꝯcedit añs ⁊
ꝯñs in casu isto. ⁊ cũ arguit. ois rõ hois ẽ
diffinitio ipsius. nego. quoniã rõ hois est
denominatio ipsi⁹ ly. hõ nãqȝ ab hũanita
te denominat hõ. iõ hũanitas dr rõ ipsi⁹
⁊ hec ẽ illa rõ sub q̃ tu intelligis h. demon
strãdo hoiez. ¶ 7ª regula fuit ista. A sẽsu
diuiso ad sensuz ꝯpositũ. aut ecõuerso. nõ
valet argumentũ. ꝯ istã regulã arguit sic.
ista ꝯña est bona. tu potes currere g̊ pose
est te currere. pose est te currere. pose ẽ an
tixp̃z eẽ: ergo antixp̃s p̃t eẽ ⁊ ecõuerso. dr
ꝙ i termis simplicib⁹ ⁊ discretiꝭ. sine impe
dimẽto alicui⁹ signi. ẽ bõa ꝯña. sȝ cũ limi-
tatiõe signi nõ valȝ ꝯña. vt oẽ aial esse est
necẽium. ergo oẽ aial necẽiuz est eẽ. aĩa tua
necẽio ẽ. ergo necessario aĩa tua ẽ albũ põt
eẽ nigrũ. ¶ Cõtra istã rñonẽ argr̃. vltimã
ꝯñam valere. nã seqtur. albũ p̃t eẽ nigrũ.
ergo albũ ẽ potẽs esse nigrũ. pȝ ꝯña resol
uẽdo istud vbũ. p̃t. in suz. es. est. ⁊ suũ pti
cipiũ. tũc vltra. albũ ẽ potẽs eẽ nigrũ. er-
go albũ est ens nigrũ. pȝ ꝯña ab vno ꝯuer
tibili ad reliquũ. q2 potens esse. ⁊ ens. con
uertũtur. q2 oẽ ens ẽ potens esse. ⁊ oẽ po
tens esse est ens. q2 oẽ potens esse est. g̊ oẽ
potẽs eẽ est ens. pȝ ꝯña. ⁊ añs similiter p
suas exponẽtes. vlteri⁹. albũ est ens nigꝝ.
ergo albũ ẽ nigrũ. pȝ ꝯña. q2 oẽ ens nigꝝ
est nigrũ. ⁊ vltra albũ est nigrũ. ergo possi
bile ẽ albũ esse nigrũ. pȝ ꝯña. q2 q̄lȝ de pñ
ti infert vnã de posi. de sensu ꝯposito. er-
go a primo ad vltimũ. albũ põt eẽ nigruz.
ergo pose est albũ esse nigrũ. ¶ Jõ rñdet
breuiter. ꝙ ista ꝯña nõ vȝ. albũ est potens
esse nigrũ. ergo albũ est ens nigrũ. ⁊ ad p
bationẽ. ibi arguit ab vno conuertibili ad
reliquũ. nego. ⁊ cũ dr̃. ly. potẽs esse. ⁊ ly.
ens. ꝯuertunt. ꝯcedo. ⁊ ẽt ly. potens esse.
⁊ ens. nõ ꝯuertunt. vnde ly. potens esse
noialr sumptũ conuertit cũ ly. ens sȝ par
ticipaliter sumptũ nõ ꝯuertit cũ illo. q2 ñ
seqt antixp̃s ẽ potẽs eẽ. g̊ antixp̃s ẽ ens. ⁊

ita in ꝓposito sumit ly. potẽs eẽ. pticipali
ter q̃re argumẽtũ nõ pcedit. ¶ Octaua. re
gula fuit ista. Ab vna causa veritatis ad p
positionẽ habentẽ illã cãz est bõa ꝯña. Cõ
tra quã regulã arguit sic. ista ꝯña nõ vȝ. a
propõ ẽ vera. ⁊ immediate ante instãs qd
est p̃sens nõ fuit vera. g̊. a. ꝓpõ incipit eẽ
vera. ⁊ tñ arguit p regulã. g̊ regula falsa.
ꝯña tȝ. ⁊ añs ꝓbat. ponẽdo ꝙ. a. ꝓpõ in p
ma pte ꝓportiõali hore p̃terite terminate
ad h instans p̃sens. fuerit vera. ⁊ in 2ª fal
sa. ⁊ in tertia vera. ⁊ sic alternatiȝ vicibus.
ꝙ oẽs ptes ꝓportiõales hore p̃terite. ita
ꝙ i oi pte ipari fuerit vã. ⁊ in oi tpe pi fue
rit falsa. ⁊ sit nũc ⁊ in instãti p̃senti vera. ⁊
ita ꝯtinue erit isto posito est antecedẽs ve
rũ ⁊ ꝯsequens falsuz. ergo ꝯsequentia nõ
valet. ꝙ antecedẽs sit verũ. pȝ. q2 nunc est
verũ. p positũ. ⁊ imediate ãte h instãs qd
est pñs fuit falsuz. ⁊ qñcũqȝ fuit falsuz nõ
fuit verũ. ergo imediate ante hoc instans
qd ẽ pñs nõ fuit verũ. ꝙ aũt imediate an-
te istãs qd ẽ p̃sens. a. fuit falsuz. ꝓbat. q2
imediate ãte istãs qd ẽ p̃sens fuit aliq̃ ps
par. a. fuit f lȝ sȝ qñcũqȝ fuit aliq̃ ps par. a
fuit falsuz. ergo imediate ante instãs qd
est p̃sens. a. fuit falsuz: ꝙ ãt pncipale ꝯñs
sit falsuz. argr̃. q2. a. nũc ẽ verũ. ⁊ imediate
ante istãs qd est p̃sens. a. fuit verũ. q2 im-
mediate ante instãs qd est p̃sens fuit aliq̃
pars ipar. ergo. a. nõ incipit esse verum.
¶ Dõ breuiter ꝙ. a. nõ incipit esse verũ.
⁊ tũc ad argumẽtũ nego illã ꝯsequẽtiam
pmo factã. nec argr̃ p regulã. qm̃ illa nõ ẽ
cã vitatis. sȝ ista. a. est veꝝ. ⁊ nõ imediate
ante istãs qd ẽ p̃sens. a. fuit verũ. ⁊ h est
falsuz pp assignationẽ sui ꝯdictorij. vnde
ꝯcedit ꝙ imediate ante instãs qd est pre
sens. a. fuit verũ. ⁊ imediate ãte istãs qd ẽ
p̃sens. a nõ fuit verũ. nõ tñ cũ pma ꝯcedit
ꝙ nõ imediate ante istãs qd ẽ pñs. a. fuit
verũ. q2 h sũt ꝯdictoria. ¶ Nona regula
fuit ista. Ab actiua ad suã passiuã: ⁊ econ
uerso. ẽ bonũ argm̃. ꝯ quã regulã argr̃ sic.
ista ꝯña nõ vȝ. ꝓmitto tibi denariũ. g̊ de
nari⁹ tibi ꝓmittit a me. ⁊ tamẽ argr̃ p re-
gulã. ergo regula falsa. ꝯña tȝ cũ minori. ⁊

maior ꝓbatᷣ. Nã casu possibili posito est
antecedẽs verũ: ⁊ ꝯsequẽs falsũ. ergo ꝯña
nõ vꝫ. ãtecedẽs ꝓbatᷣ. ⁊ pono ꝙ tibi ꝓmit
tã denariũ in ꝯfuso nullũ tamẽ denariũ ti
bi ꝓmittẽdo. isto posito. añs ẽ verũ: ⁊ ꝯse
quẽs falsũ. ꝑ casuꝫ ergo ⁊c̃. Cõsilr ergo ꝙ
nõ seqtᷣ. a. qlꝫ hõ videt aliquẽ hoiem. argr̃
aliqs hõ vr̃ q̃lꝫ hoie. posito nãqꝫ ꝙ qlꝫ hõ
videat ꝑcise seipm: ẽ ãtecedẽs vex ⁊ ꝯñs
falsuꝫ. ¶ Respõdetᷣ ꝙ istaꝝ ꝯñarũ nulla
est bõa. nec argr̃ ꝑ regulã. qꝛ termini de-
bẽt sꝑ supponere eodẽ mõ. sꝫ in actiua sup
põit ly. denariũ. ⁊ ly. hoieꝫ. ꝯfuse tm̃. ⁊ in
passiua ꝺtermiate. iõ nõ debite assignantᷣ
earũ passiue. huic ergo ꝓmitto tibi dena
riũ: correspõdet hͤ passiua. a. me tibi ꝓmit
titur denari⁹. ⁊ isti qlibet hõ videt aliquẽ
hoieꝫ: correspõdet hec passiua a q̃lꝫ hoie:
vr̃ aliqs hõ. ¶ Decima regula fuit ista. A
tertio adiacẽte ad secũdũ adiacẽs: affirma
tiue: ⁊ sine termino distrahẽte. ẽ bõa ꝯse-
quẽtia. Cõtra istã regulã arguitᷣ sic. ista cõ
sequentia nõ vꝫ. tm̃ hõ ẽ risibilis. ergo tm̃
hõ ẽ. ⁊ tamẽ arguitᷣ ꝑ regulã. qꝛ affirmati
ue: ⁊ sine termino distrahẽte. ergo regula
falsa. ꝯsequẽtia tꝫ cũ minori. supposito ꝙ
ly. risibilis. nõ sit termin⁹ ampliatiuus. ⁊
ꝓma ꝑs antecedẽtis ẽ mãifesta. eo ꝙ ãte
cedẽs ẽ verũ: ⁊ ꝯsequẽs falsũ. vt pꝫ cuilꝫ.
Iõ respõdetᷣ ẽt ꝙ nõ tꝫ regula ista ĩ exclusi
uis ꝓmi ordis. rõ. qꝛ arguitᷣ iplicite ab infe
riori ad suũ supius distributiue. nã cũ dr̃
tm̃ hõ est. icluditᷣ ly. ens. suũ ꝑticipiũ: stãs
cõfuse distributiue rõne dictõis exclusiue.
¶ Cõtra ẽt istã glosaꝫ argr̃. qꝛ nõ seqtur.
chimera ẽ termin⁹. ergo chimera ẽ. ⁊ tamẽ
arguitᷣ affirmatiue: ⁊ sine termino distra
hẽte: ⁊ sine dictiõe exclusiua. Dicitᷣ: ꝙ ista
nõ est sua correspõdẽs de secũdo adiacen
te. sed ista. ly. chimera ẽ: qꝛ termini debẽt
eodẽ mõ suppõere. q̃re ⁊c̃. Cap. 7.

Ctauũ ⁊ vltimũ cap̃. regulas noti
ficauit hypotheticaꝝ. Quaꝝ ꝓma
fuit ista. A copulatiua affirmatiua
ad alterã ei⁹ ꝑtẽ ꝓncipalẽ: est bõa ꝯsequen
tia. Cõtra quã regulã argr̃ sic. ista ꝯsequẽ
tia nõ vꝫ. Aliq̃ntũ vidꝫ sor. ⁊ tm̃ pla. videt.
ergo tm̃ pla. videt. ⁊ tamẽ arg. ꝑ regulã.
ergo regula falsa. ꝯsequẽtia tenet cũ mino
ri: ⁊ maior ꝓbatᷣ. Cãu possibili posito ãte
cedẽs est verũ. ⁊ ꝯsequẽs falsuꝫ. ergo ꝯse
quẽtia nõ vꝫ. ꝓbatᷣ antecedens. ⁊ pono ꝙ
tã sor. q̃ pla. videat vnũ pedale. isto posi-
to añs ẽ vex. Nã pedale videt sor. ⁊ peda
le videt pla. ergo aliq̃ntũ videt sor. ⁊ tamẽ
videt pla. Sꝫ ꝙ ꝯñs sit fl̃m: mãifestũ ẽ. eo
ꝙ hͣ exponẽs ẽ falsa. s. nihil nõ pla. videt
imo ẽ ꝯ casuꝫ. qꝛ sor. videt. ⁊ sor. ẽ aliquid
nõ pla. ergo aliqd ñ pla. videt: qđ ẽ oppo
sitũ hͤ ꝑtis. ¶ Dõꝫ. ꝙ ista dictio. tm̃: pt te
neri exclusiue ⁊ r̃latiue. Si exclusiue tã in
ãtecedẽte q̃ in ꝯsequẽte ꝯsequẽtia ẽ opti
ma. sed negatᷣ hͣ ꝑs copulatiue: tũc ad ꝓ-
bationẽ negatᷣ ꝯsequẽtia. Si aũt vtrobiqꝫ
relatiue. Itex ꝯcedo ꝯsequẽtiã ⁊ ꝯsequẽs.
⁊ ad ei⁹ iprobationẽ. dico ꝙ nõ hꝫ expõi. sꝫ
significat cõuertibilr: ꝙ tm̃ q̃ntũ sor. videt
pla. videt. qđ ẽ vex. vbi ãt vellet opponẽs
ꝙ ly. tm̃. teneretᷣ ĩ ãtecedẽte relatiue. ⁊ ĩ cõ
sequẽte exclusiue. pꝫ. tũc ꝙ nõ argr̃ ꝑ r̃laꝫ.
¶ Ex illa regula illatũ ẽ correlarie. ꝙ a to
to copulato ad alterã ꝑtẽ ẽ bõa ꝯsequẽtia.
ꝯ quã regulã argr̃ sic. ista ꝯsequẽtia nõ vꝫ
sortes ⁊ pla. sunt numer⁹ binari⁹. ergo sor.
ẽ numer⁹ binari⁹. qꝛ antecedẽs ẽ verũ ⁊ cõ
sequẽs falsũ nec seqtᷣ sor. ⁊ pla. de ꝑ se fe-
rũt lapidẽ. ergo sor. đ ꝑ se fert lapidẽ. qꝛ
dato ꝙ. a. portaretᷣ ab ãbob⁹ simlᷣ. ⁊ a nul
lo ꝑ se possꝫ portari. tc̃ ãtecedẽs eẽt verũ.
⁊ cõsequẽs falsũ. Silr non seqtᷣ tu differs
ab hoie ⁊ ab asino. ergo tu differs ab hoie
qm̃ ãtecedẽs est verũ. ⁊ ꝯsequẽs falsuꝫ. vt
pꝫ ꝑ exponẽtes. Nulla ergo illaꝝ cõsequẽ
tiaꝝ valet. ⁊ tamẽ arguitᷣ ꝑ regulã vt pꝫ. er
go regula falsa. ¶ Respõdetᷣ ꝙ cõiunctio
copulatiua sumpta copulatim põt duplr
teneri. s. collectiue vl̃ diuisiue. Collectiue
tenetᷣ quãdo alterũ extremoꝝ inest ambo
bus copulatis simul ⁊ nõ diuisum. aut ꝑ
signũ ꝯfusiuũ determinatᷣ. Sumebatᷣ pri
mo mõ tã in ꝓmo q̃ ĩ secũdo exẽplo. ⁊ se-
cũdo mõ ĩ tertio exẽplo. Collectiue. ergo
sumẽdo nõ oꝫ ꝙ a toto copulato ad alte-
rã ꝑtem sit bõa cõsequẽtia. Diuisiue aũt

tenet͂ quādo nō limitat͂ p signū cōfusiuū ⁊ cuilȝ copulatoꝝ inest alterū extremū: sic toti. vt soꝛ. ⁊ pla. sunt hoīes. soꝛ. ⁊ pla. currūt vel vidēt. ⁊ sic sumendo habet regula veritatē. Secūda regula fuit ista. A pte pn cipali disiunctiue affirmatiue ad ipāȝ disiūctinā ē bōa cōsequentia. Cōtra istā regulā arguit͂ sic. ista cōsequentia nō valet. contingēter tu es. ergo cōtingēter tu es vl'tu nō es. ergo regula falsa. ꝯsequētia tȝ cō minoꝛi. ⁊ maioꝛ ꝓbat͂. Nā aūs ē verū: vt patet. ⁊ ꝯsequēs falsuȝ. g̊ ꝯn̄a nō vȝ. ꝓbat͂ ꝙ ꝯsequēs sit falsū. q2 tu es vl'tu nō es. ⁊ nō pt eē qn tu sis vel tu nō sis. ergo necio tu es vel tu nō es qḋ ē oppositū cōsequentis. Ideo dr͂: ꝙ si ly. cōtingēter: ōterminat in ꝯn̄te totā disiūctiuā. tūc nō arg͂r. p regulā q2 sic sumēdo nō ē ps pme: nec he cathegorice. Si āt determiat ptē solūmō. cōcedo ꝯsequentiā: ⁊ cōsequēs. ⁊ nego illā. necio tu es vl'tu nō es. determinādo ly. neciō. ꝯsimilr͂. i. vnā ptē. vbi āt totū determinet iterū ꝯcedo ꝯsequētiā. sed tūc nō sunt opposita. ex quo mōi diffoꝛmit͂ sumūt͂. ¶ Ex ista regula iferebat͂ alia regula coꝛrelarie: ꝙ a pte disiūcti ad totū disiūctū: est bona ꝯsequētia. ꝯ istā regulā arg͂r sic. ista cōsequētia nō vȝ. tu differs ab asino. ergo tu differs ab hoīe vel asino. q2 ātecedēs est verū: ⁊ ꝯsequēs falsū. vt pȝ p exponētes. Etiā nō sequit͂. asin' est asin'. ergo iste hō vel asin' est asin'. Dr͂ vt pus: ꝙ cōiūctio disiūctiua sumpta disiūcti capit͂ duplr͂. s. collectiue: ⁊ diuisiue. collectiue sumit͂ qn̄ determinat͂ p signū ꝯfusiuū vel discretuȝ vel relatiuū exēplū pmi. vt tu differs a te vel a me. exēplū secūdi. iste hō vel asinus ē asin'. volēdo ꝙ ly. iste cadat supra totū disiūctū. Exēplū tertij. soꝛ. g ē hō vl' asin' ē risibilis: Diuisiue āt sumit͂ qn̄ nullo illoꝝ modoꝝ sumit͂. vt hō vel asin' currit. tu es hō vel asin'. Dicat͂ ergo: ꝙ a pte disiūcti ad totū disiunctū sumptū diuisiue est bōa cōsequētia. ⁊ iste ē intellectus. regule sed a pte disiūcti ad totū disiūctū sumptū collectiue: nō vȝ argumētū sicut i oppositū ē argūtū ꝯ intētionē regule. ¶ 3ª regula fuit ista. A tota disiūctiua cū ōstructōne vni' ptis ad alterā ptē ē bōa ꝯn̄a. ꝯ quā regulā arg͂r sic. ista ꝯsequētia nō vȝ. tu es asin' vl' tu nō es asin'. ſȝ tu nō es asinus. ergo tu es asin' q2 antecedēs ē veꝝ: ⁊ consequēs falsū: vt pȝ. ⁊ tn̄ arg͂r p regulā. ergo regula falsa. ¶ Respōdet͂: ꝙ nō arg͂r p regulā. q2 in ħa pte aūtis sumit͂ ꝯdictoriū pme ptis disiūctiue: vl' sumit͂ ●ōa ps disiūctiue. si sumit͂ oppositū pme ptis pȝ ꝙ nō arg͂r p regulā: q2 n̄ isert͂ alia ps vȝ. tu nō es asin': qua illata ꝯcedit͂ cōsequentia ⁊ cōsequens. Si āt dr͂ ꝙ p ħa pte antecedētis sumit͂ ħa ps disiūctiue isērēdo aliam iteꝝ. dr͂ ꝙ nō arg͂r p regulā. deberet eni sumi ꝯdictoꝛiū ei' isto mō. tu es asin' vl'tu nō es asin'. ſȝ tu es asin'. ergo tu nō es asin'. sed negat͂ minoꝛ. ¶ 4ª regula fuit ista. A copulatiua negatiua ad disiūctiuā affirmatiuā factā ex ptibus ꝯdictoꝛijs copulatiue affirmatiue: ē bonū argumētū. ⁊ econuerso. Ex q̄ iferebat͂ qnta. ꝙ a disiūctiua negatiua ad copulatiuā affirmatiuā factā ex ptib' ꝯdicētib' copulatiue affirmatiue: ē ꝯn̄a bōa. Cōtra istas rl'as possȝ argui. ex nulla negatiua seq̄t affirmatiua. ergo quelȝ istaꝝ regulaꝝ ē falsa. Et q2 respōdet͂ ꝙ. ista rl'a nō tȝ i hypotheticis. ſȝ in cathegoricis. Jō spāli' arguo sic. oppositū disiūctiue affirmatiue assignatū. p negatōne. ꝓpositā toti n̄ ꝯuertit͂ cū opposito eiusdē assignato p copulatiuā fcāȝ ō ptib' oppositis disiūctiue. g̊ ābe rl'e false. ꝯn̄a tȝ. ⁊ āñcedēs ꝓbat͂ ⁊ capio istā. disiūctiuā. necio tu es vl'tu sedes. pȝ ꝙ ista ē falsa. g̊ ħ ē v̄a nō necio tu es vl'tu sedes. ⁊ tn̄ ħ ē falsa necessario tu nō es ⁊ tu nō sedes. arg͂r ergo sic. ista disiūctiua negatiua ē v̄a. ⁊ ħ copulatiua ē falsa. ergo nō ꝯuertūt͂. pȝ ꝯn̄a. q2 verū nō cōuertit͂ cū falso. Jō breuit͂ respōdet͂: ꝙ si disiūctiua affirmatiua habet h'i duo opposita: ꝙ ista iuicē cōuertūt͂. ſȝ nō sp hȝ copulatiuā opposita ħ°fcāȝ de ptib' oppositis disiūctiue. vt argᵐ clare ostendit ⁊ hoc cōtingit. quādo disiunctiua est cathegoꝛice ꝓbabil': sicut in pposito ratione isti' termini necessario. Infallibilr͂ tamē

⁊ regulꝛ teneať: ꝙ tā disiūctiue affirmatiue: ꝗꝫ copulatiue: dať ꝯdictoriū ꝑ negnez ꝑpositā toti. Idē est iudiciū de copulatiua affirmatiua. h. n. ē falsa. nečio tu es hō ⁊ tu es alb⁹. vt pꝫ. ⁊ ꝯsilr ql ꝫ istaruꝫ. nečio tu nō es hō vel tu nō es alb⁹. ꝯtingēter tu nō es hō vel tu nō es alb⁹: qꝛ ex qlꝫ istarū sequiť hec disiūctiua. tu nō es hō vel tu ñ es alb⁹. q est falsa: cū qlꝫ ꝑs eiusdē sit f lsa.

¶ 6ᵃ regula fuit ista. A ꝯditionali affirmatiua cū suo añte: ad ꝯñs eiusdē ē bōa ꝯña. ꝯ quā r̄gulā argr̄ sic. ista ꝯña nō valet. nečio tu aial es si tu es hō. si tu es hō. ergo nečio tu es aial. ⁊ tñ argr̄ ꝑ regulā. g̊ r̄gula falsa. ꝯña tꝫ cū minori. ⁊ maior ꝓbatur. Nā ꝯñs est falsū. vt pꝫ. ⁊ añs est veruꝫ. g̊ ⁊c̄. ꝓbať pro p̄ie ꝑte: qꝛ pro scd̄a nō expedit: qm̄ tu es aial si tu es hō. ⁊ nō pōt ēē: qn tu es aial si tu es hō. g̊ nečio tu es aial si tu es hō.

¶ Dōm ꝙ ly. nečio duo pōt determinare. aut p̄cise ꝯñs dicte ꝯditiōalis: aut ipsam totā. p̄io mō ꝯcedo ꝯñam ⁊ nego p̄mā ꝑtē añtis. vꝫ. nečio tu es aial si tu es hō: qꝛ equiualet isti. si tu es hō. necessario tu es aial q est falsa.

¶ Ad ꝓbōnē nego ꝯñam. qꝛ illa ꝯditionalis nō ē i casu cathegorice ꝓbabilis. si aūt ly. nečio. dtermi nat totā ꝯditiōalē. nego ꝯñam. neqꝫ arguiť ꝑ regulā. qꝛ iferť ista. nečio tu es animal: que nō est ꝯñs. sed ista solūmō: tu es aial. qꝛ modus sic sūpt⁹ non est ꝑs ꝯñtis: nec añtis. sic̄ neqꝫ nota ꝯditionis: sed ꝑs toti⁹ cōditionalis. Iō debuit sic argui. necessario tu es aial si tu es homo: sed tu es hō: ergo tu es aial: vñ cōditiōalis sine mō nečio. cōuertiť cū seipsa hñte modū istū. vñ sequiť. si tu es hō tu es aial. g̊ nečio. si tu es hō tu es aial. ⁊ ecōuerso.

¶ Ultima regula fuit ista. A ꝯditiōali affirmatiua cū ꝯdictorio ꝯñtis sequiť ꝯdictoriuꝫ añtis. Contra istā regulā argr̄ sic. vt p̄i⁹. nečio si antixp̄s ē alb⁹ antixp̄s est colorat⁹. sꝫ antixp̄s nō est colorat⁹. ergo nečio ipse nō ē alb⁹. pꝫ hñ ꝙ añs est verꝫ ⁊ ꝯñs falsuꝫ. Tñ argr̄ sp̄alius sic. ista ꝯña nō valet. si tu es hō necessario tu es aial. sed nō nečio tu es aial. ergo tu nō es hō. ⁊ tñ arguiť ꝑ regulam. ergo regl'a falsa. ꝯña tꝫ cū minori. et maior ꝓbať. nā añs est verꝫ ⁊ ꝯñs falsū. g̊ ꝯña nō valet. ꝙ ꝯñs sit falsū pꝫ. ⁊ ꝓbať ꝙ añs sit verꝫ. Nā hec est vera. non nečio tu es aial: qꝛ suuꝫ oppositū est falsū. sed alt'a ꝑs ꝓbať. nam si tu es hō. nečio tu es aial. nam tu es aial si tu es hō nečio. ergo si tu es hō nečio tu es aial. tꝫ ꝯña ab vno ꝯuertibili ad reliquū. vnde ideꝫ est dicere anial currit si homo currit. ⁊ si homo currit aial currit. Ideo rñdeť ad argᵐ p̄muꝫ sicut ad argumentū alteri⁹ regule. qd̄ non arguiť ꝑ regulā. qꝛ dꝫ solūmodo cōcludi ista. antixp̄s nō est alb⁹. ex quo ly. nečio nō est ꝑs añtis: nec ꝯñtis. Et ad argᵐ scd̄m. dubitať nūquid ista ꝯña sit bona. si tu es hō necessario tu es aial: sed nō nečio tu es aial. ergo tu nō es hō. qꝛ dubito de ly. necessario. an sit ꝑs añtis vel ꝯñtis. si aūt ly. nečio. est ꝑs añtis. nego ꝯñam. nec arguiť ꝑ regulā. qꝛ nō sumiť oppositū ꝯñtis: sed deberet sic argui. tu nō es aial: ergo tu nō es hō nečio. ⁊ isto modo concediť ꝯña: ⁊ negať minor. si aūt ly. necessario est pars ꝯñtis cōcedo ꝯñam. ⁊ nego cōditionaleꝫ. qꝛ tūc equalet huic cōditionali. si tu es hō tu es aial nečio. ⁊ tūc ad argᵐ. tu es aial si tu es homo nečio. ergo si tu es homo necessario tu es aial. nego ꝯñam. nec arguiť ab vno cōuertibili ad reliquū: nec exēpluꝫ est ad propositū. qꝛ in antecedente ly. necessario est pars antecedentis cōditionalis. ⁊ in consequente est pars ꝯñtis alteri⁹ conditionalis. quare ⁊c̄.

¶ Finis Logice Pauli Veneti. Ad laudem omnipotentis Dei. Impresse Venetijs per Petrum de quarenghis Pergomensem. Anno Domini. 1500. die. 16. Octobris.

REGISTRUM.

A B C D E F. Oēs sunt quaterni.

Obiectiones ⁊ annotationes Magistri Jacobi Riccij de Aretio super logica Pauli veneti.

Nullu[m] indivisibile dr totu[m]: q[uia] hy totu[m] quo[m]cu[m]q[ue] accipiat[ur] dr respectu ad partes

Anima dr tota in toto, et tota in qualibet parte, et tn aia e indivisibilis. Co.

¶ Incipiunt quedam obiectiones ⁊ ānotata super logyca Pauli Veneti edita per egregium artium ⁊ medicine doctorem Magistrum Jacobum ricc[illegible]ium de Aretio.

Terminus est Signū orationis cōstitutiuum ⁊c. ¶ Circa diffinitum est notandū ꝙ hic diffinit illa dictio terminus: q̄ est scđe intentionis hñs solū significatū formale: q̄ se formaliter significat. ⁊ diffinit ꝓ omni suo significato tā in voce ⁊ in scripto ꝙ̄ in mēte. q̄ hec oīa sunt signa orationis ꝯstitutiua: q̄ ex terminis scriptis ab itellectu fit oratio scripta ex vocalibꝰ vocalis: ⁊ ex mētalibꝰ mētalis. ⁊ ꝯuertetur hoc diffinitū cū diffinitione sequēte sic ꝙ oīs terminꝰ est signū ⁊c. ⁊ omne signū orationis ⁊c. est terminus. ¶ Circa diffinitionem nota ꝙ bona diffinitio dʒ ꝯuerti cū diffinito: ⁊ habere aliquid pro genere ⁊ aliq̄d vel aliqua pro differētijs. ⁊ sic est in ista: q̄ ꝯuertit cū diffinito: vt pʒ: ⁊ est ibi. ly signū. pro genere: q̄ omnis terminꝰ est signū. ⁊ nō ecōuerso. Scđo est ibi. ly orōnis ꝯstitutiuū. pro differētia pma per quā terminus differat a statuis ⁊ signis nō ꝯstitutiuis orōnis. ¶ Tertio ē ibi. ly ꝑs ꝓpinqua eiusdē pro scđa differentia: vt ꝑ istā terminus differat a litteris ⁊ sillabis q̄ non sunt termini scđm magr̄m: eo ꝙ sunt ꝑtes remote ⁊ nō propinque orōnis. ¶ Pro quo nota ꝙ duplex est pars. s. ꝓpinqua ⁊ remota: pars ꝓpinqua ē illa ex qua imediate fit aliq̄d: vt paries ⁊ tectū respectu domus: ⁊ littere respectu sillabaꝝ. ꝑs remota est illa ex qua mediate fit aliq̄d. vt tegule ⁊ lapides respectu eiusdē domus ⁊ littere respectu orationis. ad ꝓpositū: q̄ ex litteris imediate fiunt sillabe ⁊ ex sillabis dictiones seu termini: ⁊ ex terminis orōnes. littere sunt ꝑtes propinque sillabaꝝ. sillabe terminoꝝ. ⁊ termini orōnum. ¶ Et si arguit. igr̄ sillabe essent sil' partes ꝓpinque ⁊ remote: q̄ propinque respectu terminoꝝ ⁊ remote respectu orōnis. ¶ Respondetur ꝙ nō est incōueniens: q̄ ly propinquū. ⁊ remotū. sunt t̄mini relatiui q̄ possunt sil' de eodē verificari respectu diuersoꝝ: sicut ly pr̄. ⁊ ly filius. ¶ Contra diffinitionē arguit. pmo sic. ly signū. nō ꝯueniēter ponitur pro genere. igitur diffinitio mala. tʒ ꝯña. ⁊ añs ꝓbat: q̄ ly signū. aut eēt scđe. aut pme itentionis. nō scđe: q̄ tunc ꝯuerteret cū ly terminꝰ. ⁊ sic nō eēt genus. nec pme ꝑꝑ duo. pmo q̄ paulꝰ in. 2. capi. suppositionum dicit ꝙ est scđe. 2º q̄ tunc logicus diffiniret ꝑ primas intētiones: cuiꝰ oᵐ cōiter dr̄. ¶ Scđo pncipaliter arguit. ꝯtra ly orationis ꝯstitutiuū. sic. nō oīs terminꝰ ē orōnis cōstitutiuus. igr̄ diffinitio mala. pʒ ꝯña. ⁊ añs ꝓbatur. q̄ da oppositū. ⁊ arguitur sic. oīs terminus ē ꝯstitutiuus orōnis. ⁊ oīs oratio ē terminus. igr̄ oīs orō est ꝯstitutiua orōnis. pʒ ꝯña. ⁊ ꝯñs est falsum: q̄ iretur in ifinitū. igr̄ ⁊ aliq̄ premissaꝝ. ⁊ nō minor. igr̄ maior. ¶ Et ꝯfirmat: q̄ ly ꝯstitutiuus dicit actionem sicut alia nomia terminata in iuus. Sed nullus terminꝰ i ueritate facit orōnē. sʒ solū itellectus vel sensus ex terminis. igr̄ ⁊c. ¶ Tertio arguit sic. littere ⁊ sillabe sunt ꝑtes ꝓpinque orōnis. igr̄ fru[illegible]ra ponitur illa ꝑticula: pʒ ꝯña. ⁊ antecedens ꝓbat. q̄ sūt subm̄: vt pʒ in istis. a. ē littera. ba. ē sillaba. ¶ Ad pmū respōdetur. ꝙ ly signū. dupliciter describit. vno mō sic. Signū est quo apprehenso. i. ꝙ si apphēdatur facit nos venire in cognitionē alicuiꝰ. ⁊ sic q̄dlibet ens mūdi: siue sit terminus: siue nō. est signū: q̄ eo apprehēso venimus i cognitionē alicuiꝰ. puta ad minꝰ sui ipiꝰ: ⁊ sic ly signū ē pme itētionis. Alio modo dscribitur sic. signū est illud q̄ apprehēso venimꝰ in cognitionē alicuiꝰ ꝓ quo pt in ꝓpōne supponere: vel est vnū q̄d pt addi ꝓ determiatiuo illi tāquā hñs officiū circa illud: vel ē aggregatū vnū ex ambobꝰ Exēplū pmi. ly hō. ⁊ oēs termini cathegorematici. exēplū scđi. ly oīs. ⁊ t̄mini sincathegorematici. exēpluʒ tertij. ly oīs hō. ⁊ oēs orōnes. ¶ Tūc ad argumētū. Respōdetur ꝙ in diffōne termini capitur pmo mō. ⁊ in suppositionibꝰ scđo mō. ⁊ cuʒ dr̄. ꝙ logica diffiniret ꝑ pmas intētiōes ꝯceditur. ⁊ dr̄ ꝙ auctores dicētes ꝙ logica ē de secūdis intētionibꝰ itelligunt ꝙ diffinit solum secundas itentiones: vt pʒ. non tñ negant quin quādoq̄ possit eas diffinire ꝑ pmas: ⁊ hoc semel tātū. s. in diffinitione cōissimi termini secūde intētiōis q̄ est ly terminus. ⁊ sic patet solutio. ¶ Ad scđʒ negat. ꝙ illud consequens sit falsum. s. oīs oratio est orationis constitutiua. q̄ nulla est oratio quin illa sit constitutiua orationis longioris cuiꝰ ipsa sit pars. Et cum arguit. ꝙ ibitur in ifinitū. rñº. ꝙ non itur. nec ibitur. nec iri potest in infinitū. neq̄ cathegorematice: neq̄ sincathegorematice: q̄ neq̄ a te. neq̄ a me. neq̄ ab alijs iri pōt. bene tñ ꝯcedit ꝙ non repugnat ⁊ est imaginabile iri in ifinitum in ꝯstituendo: vt si ponat ꝙ hora futura diuidatur in partes proportionales minoribꝰ terminatis versus finē. ⁊ in q̄libʒ parte ꝓportionali huic. hō est. copulet alia cathegorica: tūc i fine illud aggregatū foret vna copulatiua ifinita: q̄ ex ifinitis cathegoricis cōposita. ¶ Sʒ ꝯ istā solutionē arguitur. primo sic. illud aggregatū in fine hore nō eēt copulatiua. igr̄ respōsio nulla. tenet ꝯña. ⁊ antecedēs probatur: q̄ illud nō eēt ꝓpositio: q̄ nulli eēt

significatiuū veri vel falsi exquo nullus itelle-
ctus posset illud itelligē cū sit ifinitū. Scḋo ar
guiť ꝓbando ꝙ in fine illud aggregatū nō es-
set copulatiua ifinita: qꝛ vel in fine illud aggre
gatū eēt ꝯstitutiuū orōnis aut nō. si nō. ⁊ illud
per te i fine eēt ꝓpositio ⁊ orō ⁊ tmin⁹. igr̄ ali-
ꝗs termin⁹ nō eēt ꝯstitutiu⁹ orōnis. Si sic. igiť
eēt ꝯstitutiuū vnius alteri⁹: qḋ hr̄et plures ꝑ-
tes ꝙ̄ ipm̄. ⁊ sic ipm̄ non fuit ifinituꝫ: qḋ fuit ꝓ-
bandū. ¶ Ad p̄mū negať. ꝙ in fine illud non
esset ꝓpositio. ⁊ dr̄ ꝙ esset significatiuum veri
vel falsi. ⁊ tāquā sequens ꝯcediť. qḋ datur intel
lectus infinite virtutis in intelligendo. ⁊ si dr̄ ꝙ
hoc est falsum ⁊ ipossibile. dr̄ ꝙ non: qꝛ iaꝫ de
facto intellectus diuinus est hmōi. ⁊ dato ēt ꝙ
hoc eēt falsuꝫ: ⁊ ipossibile. habꝫ ꝯcedi tāquā se
quens ex posito: quod est ēt ipossibile scḋꝫ esse
⁊ nō scḋm imaginationē. vnde amisso ipossibi-
li scḋm esse: sicut eēt hic: non est iconueniēs cō
cedere vnū aliud ipossibile scḋm eē: sed bn̄ scḋꝫ
imaginationem. ¶ Ad scḋm respondetur ꝙ
in fine hore illud eēt ꝓpositio ⁊ ꝯstitutiuū ora-
tionis: ⁊ cū arguitur ꝙ esset ꝯstitutiuus vnius
habentis plures partes: negatur imo dico ꝙ
esset ꝯstitutiuum vnius quod non haberet tot
ꝑtes: neqꝫ plures: neqꝫ pauciores: qꝛ vtrūqꝫ eēt
infinitū. Et si arguitur. omnis pars que eēt in
primo esset in scḋo. ⁊ non ecōuerso: qꝛ esset ad-
dita vna. igitur plures essent partes in secūdo
ꝙ̄ in primo. Respondetur ꝙ non valꝫ^a. sicut
non seq̇tur. omnis pars que est i medietate di-
giti est in toto. ⁊ non ecōuerso. igiť plures par-
tes sunt in toto: qꝛ vtrobiqꝫ ifinite sunt partes.
¶ Ad confirmationem secūdi p̄ncipalis. Re
spondetur ꝙ bene probat. naꝫ sicut lapides nō
sunt proprie constitutiui domus: sed domifica-
tor: sunt tamē lapides illa ex quibus constitui-
tur domus. ita termini non sunt proprie consti
tutiui orationis: sed sunt illa ex quibus ab itel-
lectu vel sensu constituitur oratio. ⁊ sic intelle-
xit Paulus. dicitur tamē ꝙ illud quod assu-
mitur in argumento est falsum. s. ꝙ omnia ter-
minata in iuus dicant actionem: qꝛ ly visiu⁹ di-
cit passionem. secūdo de aīa. sed hoc est vtplu
rimum. sicut etiam vtplurimum terminata in
bilis dicunt passionem: lꝫ non semper. vtqꝫ de
ly visibilis. ¶ Ad tertium principale dicunt
quidam ꝙ ly a. ⁊ b. sumpta materialiter ⁊ pro
se sunt termini ⁊ partes propinque: sed sumpta
formaliter: ⁊ pro quanto constituūt dictiones
non sunt termini: neqꝫ partes propinque ora-
tionis: ⁊ dicunt ꝙ magister intellexit scḋo mo-
do. ¶ Sed contra duplr̄. p̄mo. nō plus signi-
ficat ly a. dum materialiter capitur ꝙ̄ dum for
maliter capitur: qꝛ semper solū seipsum signifi
cat. igitur si vno modo ē terminus: etiā ⁊ alio.

pꝫ ꝯsequētia. ⁊ antecedēs patet. igitur ⁊ conse
quens. Scḋo ly a. exñs in compositiōe adhuc
est termin⁹. igitur rñ° falsa. pꝫ ꝯsequētia. ⁊ añ-
cedens ꝓbatur: qꝛ ly a. in ꝯpositione est signū.
⁊ est ꝯstitutiuum orationis: vt pars propinqua
exquo ly ꝯstitutiuum. dicit aptitudinē. igr̄ ⁊c.
¶ Ideo aliter rñ°. ⁊ suppono ꝙ i logica nul-
la sit oratio explicita nisi sit grāmaticalis. isto
stante dr̄ ꝙ ly a. non est pars propinqua ora-
tionis. ⁊ ad probationem dr̄ ꝙ ista a. est a. nō
est oratio neqꝫ propositio: qꝛ ly a. non est pars
orationis: sed se hꝫ in isto complexo sicut se ha
bent isti duo trianguli in hac pictura iterposi-
to verbo est. vnde sicut illis triāgulis non ē da
tum ꝙ significent: ⁊ ideo nō sunt noīa: sed res:
ita per eādem rationem ly a. nō est nomē neqꝫ
terminus. Si quis tamē poneret aliaꝫ spēꝫ ora
tionis preter grāmaticalem hꝫ dicere ꝙ nulla
est cifra: aut pictura in mūdo que nō sit termi-
nus: vt pꝫ iterposito v̇bo: qḋ lꝫ forte sit verꝝ nō
tamen est scḋm intentionem magistri hic.

¶ Prima diuisio terminorum.

T Erminorꝝ ⁊c. ¶ Circa p̄mū diffinituꝫ. nota ꝙ est ly termin⁹. per se significatiu⁹. ⁊ est scḋe in-
tentionis hñs solū significatum
formale: ⁊ diffinitur pro omni ta
li ⁊ ex ꝑte pro se: ⁊ cum illo cō-
uertitur diffinitio. Circa diffinitionem nota ꝙ
intelligiť sic. terminus ꝑ se significatiu⁹ ē ille
. s. termin⁹. ⁊ ponitur loco generis qui ꝑ se sum
pt⁹. i. si solitarie ⁊ extra orationē sumatur: ē si-
gnificatiu⁹ alicuius: vt ly hō. ⁊ hoc s̄m signifi-
cationem personalem: aut scḋm significationē
ꝑ quā terminus est termin⁹. qḋ idē eit. Dixi āt
hoc: qꝛ ly ois. nō est per se significatiuus. ⁊ tñ
per se sumptus aliq̇d significat: vt seipm̄: nō tñ
scḋm significationē facientem ipsum esse termi
num: est. n. ly omnis. terminus propter officiū
⁊ non ꝑꝑ significare se: vt pꝫ. Si. n. esset termi-
nus ꝓpter significare se. tūc omnis res eēt ter-
minus: exquo omnis res significat se. ¶ Circa
scḋm diffinitum nota ꝙ iterum est scḋe habēs
duo significata ⁊ non diffinitur pro se: aut sibi
simili: sed pro suo significato formali: ⁊ intelli-
gitur sua diffinitio sicut precedēs. ¶ Contra
istā diuisionem arguiť. p̄mo probādo ꝙ ly ter-
minus. nō p̄t diuidi per ꝑse significatiuū: ⁊ non
per se significatiuū. qꝛ si sic diuideretur: oꝫ ꝙ di
uideretur i duas partes: quaꝝ vna eēt per se si-
gnificatiua: ⁊ alia nō. ꝯsequens falsuꝫ: qꝛ ly ter-
minus. est vna dictio cuius ꝑtes non signāt se
parate. ¶ Scḋo arguiť sic. aliꝗs est termin⁹ ꝗ
neqꝫ est ꝑ se significatiuus nec nō per se signifi
catiu⁹. igr̄ diuisio mala. tenet ꝯña. ⁊ añs ꝓbať.

qꝛ terminꝰ qui diuidit: nec eſt ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. nec nõ ꝑ ſe ſignificatiuus ⁊ terminus ꝗ diuidit eſt aliqͣs terminus. igĩ ⁊c. tenet ꝯña cũ maioꝛi: qꝛ terminꝰ ꝗ diuidit eſt ly terminꝰ. ⁊ maioꝛ ꝓbatur. qꝛ da tu ꝙ ſit vnuꝫ illoꝝ. puta ꝑ ſe ſignificatiuus. ⁊ arguit ſic. terminꝰ ꝗ diuidit eſt ꝑ ſe ſignificatiuus: ⁊ diuidit ꝑ ꝑ ſe ſignificatiuum. ⁊ non ꝑ ſe ſignificatiuũ. igĩ terminus ꝑ ſe ſignificatiuus diuiditur ꝑ ꝑ ſe ſignificatiuũ. ⁊ nõ ꝑ ſe ſignificatiuũ. ⁊ ſic idẽ diuideret ſe ipm̃. ¶ Tertio argĩ ſic. ex iſta diuiſione ſeqͣtur ꝙ diuiſum ꝯtinet ſub diuidẽte. igĩ diuiſio mala. pꝫ ꝯña. ⁊ antecedẽs ꝓbatur ſic. oïs terminꝰ ꝑ ſe ſignificatiuus ꝯtinetur ſub ly terminus ꝑ ſe ſignificatiuus. ſed diuiſuꝫ eſt terminꝰ ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. igĩ ꝯtinetur ſub illo qđ eſt diuidens. tenet ꝯña cum minoꝛi. ⁊ maioꝛ ꝓbat. qꝛ oẽ ſignificatũ continet ſub ſuo ſignificãte. ¶ Quarto ſic. oïs terminus eſt ꝑ ſe ſignificatiuus. igĩ diuiſio mala. tenet ꝯña. ⁊ añcedẽs pꝛobat. oïs terminꝰ eſt ſignũ. ⁊ oẽ ſignum eſt illud quo apphẽſo deuenimus ĩ cognitionẽ alicuiꝰ. igĩ oïs terminꝰ ẽ illud ꝗ apphẽſo venimus ĩ cognitionẽ alicuiꝰ. ⁊ per ꝯñs oïs ťminꝰ ẽ ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. ¶ Quinto ſic. oïs terminꝰ eſt ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. igĩ diuiſio mala. pꝫ ꝯña. ⁊ antecedẽs ꝓbat ſic. ly oïs. ſecũdum ſignificationẽ ꝑſonalẽ quã iã hꝫ eſt alicuius rep̃ſentatiuus. igĩ a pari rõne ꝗlibꝫ aliꝰ. tenet ꝯña. ⁊ añs ꝓbatur. ⁊ pono ꝙ ly oïs. ſit a longe ⁊ appareat ſoꝛti ꝙ ſit ille terminꝰ hõ. ſic ꝙ deceptus ꝑ illũ apphẽdat hoiem ⁊ ſequit intentum. ¶ Ad ꝑmuꝫ rñ. ꝙ duplex eſt diuiſio. ſ. realis ⁊ logicalis. diuiſio realis ẽ qñ totius: vt caro ſuꝑ ſcãno diuidit in ꝑtes ꝗ vere ꝯponebãt totũ. Sed logicalis ẽ cuꝫ ſub vno termino cõi ſumunt duo: aut plures termini quoꝝ nullus ẽ ita cõmunis: ſicut fuit ille ꝑmus: ⁊ ꝗlibet illoꝝ ſignificat aliqđ vel aliꝗ ꝗ ſignificant ꝑ illum ⁊ nõ oïa: ⁊ diſiũctũ ex illis ꝯuertit cũ diuiſo. exẽplũ. dicimus ꝙ ꝯſequentia diuidit ꝑ bonam ⁊ malã: qꝛ ſub hoc noïe ꝯſequentia ſumuntur iſti duo termini. bona ⁊ mala. quoꝝ ꝑmus ſignificat partem coꝝ ꝗ ſignificant per ly ꝯſequẽtia. ⁊ non oïa. ⁊ ſiľr ſecũdus. ſed hoc diſiunctũ bona vel mala ꝯuertitur cũ ly ꝯſequẽtia. vt pꝫ. ⁊ ſic illud qđ diuidit: nõ diuiditur in ꝑtes ꝗ ꝯponãt ipſum. ſed diuidit in terminos ꝗ appellant partes ſubiectiue: ⁊ ipm̃ diuiſum appellatur totuꝫ vniuerſale. ad ꝓpoſitũ dico. ꝙ cũ diuiditur terminus in ꝑ ſe ſignificatiuũ. ⁊ non ꝑ ſe ſignificatiuũ. non diuidit vere ⁊ diuiſione reali in ꝑtes cõponentes ipſum: quaꝝ vna ſit ꝑ ſe ſignificatiua ⁊ alia nõ. ſed diuidit diuiſiõe logicali. ſic ꝙ ſub hoc ꝙ dico terminꝰ ſumuntur duo termini minus cões. ſ. ly ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. ⁊ ly nõ ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. quoꝝ ꝗlꝫ ſignificat aliꝗ. ⁊ nõ oïa ꝗ ſignificant ꝑ ly terminꝰ. vnde hoc v̓bũ diuidit. ſcđo modo ſumptuꝫ eſt terminus ſcđe limitãs termïos ad ſtãdũ ꝓ dictiõe: vt ſi dicã ꝯſequentia diuidit ĩ bonã ⁊ malã. ſenſus ẽ ꝙ illa dictio ꝯſequẽtia. diuidit ꝑ iſtas duas dictiões. bona ⁊ mala diuiſiõe logicali. ⁊ hoc eſt veꝝ. ⁊ ſic pꝫ ſolutio ꝑmi. ¶ Ad ſcđm negat añs. ⁊ ad ꝓbationẽ dr. ꝙ illud diuiſũ eſt illa dictio. terminꝰ. ꝗ ẽ per ſe ſignificatiua. Et cũ argĩ. illud qđ diuidit eſt terminus ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. ⁊ diuidit ꝑ ꝑ ſe ſignificatiuũ. ⁊ non ꝑ ſe ſignificatiuũ. igĩ terminus per ſe ſignificatiuꝰ diuidit per ꝑ ſe ſignificatiuuꝫ. ⁊ nõ ꝑ ſe ſignãtiuũ. rñ° ꝙ nõ valꝫ ꝯña. qꝛ vt dictũ fuit ly diuidit. limitat terminum ad ſtãdũ ꝓ ſe ipſo. ⁊ ſic iſta ꝓpoſitio terminꝰ per ſe ſignificatiuus diuidit ꝑ per ſe ſignificatiuum ⁊ nõ ꝑ ſe ſignificatiuũ. ſignificat ꝙ illa dictio terminꝰ ꝑ ſe ſignificatiuꝰ. diuidit diuiſiõe logicali per illas duas. ſ. ꝑ ſe ſignificatiuꝰ ⁊ non ꝑ ſe ſignificatiuus. qđ ẽ falſuꝫ. qꝛ nõ dicimus. terminus aut termioꝝ ꝑ ſe ſignificatiuoꝝ. aliꝰ per ſe ſignificatiuus. aliꝰ nõ ꝑ ſe ſignificatiuus. Sed bene cõceditur ꝙ ex illo antecedẽte ſeqͣtur ꝙ aliquis termius ꝗ eſt per ſe ſignificatiuus. diuidit ꝑ per ſe ſignificatiuum. ⁊ nõ per ſe ſignificatiuuꝫ. ⁊ ex hoc nõ ſeqͣtur ꝙ idẽ diuidat ſeipꝫ. ⁊ multa eſt differẽtia iter iſtas. terminꝰ ꝑ ſe ſignificatiuus diuidit ⁊c. ⁊ aliqͣs termius per ſe ſignificatiuus diuidit ⁊c. qꝛ ꝑma eſt falſa. ⁊ ſecũda vera: vt pꝫ. ꝓpter limitationẽ factã ĩ pꝛia a ly diuidit. ⁊ nõ in ſcđa. ¶ Ad 3m dr ꝙ dupľr aliqđ ꝯtinetur ſub alio. vno mõ qñ ipſum ẽ terminus cõis hñs ſupꝛa ſe vnum terminũ magis cõem ſicut dicimus ꝙ ly hõ. ꝯtinet ſub ly aïal. ⁊ tũc ꝯtinere aut ꝯtineri iſto mõ limitat terminos ad ſtandum pꝛo ſeipſis. vt in exẽplo ſupꝛiori. alio modo dicitur aliquid ꝯtineri ſub alio: qꝛ ſignificatur ab illo: ⁊ ſic dicimus ꝙ veri homines ꝯtinentur ſub ly homo: qꝛ per ipſum ſignificantur. ⁊ iſte modus ꝯtinentie eſt valde iꝓpꝛius. Tunc ad argumentum dicitur diſtinguendo iſtaꝫ. diuiſum ꝯtinetur ſub diuidente. qꝛ vel loquitur ꝑmo modo: aut ſecundo mõ. ſi pꝛimo negatur iſta: nec hoc ſequit: qꝛ diuiſum non eſt minus cõmune ꝙ̃ diuidens: ſed econuerſo. Si ſcđo modo concedit illa: qꝛ diuiſum ſignificatur per mẽbꝛum diuidens. nec hoc eſt inconueniens. imo quãdoqꝫ idem continetur ſub ſeipſo iſto modo: qꝛ idem ſignificat ſeipſuꝫ. vt patet. de ly nomen. ¶ Ad quartum reſpondetur ꝙ aliquẽ terminuꝫ eſſe ꝑ ſe ſignificatiuũ eſt duobus modis. vno mõ: qꝛ per ſe ſumptus aliquid ſignificat qũocunqꝫ ſignificet. alio mõ qꝛ per ſe ſumptus ſcđm ſignificationeꝫ facientem ipſuꝫ eſſe terminũ aliquid ſignificat. Pꝛimo modo oïs terminus ẽ per ſe ſignificatiuꝰ:

q2 saltem seipsum representat. sed nõ scdo mõ. ꝛ sic accipit magister: vt pꝫ supra. Sꝫ dices qd ad arm. dr ꝙ ↄcludit ꝙ ois terminus est significatiuus pmo modo: qd non est contra magrꝫ. ▽ Ad quintum conceditur. tañ sequens ex casu ꝙ ly ois ē per se significatiuus: q2 significat hoiem: vt ponit casus: ꝛ nego ꝙ a pari quilibꝫ esset per se significatiuus. q2 casus non ponit d quolibet. ▽ Et si arguitur ponatur ꝙ nõ sit casus. ꝛ arguitur sic. multotiēs aliquis decipitur in significatione. ꝛ per terminum qui est non ꝑ se significatiuus representat sibi aliquid. q2 credit vnũ terminũ esse aliũ. quid dicēdũ. ▽ Respōdetur ꝙ vbi sic eēt ꝙ aliquis deciperetur in terminis termius ille sibi eēt ꝑ se significatiuꝰ: ꝛ aliꝭ non. ▽ Sꝫ dices cõtra nulla est facta noua impositio. ▽ Respōdetur ꝙ lꝫ non sit facta impositio: q2 tñ ille credit ꝙ in principio fuerit facta talis ipositio illi termino sibi ē ac si fuisset facta. ꝛ ideo sibi est per se significatiuus.

¶ Secunda diuisio terminorum.

Erminoꝝ ꝛc. ¶ Circa pmuꝫ diffinitũ. nõ ꝙ est terminꝰ ꝛ hñs duo significata: q2 scdm significationem facientē ipsum esse terminum nõ significat se: ꝛ quodlibet sibi simile. ꝛ diffinitur pro omni significato formali. ꝛ ex ↄsequente pro seipso in mente solum ꝛ in voce. ¶ Circa scdm diffinitum dicas sic. ꝙ est secūde habens duo significata: ꝛ diffinit pro seipso solum in voce. vel in scripto. ¶ Sed arguitur contra diffinitiones. ꝛ pmo ↄtra primam sic. ly ois. in scripto non est terminꝰ nalr significatiuus exquo non est mētalis. ꝛ tamen est apud oēs eiusdem representatiuus. q2 ad minꝰ suiipsius. igr diffinitio mala. ¶ Scdo arguitur sic. ly hõ. in mente mea est naturalr significatiuus. ꝛ tñ non est apud oēs eiusdem representatiuus. igr diffinitio mala. tenet ↄsequētia. cum maiori ꝛ minor probat. q2 ly homo. in mente mea nulli representat. aut representare potest. nisi mihi. ¶ Tertio arguitur ↄtra secūdam diffinitionem. q2 pono ꝙ oēs hoies ignorant ly bos. ad significandum bouēꝫ. ꝛ arguit sic. ly bos i scripto. est ad placitũ significatiuꝰ. ꝛ tamen est apud oēs eiusdem representatiuꝰ. igr diffinitio mala. ¶ Pro solutione est sciendum ꝙ diffinitiões date a magistro nõ sunt bone de virtute sermonis. sed hñt sic intelligi. terminus naturaliter significatiuus est ille. s. terminus qui secūdum significationem facienteꝫ ipsum esse terminum quantũ ex se. ꝛ nõ ex alio est apud oēs eiusdem representatiuus. ▽ Terminus autem ad placitũ significatiuus ē ille q secundum significationem facientem ipsum esse terminum non est quantum est ex se apud oēs eiusdem representatiuus. Sed ex alio habet ꝙ sit significatiuus. ꝛ sic itellexit magister. vnde terminus qui est significatiuus naturaliter significat rem ex naturali conuenientia quaꝫ hꝫ secum: sicut vestigium in puluere significat pedem. ꝛ terminus ad placitum significatiuus significat reꝫ non ex similitudine quā habeat secum. sed propter nostram. vel antiquoruꝫ ipositionem. Isto stante rñº. ad argumenta. ¶ Ad primum dr ꝙ ly omnis. lꝫ sit apud omnes eiusdem representatiuus. non tamen scdm significationem facientem ipsum esse terminũ. vt pꝫ. ¶ Ad scdm dico ꝙ ly homo. in mente est terminus naturaliter significatiuus: q2 quantum est ex se scdm significationem facientem ipsuꝫ esse terminum est apud omnes ꝛc. Et cũ dicit non potest representare nisi mihi: concedo. tamen dico ꝙ est representatiuus oibus quantũ est ex se. Unde si talis terminus poneretur in mente greci. ꝛ grecus de eo ↄsideraret formaliter. Sequitur ꝙ idem mihi ꝛ greco representaret. non sic autē est de illo termino homo in voce: aut in scripto. ¶ Ad tertium dicitur ꝙ licet ly bos i casu illo sit representatiuus eiusdē apud omnes. non tamen quātũ est ex se. sed ex alio. s. ex impositione. ꝛ patet solutio. Sed hic sunt alique petitiones. prima an sit aliquis terminus. qui nec sit significatiuus ad placitũ nec naturaliter. rñº. ꝙ sic. q2 termini sincathegorematici. vt pꝫ ex diffinitione magistri. q2 isti nõ sunt significatiui. ¶ Secunda an isti termini naturaliter significatiui sint. ▽ Respōdetur ꝙ sic. q2 aliter tu non posses assignare causam. q re antequā videres me e go non representabar tibi distincte: ꝛ postea sic: nisi q2 ex mei presentia habes terminum mētalem significantē me distincte quē nõ hēbas. ¶ 3ª petitio qd sũt isti tmini. rñdet ꝙ sunt qdā similitudines reꝝ in sensu vel itellectu repñtatiue reꝝ quaꝝ sunt similitudines. ¶ 4ª a q cānt isti. rñº. ꝙ a rebꝰ qrũ sũt similitudines. ¶ Tertia diuisio.

Erminoꝝ quidam cathe. ꝛc. ▽ Circa primũ diffinitũ nota ꝙ est terminus secūde habens soluꝫ significatum formale. ꝛ diffinitur pro omni tali. ꝛ ex ↄsequente pro se ꝛ sibi simili. Scdm vero diffinitum est terminus hñs duo significata. ꝛ diffinitur solum pro formali. ꝛ ex ↄsequēte. nõ pro seipso. ▽ Circa primam diffinitionē. dico ꝙ sic intelligitur. terminus caꝰ est ille. s. terminus. qui tā per se quaꝫ cum alio. i. in oratione habet proprium signi-

ficatū.i.habet significatū scdm signatione facientē terminū esse terminū.vt ly hō.scda at sic itelligit.termin⁹ sinca^{c⁹} est termin⁹ hñs officiū.
⁊ per se sumptus nulli⁹ ē signatiu⁹ scdz signatione faciēte illū eē t̄minuz.vt ly ois.⁊ ly ⁊c. ¶ p^a petitio.an ly q̄.⁊ ly alb⁹ sint sincathegorematici.rñ.ꝙ ly alb⁹.scdz dicta ē termin⁹ cathegorematic⁹.q2vt pz itelligēti sibi cōpetit diffō illi⁹.
q2 sp ē significatiu⁹ albedis vbicūqꝫ ponat.s3 d ly q̄ dr secundū dicta ꝙ est sinca^{c⁹}: q2 p se sumptus nihil significat.⁊ hz officiū referēdi. Aliī tamen ⁊ non male:sed nō s3 dicta superiora dicūt ꝙ ly q̄.nec ē termin⁹ cate^{c⁹}:neqꝫ sincate^{c⁹}.
q2 sibi non ꝯuenit diffinitio termini cathegorematici.vt pz.neqꝫ sincathegorematici.qd probant. q2 diffinitio termini sincathegorematici.vt dicūt dz sic itelligi termin⁹ sincate^{c⁹} ē terminus hñs officium.q̄ termin⁹ per se sumpt⁹ nullius est significatiuus.nec ēt cuz alio.Isto stante dicunt pmo.ꝙ ly qui.non hz officiuz: q2 referre añs non est habere officium fm eos.secundo dato ꝙ referre eēt officiū: sibi deficit tertia conditio.q2 ly qui cū alio sumptū aliquid significat.s.dum sumitur.cū ante.⁊ vtraqꝫ via ē bona. ¶ Scda petitio.que dr̄ia est inter terminū per se significatiuū ⁊ cathe^m.⁊ non per se significatiuū ⁊ sincathe^m. ¶ Rñ°.tenēdo.ꝙ ly q̄ sit sincathe^{c⁹}. vt dixit pma via ꝙ nulla est differentia inter ista.q2 ois terminus per se significatiuus est ca^{c⁹}.⁊ ecōuerso.⁊ ois non per se significatiuus est sinca^{c⁹}. ⁊ ecōuerso. ⁊ sic significata per mēbra istarū diuisionuz nullo modo differunt.Sed tenendo scdam viaz dr ꝙ ē aliqua differentia.q2 licet non sit differentia inter per se significatiuum ⁊ cathegorematicū.tamē est differētia iter non per se significatiuū ⁊ sincathegorematicum.q2 ois terminus sincathegorematicus est nō per se significatiuus.⁊ non econuerso.vt pz de ly qui.⁊ sic non significatiuus est cōius ꝙ ly sinca^{c⁹}. ¶ Sed ꝯ pmā viaz arguitur pmo.q2 si nulla esset differētia inter p se significatiuuz ⁊c.igr vna illaꝝ diuisionū esset supflua.scdo aliqs est termin⁹ nō p se significatiuus:qui non est sinca^{c⁹}.igr ibi est dr̄ia.tenet ꝯsequētia.⁊ añs probatur.q2 ly buf.est nō per se significatiuus:vt pz. ⁊ non est sinca^{c⁹} ex quo nullū hz officiū. ⁊ Ad pmū negat.ꝯsequētia.⁊ dr ꝙ stat ꝙ ex parte rei nulla sit dr̄ia inter illa ⁊ tñ nulla illaꝝ diuisionū sit supflua. ⁊ do tibi exēplū.Si arguit.diuidatur istis duab⁹ diuisionib⁹.s.aialiū aliud rōnale.aliud irrōnale.⁊ aialiuz.aliud risibile.aliud nō risibile quātūcūqꝫ mēbra istaꝝ diuisionū ꝯuertantur.vt pz.tamen nulla istaꝝ est supflua.q2 mēbra istaꝝ diuisionū licet sint ꝯuertibilia.nō tñ sunt sinonima ⁊ aliquid cōnotatur per vnum mēbrum. puta p ly rōnale.qd non ꝯnotatur p aliud.puta p ly risibile.vt pz.Silr in proposito licet ois termin⁹ p se significatiuus sit cathe^{c⁹}.⁊ econuerso.tñ aliquid cōnotatur per istud membrum ca^{c⁹} ꝙ nō cōnotatur.per ly p se significatiu⁹. q2 p ly ca^{c⁹}.
cōnotatur ꝙ talis terminus pōt poni pro predicato:aut parte predicati aliqd significādo: qd non ꝯnotatur.per ly per se significatiuus.⁊ ita dicatur de non per se significatiuo. ⁊ sincathegore^{c⁹}. ⁊ in hoc differt vna diuisio ab alia. ⁊ Ad 2^m dr.ꝙ ly buf nō ē termin⁹.sicut nec ly aut.pz supra.⁊ breuiter dicat de vno sic d alio.

¶ Quarta diuisio.

Terminoꝝ ⁊c. ¶ Circa pmū diffinitum.nota ꝙ ē ly terminus prime itentiōis.qui est scde itentionis hñs duo significata.⁊ diffinitur pro formali solū.⁊ ex ꝯsequēte nō diffinit p seipso.De scdo diffinito dic iteꝝ ꝙ ē scde itētiōis si sit i mēte hñs duo significata.⁊ diffinit p formali soluz ⁊ ex ꝯñte p seipso.⁊ qlibz sibi silli i mēte. ⁊ nō i voce a.aut scripto. ¶ Circa pmā diffōnē.nota ꝙ i ea dz poni p parte ly dato ꝙ eēt. qd pōit ad h vt termin⁹ p^e differat a t̄mio scde.q2 ista dictio nomē q̄ est scde bñ signat rē q̄ non ē t̄min⁹.q2 noia pterita ⁊ futura.s3 nō signat rē q̄ nō ē termin⁹. dato ꝙ esset.sed signat solum.rem q̄ dato ꝙ esset: esset termin⁹.q2 signat.rē q̄ dato ꝙ eēt.eēt nomē.vt pz.igr termin⁹. ⁊ Silr in scda diffōnē.dz poni: dato ꝙ eēt sic.vt dicam⁹ t̄min⁹ scde itētiōis est termin⁹ mētalis signans.solūmō terminū dato ꝙ eēt.⁊ nisi apponeret illa pticula eēt diffō mala.q2 nomē scde signat rē q̄ nō ē t̄min⁹.⁊ nō terminū.⁊ ita nō signat solūmō t̄minū. S3 nō signat ñ t̄minū dato ꝙ eēt: s3 solūmō t̄minū dato ꝙ es ē.Et ꝯ istas diffōnes sic itellectas.d intētiōe magri ñ pcedit vnū arg^m ꝙ qdā faciūt.
¶ Hic sr due petitiōes.p^a an sit aliqs t̄minus mētalis.q̄ nec sit p^e.nec scde itētiōis. ¶ Rñ°.
ꝙ sic.q2 t̄mi nō p se signatiui.except̄ relatiuis.
nec sr p^e. neqꝫ scde. vt pz d ly ois.qd nec signat terminū nec rē. ¶ Scda petitio.i q̄ differt ista diuisio a scda. ⁊ Rñ°.ꝙ ista ꝯtinet sub p° mēbro scde.vt pz.q2 terminoꝝ nālr significatiuoꝝ qdā ē p^e itētiōis.⁊ qdā scde

¶ Quita diuisio.

Terminoꝝ ⁊c. ¶ Circa ista diffinita.⁊ diffinitiones repete illa que dicta sunt in quarta:aliter iste diffinitiones nō essent bone.
⁊ iō pone ibi.in vtrisqꝫ ly dato ꝙ eēt.q2 ista diuisio in nullo differt a qrta nisi q2 mēbra illi⁹ signant termios nālr significatiuos ⁊ mēbra isti⁹ termios ad placitū significatiuos.

⁊ sicut q̄rta diuisio ꝯtinebat sub pᵒ mēbro scd̄e .s.sub hoc mēbro nāliter significatiuus.ita ista quinta ꝯtinetur sub scd̄o mēbro.s.sub hoc mē-bro ad placitum significatiuꝰ. Et si dicatur. est ne aliquis terminꝰ vocalis:aut scriptus q̄ nec sit prime iposi[t]ionis.aut secūde. Rn̄det ꝙ sic. q2 termini nō significatiui:vt dictū est i q̄rta.

¶ Sexta diuisio.

TErminorū ⁊c. ¶ Circa istaȝ diuisionē nota ꝙ ly terminꝰ cō-plexus.est terminꝰ scd̄e hn̄s solū formale significatuȝ:⁊ diffinitur pro omni tali ⁊ ex ꝯsequente pro seipso. Sed ly terminus.incomplexus. hȝ duo significata ⁊ diffinit̄ pro formali solum ⁊ nō ꝓ se:aut sibi simili. ¶ Circa diffinitiōes nota ꝙ ipse nō sunt diffinitiones:q2 nō dantur per ge-nus ⁊ dr̄iam.nec ꝑ aliq̄d loco generis: aut lo-co differētie.sed dant̄ per vnū simplex ꝯuerti-bile cuȝ diffinito.dr̄.n.terminus incomplexus est dictio.⁊ cōplexus est orō:⁊ iō potius appel lantur notificatiōes. ¶ Sed est vna petitio.s. an ly Petruspaulus i scripto sit terminus icō-plexus vel cōplexus.⁊ sir̄r ly nihil. ¶ Ad istud dr̄ ꝙ difficile est soluere quesitū.sȝ in diffinitio-ne ꝓpōnis tractabitur ista materia ꝓ nūc ta-men dr̄ ꝓbabilr̄ ꝙ ly Petruspaulus est termi-nus simplex:q2 subordinat̄ vni conceptui sim-plici ⁊ ly nihil.est cōplexum.q2 duobus conce ptibus subordinat̄. Sciendū est tamē circa dif-finitiones precedentes istam ꝙ ipse date sunt de termino simplici.⁊ non complexo.

¶ Capitulum de nomine.

NOmen est t̄minꝰ ⁊c. ¶ Circa diffinitū nota pri mū ꝙ ipm̄ est secunde sicut ⁊ aliȷ̄ termini logicales.⁊ hȝ solū signi ficatū formale ⁊ pro oī tali diffini tur.⁊ ex ꝯn̄te pro se:⁊ quolibet si bi sil̄i. Scd̄o nota ꝙ intētio pauli est ꝙ hic dif-finiatur nomē pro eo ꝙ potest poni pro subie-cto:aut p̄to ꝓpōnis:vt pȝ.ab eo in textu cū di-cit:q2 de nomine ⁊ verbo ex q̄bus oratio cōpo nitur ⁊ ꝓpō ⁊c.⁊ sic itētio sua ē.ꝙ nullū adie-ctiuū sit nomen in logica:⁊ sir̄r nullus obliquꝰ ex quo nullū istoꝝ p̄t eē subiectum:aut predica tum. vt infra patebit. Sed vt ista diffō sane in-telligatur.arguitur cōtra multipliciter. primo sic: ly nomē.non potest diffiniri:igitur diffini-tio nulla:pȝ ꝯsequentia.⁊ antecedens ꝓbatur: supposito ꝙ diffiniantur termini pro suis signi ficatis.tunc sic. nullus terminus secūde potest diffiniri:igitur ly nomen nō potest diffiniri : pȝ ꝯsequentia.⁊ antecedens probat̄.omne diffini bile debet hr̄e genus supra se:⁊ ex ꝯsequēti co-ordinari in linea p̄mentali.sed termini scd̄e in-tentionis nō coordinant̄ in p̄nto.igr̄ ⁊ cetera. pȝ ꝯsequentia cū maiori.⁊ minor ꝓbat̄ per ari-stotilem in antep̄ntis. vbi vult ꝙ termini coor dinati in p̄nto sint prime intentionis. dicit eni sic.singulū incōplexorum:aut significat subaȝ aut quantitatem ⁊c.⁊ sic vult ꝙ termini.q̄ sunt in p̄nto significant rē:q̄ non est terminꝰ. ¶ Se cundo arguitur. ꝙ obliqui ⁊ adiectiua sint no mina de intētione Pauli:q2 illa sunt noīa q̄-bus competit diffinitio data a Paulo: sȝ istis competit diffinitio Pauli.igr̄ ⁊c.patet ꝯsequē tia cum maiori. ⁊ minor probatur:q2 obliqui ⁊ adiectiua sunt termini significatiui sine tempo re ⁊c. ¶ Tertio arguitur sic.illud qd̄ est predi catum est nomē:sed adiectiua sunt predicatū: igitur ⁊c.pȝ ꝯsequētia.cum maiori:⁊ minor ꝓ-batur:q2 dicēdo. sor.est albus.ly albus.est pre dicatum.vt patet. ¶ Quarto ly omnis.nō est nomen:⁊ tamen est terminus significatiuus si-ne tempore ⁊c.ex quo seipsuȝ significat:igitur diffinitio mala.consequentia tenet cum maio-ri ⁊ minor est etiam nota. ¶ Quinto.ly dies. est nomen ⁊ tamen significat cum tempore:igi tur diffinitio mala. ¶ Sexto. ly Petruspau-lus est nomē:⁊ tn̄ partes signans separate.igi tur diffinitio mala.pȝ consequentia.⁊ antece-dens similiter. ¶ Ad ista Rn̄ᵒ.primum dr̄ ꝙ duplex est diffinitio:vna que est proprie dicta: ⁊ est illa que datur per verum genus ⁊ veram differentiam connotantem parteȝ essentialem eius pro quo supponit diffinitum.sicut si diffi-niretur homo ista diffinitiōe:aīal rōnale: ⁊ ta-li diffinitione non diffiniuntur:nisi q̄dam spēs de p̄nto substantie.⁊ de ista loq̄tur septimo me taphisice. ¶ Alia est diffinitio que non est pro prie dicta.⁊ est omnis illa q̄ nō datur ꝑ veꝝ ge-nus ⁊ verā differentiā.sed ꝑ aliq̄d qd̄ tenet lo cum generis.aut differentie.⁊ tali diffinitione diffiniuntur tam illa que sunt substantie q̄ ac-cidentia. Isto stante dr̄ ꝙ arᵐ concludit ꝙ illa non est diffinitio proprie sumpta:sed iproprie: q2 datur per aliquid loco generis:⁊ ꝑ aliq̄d lo co differentie.⁊ nō per genus ⁊ differentiam. ¶ Ad scd̄m negatur ꝙ obliq̄ ⁊ adiectiua sint noīa de intentione Pauli:⁊ cum probatur:⁊ dicitur ꝙ eis competit diffinitio data.q2 sūt ter mini significatiui ⁊c.rn̄ᵒ.ꝙ aliquem terminuȝ esse per se significatiuum est dupliciter.s. quie-scenter ⁊ non quiescenter.termini significatiui quiescēter sunt illi qui possunt reddere suppo situm verbo sicut substantiui in casu recto. Sȝ termini significatiui nō quiescēter sunt illi qui significant ꝑ modum depēdētis ⁊ nō possunt reddere suppositu[ȝ] verbo:sicut sunt adiectiua ⁊ obliqui.tunc ad argumētū dicit̄ ꝙ in diffini-

tione nominis debet iungi ly q̇escenter de iten
tione Pauli.⁊ sic talis diffō non competet il-
lis.vt patet.¶ Ad tertium negaṫ minor.⁊ ne-
gatur ꝙ in ista.sor.est albus.ly albus.sit predi-
catum.imo dr̄ ꝙ ibi non est predicatū nisi sub-
intelligatur vnum substātiuum sic.Sor.est al-
bus.i.sor.est sort.albus. vt patet ab eo in ꝑmo
dubio.argumēto.5.⁊ sic ꝑdicatum erit ly.sort.
albus.⁊ non ly albus. ¶ Ad q̄rtum negaṫ mi
nor.s.ꝙ ly omnis.sit significatiuus ⁊c.loquen-
do de significatiuo ꝓprie.⁊ eo modo quo logi
ci.s.de eo qđ est significatiuum alicuius.⁊ hoc
ꝺm significationem facientē ipsum esse termi-
num.¶ Ad q̇ntum negatur minor. ⁊ ad ꝓba
tionem dr̄.ꝙ est differentia inter significare tē
pus ⁊ significare cum tēpore. Significare eni
tempus est representare rē:q̄ si eēt esset tēpus.
significare autem cum tēpore seu temporaliter
est repsentare per modū fluxus vt dicunt grā-
matici:aut sub alijs verbis per modum presen
tis:preteriti vel futuri. Et tunc ad argumentū
dicitur ꝙ ly dies ⁊ annus.bene significant tem
pus:sed non cum tēpore.i.per modum fluxus.
⁊ patet solutio.¶ Ad vltimuȝ rn̄° dupliciter.
ꝑmo dicitur ꝙ diffō nominis vt verba sonant
non est completa: sed dum ibi ponitur ꝙ par-
tes nominis non significant separate.debet sic
intelligi ꝙ partes nominis non significant se-
parate aliquid qđ per totum significeṫ.⁊ sic pȝ
solutio:qꝛ lȝ partes illi⁹ dictionis Petruspau
lus.significent separate:non tamē aliquid qđ
significaretur per totum:qꝛ totum significabat
vnum hominē.⁊ ly Petrus non illuȝ: sed ali-
um.⁊ similiter ly Paulus.non autem sic est de
partibus orationis.vt pȝ. Secundo potest re-
sponderi petendo an opponens velit ꝙ ly pe-
truspaulus subordinetur pluribus conceptib⁹:
sicut ly sor.pl'o.an vni tm̄. ¶ Si ꝑmuȝ. dicitur
ꝙ non est nomen: sed duo nomina. si scd̄m.di-
catur consequēter ꝙ sue partes non significāt
separate.vt patet ex casu. Et si dicatur ab op-
ponente. volo ꝙ tibi subordinetur vni conce-
ptui ⁊ platoni duobus.dicas in isto casu ꝙ il-
lud vocale tibi. est nomē.⁊ platoni.est oratio.
quia duo nomina. ⁊ ista solutio apparet mihi
melior.Colligendo igitur descriptio nominis
erit ista.nomen est terminus.⁊ hoc loco gene-
ris significatiuus.vt differat a non significati-
uis.quiescēter.vt differat ab adiectiuis ⁊ obli
quis sine tempore.i.nō per modum fluxus. ad
differentiā ṽbi ⁊ participij:cui⁹ nulla pars ⁊c.
ad differentiam orationis. Si quis autem ve-
lit ꝙ illa descriptio comperat obliquis: demat
de descriptione ly quiescenter. ¶ Sed hic est
vna petitio quid est subordinari. rn̄°. ꝙ quan-
do sunt duo termini sinonimi:quoruȝ vnus est
vocalis vel scriptus. ⁊ alter mentalis dicimus
illum vocalem aut scriptum subordinari men-
tali.i.ordinari sub mentali. prius eniȝ sunt ter
mini mentales q̄ȝ vocales:aut scripti: ⁊ ita vo-
cales subordinātur mentalibus,⁊ non ecōuer
so.Et breuiter subordiari est significare ad pla
citum illud vel illa vel illo modo: qđ vel que:
vel quomodo significatur naturaliter per ter-
minum mentalem sibi sinonimum.

¶ Capitulum tertium de verbo.

Verbum ⁊c. ¶ Circa diffinitum nota
ꝙ ē secūde habens duo significa
ta ⁊ diffiniṫ solum pro formali ⁊
nō pro seipso:qꝛ ipsum est vnum
nomen.¶ Circa descriptionem
est notādum ꝙ itelligitur sic.verbum est termi
nus.⁊ hoc loco generis.significatiuus tēpora-
liter.i.per modū fluxus.⁊ in hoc differt a noie
⁊ multis alijs partibus orōnis ⁊ extremorum
vnitiuus.i.vnitiu⁹ subiecti ⁊ predicati.⁊ ꝑ hoc
differt a participio:cuius nulla pars ⁊c.in hoc
differt ab orōne. ¶ Sed iuxta istā descriptio-
nem est bona dubitatio.s.an ly amat.sit verbū.
⁊ arguitur ꝙ sic.qꝛ est pars orationis ⁊ non ni
si verbum.vt pȝ.igitur ⁊c. ¶ In oppoᵐ argui
tur:qꝛ magister ifra dicit.copula autē semꝑ est
sum es est.¶ Pro solutione istius dubitatio-
nis:⁊ vt ide appareant multe ꝯclusiones.ꝑsup
pono duo.ꝑmum ꝙ omne verbuȝ est extremo-
rum vnitiuū.i.subiecti ⁊ predicati.istud pȝ per
oēs.secūdo ꝑsuppono ꝙ si est aliqua ꝓpositio
cathegorica affirmatiua vera habens subiectū
⁊ ꝑdicatum.tunc subiectū ⁊ ꝑdicatum suppo-
nunt pro eodem.istud ꝑmissum pȝ per multos
logicos.⁊ si negaretur.ꝓbatur rōne:nam cum
ꝓpositio cathegorica affirmatiua vt illa. hō ē
aial.sit compositio.⁊ significet hoc eē hoc. aut
igitur significat hoc esse hoc.qꝛ subiectū sit pre
dicatum:aut hoc esse hoc:qꝛ illud pro quo sup
ponit subm̄ sit illud pro quo supponit predica
tum:sed non ꝑmum vt pȝ:qꝛ dictio que est sub-
iectum non est illa que est ꝑdicatum.igiṫ scd̄m
¶ Istis statibus rn̄deo ad dubium ponendo
septē conclusiones. ¶ Prima.nullum ṽbum
adiectiuū in logica est verbum.ꝓbatur. nullū
verbum adiectiuum est vnitiuū extremoꝝ.igi-
tur ꝯclusio vera. pȝ ꝯsequentia. ⁊ aūs ꝓbatur.
qꝛ si aliquid tale sit vnitiuum extremoruȝ.sit ꝙ
ly creauit.in ista.deus creauit celū. ⁊ arguitur
sic.ly creauit.non vnit nisi ly deus.⁊ ly celum.
Sed ista non sunt extrema.igitur ⁊c.ꝯsequen-
tia pȝ cum maiori.⁊ minor ꝓbatur sic. quādo-
cūq̧ in aliq̄ cathegorica affirmatiua vera sunt
duo termini qui non possunt supponere ꝓ eo-
dē.illi non sunt extrema.sed in ista;deus crea-

nit celum que est huiusmodi sunt duo termini
qui nō possunt supponere ꝓ eodem.s. ly deus
⁊ ly celū.igr̄ illi non sunt extrema.ꝯsequentia
pꝫ cuꝫ maiori per suppositū. ⁊ minor de se pa
tet.⁊ sic pꝫ prima ꝯclusio. ¶ Ex ista seq̇r̄ p̄mo
hoc correlariū.s.ꝙ solum verbū substantiuum
est verbum in logica.ꝓbatur.aliquod verbuꝫ
est verbum in logica.⁊ nullū adiectiuū est ver
bum in logica.igitr̄ solum substantiuum est hu
iusmodi. ¶ Secundo seq̇tur ꝙ omnis cathe-
gorica de verbo adiectiuo debet reduci ⁊ sub-
ordinari vni de substātiuo.ꝓbar̄.omnis cathe
gorica debet habere verbum per qđ vniuntur
extrema:aut subordinari vni habēti ipsuꝫ.sed
illa de adiectiuo nō habet verbū per qđ vnian
tur extrema.quia per nullum fit ista vnio nisi
per substantiuū.vt pꝫ in ꝯclusione.igitr̄ omnis
talis debet subordinari vni habēti verbū sub-
stantiuum per qđ vniuntur extrema.tenet ꝯse
sequentia cum minori.⁊ maior probatur.quia
omnis cathegorica debet hēre subiectū predi-
catum ⁊ copulam p̄ncipales partes sui impli
cite vl' explicite. per Paulū in littera. ¶ Ter
tio sequitur ꝙ in mente non est verbum adie-
ctiuum.⁊ sic ly.currit:ly incipit:ly promittitur
non sunt in mēte licet apparet.pꝫ hoc intelli-
genti. ¶ Secūda ꝯclusio ly amat in voce sub-
ordinatur huic complexo est amās.probatur
sic.ista ꝓpositio sor.amat Johannem.subordi
natur huic. sor.est amans Johānēꝫ.per tertiū
correlariū. sed ly sor.subordinatur solū illi ter
mino sor.⁊ ly Johānem illi termino Johan-
nem. igitur ly amat illi conceptui est amans.
¶ Tertia ꝯclusio verbum logicale non regit
obliquos. ꝓbatur.solū extrema regūtur a ver
bo. sed obliqui nō sunt extrema. igitr̄ cōclusio
vera.patet ꝯsequētia cum maiori.⁊ minor pro
batur.quia si nō sit vera da oppositū. ⁊ sit gra
tia exempli ꝙ in ista.de⁹ est in celo. ly in celo.
sit extremum.⁊ arguitr̄ ꝙ non sic.quandocūqꝫ
in ꝓpositione affirmatiua vera sunt duo termi
ni qui non possunt supponere ꝓ eodeꝫ: illi nō
sunt extrema.sed ly deus.⁊ ly in celo. non pos
sunt supponere pro eodem.vt patet.igitur nō
sunt extrema:qđ fuit probanduꝫ.Similiter ar
guitur de ista. sor.est asinus. ¶ Ex ista cōclu-
sione sequitr̄. p̄mo ꝙ si in ꝓpositione est aliq̇s
casus obliquus ille regitr̄ a nomine vel ab alia
parte orationis. probatr̄.qꝛ ab aliquo debet re
gi.⁊ non a verbo logicali.igitr̄ ⁊c.⁊ ista est sen
tentia.B. Augustini ⁊ Albertucij ⁊ multoꝝ
alioꝝ. ¶ Secundo sequitr̄ ꝙ omnis cathegori
ca que est de extremo obliquo debꝫ reduci ad
rectuꝫ.ꝓbatr̄. omnis cathegorica debet habe-
re extrema:aut subordinari vni habenti. Sed
illa de obliquo nō hꝫ extrema.vt pꝫ in conclu
sione.igitr̄ debet reduci: ⁊ subordinari vni ha-
benti.ꝯsequētia pꝫ cū minori.⁊ maior pꝫ ꝑ dif
finitionē ꝓpōnis cathegorice. ¶ Quarta con
clusio.quando obliquus in ꝓpositione vocali
precedit rectuꝫ rectus se tꝫ ex parte p̄dicati.vt
gr̄a exēpli in ista.⁊ ꝯsimilib⁹. cuiuslibet homi
nis asinus currit.ly asinus se tꝫ ex parte p̄ti. ꝓ
batur. quādo vna ꝓpositio vocalis subordina
tur mentali eo modo quo termin⁹ se tꝫ in men
tali eo mō se tꝫ in vocali.sed ista.cuiuslibet ho
minis asin⁹ currit. est vocalis.⁊ per ꝯclusionē
subordinatr̄ huic mentali de recto. q̇libꝫ hō est
homo:cui⁹ asin⁹ currit.igr̄ sicut ly asin⁹ se tꝫ in
vna se tꝫ in alia. sꝫ i illa mētali se tꝫ ex ꝑte p̄ti.
igitr̄ ⁊ in vocali.⁊ pꝫ ꝯclusio. ¶ Quinta ꝯclo.
nulla ꝓpositio est de secūdo adiacēte in mēte.
ꝓbatr̄.ois ꝓpō vocalis subordinatr̄ mētali in q̄
est verbū vniēs extrema.sed vbi est v̄bū vniēs
extrema ibi nō est ꝓpositio de secūdo adiacen
te.sed de tertio.igitr̄ ꝯclo vera. ¶ Sexta ꝯclu
sio.ly est.⁊ ly est in istis vocalib⁹.asinus ē sor-
tis.⁊ asin⁹ est sortes. nō sūt sinonima.pꝫ.qꝛ ly.
est in p̄ma subordinatr̄ verbo ⁊ noi.⁊ in secūda
v̄bo tm̄.igr̄ ⁊c.pꝫ ꝯn̄a.⁊ an̄s ꝓbatr̄.qꝛ ista.asin⁹
est sortis subordinatr̄ isti.asinus est asinus sortꝭ.
vt pꝫ supra.Et sic patꝫ solutio dubij.qꝛ dr̄ ꝙ ly
amat . nō est verbū logicale.sed grāmaticale.
¶ Ultima ꝯclusio aliqua ē cathegorica q̄ nō
habet v̄bū logicale.pꝫ de ista.sor.amat petrū.
¶ Sed arguitr̄ ꝯ̄ ꝯclusionē q̇ntā ꝓbādo ꝙ in
mente sit ꝓpositio de secundo adiacente.qꝛ in
mēte est ꝓpō de 3°.sed vbi est totū est quelibꝫ
ei⁹ ps.igr̄ in mente est q̄libet pars ꝓpōnis de
tertio adiacēte . sed vna ps est illa de secūdo.
igitr̄ conclusio falsa . ¶ Scdo argr̄ contra vl-
timā ꝯclonez. qꝛ illa ꝯtradicit diffōni ꝓpōnis
cathegorice vbi dr̄ ꝙ est illa q̄ hꝫ subm̄ p̄tuꝫ ⁊
copulā. ¶ Ad p̄mū ꝯceditr̄.ꝙ in mente est ps
ꝓpōnis de tertio adiacēte. sed dr̄ ꝙ illa ps nō
est ꝓpō.qꝛ nō est ꝯpositio aut diuisio . ¶ Ad
2m dicetr̄ in diffinitione cathegorice.

¶ Caplm̄.4.De oratione.

Ratio est terminus ⁊c. ¶ Contra istā de-
scriptionez arguitr̄ duplr̄. p̄mo
sic.ista diffinitio cōpetit alteri
a diffinito. igr̄ nō est bona. pꝫ
ꝯn̄a.⁊ an̄s ꝓbatr̄. qꝛ ly petrus-
paulus nō est oōo.⁊ tm̄ ꝑtes se-
parate significāt.igr̄ ⁊c. ¶ Scdo sic.illa diffi-
nitio nō ꝯpetit oi oōni.igr̄ est mala.pꝫ ꝯn̄tia.
⁊ an̄s ꝓbatr̄.qꝛ subordinatr̄ ly a.huic. sor.est ho
mo.⁊ arguitr̄ sic. ly a.est oōo:⁊ tm̄ nulla pars se
parata significat.igr̄ ⁊c.tꝫ ꝯn̄a cum maiori.qꝛ
est oōo ꝑfecta.⁊ minor ēt pꝫ. qꝛ ly a. nō habet
ꝑtes. ¶ Ad p̄m istoꝝ rn̄.sicut est dcm̄ in diffō-

ne nolo. ¶ Ad 2m dicet infra in diffone cathe
gorice. ¶ Osonu alia rc. ¶ Cotra istas diffi
nitoes arguit sic. istis datis seqt q nulla e oro
pfecta: aut iperfecta nisi vocalis ↄna falsum. r
ↄna pbat. qr nulla generat pfcm aut iperfectu
sensum in aio auditoris nisi illa q audit. igr tm
vocalis erit pfecta aut ipfecta. ¶ Rn°. breuit
q vtraq diffo e falsa de vtute sermois: sed dz
sic dici oio pfecta est illa q est apta gnare per-
fectu sensum in aio auditoris. i. itelligetis.

¶ Capłm 5m. De propositione.

Ropositio rc. ¶ Cir
ca diffi
finitu nota q est scde itentois ha
bes duo significata. sicut ly oio.
r diffinit solu p sozali. r tn no p
seipo. qr ipz e vnu nome. ¶ Co
tra ista diffone argr multipliciter.
pmo sic. ista soz. currit: iterrogatiue teta e oio
idicatiua ver vel falsum significas. r no est p-
positio. igr diffo mala. ↄna pz cu minori. qr il
la no e oio pfecta r no est va vel falsa. r maior
pbat. qr est oio idicatiua. vt pz. r q significet
ver vel falsum. pbat sic. qcqd significat p illaz
soz. currit. no iterrogatiue teta signat p illa i-
terrogatiue teta. sed ver vel falsu signat p illa
no iterrogatiue teta. igr ver vl falsuz signat p
illa iterrogatiue teta. ↄna pz cu miori. r maior
probat. qr ille orationes sunt sinonime. vt pz.
¶ Scdo ar sic. ly deu ee est ppo: r tn no e oio
indicatiua. igr diffo mala. pz ↄna cum miori. r
maior pbat sic. qncunq sunt due oones sic se
hntes q qcqd signat per vna signat p aliaz. r
econuerso. tuc si vna e ppo: a pari alia e ppo. sz
ly de9 est. r ly deu ee sunt hmoi. qr vtraq signi
ficat deu ee. vt pz. igr si vna e ppo. r alia silr. sz
illa. ds e: est ppo. igr r illa. deu ee. tz ↄna cu mi
nori. r maior argr. qr si no det ca diuersitatis.
¶ Tertio sic ista. canis currit. est oro indicati
ua rc. r tn no e ppo. igr rc. ↄna pz cu minori.
r maior pbat. qr est equoca. r ita no est ppo.
¶ Quarto sic. illa. ego velle mille ducatos. e
ppo: r tn no est indicatiua. igr rc. ↄna pz cum
minori. r maior pbat. qr illa est va. r ab oib9
ↄcederet. ¶ Ultimo sic. subordinet ly a. huic
vo est aial. r seqt q est ppo: r tn no est idicati
ua. igit rc. ¶ Ad ista rn. r pmo ad pmu dr q
arm vbalr ↄcludit. sed no ↄ sensum diffonis. qr
diffinitio sic itelligit. ppo est oio idicatiua ve-
ru vel falsum significas qescéter. r sic pz solu-
tio. qr dr q ly soz. currit iterrogatiue no signi
ficat ver vel falsum qescéter. ¶ Ad 2m dr silr
q illa oio. deu ee. lz significet ver: no tame qe-
scéter. vt pz ex gramatica: nec seqt. qcqd signi
ficat p ista. de9 est: significat p ista. deu ee. r illa
de9 e. e ppo. igr r illa. deu ee. sed opz in antece
dete ponere q ide r eode mo significent. qd si
ponat negat ans. Uel dicatur alr ad vtruq q
magister loco de ly ver vel falsum itellexit ve-
re vel false. r tuc pz solutio. qr lz ista. deu esse. si
gnificet ver no tame ve. r mo vo cu no sit oio
pfecta. ¶ Ad 3m dr q illa. canis currit. e ppo
sitio equoca q no e ppo vna. sed ppo plures,
qr subordiat plurib9. vn audita ista. canis cur-
rit in mete generant iste tres sine nota. s. latra
bile currit. marin9 currit. sidus celeste currit.
q sunt vnu aggregatu r no ppo. sed ppones:
r ita de vocali dr. r cu df q ipa est oro negat.
r dr q est orones. ¶ Ad 4m rn. dupl. pmo
q illa. ego velle mille ducatos. no e ppo r est
va neq falsa. sed oio imperfecta nisi aliud sub
itelligat. s. ans ↄditionalis puta hoc si possez.
¶ Scdo dr q illa est ppo. r negat q no sit in-
dicatiua. qr coiter in illo ↄplexo ly velle subor
dinat vbo indicatiuo. s. illi vbo volo. modo il
lud qd subordinat vbo indicatiuo est verbuz
indicatiuu. Siqs dicat q ei sic subordinat. qr
de hoc no possumus disputare teneat hoc. Si
aut teneat q no: est propositio. ¶ Ad 5m r vl-
timum dicetur infra.

¶ De propositione cathegorica.

Ropositio cathegorica
est illa rc.
¶ Contra ista diffone argr sic.
qlibet istar i scripto. soz. currit.
soz. amat Johane. Soz. e asin9.
soz. e bon9. e cathegorica: r tn p
me deficit pdicatu. r scde silr. qr obliqu9 no po
test ee pdicatu. r 3e deficit subm. qr est ibi obli
quus. r 4e deficit pdicatu. qr adiectiua no sut
pdicatu. igr diffinitio mala. tenet ↄntia cu ma
iori. r minor pbat. qr ipse sunt orones idicati-
ue significates ver vel falsum qescéter. igr sut
ppositoes r non hypotetice. igr cathegorice.
¶ Ad istud arm dicit magister i textu q illa.
soz. currit. est cathegorica. r dicit q het pdica-
tu iplicite. r hoc sufficit: qr ista soz. currit. resol
uit sic. soz. est currens. ¶ Sed dubitaret aliqs
qlit in ly currit in scripto est ly curres iplicitu.
na hoc no vr ver. vt pz ad sensum. ¶ Et io df
de itentoe magri in 2° argumeto pmi dubij q
p tanto dicimus q in ly currit in scripto est ly
curres. qr ly currit. subordiat huic. est curres.
r sic dicimus q in ly currit. est vbu r pdicatuz
iplicitu: tn in veritate ly curres. no est in ly cur
rit: nec seqt ista. soz. currit. habz pdicatu iplici
te. igr habet pdicatu. sed seqtur oppositu. s. q
non habet predicatu. r subordinat vni haben
ti. est igitur diffinitio ppositionis cathegori-
ce sm magrm. talis ppositio cathegorica est il
la que hz subiectu pdicatu r copula ptes pnci
pales sui explicite vel implicite. i. est illa que

habet ista tria vel subordinaꝛ vni habēti. ⁊ ex hoc pʒ solutio aliaꝝ. dr̃. n. ꝙ ista. soꝛ. est. nō hʒ ꝑdicatū. sed subordinaꝛ vni habēti ⁊ hoc sufficit: ⁊ ita dicaꝛ de illa. soꝛ. ē bonus. ⁊ de similibus. ¶ Sed ꝯtra solutionē magr̃i arguiꝛ. qꝛ ea data seq̇tur ꝙ ly ecōuerso in illa. soꝛ. est homo. ⁊ ecōuerso. esset ꝓpositio cathegorica. ꝯn̄s est falsum. ⁊ ꝯn̄tia ꝓbaꝛ. qꝛ omne habēs subm̄ ꝑdicatū ⁊ copulā ꝑncipales partes sui explicite vel implicite est ꝓpositio cathegorica. sʒ ly ecōuerso hʒ hec oīa implicite. igiꝛ est cathegorica. tʒ ꝯn̄tia cum maiori per magr̃m. ⁊ minor etiā pʒ. qꝛ ly ecōuerso subordinaꝛ vni habenti. ¶ Huic argumēto respondet magr̃ argumēto. 46. ꝑmi dubij. concedēdo ꝙ ly ecōuerso est ꝓpositio. ⁊ ista est intētio sua expsse ⁊ Pauli ꝑgulensis ⁊ Petri. M. in cap. ꝯuersionuʒ vbi dicit ꝙ ly a. dato ꝙ subordineꝛ ꝓpōni est propositio: ⁊ ita ꝺm istos negaꝛ ꝯsequēs eē̄ falsuʒ. ¶ Sed circa dicta istoꝝ doctoꝝ moueꝛ talis questio. s. an ly ecōuerso vocale. ⁊ ly a. in casu superiore sit ꝯplexū. ⁊ arguiꝛ ꝙ nō auctoritate ⁊ ratione. qꝛ hētisber sophismate. 21. ⁊ aliq̇ alij sunt huiꝰ opionis. Sed arguiꝛ rōne. ꝑmo sic. illud qđ est pura dictio nō est complexū. Sed ly ecōuerso vocale est pura dictio vt ad sensuʒ pʒ. igiꝛ nō est ꝯplexū. tʒ ꝯsequētia. ⁊ an̄s ꝓbaꝛ. qꝛ pura dictio ⁊ oɫo ex opposito distinguunꝛ. ¶ Et ꝯfirmaꝛ. qꝛ si ly ecōuerso sit complexuʒ da ex q̇bꝰ ⁊ non poterit dici ex q̇bꝰ. ¶ In oppositū arguiꝛ auctoritate illoꝝ doctoꝝ ⁊ rōnibus. ꝑmo sic. ly ecōuerso est oɫo ⁊ ꝓpō. igr̃ terminus ꝯplexus. ꝯsequentia pʒ. ⁊ an̄s ꝓbaꝛ. qꝛ ly ecōuerso hʒ subm̄ ꝑdicatū ⁊ copulā ꝑncipales ꝑtes sui explicite vel implicite. igiꝛ est ꝓpositio. tʒ cōsequētia de intētiōe istoꝝ doctoꝝ. ⁊ an̄s est veꝝ. igiꝛ ⁊ ꝯn̄s. ¶ Scđo arguiꝛ sic. nullū incōplexū est veꝝ vel falsum. sed ly econuerso. ⁊ ly a. est verū vel falsum. igiꝛ illa nō sunt inꝯplexa. ꝯn̄a pʒ cū minori. qꝛ ly a. in casu ꝯcederetur. sicut ly ecōuerso. maior est Aristo. in antepn̄tis. ¶ Tertio sic. omne ꝯcedēdū: aut negādū est affirmatiuū: aut negatiuū cū itellectꝰ ei assentiat aut dissentiat: sed ly a. est cōcedendū aut negandū. igiꝛ est affirmatiuū vel negatiuū. tūc vltra. omne affirmatiuū vel negatiuū est ꝯplexū. a. est huiusmodi. igiꝛ est ꝯplexū. igr̃ nō inꝯplexū. pʒ ꝯn̄a. ꝑma ⁊ secūda silr̃. arguiꝛ eiꝰ maior ꝑ Aris. in antepn̄tis vbi dixit ꝙ nullū inꝯplexoꝝ est falsuʒ seu ē affirmatio vel negatio. ¶ Quarto sic. omne qđ ē nomē ⁊ v̄bū est ꝯplexū. sed ly a. in casu vbi subordinaretur isti soꝛ. est: est nomē ⁊ v̄bū. igr̃ ꝯplexū. ꝯn̄a pʒ. cū maiori. ⁊ minor ꝓbaꝛ sic. illud qđ subordinaꝛ nomini ⁊ verbo collectiue est nomē ⁊ verbū. sed ly a. est huiusmodi. igr̃ ⁊c. tʒ ꝯn̄tia cum minori. ⁊ maior ꝓbatur. qꝛ non potest assignari causa quare aliquid sit nomen: nisi qꝛ subordinatur nomini: ⁊ ita a pari non pōt assignari causa ꝙ aliquid sit nomen ⁊ verbū: nisi quia subordinaꝛ nomini ⁊ verbo. ¶ Quinto. Si ly a. esset incomplexuʒ a pari. dato ꝙ ly vel subordinareꝛ huic hō ē soꝛ. esset inꝯplexū. ꝯn̄s est falsuʒ. igiꝛ ⁊ illud ex quo seq̇tur: ꝙ ꝯsequēs sit falsuʒ ꝓbaꝛ. qꝛ ly vel. nō esset pars oɫonis. igitur non inꝯplexuʒ. ꝯn̄tia pʒ. ⁊ an̄s ꝓbaꝛ. qꝛ si esset pars oɫonis esset ꝯiunctio. Sed arguiꝛ ꝙ non sit ꝯiunctio. qꝛ si esset ꝯiūctio ista esset inꝯgrua. soꝛ. est homo. ⁊ vel. que tn̄ nō est incongrua. igiꝛ ⁊c. ¶ Sexto sic. si ly a. eēt inꝯplexū maxime eēt nomē. sed nō est nomē. igiꝛ nō est inꝯplexū. ꝯn̄a pʒ cū maiori. ⁊ minor ꝓbaꝛ sic. omne vocale qđ ē nomē subordinareꝛ solo nomini. sed ly a. nō subordinaꝛ solū noi. igiꝛ non est nomē. ꝯn̄a pʒ. cū miori. ⁊ maior ēt pʒ. Sʒ forte negaꝛ illa maior. ⁊ dr̃ ꝙ ad hoc ꝙ aliq̇d sit nomē sufficit ꝙ subordineꝛ noi. ⁊ non requiriꝛ ꝙ subordineꝛ nomini soluʒ. ¶ Sed ꝯ istam rn̄. arguiꝛ. qꝛ ea data seq̇tur ꝙ ly currit vocale est participiū. ꝓbaꝛ. qꝛ subordinaꝛ participio. ¶ Item illa data seq̇tur ꝙ ly a. a pari est verbum. qꝛ subordinaꝛ verbo licet nō soli v̄bo. ꝙ si ꝯcediꝛ arguiꝛ hoc esse falsuʒ sic. nullū nomē est v̄bum. sed ly a. est nomē. igiꝛ ly a. nō est verbum. pʒ ꝯn̄a cū minori perte. ⁊ maior probaꝛ sic. nihil ꝙ significat sine tꝑe significat cū tempore. sed oē nomē significat sine tꝑe. ⁊ oē v̄bū cum tꝑe. igiꝛ nullū nomē est verbū. ¶ Septimo argr̃ sic. ly nihil est ꝯplexum. igiꝛ a pari ly a. ⁊ ly ecōuerso in casu suꝑiori. ꝯn̄a pʒ. ⁊ an̄s ꝓbaꝛ. qꝛ si nō. da tu oppositum. s. ꝙ ly nihil sit inꝯplexū. ⁊ seq̇tur ꝙ ipʒ eēt nomen. Sed arguiꝛ hoc esse falsum. qꝛ capio istā nihil est chimera in scripto. ⁊ arguiꝛ sic. si ly nihil hic eēt nomē: aut eēt nomē habēs hic officiū vniuersalizandi: aut nō habēs hic officiū vniuersalizādi. sed nec ꝑmum nec secundū. igr̃ nō est nomē. ꝙ nō ꝑmū ꝓbaꝛ. qꝛ si hic haberet tale officiū: aut supra se: aut supra alium terminū. sed non supra se. vt pʒ: nec supra aliuʒ terminū. qꝛ nullus est ibi aliꝰ terminus a parte subiecti. igiꝛ ⁊c. ꝙ nō secundū probaꝛ. qꝛ si esset nomē nō habēs hic tale officiū. igiꝛ ista nō esset vlis nihil est chimera: qđ oēs negant. ¶ Ultimo arguitur sic. sicut se habet ly Petruspaulus. dato ꝙ subordinetur vni conceptui ad esse simplex: ita ly a. ⁊ ly econuerso ad esse complexum. sed ly Petruspaulus: in tali casu est simplex. igiꝛ ⁊ ly a. ⁊ ly ecōuerso ꝯplexū. ꝯsequentia pʒ cū maiori ex ꝯueniēti silitudine. ⁊ minor est de intentōe Marsilij in an̄pn̄tis. ⁊ apꝑebit vera ꝯsiderāti. ¶ Ista dubitatio ꝓpter rōnes ⁊ auctoritates

est multũ difficilis. iõ difficile est sine distictio-
ne soluere. Rñº. tñ duplr. pº sine distõne. secun
do cũ distõne. pmo sine distictione dr ꝙ ly ecõ
uerso. est ꝑpositio ꝛ ꝯplexũ. Et ad arᵐ in opᵐ
dr negando maiorẽ. s. ꝙ ly econuerso. sit pura
dictio. imo dr ꝙ ly econuerso. est nomẽ aut no
mina ꝛ ỽbum collectiue: ꝛ tñ nec est nomẽ: nec
est ỽbũ: ꝛ rõ est: qꝛ subordinat illis collectiue ꝛ
non diuisiue. ꝛ sic non ẽ pura dictio. ¶ Et ad
ꝯfirmationẽ cum dr. det ex q̇bus est ꝯplexum:
dr ꝙ ad hoc ꝙ aliq̇d sit ꝯplexum non req̇rit ꝙ
ꝯponat ex duabꝰ: aut ex pluribus partibꝰ orō-
nis: sed req̇rit ꝙ ꝯponat ex duabꝰ aut pluribus
partibꝰ orōnis: aut sint due vel plures ptes ora
tionis collectiue sumẽdo. ꝛ sic in ꝑposito de ly
ecõuerso. ꝛ iõ est ꝯplexũ. ¶ Sed ꝯ istã solõnez
argr. pmo sic. si ly ecº. est ꝯplexuꝫ. igr orō. igit
terminꝰ: cuius aliq̃ pars aliq̇d separata signifi
cat. ꝯñs falsum. igr illud ex quo seq̇tur. ¶ Se
cundo argr sic. si ly ecõuerso. subordinat nomi
ni ꝛ ỽbo ꝛ luribꝰ partibꝰ orōnis. igr ly econ-
uerso erit eq̇uocũ. igr non erit ꝑpõ. cuiꝰ oppᵐ
dicebat. ¶ Ad pmum rñ. ꝙ diffõ orōnis ẽ in-
cõpleta: sed intelligit sic ẜm Paulũ. orō ẽ ter-
minꝰ: cuiꝰ aliq̃ pars aliq̇d separata significat:
vel est illud qđ subordinat vni tali. ꝛ sic ẽ in ꝑ-
posito. qꝛ lꝫ partes de ly ecõuerso nõ significẽt
separate: tñ subordinãt vni cuiꝰ aliq̃ pars sepa
rate significat. ꝛ ita sibi ꝯpetit diffõ orōnis: ꝛ ẽ
orō. ¶ Ad scõm cũ dr. si ly econuerso. subordi
nat duabus partibꝰ orōnis: ꝛ nõ vni tñ. igr est
eq̇uocũ. nego ꝯñam. ꝛ adducit istantia. qꝛ ista.
hõ est. subordinat duabꝰ partibus: ꝛ tñ non est
eq̇uoca. Unde ista est dr̃ia iter ly econuerso. ꝛ
terminũ eq̇uocũ. puta. ly canis. qꝛ ly ecõuerso.
subordinat pluribus ordine quodã. Sed ly ca
nis. non cũ ordine: vt pꝫ. ¶ Scdo ꝛ melius ad
dubium rñ. distinguẽdo de ꝯplexo ꝛ incõple-
xo: qꝛ duplex est ꝯplexuꝫ. s. grãmaticale ꝛ logi
cale. Complexũ logicale est illud qđ ẽ aggre-
gatiuũ ex pluribꝰ ꝯceptibus: vel subordinatur
pluribꝰ ꝯceptibus ordine quodã. ꝛ sic loquen-
do de ꝯplexo. ly hõ est aial. in mẽte est ꝯplexũ:
qꝛ est aggregatuꝫ ex pluribꝰ. ꝛ ly hõ currit. ꝛ ly
nihil. ꝛ ly econuerso. in voce aut scripto sũt cõ-
plexa: qꝛ lꝫ non sint ꝯposita ex pluribꝰ ꝯcepti-
bus: eo ꝙ sunt vocalia: tñ subordinãtur pluri-
bus ꝯceptibꝰ ordine quodã. Silr per oppositũ
incõplexũ logicale est illud qđ non est ꝯpositũ
ex pluribꝰ cõceptibus: neqꝫ subordinat ordine
quodã vni ꝯposito ex pluribꝰ. ꝛ sic ly hõ. taꝫ in
voce q̃ꝫ in scripto est incõplexũ logicale. Sed
ꝯplexum grãmaticale est illud qđ est aggrega
tum ex pluribꝰ: quoꝝ aliq̃ tenẽtur ꝑ dictiõibꝰ
in grãmatica: siue istud tale subordinet pluri-
bus ꝯceptibꝰ siue non. exᵐ. dicimus ꝙ ly hõ est
aial: siue in voce: siue in scripto: siue in mẽte est
ꝯplexũ grãmaticale. ꝛ silr. ly Petruspaulus. ꝛ
ly leopardus. in voce est ꝯplexũ grãmaticale.
ꝛ hoc siue ly Petruspaulus. subordinet pluri-
bus ꝯceptibꝰ siue non. ꝛ hoc qꝛ ly Petruspau
lus. ꝯponit ex pluribꝰ: quoꝝ aliq̃ in grãmatica
tenẽtur ꝑ dictionibꝰ. silr per oppositũ. icom-
plexũ grãmaticale est illud qđ nõ ẽ ẜcm ex plu
ribꝰ: quoꝝ aliq̃ cõiter teneãtur ꝑ dictionibꝰ in
grãmatica: seu q̇bus grãmatica cõiter vtat tã-
q̃ꝫ dictiõibꝰ. ꝛ isto mõ loquẽdo. ly hõ. est icom
plexũ grãmaticale: sed ly leopardus. ly Pe-
truspaulus est ꝯplexũ. q̃uis subordinẽtur sim-
plici ꝯceptui. ꝛ hoc: qꝛ grãmaticꝰ cõiter vtitur
illa parte leo. ꝛ illa pte pardus ꝑ dictionibꝰ. ꝛ
eas declinat. ꝛ silr illa dictione Petrus. ꝛ illa
dictiõe Paulus. ¶ Et si dicat. quõ cognoscaꝫ
si grãmaticꝰ vtit partibꝰ alicuius ꝑ dictionibꝰ:
aut nõ: dꝛ ꝙ qñ grãmaticus attribuit illis par-
tibus accidẽtia que cõiter tribuit partibꝰ orō-
nis. s. casum aut genꝰ aut ꝑsonã aut modũ: aut
alia. tunc dicas ꝙ vtit illis ꝑ partibus orōnis:
vt in ꝑposito de ly petruspaulus. ex q̇bꝰ pꝫ so-
lutio ad dubiũ. dr. n. ꝙ ly econuerso est icõple-
xum grãmaticale ꝛ ꝯplexũ logicale. ꝛ ꝑ oppo
situm. ly petruspaulus est ꝯplexũ grãmaticale
ꝛ icõplexuꝫ logicale. dato ꝙ vni ꝯceptui subor
dinet. Et sic poteris soluere argumẽta facta su
perius cum ista distinctiõe. ¶ Et si dr. quõ ac-
cipit magr ꝯplexũ qñ dicit ꝙ orō est terminus
ꝯplexꝰ: dr ꝙ capit logicalr ꝛ nõ grãmaticalr.

¶ Prima diuisio ꝑpõnis cathegorice.

PRopõnũ cathegoricarũ. ¶ Circa istas diffõnes scias ꝙ sic debẽt limitari. ꝑpõ cathegorica affirmatia ẽ illa i q̃ ỽbũ pncipale affirmat. i. nõ negat ꝑ negationẽ exñtẽ i ea: vel est illa q̃ subordinat vni tali. pmuꝫ dr ꝑpter preiacentẽ istius. nullus hõ est. que est affirmatiua. ꝛ tñ ỽbum negatur a ly nullus. sed non a ly nullus. existẽte in preiacẽte. vt pꝫ. scõm dr ꝑ-pter ly a. posito ꝙ subordinetur illi. hõ est asinus. Similr limitetur diffõ negatiue.

¶ Secunda diuisio.

PRopõnum cathegoricarum alia vera ꝛc. ¶ Cõtra istas diffinitiões arguitur duplr. pmo sic. aliqua ẽ ꝑpositio vera: cuius pmarium ꝛ adequatũ significatũ non est verum. igr diffõ mala. pꝫ ꝯña. antecedẽs ꝑbatur de ista. nulla chimera est: cuius significatũ nec est veꝝ nec falsum: qꝛ non est. ¶ Et confirmatur. qꝛ ista. chimera est. est falsa. ꝛ tamen suum significatũ non est falsum: exquo non est. For-

Questio

Questio

te dicet aliqs aliter ꝙ suū significatum est fal-
sum. qꝛ ly falsum idē sonat qđ nō ens. sicut ly
verꝫ. ☞ Contra. ista responsio ꝯcedit ꝙ illud si-
gnificatū. s. chimerā esse est nō ens. sed ista ꝓ-
positio implicat ꝯdictionē in logica quōcūqꝫ
capiatꝛ ly ens. igitꝛ responsio nulla. Secūdo ar-
guitꝛ sic. datis illis diffinitiōibus. sequitꝛ ꝙ illa
duo ꝯtradictoria sunt simul vera. s. aliquis ho-
mo est. ꝛ non aliqs homo est. ꝯñs falsum. ꝛ ꝯse-
quētia ꝓbatꝛ sic. significata istaꝝ sunt simul ve-
ra. igitꝛ ista sunt simul vera. tꝫ ꝯña per diffōnē
ꝛ añs ꝓbatꝛ. qꝛ significatū pme est verꝫ vt dice-
ret positio: ex quo ipsa est vera. sed qcqd est si-
gnificatū pme est significatū scđe. ꝛ ecōuerso.
igitꝛ significatū scđe ēt est verꝫ. tꝫ ꝯña cū maio-
ri. ꝛ minoꝛ ꝓbatꝛ sic. qñcūqꝫ sunt due ꝓpōnes
sic se habētes ꝙ oēs termini significatiui qui
sunt in vna sunt in alia ꝛ ecōuerso. tunc qcqd
signatꝛ per vnā signatꝛ ꝑ aliā. sed sic est in ꝓposi-
to de istis: ꝙ oēs termini significatiui q sūt in
vna sunt in alia. ꝛ ecōuerso. igꝛ qcqd signatꝛ ꝑ
aliā. ꝯñtia pꝫ cū maioꝛi. ꝛ minoꝛ ꝓbatꝛ. qꝛ nihil
plus est in vna ꝙ̄ in alia nisi ly non. modo ly
nō. nō est terminꝰ significatiuꝰ. igꝛ ꝛc. Et istis
argumētis poteris arguere ꝯ diffōnē ꝓpōnis
necie ꝛ possibilis. ☞ Tertio spālr argꝛ ꝯ diffi-
tionē ꝓpōnis neċarie: qꝛ ista. chimera non est:
est neċia. ꝛ tñ suū significatiuū nō est neċiū. qꝛ
nō est. igꝛ ꝛc. Pro solutiōe argumētoꝝ oꝫ de-
clarare diffōnes ꝓpōnis vere false ꝛ neċie. di-
co igitꝛ ꝙ diffinitio ꝓpōnis vere sic intelligitꝛ.
ꝓpō vera est illa cuiꝰ pmariū ꝛ adeqtū signi-
ficatū est verꝫ. i. est signicatū verum eo mō quo
repꝛesentatꝛ per ꝓpōnem talē. Et falsa est illa
cuiꝰ pmariū ꝛ adequatū significatū est falsum
. i. est significatū falsum eo mō quo repꝛesenta-
tur per illā. ꝛ ita de neċia dicatꝛ. ☞ Isto stante
ad pmū dꝛ ꝙ illa. nulla chimera est: est vera. ꝛ
ꝙ significatū suū est verꝫ. ꝛ ꝙ nullā chimeram
esse est verꝫ. i. significatū verꝫ. Et vlterius nega-
tur ista ꝯña. nullā chimerā esse nihil est. igitur
nō est significatū verū. qꝛ ly significatū veruꝫ.
ampliat vsqꝫ ad imagiabilia. ☞ Et ad ꝯfirma-
tionē nego ꝙ significatum istius. chimera est.
nō sit falsum. ꝛ cū ꝓbatꝛ arguitꝛ. nō est. igitꝛ non
est falsuꝫ. nego ꝯñaꝫ. qꝛ ly falsuꝫ. āpliat ēt vsqꝫ
ad imaginabilia. ℂ Ad 2m ꝯceditꝛ ꝙ idē est si-
gnificatm duoꝝ ꝯdictorioꝝ: ꝛ nego ꝙ duo ꝯ-
dictoria sint silr vera. ꝛ ad ꝓbationē ꝯceditꝛ ꝙ
ista est vera. aliqs hō est. Sꝫ nego ꝙ ista sit ve-
ra. nō aliqs hō est. Et cū arguitꝛ. eiꝰ pmariū ꝛ
adeqtū signatuꝫ est verꝫ. igꝛ ipsa est vera. dꝛ ꝙ
nō valꝫ ꝯña. Sed opꝫ sic arguere. eiꝰ pmariuꝫ
ꝛ adeqtū significatū eo mō quo repꝛesentatur
per illā est verꝫ. igꝛ illa est vera. ꝛ tūc negatur
añs. ℂ Ad 3m ꝯceditꝛ ꝙ ista est necessaria. chi-

solutio

mera nō est. ꝛ signatū ē necessariū. ꝛ cū argꝛ.
chimerā nō esse nihil est. igꝛ nō est necessariū.
negatꝛ ꝯñtia. qꝛ ly necessariuꝫ. ampliat vsqꝫ ad
imaginabilia. ex quo icludit ly verꝫ. ꝛ ly verū.
icludit ly itelligi. āpliās vsqꝫ ad imaginabilia.
Sed ꝺ hoc foꝛ. dicetꝛ alibi. ℂ Sꝫ hic tu qres.
quō cognoscā ego si significatū eo mō quo si-
gnificatꝛ ꝑ ꝓpōneꝫ sit verꝫ vel falsum: rñº. ꝙ qñ
itellectus adeqbitꝛ ꝑ illā ꝓpōnē illi significato.
tūc illud significatū eo mō repꝛsentatū erit ve-
rū. qꝛ veritas est adeqtio itellectꝰ ad rē. ℂ Sꝫ
iterꝫ qres. quō adeqtur itellectꝰ rei ꝑ ꝓpōneꝫ.
rñº. ꝙ quādo itellectus per aliquaꝫ ꝓpōneꝫ q
est aut erit: aut que esse pōt aut intelligi: vel ēt
nō esse que nō est: aut nō fuisse que nō fuit ꝛc.
tunc adequatur rei. ꝛ ipe intellectus est verus
ꝛ intellectio vera. ꝛ ꝓpositio vera. qꝛ per illaꝫ
adequatur rei. ꝛ res est vera. quia adequatꝛ in-
tellectui ꝺm intellectionem.

ℂ De propositione vniuersali.

Ropō vlis ꝛc. ℂ Nota ꝙ ista diffō hꝫ sic li-
mitari. ꝓpositio vniuersalis est
illa in qua subijcitꝛ terminꝰ com-
munis determinatus signo vni-
uersali. i. stās distributiue mobi-
liter ratiōe signi existētis in ea:
vel est illa que suboꝛdinatꝛ vni tali. ꝛ sic solues
oēs instātias. ℂ Hic sunt due petitiones. pri-
ma qd est subiectū in ista. vterqꝫ hominum est
animal. ℂ Rñº. ꝙ ista vocalis: aut scripta nō
habet subiectū: qđ ꝓbatꝛ. qꝛ si haberet maxime
esset ly hominuꝫ. sed id non est subiectū. igitur
nō habꝫ. ꝯsequentia patꝫ cum maioꝛi. ꝛ minoꝛ
ꝓbatꝛ sic. omne subiectum regitur a ꝟbo. sed ly
hominum nō regitur a verbo. qꝛ est obliquus.
ꝛ expsse pꝫ ꝙ regitꝛ a ly vterqꝫ. igitur ꝛc. sed bñ
dꝛ ꝙ ista suboꝛdinatꝛ vni hñti subm̄. puta isti
vterqꝫ homo est animal. ℂ Secūda petitio:
que differētia est iter istas. vterqꝫ hominū cur-
rit. ꝛ qlibꝫ hō currit. ℂ Rñº. ꝙ ex pma sequitꝛ
secūda. ꝛ nō econuerso. ꝓbatꝛ. qꝛ sequitꝛ. vterqꝫ
hominū currit. ꝛ quilibꝫ homo est alter homi-
num. igitꝛ quilibet homo currit. sed econuerso
non sequitꝛ. quia posito ꝙ non sit nisi vnus ho-
mo in mundo ꝛ currat. ista esset vera. quilibꝫ
hō currit. ꝛ ista falsa. vterqꝫ hoiuꝫ currit. qꝛ po-
nit plures eē hoies. ℂ Sed arguitꝛ ꝯtra tertiā
figuram de sensu ꝯposito pꝛobando ꝙ si stet vt
iacet duo ꝯtradictoria sunt simul falsa. ꝛ argui-
tur sic. ista sunt simul falsa. necesse est te esse asi-
num. ꝯtingēs est te non eē asinuꝫ. ꝛ ista sunt cō-
tradictoria. igꝛ ꝛc. ꝯña pꝫ cum minoꝛi per ma-
gistrum. ꝛ maioꝛ ꝓbatꝛ: qꝛ pma est falsa. vt pꝫ. ꝛ
secunda similr: qꝛ non est ꝯtingēs ꝙ tu non sis
asinus. ꝛ illa sic adequate significat. igꝛ illa est

falsa.ↄña pꝫ cum minoꝛi.⁊ maioꝛ ꝓbaꝶ. qꝛ ne-
cesse est te nõ esse asinum. igꝶ non ↄtingens est
te non eẽ asinũ. ¶ Huic argumento dicit ma-
gister in dubijs ꝙ loco de ly ↄtingens dꝫ poni
ly possibile.⁊ sic pꝫ rñsio ad argum:qꝛ dꝶ ꝙ illa
est ṽa.ↄtingens est te non esse asinũ.i.possibile
est te non esse asinũ:qꝛ iam nõ es asin⁹. ¶ Sed
adhuc arguitur ꝓbando duo ↄtradictoꝛia esse
simul vera:qꝛ ista sunt simul ṽa. necesse est ali-
quod ens fuisse.⁊ possibile est aliqđ ens nõ fuis
se:⁊ ista sunt ↄtradictoꝛia.igitur ⁊c.ↄña pꝫ cuꝫ
minoꝛi.⁊ maioꝛ ꝓbatur:naꝫ illa est ṽa. necesse
est aliqđ ens fuisse.vt pꝫ officiando. ⁊ secunda
similꝶ.s.possibile est aliqđ ens non fuisse:qđ ꝓ-
batur: qꝛ ista ꝓpositio est possibilis. aliqđ ens
non fuit. ⁊ ista adequate significat.sic igꝶ possi
bile est aliqđ ens non fuisse.pꝫ ↄña cum mino-
ri ab officiãtibus ad officiatã.⁊ maioꝛ ꝓbatur
sic.hoc non fuit demonstrãdo instans p̃sens. ⁊
hoc est vel fuit aliqđ ens.igitur aliqđ ens non
fuit.pꝫ ↄña a resoluẽtibus ad resolutã. ⁊ ante-
cedẽs est possibile.igꝶ ⁊ ↄsequens:qđ fuit ꝓbã
dum. ¶ Ad istud argumẽtuꝫ dꝶ ꝙ bene pro-
bat ꝙ ille sunt simul vere:sed negaꝶ ꝙ sint con
tradictoꝛie.pro quo nota ꝙ ad foꝛmãdã tertiã
figurã oꝫ sumere istos quatuoꝛ terminos.s.ne-
cesse:ipossibile:possibile:⁊ possibile.⁊ tres p̃mi
debent semp cadere super vno ⁊ eodem dicto:
sed quartus sup dicto ꝓpositiõis contradicto-
rie.exẽplum dicemus sic. necesse est aliqđ ens
fuisse.impossibile est aliqđ ens fuisse. possibile
est aliqđ ens fuisse.possibile est non aliqđ ens
fuisse seu nullum ens fuisse. ⁊ sic pꝫ ꝙ ille p̃o-
res adducte in argumẽto nõ sunt cõtradicto-
rie.ideo nõ mirũ si sint simul vere. Sed iste be
ne sũt ↄtradictoꝛie.necesse est aliqđ ens fuisse.
⁊ poẽ est nõ aliqđ seu nullũ ens fuisse:q̃ vt pꝫ:
neqꝫ possunt silꝶ esse vere:neqꝫ false.⁊ pꝫ solo.

¶ Capitulum de equipollentijs.

Quipollẽtiarũ ⁊c.

¶ Circa hoc capꝫ.nõ ꝙ cã q̃re hoc capl̃m est inuentũ.⁊ eius vti litas est: qꝛ multotiẽs in ꝓposi- tione ponuntur multe negatio- nes: ꝓpter quas talis propositio fit obscura. ⁊ difficilis itellectui quãtuꝫ ad sui veritatẽ vel falsitatẽ.vt igiꝶ plures negatões reducanꝶ ad nullã vel ad vnã solũ inuentuꝫ est hoc capl̃m. ¶ Ex quo sequiꝶ ꝙ ꝓpꝛie.⁊ cõuenienter dici- mus ꝙ ista.nõ omnis homo nõ currit equiua let isti. aliq̇s homo currit.⁊ nõ ecõuerso.qꝛ ꝓ- positio difficilioꝛ reduciꝶ ad facilioꝛem ⁊ non ecõuerso.vñ si aliq̇s petat cui eq̇ualet ista.ali- q̇s hõ currit.dices nulli.sed si petã.cui eq̇ualꝫ ista.nõ q̇libet hõ nõ currit. dices isti.aliq̇s ho mo currit. ¶ Sꝫ vt tollamus verba dicimus ꝙ eq̇pollẽtia est duplex.s.ꝓpꝛia ⁊ impropꝛia. ¶ Equipollẽtia ꝓpꝛia describiꝶ sic.eq̇pollen tia est ꝓpõnis ignotioꝛis rõne negatiõis: aut negationũ ad ꝓpositionẽ notioꝛem in figura equalentia. ¶ Impropꝛia aũt sic describitur. equipollẽtia est eq̇ualẽtia ꝓpositõis ignotio- ris ad notioꝛẽ in figura.vel ecõuerso.vꝫ.nega tionis vel negationũ. ¶ Et si dicaꝶ.qũo loqui tur magister de equipollentia. ¶ Diciꝶ ꝙ pri mo modo. ⁊ hinc est ꝙ ipse nõ posuit regulaꝫ de subcõtrarijs . qꝛ postponẽdo negationem huic aliq̇s hõ est aial non dicimus propꝛie ꝙ eq̇ualeat illi. aliquis hõ nõ est aial. qꝛ vna nõ est difficilioꝛ alia: sed sinonima. Paulus aũt pergulensis locutus est de secũda equipollẽ- tia.⁊ ideo posuit regulã in subcontrarijs.vt pꝫ ab eo. ¶ Sꝫ hic sunt q̃ttuoꝛ petitões. ¶ Pri ma ꝓpter q̇d negatio p̃posita huic. nullus ho mo currit. facit equipollere suo cõtradictoꝛio .s.huic.aliquis hõ currit. ¶ Respõ.ꝙ vt dicit sanctus Augustin⁹ ⁊ auctoꝛ modoꝝ.negatio destruit q̇cquid inuenit:⁊ oppositũ ponit. cuꝫ igiꝶ negatio ibi iueniat vniuersalẽ negatiuam destruit ⁊ ponit pticularẽ affirmatiuã. ¶ Se cunda petitio.propter q̇d negatio postposita huic.q̇libet hõ currit.facit equipollẽ cõtrario .s.huic. nullus hõ currit. ¶ Respon.ꝙ nega tio postposita nõ hꝫ vim destruẽdi vniuersalẽ. sed bene affirmationẽ verbi. ⁊ iõ restabit vni- uersalis negatiua. ¶ Tertia petitio.ꝓpter q̇d negatio p̃posita ⁊ postposita huic. aliquis ho mo currit.facit eq̇pollẽ suo subalt̃no .s. huic. q̇libet homo currit. ¶ Rñ.ꝙ est. qꝛ p̃ma ne- gatio.s.p̃posita iueniebat affirmatiuã particu larem.⁊ destruebat oia ponendo vl̃em negati uam. Sed secũda negatiuo.s.postposita inue- nit vniuersalẽ negatiuã:⁊ nõ potuit destruere vniuersaleꝫ:qꝛ erat postposita. Sed bene de- struxit negationẽ verbi.ideo restat ibi vniuer salis affirmatiua. ¶ Quarta petitio.q̃ differẽ tia est iter dicere sinonimũ.⁊ ↄuertibile eq̇pol lens. ¶ Respon.ꝙ loquẽdo de terminis in- complexis illi sunt sinonimi qui sic se habent ꝙ non significatur aliquid vel aliqua vel ali- qualiter per vnũ quin significeꝶ per aliuꝫ:⁊ sic ly hõ.in libꝛo meo est sinonimũ:cuꝫ ly hõ in li bꝛo tuo.⁊ similꝶ ly omnis.⁊ gnãliter ois termi nus vocalis est sinonimus cuꝫ mẽtali cui sub- oꝛdiaꝶ. Illi vero termini dicunꝶ cõuertibiles q̃ sic se hñt ꝙ ꝓ q̃cũqꝫ in ꝓpõne supponit vn⁹:⁊ suppõit alter siue ipoꝛtet aliq̇d plus siue nõ:⁊ sic dicim⁹ ꝙ ly hõ.⁊ ly rõnale sunt ↄuertibiles. qꝛ ꝓ quocũqꝫ stat vnus in ꝓpõne stat alter:nõ tñ sunt sinonimi:qꝛ per vnũ.puta per ly rõna- le ↄnotaꝶ anima q̃ non ↄnotaꝶ per ly hõ.vt pꝫ.

¶ Et sic oēs termini sinonimi sꝫ ꝯuertibiles. ⁊ nō ecōuerso. ¶ Sed dices. q̄d de eq̄pollentibus. ¶ Dicimus ꝙ in logica nō dicimus ꝓprie ꝙ termini simplices eq̄polleāt. ¶ Si v̄o loquamur de propōnibus: dī ꝙ ille propōnes sunt ꝯuertibiles que sic se habēt ꝙ vna infert aliā de forma. ⁊ ecōuerso. vt hō currit. ⁊ rōnabile currit. ¶ Ille v̄o sunt sinonime que sic se hñt ꝙ ab vna ad aliā valet ꝯña de forma. ⁊ vltra hoc q̄cq̄d importaꝛ per vnā: ⁊ eo mō quo importaꝛ: iportaꝛ per aliā. vt pꝫ de istis. hō currit in libro tuo. ⁊ hō currit in meo. ¶ Propositiōes autem equipollentes loquēdo cōmuniter de eq̄pollentia sunt ille que sunt in figura: ⁊ vi negatiōis vel negationū ab vna ad aliā. valꝫ ꝯña de forma. ⁊ ecōuerso. vt nōnullus hō currit. ⁊ aliq̄s hō currit. ¶ Et ex hoc pꝫ ꝙ cōuertibile dividiꝛ per sinonimū ⁊ eq̄pollēs. sicut aial ꝑ rōnale ⁊ irrōnale: ⁊ est supiꝰ ad illa.

¶ Capitulum conuersionum.

Conuersio ⁊c. ¶ Circa diffinitū nō ꝙ ꝯuersio dupl'r accipiꝛ. s. formaliter ⁊ mālr. Conuersio formaliter est duo actus vnitiui aliquaꝝ itentionū trāspositarū: vel duo actus vnitiui aliquarū itentionū transpositaꝝ cū duobꝰ actibꝰ negatiuis vel vnū subordinatū illis. Et sic conuersio isto mō nō est aliq̄d sed aliq̄. q2 vel est duo verba substantiua si simus in affirmatiuis. vel est duo v̄ba substātiua cū duabꝰ negationibꝰ si simus in negatiuis. ⁊ sic ē q̄tuor actꝰ. i. opationes itellectus. exēplū p̄mi dicendo. hō est aial: aial est hō. illa duo v̄ba sunt cōuersio formaliꝛ sumpta. exemplū secūdi dicēdo. nullus hō est asinꝰ. nullus asinꝰ est hō. hic cōuersio formaliꝛ loquēdo nō est nisi duo v̄ba ⁊ due negatōes: q̄ oia sunt quatuor actus. Cōuersio aūt mālr est aggregatū ex illis actibꝰ ⁊ intentōibꝰ q̄ per illos actus trāsponebanꝛ. ⁊ sic conuersio adhuc nō est aliq̄d: nec est ꝓpositio. sed est due ꝓpōnes: nec est ꝯñtia cū ibi deficiat ly ḡ. exemplū totū hoc. hō ē aial: aial est hō. est ꝯuersio. ⁊ p̄ma dī ꝯuersa ⁊ secunda ꝯuertens: ⁊ isto mō capiꝛ in logica ⁊ nō p̄mo. ⁊ est terminꝰ secūde habens duo significata. ¶ Circa diffinitionem intellige eā sic. Cōuersio est trāspositio. i. due ꝓpōnes trāsposite: sic ꝙ ille terminꝰ q̄ est subiectum in p̄ma que dī ꝯuersa poniꝛ a parte pti in secūda que dī ꝯuertēs. ⁊ ecōuerso. ¶ Conuersio simplex ⁊c. Contra istā descriptionē arguiꝛ p̄mo argumēto magr̄i sic. ista est ꝯuersio simplex. soꝛ. ē hō. hō est soꝛ. ⁊ tñ mutaꝛ quātitas. q2 p̄ma est singularis. ⁊ secūda indefinita. igiꝛ descriptio mala. Scdo sic. data ista descriptiōe. seq̄ꝛ ꝙ ois ꝯuersio simplex est per ꝯpositionē. ꝯñs est falsum. ⁊ ꝓbaꝛ ꝯñtia sic. ois trāspositio subiecti in ptūm. ⁊ ecōuerso. manente eadē q̄litate ⁊ q̄titate est ꝯuersio simplex. sed ois ꝯuersio per ꝯpositionem est hmōi. igiꝛ ⁊c. ¶ Ad p̄m dicit magꝛ ꝙ illa est conuersio simplex. ⁊ negat ꝙ nō remaneat eadē q̄titas dicens ꝙ per q̄titatē itelligit pōnem terminoꝝ. modo suppō manet ꝯsimilis in ꝯuersa ⁊ ꝯuertente. ¶ Ad 2m dicēꝛ ꝙ diffinitio conuersiōis simplicis hꝫ itelligi cū ꝑcisione sic. Conuersio simplex est trāspositio subiecti in ptūm. ⁊ ecōuerso manēte eadē q̄litate ⁊ q̄titate. i. suppositione ⁊c. nō mutatis. ⁊ sic intellecta nō cōpetit ꝯuersioni per ꝯtrapositionē. ¶ Sꝫ ꝯ solutiones magr̄i. arguiꝛ p̄mo. q2 seq̄ꝛ istā eē ꝯuersionē simplicē. ois hō ē aial tm̄. aial est hō. ꝓbaꝛ. q2 est trāspositio ⁊c. manente eadē q̄litate ⁊ q̄titate. i. suppōne si ꝑ q̄titatē intelligit suppositōem. ꝯñs est falsum. q2 illa nō est vl'is negatiua aut particularis affirmatiua. ⁊ sic non dꝫ ꝯuerti simpl'r. ¶ Scdo data ista rñ. sequiꝛ ꝙ a singulari ad vl'em valꝫ ꝯña de forma. ꝓbaꝛ. q2 illa ꝯña est de forma. soꝛ. est ois hō. igiꝛ ois hō est soꝛ. cū sit ꝯuersio simplex per magistrum. ¶ Tertio seq̄ꝛ ꝙ ois cathegorica eēt ꝯuertibilis simpl'r vl' per accidēs. ꝓbaꝛ. ois cathegorica sic se hꝫ ꝙ pōt fieri in ea transpositio subiecti in ptūm. ⁊ ecōuerso vel manēte eadē q̄litate ⁊ q̄titate vel mutata quantitate. sed si p̄mū ipsa est ꝯuertibilis simpl'r: si secundū per accidens. igiꝛ ⁊c. ¶ Ad p̄m ꝯcedo ꝙ illa fm intentionē magr̄i ⁊ Ochā ⁊ alioꝝ est ꝯuersio simplex: neq3 illd ē incōueniēs: ⁊ ꝯcediꝛ ꝙ vniuersalis affirmatiua ꝯuertiꝛ simpl'r: ⁊ etiā ꝓpō nō q̄ta vt exclusiua. ⁊ dī ꝙ ille v̄sus. feci simpliciter: nō poniꝛ ꝓ regula. sed ꝓ exemplo adiscentium. ¶ Ad 2m ꝯcediꝛ ꝙ vl'is seq̄ꝛ de forma ex singul'i. sꝫ nō de tali forma a singulari ad vniuersalē: sed de tali a ꝯuersa ad ꝯuertentē: neq3 iconuenit ꝙ vna ꝯñtia fm vnā regulam sit de forma: ⁊ secūdū aliā nō. ¶ Ad 3m nego ꝯñam. q2 multe sunt cathegorice nō ꝯuertibiles vt ille q̄ non hñt ptūm vt statim patebit. ꝯcediꝛ tñ ꝙ ois cathegorica sic se hꝫ ꝙ ipsa vel illa cui subordinaꝛ est cōuertibilis simpl'r vel ꝑ accñs data diffinitione magistri. ¶ Hic sunt q̄tuor petitiōes. p̄ª. ꝑꝑ q̄d est iuentum hoc caplm. rñ. ꝙ ideo est iuentū vt sillogismi nō euidētes q̄. s. nō sunt facti in q̄tuor modis p̄mis p̄me figure reducanꝛ ad q̄tuor p̄mos p̄me figure. vt patebit ifra. Scda petitio. que sūt ille ꝓpōnes q̄ nullo mō possunt ꝯuerti. rñ. p̄mo ꝙ nulle propōnes hypothetice possunt ꝯuerti lꝫ bñ cathegorice in illis exñtes. Scdo. nulla vocal' pōt ꝯuerti. q2 trāsit. Tertio. nulla cathe. que est ꝓ

positio per subordinationem. vt ly ecōuerso. Quarto nulla de obliquo extremo. Quinto nulla de verbo adiectiuo. qꝛ iste nō hn̄t extrema. sed bn̄ dr̄ ꝙ ille q̇bus subordinātur sunt cōuertibiles. ¶ Tertia petitio. q̄s ꝓpōnes oꝫ vt sciamus ꝯuertere. rn̄o: ꝙ ꝑ reductionem sillogismorum expedit: vt omnes ꝓpōnes ponibiles in sillogismo vel ille q̇bus subordinant᷑ cōuertant᷑ a nobis. ꝛ istaꝝ ꝓpōnum alique ꝯuertunt᷑ simpliciter. vt vniuersalis negatiua: ꝛ particularis affirmatiua. ꝛ valet ꝯsequētia ab vna ad aliam ꝛ ecōuerso. ꝛ alique ꝑ accidēs. vt vniuersaliter affirmatiua. ꝛ valet ꝯsequētia ab illa ad ꝯuertētem lꝫ nō econuerso. ꝛ hoc sufficit nobis quātum ad itentionem capituli. ¶ Quarta petitio. que sunt ꝯsideranda cū offertur ꝓpositio a nobis ꝯuertēda. rn̄o. ꝙ multa. ꝑmo si est ibi verbum adiectiuū reducas ad substātiuuꝫ. vt sor. currit. dic sor. est currens. ꝛ post cōuerte. Scd̄o si est ibi casus obliquus reducas ad rectum. qꝛ aliter illa non est ꝯuertibilis. exēpluꝫ. sortis asin⁹ ē aīal. reducas sic. sor. est sor. cuius asinus est aīal. deinde ꝯuerte. ¶ Tertio serua i ꝯuertente consimilē suppōnē gnālē que fuit in ꝯuersa. exēplū chimera est dictio dicas dictio. ē ly chimera sil'r nō signum est termin⁹. dicas terminus est ly nō signum. sic ꝙ ly chimera. ꝛ ly non signū. stent in vtraqꝫ māl'r. Iteꝫ serua ampliationes ꝛ appellationes. exēplū. sor. fuit aīal conuerte sic. ꝙ fuit aīal est. vel fuit sor. similiter albū videbit nigrum dic. qd̄ erit videns nigrū est vel erit albū. Sed dices. qūo ꝯuertā istaꝫ in currit sor. curere. dico ꝙ ista non est locabilis i sillogismo. ideo non expedit conuertere illaꝫ. ꝛ in veritate non video ꝙ possit ꝯuerti. qꝛ mihi subordiat᷑ vni hypotetice. ꝛ credo ꝙ etiā tibi sic subordiet᷑ ꝙ nō p̄t ꝓbari. ꝛ idē ē dd̄m de mult̄ aliis ꝓpōnib⁹ exponibilib⁹ q̄ apparēt cathegorice ꝛ non sunt.

¶ De ꝓpōne hypotetica.

PRopō hypoca ꝛc. ¶ Circa diffinitū. nota ꝙ est termin⁹ scd̄e hn̄s duo significata ꝛ diffinitur non pro se. sꝫ pro oibus significatis formalibus. ¶ Circa diffōnem intellige eā sic. ꝓpō hypotetica est illa in qua ꝯiungunt᷑ plures cathegorice ꝑ notaꝫ ꝯditionis copulationis. vel disiunctionis. vel ē illa in qua ꝯiūgunt᷑ plures ꝓpositiones quarū alique vel aliq̄ icludit cathegoricas. vel est illd̄ qd̄ subordinat᷑ vni tali. dixi scd̄ꝫ ꝑ istā. si tu volas. tu habes alas. ꝛ si tu es asinus. tu nō es hō. q̄ est copulatiua. ꝛ tamē in ea nō ꝯiungunt᷑ plures cathegorice ꝑ notā copulationis. sꝫ ꝑ aliaꝫ notā. vt pꝫ. sed in ea ꝯiungunt᷑ plures oratiōes quaꝝ aliqua vel alique icludunt cathegoricas.

Dixi tertiū. ꝑ ly a. ꝛ ly ecōuerso. q̄ dato ꝙ subordinent᷑ hypotetice sunt hypotetice. scd̄m magistrum argumēto. 46. primi dubii. ꝛ tn̄ in eis nō ꝯiungunt᷑ cathegorice: sed bene subordinantur vni tali. ꝛ sufficit. Tres sūt spēs hypoteticarum ꝛc. itellige sic. ꝙ sub hoc cōmuni hypotetica imediate ponunt᷑ tres termini min⁹ cōes. s. ly ꝯditionalis copulatiua. ꝛ disiunctiua: quorū nullus significat aliq̇d ꝙ significet᷑ ꝑ alium ꝛ q̇libet illoꝝ sign̄at aliq̄ q̄ significant᷑. ꝑ ly hypotetica ꝛ nō oia. sꝫ isti tres disiūctiue sumpti ꝯuertunt᷑. cū ly hypothetica. ꝛ iō q̇libet illoꝝ de ꝑ se appellat᷑ spēs. isti tres disiūctiue sumpti cōuertūtur cū ly hypotetica. ꝛ iō q̇libet illorū de ꝑ se appellat᷑ spēs. Ad veritatē ꝯditionalis affirmatiue ꝛc. ¶ Cōtra istud arguit᷑. ꝛ ꝑmo sic. sit ita de facto ꝙ illa. tu es aīal. non hēat opm. ꝛ arg᷑ sic. ista ꝯditiōalis ē bona. si tu es hō. tu es aīal. vt pꝫ. ꝛ tn̄ om ꝯn̄tis nō repugnat antecedēti ex quo ip̄m nō est. ig᷑ diffinitio mala. ¶ Secundo arguit᷑ sic. ista ꝯditionalis ē falsa. ꝛ affirmatiua ꝯtigēter. si tu es hō. tu es aīal. ꝛ tn̄ om ꝯsequētis repugnat antecedenti. ig᷑ diffinitio mala. ꝯsequētia pꝫ. cū minori ꝛ maior ꝓbat᷑. qꝛ necessario. si tu es hō. tu es aīal. vt pꝫ exponendo. ¶ Tertio ista ē bona ꝯditionalis. si tu eēs hō. tu eēs aīal. Et tn̄ oppositū ꝯsequētis non repugnat antecedēti. igitur ꝛc. ꝯsequētia pꝫ cū maiori. ꝛ minor ꝓbat᷑. qꝛ ista nō repugnant. tu eēs hō. ꝛ nō esses aīal. qꝛ sunt orōnes imperfecte. ¶ Quarto subordinet᷑ ly a. vni ꝯditionali vere. tunc ly a. est vna ꝯditionalis. ꝛ tn̄ oppositū ꝯsequētis nō repugnat antecedēti. ¶ Ad ista dicit᷑ ꝙ diffinitio ista dꝫ limitari sic. ꝯditiōalis vera ē illa in qua oppositū ꝯsequētis idicatiue sumptū est aptū natū repugnare antecedēti idicatiue sumpto. i. facere cū illo copulatiuā impossibilē: vel ē illa q̄ subordinet᷑ vni tali. ꝛ sic itelligendo pꝫ solutio ad ꝑmuꝫ. qꝛ dr̄ ꝙ oppositū ꝯsequētis est aptum natum repugnare antecedēti licet nō sit. pꝫ etiā rn̄o ad tertiuꝫ. qꝛ dicit᷑ ꝙ debent illa sumi indicatiue. ¶ Ad quartuꝫ dr̄ ꝙ ly a. subordinatur vni tali. ꝛ hoc sufficit. ꝛ ꝑ hoc posset ēt rn̄deri. ad tertiū. ¶ Ad scd̄ꝫ ie dr̄. ꝙ duplex est ꝯditionalis. s. cathegorice probabilis. vt est illa adducta q̄ probatur ratione de ly ꝯtigenter exponibiliter. ꝛ de ista nō tenet diffinitio data. Alia est hypotetice probabilis. s. que probari hꝫ rōne sue note. Sicut eēt ista. si tu es hō. tu es aīal. Cui⁹ primus termin⁹ ꝓbabilis est ly si. ꝛ de ista tꝫ diffinitio magistri.

¶ De copulatiua caplm.

COpulatiua ꝛc. ¶ Circa diffōnes positas. In hoc caplo. ꝛ ēt in caplo disiūctiue sūt ponēde q̇daꝫ

limitationes ſupius poſite in ꝯditionali. vt ꝑ te ipm videbis. ¶ Sed arguit̃ ꝯ diffõnem copulatiue negatiue. ⁊ arguit̃ ſic. in iſta. non tu nõ es aſinus. ⁊ tu non es bos. negat̃ nota copulationis vt pꝫ. ⁊ tñ iſta nõ eſt negatiua. igr̃ diffõ mala. ꝯña tenet cũ maiori. ⁊ minor ꝓbat̃: qꝛ iſta equalent vni in qua nulla eſt negatio. ſ. huic diſiunctiue facte de partib⁹ oppoſitiuis. tu es aſinus. vel tu es bos. igr̃ ipſa ē affirmatiua. ¶ Scḋo argr̃ ꝯ diffõnem copulatiue v̉e ⁊ falſe. Qꝛ iſta eſt falſa. neceſſario tu es hõ. ⁊ tu es aial. ⁊ tamē quelibꝫ pars p̄ncipalis eſt v̉a. igr̃ diffõnes nulle. ꝯña pꝫ cũ maiori exponendo illam. ⁊ minor pꝫ de ſe. ¶ Tertio argr̃ ꝯ diffõnes diſiunctiue vere ⁊ falſe. qꝛ iſta eſt falſa. ꝯtingenter tu es vl̃ tu non es. Et tñ vna pars eſt vera. igr̃ diffõnes nulle. ꝯña tenet cũ minori. ⁊ maior ꝓbat̃: quia neceſſario tu es. vel tu nõ es. igr̃ non ꝯtigēter. ¶ Quarto argr̃ ꝯ diffõnes diſiunctiue cōtingētis. In qua dr̃ ꝙ eſt illa cuius quelibꝫ pars eſt ꝯtingēs. ⁊ vna alteri nõ repugnat: nec ꝯdictoria partiũ repugnāt. Contra. iſta eſt contingens. de⁹ nõ eſt. vel ego ſcribo. Et non tñ ſunt ille ꝯditiones. igr̃ diffõ mala. ꝯña tenet cũ maiori: qꝛ illa eſt v̉a. ⁊ nñqꝫ erit falſa. ſ. me nõ ſcribente. ⁊ minor ꝓbat̃. qꝛ ibi deficit prima ⁊ ſcḋa ꝯditio: vt pꝫ. ¶ Ad iſta rñ°. ad p̄mum dr̃ negādo minorē. ſ. ꝙ illa nõ ſit negatiua. Et ad ꝓbationē cũ dr̃. iſta ꝯuertitur cuꝫ vna affirmatiua. Igit̃ non eſt negatiua. negat̃ ꝯña. ⁊ dꝛ ꝙ in hypotheticis non eſt icõueniens: ꝙ ex negatiua ſeq̃tur affirmatiua. imo eſt ſatis ꝯueniēs: vt in multis exēplis videre poteris. ¶ Ad 2ᵐ cōceditur ꝙ illa eſt falſa. Neceſſario tu es hõ. ⁊ tu es aial. Et cũ dr̃ ꝙ quelibet pars eſt v̉a. ꝯcedit̃ ⁊ dr̃ ꝙ argumentũ verbalr̃ ꝓbat: ſed nõ ꝯ mentem regule: qꝛ regula non dat̃ de omni copulatiua. ſed de copulatiua affirmatiua hipotheticę ꝓbabili ⁊ non cathegorice: cuiuſmodi eſt illa. ¶ Ad 3ᵐ rñ° ꝯceditur ꝙ illa eſt falſa ꝯtingenter tu es. vel tu non es. ⁊ dr̃ ꝙ argᵐ v̉baliter ꝯcludit. qꝛ iſta diffõ ⁊ regula datur de diſiũctiua hipothetice ⁊ non cathegorice ꝓbabili. ¶ Ad q̃rtũ dr̃ ꝙ illa ſi ſit diffõ nõ eſt bona vt ꝓbat arguᵐ. Et magr̃ hoc cognouit. iõ poſuit aliā regulā in q̃ eſt ſtādũ. ſ. ꝙ diſiunctiua ꝯtingens eſt illa: cui⁹ copulatiua de partib⁹ oppoſitis eſt etiā ꝯtingens. vt pꝫ in textu. ¶ Sed hic ſunt due petitiones. p̄ma. q̃re ad veritatē copulatiue req̃rit̃ quālibꝫ partem eſſe verā. ⁊ ad veritatē diſiunctiue vnā. Rñ° ꝙ eſt ex natura note: qꝛ copulatiua eſt que copulat taꝫ ſenſus ꝙ̃ v̉ba. vt dicit grāmatic⁹. ⁊ diſiũctiua eſt q̃ ꝙ̃uis voces ꝯiungat ſenſus tñ diſiũgit. ¶ Secũda. q̃re eſt ꝙ ad negādā hipotheticā oꝫ negare notaꝫ. Rñõ ꝙ ſicut in cathegorica ad hoc vt eēt negatiua: eo ꝙ verbũ erat p̄ncipalior ps oportebat negare verbũ: ita in hipothetica eo ꝙ nota eſt p̄ncipalior pars oꝫ negare notam.

¶ Capitulum de predicabilibus.

Redicabile ⁊c. ¶ Cōtra illa que dicunt̃ in hoc cap⁹ argr̃. Et p̄mo ꝯ diffõnem p̄dicabilis ꝓpe ſumpti ſic. ly albũ in voce eſt p̄dicabile ꝓprie. ⁊ tñ non eſt vniuocũ. igr̃ diffõ mala. tenet ꝯña cũ maiori. ⁊ minor ꝓbatur. qꝛ ly albũ. aut eſt ꝯplexũ aut icomplexũ. ſi p̄mũ nõ ē termin⁹ vniuocus. vt pꝫ. Si 2ᵐ: Iteꝝ nõ eſt vniᵐ: qꝛ tunc eſſet vnũ ſimplex ſuborᵐ pluribus ꝯceptib⁹. puta huic orationi habens albedinē loquendo de albedine ſufficiente denoiare. ¶ Scḋo argr̃ ꝯtra diffõnē generis ſic. ly coloratũ eſt genus: ⁊ tamē non p̄dicatur in q̇d: ſed in quale. vt. q̃le eſt corp⁹. eſt coloraᵐ. igr̃ diffõ mala. ¶ Tertio argr̃ ꝯtra diffinitionē ſp̄ei ſic. ly album eſt ſp̄es colorati. vt pꝫ. ⁊ tamē non p̄dicatur in q̇d: ſed in quale. vt pꝫ. igitur diffõ mala. ¶ Quarto argr̃ ꝯ diffõnem ſpecialiſſime ſic. ly aial. predicat̃ in q̇d de plurib⁹ differentibus numero ſolũ. ⁊ tñ non eſt ſp̄es ſpecialiſſima. igr̃ diffinitio mala. tenet cõſequētia cũ minori. ⁊ maior ꝓbatur. qꝛ ly aial p̄dicatur de ſor. ⁊ pla. qui differũt numero ſolũ. ſeu ſolũ numero. qꝛ differunt ſolũ differētia numerali. vt pꝫ. ¶ Quito arguit̃ ꝯ diffõneꝫ differentie ſic. aliq̃ eſt differentia q̃ nõ predicatur in quale eēntiale. igr̃ diffinitio mala. tenet ꝯñtia. ⁊ antecedens ꝓbat̃. Nam dr̃ia albedinis non p̄dicat̃ i q̃le eēntiale: q̄d ꝓbo ſic. nihil q̄d caret poteſtatib⁹ eſſentialib⁹ hꝫ dr̃iaꝫ p̄dicabilē i q̃le eſſentiale. ſed albedo caret illis. igr̃ nõ habꝫ dr̃iam predicabilem in quale eſſentiale. tꝫ ꝯña. cum miori. qꝛ albedo non componitur ex mā ⁊ forma: que ſunt partes eēntiales. ⁊ maior ꝓbatur. qꝛ predicari in quale eēntiale eēt cõnotare partem eēntialem. ¶ Sexto arguitur ꝯ diffinitionem ꝓpriȷ̃ ſic. riſibilitas eſt ꝓprium. vt pꝫ. ⁊ tamē non p̄dicat̃ in q̃le. vt pꝫ. qꝛ non dicimus qualis eſt ſor. riſibilis. igr̃ diffõ mala. ¶ Septimo arguit̃ ꝯtra diffõneꝫ accñtis ſic. albedo eſt accñs. qꝛ adeſt ⁊ abeſt preter ſubiecti corruptionē. ⁊ tñ non predicat̃ in q̃le. vt pꝫ. ſed in q̇d de tua ⁊ d̉ mea albedie. igr̃ diffõ mala. ¶ Vltimo arguitur ꝯtra diffõnem differentie ꝓpriȷ̃ ⁊ accñtis ſimul. Et arguit̃ ſic. nulluꝫ iſtoꝝ ē p̄dicabile. igr̃ diffõnes male. tꝫ ꝯña. ⁊ añs ꝓbat̃. ⁊ capio iſta tria. ſ. albũ. riſibile. ⁊ rõnale. Et q̃ro vel iſta ſunt adiectiua vel ſubſtātiua. ſi adiectiua igr̃ non ſunt p̄dicabilia. qꝛ adiectiua non poſſunt eē p̄tum. vt pꝫ ſupra. ſi dr̃ ꝙ ſubſtātiua. Iteꝝ nõ ſunt p̄dicabilia. qꝛ ſunt cõplexa ex quo

ſubordinatur cōplexis. Et ꝯfirmatur ꝙ nō poſ
ſit eē ſubſtātiua. nā ly rōnale dū ē differētia nō
eſt ſubm. igiť ⁊c. tʒ ꝯña. ⁊ añs probať. nā iniſta
diffōne. hō eſt aial rōnale. ly rōnale eſt differen
tia ⁊ teneť adiectiue. vt pʒ. q̇ ſi teneret ſubſtan-
tiue. tč teneret appoſitiue ⁊ eēt ſēſus. hō ē aial
rōale. i. hō ē aial ens hñs rōnē. ꝙ ē fľʒ. ¶ Pro
ſolutiōe argumētoꝝ q̄ꝝ aliq̄ mihi ſi difficillima
ſunt ponēda ſex notabilia. ❡ Primū. aliquem
terminū eſſe complexū eſt dupliciter. ſ. grāma-
ticaliť ⁊ logicaliter. vt pʒ ſupra. in de ꝓpōne ca
thegorica. exēplum ꝑmi ly cꝯ° vocale. exem-
plū ſcdi ly hō. ❡ Secūdo notandū ꝙ aliqñ ter
minū eē predicabilē ꝓprie eſt dupliciter. ſ. vel
qꝛ poteſt eē totale ꝑtum. vt ly hō. ⁊ ly aial. ⁊ ly
albedo. Uel qꝛ ꝑt eſſe pars ꝑdicati aliq̇d ſigni
ficādo. ſič ly alb⁹. ⁊ ly riſibilis adiectiue. ❡ Ter
tio notandum ꝙ iſti duo termini. ſ. gen⁹ ⁊ ſpēs
ſemꝑ ſunt ſcđe itentiōis limitātes ſubm̄ ad ſtā-
dum mālitcr. vt ſi dicā. albedo eſt ſpēs. aut co-
lor eſt gen⁹. ❡ Quarto notandū ꝙ iſte termi-
nus differētia capiť dupliciter. Uno mō logi-
caliter. ⁊ ſic eſt terminus ſcđe ⁊ deſcribiť ſicut
deſcribiť a magiſtro. ſ. differētia eſt termin⁹ vni
uocus ⁊c. Et ſic ly differētia limitat ad ſtandū
māliter. vt ſi dicā. rōnale eſt dr̄ia. ſenſus ē. ꝙ ly
rōnale eſt dr̄ia. Alio mō capitur ly differentia
realiter. Et tūc eſt terminus ꝑme. ⁊ nō limitat
ſubiectū ad ſtādum māliter ⁊ deſcribiť ſic. diffe
rentia eſt illud per qđ vna res differt ab alia: ⁊
ſic dicimus ꝙ differentie per quas tu differs a
coruo ſunt multe. qꝛ tu differs ꝑ tuā aiam itelle
ctiuā a coruo. ꝑ tuū corpus. ꝑ tuā manuʒ. ꝑ tua
accidētia. puta. per tuā albedinem. vel grāma-
ticā. ⁊ ſic ꝯceditur iſta. ꝙ albedo eſt differētia.
vbi ly albedo. ⁊ ly aia ſtant ꝑſonaliter. Simili
mō diſtiguiť. de ly accñs. ꝙ accipitur dupliciť.
Uno mō logicaliter. ⁊ ſic eſt termin⁹ ſcđe limi
tans ſubm̄ ad ſtandū māliter. Et tūc deſcribiť.
vt dicit magiſter in textu. Alio mō realr̄. ⁊ tūc
eſt termin⁹ ꝑme. Et deſcribitur ſic. accñs eſt
oīs forma. q̇ poteſt adeē alicui ſubiecto. Cum
quo nō facit ꝑ ſe vnū. Et nō implicat ꝯdictionē
ipſam ſeꝑari ab illo. Et ei⁹ oᵐ ieſſe. ⁊ ſic loquē
do dicimus ꝙ nigredo corui eſt accñs. qꝛ adē
coruo. ⁊ cū illo nō facit vnum. qꝛ ex nigredie ⁊
coruo non fit vnū. Nā ex ſuba ⁊ accñte non fit
vnuʒ. vt pʒ ab Ariſtotile in añꝑntis dicente ꝙ
partes ſube ſunt ſube. Et vltra hoc non iplicat
ꝯdictionē nigredinē ſeꝑari a coruo ⁊ incē ſibi
albedineʒ. vt pʒ. ⁊ eodē mō diſtiguať de ꝓprio.
¶ Quinto notādū ꝙ aliquē terminū ꝑdicari
in q̇d de alio ē duplr̄. Uno mō ꝓprie. alio mō
improprie. Ille ꝓprie ꝑdicať in q̇d q̇ vere ⁊ af-
firmatiue ꝑdicať de alio. ⁊ vltra hoc non cōno-
tat aliq̇d qđ ſit ꝑs cētialis. aut extraneū illi ꝓ

quo ſupponit ille termin⁹ de q̊ ꝑdicať. ſʒ ipor-
tat ꝑmo totū. ⁊ ſic dicim⁹. ꝙ ly hō. ⁊ ly aial. ꝑdi
cať i q̇d de ſorte. ⁊ ly color. de ly albedo. vt pʒ.
ſʒ nō dicim⁹ ꝙ rōnale ꝑdicať de ſor. in q̇d. nec
etiā ly alb⁹. qꝛ ꝑmū cōnotat ꝑtē cētialē ſor. ⁊
ſcđm albedinē ſor. Ille āt termin⁹ ꝑdicať in q̇d
improprie. q̇ vere ꝑdicať de alio ⁊ affirmatiue: ⁊
cōnotat aliq̇d qđ eſt ꝑs cētialis. aut extriſecū
illi ꝓ quo ſupponit ille termin⁹. de quo ꝑdicať.
ſʒ tñ illud cōnotatū non eſt extriſecū illi cōno-
tato ꝑ ſubm̄. ſed id cū illo. ⁊ ſic dicimus ꝙ ly co
loratum ꝑdicatur. in q̇d. de ly albū. cō[n]otādo
colorem. q̇ ē extriſecus rei. ꝓ qua ſtat ly albuʒ.
non tñ ē extriſec⁹ albedini q̇ cōnotať. ꝑ ly albū.
¶ Ultimo notādū ꝙ aliquē terminū eſſe ge-
nus. aut ſpēʒ eſt duplr̄. ſ. ꝓprie vel improprie. Il
le termin⁹ eſt ꝓprie genus. aut ſpēs qui ꝓprie
predicatur in q̇d. ſicut ly hō. ⁊ ly aial. ⁊ ly albe-
do. ⁊ ly color. Ille āt terminus eſt improprie ge-
nus aut ſpēs qui improprie ꝑdicatur in q̇d. vt ly
album. ⁊ ly coloratū. ¶ Iſtis ſtantib⁹ rñ°. ad
argumēta. ❡ Ad ꝑmū dicit. p. M. ꝙ ly albū in
voce eſt incōplexum ⁊ negať ꝙ ſit eq̇uocum. ⁊
cum dr̄ ꝙ ſubordinatur plurib⁹ ꝯceptibus. hoc
negat ⁊ dicit ꝙ ſubordinatur vni ꝯceptui ⁊ nō
orationi ⁊ ſic eſt incōplexum tā logicaliter q̄
grāmaticaliter. ⁊ patet ſolutio. Sed qꝛ alij te-
nent. ꝙ ly album ſubordinatur complexo. rñ°.
aliter ad argumentū. Cum petitur. an ly albū
in voce ſit incōplexum dicitur ꝙ eſt incomple-
xum grāmaticaliter. ⁊ cū dicitur ly album ſub-
ordinatur plurib⁹ ꝯceptibus igr̄ eſt equiuocū.
negatur ꝯña. qꝛ ſubordiatur illis ordie quodā.
⁊ vni in recto alteri i obliquo. ſed ſi ſubordina-
retur eque ꝑmo plurib⁹ ꝯceptibus in recto. aut
plurib⁹ in obliquo bñ eēt eq̇uocū. ¶ Ad ſcđʒ
cum dr̄. ꝙ ly coloratū eſt gen⁹ diſtiguo. qꝛ vľ lo
queris. de genere proprie dicto. aut improprie. ſi
ꝑmū. nego añs. vt pʒ ex notabili quinto. ſi ſcđʒ
ꝯcedo. ꝙ ly coloratum eſt gen⁹. ⁊ cū dr̄ ꝙ pre-
dicatur in q̄le ꝯcediť. ſed magr̄ non intellexit đ
iſto ſed deſcripſit genus ꝓprie ſumptum. qꝛ ge
nus improprie ſumptū ſimul ꝑdicatur in quid
⁊ in quale reſpectu diuerſoruʒ ⁊ improprie nō
debet dici gen⁹. ſed poti⁹ accñs. ¶ Ad tertiuʒ
cum dr̄ ly album eſt ſpecies ⁊c. rñ°. diſtiguēdo
de ſpē ꝑciſe ſicut de genere in ſolutiōe argumē
ti. ¶ Ad quartū dr̄ ꝙ illud argumētum cōclu
dit. licet q̇daʒ putet ꝙ nō. ⁊ dicitur ꝙ diffinitio
illa eſt diminuta. ⁊ in ea oʒ ponere bis ly ſolū.
vnum ſuper ly pluribus dr̄ntib⁹ aliud. ſuper ly
numero. vt dicať ſpecies ſpecialiſſima ē ille ter
minus qui predicatur in q̇d ſoluʒ de pluribus
differentibus ſoluʒ numero. ⁊ ſic intellecta nō
conuenit illi termino aial. nam licet ille termi-
nus aial ꝑdiceť de differentib⁹. ſeu de his que

differunt solum numero vt dicit argumētū. nō
tamē ꝑdicatur solum de differētibꝰ. seu solū de
his que differūt solum numero. sed ēt de diffe/
rentibꝰ specie. vt pȝ. ¶ Ad quintū negatur. ꝙ
aliq̄ sit differētia q̄ non predicet in quale essen
tiale loquēdo de dr̄ia logicaliter ⁊ ꝓprijssime
dicta. ⁊ ad ꝓbationem. negat ɔsequētia. qꝛ ar/
guitur ab iferiori ad suum superius negatione
postposita sine debito medio. sed oporteret sic.
arguere differentia albedinis. nō predicat in
quale ⁊c. ⁊ differētia albedinis est dr̄ia. igr̄ ⁊c.
⁊ tunc ꝯgat minor. qꝛ albedo nō hȝ differentiaȝ
essentialem. ⁊ q̄ predicet in quale eēntiale. i. cō
notet partē eēntialē albedinis ex q̄ albedo nō
hȝ illas. vt probat argumētū. ¶ Ad sextū rn̄º.
distiguendo illā. risibilitas est ꝓpriū. qꝛ vł ly ꝓ
prium. accipitur realiter pro termio ꝑme inten
tiōis: sic ꝙ ly risibilitas. a parte subiecti stet ꝑ/
sonaliter. vel ly propriū accipitur logicaliter ꝓ
termino secūde: sic ꝙ ly risibilitas. stet mālīter.
si ꝑmum dr̄ ꝙ magr̄ non loq̄tur de tali ꝓprio
⁊ tale propriū est res q̄ non est terminꝰ. ⁊ sic nō
est predicabile. nec in q̇d. nec in q̄le. si aūt dicit
scd̄m negatur illa. risibilitas est ꝓpriū. qꝛ ista si
gnificat. ꝙ ly risibilitas ē ꝓpriū. qđ ē falsuȝ. qꝛ
scd̄m cōia dicta non predicat i quale. sed bene
ly risibile est ꝓpriuȝ. ⁊ predicat in q̄le. Posset
etiā dici aliter. s. ꝙ ly risibilitas est ꝓpriū. ⁊ ꝙ
predicat in quale. si bene notabis notāda supe
riora. ¶ Ad septimū dicemus. ꝙ ista est distin
guēda. albedo ē accidēs. qꝛ vł ly accidēs. acci
pitur realiter pro termio ꝑme itentiōis: aut lo/
gicaliter pro termino secūde. si ꝑmū ɔcedit ꝓ/
positio. qꝛ ly albedo stat ꝑsonaliter. ⁊ est sensus
ꝙ res illa q̄ est albedo est accn̄s. i. vna forma q̄
pōt adeē alicui subiecto cū quo non facit ꝑ se
vnuȝ ⁊c. ⁊ hoc est verū. ⁊ cum dr̄ ꝙ non ꝑdicat i
quale ɔcedit. ⁊ dr̄ ꝙ nullo modo ꝑdicat. qꝛ res
que non sunt termini nō ꝑdicantur. nec hoc ē
contra magr̄m. qꝛ magister non diffinit accn̄s
realiter. sed logicaliter. Si āt ly accidēs. suma
tur logicalr̄ pro termio scd̄e negat ista. albedo
est accn̄s. qꝛ ly accidēs. limitat subiectū ad stā/
dum mālīter. Et est sensus ꝙ ille terminus albe/
do est accn̄s. i. terminꝰ ꝑdicabilis in q̄le accn̄ta
le non ɔuertibiliter: qđ est falsuȝ. qꝛ ꝓprie ꝑ̄tur
in quid. ⁊ ē spēs. ¶ Ad vltimum pōt duplr̄. re
sponderi vno mō tenēdo illa tria predicabilia
eē subiua. ⁊ tūc rn̄º sicut rn̄ᵐ est i ꝑmo argumē
to. Alio mō tenēdo illa eē adiectiua. sicut cre/
do. ⁊ cum dr̄ ꝙ non sunt predicabilia. qꝛ adie/
ctiua nō ꝑdicantur dr̄ ꝙ nō sunt predicabilia
capiēdo ꝑdicabile pro eo qđ pōt eē totū preᵐ:
tamē sunt ꝑdicabilia capiēdo predicabile pro
eo. qđ pōt esse ꝑs ꝑdicati aliq̇d significādo: vt
patet in scd̄o notato. ⁊ hoc sufficit scd̄m magi/
struȝ. ¶ Sed hic sunt petitiones. ꝑma. an posi
to ꝙ ly album subordinet ɔplexo illud menta/
le cui subordiatur sit ꝑdicabile cū sit vere ɔple
xū rn̄º. ꝙ tenendo ꝙ ly albū sit substātiuū. ⁊ sub
ordiet cōplexo in veritate tm̄ duo ꝑdicabilia st
vere ⁊ logicalr̄ i cōplexa. s. genꝰ ⁊ spēs. alia sūt
tm̄ vocaliter ⁊ grāmaticalr̄ incōplexa. ⁊ sic dr̄.
ꝙ illud cui subordinatur est predicabile ⁊ lȝ in
veritate non sit incōplexū. qꝛ tm̄ scd̄m istitutio/
nem antiquā grāmaticoꝝ ei correspondet vnū
incomplexum in voce. potest dici predicabile
⁊ sufficit. qꝛ etiam nostri logici dum dixerūt ꝙ
omne predicabile est terminus simplex atten/
debant magis ad vocem q̄ȝ ad menteȝ. ¶ Se
cunda petitio. si genus ⁊ species sunt termini.
vt ly aial. ⁊ ly homo. quomodo sunt vere iste ꝓ
positiones. genus est de essentia spēi. ⁊ de qui/
ditate speciei. ⁊ pars speciei. ⁊ genus constituit
speciem. rn̄º. ꝙ ꝑma propositio sic itelligit ge/
nus ꝑ̄tur essentialr̄ de specie. vt homo est ani/
mal. Et scd̄a itelligitur sic. genus ꝑ̄tur in q̇d d̄
specie. Et tertia sic. genꝰ est ꝑs nō spēi: sed diffi
nitiōis spēi. vt pȝ. dicendo homo est aial rōna/
le. Et quarta sic itelligitur. genus ⁊ dr̄ia consti
tuūt spēȝ. i. diffōnē spēi. ¶ Tertia q̇s istoꝝ ter/
minorum significat plura. s. an ly homo. an ly
aial. rn̄º. ꝙ neuter. qꝛ vterqȝ infinita significat.
Nam ly homo. oēs hoies presentes preteritos
⁊ futuros. ⁊ imaginabiles significat. ⁊ ita ifini/
ta significat. similr̄ ly animal. Unde generali/
ter quādo sunt duo termini cōmunes nullus si
gnificat plura q̄ȝ alter. Et si dicitur. igit vnus
non erit cōmunior ⁊ superior ad alium ꝙ est fal/
sum. rn̄º. negādo ɔsequētiā. qꝛ ad hoc ꝙ termi/
nus sit superior ad aliū non req̇ritur ꝙ signifi/
cet plura. sȝ ꝙ predicet de eo in q̇d. ⁊ vltra hoc
oia que significantur per alium: significētur ꝑ
istum. ⁊ nō ecōuerso. Uerbi gr̄a. iste terminus
aial: est cōmunior isto termino hō. qꝛ oia que si
gnificantur ꝑ ly homo. significant per ly aial. ⁊
non ecōuerso. ¶ 4ª petitio. q̄uo ly rationale.
logicalr̄ loquēdo sit dr̄ia cum per illum termi
nuȝ nō differat hō ab asino. rn̄º. ꝙ res ad extra
in veritate nō differunt ꝑ differentiā logicaleȝ.
sed per differētiā realē. puta ꝑ partes suas. aut
accidētia. aut ꝑ seipsas. Et dato ꝙ non eēt ille
terminus rōnale adhuc differret hō ab asino ꝑ
aiam intellectiuam. sed ly rōnale. duplici de cā
dicitur differentia. ꝑmo. qꝛ significat. ⁊ ɔnotat
illud ꝑ qđ res distiguūtur essentialiter. puta. qꝛ
cōnotat rōnem. i. aiam itellectiuaȝ per quā hō
differt specie ab asino. Scd̄a causa ē. qꝛ ly rō/
nale. est mediū ɔcludēdi in sillogismo vnā ne/
gatiuā. in qua remouetur vna species ab alia:
exemplum. Si formauero hunc sillogismum.
Nullum rationale est eiusdem speciei cum asi/

no. quilibet homo est rōnalis. igitur nō homo est ⁊c. patet ꝙ ly rōnale. est ibi medius terminus. ⁊ ideo dr̄ differentia logicalis. ¶ Quinta petitio an in omni p̄nto sint differentie essentiales. i. predicabiles in q̄le essentiale. seu ↄnotantes partes essentiales. rn̄°. ꝙ in nullo p̄nto sunt iste tales. nisi i p̄nto substātie. qꝛ res alie a substātia non hn̄t partes eēntiales. ⁊ ita non hn̄t differentias essentiales. Ex quo seq̄tur ꝙ si ois bona diffinitio dꝫ dari per genus ⁊ dr̄iam eēntialem nullus terminus de p̄nto accidentiū est proprie diffinibilis. sed soluꝫ spēs specialissime vel subalterne de genere substantie sign̄antes tantūmodo res cōpositas ex materia ⁊ forma sūt diffinibiles. vt ly homo. ly aial. ⁊ ly bos ⁊c. ⁊ hoc ē qđ dixit. Ph. septimo methaphysice ꝙ solius substātie est diffinitio ⁊ solius spēi est diffinitio: non tn̄ dixit ꝙ oēs spēs de p̄nto substantie essent diffinibiles: ⁊ multe sunt q̄ nō diffiniuntur. puta ille que significant res carētes partibus essentialibus. i. materia ⁊ forma.

¶ Capitulum sillogismorum.

Sillogismus ⁊c. ¶ Circa hoc capitulum notandū est primo ꝙ sillogismus capit̄ tripliciter. vno modo capit̄ sillogismus vt dicūt isti formaliter. sicut etiā ly propositio. ⁊ ly. ↄsequentia. ⁊ sic sillogismus non ē nisi quidaꝫ actus. i. operatio itellectus discursiua per quā itellectus ex copulatiua duaꝝ premissarum in modo ⁊ in figura ifert ↄclusionē. ⁊ sic sillogismus est quoddā sincathegorematicum ⁊ incōplexum. qꝛ est nota rōnis tantū. Secundo mō capitur sillogism⁹ pro aggregato ex copulatiua duaꝝ partium ⁊ ↄclusione cū nota rationis in mō ⁊ figura ⁊ isto modo sumitur sillogismus māliter. Tertio modo sumit̄ sillogism⁹ pro copulatiua ex duab⁹ premissis tm̄ que antecedit notā rōnis. ⁊ isto mō omnis sillogism⁹ est propositio copulatiua. ⁊ nō econuerso. Et de isto locutus est Aristotiles in libro prioruꝫ dicens ꝙ potestas sillogismi est plura ↄcludere. i. due premisse possunt plures ↄc̄ones ↄcludere. exemplū. iste due. ois hō currit. omne rationale est hō. possunt ↄcludere istaꝫ. omne rationale currit. Et istā etiā. aliq̄d rōnale currit. vt pꝫ. ¶ Scđm notandum ꝙ hic diffinitur. ly sillogismus. scđo modo sumptū. ⁊ est terminus secūde habēs duo significata. ⁊ non diffinit̄ ꝓ se. sed pro suis significatis personalib⁹ q̄ significata sunt q̄dam ꝓpositiones rationales q̄ in logica sunt hypotetice. ⁊ nō distiguunt̄ a ↄditionalibus. ¶ Tertio notandū ꝙ sua descriptio intelligitur sic. Sillogismus est oro in qua positis in modo ⁊ in figura ⁊ ↄcessis q̄busdaꝫ. vt duabus ꝓpōnib⁹. i. si ponant̄ ⁊ ↄcedātur due ꝓpositiōes p̄misse necesse ē aliq̄d aliud euenire per ea q̄ posita sunt ⁊ ↄcessa. i. necesse est ꝑ viaꝫ ↄn̄tie tertiam ꝓpōnem q̄ est ↄclusio sequi ⁊ bene aduertentē illam saltem mēte ↄcedere: vt si concedant̄ iste. ois homo est asinus. ⁊ tu es hō supposita debita aduertētia ⁊ intellectione cōcedetur etiā ista. tu es asinus. ¶ Quarto notādum ꝙ ois sillogismus constat ex trib⁹ ꝓpositionibus. s. maiore ⁊ miore ⁊ ↄclusiōe. Et ex tribus terminis capiēdo terminū nō generaliter sed pro termino cathegorematico: q̄ est subiectū vel p̄tum quoꝝ terminoꝝ quilibet bis repetitur. ⁊ ille qui repetitur ante ↄclusionem ē medius terminus: ille aūt qui est cū medio termino in maiori ꝓpōne est maior extremitas: ⁊ ille qui est cum eodem in scđa ꝓpositione ē mior extremitas. vt pꝫ in textu. ¶ Cōtra diffōnē sillogismi. arguit̄ p̄rio sic. hec cōpetit alteri a diffinito. igr̄ non est bona. ↄsequētia tenet. ⁊ an̄s probat̄. Et capio istam ↄsequētiam. s. omne animal est corpus. ⁊ sor. est homo. igit̄ sor. ē corp⁹ ⁊ arguitur sic. ista ↄsequentia nō est sillogism⁹. qꝛ nō est ex trib⁹ terminis tantū. sed quattuor. ⁊ tamē ei cōpetit diffinitio sillogismi. qꝛ ē oratio in q̄ positis ⁊ ↄcessis necesse ē ⁊c. ¶ Secūdo arguit̄ sic. subordinet̄ ly a. vni sillogismo. ⁊ sequitur ꝙ ly a. est sillogism⁹: ⁊ tn̄ non est oro in qua quibusdaꝫ ⁊c. igr̄ diffō mala. ¶ Tertio arguit̄ ↄtra figuras probādo ꝙ sunt quattuor argumēto magistri: qꝛ iste sillogism⁹. Omnis hō est animal. Et omne aial est substantia. igit̄ omnis hō est substātia. est bonus. ⁊ non ē in aliqua figura. vt pꝫ discurrēdo. igr̄ ⁊c. ¶ Quarto arguit̄ cōtra modos. qꝛ iste sillogismus est i prima figura. omne aial est substantia. ois homo est aial. igitur aliquis hō est substātia. ⁊ tn̄ non est in aliquo mō. vt patet. igitur ⁊c. Sꝫ forte dr̄ ꝙ est in baralipton. ↄtra. qꝛ baralipton cōcludit indirecte ⁊ iste directe. vt pꝫ. ¶ Ad primū rn̄°. negādo ꝙ hec diffinitio competat alteri a diffinito. ⁊ ad ꝓbationem ↄceditur ꝙ illa ↄsequentia assumpta nō est sillogismus: ⁊ negatur ꝙ ei ↄpetat diffinitio sillogismi. qꝛ diffinitio sillogismi nō est oratio in qua quibusdā positis, ⁊ ↄcessis necesse ē aliq̄d euenire. sꝫ ista oratio in qua q̄busdā positis ⁊ ↄcessis in mō ⁊ i figura necesse est ⁊c. q̄liter non est in ↄsequentia data. qꝛ ipsa nō ordinat̄ in figura. ⁊ sic pꝫ solutio. ¶ Ad scđm pꝫ solutio ex dictis sup̄. ¶ Ad tertiū dicit magr̄ ꝙ ille sillogismus est in p̄ma figura. ⁊ sic nō datur q̄rta figura. vnde sillogismus p̄me figure scđm magr̄m est quādo illud qđ ē subiectū in p̄ma est p̄dicatū i scđa vel ecōuerso. ⁊ sic est in isto. iō est p̄me figure ⁊ in barbara. Sed ↄ magr̄ꝫ arguit̄ duplr̄. p̄mo sic. seq̄t

ꝙ sillogismus factus in barbara ꝯcluderet idi
recte. consequens contra ipsum. ⁊ consequen-
tia pꝫ de sillogismo dato quem dicit esse in bar
bara. ¶ Secundo ⁊ fortius arguitur sic. qꝛ da
ta sua rñ. sequit̃ ꝙ iste sill'ꝰ est bonꝰ. s. oẽ aial est
substãtia. ⁊ aliq̃ substãtia est lapis. igr̃ aliq̃s la
pis est aial. ꝯñs falsum: qꝛ ꝑmisse sunt ṽe. ⁊ con
clusio falsa. ⁊ ꝯña ꝓbat̃: qꝛ esset in darij cũ serue
tur ꝭm ip̃ꝫ ordo ꝑme figure. ⁊ sint ibi cetera re
q̇sita. ¶ Ad q̃rtum etiã dicit magr̃ ꝙ ille sill'ꝰ
est in barbara mediate: qꝛ ille due premisse. oẽ
aial est substantia. ⁊ ois hõ est aial imediate cõ
cludũt istã. ois hõ est substantia. ex qua seq̇tur
ꝙ aliq̃s hõ est substãtia. ideo ille sill'ꝰ ẽ in bar-
bara mediate. ¶ Sed ꝯ magr̃m argr̃: qꝛ istud
non soluit: qꝛ querat̃ an esse in barbara media-
te facit vnũ modũ distinctũ a barbara: vel nõ.
si ꝑm igr̃ dabunt̃ plures modi in ꝑma figura q̃ꝫ
nouẽ. si secũdum. igr̃ baralipton non erit mo-
dus distinctus a barbara: qꝛ premisse in barba
ra concludũt mediate ꝯclõnẽ baralipton. vt vi
debit̃ statim ĩfra. ⁊ generalr̃ nullus modus re-
ducibilis ad q̃tuor ꝑme figure preter barocco
⁊ broccardo faceret modũ distinctũ ab illis: qꝛ
ꝑmisse in barbara ꝯcludũt mediate ꝯclõnes il-
loꝝ modoꝝ: vt patebit ĩfra. ⁊ sic non essent nisi
q̃tuor aut ad plus sex modi in his tribꝰ figuris
qḋ est contra illũ. ⁊ ideo credo ꝙ meliꝰ eẽt po
nere plures figuras ⁊ plures modos q̃ꝫ posue-
rit magr̃: sicut posuit. p. m. ¶ Sed hic sũt q̃n
q̃ꝫ petitiones. ꝑma. que sunt seruãda ad viden-
dum bonitatẽ aut falsitatẽ sill'i. Rñ° ꝙ oblato
sill'o ⁊ visis ꝑmissis veris ⁊ ꝯclõne falsa. statim
dicẽdũ est ip̃m nõ esse bonũ. ⁊ ꝙ non est in mõ
⁊ figura q̃ꝫtũcũq̃ꝫ tibi appareat. ⁊ ꝓ cognoscen
da eius fallacia habes notare multa que pos-
sunt esse cã erroris. ¶ Prio aduerte si in sill'o
tuo sit casus obliquꝰ. ⁊ reducas ad rectũ. quo
facto patebit error istiꝰ sillogismi q̇ apparet in
darapti. cuiuslibet hois asinꝰ currit. ⁊ cuiuslibꝫ
hois asinus q̇escit. igit̃ q̇escens est currẽs. dicit̃
eñi ꝙ non est bonꝰ. ⁊ ꝙ ꝑmisse in casu isto ꝙ q̇-
libet hõ habeat duos asinos. vnũ currentem ⁊
aliũ q̇escẽtem sunt vere. ⁊ ꝯclõ falsa. ⁊ cã erro-
ris est. qꝛ maior extremitas non ꝑ̃tur de mino
ri in ꝯclõne. vt pꝫ reducẽdo sic. q̇libet hõ ẽ hõ
cuiꝰ asinus currit. ⁊ q̇libet hõ est hõ cuiꝰ asinus
q̇escit. ex q̇bus ꝯcludi debet. igr̃ hõ cuiꝰ asinus
q̇escit est hõ cuiꝰ asinus currit. pꝫ etiaꝫ falsitas
istius. in q̃libet ciuitate est lapis. tu es in ciui-
tate. igr̃ tu es lapis. dr̃. n. ꝙ plus ꝑ̃tur in mino
ri q̃ꝫ subijciatur in maiori. vt pꝫ resoluendo sic.
Quelibet ciuitas est ciuitas in q̃ est lapis. ⁊ tu
es in ciuitate. igr̃ tu es in ciuitate. ⁊ sic est plus
ꝑ ꝑdicato minoris: sed minor deberet eẽ ista.
⁊ tu es ciuitas. Tertio pꝫ error istius. cuiuslꝫ ꝯ-
dictionis altera pars est ṽa. hõ est asinus est ꝯ-
dictionis altera pars. igr̃ hõ est asinꝰ est ṽa. dr̃
enim ꝙ plus ꝑ̃tur in minori q̃ꝫ subijciat̃ in ma-
iori. vt pꝫ reducẽdo ad rectum. ¶ Quarto pꝫ
error istius. cuiuslibet hois asinꝰ currit. brunel
lus est asinꝰ hois. igr̃ brunellus currit: qꝛ dr̃ ꝙ
plus ꝑ̃tur in minori q̃ꝫ subijciat̃ in maiori ⁊ sic
etiã de mltis dicere poteris. ¶ Scḋo aduerte
si in sillogismo sit ṽbũ adiectiuũ: ⁊ qꝛ tale pos-
set esse cã erroris reducas ad substãtiuum. ⁊ sic
pꝫ ꝙ iste sill'us non est bonꝰ q̇ apparet in cela-
rent. Nullum rudibile differt ab asino. ois hõ
differt a rudibili. igr̃ nll'us hõ differt ab asino.
Silr̃ ⁊ iste alius. nullus denarius valet argen-
tum. ois florenꝰ valet denariũ. igit̃ nullus flore
nuꝫ valet argẽtũ. sunt. n. ꝑmisse vere ⁊ ꝯclusio-
nes false. Et hoc iõ qꝛ plus ꝑ̃tur in minori q̃ꝫ
subijciat̃ in maiori: qꝛ in prima maiori subm̃ est
ly rudibile. ⁊ ꝑ̃tum minoris ly differens a rudi
bili vt pꝫ resoluẽdo: sed deberet sic argui. Nul
lum rudibile est differens ab asino. ⁊ ois hõ est
rudibilis. igr̃ nullus hõ est differẽs ab asino. ⁊
minor erit falsa. ⁊ silr̃ de secundo sillogismo di
catur ⁊ ꝯsilibus. ¶ Tertio respice si in ꝑmissis
aliq̇s terminꝰ stet m̃aliter ⁊ in ꝯclõne ꝑsonalr̃:
aut econuerso: ⁊ ꝑ hoc pꝫ ꝙ sillogismi infrascri
pti non erunt boni. ⁊ premisse erunt vere. con-
clusiões false. eo ꝙ minor extremitas in mino-
ri stabit materialiter. ⁊ in ꝯclusione personali-
ter. sillogismi sunt isti. Omne nomen est ens.
chimera est nomen. igitur chimera est ens. Sꝫ
deberet concludi. igitur ly chimera est ens. Si
militer. nullum nomẽ est animal. homo est no
men. igitur homo non est animal. Omne no-
men est non homo. homo est nomen. igitur ho
mo est non homo. Omne significans est. chi-
mera est significans. igitur chimera est. simili-
ter ⁊ isti infrascripti non erunt boni: quia econ
uerso minor extremitas stabit in minori perso-
naliter. ⁊ in conclusione materialiter. Exem-
plum. Nullũ animal est species. homo est ani-
mal. igitur homo non ẽ species. Similiter nul
lum sensitiuum est genus. animal est sensitiuũ.
igitur animal non est genus. ⁊ sic de ĩfinitis di
cere poteris. ¶ Sed si voles recte concludere
iunge subiectis cõuersionum signum persona-
litatis sic. vt dicas. igitur aliquis homo nõ est
species: vel aliqḋ aial non est genus. ¶ Quar
to. caue ne termini stent ampliatiue in premis-
sis ⁊ conclusione non: aut econuerso. ⁊ sic vide
bis ꝙ iste sillogismus non est bonus. Quic-
quid heri vidisti. nunc tu vides: sed laycum he
ri vidisti. igitur laycum nunc vides. ⁊ hoc quia
laycum in minori stat ampliatiue. ⁊ non in cõ-
clusione. ⁊ premisse sunt vere. posito ꝙ heri vi-
deris solum Sortem qui tunc erat laycus. ⁊

nunc videas solum eundem qui sit papa.⁊ cō-
clusio est falsa.sed oȝ cōcludi.igitur illum qui
est vel fuit laycus tu vides.similiter nec iste est
bonus.omne ꝑteritum est.adaȝ est ꝑterit⁹.igit
adaȝ est.similiter nec iste omne.significatū est.
chymeram eē est significatū.igitur chymerā eē
est.⁊ hoc qꝛ termini in mioꝛi stant ampliatiue.
⁊ nō in ↄclōne qñ etiā terminus.in ↄclōne sta-
ret ampliatiue ⁊ non in ꝑmissis non valet sillo
gismus.⁊ ꝓpter hoc non valet iste. Nihil qꝺ ē
animal fuit in archa noe.ois hō est aial.igitur
nullus homo fuit in archa noe.⁊ ꝑmisse sunt ve
re ⁊ ↄclusio falsa.sed oȝ ↄcludi.igitur null⁹ hō
qui est fuit i archa noe.similiter neqȝ iste valet.
Omne qꝺ currit curret.ois homo currit.igit
omnis homo curret:qꝛ premisse in isto casu.s.
ꝙ omnis homo qui est currat.⁊ curret per ho-
ram.deide cras nascatur soꝛ.qui nunꝙ curret
sunt vere.vt pȝ ⁊ cōclusio falsa. quia significat
ꝙ omnis homo qui est vel erit currit.qđ est fal
suȝ pro soꝛte.Similiter nec iste valet.oē dispu-
tās ē disputaturum.omnis homo est disputās.
igitur omnis homo est disputaturus.⁊ hoc pa
tet in casu simili.⁊ ē.qꝛ ly.homo in conclusiōe
stat ampliatiue ⁊ nō in ꝑmissis.⁊ sic de multis
dicere possumus. ❡ Quito caue ne eēt ibi ali-
qua premissaꝝ non quanta.⁊ sic patet falsitas
huius.ois homo est aial tm̄.risibile est hō. igit
tm̄ risibile est aial. Silr̄ pȝ defect⁹ huius.oē qꝺ
ē soꝛ.dr̄t a capra solus seu tm̄.soꝛ.ē soꝛ. igr̄ sol⁹
soꝛ.differt a capra.sunt.n.premisse vere.⁊ ↄclu
sio falsa ⁊ minores nō sunt alicuius quātitatis.
ista etiam non valebit. Nullo homine curren-
te nullum risibile currit.sed soꝛ.est hō currens.
igitur soꝛ.currente nullum risibile currit.⁊ hoc
ideo qꝛ maioꝛ nō est quāta nec vniuersalis: qꝛ
subiectū non stat distributiue mobiliter qđ req̄
ritur ad vniuersalem. Sūt ēt ⁊ alie regule par
ticulares:sed poteris ex te cognoscere: quaruȝ
vna est ꝙ minoꝛ in ꝑma figura nō debet eē ne-
gatiua.⁊ sic non valet ista.ois hō est anial.bꝛu
nellus nō est homo.igit bꝛunellus nō est aial.
⁊ non mirꝝ.qꝛ non ē in mō.similiter est alia re-
gula.s.ꝙ i sillogismo debet eē aliq̄ vniuersalis.
⁊ hoc voluit Aristotiles dicens ꝙ sillogismi re
gulantur per dici de oi vel de nullo.i.in eis oȝ
esse vniuersalis affirmatiua aut negatiua.⁊ sic
non valebit ista.tu querebas aliqueȝ hoiem ⁊
soꝛ.erat hō.igitur tu querebas soꝛtem ⁊c.sȝ bn̄
valebūt oēs isti. Quicq̇d emisti comedisti. car
nes crudas emisti.igr̄ carnes crudas comedi-
sti. Silr̄.q̇cq̇d ꝑ̄tur in a.ꝑ̄tur in b.dato ꝙ a.sit
ista.asinus est asinus. Et b.ista:hō est asin⁹. sȝ
idem de seipso ꝑ̄tur in a.igr̄ ideȝ de seipso ꝑ̄tur
in b.similiter.q̇cūqȝ dicit te eē aial.dicit verꝝ.⁊
q̇cunqȝ dicit te eē asinū.dicit te esse aial. igitur
quicunqȝ dicit te esse asinum dicit verꝝ. Et in ꝑ-
mo premisse ⁊ ↄclō sunt vere.qꝛ ly carnes cru-
das.stat ampliatiue.⁊ in secundo maioꝛ est fal
sa.⁊ minoꝛ est falsa duplici de causa.vt ↄsiderā
ti patebit.⁊ in tertio minoꝛ est falsa. Nā sensus
illius minoris ē ꝙ quicūqȝ dicit illā.tu es asin⁹
dicit etiam istam.tu es animal.quia ly dicit.li-
mitat ad suppositionem materialem.qꝺ etiam
contingebat de ly predicatur in minoꝛi secun-
di sillogismi:nec hoc est fugere argumentum
sed soluere:donec ille detegat erroꝛem suuȝ: sȝ
de hoc foꝛte dicetur infra. ❡ Secund[a] petitio.
quid est dicere ꝙ omnes modi icipientes a b.
reducuntur ad Barbara. Respon.ꝙ duplex
est sillogismus.perfectus ⁊ imperfectus. Per
fectus est ille cuius bonitas statim intellectis
terminis est nota nobis bene aduertētibus sic
ꝙ intellectus noster naturaliter inclinatur as-
sentire illi.⁊ iste erit omnis sillogismus factus
in vno ex quattuoꝛ pꝛimis modis ꝑme figure.
Imperfectus autem est ille qui bonus est. sed
eius bonitas nō est nobis multum euidens: ⁊
huiusmodi sunt oēs sillogismi facti in aliȷs mo
dis ab illis q̄ttuoꝛ. Reducere igit sillogismuȝ
nil aliud est ꝙ̄ per sillogismum perfectum qui
fiet in vno quattuoꝛ modoꝝ ostendere bonita-
tem sillogismi imperfecti.exemplum in pꝛima
figura. Iste sillogismus est bon⁹. Omne albuȝ
est coloꝛatum.nullū nigrū est album.igit colo
ratum non est nigrum.⁊ si oȝ ostendi eius bo-
nitas ostenditur reducēdo ad sillogismum in
ferio. Pꝛo cuius ⁊ alioꝝ reductione suppono
istas reglās. Quicq̇d seq̇tur ex ↄñte ↄñe bone
sequitur etiam ex antecedēte:patet a Strodo.
❡ Secunda.a conuersa ad conuertenteȝ sim-
plicem valet ↄsequentia.pȝ.qꝛ sequitur.homo
est aial.igitur aial est hō. ❡ Tertia.a ↄuersa ꝑ
accn̄s que est vniuersalis ad ↄuertentem. valȝ
ↄsequentia.pȝ.qꝛ sequitur.ois homo est anial.
igr̄ aliqđ aial est hō. ❡ Quarta.qñ ex ↄ̄dicto-
rio ↄsequentis cum aliqua premissaꝝ sequitur
contradic^m antecedentis illa consequentia est
bona. Quib⁹ stantibus ostēdo bonitatem pre-
dicti sillogismi ⁊ sumo istas duas premissas.
Omne albū est coloꝛatum ⁊ nullū nigrum est
album. Et arguit ꝙ ex his sequit ꝙ coloꝛatuȝ
non est nigrum.quia sequitur.omne album est
coloꝛatum.⁊ nullum nigrum est album.igitur
nullum album est nigrum.⁊ aliquod coloꝛatū
est album.igitur aliquod coloꝛatū non est ni-
grū. Tūc sic ex premissis ꝑmis sequuntur alie
due tāquā a conuersis ad conuertentes.⁊ ex il
lis sequitur illa conclusio in ferio qui ē sillogis
mus tibi notus.⁊ quē tu non negares.⁊ q̇cq̇d
sequitur ex ↄsequente seq̇tur ex añte.igr̄ illa ea
dē ↄclō sequit ex ꝑmissis duabus pꝛimis.⁊ ille

fuit. ſillogiſmus in ſapeſmo igiẗ ſillogiſmꝰ factus in ſapeſmo eſt bonus: ꝛ ſic per ſillogiſmū in ferio oſtendo bonitatem ſillogiſmi in ſapeſmo. Sĩ mō reduces ſillogiſmum ſcḋe figure. exēplū. iſte ſyllogiſmus eſt in cameſtres. ois hō eſt animal. nullus lapis eſt aial. igr̄ nullus homo eſt lapis. ꝛ eſt bonus ꝛ eius bonitas oſtendiẗ ꝑ ſillogiſmū factū in ceſare. ſic. qꝛ capio illas duas pmiſſas. ſ. ois homo eſt aial. nullus lapis ē aial. Et ꝓbo ꝙ ſeq̄tur ex illis. iſta ꝯcluſio. nullus hō eſt lapis. qꝛ ſeq̄tur. ois hō ē aial. ꝛ nullus lapis ē aial. igiẗ nullū aial eſt lapis. ꝛ ois hō eſt aial. ꝛ igr̄ nullus hō ē lapis. Tūc ſic ex duabꝰ ꝑmis ꝑmiſſis ſequunẗ alie due. vt pꝫ. qꝛ nihil ibi mutaẗ niſi ꝙ vna cōuertiẗ ſimplr̄ ꝛ ex illis alijs ſeq̄ẗ illa ꝯcluſio in celarēt: ꝛ q̄cq̄d ſeq̄tur ex ꝯñte ſeq̄tur ex añcedēte. igitur illa vltima ꝯcluſio ſeq̄tur ex ꝑmiſſis pmis ꝛ ille fuit ſillogiſmus in cameſtres. igr̄ ꝑ ſillogiſmū in celarēt qui eſt tibi notus ꝛ euidēs ꝛ quē tu nō negares oſtenditur bonitas ſillogiſmi facti in cameſtres. ſimili etiā mō reduces ſillogiſmum tertie figure. ¶ Tertia petitio quid ē baroco ꝛ broccardo reduci ad barbara ꝑ impoſſibile. rñ°. ꝙ eſt oſtēdere bonitatē iſtoꝝ ſillogiſmorū ex eo ꝙ argumētādo a ꝯ̄dictorio ꝯñtis cū vna premiſſaꝝ ſeq̄tur om alteriꝰ ꝑmiſſe in barbara. ꝛ ſic ſeq̄tur ꝯ̄dictio. Exēplū. ois hō eſt aial. lapis non eſt aial. igr̄ lapis nō eſt hō. iſte ſillogiſmus eſt in baroco ꝛ eſt bonꝰ: qḋ ꝓbo. qꝛ ſi non igiẗ ſtat ꝙ añs ſit veꝝ. ꝛ ꝯſequēs falſum. ponatur igr̄ in eſſe ꝛ deduco ꝯtradictionez ꝑ ſillogiſmū factū in barbara. qꝛ ſeq̄tur. añs ꝑdicti ſillogiſmi eſt veꝝ. ꝛ ꝯſequēs falſuꝫ. igitur illa maior eſt vera. ſ. lapis nō ē aial. Sed arguitur ꝙ etiā ſua ꝯ̄dictoria ſit vera. qꝛ ſi añs ꝑdicti ſillogiſmi eſt veꝝ. ꝛ ꝯſequēs falſuꝫ igr̄ illa maior. ſ. ois hō eſt aial. eſt v̇a. ꝛ etiā om ꝯñtis veꝝ. ſ. quilibet lapis ē hō. Sed ex his duabꝰ. ſ. ois hō ē aial. ꝛ q̄libꝫ lapis ē hō ſeq̄tur ꝙ q̄libꝫ lapis ē aial i barbara. igr̄ iſta. q̄libet lapis ē aial. eēt ēt v̇a. tenet ꝯſequētia. qꝛ ex v̇o nō ſeq̄tur niſi veꝝ. Et ita ſequitur negato ſillogiſmo in baroco ꝙ duo ꝯ̄dictoria ſunt ſimẗ v̇a: qḋ eſt ipoſſibile. Et ita per barbara oſtēditur eiꝰ bonitas. Simili mō dicatur de broccardo. ¶ Quarta petitio. An oēs modi incipientes a b. reducanẗ ad barbara ꝛ a c. ad celarent. rñ. ꝙ non. qꝛ iſte. ois aſinus ē rudibilis. ꝛ ſoꝛ. non ē rudibilis. igr̄ ſoꝛ. non ē aſinus. q̄ eſt i baroco. nō ꝑt reduci ad barbara. vt pꝫ. qꝛ erunt ibi due ſingulares. Sꝫ ſufficit ꝙ reducaẗ ꝑ ipoſſibile ad aliquē modū prime figure. Et ſic eſt. qꝛ reduciẗ ad darij. ſic. ois aſinꝰ eſt rudibilis. q̄ fuit maioꝛ. Soꝛ. eſt aſinꝰ. q̄ ē om cōcluſionis. igr̄ ſoꝛ. ē rudibilis. qḋ eſt om minoris. ¶ Quita petitio. An oēs modi iperfecti poſſint reduci ꝑ impoſſibile ad aliquē illoꝝ quattuoꝛ. rñ. ꝙ oēs poterunt ſic reduci non patebit volenti inq̄rere. qꝛ ſꝑ ex oppoſito ꝯñtis ſequiẗ om antecedētis.

¶ Tractatus ſuppōnuꝫ.

Uppoſitio ē ꝛc. ¶ Circa diffōnez nota ꝙ itelligitur ſic. ſuppoſitio eſt acceptio termini. i. terminus acceptus in ꝓpoſitione ab ipſo intellectu vel virtute cognoſcitiua ꝓ aliquo vel pro aliq̄bus. ¶ Ubi ꝑmo ponitur genus. ſ. ly terminus acceptus. ¶ Secūdo ponitur iſta differētia. ſ. i ꝓpōne vt differat a terminis acceptis extra ꝓpōnez qui non ſupponunt. ¶ Tertio ponitur ly ꝓ aliquo. vel ꝓ aliq̄bꝰ: vt ꝑ iſtā differat a terminis ſincathegorematicis q̄ non ſupponūt ſi ꝑſonaliter ſumantur. vt eſt ly omnis. in iſta. ois hō currit. ¶ Sꝫ dices. qñ accipitur terminꝰ in ꝓpoſitiōe vocali aut ſcripta ab intellectu nunquid ponitur in intellectu. Rñ°. ꝙ non. ſed terminū accipi i ꝓpoſitione ab itellectu eſt terminum exiſtentem in propoſitione ſiue vocali ſiue ſcripta repſentare itellectui. Et ſic terminꝰ ſupponit tam in voce ꝛ in ſcripto q̄ꝫ in mēte lꝫ prius in mente. ¶ Ex qua diffinitione ſeq̄tur primo ꝙ omnis terminus cathegorematicus exñs i propoſitione ſupponit. patet de ſe. ¶ Secundo ſequiẗ ꝙ ly ſuppoſitio ē ſuppoſitio. pꝫ i illa ꝓpoſitione ſuppoſitio eſt acceptio. ¶ Tertio ſequitur ꝙ ly ſuppoſitio eſt terminꝰ ſecūde habens ſolum ſignificatum formale. Et diffiniẗ pro omni tali ꝛ ex ꝯſequēti ꝓ ſe ꝛ quolibet ſibi ſimili. ¶ Secundo notandū ꝙ iſti tres termini ſe habēt ſecundum ſub ꝛ ſupra. ſ. ſignificat. ſupponit. ꝛ verificatur ſic ꝙ ſequitur iſte termius verificatur igitur ſupponit ꝛ ſignificat ꝛ ſeq̄tur iſte terminus ſupponit igitur ſignificat ꝛ non econuerſo ſequitur iſte terminus ſignificat igitur ſupponit. vt pꝫ de termino extra propoſitionem. nec etiam ſequitur. iſte terminus ſupponit. igiẗ verificatur. pꝫ. nā in propoſitione falſa. aut i iſta. homo eſt aſinus. ly aſinus. ſupponit. vt patet. ꝛ non verificatur: qḋ probatur. quia verificari de aliquo eſt vere ꝛ affirmatiue de illo ꝑdicari. ſequitur etiaꝫ. iſte terminus verificatur pro hoc. igitur ſupponit pro hoc ꝛ ſignificat hoc. exemplum. dicēdo hō eſt ſoꝛ. ly ſoꝛ. verificatur de illo termino. homo pro ſoꝛ. ꝛ etiā pro ſoꝛ. ſupponit ꝛ ſoꝛtem ſignificat. vt patet. Sed econuerſo non ſequitur. ly homo ſignificat hoc. demōſtrato ſoꝛ. igitur ſupponit pro hoc. pꝫ dato. ꝙ ly homo ſummatur ꝑ ſe. Sed tu dices quid ē ſignificare. rñ°. ꝙ eſt aliquid vel aliqua. vel aliqualiter potentie cognitiue repreſentare. vbi primo dicitur aliquid ꝓpter terminos ſingulares. ſi-

cat est ly sor. secūdo dī aliqua ꝓpter terminos cōmunes. sicut est ly homo. ¶ Tertio. dī aliqͥ/liter ꝓpter terminos sincathegorematicos q̇ nihil: nec aliqua ꝓprie significant. sed aliqua/liter significāt. i. hunc officiū circa terminū si/gnificātē. vt eēt ly oīs ⁊ similis. ¶ Cōtra de/scriptionē suppōnis argr̄. ¶ Primo. qꝛ ista data seq̇tur ꝙ aliq̇s termin⁹ posset supponere mālr̄ q̇ tamē nō posset supponere ꝑsonalr̄. ꝯsequēs videt̄ esse falsum. ⁊ nō de itentōe ma/gistri. ⁊ ꝯsequētia ꝓbat̄. qꝛ termini sincathego rematici materialr̄ bene possunt suppōere. qꝛ possunt accipi ꝓ aliquo. vt pro seipsis ⁊ perso naliter non possunt supponere. qꝛ nō possunt accipi pro aliquo vel ꝓ aliq̇bus. ex quo perso/naliter nihil significat. igit̄ ⁊c. ¶ Secūdo ar/guit̄ sic. aliq̇s terminus accipit̄ in ꝓpōne pro aliquo vel ꝓ aliq̇bus: ⁊ tamē nō supponit. igi tur diffinitio mala. ꝯsequētia tenet. ⁊ aīs ꝓba tur. qꝛ in ista q̇libet hō albus est animal. ly ho mo accipit̄ in ꝓpōne. vt pȝ: ⁊ tamē non suppo nit. qđ ꝓbat̄. ꝙ si supponeret maxie suppone ret distributiue mobiliter. sed nō supponit sic. igit̄ nō supponit. ꝯsequētia tenet cū maiori. ⁊ minor ꝓbat̄. qꝛ sub ly hō. non licet descendere copulatiue. igr̄ nō stat distributiue mobiliter. pȝ ꝯn̄tia itē ⁊ antecedens ꝓbatur. qꝛ nō seq̇t̄ oīs hō albus est animal. ⁊ isti sunt oēs hoies. igit̄ iste homo albus est animal: ⁊ iste hō alb⁹ est aial: qꝛ veniēdo ad ethiopē est aīs verū. ⁊ ꝯsequēs falsum. ¶ Tertio arguit̄ sic. aliq̇s ter minus cathegorematicus accipitur in ꝓposi/tione: ⁊ tamē nō supponit. igitur diffinitio ma la. ꝯsequentia pȝ. ⁊ aīs ꝓbat̄. qꝛ ly chimera in ista. chimera currit. accipit̄ ꝓ aliquo: ⁊ tamē non supponit. forte dī ꝙ supponit ⁊ supponit ꝓ chimera. Sed ꝯtra dupliciter. p̄mo. chime/ra nihil est. igit̄ ly chimera nō supponit ꝓ chi/mera. secūdo qꝛ si supponeret ꝓ chimera: ⁊ nō supponit nisi pro eo qđ est ſꝫ regulas appella tionum. igit̄ iam chimera est: qđ est impossibi/le. ¶ Quarto arguit̄ ꝯtra descriptionē datā de significare sic. t̄mini sincathegorematici nō significāt aliqualiter personaliter sumpti. igit̄ frustra ponit̄ illa particula. ꝯsequētia tȝ. ⁊ aīs probat̄. qꝛ da tu oppositū. s. ꝙ significent aliq̄/liter. ⁊ arguit̄ sic. significant aliqualiter. igitur significant aliq̇d aliqualiter. pȝ ꝯsequentia. si/cut sequit̄. isti hoies vident: aut audiūt: aut in/telligunt aliqualiter. igit̄ vidēt aut intelligūt aliquid aliqualiter: ⁊ sic posito ꝙ termini sin/cathegorematici significent aliqualiter. sequi tur ꝙ isti termini significēt aliq̇d: cuius o^m di/cebat̄. ¶ Et ꝯfirmat̄. qꝛ ly significat ſm̄ sui na turā regit post se accusatiuū. igit̄ si isti termini significāt vt tu dicis aliqualiter ipsi significa/bunt aliquid aliqualit̄. ¶ Ad ista r̄n̄. ad p̄mū dī ꝙ argumentū verū ꝯcludit ex dictis. ⁊ ideo ꝯcedit illud ad qđ deducit: neq̧ ē incōueniēs: neq̧ apparet ꝯ̄ magr̄m. Si q̇s tamen haberet hoc ꝓ iconuenienti demat de diffinitōe illa ly ꝓ aliquo vel aliq̇bus: ⁊ dicat sic. suppō est ac/ceptio termini. i. termin⁹ acceptus in ꝓpōne. ¶ Ad 2^m duplex est responsio. dicunt quidā ꝙ in illa. oīs hō albus est aial. ly hō nō suppo/nit. vt ꝓbat ar^m. ⁊ tȝ ꝙ pars extremi non sup/ponat quandoq̧. sed bene totū extremū. vt pu ta ly hō albus. ⁊ respondēdo ad ar^m [illegible]terent ꝙ diffinitio magistri ē diminuta. Sed opȝ eā sic intelligere. suppositio est acceptio termini q̇ est totale extremū pro aliquo vel pro aliqui bus. Ista respōsio nō est de intentōe magistri in caplo relatiuoꝝ: nec de itētiōe Petri man/tuani: nec ēt mihi placet. qꝛ si recte ꝯsiderabit̄ difficile erit tenere ꝙ terminus talis accipiat̄ in ꝓpōne ⁊ nō supponat. ¶ Iō aliter respon/det̄. ⁊ dr̄ ꝙ ly hō stat distributiue mobilit̄ non absolute: sed in respectu ad suā determinatio/nem. s. in respectu ad adiectiuū. Et dr̄ ꝙ sub ly homo nō debet descendi absolute. sed in respe ctu ⁊ debȝ sumi debitū mediū sic: ⁊ isti sūt oēs homies albi. Sȝ tu dices stat ne ly hō in ista. oīs hō est animal ꝓ pluribus q̄ in ista. oīs ho/mo albus est aial. r̄n̄. ꝙ nō: immo dī ꝙ pro tot p̄cise. qꝛ ꝓ omnib⁹ presentib⁹ in vtraq̧. sed be/ne pro pluribus distribuit̄ in p̄ma q̄ in secun/da. Unde aliud est dicere. iste termin⁹ suppo/nit: aut stat pro pluribus: ⁊ distribuit̄ pro plu/ribus. stat ꝓ oībus ⁊ distribuit̄ ꝓ omnib⁹. In ista. n. homo est animal: stat ly homo ꝓ omni/bus homibus p̄sentibus. vt pȝ: qꝛ stat ꝓ omni/bus his ad quos licȝ descēdere disiunctiue. sȝ ad oēs licȝ descēdere. igit̄ stat ꝓ omnibus: ⁊ ta mē ly hō non distribuit̄. ⁊ similr̄ in ista. omnis homo alb⁹ est animal. sed in ista. omnis homo est animal. stat ly hō ꝓ omnib⁹: ⁊ distribuit̄ ꝓ omnib⁹. valȝ igit̄ ista ꝯsequētia. iste termin⁹ di stribuit̄ ꝓ omnibus. igit̄ supponit ꝓ omnib⁹: sed nō econuerso. sed de hoc forte dicet̄ infra. ¶ Ad 3^m negatur ꝙ in ista. chimera currit ly. chimera non supponat: ⁊ dr̄ ꝙ supponit ꝓ chi mera. ¶ Et cū arguit̄. chimera nihil est. igit̄ iste terminus. chimera non supponit ꝓ chime ra. negat̄ consequētia. qꝛ ly supponit ampliat vsq̧ ad imaginabilia. ex quo est verbū ꝯcernēs actū mēt̄. sicut ly signat. ¶ Un̄ sicut nō seq̇t̄. Adā nō est. igit̄ ille termin⁹ Adam nō signifi cat Adam. Ita nō seq̇tur chimera nō est. igit̄ ille termin⁹. chimera nō supponit pro chime/ra. Et ad secundā iꝓbationē cū dicitur sup/ponit ꝓ chimera. igitur supponit pro chimera que est. igr̄ iā est chimera. Potest dupliciter

respondeti. vno mō negando secundā ꝯsequētiā. s. ly. chimera supponit ꝓ chimera q̄ est. igit̃ iā chimera est. qꝛ in ista ꝓpōne. chimera q̄ est nō fuit. ly. chimera que est. supponit ꝓ chimera que est. vt pꝫ. ꝛ tñ nulla chimera est. ¶ Aliter pōt dici. negando pͥmaꝫ ꝯsequentiā. s. si ly. chimera supponeret: supponeret ꝓ chimera q̄ est. Sed dr̃ ꝙ supponit ꝓ chimera que est vel pōt esse vel potest intelligi denotando chimera esse: ꝛ hoc est ꝙ vult regula illa appellationum. ¶ Ad 4m dr̄ ꝙ in veritate termini sincathego[re]matici non significāt: ꝛ cum dictū fuit ꝙ significant aliqualiter ex hoc nolo hēre qđ significent. sed per hoc nō itelligo nisi qđ hñt officiū circa terminū significantē. Unde ly significare aliqualiter. est termin⁹ distrahens: ꝛ nō seq̇tur. iste termin⁹ omnis significat aliqualiter. igit̃ significat: sed seq̇tur. igit̃ hꝫ officium circa terminū significantē. rñ. igit̃ formalit̃ ad argumentū: negat̃ ista ꝯña. iste termin⁹ significat aliqualiter. igr̃ significat aliq̇d aliqualit̃. ꝛ ad similitudinē: negat̃ similitudo: ꝛ causa est. qꝛ significare aliqual'r nō est significare. Sed videre aliqualiter bene est videre. ꝛ ad ꝯfirmationem cuꝫ dr̄ ly significat regit accusatiuum concedo. sed dicit̃ ꝙ termini sincathegorematici non significant.

¶ De significato personali.

[S]Ignificatū ꝑsonale ꝛc. ¶ Circa h̄ nota ꝙ magister ponit duas regulas ad cognoscēdū significatuꝫ ꝑsonale. ¶ Quaꝝ pͥma pōt iacere duob⁹ modis. vno mō sic significatū ꝑsonale est illud qđ termin⁹ significat: ꝛ de eodē est verificabilis affirmatiue ꝛc. ꝛ tūc nō eēt bona: qꝛ tūc fere ois termin⁹ significaret se formalr̃. qꝛ verificatur de seipo: lꝫ nō ꝓ seipo. vt dicēdo. hō est homo. soꝛ. est soꝛ. ꝛc. ¶ Scđo mō pōt sic itelligi. significatū ꝑsonale est illud qđ termin⁹ significat: ꝛ de eodē ac ꝓ eodē est v̓ificabilis affirmatiue ꝛc. ꝛ sic itelligēdo regula est bona. ¶ Scđa regula est illa. signātū ꝑsonale est illud de cius ꝓnoie demōstrāte ꝛc. i. est illud qđ significat̃ a t̃mino: ꝛ de ꝓnoie demonstrāte tale signātū est v̓ificabilis talis t̃min⁹ affirmatiue ꝛc. ¶ Pōt etiaꝫ addi 3a regula. s. signātū ꝑsonale alicui⁹ t̃mini est illud qđ significat̃ a termio ſm significationē faciētē ipm eē terminū: ꝛ signātū mālē ē illud qđ significat̃ a termio: ꝛ nō significat̃ ꝑ significationē faciētē ipm eē terminū. exm. iste t̃min⁹ hō. significat se: ꝛ qđlibet sibi sil'e: ꝛ non ꝑꝑ id ꝙ se ꝛ qđlibꝫ sibi sil'e significat dr̄ eē termin⁹. qꝛ hoc facit ois res mūdi: ꝛ tñ nō q̄lꝫ res mūdi est t̃minus. iō ipsemet: ꝛ qđlꝫ sibi sil'e est signātū mālē sui. sꝫ iste ideꝫ t̃min⁹ hō ꝑꝑ id qđ veros hoies significat. vt soꝛ. ꝛ pla. bñ est t̃minus. ꝛ iō v̓i homines sunt significata ꝑsonalia eiusdē. ¶ Sed argr̃ ꝯ secundā regulā sic. aliqđ est significatū ꝑsonale: ꝛ tñ termin⁹ non est verificabilis de ꝓnomine demōstrante illud. igit̃ regula falsa. ꝯñtia pꝫ. ꝛ añs ꝓbat̃. qꝛ vera chimera est significatum personale istius termini chimera: ꝛ tñ ly. chimera nō verificat̃ de ꝓnoie demr̃ante illā ad itellectū dicendo. hoc est chimera. vt pꝫ. igit̃ ꝛc. ¶ Ad hoc respō. ꝙ diffō est diminuta: ꝛ dꝫ suppleri sic. significatū ꝑsonale est illud de cui⁹ ꝓnoie demr̃ante ē talis termin⁹ verificabilis affirmatiue: supposito ꝙ tale significatū sit. ꝛ talis ꝓpō de ꝓnoie demonstrāte sic signāns sit vel eē possit. ꝛ tūc dico ꝙ vera chimera est significatū personale isti⁹ termini chimera. qꝛ si tale significatū eēt: ꝛ eēt talis ꝓpō sic signāns hoc est chimera formaliter: ꝛ nō solū ex impossibili seq̇tur illaꝫ eē verā simili modo potest argui cōtra significatum materiale. sed ex te solues.

¶ De suppositione māli ꝛ personali.

VT autez cognoscat̃. ¶ In hoc caplo magr̃ ponit septē regulas ꝯ q̄s arguit̃. Et pͥmo ꝯ pͥmā vbi dr̄. t̃min⁹ habēs vnū signū semꝑ stat ꝑsonaliter. ꝯtra. quia dicendo ly. ens est ly ens. sicut ly ens materialiter: ꝛ tamen habet vnum significatuꝫ. igitur regula falsa. ꝯsequētia tꝫ cū mioꝛi. ꝛ maioꝛ ꝓbat̃. qꝛ vel ly ens potest supponere māliter: aut nō. si sic. ꝛ ei addit̃ dictio mālitatis. igr̃ stat māliter. Si non. igit̃ ista eēt impropria ly ens. est ly ens. ꝓbat̃ ꝯña. ois ꝓpō in q̄ termin⁹ hñs offm̄ addit̃ termio circa quē nō pōt exercere suū offm̄ est ipropͥa. sicut pꝫ in illa. ois ego curro. sꝫ ista est huiusmodi cū in ea ponat̃ ly ly. iuxta terminū nō potentē recipe offm̄ suuꝫ. vt tu dices. igit̃ ista est impropria. ¶ Et ꝯfirmat̃. qꝛ nisi ly ens staret māliter. tūc iste ꝓpōnes ꝯuerterent̃ ly ens est ens. ꝛ ens est ens. pꝫ: qꝛ subiecta ꝛ pͥdicata cōuertunt̃: ꝛ termi seruāt eandē suppōnem: ꝛ est ꝯsil'is denomiatio ꝓpositionum. vt pꝫ. ¶ Ad pͥmū dr̄ ꝙ ly ens stat ꝑsonalr̃: ꝛ ꝙ ꝓpō illa nō est ipropria. ꝛ cū argr̃. ois ꝓpō in qua ꝛc. ꝯcedit̃. sed negat̃ minoꝛ. ꝛ dr̄ ꝙ offm̄ illius dictionis ly. nō est limitādi t̃minū cui addit̃ ad standū māliter. sed ad standuꝫ ꝓ se: aut sibi simili. ꝛ h̄ offm̄ ibi exercet. vt pꝫ. ꝛ si dr̄ ꝙ qñqꝫ facit stare mālr̃ ꝯcedit̃. sed hoc est ꝑ accidēs. s. cum addit̃ termio habēti duo significata. ꝛ ad ꝯfirmationē negat̃ ꝙ ille ꝯuertant̃. ꝛ dr̄ ꝙ licꝫ subiecta ꝛ pͥdicata ꝯuertāt̃ ꝛc. ex hoc tñ nō seq̇t̃ ꝙ ille ꝯuertant̃: qꝛ stricti⁹ stat ꝛ dearticulati⁹ ly

ens in ꝑma ꝙ͞ꝫ in secūda: qꝛ in ꝑma stat ꝓ se vꝉ
sibi silī. ⁊ in scḋa ꝓ oib⁹ entib⁹: ⁊ est exēplū silꝉe
in istis. q̇libet hō currit. ⁊ q̇lꝫ hō currit. vbi ly
hō dearticulaꝉ in vna ꝓ masculis. ⁊ nō in alia
q͞ꝫtūcūqꝫ ly hō. ⁊ ly homo ꝯuertāꝉ. ¶ 3ª regu
la ⁊c. Cōtra istā argꝉ sic. extrema istius. Adā
est ens. sunt ꝑme: ⁊ tn̄ subm̄ stat māliter. igꝉ re
gula falsa. pꝫ ꝯn̄a cū maiori. ⁊ minor ꝓbaꝉ. qꝛ
ꝑdicatū verificaꝉ de subiecto. ⁊ hoc ꝓ significa
to materiali tantū. igiꝉ subm̄ supponit mate/
rialiter. pꝫ ꝯn̄a. qꝛ verificari est iferius ad sup/
ponere. ⁊ ideo seq̇tur. verificaꝉ materialiter.
igiꝉ supponit māliter ab iferiori ⁊c. ¶ Secun
do arguiꝉ ꝯtra q̇ntam ꝯsimili fundamento. qꝛ
dicendo. ꝓpō est terminus dicit regula ꝙ am
bo stāt personaliter. ꝯtra predicatuꝫ verificaꝉ
de subiecto tam ꝓ significato māli q͞ꝫ ꝓ perso
nali. vt pꝫ. igiꝉ subiectuꝫ supponet vtroqꝫ mo/
do. s. formaliter ⁊ materialiter. ¶ Tertio ar/
guitur ꝯtra sextaꝫ simili modo. qꝛ dicēdo. ens
est orō per regulā. ly. oratio stat ꝑsonaliter. sꝫ
arguitur ꝙ materialiter. qꝛ ly oratio. verificaꝉ
de subiecto. ⁊ hoc ꝓ significato materiali ipsi⁹
predicati. ¶ Quarto arguiꝉ ꝯtra septimā. qꝛ
dicendo. homo q̇ legit est nomē. stat. ly homo
ꝑsonaliter: ⁊ tamē per regulam deberet stare
materialiter. igitur regula falsa. pꝫ ꝯsequentia
cū minori. ⁊ maior ꝓbaꝉ. qꝛ nisi staret ꝑsonalꝛ
nō adderetur ei ꝯueniēter relatiuū in masculi
no. ¶ Quinto arguitur ꝯtra eandē. qꝛ eo da/
to seq̇tur ꝙ ideꝫ significatū est personale ⁊ ma
teriale. ꝯsequens videꝉ falsum. ⁊ ꝯsequētia ꝓ/
batur. qꝛ capio istam. homo est nomē. ⁊ argui
tur sic. per regulam subiectū stat materialiter
⁊ predicatuꝫ formaliter. ⁊ ꝓpositio est vera ⁊
affirmatiua. igiꝉ subm̄ ⁊ ꝑdicatum stant ꝓ eo/
dē. ⁊ vltra. subꝫ ⁊ ꝑ̄tum stant ꝓ eodem: ⁊ q̇dli
bet ꝓ q̊ stat subm est significatū māle: ⁊ q̇dli/
bet ꝓ quo stat ꝑ̄tum est formale. igꝉ idē est si/
gnificatū formale ⁊ māle. ¶ Ad ista rn̄. ad ꝑ/
mū dꝛ negādo ꝙ in ista. Adā est ens. ꝑ̄tum ve
rificeꝉ de subto ꝓ sigñato māli ipsius subiecti.
Immo dꝛ ꝙ ꝑ̄tum nullo mō verificaꝉ de subie
cto ⁊ ꝓpō ē simplꝛ falsa: ⁊ logici acceptant eā
ꝓ falsa. ⁊ sic nō seq̇ꝉ ꝙ suppōat ly Adā mālꝛ.
⁊ breuiꝉ. ly Adā. stat ꝑsonalꝛ. qꝛ logici ex cōi
ꝯsuetudine: ⁊ ex mō itelligēdi ⁊ nō absqꝫ rōne
nō acceptāt ꝙ ꝑdicata ꝑme itentiōis limitēt
subm̄ ad standū mālꝛ. ¶ Ad 2ᵐ dꝛ silꝛ negan/
do ꝙ in illa. ꝓpō est termin⁹. ꝑ̄tuꝫ verificeꝉ de
subiecto ꝓ vtroqꝫ significato. Sed tm̄ ꝓ signi/
ficato formali. ⁊ hoc qꝛ logici ex cōsuetudine
ꝯcipiunt per illam ꝙ vera ꝓpō est terminus.
¶ Ad 3ᵐ respon. eodē mō precise. ¶ Ad 4ᵐ
dꝛ ꝙ in ista. homo q̇ legit est nomē. ly homo.
stat ꝑsonalꝛ ⁊ ꝓpositio est falsa. ⁊ cum dicitur

ꝙ est contra regulam: dꝛ negādo: qꝛ regula di
cit ꝙ quando subm̄ est ꝑme. ⁊ ꝑ̄tum secunde. ⁊
subm̄ non significat formalꝛ se. i. hꝫ duo signifi
cata: nec ei addatur limitatio limitans ad sup/
positionē ꝑsonalem. tunc subm̄ stat materialꝛ.
modo hic addiꝉ limitatio. s. illud rl̄m q̇ in ma/
sculino qḋ limitat ad suppōneꝫ ꝑsonalē. vt pꝫ.
¶ Ad q̇ntum ꝯcediꝉ totū: nec est iconueniens
ꝙ idē sit significatum formale ⁊ māle respectu
diuersoꝝ. nā ly hō. est significatuꝫ māle suppsi⁹
⁊ formale illius termini nomen. vt pꝫ. ¶ Sed
circa dicta sunt petitiones. ꝑma. vnde e[illegible] ꝙ ve
ri hoies sunt significata ꝑsonalia istius termi/
ni hō. ⁊ ille dictiones hō. sūt significata mālia.
Rn̄º ꝙ hoc iō est: qꝛ veri hoies significanꝉ ab
illo termino hō. ꝼm significationē ꝑsonalē seu
faciētem terminū esse terminū seu formalē: que
oia pro eodē habeo. Sed ille dictiones hō si/
gnificantur ab illo termino hō. non ꝼm signifi/
cationē facientē illum eē terminū: aut scḋm si/
gnificationē ꝑsonalem. ¶ Pro quo est notan
dum ꝙ ille termin⁹ hō. ⁊ q̇libet alius termin⁹
cathegorematicus hꝫ dupliceꝫ significationē.
vnā ꝑ quā significat tm̄ se. ⁊ q̇dlibet sibi simile.
⁊ per istā non habet ille termin⁹ hō ꝙ sit termi
nus: sicut nec res illa q̇ est sor. hꝫ propter id qḋ
significat se ⁊ q̇dlibet sibi silꝉe ꝙ sit terminus. ⁊
ista significatio dꝛ significatio mālis illius ter/
mini. Alia significatio est ꝑ quam iste termin⁹
hō. significat aliud ꝑter se. ⁊ ista appellatur for
malis ⁊ personalis. vtputa significatio q̇ signi
ficat veros hoies. ⁊ hinc est ꝙ significata ꝑ pri
mā appellanꝉ mālia. ⁊ per secūdam formalia.
¶ Sꝫ dices. q̄re scḋa significatio appellaꝉ for
malis ⁊ prima mālis. Rn̄º ꝙ sicut in nālib⁹ oē
illud appellaꝉ forma: qḋ est ꝯplemētū rei: sicut
aīa itellectiua est forma hoīs: qꝛ est illud per cu
ius aduētū in mā ꝑsupposita fit hō. ⁊ illud pre
suppositū aīe appellaꝉ mā. ita in ꝓposito: qꝛ ꝑ
secūdā significationē supueniētē ꝑme tmin⁹ fit
termin⁹: sicut homo fit hō ꝑ aīam. scḋa signifi/
catio dꝛ formalis ⁊ ꝑma mālis. ¶ Scḋa peti/
tio. an sicut ly hō. hꝫ duo significata. ita su⁹ ter/
minus ifinit⁹. s. ly non hō. habeat duo. Rn̄º. ꝙ
non. imo dꝛ ꝓ regula ꝙ semꝑ aut q̄si semꝑ ois
dictio cathegorematica habens duo significa/
ta. infinitata habebit vnū tm̄. pꝫ de ly homo. ⁊
ly non hō. ⁊ ecōuerso. ois dictio cathegorema/
rica habens vnū significatum: infinitata habe/
bit duo: sicut pꝫ de ly terminus. ⁊ ly non termi
nus. ¶ Tertia petitio. an ly ens sit signum ma
teriale suiipsius. Rn̄º ꝙ non: sed personale: qꝛ
significatū formale dcm̄ est ꝙ est illud qḋ signi
ficatur a termino scḋm significationē facientē
terminū esse terminū. modo sic est in ꝓposito:
qꝛ ly ens significat se secundū significationem

faciente ipsum esse terminū. Nam scd̄m illam
significationem significat oia entia: sicut ly hō.
oēs hoies. ⁊ ipmmet est vnū ens. Jō ꝑm talem
significationē significat seipm. Et si dr̄ ꝙ a pa/
ri est mãle: etiā qꝛ significatr a seipso ꝑm signifi/
cationē non facientē ipꝫ esse terminū. dr̄ ꝙ nō
est significatū mãle: neqꝫ valet ꝯñtia ista. ly ens
significatur a se scd̄m significationē non faciē/
tem ipsuꝫ esse terminū. igitur est significa^m ma
teriale sui: sed opꝫ sic argui si bene aduertis di
cta su[...]ora. ly ens significatr a se: ⁊ nō significatr
ꝑm sig[...]ficationē facientē ipm esse terminum.
igitur est significatum materiale sui: sed ante/
cedens est falsum. vt patet.

¶ De suppositiōe materiali. Capitulū.

Consequenter seq̇tr ⁊c. ¶ Cō/
tra illa que dicunt in hoc capl̄o
argr̄. ⁊ p̄mo ꝯtra diffōnes suppo
sitionis arguit sic. subiectuꝫ isti⁹
ꝓpositionis. talis hō currit. de/
monstrato sor. albo non supponit discrete. ⁊ ta
men accipitr ibi cū ꝓnomine demōstratiuo sin
gularis numeri. igr̄ diffō mala. ꝯña tenet cum
minori: qꝛ ly talis. est ꝓnomen demonstratiuū.
⁊ maior ꝓbatr. qꝛ ly hō. supponit cōiter: qꝛ pro
oibus talibus ⁊ silibus sor. vt pꝫ. ¶ Secundo
argr̄ ꝯtra diffōnem determinate sic. subiectum
in ista. ois hō est aial. non stat determiate: ⁊ ta/
mē sub eo licet descēdere de forma ad oia sup/
posita disiunctiue. igr̄ diffō mala. ꝯña tenet cuꝫ
maiori: qꝛ ly hō. stat distributiue. ⁊ minor ꝓba
tur: qꝛ sub illo subiecto licet descendere copu/
latiue. igr̄ a fortiori disiūctiue. ¶ Tertio argr̄
contra diffōnem ꝯfuse tm̄ mobilis sic. subiectū
in ista. hō est aial. non stat ꝯfuse tm̄ mobiliter.
ex quo stat determiate. ⁊ tñ sibi ꝯpetit diffō sup
positionis confuse tm̄ mobilis. igr̄ diffō mala.
ꝯña tenet cū maiori. ⁊ minor ꝓbatur. qꝛ sub eo
licet descendere de forma ad oia sua supposita
disiunctim. vt pꝫ. ¶ Quarto argr̄ contra con
fusam tm̄ imobileꝫ sic. in ista. necessario hō est
aial. stat ly hō. ꝯfuse tm̄ imobiliter: ⁊ tñ sibi nō
ꝯpetit diffō magistri. igitur illa diffō est mala.
ꝯña tenet cū maiori. ⁊ minor ꝓbatr. qꝛ diffō ma
gistri est ista. suppō ꝯfusa tm̄ imobilis est acce/
ptio ⁊c. sub quo non licet descēdere disiunctiꝫ:
tñ si liceret. i. si esset demptū ipedimentū descē
deretr disiunctim. mō sub illo subiecto. s. sub ly
hō. non licet descēdere disiunctiꝫ. vt pꝫ: neqꝫ si
esset demptū impedimentū descēderetur disiū
ctim. sed disiunctiue. vt pꝫ: qꝛ restaret ꝓpositio
idefinita. igitur ⁊c. ¶ Quinto argr̄ ꝯtra diffō/
neꝫ distributiue sic. subiectū in ista. hō est aial.
non stat distributiue. vt pꝫ. ⁊ tamē licet descen
dere copulatiue. vt pꝫ. igr̄ diffō mala. ¶ Sex
to ⁊ vltimo arguitr ꝯ illā regulā in qua dr̄ ꝙ cu
iuslibet ꝓpōnis vniuersalis affirmatiue p̄dica/
tum stat ꝯfuse tm̄ mobilitr. Cōtra. p̄tum in ista.
ois hō est hec substātia. vel hec substātia ⁊c. nō
stat ꝯfuse tm̄. ⁊ tñ est p̄tuꝫ ꝓpōnis vl'is affirma
tiue. ⁊ est capax ꝯfusionis. igitr diffō mala. ꝯña
tenꝫ cū maiori. qꝛ dato opposito. s. ꝙ staret cō/
fuse ⁊c. seq̇tur ꝙ sub eo liceret descēdere in infi
nitum. ⁊ minor ꝓbatr: qꝛ si illud p̄tum non esset
capax ꝯfusionis. hoc iō eēt: qꝛ ipꝫ, esset termin⁹
discretus: sed hoc non obstat: qꝛ illud p̄tuꝫ est
terminus cōis supponēs pro tot pro quot sup/
ponebat ille termin⁹ substātia in ista: sub cuius
p̄dicato descendebatr. s. ois homo est substātia.
¶ Pro rñsione ad ista est sciendū ꝙ diffōnes
date a magistro in hoc cap. sic itellecte vt v̇ba
sonāt non sunt bone. ⁊ ideo op⁹ est limitare il/
las. q̇b⁹ limitatis patebit solutio argumētoꝝ.
Ponēdo igitr diffōnes limitatas per ordinem
dr̄ ꝙ suppō discreta est acceptio termini discre
ti in ꝓpōne: aut cōis cū ꝓnoie demr̄atiuo sub/
stantie singularis nūeri. Et suppō cois est ac/
ceptio termini cois in ꝓpōne sine tali ꝓnomi/
ne. Suppō aūt cois diuiditr: qꝛ q̄dā est determi
nata q̄daꝫ ꝯfusa. Suppō determinata est acce/
ptio termini ⁊c. sub quo licet descēdere ad ois
sua supposita. i. singularia disiunctiue. ⁊ econ/
uerso ascēdere. exēplū. dicim⁹ ꝙ in ista. hō ē al
bus. ly hō stat determiate: qꝛ sub eo licet de for
ma descēdere cū debito medio ad oia sua sup/
posita disiūctiue. ⁊ econuerso ascēdere. i. ex ꝓ/
pōne in q̄ est ly hō. lꝫ cum debito medio de for
ma iferre vnā disiūctiuā. ⁊ ecōuerso ex illa dis/
iunctiua iferre illaꝫ ꝓpōnē. exēplū. licet sic ar/
guere. homo est alb⁹. ⁊ isti sunt oēs hoies. igitr
iste homo ē alb⁹. vel. iste homo est alb⁹. ⁊ sic de
aliis. ⁊ eꝯ°. iste homo est alb⁹. vel iste homo est
alb⁹ ⁊c. ⁊ isti sunt oēs hoies. igr̄ homo ē alb⁹.
¶ Sꝫ suppositio ꝯfusa ē acceptio termini ⁊c.
sub quo non licet descendere de forma ad oia
sua supposita disiūctiue: vel si licet descēdere:
non licet econuerso ascēdere. exemplū. dicim⁹
ꝙ in illa. ois hō est alb⁹. ly hō. stat confuse ⁊ nō
determinate: qꝛ lꝫ sub eo liceat descēdere dis/
iunctiue sic. ois hō ē alb⁹. ⁊ isti sunt oēs hoies.
igr̄ iste hō est alb⁹. vel iste hō est albus ⁊c. non
tñ licet ascendere sic. iste hō est alb⁹. vel iste hō
est alb⁹. vel iste hō est alb⁹. ⁊ isti sūt oēs hoies.
igitur ois homo est alb⁹. quia añs est verum. ⁊
consequēs falsum. vt patet. ¶ Suppositio cō
fusa diuiditur: quia quedam est confusa distri/
butiua: ⁊ quedam confusa tantum. ¶ Suppo
sitio ꝯfusa distributiua ē acceptio termini ⁊c.
sub quo iam licet descendere copulatiue. ⁊ e/
conuerso ascendere: vel si iam non licet licebit
dempto impedimento signi non distribuentis

illum terminū.exemplū in vtraq₃ istaꝝ.oīs ho
mo est aīal:⁊ necessario oīs hō est animal.stat
ly hō ꝯfuse.q² sub vno licet descendere ⁊ ascen
dere.s.sub p̄mo:⁊ sub secundo iā non licet.sed
licebit dempto signo nō distribuēte.s.dempto
ly necessario. ℂ Et notanter dixi dempto si-
gno nō distribuēte.q² in ista.nō nullus hō cur
rit.ly homo nō stat confuse:⁊ tamē dempto ly
nō licebit descēdere copulatiue. ℂ Supposi-
tio aūt ꝯfusa tantū est illa que est ꝯfusa solum
sic ꝙ nō est distributiua.Suppō cōfusa distri-
butiua diuidit̄.q² quedam est mobilis ⁊ q̄daꝫ
imobilis:mobilis est illa sub q̄ iam licꝫ descen
dere copulatiue ⁊ ascendere de forma. vt oīs
homo est animal. ℂ Immobilis aūt est illa q̄
est ꝯfusa distributiua.sed iam sub ea non licet
descendere sic ⁊ ascēdere:vt necessario omnis
homo est animal. ℂ Suppositio ꝯfusa tantū
diuidit̄.quedā.n.est mobilis ⁊ quedā immobi
lis. ℂ Mobilis est illa que est ꝯfusa ⁊ non di
stributiua ⁊ sub ea licet descēdere disiūctim.⁊
ecōuerso ascendere.exemplū de p̄dicato istius
oīs homo est animal. Immobilis aūt est illa
que est ꝯfusa ⁊ nō distributiua: ⁊ sub ea non li
cet descendere disiunctiꝫ ⁊ ascēdere. sed dem-
pto impedimēto licet descendere ⁊ ascendere
disiunctim vel disiūctiue. Et sic itellexit Pau
lus istā.vel aliter. suppositio ꝯfusa tātū in mo
bilis est illa que est ꝯfusa.⁊ non distributiua ⁊
sub ea nō licet descēdere disiunctim de forma.
ℂ Stātibus istis diffōnib⁹ quaꝝ licet aliq̄ nē
sint omnino satisfacientes sunt tamē satis bo-
ne. Rñ° ad argumenta.ad p̄mum pꝫ solutio.
q² dī ꝙ illud ꝓnomen demonstratiuū non est
ꝓnomē substātie. ⁊ sic argumētū nō ꝓcedit.
ℂ Ad 2ᵐ dī ꝙ ly homo stat distributiue ⁊ nō
determinate: ⁊ dī ꝙ quāuis liceat descendere
disiunctiue:nō tamē licet ecōuerso ascendere.
qđ req̄rebat̄:q² nō seq̄t̄.iste hō ē alb⁹ vł iste hō
est alb⁹.igr̄ oīs hō ē alb⁹. ℂ Ad 3ᵐ dī ꝙ i illa
hō est aīal ly homo stat determinate: ⁊ cuꝫ dr̄
ꝙ stat confuse tm̄ mobiliter. q² licet descende
re disiunctiꝫ dr̄ ꝙ vltra req̄ritur qđ stet ꝯfuse.
vt pꝫ in diffinitione. ℂ Ad 4ᵐ dī ꝙ in ista.ne
cessario homo est animal ly homo stat confu-
se tantū immobiliter:⁊ cū ꝓbat̄ ꝙ non. q² dē-
pto ipedimēto nō licebit descēdē disiūctiue.sꝫ
disiūctiue dī ꝙ magr̄ p disiūctiꝫ itellexit disiū
ctim vel disiunctiue. ℂ Ad 5ᵐ dī ꝙ subiectum
istius.homo est animal.stat determinate:⁊ cū
dr̄ quodlibet descēdere copulatiue.respon.ꝙ
hoc nō est de forma qđ requirebat̄ de intētiōe
magistri. ℂ Ad vltimū dicit̄ ꝙ illud predica-
tum supponit discrete ⁊ supponit cōmuniter.
¶ Sed circa solutionē huius vltimi argumen
ti mouet̄ talis questio.an.s.predicatum in ista
vniuersali.omnis homo est hec vł hec: vel hec
substātia sit terminus cōmunis vel discretus.
⁊ qualiter in ista propositione supponat.⁊ ar-
guitur ad partes.⁊ p̄mo ꝓbando ꝙ ille nō sit
terminus discretus ⁊ appellat̄ illud predicatū
a.⁊ ar̄ sic. p̄°.illud qđ nō ē termin⁹ nō ē t̄min⁹
discretus.sed a.nō est terminus.igitur non est
terminus discretus.ꝯsequentia tenet cum ma
iori.⁊ minor ꝓbatur. Nam aggregatum ex la
pidib⁹ nō est lapis. igit̄ a simili aggregatum
ex terminis non est terminis. ℂ Secūdo sic.
nullus terminus discretus verificat̄ de termi-
no cōmuni distributo habente plura supposi-
ta.sed ly a.verificatur de termino cōmuni di-
stributo ⁊ habente plura supposita. igitur nō
est terminus discretus.ꝯñtia tenet cuꝫ maiori.
q² aliter vnū esset multa.⁊ minor pꝫ in illa.oīs
hō est hec vel hec:vel hec substātia. ℂ Tertio
arguit̄ sic.illud qđ supponit pro multis nō est
terminus discretus.sed a.supponit ꝓ multis.
igit̄ ⁊c.ꝯsequētia pꝫ cū maiori. ⁊ minor ꝓbat̄.
q² a.verificat̄ de subiecto suo ꝓ multis. ⁊ pos-
set ꝯfirmari argumēto facto sup̄. ℂ Quarto. il
le terminus q̄ est supra aliū nō est termin⁹ di-
scretus.sed a.est supra aliū.igit̄ nō est termin⁹
discretus.ꝯña pꝫ cū maiori.⁊ minor ꝓbat̄ per
logicos dicentes disiunctū esse superi⁹ ad q̄li
bet sui partē. ℂ Quinto.nullus termin⁹ stās
ꝯfuse est terminus discretus.sed a.stat confuse.
igit̄ ⁊c.ꝯñtia tenet cū maiori.⁊ minor ꝓbat̄.q²
a.nō est resolubile in disiunctiuā:cui⁹ nulla po
test assignari causa nisi ꝙ stat ꝯfuse. vt patet.
ℂ Sexto.a.est vn⁹ purus terminus ⁊ non est
purus termin⁹ discretus.igit̄ erit cōis.ꝯña te-
net cū minori.⁊ maior ꝓbat̄. oīs termin⁹ com
plexus est vnus purus terminus. a. est termi
nus cōplexus.igit̄ ⁊c.ꝯñtia tenet cū minori.⁊
maior ꝓbat̄.⁊ suppono ꝙ termini se habeāt in
oŕone.sicut lapides in cumulo:quo stāte arg̃
sic.quilibet lapis aggregatus in cumulo ē la-
pis.igit̄ q̄libet termin⁹ ꝯplexus est terminus.
tꝫ ꝯña ex similitudine.⁊ añs ꝓbat̄.q² sit ille cu
mulus factus ex lapidibus albis. ⁊ arguit̄ sic
q̄libet lapis aggregatus est alb⁹.igr̄ q̄libꝫ ta-
lis est lapis alb⁹. ⁊ vltra.igr̄ q̄libet talis est la
pis ⁊ vnus lapis.q² lapis ⁊ vnus lapis ꝯuer-
tunt̄. Omnes ꝯñtie sunt note p̄ter p̄mā q̄ est
de intētōe magr̄i argumēto 5°. p̄mi dubū.vbi
vult ꝙ ista.sor.ē alb⁹.subordinet̄ isti.sor.ē sor.
alb⁹. ℂ In oᵐ arguit̄.si a. nō eēt terminus di
scretus cū sit termin⁹.igit̄ esset termin⁹ cōmu-
nis. ꝯñs falsum.igit̄ ⁊ añs. ꝙ ꝯseq̄ns sit falsuꝫ
ꝓbatur.q² si a.esset terminus cōis: tūc ꝯfunde
retur confuse tm̄ ⁊ iret̄ in infinitū. vt argutum
est supra. Secūdo arguit̄ sic. a.nō est termin⁹
cōis ⁊ est termin⁹.igit̄ est discretus. ꝯña tenet

cum minori.ꝛ maior probatur sic.cuilibet ter/
mino cōi substātiuo in ꝓpōne pōt cōgrue ad/
di signū distributiuū nullo alio subintellecto.
ſꝫ a.nō ꝯgrue pōt addi signū tale. igiꝉ non est
cōis.ꝯña tenet cū maiori.ꝛ minor ꝓbaꝉ: qꝛ nō
ꝯgrue dꝛ. omnis hec substantia vel hec substā
tia:vel hec suba est hō nisi subītelligaꝉ ens.si/
cut non ꝯgrue dꝛ ois sor.vel pla.vel cicero est
aial. ¶ Rñº.ad istud dubiū ꝑmitto q̄ttuor di
stictōes.pma.duplex est terminꝰ.ꝓpe dictus.
ꝛ cōiter seu improprie dictus . Terminꝰ ꝓpe
dictꝰ est ille q̇ est simplex logicalr̄ loquēdo de
simplici.vt ly hō. Terminꝰ cōiter dictꝰ est ois
terminus siue sit complexus siue incōplexus.
¶ Scđa distictio.duplex est terminus cōis.s.
ꝓpe sumptus ꝛ cōiter sumptꝰ.terminꝰcōis ꝓ/
prie sumptus est ille q̇ est simplex seu incōple
xus logicalr̄ ꝛ significat multa. sed t̄minꝰcōis
cōiter sumptus est ille q̇ significat mlta. ꝛ hoc
siue ipse sit cōplexꝰ logicalr̄ siue nō. sicut esset
istud disiunctū sor.vel pla.siue in voce siue in
mēte:qđ rōne partiū significat multa.ꝛ ꝑ mul
tis in ꝓpōne supponit. ¶ Tertia distō est. ꝙ a
siłi duplex est t̄minꝰ discretus.s. ꝓpe sumptꝰ.
ꝛ est ille q̇ ē incōplexꝰ logicalr̄ ꝛ significat tm̄
vnū.vt ly sor.ꝛ cōiter sumptus est ille q̇ ꝯponi
tur ex multis termis discretis ꝓpe sumptis.vt
ly sor.vt pla. ¶ Quarta distictio ē ista.aliquē
t̄minuꝫ supponere cōiter aut discrete ē duobꝰ
modis.s. ꝓpe ꝛ iproꝑe:ꝛ hoc iuxta ꝯsonantiā
t̄mini cōis aut discreti ꝓpe vel iproꝑe sumpti.
¶ Istis visis ponanꝉ q̄tuor ꝯclōnes.pma.illđ
disiunctū nō est ꝓpe t̄minꝰ.pꝫ ex pma distōne.
ꝛ ꝓbaꝉ rōne. Nā sicut aggregatū ex lapidibꝰ
nō est lapis sed lapides: ita aggregatū ex t̄mi
nis q̄le est illud disiūctū nō est t̄minꝰsed termi
ni. Corm. a.nō ē terminꝰcōis neqꝫ discretus
ꝓpe.ꝓbaꝉ:qꝛ ꝓprie non est terminus. igiꝉ ꝛc.
¶ Scđa ꝯclo rñ.a.est terminꝰcōis iproꝑe.ꝓ/
baꝉ.ois t̄minꝰꝯplexus stās in ꝓpōne ꝑ multis
est cōis iproꝑe a.est hꝰ. igꝛ ꝛc.ꝯña tꝫ cū mino
ri.ꝛ maior pꝫ ex distōne scđa. ¶ Tertia cōclu
sio.a.est terminꝰ discretꝰiproꝑe.ꝓbaꝉ.oē ꝯple
xū ex termis discretis ꝓpe sumptis est terminꝰ
discretꝰ iproꝑe.a.est hmōi. igꝛ ꝛc. ꝯña tꝫ cum
minori.ꝛ maior pꝫ ex 3º distictōe.Corm. illud
disiūctū.s.a.in ꝓpōne supponit cōiter ꝛ discre
te:loquēdo de suppōnibꝰ iproprijs.pꝫ ex scđa
ꝛ 3º ꝯclōne. ¶ Quarta ꝯclo.a.supponit colle
ctiue pluribꝰsuppōnibꝰ discretꝭ ꝓpe sumptis.
ꝛ non vna.ꝓbatur.omne ꝯpositū ex pluribus
termis cathegorematicis quoꝝ quilibet est di
scretꝰ supponit multis suppōnibꝰ discretis: ꝛ
nō tm̄ vna. sꝫ a.est huiusmodi.igiꝉ ꝛc.ꝯñtia tꝫ
cum minori.ꝛ maior pꝫ ex diffinitione suppo/
sitionis. Nam cū suppō sit acceptio termini.i.

terminus acceptus in ꝓpositione. sequitur ꝙ
quādocūqꝫ in ꝓpositione ponetur vnū disiun/
ctum ex multis termis discretis ibi erunt mul
te suppositiōes discrete.ꝛ illud disiunctū sup/
ponet multis suppōnibus discretis.Ex his se/
quiꝉ respon.ad argumēta. ¶ Ad pm dꝛ ꝙ ꝓ/
bat ꝙ a.in ueritate.ꝛ proprie nō est terminus:
nec cōis nec discretus. ꝛ ꝙ ꝓprie non est ter/
minꝰ: qđ ꝯcediꝉ. vt dixit pma ꝯclusio. ¶ Ad
2^{m} dꝛ ꝙ maior illa.s.nullus terminus discretꝰ
verificatur de termino cōi ꝛc. non est vera ab/
solute.sed tm̄ de termino discreto ꝓprie sum/
pto quale nō est illud disiunctuꝫ. ¶ Ad 3^{m} dꝛ
silr̄ ꝙ illa maior nō est absolute vera.Sed ha/
bet veritatē de termīo discreto ꝓprie sumpto.
¶ Ad 4^{m} respō. silr̄ oino.dici tamē posset ꝙ
disiunctū nō est ꝓprie superius cum non sit in
ꝑnto.sed ista solutio non iret ad viꝫ agumen/
ti. ¶ Ad 5^{m} dꝛ ꝙ illa maior hꝫ veritatē de ter/
mino discreto ꝓpe sumpto quale non est illud
disiunctuꝫ de quo dici potest ꝙ supponit cōi/
ter ꝛ ꝯfuse tantū mobiliter.Et si arguiꝉ igiꝉ li/
cet descendere disiunctim.negaꝉ ꝯñtia.qꝛ non
sub quolibet termino stante confuse tantū mo
biliter lꝫ descendere disiunctim. sed bene sub/
quolibꝫ termino cōi proprie sumpto: qualiter
non est in ꝓposito. ¶ Ad 6^{m} negatur ꝙ a. sit
vnus purus terminus.Et ad ꝓbationē nega/
tur minor de virtute sermonis.s.a.est termīnꝰ
complexus.sed bene ꝯcediꝉ ꝙ a.est complexū
ex terminis.ꝛ illud volunt logici cum dicunt
ꝙ a.est terminus complexus. ¶ Ad argumē
ta etiā post om respon.tenendo ꝙ a. sit termi/
nus cōis. ¶ Ad pmuꝫ pꝫ solutio ex solutione
sexti argumēti āte om. ¶ Ad 2^{m} dꝛ ꝙ illa ma
ior hꝫ veritatē de termino cōi ꝓprie sumpto:ꝛ
non absolute. ¶ Sed dubitaꝉ ꝯtra.pmā con/
clusionem. ꝓbando ꝙ illud disiunctum.s.ista
substantia:vel ista substantia:vel ista substan/
tia est proprie terminus.pmo sic. illud disiun/
ctum est vere ꝛ ꝓprie oratio. igiꝉ est vere ꝛ ꝓ/
prie terminus.tenet ꝯñtia ab inferiori ad suuꝫ
superius affirmatiue. ¶ Secūdo illud disiun
ctum est vere sigm orationis constitutiuuꝫ. vt
pars ꝛc.igiꝉ est vere terminus. tꝫ ꝯña. ꝛ ante/
cedens ꝓbatur:qꝛ est vere illud quo apprehē
so venimus ꝛc. ¶ Tertio. illud disiunctuꝫ est
ꝑdicatū.igiꝉ est vere ꝛ ꝓprie terminus. tꝫ ꝯse/
quētia.iteꝝ ab inferiori ad suū superiꝰ. qꝛ non
tenemꝰ predicata nisi termino. ¶ Quarto.il/
lud disiunctuꝫ subordinatur vere vni termino
simplici.ꝛ vni intentioni. igitur est vere termi
nus.tenet ꝯña.ꝛ añs probatur sic.quādocūqꝫ
subiectum alicuiꝰ ꝓpositionis est intentio:aut
subordinatur intentioni simplici: etiam ꝑdm
est huiusmodi.sed subiectum istius vocalis.s.

ois homo est ista substãtia vel ista substãtia ⁊c. subordinatur vni itentioni simplici. igr̃ ꝓdicatum. ¶ Ad ista responde. ad ꝑmum negatur ista.ↄsequẽtia est ṽe oĩo ⁊ ꝓꝓrie.igr̃ est terminus ꝓꝓrie.cũ dĩ ꝙ argr̃ ⁊c.negaᷓ. Immo dĩ ꝙ termin⁹ ꝓꝓrie sumptus nõ est superius ad orationẽ.⁊ si dicit.oratio diffinit per terminũ. dicitur ꝙ nõ:sed ꝑ terminũ cui⁹ aliq̃ pars aliquid separate significat sic ꝙ tota illa descriptio sonat hoc.oratio est ↄplexũ ex terminis si bñ cõsiderabis. ¶ Ad 2ᵐ negaᷓ ꝙ illud disiunctum sit vere signũ:sed est signa:nec est illud quo apprehenso deuenim⁹ in cognitionez alicui⁹. Sz bñ est illa.q̇bus apphẽsis ⁊c. ¶ Ad 3ᵐ dĩ pro nunc negãdo illã ↄñam.illud disiunctũ est ꝓdicatum.igr̃ est terminus ꝓꝓrie sumptus.⁊ dĩ ꝙ terminus ꝓꝓrie sumptus non est supius ad ly ꝓdicatũ. ¶ Ad 4ᵐ similr̃ negaᷓ illa ↄñа. subiectum subordinaᷓ vni simplici intentioni. igiᷓ ⁊ predicatum.⁊ sic pꝫ solutio.

¶ Capitulum de signis confundẽtibus.

PRo maiori euidẽtia ⁊c. ¶ In h̄ capitulo magister ponit.12. regulas:q̃rum ꝑma est ista. omne signum vl̃e affirmatiuũ cõfundit terminũ imediate sequentẽ confuse distributiue ⁊ mediate seq̃ntem si sit capax ↄfusionis cõfuse tm̃ mobiliter. ¶ Pro cui⁹ notitia est sciendum ꝙ ista signa vl̃ia affirmatiua.vbi gr̃a.ly ois.⁊ ly q̇libet hñt duplex officiũ ⁊ duplicẽ vim.vna est ↄfundendi distributiue mobilr̃ terminum sub quo imediate cadunt.Et ista vis est essentialis istis signis sic ꝙ cum in ꝓpõsitione ponunᷓ iuxta terminuz circa quẽ nõ possunt exercere talẽ vim. tunc cadunt a modo significandi ⁊ a vi eorũ: ⁊ reddunt oĩonẽ iꝑoprĩã.vt si dicã.ois ego currit vel curro.Alia vis istoꝝ signoꝝ est confundendi tm̃ mobiliter terminuz super quo cadũt mediate.⁊ ista nõ est eis essentialis.Et possunt poni ↄgrue in ꝓpositione. dato ꝙ istã vim nõ exerceant.perdunt autẽ istam in triplici casu. ꝑmo qñ terminus ille esset discretus.vt. ois hõ est sor.Secũdo quãdo terminus ille esset relatiuũ.vt.aliq̇s hõ currit.⁊ q̇libet hõ est ille. vbi ly ille non stat ↄfuse:sed determiate. Tertio ꝑdunt illã quando ꝑmam vim.s.distributiuã nõ exercent circa terminum rectũ a ṽbo:sed a nomine.exᵐ.asinus cuiuslibet hoĩs est animal. ly aial stat determiate:⁊ qꝛ ly cuiuslibet non exercet ꝑmam vim super ly asinus.recto a ṽbo:sed sup ly hois recto a nomine.hinc est ꝙ ly cuiuslibet non põt dare suppositionẽ ↄfusam illi termino aial quãtũcũq̧ ly aial sit capax confusionis.⁊ defectus hic solũ est ex parte signi: ⁊ nõ ex ꝑte termini.vt dicit Paulus:qꝛ termin⁹ ille est capax ↄfusiõis.vt pꝫ.qñ ṽo non eẽt aliquis istoꝝ trium casuũ:tunc nõ ꝑdit illã.vt si dicam. ois hõ est aial. ¶ Et si q̃raᷓ que ẽ cã ꝙ in ista. Asin⁹ cuiuslibet hois est aial.ly cuiuslibet ꝑdit scđam vim.⁊ in ista.q̇libet hõ ẽ aial non ꝑdit. Rñõ ꝙ hoc est iõ:qꝛ vis ista scđa q̃ est accñtalis est data illi signo non absolute: sꝫ supposito ꝙ ꝑmã exerceat sup termio recto a ṽbo.⁊ hinc est ꝙ in ꝑma ꝓpõne ꝑdit ⁊ in scđa nõ ꝑdit illã. ¶ Et si iteruꝫ petiᷓ vnde est ꝙ illis sig[illegible] data est scđa vis nõ absolute.sed sic suppo[illegible] ꝑma rñdeo ꝙ hoc est ex eo ꝙ nos cõmuniter ↄcedimus quasdam ꝓpositiones in q̇bus subiectuz est terminus distributus affirmatiue pro multis.vt istam.quilibet homo est aial. Modo qꝛ ly aial non potest vecrificari de ly homo. habẽte mľta supposita.⁊ ꝓ his distributo nisi ly aial stet ↄfuse tm̃.vt pꝫ.hinc ẽ ꝙ ex nr̃o mõ itelligẽdi habet ille terminus omnis seu quilibet ꝙ supposita prima vi in termio recto a ṽbo exerceat secũdã in terminũ cõmunẽ mediate sequẽtem. ¶ Supposito igr̃ ꝙ ista signa exerceant duplicẽ vim erit regula talis. ¶ Signum vl̃e affirmatiuũ confundit terminũ imediate seq̃ntem.i.oẽm terminum tentum a parte subiecti ↄfuse distributiue mobiliter ⁊ mediate sequentem.i.tentũ a parte predicati confuse tm̃ mobiliter.exᵐ.q̇libet asinus hois est animal hois.ly asinus.⁊ ly hois.stant distributiue.⁊ ly anial.⁊ ly hois ↄfuse tm̃ mobiliter. ¶ Sed contra predicta argr̃.⁊ ꝑmo sic.ly omnis in ista. non ois hõ est aial.non exercet ꝑmam vim.⁊ tamẽ oratio est ꝓpria.igitur dcm̃ in regula fuit falsum. ¶ Et ↄfirmatur fortius.qꝛ in ista.non ois sor. currit.ly ois non exercet nec exercere põt ꝑmã vim circa ly.sor.⁊ tm̃ illa non est iꝑopria. igiᷓ vis illa non fuit illi essentialis. ¶ Scđo arguitur ↄtra regulã sic.in ista.q̇libet asinus homis currit.ly hois.se tenet ex parte subiecti.⁊ tm̃ nõ distribuiᷓ.igr̃ regula falsa.ↄña tenet cum maiori:qꝛ per logicos ⁊ per regulã positaꝫ supra in capitulo de ṽbo quãdo rectus ꝑcedit obliquũ q̇libet se tenet ex eodẽ extremo:⁊ minor ꝓbatur:qꝛ non licet descendere copulatiue: qđ ꝓbo.⁊ suppono ꝙ q̇libet asinus q̃ est homis currat.Et cũ hoc sit sor.qui non habeat asinum. ⁊ tunc est antecedẽs verum.vt patet per exponẽtes.s.q̇libet asinus hois currit.⁊ ↄsequens falsum.s.quilibet asinus istius hois currit. ⁊ quilibet asinus istius hominis currit ⁊c̃. quia veniendo ad sor.erit illa falsa.s.quilibet asin⁹ istius hominis currit.ex quo ipse non habꝫ asinũ. ¶ Tertio arguitur contra regulas de impedimento signorum.⁊ primo contra illam que dicit ꝙ duo sig⁹ distributiua ⁊ affirmatiua faciũt

ſtare determiate.ꝯtra.in iſta.omnis hõ differt
ab omni hoie.ly hoie.non ſtat determinate. vt
pꝫ:qꝛ non licet deſcendere:⁊ tñ ſup illo cadunt
duo ſigna.igitur regula falſa. Et ꝯfirmaꝛ.qꝛ in
iſta.q̊libet aſinus cuiuſlibet hois currit. ly ho-
minis ſtat diſtributiue.⁊ tamen cadũt duo ſi-
gna.igiꝛ ⁊c.ꝯña tenet cuꝫ minoꝛi.⁊ maioꝛ ẽ de
ĩtentiõe magr̃i.argumento.15.ſecundi dubij. ⁊
Petri mãtuani in ſuppoſitionibꝰ. ¶ Quarto
argꝛ ꝯ illud qđ dĩ in ſecunda regula ſic.in iſta.
nullꝰ hõ differt ab hoie.ly hoie. non ſtat de-
terminate.⁊ tñ cadunt duo ſigna.vnũ affirma
tiuuꝫ ⁊ aliud negatiuũ.igꝛ regula falſa. ꝯña te
net cum minoꝛi.⁊ maioꝛ ꝓbaꝛ.qꝛ non licet de-
ſcẽdere:qꝛ deſcenſus eſſet falſus.⁊ illa ṽa vt pa
tet. ¶ Quinto argꝛ ꝯ tertiã regulã: qꝛ in iſta.
ois hõ eſt non nullus hõ.ly hõ nõ ſtat determi
nate.⁊ tamen cadunt duo ſigna negatiua ĩme-
diate.igꝛ regula falſa.ꝯña tenet cũ minoꝛi.ma
ioꝛ ꝓbatur:qꝛ nõ licet deſcẽdere vt pꝫ. ¶ Sex
to argꝛ ꝯ quartã regulã. Nã dicendo. non ois
hõ non eſt aial.ſupꝛa ly aial cadunt duo ſigna
negatiua mediate.⁊ tñ ly aial. non ſtat cõfuſe
tm̃.igitur regula falſa.ꝯſequẽtia pꝫ cũ maioꝛi.
⁊ minoꝛ ꝓbaꝛ.qꝛ ly aial.ſtat determinate.vt pa
tet in equiualẽte. ¶ Ad iſta rñ°. ad pᷓmum dꝛ
ꝙ in iſta.non ois hõ eſt aial.ly ois.exercet ſuaꝫ
vim.⁊ dĩ ꝙ ly hõ.ſtat diſtributiue.⁊ ſi arguitur
ꝙ ſtat determinate.ꝯceditur.neqꝫ eſt inconue-
niens ꝙ idem terminus ſtet determinate ⁊ di-
ſtributiue reſpectu diuerſoꝝ: vt dicit magiſter
in obiectionibꝰ.⁊ etiã Petrus mãtuanꝰ in ſup
poſitiõibus ſuis. ¶ Et ad ꝯfirmationem dꝛ ꝙ
iſta. nõ ois ſoꝛ.currit.nõ eſt ꝓpoſitio: ſicut nec
etiam iſta que apparet ſua ꝯdictoꝛia. ſ.ois ſoꝛ.
currit. ¶ Aliter poſſet rñderi ad argumentũ:
ſed non eſſet ſꝫ dicta cõmunia logicoꝝ. ¶ Ad
ſcđm ſunt duo modi dicẽdi.pᷓmus eſt magiſtri
Pauli in.15.argumẽto ſecundi dubij.⁊ Petri
mantuani in ſuppoſitionibꝰ.⁊ multoꝝ alioꝛuꝫ
qui dicunt ꝙ ly hois.ſtat diſtributiue mobiliꝛ.
¶ Secundus modus eſt alioꝝ dicentiuꝫ ꝙ ly
hois ſtat confuſe tm̃ mobilꝛ. ¶ Ratio pꝛime
poſitionis eſt multiplex. pᷓma. qꝛ ly hois ſe te-
net ex parte ſubiecti. ¶ Secunda.qꝛ in ꝯdicto
ria.ſ.in iſta.aliq̊s aſinus hois non currit.ly ho
minis nõ diſtribuiꝛ.igitur opoꝛtet ꝙ diſtribua
tur in iſta. ¶ Tertia.qꝛ in pᷓma exponente di-
ſtribuitur. Ratio autem pᷓma ſecunde opinio-
nis eſt argumentum factum ſupꝛa . Et ſecũda
eſt.qꝛ ſub ly hõ.licet deſcendere ſolũ diſiunctiꝫ
ſequendo viã magr̃i. ¶ Rñ° ad argumẽtum.
ꝓ cuius ſolutiõe ſunt duo notãda. ¶ Pꝛimũ
eſt ꝙ iſta ꝯña nõ valet. iſte terminus ſupponit
pꝛo oibus.igꝛ ſtat diſtributiue ſeu diſtribuiꝛ ꝓ
oibus:qđ declaratur.qꝛ dicendo. hõ eſt aial.ly
hõ non diſtribuiꝛ:nec ſtat diſtributiue: ⁊ tamẽ
ſupponit pꝛo oibus.igꝛ notatum eſt veꝝ.tenet
ꝯña cũ maioꝛi.⁊ minoꝛ ꝓbatur:qꝛ ly hõ ſuppo
nit pꝛo his ad que põt diſiunctiue deſcẽdi. Sꝫ
ad omnes põt diſiunctiue deſcendi. vt pꝫ. igiꝛ
ꝓ oibus ſupponit:⁊ qđ dcm̃ eſt de illa. dicatur
etiaꝫ de ſubiecto iſtius. Ois hõ albus currit.ſ.
ꝙ ly hõ ſtat pꝛo oibus pᷓſentibus. ⁊ non diſtri-
buitur ꝓ oibus pᷓſentibus. Similꝛ etiã dicatur
de iſta.q̊libet aſinus hois currit. ¶ Secundũ
notandũ eſt ꝙ quãdo in ꝓpoſitione ſunt duo
termini cõmunes:quoꝝ vnus eſt limitatio alte
rius.⁊ ambo ſuſcipiunt diſtributioneꝫ ab vno
tertio:neuter illoꝝ abſolute diſtribuiꝛ: ſꝫ vnus
in reſpcũ ad aliũ.⁊ ita ſub neutro illoꝝ dꝫ abſo
lute deſcẽdi Sꝫ in reſpcũ ad aliũ:exẽplũ in ca
ſu nr̃o. Quilꝫ aſinꝰ hois currit.tã ly aſinꝰ. q̃ ly
hois ſtat pꝛo oibus pꝛeſentibus. vt pꝫ ex pᷓmo
notato.⁊ nullus illoꝝ abſolute diſtribuitur: ſꝫ
in reſpectu ad aliuꝫ.qꝛ.ſ. ly aſinus diſtribuitur
pꝛo aſino hois.⁊ ly hois. pꝛo homine habente
aſinum. ¶ Iſtis ſtãtibus dꝛ ad argumentũ ꝙ
ſub ly hois debet deſcendi copulatiue ad oia il
la ꝓ q̊bus diſtribuitur ſic.q̊libet aſinus homis
currit.⁊ iſti ſunt oẽs hoies habentes aſinũ. igi
tur q̊libet aſinus iſtius homis currit. ⁊ q̊libet
aſinus ⁊c. ¶ Ad 3^m rñdetur ꝙ ly hoie.ſtat cõ-
fuſe tm̃ mobiliter. Nec hoc eſt ꝯtra regulaꝫ:qꝛ
regula itelligitur nullo alio ſigno exiſtente in
ꝓpoſitione:qđ nõ eſt hic.vnde in iſta ſunt tria
ſigna.duo vltima ſe ipediunt ⁊ tertiuꝫ.ſ.ly ois.
a parte ſubiecti ꝯfundit cõfuſe tm̃ mobilꝛ: qꝛ ẽ
terminus mediate ſequẽs. ⁊ ſi q̃riꝛ de deſcenſu
dĩ ꝙ non debet deſcendi in ꝓpꝛia foꝛma: ſed ꝑ
vnam de inconſueto modo loquẽdi ſic. ois hõ
differt ab omni hoie.⁊ iſti ſunt oẽs hoies. igiꝛ
ois hõ ab iſto.vel iſto. vel iſto homine differt.
¶ Ad q̃rtuꝫ dꝛ ꝙ in iſta. nullus hõ differt ab
hoie.ly hoie ſtat confuſe tm̃ mobiliter. ⁊ cũ dꝛ
eſt ꝯtra regulã.dꝛ ꝙ non:qꝛ regula itelligit ꝙ
quãdo ſunt duo ſigna:quoꝝ vnũ eſt negatiuuꝫ
⁊ aliud affirmatiuũ.⁊ cadunt imediate. tũc fa-
ciunt ſtare determiate. Mõ non eſt ſic in ꝓpo-
ſito:qꝛ mediat terminus diſtributus iter ly nul
lus.⁊ ly differt.idem dicatur de iſta.nullus hõ
eſt q̊libet hõ.ꝙ ly hõ ſtat ꝯfuſe tm̃. ⁊ equiualet
huic.q̊libet hõ aliq̊s hõ nõ eſt.⁊ debet deſcẽdi
de inconſueto mõ loquendi. ¶ Ad q̊ntum dꝛ
ꝙ ly hõ.in p̃to iſtiꝰ.ois hõ eſt nõ nullus hõ.ſtat
ꝯfuſe tm̃.⁊ ad regulã dĩ ꝙ intelligiꝛ nullo alio
ſigno exiſtente in ꝓpoſitione. Modo hic ſunt
tria ſigna.duo negatiua vltima que ſe ipediũt.
⁊ tertium poſtea qđ dat ꝯfuſionem tm̃. ¶ Ad
vltimum ꝯcediꝛ ꝙ in iſta.non ois hõ non ẽ ani
mal.ly animal ſtat determiate:nec hoc eſt con
tra regulã.quia regula intelligitur ſic. Quod

quādo cadūt duo signa negatiua imediate sic ꝙ inter illa est terminus distributus faciūt stare confuse tm̄. Nō in ꝓposito ly hō. qd mediat nō est terminus distributus. sed stans determinate. ¶ Scda regula. Oia signa negatiua ⁊c. ¶ Circa istā regulā est sciēdū ꝙ est differentia iter signū qd est tm̄ negatiuū. ⁊ signū qd est negatiuū ⁊ vniuersale. verbi gratia. iter ly non. ⁊ ly nullus. Nā ly nō. per se ⁊ essentialiter hꝫ solum vnū officiū. s. destruendi seu negādi: a quo non potest in ꝓpositione absolui. ly aūt nullus. habet plura officia essentialia. s. negandi seu destruendi ⁊ distribuendi. ⁊ a nullo istoꝝ pōt i ꝓpositione absolui. ⁊ hinc est ꝙ non ꝯueniēter dicimus. nullus ego currit. aut curro. sed bene dicimus. non ego curro. ⁊ de omnibꝫ istis loq̄tur magister in regula. Sꝫ est sciēdum ꝙ signis negatiuis vniuersalibus iest duplex vis distributiua. vna inest eis sup termino imediate sequēte ⁊ istā nūq̄ ꝑdunt nisi reddat ꝓpositio incōgrua. vt dicēdo. nullus ego currit. Alia iest eis sup tertio mediate sequēte. ⁊ istā in tribꝫ casibꝫ perdunt. primo quādo terminꝫ mediate seq̄ns eēt discretus. vt dicēdo nullus hō ē brunellus. Scdo quādo esset relatiuum. vt in secūda parte istius copulatiue. ¶ Aliq̄s hō est. ⁊ nullus homo ē ille. vbi ly ille stat determinate. Tertio quādo terminus mediate sequēs nō esset rectꝫ ab illo termio a quo regit terminꝫ distributiuꝫ seu imediate sequēs. Exēplū. asinꝫ nullius hominis est animal. ly aial. stat determiate ⁊ hoc qꝛ nō regitur ab illo a quo regit ly hois. vbi āt non sint ista impedimēta non perdūt istam secundam vim. exēplū. nullus homo ē asinus. ⁊ breuiter de istis dicat. sicut sup̄ de signo vniuersali affirmatiuo. ¶ Sed cōtra dicta arguit q̄drupliciter. p̄mo probādo ꝙ ly. nullus. nō habet officium negādi sic. nihil habet offm̄ negādi nisi aduerbiū aut negatio. Sed ly nullus nō est hmōi cum sit nomē grāmaticale. igitur ⁊c. ¶ Scdo argr̄ ꝙ officiū distribuendi non ē eēntiale signo vniuersali negatiuo ⁊ arguitur sic. illud a quo terminus potest absolui i ꝓpositione nō est sibi essentiale. sed ab isto officio distribuendi absoluitur ly nullus. congrue in ꝓpōne vt in ista. nō nullus hō currit. igitur ⁊c. ¶ Tertio videtur ꝙ officiū distribuendi conueniat negationi essentialiter. ¶ Quarto arguitur ꝯtra regulam magistri sic. in ista. nullum aial preter hoiem currit. ly hominem. nō stat distributiue. ⁊ tamē est terminus mediate sequēs signū negatiuum. igitur ⁊c. Forte dicitur. ꝙ ly nullū impeditur ab illa nota preter. ꝯtra nullū signū cōfundens ꝯfuse tm̄ impedit distributionē. sꝫ ly preter est hmōi. igitur nō ipedit signū distributiuum. ¶ Ad p̄mū rn̄. ꝙ ly nullus. in veritate i voce est terminus pregnās subordinatus duabus partibꝫ orationis sincathegorematicis. qd pꝫ ex eo ꝙ hꝫ duo officia essentialia nō potentia ꝯpeter vni pti orōnis. ⁊ subordinat huic cōplexo nō aliq̄s seu nō vnꝫ. Et ad arm̄ dicitur negādo illā maiorē. Nihil negat nisi sit aduerbiū aut icludens illud sicut est de ly nullus. ¶ Ad scdm̄ pꝫ solutio ex dictis in alia regula. qꝛ dicit ꝙ ly hō. stat ꝯfuse distributiue ⁊ determinate. ¶ Ad 3m dicit ꝙ non est veꝝ. imo negatio absoluitur avi distributiua. vt pꝫ in ista. nō [illegible]. currit. si tamē qn̄q; distribuit hoc non est [illegible]cēntiale. ¶ Ad quartum dicitur. ꝙ ly hoiem. stat nō distributiue. ⁊ dicitur ꝙ nō est ꝯtra regulā. qꝛ termius ille mediate sequēs nō regitur ab eodem a quo regitur termius distributiuꝫ. vt pꝫ. qꝛ ly aial regitur a verbo. ⁊ ly hoiē. a ly preter ꝑtum. ¶ Tertia regula. Gradus cōpatiuꝫ ⁊c. ¶ Circa istam regulam nota ꝙ ipsa idiget bona limitatione de qua dicetur in capitulo ꝓpo de ꝓbationibus terminoꝝ. Nunc āt solum dicatur de ly idigeo de quo dico ꝙ dupliciter accipitur. s. ꝓprie ⁊ iproprie Si iproprie tūc conuertitur. cum ly careo. ⁊ non regit gerundium ⁊ ꝯfundit distributiue mobiliter. vt indigeo pecunia. i. careo pecunia. ¶ Quid autē velit dicere ista. ego careo pecunia. dicunt q̄dā ꝙ ipa ꝯuertitur cum hac. ego non habeo pecuniā. sed hoc est falsum. qd ꝓbat qꝛ eo dato seq̄tur ꝙ ista ꝯsequentia esset bona. Adā nō habet pecuniā. igitur Adam caret pecunia. que tn̄ non valet. vt pꝫ. p̄mo qꝛ ex negatiua nō seq̄tur affirmatiua. Secūdo qꝛ antecedēs ē veꝝ. vt pꝫ. ⁊ ꝯseq̄ns flꝫ: qd ꝓbat. qꝛ seq̄tur. Adā caret pecunia. igr̄ Adā ē carēs pecūia. ⁊ vltra. Adā ē carēs pecunia. igr̄ Adā ē nō hn̄s pecuniā. ⁊ vltra. igr̄ adā est. ꝯsequētie oēs sunt bone. ⁊ ꝯsequens vltimū est falsum. igitur ⁊ ans̄. Ideo dicas ꝙ ista. ego careo pecunia ꝯuertitur cum ista affirmatiua. ego sum non hn̄s pecuniam. Si vero ly idigeo sumatur proprie tunc ꝯfundit ꝯfuse tm̄ imobiliter ⁊ semper habet gerundium explicite vel implicite. Ratio autē quare sic ꝯfundit est. qꝛ ly indigeo. in suis exponentibus includit notam conditionis. vnde ista propositio. ego indigeo oculo ad videndum exponitur per tres sic. ego sum: ⁊ sum aptus natus ad videndum. ⁊ si debeo videre oportet me habere oculū. vbi ly oꝫ determinat totam conditionalem ⁊ non cōsequens. Vel sic. Ego sum ⁊ sum aptus natꝫ ad videndum. ⁊ si video habeo oculū igitur ego indigeo oculo ad videndum. Ex quo sequit ꝙ ista de virtute sermonis est falsa. Ego indigeo pecunia ad edificandum. qꝛ tertia exponēs est falsa. s. si ego edifico oportet me habere pecuniam: sed bene est vera ad modū loquendi vul

garium. ⁊ quia concedunt huiusmodi ꝯditiōa
les ipossibiles. Similiter ista est falsa. ego in-
digeo pecunia ad emendū vestē: quia possum
emere vestē dando frumentum. Similiter ista
est falsa. lapis indiget aure ad audiendum: qꝛ
secunda exponēs est falsa. s. lapis est aptus na-
tus audire. sed bene ista est vera. Ego indigeo
oculo ad vidēduz. posito ꝙ ego habeaz duos
bonos oculos. vt patet exponendo illā: nec ex
ipsa sequitur ꝙ ego non habeam oculum. quia
indig[illegible]mus tā his que habemus ꝙ̄ his que nō
haben[illegible]us. vt patet ex cōmuni modo loquēdi.
¶ Quinta regula. Dictio exceptiua ⁊c. Dicit
magr̄ in ista regula ꝙ casuale. i. casus rectus a
dictione exceptiua stat ꝯfuse tm̄ mobiliter. ⁊ de
alijs nihil dicit. ¶ Tu aūt dicere debes ꝙ sub-
iectum stat ꝯfuse distributiue mobiliter: ⁊ pre
dicatum confuse tm̄ mobiliter: cuius ratio est:
quia predicatū regitur ab eodem verbo a quo
regitur terminꝰ distributus qui est subiectuz. ⁊
ideo debet stare confuse tm̄ mobilr̄ per regulā
ꝑmam. ¶ Sed dices. a quo habet subiectū ex-
ceptiue ꝙ stet imobiliter. ⁊ videtur ꝙ a nullo:
qꝛ non ab illo signo omnis: qꝛ non habꝫ istam
vim. Nec a ly ꝑdicatuz. quia ly ꝑdicatum. non
habet vim suꝑ termino ꝑcedente. rn̄o ꝙ a nul-
lo illoꝝ de per se. ⁊ tāꝙ̄ a cā totali: sꝫ ab ambo-
bus simul. ⁊ cū dr̄ ꝙ ly ꝑdicatuz. non hꝫ vim su
per termino precedente. dr̄ ꝙ veruz est se solo.
Sed cū alio habent: vt in ꝓposito cum ly oīs.
¶ Sexta regl'a. Dictio reduplicatiua ⁊c. Cir-
ca dicta magr̄i in hac regula dubitat̄. ⁊ primo
an casuale in ista. sor. inquantum homo est ani
mal. stet confuse tm̄ mobiliter. vt dicit magr̄. ⁊
arguitur ꝙ non. ¶ Primo qꝛ illud casuale vt
ly homo. stat determinate. igit̄ regula falsa. cō
sequentia tenet. ⁊ antecedēs ꝓbatur: qꝛ sub il-
lo licet descendere disiunctiue. vt pꝫ. ¶ Secū-
do sic. si ly homo. staret confuse tm̄ mobiliter.
ista consequentia deberet esse bona. sor. inquā-
tum homo est animal. igitur sor. iquantū sub-
stantia est animal: sed hec consequentia nō va-
let. igitur ly homo. non stat confuse tm̄ mobili
ter. patet consequentia cum minori: qꝛ antece-
dens illius est verum ⁊ consequens falsum. vt
patet exponēdo. ⁊ maior probatur: quia argue
retur ibi ab inferiori ad suum superius confuse
tm̄ mobiliter ⁊ affirmatiue: quem modum ar-
guendi approbat magister in obiectionibꝰ cō-
tra consequentias in cap. 5. ¶ Secundo dubi-
tatur an ly animal. qđ est ibi predicatuz stet cō
fuse tm̄ imobiliter. ⁊ videtur ꝙ non: quia si sta-
ret sic hec consequentia nō deberet esse bona.
sor. iquantum homo est animal. igitur sor. in-
quantum homo est substātia: sed hec est bona.
igitur ly animal. non stat illo modo. consequē
tia tenet cum maiori. ⁊ minor probatur. qꝛ ibi
argueretur ab inferiori ad suum superius con-
fuse tantum imobiliter. quem modum arguen
di magister non approbat. ¶ Ad ista respon-
deo cum supportatione ꝙ tam ly homo. ꝙ̄ ly
animal stat confuse tantum imobiliter. ad qđ
probandum adducuntur tres rōnes. ¶ Qua
rum prima est ista. taliter confunduntur termi
ni a nota reduplicationis qualiter a nota con-
ditionis. quam includit in suis exponentibus.
sed nota conditionis. vt patebit infra in regu-
la propria confundit confuse tantum immobi-
liter. igitur ⁊ nota reduplicationis confundit
confuse tantum imobiliter. ¶ Secunda ratio
adducitur a quibusdam sic. quandocunqꝫ sub
aliquo termino cōmuni non distributo non li-
cet descendere. ille terminus stat confuse tan-
tum imobiliter. sed sub termino communi non
distributo in reduplicatiua non licet descende
re. igitur ⁊c. consequentia tenet cum maiori. ⁊
minor probatur supponendo vnum. s. ꝙ quan
do dicimus ꝙ sub aliquo termino licet descen-
dere ad omnia sua supposita. per supposita in-
telligimus duo. s. supposita cum termino com
muni ⁊ pronomine demonstratiuo singularis
numeri. ⁊ supposita per solum pronomen de-
monstratiuum. verbi gratia. cū dicimus ꝙ sub
ly homo. in ista. homo currit: licet descendere
ad sua supposita disiūctiue. volumus dicere ꝙ
licet sic arguere. homo currit. ⁊ isti sūt omnes
homies. igitur iste homo currit. vel iste homo
currit. vel iste homo currit ⁊c. ⁊ etiam sic. ho-
mo currit. ⁊ isti sunt omnes homines. igitur
hoc currit. vel hoc currit ⁊c. demōstrando sem
per hominem. vbi in primo descensu descendi
mus ad supposita de termino communi cum
pronomine. ⁊ in secundo a supposita de solo
pronomine. Et ita per oppositum cum dicimꝰ
ꝙ sub aliquo termino non licet descendere. vo
lumus dicere ꝙ altero illorum duorum modo
rum non licet descēdere. ⁊ hoc sufficit. ¶ Isto
stante probatur illa minor. ⁊ capio istam. ho-
mo inquantum album est album. Et arguitur
sic. sub ly album quod est casuale non licet de-
scendere disiunctiꝫ. ⁊ est terminus communis
non distributus. igitur ⁊c. consequentia tenet
cum minori. ⁊ maior probatur. quia non sequi
tur. homo inquantum album est album. ⁊ ista
sunt omnia alba. igitur inquantum hoc vel
hoc. vel hoc est album demonstrando rem al-
bam. vbi descenditur per sola pronomina de-
monstratiua. ⁊ ꝙ non sequatur probatur. An-
tecedens est verum. ⁊ consequens falsum. quia
tertia eius exponens est falsa. vt patet. ⁊ ista ra
tione poterunt probari multe regule ifra: quā
tamen pro nunc non approbo. ¶ Tertia ra-

tio est ista. in ista. sor. inquantum omnis homo est omne risibile. ly homo stat imobiliter. ⁊ nõ a ly. omnis. igitur a ly iquantum. ꝯña tenet. cũ minori ⁊ maior ꝓbatur. q͛ non sequitur. sor. in quantũ omnis homo ē omne risibile. ⁊ isti sũt omnes homines. igitur sor. inquãtum iste homo. est omne risibile. q͛ antecedēs in casu isto ꝙ solus sor. sit homo. ē verũ. vt pꝫ. ⁊ consequēs falsum. vt pꝫ exponendo. ¶ Quarta ratio posset eē argumētũ factum supra: qδ ē satis difficile. ⁊ tunc ad rationes oppositas. ad primaꝫ cũ dicitur. ꝙ ly homo. stat determinate negatur. ⁊ cum dicitur ꝙ licet descēdere ⁊c. dicitur ꝙ nõ de forma. Ad aliaꝫ. qua probatur ꝙ predicatũ non stat confuse tantũ imobiliter dicitur negãdo illud ⁊ dicitur ꝙ illa consequentia est bona sed non de forma. q͛ non omnis in qua arguit ab inferiori ad suum superius confuse tantum imobiliter: valꝫ ⁊ hoc voluit regula. ¶ Septia regula. termini concernentes actum mẽtis ⁊c. de ista regula dicetur in capitulo de officialib[9] ⁊ descriptibilib[9]. ¶ Octaua regula. aduerbia numeralia ⁊c. ¶ Circa istam regulam nota ꝙ de intentione. p. M. non solum aduerbia numeralia. sed etiam ly ⁊. tentum diuisiue. i. cum sumitur in cathegorica de extremo copulato q̃ equiualꝫ vni copulatiue. confundit confuse tantum mobiliter. vt hic ⁊ rome est aliquis homo. stat ly homo. confuse tantum mobiliter. ⁊ etiaꝫ casus pluralis numeri hoc idem faciunt. vt homines sunt animal. stat ly animal. confuse tantum immobiliter. ⁊ idem sentit. p. pergulensis de ly ⁊. magister autem noster in secundo dubio argumento. 14. tenet ꝙ ly ⁊. nunquam confundit: qδ bona ratione probat. ideo vult ꝙ dicendo. sor. ⁊ plato sunt homo. ly homo. stet determinate. ⁊ propositio sit falsa. ⁊ ꝙ conuertatur sic. homo est sor. ⁊ plato. que tamen secundum alios erat vera. nec sic habet conuerti. Sed q͛ ratio magistri iudicio meo peteret aliam difficultatem. de qua forte infra dicetur. ideo eaꝫ nõ pono ad presens. ¶ Nona regula. termini modales ⁊c. ¶ Contra istam regulam arguitur ⁊ primo sic. ly verum. ⁊ ly falsum. non confundunt confuse tantum immobiliter. igitur regula falsa. patet consequentia. ⁊ antecedens ꝓbatur. quia quacũq; propositiõe data. de ly verum. aut ly falsum patebit ꝙ sub termio cõmuni existente in ea licebit descēdere. si nõ superueniat aliud impedimentum. vnde bene sequitur. verum est. hominem esse animal. ⁊ isti sunt omnes homines. igitur verum est. istum hominem esse animal. vel verum est istum hominem esse animal ⁊c. ⁊ sic dicitur. de ly falsum. ¶ Secundo arguitur sic. ly impossibile. nunquaꝫ cõfundit confuse tantum immobiliter. igitur regula falsa. patet consequentia. ⁊ antecedens ꝓbatur. quia semper licebit descendere. vt patet adducendo exempla. ¶ Pro solutione argumentorum est sciendũ ꝙ istorum sex terminorum qui appellantur modales quidaꝫ sunt qui sunt vere modales. ⁊ quidam sunt qui sunt tantum apparenter modales. illi qui sunt vere modales secũdum burleum ⁊ plerosq; alios sunt tantum quattuor. s. possibile impossibile necessarium ⁊ contingens. sed secundum Petrum Mã. solum ly necessario. illi vero term[illegible]i qui sunt modales solum apparenter sunt [illegible] duo. verum ⁊ falsuꝫ. ¶ Isto stante posset dici ad argumentum primum respon. dicendo ꝙ regula nõ dixit omnes termini modales: sed dixit termini modales. vt per hoc itelligeres ꝙ illi qui non sunt vere modales. sicut ly verum. ⁊ ly falsum. non confundunt. sed bene illi qui sunt vere modales. ⁊ sic patet solutio primi. ¶ Ad secundum dicitur ꝙ ly impossibile. confundit cõfuse tantũ imobiliter. ⁊ similiter ly possibile. qδ dupliciter probatur. ¶ Et pmo sic. ista. impossibile est album esse nigrum. sub ly album. non licet descēdere disiunctim. igitur regula vera. patet. ⁊ antecedens probatur. quia nõ licet descendere per sola pronomina demonstratiua. vt dicebatur supra in sexta regula sic arguēdo. impossibile est album esse nigrũ. ⁊ ista sunt oia alba. igitur impossibile est hoc vel hoc vel hoc esse nigrum demonstrando album. quia antecedens est verum. ⁊ consequens falsuꝫ. ¶ Secundo probatur ideꝫ sic. in ista. impossibile est omne contradictorium esse verum. ly contradictorium. stat immobiliter ex quo non licet descendere. ⁊ non a ly omne. igitur a ly impossibile. quod fuit probandum. patet consequentia. cuꝫ minori ⁊ maior probatur. s. ꝙ non liceat descēdere. quia non sequitur. impossibile ē. omne contradictorium esse verum. ⁊ ista sunt omnia contradictoria. igitur ipossibile est hoc contradictorium esse verum ⁊ impossibile est hoc contradictorium esse verum. quia antecedens est verum. ⁊ consequens falsum. quia est vna copulatiua cuius multe partes sunt false. puta ille in quibus demonstratur vnum contradictorium contingens aut verum. ¶ Decima regula ⁊c. ¶ In ista regula dicit magister ꝙ incipit ⁊ desinit confundunt confuse tantum immobiliter. sed quomodo hoc sit verum non declarat. Ideo possumus persuadere regulam trib[9] vijs. quaꝝ forte aliq̃ erit sufficiēs. ¶ Prima igitur via est ista. capio istã. tu icipis esse album. ⁊ arguitur sic. sub ly albuꝫ. nõ licet descēdere disiũctim. igitur regula vera. patet ꝯña ⁊ antecedēs probatur. quia sub ly albũ. nõ licet descendere per ꝓnomina demõstratiua sic. tu

incipis eē album.⁊ ista sunt oia que sunt vel in
cipiunt esse alba.igiť tu incipis esse hoc vel hoc
vel hoc demostratis albis.qꝛ añs est verum po
sito ꝙ tu non incipias esse.sed bene incipias eē
albus ⁊ ꝯsequens est falsum.vt patet. ¶ Secū
do probatur regula sic.ista ꝯña nō valꝫ.tu inci
pis videre aliquem hoieꝫ.⁊ isti sunt oēs homi/
nes qui sunt vel incipiunt eē.igř tu incipis vi/
dere istum vel istum vel istum homin. igř re/
gula vera.pꝫ ꝯña.⁊ añs probatur.qꝛ añs ē veꝝ
in casu ⁊ ꝯsequens falsuꝫ.qꝺ probo.⁊ pono ꝙ i
mundo non sint nisi duo hoies.s.tu ⁊ soꝛ.⁊ po/
no ꝙ tu nec videas te nec soꝛ.nec videbis ⁊ cū
hoc pono ꝙ hora futura diuidatur in ꝑtes pro
portionales mioꝛibus terminatis versus istās
presens ⁊ pono ꝙ in qualibet parte proportio/
nali deus creet vnum hoieꝫ.⁊ ꝙ quilibet homo
qui creabitur duret solū per partē in qua crea/
bitur ⁊ videať a te per illaꝫ partē ⁊ simus nūc i
instanti presenti.⁊ pꝫ ꝙ prima pars añtis ē ve/
ra.s.tu incipis videre aliquē hoiem qꝛ i istanti
qꝺ est presens nō vides aliquē hoiem ⁊ imme/
diate post istās qꝺ ē presens videbis aliquē ho
mineꝫ.vt ponit casus. Scꝺa ꝑs silř patet.s.isti
sunt oēs hoies qui sunt vel icipiunt esse demō/
strato te ⁊ soꝛ.qꝺ probatur.qꝛ oēs hoies q̊ sunt
vel incipiūt esse sunt isti.igitur isti sunt omnes
homines qui sunt vel incipiunt esse.patet con
sequentia.⁊ añs probať.exponēdo sic. homies
qui sunt vel incipiunt esse sunt isti.⁊ nulli sunt
hoies qui sunt vel icipiunt eē quin isti sint illi.
igitur ⁊c.pꝫ ꝯña.⁊ añs ē veꝝ.vt pꝫ.igitur ⁊ ꝯse/
quens. ¶ Tertio ꝓbatur regula sic.in ista. tu
incipis videre quēlibet hoiem.ly hoiem.stat i/
mobiliter.sed nō.a ly oēm.igř a ly incipis.igiť
regula vera.ꝯña pꝫ.cū minoꝛi.qꝛ ly oēm.nō hꝫ
vim imobilitandi.⁊ maioꝛ ꝓbať.qꝛ sub ly hoieꝫ
non licet descendere in casu.vt posito ꝙ ꝯtinue
ante fuerint.x.hoies in mundo. quoꝝ noueꝫ vi
deas videris ⁊ videbis.decimus aūt queꝫ nūꝗ
vidisti nunc primo non sit.tūc ista ē vera:tu in/
cipis videre quēlibet hoiem.vt pꝫ.⁊ ꝯsequens
falsum.s.tu incipis videre istum hominem:et
incipis videre istum hominem ⁊c. ¶ Duode/
cima regula.nota ꝯditionis ⁊c. ¶ Circa istam
nota ꝙ.p.M.dicit ꝙ ly si.⁊ ly.igiť distribuunt
mobilř subiectum añtis. ¶ De subiecto aūt cō
sequentis dicit ꝙ stat ꝯfuse tm̄ imobiliter. Ma
gister āt vult.ꝙ ly si.vel igitur.ꝯfundant cōfu/
se tantū imobiliter oēs terminos cōes siue fue/
rint ante notā.siue post.⁊ dicit ꝙ si qñꝗ licet:
descendere erit gratia mãe. Probatur igř re/
gula ꝫm ipsum ⁊ primo sic.in ista.si albū est al/
bum ē.ly albū.stat imobiliter.igitur regula ve
ra.ꝯña pꝫ.⁊ añs ꝓbať.qꝛ sub ly albū.nō licet de
scendere ꝑ ꝓnoia demostratiua sic arguēdo.si
album ē albū ē.⁊ ista sunt oia alba.igitur si h
vel hoc vel hoc ē albū ē.qꝛ añs ē veꝝ.⁊ ꝯsequēs
est vna ꝯditionalis ipossibilis.⁊ ꝑ talē descēsuꝫ
in pronoib⁹ verificabis multas regulas: ⁊ hoc
vbi termin⁹ quo dꝫ descēdi sit ꝯnotatiuus sicut
est ly albū.in ꝓposito.sed hoc nō approbo nisi i
uocalibus ⁊ apparēter tm̄. ¶ Scꝺo ꝓbať regu
la sic i ista.si ois hō currit.oē rōnale currit.stat
ly hō imobilř.vt pꝫ.⁊ nō a ly ois.igiť a ly si.igř
regula vera. ¶ Tertio ꝓbatur regula exēplo
Pauli ꝑgulensis sic.in ista.si hō non ē rōnale
nō ē.stat ly hō.imobilř ⁊ non ꝑt dici a quo nisi
a ly si.qꝛ ly nō.nō hꝫ vim suꝑ termio ꝑcedente.
igitur regula vera.ꝯsequētia pꝫ cū mioꝛi ⁊ ma
ioꝛ ꝓbať.qꝛ nō licet descēdere sic.si hō ñ ē rōna
le nō ē:⁊ isti sunt oēs hoies.igř si iste vel iste vł
iste hō nō ē rōnale nō ē.qꝛ añs ē veꝝ.⁊ ꝯsequēs
est vna ꝯditionalis ipossibilis exquo oppositū
ꝯsequentis stat cum antecedente.

¶ Capitulum de relatiuis.

De suppositiōe ⁊c.

¶ In hoc ca.magř ponit qnꝗ
regulas ꝯ q̄s arguiť ⁊ ꝑmo ꝯtra
ꝑmā.vbi dicit ꝙ relatiuū diuersi
tatis sub e ⁊ relatiuum possessiuū
nō supponūt ꝓ illo ꝓ q̊ supponit añs ꝯ ly hō ⁊
ly alter i ista.vn⁹ hō currit.⁊ alter disputat sup
ponūt ꝓ eodē igř regula falsa.ꝯña pꝫ.⁊ añs ꝓ
bať.qꝛ ly hō supponit ꝓ oib⁹ hoib⁹ pn̄tib⁹. ⁊ ly
alť ꝓ aliq̊ hoie pn̄te.igř supponūt ꝓ eodē.ꝯña
pꝫ cū mioꝛi.⁊ maioꝛ ꝓbať duplř.⁊ ꝑ°sic.ly hō. i
ista.vnus hō currit.supponit respectu vbi ꝺ ꝑ/
senti.⁊ ꝑsonaliter ⁊ nō ē restrictus ab aliq̊.igiť
supponit ꝓ oib⁹ hoib⁹ pn̄tib⁹. ¶ Scꝺo sic.pro
oibus his supponit ly hō.q̄ significanť per sup/
posita ad q̄ licet descendere disiunctiue.sed ad
supposita significantiā oēs hoies ꝑsentes licet
descēdere.igř pro oib⁹ hoibus pn̄tibus suppo
nit ly hō.ꝯña patet cū mioꝛi ⁊ maioꝛ ē euidēs.
¶ Secūdo ꝑncipaliter ař ꝯtra scꝺaꝫ ꝑtē regu
le sic.ly soꝛ.⁊ ly suus in ista.soꝛ.disputat ⁊ suus
asinus currit.supponūt ꝓ eodē.igř regula fal/
sa.ꝯña pꝫ ⁊ añs probatur.qꝛ ly soꝛ.supponit ꝓ
soꝛte.⁊ ly suus ꝓ soꝛte.igř supponūt ꝓ eodē.cō
sequētia pꝫ cū maioꝛi ⁊ mioꝛ ꝓbať.qꝛ illa.suus
asinus currit.suboꝛdinať isti.asin⁹ soꝛtis currit.
vt pꝫ volenti ꝯsiderare. ¶ Et ꝯfirmať.ꝙ ly su⁹
stet ꝓ soꝛte.⁊ nō ꝓ asino.qꝛ in ista.ego sedeo.⁊
meus asinus currit.ly meus stat ꝓ eo ꝓ quo ly
ego.igiť a simili ꝓ eodē stabit ly soꝛ.⁊ ly suus.ꝯña
pꝫ.⁊ añs ꝓbať sic.qñcūꝗ sunt due dictiōes q̄ꝝ
vna ē adiectiua ⁊ alia sua substantiua sic ꝙ vna
descēdit ab alia tunc ille stant pro eodem sicut
pꝫ de ly alb⁹.⁊ ly albedo.sed sic ē de ly ego.⁊ ly
meus igitur ille stant pro eodem.consequētia

patet.cũ minori ⁊ maior est de intentiõe gram
maticoꝝ ⁊ maxime auctoris modorum signifi
candy. ¶ Et confirmatur illud idẽ fortius.q̄r
aut li suus.in illa supponit pro sor.aut pro asi
no sor.si pro sor.habet intẽtũ. si pro asino.igr̃
nõ stabit discrete:qđ est ꝯtra regulã magistri.
ꝙ relatiuũ referens añs discretuꝫ stat discrete.
¶ Tertio ꝑncipaliter arguitur ꝯtra scđam re-
gulã,dicẽtem ꝙ relatiuuꝫ idẽtitatis substantie
non possessiuũ stat ꝓ eo pro quo suũ añs.ꝯtra.
ly qui.i ista.hõ qui currit mouet. nõ supponit.
igitur nõ supponit pro eo pro quo suuꝫ añs.⁊
sic regula falsa.ꝯsequentia pꝫ.⁊ añs probatur:
q̄r si supponeret staret determinate.sed nõ stat
sic.igitur ⁊c.ꝯsequẽtia patet cũ maiori ⁊ mior
probatur.q̄r sub eo non licet descẽdere.vel si li
cet dicatur quomodo. ¶ Quarto arguit ꝯtra
regulã tertiã.vbi dr̃ ꝙ relatiuũ idẽtitatis acci-
dentis supponit pro sili illi pro quo suũ añs.cõ
tra.tale relatiuũ supponit precise ꝓ illo pro q̊
suũ añs.igitur non supponit pro sili.pꝫ ꝯña. q̄r
idẽ nõ sile sibi.⁊ añs probatur. q̄r dicẽdo.sor.ẽ
albus ⁊ talis ẽcignus.ly albus.⁊ ly talis.stant
pro eodẽ.igr̃ ⁊c.ꝯña patet.⁊ añs probatur. q̄r
ly albus stat pro omni albedine pñti.⁊ ly talis
similiter.igitur stãt pro eodẽ.ꝯña pꝫ.⁊ antece-
dens patet supra in argumẽto scđo. ¶ Quito
arguitur ꝯtra quartã regulã sic.rl̃m diuersitat̃
accidẽtis supponit pro eo pro quo suũ añs. igi
tur non pro dissimili igr̃ regula falsa.ꝯña pꝫ.⁊
antecedens probat sic. oẽ rl̃m signãt illud qđ
suũ añcedens ⁊ ex ꝯñti in propositione suppo-
nit pro eo ꝓ quo suũ antecedẽs.sed rl̃m diuer-
sitatis accñtis est rl̃m.igitur significat ⁊ in pro
positione supponet pro eo pro quo suũ antece
dens.Et confirmat regulã esse falsam.nam re-
latiuũ diuersitatis accidentis supponit pro si-
mili.igitur regula falsa.ꝯsequẽtia pꝫ.⁊ añs ꝓ-
batur.q̄r scđm magr̃m stat pro dissimili.sed oẽ
dissimile alicui ẽ illi sile.vt pꝫ a magr̃o i illa cõ
clusione oia inquãtũ ꝯueniũt differũt.igr̃ stabit
tale rl̃ꝫ pro sili. ¶ Ad ꝑmũ dr̃ ꝙ argᵐ ꝯcludit
q̄r in veritate ibi relatiuũ stat pro illo pro q̊ su-
uꝫ añs.⁊ ad regulã dr̃ ꝙ itellexit ꝙ relatiuũ di
uersitatis substãtie qñqꝫ.nõ dico semꝑ.sic se ha
bet ꝙ p̃tum verificat de illo pro aliquo ꝓ quo
non verificat p̃tuꝫ antecedẽtis de antecedẽte.
exẽplũ dicẽdo.vnũ aial ẽ rõale.⁊ aliud irrõna
le.ly irrõnale verificat de ly anial pro asino ⁊
boue.⁊ ly rõnale qđ ẽ p̃tũ antecedẽtis v̾ificatur
de ly aial pro hoie.⁊ ita ꝓ alio licet supponãt
pro eodẽ:⁊ hoc voluit regula.⁊ sic ẽt patet so-
lutio ad ꝯfirmationẽ. ¶ Ad scđm ꝑncipale dr̃
silr̃ ꝙ relatiuũ possessiuũ stat semꝑ ꝓ eo ꝓ quo
suũ añs.tñ q̄r relatiuũ possessiuũ semꝑ equalet
vni obliquo q̇ addit vni recto supponẽti qñqꝫ
pro alio q̄ꝫ suũ añs hinc ẽ ꝙ magister attẽdẽs
ad rectũ casuꝫ dixit ꝙ relatiuũ suppõit ꝓ alio.
exᵐ dicẽdo.sor.est aial.⁊ suus asinꝰ currit.ista
subordiat huic.sor.ẽ aial.⁊ asinꝰ sor.currit. vbi
subiectũ in ista scđa ẽ totũ h.asinꝰ sor.cuius ꝑn
cipalior ꝑs est ly asinꝰ stãs pro diuerso.⁊ ꝓ alio
a supposito añtis.Ex q̄ solutiõe seq̄tur ꝙ falsũ
est ꝙ relatiuũ possessiuũ iportet possessorem ⁊
possessionẽ.sicut cõmuniter dicitur.sed iportat
solum possessorem.vt dicit auctor modo[illegible]ꝫ si-
gnificandi.sed bene est veꝝ ꝙ relatiuũ [illegible]ssessi-
uuꝫ simul cũ vno alio termio a quo nõ [illegible]bsolui
tur in ꝓpõne importat possessorẽ ⁊ possessiõeꝫ.
⁊ hoc voluerũt illi qui dicunt istud. ¶ Ad ter-
tiũ multi dicũt ꝙ relatiuũ non supponit nec ẽt
antecedẽs.sed totũ aggregatum ex relatiuo ⁊
antecedẽte.⁊ sic dꝫ descendi sub toto aggrega
to.quoꝝ ratio ẽ arᵐ factũ.magister ãt hic dicit
oᵐ ⁊ credo ꝙ bene dicat.⁊ sequendo eũ opor-
tet dicere ꝙ non sub quolibet termino stãte de
terminate licet descẽdere disiunctiue sed bene
sub quolibet termino absoluto ⁊ non relatiuo.
Siquis tñ hꝫ hoc pro iconueniẽti ⁊ velit oino
descendere oꝫ ꝙ istas vocales de relatiuo redu
cat ad hypotheticas.⁊ dicat ꝙ iste subordinan
tur hypotheticis ⁊ sunt hypothetice ⁊ deide d̾-
scendat in partibus hypetheticaruꝫ.sed hoc li-
cet forte sit verum.non tamen est secũdum cõ-
munes regulas. ¶ Ad quartum dicitur ꝙ in
veritate relatiuum idẽtitatis accidentis suppo
nit pro eodem cum suo antecedẽte,vt argumẽ
tum probat.sed magister intellexit ꝙ non veri
ficatur pro eodem sed pro simili.exᵐ.sor.est al
bus ⁊ cignus est talis.ly albus.verificatur tãq̄ꝫ
pars partim de sor.pro albedine sor.⁊ ly talis.
de cigno pro albedie cigni que sunt similes.vel
dicatur ꝙ magister itellexit ꝙ illud cui. addit
ly albus tãquã adiectiuum stat pro simili illi
pro quo supponit illud cui additur ly talis.q̄r
vnum pro cigno ⁊ aliud pro sorte.vt pꝫ. ¶ Ad
quintum probabiliter dicitur negando illã cõ
sequentiam.s.relatiuum diuersitatis accidentis
significat illud qđ suum antecedens.igitur i ꝓ-
positione supponit pro eo pro quo suum ante-
cedens.q̄r arguitur a superiori ad suuꝫ inferiꝰ
sine distributione.⁊ adducitur instantia.q̄r nõ
sequitur.ly homo.i ista.homo est animal.signi
ficat omnia ly homo.⁊ significat etiam homi-
nes futuros.igitur supponit pro illis dictioni-
bus homo.aut pro hominibus futuris.non ẽt
sequitur.ly albũ.i ista.albũ currit.significat al
bedinẽ.igr̃ supponit ꝓ albedie.⁊ hoc s̃m cõia
dicta.Ego tñ credo ꝙ ly albũ supponat ꝓ albe
dine ⁊ ꝓ re alba ⁊ ꝙ ista albũ currit.subordina
tur isti. Res hñs albedinẽ currit. Loquẽdo d̾
albedie sufficiẽte denoiare.Et ad ꝯfirmationẽ

dicitur ꝙ ꝯcludit ꝙ si relatiuū supponit ꝓ silī etiā supponit ꝓ dissimili. Sꝫ qꝛ ꝑ tales ꝓpositiones mediāte relatiuo apphēdimꝰ potiꝰ silitudinē ꝙ̄ dissimilitudinē. hinc est ꝙ magr̄ potius dixit ꝙ suppōit ꝓ silī ꝙ̄ ꝓ dissimili. ¶ Sꝫ hic sunt petitiōes. An illud relatiuū qui. sit terminus cōis. rn̄o. ꝙ qꝛ relatiuum est terminꝰ dependens ipm̄ erit terminꝰ cōis: aut discretꝰ ꝭm ꝙ suū antecedēs erit terminus cōis aut discretus. sed tu dices. sint due ꝓpōnes sic scripte. Sortes hō qui currit mouetur. Et q̄ro ꝺ ly. q̄. rn̄o. ꝙ ly q̄. in casu isto est eq̄uocū. vt pꝫ. ¶ Secunda petitio. q̄uo est ꝙ relatiuū cū sit pronomen certā significet ꝑsonā. s. rē. vt dicunt grammatici. Rn̄o. ꝙ pronomen diuiditur in demonstratiuū ⁊ relatiuum. sicut nomē in adiectiuū ⁊ substātiuū ⁊ q̊dlibet istoꝝ significat certā rē. Nā si sit demōstratiuū significat rē ꝑ modum p̄ntis. ⁊ ideo certā. Si relatiuū silr̄. qꝛ illā de q̄ facta est p̄ma noticia ꝑ suū an̄s. ⁊ iō dicūt grāmatici ꝙ demōstratiuū facit p̄mā noticiā ꝺ re. ⁊ relatiuū secūdā. ⁊ ideo ē an̄ late rei repn̄tatiuū. Uel dicatur aliter. s. ꝙ ideo relatiuū significat certā rem. qꝛ secūdum grāmaticos est inuentum ad tollēdam vl̄itatē sui an̄tis: ⁊ ad restringendū an̄s. sed hoc nō est scd̄ꝫ logicos. qꝛ logici addūt relatiuū termino discreto. vt dicēdo. soꝛ. q̄ currit mouet̄. qꝺ frustra facerēt. si relatiuū eēt inuētū ad tollēdā vl̄itatē an̄tis. qꝛ nulla est vl̄itas in an̄te exquo est terminꝰ discretꝰ. ¶ Tertia petitio. an ista sit vera. chymera que currit non mouetur. Rn̄o. scd̄m magr̄m. argumento. 22. secundi dubij. ⁊ secundum Petrum Mā. ⁊ multos alios logicos ꝙ illa est vera. qꝛ sua contradictoria est falsa. s. oīs chymera que currit mouetur. pro quo est aduertendum secūdum magistrū. ꝙ qn̄ est vna propositio cathegorica de relatiuo cuius an̄s non est confusum ⁊ est affirmatiua illa semꝑ eq̄ualꝫ vni copulatiue. de eisdem ꝑtibus. Exēplū. ista. Adā q̄ nō ē erit. ꝯuertitur cū ista. Adā nō est ⁊ ipse erit: silr̄ ista. chymera q̄ currit mouet̄. conuertit̄ cū ista. chymera currit. ⁊ ipsa mouet̄. sed qn̄ talis ꝓpositio eēt negatiua tūc illa eq̄ualꝫ vni disiunctiue de ꝑtibus oppositis ꝯtradictorie. aut subcōtrarie sue affirmatiue. Exēplū p̄mi. soꝛ. q̄ est nō erit: ista eq̄ualꝫ huic. soꝛ. nō est vel ipse non erit que est vna disiūctiua facta de ꝑtibus que sunt contradicentes partibus sue affirmatiue. vt pꝫ. exēplū secundi. chymera que currit non mouetur: ista eq̄ualꝫ huic. chymera nō currit. vel ipsa non mouetur. que est vna disiunctiua de ꝑtibꝰ oppositis subcontrarie partibus illius affirmatiue. aut ꝑtibus eius i quā resoluebatur ista affirmatiua scilicet. chymera que currit mouetur ratio āt huiꝰ regule est. qꝛ sicut iste sunt subcontrarie. chymera que currit mouet̄. ⁊ chymera q̄ currit non mouetur. Ita debēt resolui in ꝓpōnes subcontrarias vna per disiūctiuā. s. illa negatiua. ⁊ alia per copulatiuam. s. illa affirmatiua. ¶ Quarta petitio. An ista sit v̄a. Oē animal est substātia ꝙ est rōnale. ⁊ videtur ꝙ nō ꝑ Paulum ꝑgulēsē ⁊ entysbeꝝ ⁊ alios multos logicos. qꝛ apꝺ eos ista significat ꝙ oē aial est substātia. ⁊ ꝙ oē aial est rōnale. qꝛ vt dr̄ i tertio mō sensus ꝯpositi ⁊ diuisi qn̄ relatiuū n̄ vnit̄ termino distributiuo. sꝫ remouet̄ ab eo ⁊ ponit̄ pꝰ v̄bū p̄ncipale illa ꝓpō eq̄ualꝫ copulatiue. ¶ In oᵐ ē mgr̄. argᵒ. 41. p̄mi dubij ⁊. P. M. vbi volūt ꝙ relatiuū i eadē cathegorica cū suo an̄te sꝑ se tenet ex ꝑte ⁊ ex eodē extremo cū suo an̄cedēte. ⁊ ita apꝺ eos idē erit dicere. Oē aial ē substātia qꝺ ē rōnale. ⁊ oē aial qꝺ ē rōnale ē sb̄stātia. Sꝫ scd̄a ꝑ oēs ē māifeste v̄a. igr̄ ⁊ p̄ᵃ. ꝙ an̄t tale relatiuū se teneat sic. ꝓbat Paulus. qꝛ aliter illa ꝓpō assūpta nullo mō posset ꝯuerti. vt pꝫ. qꝛ nūq̄ꝫ posset fieri de subō p̄tum. oporteret. n. sic dicere. suba. qꝺ ē rōnale ē aial. vbi nō erit ꝭmo latinꝰ. ⁊ breuiter de isto ē tenēdū illꝺ qꝺ dicit magr̄ vel soluas rōnē suā vel dicas illā fuisse hypoᶜᵃᵐ.

¶ De suppōne relatiuoꝝ.

Exquo patuit ꝓ quibꝰ relatiua supponunt ⁊c. in isto ca. magr̄ ponit sex regulas. ꝯ quaꝝ aliq̄s arguit̄. ⁊ p̄mo ꝯ scd̄aꝫ sic. i ista. oīs hō q̄ ē albꝰ currit. ly qui. nō supponit. sicut suuꝫ an̄s. ⁊ tamē est in eadē cathegorica. igr̄ regula falsa. ꝯn̄a tenet cū minori ⁊ maioꝛ ꝓbat̄. qꝛ nec relatiuū. nec an̄s supponit. cū sub nullo eoꝝ liceat aliq̊ mō descēdere de ꝑ se. vt pꝫ. Scd̄o ar̄ ꝯ eādē sic. In ista. soꝛ. nō eq̄tat equuꝫ suū. ly soꝛ. stat discrete. ⁊ ly suum distributiue. igr̄ regula falsa. ꝯn̄a patet. cū maiori ⁊ minoꝛ ꝓbat̄ sic. Qn̄cūq̄ꝫ sunt due dictiōes q̄rū vna ē substātiuum ⁊ alia adiectiuū eiusdem. tūc si vna stat distributiue alia silr̄ stat distributiue. Sꝫ ly suū ē adiectiuū de ly equū. ⁊ ly equū stat. distributiue. vt pꝫ. igr̄ ⁊ ly suū. qꝺ fuit ꝓbādū. ¶ Tertio ar̄ ꝯ q̄rtā regulā sic. in ista. antichristꝰ ē. vel ipse erit. ly ipse nō replicat ꝯpositionē sui an̄tis. ⁊ tn̄ ē i diuersa cathegorica. seu hypothetice relatū. qꝺ idē ē. igr̄ regula falsa. ꝯn̄a tenet cū mioꝛi ⁊ maioꝛ ꝓbat̄: qꝛ da tu oᵐ. s. ꝙ replicet illā. ⁊ seq̄t̄ ꝙ ista ē falsa q̄ cōit̄ ꝯcedit̄. ⁊ ꝙ seq̄t̄. ꝓbo qꝛ ista significaret quātū hec disiūctiua. s. antixp̄s ē. vel ipse antixp̄s q̄ ē erit. Cuiꝰ q̄libꝫ ps ē māifeste falsa. igr̄ ipa eēt falsa. ¶ Quarto ar̄ ꝯ q̄ntā regulaꝫ sic. relatiua accn̄tiū nō supponūt. igr̄ regula falsa. ꝯsequētia pꝫ. ⁊ an̄s ꝓbat̄ sic. Nullū adiectiuū suppōit. sꝫ talia relatiua sīt adiectiua. igr̄ n̄ supponūt. ꝯn̄a pꝫ. cū mioꝛi ⁊ maioꝛ ꝓbat̄. qꝛ nō

vꝫ q̃uo ſub eis liceat deſcẽdere. ¶ Quito argꝫ contra ſextam regulam ſic. relatiuum referens antecedẽs ſtans materialiter non ſupponit ꝓ ſeipſo relatiuo aut ſibi ſimili. igꝛ non ſupponit materialꝛ. ꝯſequentia pꝫ. ⁊ añs ꝓbatur. Nam dicendo. hõ eſt nomen. ⁊ illud eſt ſpecies. ſup-ponit ly illud. pro eo ꝓ quo ſuum añs. ⁊ ita ſup ponit ꝓ illo termino hõ. ¶ Ad iſta rñº. ad ꝑ-mũ dicꝛ ꝙ difficile eſt rñdere niſi teneamus il las eſſe hipotheticas. qꝺ ſi volumus reſpon. vt ſupra in alio cap. ¶ Ad ſcꝺꝫ negatur ꝙ ly ſuũ. ſtat diſtributiue. ⁊ ad ꝓbationem negatur illa maioꝛ. ſ. qñcunqꝫ ſunt due dictiones ⁊c. ⁊ ratio eſt: qꝛ quãdoqꝫ ſubſtantiuuꝫ eſt terminꝰ cõis. ⁊ adiectiuũ eſt terminus diſcretus. ſic eſt in ꝓpo ſito de ly equũ. qꝺ eſt cõe: ⁊ de ly ſuũ. qꝺ eſt diſ-cretum. ¶ Ad tertiuꝫ dꝛ ꝙ non ſemꝑ relatiuũ hipothetice relatum ad añs ſtans diſcrete re-plicat totã ꝯpoſitionẽ añtis vt ꝓbat argᵐ. Un de iſta cõiter ꝓceditur. Antixp̃s eſt ens. vꝛ ipſe erit. ſilꝛ iſta. antixp̃s eſt ens. vel ipſe nõ eſt ens: que tamẽ ſꝫm regulã eſſent falſe. Ideo dicaꝛ ꝙ illa regula intelligitur de relatiuo exiſtente in hipothetica copulatiua ⁊ nõ diſiunctiua: qꝛ in diſiunctiua vt argumentum ꝓbat relatiuũ ſolũ replicat añs. ¶ Ad q̃rtum negatur ꝙ adiecti-ua non ſupponãt. vnde in iſta. oĩs hõ eſt albꝰ. ly albus ſtat ꝯfuſe tñ mobilꝛ. ⁊ ratio ẽ: qꝛ iſta. oĩs hõ eſt albus. ſubordinaꝛ iſti. oĩs hõ eſt ha-bens albedinẽ. vbi ſub ly albedinẽ. licet deſcen di diſiũctim. vt pꝫ. ⁊ loquoꝛ de albedine ſic ha-bita ꝙ ſufficiat denoĩare rem albã. ¶ Ad vlti-mum dꝛ ꝙ magiſter non voluit ꝙ relatiuũ ſta-ret materialꝛ dum refert añs ſtans materialꝛ: ſed intellexit ꝙ ſtabat ꝓ ſignificato materiali ſui antecedentis. ¶ Sed hic occurrit bonũ du bium. ſ. An ꝓpõnes de relatiuo ſint hipotheti ce. ⁊ arguiꝛ ꝙ non ſic. Oĩs hipothetica hꝫ plu res cathegoricas ꝯiunctas per notã ꝯiunctio-nis vel vni tali ſubordinaꝛ: ſed iſte de relatiuo non ſunt huiuſmodi. igꝛ non ſunt hipothetice. ¶ Huic argumẽto põt duplꝛ rñderi. ꝑmo ne-gando maioꝛẽ ſꝫm itentionẽ Occã: ⁊ multoꝝ: qꝛ ſꝫm eos locales ⁊ tẽpoꝛales ſunt hipotheti-ce. ⁊ tñ in eis non ꝯiungũtur plures cathegori ce per notã ꝯiunctionis. ſed per aduerbiũ. vt ſi dicaꝫ. Tu moueris qñ curris. ⁊ tu es vbi plato non eſt. ſecundo poſſet negari minoꝛ. ideo ꝓ-batur vtraqꝫ. ⁊ ꝑmo maioꝛ ſic. qꝛ dato oppoſi-to ſeq̃tur ꝙ aduerbiũ eſt vere cõiunctio: qꝺ eſt falſum ⁊ ꝯtra logicos ⁊ grãmaticos. ⁊ ꝯña ꝓ-batur ſic. Oẽ illud qꝺ coniungit duas ſubas: ſeu duo ſuba reſpectu duoꝝ actuum ſeu v̾boꝝ eſt v̾e ꝯiunctio: ſed aduerbiũ eſt huiuſmodi. igi tur eſſet v̾a ꝯiũctio. ꝯña pꝫ cũ minoꝛi per illos. ⁊ maioꝛ eſt grãmaticoꝝ. ⁊ apparebit vera con ſideranti: nam nõ eſt rõnabile ꝙ aliud a coniũ ctione ꝯiungat illo modo. Scꝺo ꝓbaꝛ illa mi noꝛ: nam da tu oppoᵐ. ſ. ꝙ iſte ſubordinenꝛ vni habẽti plures ⁊c. ⁊ capio iſtam vocalẽ. ſoꝛ. qui currit moueꝛ. ⁊ arguitur ſic. nihil qꝺ eſt in iſta vocali: nec etiã tota hec vocalis ſubordinatur ꝯiunctioni. igitur hec vocalis non ſubordinaꝛ vni in qua ꝯiungãtur plures cathegoꝛice. ꝯña pꝫ. ⁊ añs ꝓbaꝛ: qꝛ ſi in iſta vocali eſſet alíq̃d qꝺ ſubordinaretur ꝯiunctioni: maxĩe eſſet ly q̃. eo ꝙ eſſet reſolubile i ⁊. ⁊ ille illa illud. ſꝫ [illegible]c non eſt. igiꝛ nihil eſt hic qꝺ ſubordineꝛ ꝯiunctioni. ꝯña pꝫ cuꝫ maioꝛi. ⁊ minoꝛ ꝓbaꝛ. qꝛ dato oppo ſito ſeq̃tur ꝙ ly qui. non eſſet ꝓnomẽ: qꝛ per te. ſubordinaꝛ ꝓnomini ⁊ ꝯiunctioni ſimul: qꝺ tñ reputaꝛ falſum: qꝛ oẽs dicunt oppᵐ. ¶ Scꝺo argꝛ ſic. nulla ꝓpoſitio locabilis in ſillogiſmo eſt hipothetica: ſed iſta. oĩs hõ q̃ currit moueꝛ. eſt locabilis in ſillᵒ. igꝛ non eſt hipothetica: ſꝫ hec ratio non erit multũ efficax. ¶ In oppoᵐ argꝛ ſic. iſta. ſoꝛ. eſt anĩal: qꝺ eſt rõnale. ſubordi natur vni in qua cõiungũtur plures cathegori ce per notã ꝯiunctiõis. igiꝛ ipſa. ⁊ a pari q̃libet alia eſt hipothetica. ꝯña pꝫ per deſcriptionem hipothetice. ⁊ añs ꝓbaꝛ: qꝛ illa ſubordinaꝛ vni in qua ſunt duo noĩa ⁊ duo actus cõpoſitiui: ⁊ ita erũt ibi due ꝯpõnes: ⁊ ita due ꝓpoſitiones. ¶ Et cõfirmaꝛ. qꝛ ſi in illa cui ſubordinaꝛ ſint duo v̾ba. cũ omne verbũ in ꝓpõne vniat extre ma. ibi erũt duo ſubiecta ⁊ duo p̃ta. ⁊ ſic due ca thegoꝛice. ¶ Huic argumẽto põt duplꝛ rñde ri. ꝑmo dicẽdo ꝙ vnũ illoꝝ verboꝝ nõ eſt ꝑnci pale. ⁊ ſolũ v̾ba ꝑncipalia ſunt q̃ vniunt extre-ma. ⁊ ita nõ ſeq̃tur ꝙ ibi ſint due cathegoꝛice: ſꝫ iſta eſt fuga. ¶ Scꝺo. vel qꝺlibet v̾bũ ẽ vni-tiuũ extremoꝝ. vel nullũ. ⁊ breuiter. ſiq̃s ꝯſide rabit recte videbit iſtã rñſionẽ eẽ falſaꝫ. ¶ Se cundo poſſet rñderi concedẽdo ꝙ illa vocalis ſubordinaꝛ vni in q̃ ſunt due cathegoꝛice: ſꝫ ne gaꝛ ꝙ ſubordineꝛ hipothetice: qꝛ illa nõ ſubor dinaꝛ vni habẽti notã ꝯiunctiõis. ¶ Contra. quãdocũqꝫ aliqꝺ vocale ſubordinaꝛ pluribꝰ ꝓ-põnibꝰ mẽtalibus ſine nota. illud tale ꝓpoſitũ nõ eſt ꝯcedẽdũ: aut negãdũ: aut dubitandũ. ſi-cut ſi ꝓponereꝛ tibi hoc. ſoꝛ. currit. pla. currit. ſine nota: ſꝫ ſic eſt ꝙ iſta. ſoꝛ. ẽ aĩal qꝺ eſt rõna-le. eſt vnũ vocale ꝯcedẽdũ. ⁊ ſubordinaꝛ pluri-bus cathegoꝛicis. igꝛ pluribꝰ cathegoꝛicis cuꝫ nota. ¶ Ad hoc foꝛte rñ. negãdo iſtã maioꝛẽ. ⁊ dꝛ ꝙ iſta nõ tenet i relatiuis. vñ foꝛte dꝛ ꝙ nõ ẽ icõueniẽs ꝙ aliqꝺ ꝯplexũ vocale de relatiuo ſubordieꝛ plibꝰ cathegoꝛicis ſine nota. ⁊ tñ ſit ꝯcedẽdũ. ⁊ hoc ẽ iõ qꝛ relatiua hñt depẽdẽtiaꝫ ad añs. ⁊ ſic ſtabũt ꝯgrue ſine nota. ¶ Ꝯ. ꝑº du plꝛ: qꝛ a pari ſeq̃ꝛ ꝙ iſta eẽt ꝯcedẽda. ſoꝛ. currit. ille moueꝛ. ⁊ eſſet vna oratio ꝑfecta. tenet ꝯña

ex dictis. qꝛ illud relatiuum hȝ respectū ad antecedēs ⁊ ita poterit stare sine nota. ¶ Secundo data ista responsione seq̄tur ꝙ aliqđ vocale esset oratio perfecta. ⁊ illud cui subordinatur ē oratio imperfecta. qđ est impossibile. probatur ꝯsequentia. quia istud vocale. sor. ē animal qđ est rōnale est oratio perfecta. vt pȝ. ⁊ illud cui subordinat̄ nō est oratio ꝑfecta. qđ probo. qꝛ illud cui subordinat̄ est due cathegorice: sine nota ⁊ absq; relatiuo ex quo in mēte non sunt relatiua. igitur erunt vnū iperfectum. vt pȝ ex dictis. ¶ Ad istud dubiuȝ difficilis est rñ°. credo tamē ꝙ illi q̄ tenent locales ⁊ tēporales eē hypotheticas habeāt etiā tenere de istis licet nō teneāt. Et ꝙ omne argumentum ꝙ est contra vnū est contra aliud ⁊ credo ꝙ tenendo istā eē necessariam ſm ordinem nature. homo qui est animal ē substantia. iste propositiones de relatiuo sint hypothetice. ⁊ etiam locales ⁊ temporales. siq̄s tamē teneat istam esse contingenteȝ ſm ordineȝ nāe sicut credo ꝙ sequatur ex grāmatica ⁊ nō male ipse habebit tenere illas cathegoricas ⁊ hoc apparebit bene consideranti diffōnem propositionis ⁊ ad quid inuentuȝ sit pronomen. dimittatur tamē dubium insolutuȝ qđ pro vtraq; parte habet vnam rationem que consideranti continue videbitur efficacior.

¶ Capitulum de ampliationibus.

S Uppositis his que clare dicūtur a magistro est ꝯsiderandū ꝙ ē differētia inter terminū distractiuū ⁊ ampliatiuum. Nam termin⁹ distractiuus ē ille qui positus i propositiōe nō permittit terminū a parte subiecti stare ſm significationē verbi. sed tollit sibi hoc ⁊ dat aliud. exēplū. dicimus ꝙ ly mortuus. ē distractiuū. Nam dicēdo ꝙ hō est mortuus nō ē sensus ꝙ ille qui est. vel fuit hō est mortuus nec etiam est sensus ꝙ hō qui ē. est mortuus. sed ꝙ homo qui fuit ⁊ nō ē. est mortuus. Et breuiter quādo vna ꝓpositio de tertio adiacēte de subiecto ꝓnomine demōstratiuo vera ⁊ affirmatiua de presenti non cōpatitur secū illam de secūdo adiacente de pronomine etiaȝ demonstratiuo per qđ demonstratur idem sed formaliter cum illa implicat contradictionem. tunc ille terminus est. distractiu⁹. vnde qꝛ ista. hoc ē mortuū. demonstrando adaȝ non compatitur secū istā hoc est. demonstrato eodeȝ. dicimus ꝙ ly mortuum e distractiuum. terminus autem ampliatiuus est ille qui positus a parte predicati permittit subiectum stare ſm significationem verbi dando etiam sibi plus. sicut dicēdo. antichristus est futurus. vbi ly antichrist⁹. stat pro eo ꝙ est vel erit. ⁊ huic ꝓpositioni non repugnat formaliter. Illa de secūdo adiacente. sicut erat in termino distractiuo. vnde, iste non repugnant hoc est futurum ⁊ hoc est. vt pȝ de me.

Capitulum de appellationibus.

A Ppellatio ⁊c. ¶ Circa istud diffinitum est primo notandum ꝙ non est credenduȝ ꝙ appellatio sit vna qualitas existens i termino ꝑ quā termin⁹ talis dicat̄ appellans. sed appellatio non est nisi termin⁹ appellans sicut suppositio non est nisi termin⁹ supponens. ⁊ ita etiam de ampliatiōe dicatur. ¶ Secundo notandum ꝙ appellare est idem qđ vocare. ⁊ qꝛ cum aliquis appellat aliqueȝ ꝓ iudice suo in ista appellatione se restringit ad faciendum illud qđ volet iste iudex. Ita a simili quādo terminus restringitur ⁊ supponit ſm ꝙ vult verbum dicimus ꝙ appellat. quādo vero non dicimus ꝙ ampliatur. exēplum. dicēdo homo fuit animal. dicim⁹ ꝙ ly homo. ampliatur. qꝛ non stat ſm ꝙ vult verbum. sed vltra naturam verbi. sed ly animal appellat ⁊ restrigit ad standum sicut vult verbum ex quo stat solum proprietas. ⁊ est sensus propositionis ꝙ homo qui est vel fuit. fuit animal quod fuit seu ꝙ illud qđ est vel fuit hō fuit id qđ fuit aial.

Pellatio téporis ⁊c. ¶ Circa istā appellationem dubitatur an ista ⁊ consimiles sint vere. tu vidisti Papaȝ. posito ꝙ heri. tu vidisti vnum q̄ non erat Papa sed bene ante erat Papa. ⁊ videtur ꝙ sic. qꝛ ista ꝑ regulam videtur significare ꝙ tu vidisti illuȝ qui fuit Papa. qđ est veꝝ. vt ponit casus. Rñ. secūdum Petrum. M. ⁊ hentisberum ⁊ magistrū ⁊ alios logicos. ꝙ illa propositio est falsa. ⁊ dicitur ꝙ talis propositio. tu vidisti Papam. nō solum significat ꝙ tu vidisti illum qui fuit papa. vt dicebatur supra. sed ꝙ tu vidisti illum q̄ fuit Papa ꝓ tpe. ꝓ quo eū vidisti qđ est falsuȝ. vt patet ex casu. silr ⁊ ista. tu videbis albū. ñ significat solū ꝙ tu videbis illud qđ erit albū. sȝ ꝙ tu videbis illud ꝙ erit album pro tpe ꝓ quo videbis ipsum. sic ꝙ ly album. appellat plus ꝙ̄ tp̄s futuꝝ. vt dicit. P. M. ꝓ q̄ ē notāda vna regula q̄ si nō sit ex toto sufficiēs erit tñ multū vtilis ⁊ ē ista ꝙ termin⁹ exñs a ꝑte ꝑdicati i ꝓpositiōe vocali. aut ē i ꝓpōne de v̈bo adiectiuo. aut substātiuo. si ꝑmū sꝑ appellat tali mō supradicto. exm. tu iterfecisti sacerdotē. sensus ē ꝙ tu iterfecisti illū q̄ fuit sacerdos dū iterfecisti ipm. Si v̈o sit de v̈bo substātiuo. aut ē i obliq̄ aut in recto. si in obliquo talis terminus appellat mō supradicto. exm. tu fuisti i domo platōis sensus

eſt ꝙ tu fuiſti in ea que fuit domus platonis ꝓ tempoꝛe ꝓ quo fuiſti ibi. ſimilr̃ tu fuiſti in carcere. ſenſus eſt ꝙ tu fuiſti in loco q̃ fuit carcer ꝓ tempoꝛe ꝓ quo fuiſti ibi. Si vo ſit in recto hoc duplr̃: qꝛ aut eſt aliqđ aduerbiũ tempoꝛis circa verbũ aut nõ. ſi ſit. tũc talis terminus appellat modo dicto exẽpluʒ. ſoꝛ. cras erit hõ. ly homo. ſic appellat ⁊ eſt ſenſus ꝙ ſoꝛ. erit id qđ cras erit homo. Et nõ eſt ſolum ſenſus ꝙ ſoꝛt. cras erit id qđ erit homo. Similr̃ dicẽdo. hoc heri fuit homo. ẽ ſenſus ꝙ hoc heri fuit id qđ fui heri homo. non ꝙ hoc heri fuit id qđ fuit homo abſolute. Si vo ibi nõ ſit aliqđ tale aduerbiũ ibi nõ erit talis appellatio. exẽpluʒ dicendo. ſoꝛt. erit homo. ſenſus eſt ꝙ ſoꝛt. erit id qđ erit homo. ⁊ ſic de alijs.

Appellatio foꝛe.

¶ Circa iſtam appellationẽ eſt notãdũ ꝙ appellatio foꝛme ſeu rõnis nõ eſt niſi in ꝓpõne vbi eſt terminus concernẽs actum mẽtis. ꝓ quo eſt notandũ ꝙ termini ꝯcernẽtes actuʒ mẽtis poſiti in ꝓpõne non habẽt vim niſi ſuper pſona patiẽte recta ab eis. iſta aũt pſona patiẽs aut pcedit aut ſeq̃tur. ſi pꝛecedit ampliat vſqʒ ad imagiabilia nullo modo appellãdo. exẽplũ. ſi dicã. roſaʒ intelligo. ſenſus eſt ꝙ roſam que eſt vel põt eẽ vel itelligi ego intelligo ſiue itelligam ipſam per iſtũ ꝯceptũ roſa ſiue p iſtum ꝯceptũ ſubſtantia. ſi vo ſeq̃tur tunc talis terminus ampliat modo dicto. ⁊ vltra hoc appellat rationẽ ſeu foꝛmã. exẽpluʒ dicẽdo itelligitur roſa. ſenſus eſt ꝙ intelligitur roſa q̃ eſt vel põt eſſe vel põt intelligi. ⁊ ꝙ itelligit per illuʒ ꝯceptum ſeu terminũ roſa. ⁊ ſic ly roſa appellat rationẽ. ¶ Et ſi dr̃. quid eſt iſtud appellare rationem ſeu foꝛmã. reſpõ. ꝙ appellare foꝛmã nil aliud eſt ꝙ̃ per terminum ꝯcernentem actum mẽtis pꝛecedẽteʒ denotari ſignificatũ termini ſequẽtis ꝯcipi per talẽ terminuʒ vel p ſecũ ſinonimũ. exẽplum dicẽdo intelligo chimerã. dicimus ꝙ ly chimerã. appellat foꝛmã: qꝛ per talẽ ꝓpõnem denotat ꝙ tu intelligis ſignificatũ illius termini. chimera per illũ cõceptum chimera. ſilr̃ dicẽdo. ly homo ſignificat hoiem. ſenſus eſt ꝙ ly hõ ſignificat hoiem per illũ conceptũ homo. ⁊ ſic de alijs dicatur.

¶ Sed iuxta ampliationes ⁊ appellationes poſſunt concedi multe ꝓpõnes. pma tu differs a nigro. ⁊ tamẽ tu non potes differre a nigro. pma pars eſt nota ⁊ ſecũda ꝓbat. nã da tu oᵐ. ſ. tu potes differre a nigro. Et cũ ly nigro. ſtet diſtributiue pꝛo eo qđ põt arguitur ſic. Tu potes differre a nigro ⁊ tu potes eſſe nigruʒ. igit tu potes differre a te ipo. ꝯñs eſt falſuʒ. igitur ⁊ antecedẽs. non minoꝛ. igitur maioꝛ. qđ fuit ꝓbandum. ¶ Secunda ꝯcluſio. tu es omnis homo exiſtẽs in iſta domo: ⁊ tamẽ tu non potes eſſe omnis homo exiſtẽs in iſta domo. pꝛima pars ponit in caſu. ⁊ ſecũda ꝓbatur: qꝛ da tu oᵐ. tu potes eẽ omnis homo exiſtẽs in iſta domo. ⁊ arguit hoc eſſe falſum: qꝛ ſequitur tu potes eſſe omnis homo exiſtẽs in iſta domo. ſed ſoꝛ. põt eſſe homo exiſtẽs in iſta domo. igitur tu potes eẽ ſoꝛ. ꝯſequẽs falſuʒ. igit ⁊ antecedẽs. ⁊ nõ ꝓ minoꝛi. igitur ꝓ maioꝛi. ¶ Tertia ꝯcluſio eſt iſta. hec ꝯſequẽtia non valet. album erit non album. igit non albũ erit albuʒ. qꝛ añs eſt verum: ⁊ cõſequẽs falſuʒ. ꝓbatur. ⁊ pono ꝙ vna res alba erit nigra continue poſt hoc. iſto poſito iſta eſt vera albũ erit nõ albũ: qꝛ album continue erit nigꝝ. vt ponit caſus: ⁊ ꝙ ꝯñs ſit falſum. pꝛobatur: qꝛ illud ꝯñs ſignificat ꝙ id qđ non eſt vel erit album erit album. vbi illa negatio cadat ſuper toto diſiũcto: qđ implicat contradictionem: qꝛ ſenſus eſſet ꝙ id qđ nec eſt nec erit album erit albũ. Et ſi dicit ꝙ illa conſequentia valet: qꝛ eſt conuerſio ſimplex dicit ꝙ non eſt econuerſio ſimplex: qꝛ nõ ſeruatur eadẽ appellatio: ſed ſua conuertens erit hec· qđ erit non album eſt vel erit album. ¶ Quarta ꝯcluſio. iſta ꝯſequẽtia nõ valet. nõ rex eſt filius tuus. igit modo rex põt eſſe filius tuus. patʒ vt pꝛecedẽs. ¶ Quinta ꝯcluſio. ꝓpoſitionẽ impoſſibilẽ tu ꝯceſſiſti bene reſpon. ⁊ tamẽ tu non conceſſiſti impoſſibilẽ pꝛopoſitionẽ bene reſpon. ꝓbat poſito ꝙ heri conceſſeris iſtã. homo eſt aſinꝰ. que ſignificabat deũ eſſe: nunc tamẽ ſignificat hominem eſſe aſinũ. tunc pʒ pma pars: qꝛ iſtaʒ conceſſiſti bene reſpon. ⁊ hec eſt vel fuit ꝓpoſitio impoſſibilis. igitur ⁊c. Secunda pars etiã pʒ: qꝛ tu nõ conceſſiſti bene reſponendo ꝓpoſitionem impoſſibilem ꝓ tempoꝛe ꝓ quo conceſſiſti eam. Iteʒ conceditur ꝙ carnes crudas comediſti: ⁊ tamẽ tu non comediſti carnes crudas. Item conceditur ꝙ hec ꝓpoſitio que eſt falſa. ter me negabis. dicta fuit a deo: ⁊ tamẽ deus non dixit iſtã ꝓpoſitionem falſam. pʒ pma pars: qꝛ hec fuit dicta a deo. ⁊ hec eſt vel fuit hec ꝓpoſitio falſa: qꝛ eſt falſa. igitur ⁊c. Secũda pars etiã patet: qꝛ non dixit deus illam ꝓ tempoꝛe ꝓ quo erat falſa. ¶ Sexta ꝯcluſio. pꝛeuiſuʒ a deo poteſt eſſe falſum. Et tamẽ pꝛeuiſuʒ a deo nõ erit falſum. patet ſecũda pars ⁊ pma pꝛobatur ſic. quodlibet iſtoꝝ poteſt eſſe falſum demõſtratis iſtis. Ego diligam Iohãnem. ego non diligã Iohãnem. ſed alterũ iſtoꝝ eſt pꝛeuiſuʒ a deo. igit pꝛeuiſum a deo põt eſſe falſum. ꝯſequẽtia tenet cum maioꝛi. exponẽdo illam. ex quo ego ſum libere volũtatis. ⁊ minoꝛ pꝛobat. Omne

verum est preuisuз a deo. alterum istorum est verum. igitur alterum istorum est preuisum a deo. ꝯsequētia tз cum maiori. ꝛ minor pз: quia ista sunt ꝯtradictoria. ¶ Septima ꝯclusio. id qd est non preuisum a deo pōt esse preuisum a deo. ꝓbatur. quodlibet istoruз potest esse preuisum a deo demonstratis illis ꝯtradictorijs. Sed aliquod istoꝝ est aliquid qđ est non preuisum a deo. igitur aliquid qđ est nō preuisuз a deo pōt esse preuisum a deo. ꝯsequētia tenet cū m[aiori]: qꝛ vnū illoꝝ est falsum. ꝛ maior ꝓbatur. Omne qd pōt esse verū potest esse preuisum a deo. sed quodlibet istoꝝ pōt esse verū. exquo sunt liberi arbitrij. igiꝉ qdlibet illorum pōt esse ꝑuisum a deo: non tamē ꝯcediꝉ ꝙ non ꝑuisum a deo pōt esse preuisum a deo. sicut nō ꝯceditur ꝙ non album erit album.

¶ Ulterius sunt ponende quedā petitiones. ¶ Prima. An ista sit vera. deus dixit falsuз. respon. ꝙ sic. quia ista non plus significat ꝙ̄ ꝙ deus dixit illud qd fuit falsum ꝓ tempore pro quo dixit illud qd est verum. Nam deus dixit duo contradictoria simul. igiꝉ dixit falsuз. ꝯsequētia tenet. ꝛ antecedens ꝓbatur: qꝛ genesis sexto capꝉo dixit istā negatiuā. Non permanebit spiritus meus in homine in eternū. quā nō potuit ꝓferre nisi proferret suaз contradictoriam affirmatiuam que est pars illius negatiue. s. istam permanebit spiritus meus ꝛc. Sed tu dices ego bene video ꝙ dixit falsum. sed volebat ꝙ nos crederemus oppositum illius falsi. Ideo peto vlterius an deus dixerit falsuз: ꝛ id nobis manifestauerit. pro vero volendo ꝙ assentiremus illi falso. quāuis illi ipse nō assentiretur. Respondeꝉ salua veritate ꝙ videꝉ ꝙ sic: qꝛ Jone. capꝉo. 3. Deus dixit istaз cathegoricam ninniuitis. s. hinc ad quadraginta dies Ninniue subuertetur que fuit falsa pro tempore ꝓlationis: ꝛ illi tenuerunt eam ꝓ vera ꝛ eā Jonas de itentōe dei predicauit pro vͦa. Forte dī ꝙ deus bene dixit illam cathegoricā: sed ipse intellexit illā ꝯditionaliter: ꝛ sic nō voluit eos assentiri falso. Istud tamen non soluit: qꝛ bene scimus ꝙ deus intellexit cōditionaliter ꝛ non fuit deceptus. Sed tamē eam illis dixit cathegorice: ꝛ voluit illos itelligere cathegorice ꝛ non conditionaliter. exquo nullū dedit signū ꝙ intellexerit ꝯditōaliter. Unde arguiꝉ sic. ipse dixit illā falsam cathe. ꝛ per nullum signum aut reuelationeз notificauit ninniuitis qđ ipse intellexerit hipothetice. Igiꝉ dixit illud falsum ꝛ voluit ninniuitas illi assentiri ꝓ vͦo: licet ipse illi nō assentireꝉ. ꝛ ꝯfirmatur: qꝛ si tu dicis ꝙ illam quā deus dixit tm̄ cathegorice intellexit ꝯditionaliter. ꝛ voluit non intelligere conditonaliter. Tunc a simili haberē dubitare de omni propositiōe dicta a deo cathegorice an intellexerit illam conditionaliter. ꝛ voluerit nos illaз intelligere conditionaliter: qd non est dicendū. Sed ad ꝑmum illoꝝ forte diceret aliquis qđ deus per signum ostendit ninniuitis ꝙ ipse intellexerit conditionaliter: qꝛ niniue non est subuersa. Et ad confirmationem diciꝉ ꝙ non seq̄tur ꝙ ego haberem dubitare de omni propositiōe cathegorice dicta a deo: qꝛ non apparet oppositū dicti. sicut apparuit ninniuitis. sed istud adhuc nō soluit: quia signo tempus in quo dixit deus illam ninniuitis. ꝛ signo illam in quo dedit signū in oppositum. ꝛ sequiꝉ ꝙ ad minꝰ voluit ninniuitas per tempus mediū credere illud falsum. Iteз stat confirmatio superior. s. ꝙ habeo a simili dubitare de omni propositione dicta cathegorice. An deus voluerit ꝙ intellexerim illam conditionaliter: qꝛ licet nō dederit nobis signum in oppositū: tamē habeo dubitare an in futuruз sit daturus nobis signū in oppositū. Ideo mihi videtur ꝙ ista sit cōcedenda. deus dixit falsum volens nos credere illud ꝓ vero. ¶ Sed contra hoc arguiꝉ forti argumento sic. si deus dixit falsum volens ꝛc. Aut ergo dixit hoc ex ignorantia: quia crederet illud esse veruз: aut ex scientia. Si ꝑmum igitur est ignorans veritatem. Si secunduз igitur est mentitus probo consequentiā: qꝛ omne dicens falsum alicui ꝓ vero. ꝛ credens eius oppositum mentitur illi. sed deus dixit falsum ꝓ vͦo ꝛ oppositum credidit. igitur est mētitus. ¶ Ad istud respon. ꝙ aliqueз mentiri est duobꝰ modis: ꝓprie ꝛ improprie. ille mentitur proprie qui vnum dicit ꝛ aliud sentit volens ꝙ illud qd dicit teneatur pro vͦo. ꝛ hoc facit cum intētione nocendi: aut decipiendi illuз cui mentitur absq; causa ꝛ iniuste. ꝛ hoc dicimus de proditoribus. ille vero mētitur improprie qui vnum dicit ꝛ aliud sentit: sed hoc quacūq; intētione faciat non facit iniuste. sicut cōmuniter faciūt patres dicētes fabulas filijs. vt per illas filij reducātur ad vitam rectaз. Isto stāte dicitur ꝙ oportet vnum istoꝝ concedere. s. vel qđ deus non scit omnia ꝛ decipitur: aut ꝙ potest facere preteritum nō esse preteritum vel ꝙ mentitus est ninniuitis. Quorum ꝑmum non videtur dicendū. secundum etiaз licet non implicet contradictionē: quia est pure negatiuum mihi non videtur verum: quia tunc posset facere Christum nō fuisse crucifixum. Tertium forte videtur ponēduз capiendo mentiri secundo modo ꝛ non ꝑmo. de quo tamen nihil dico assertiue: lз argumentum me ad hoc cogat. Secunda petitio. An posito ꝙ voles sor. esse sacerdotē. ꝛ voles eum percutere sequatur ꝙ tu voles percutere sacer

dotem. Et videbitur ꝙ ſic. quia illa non vide-
tur aliud ſignificare. reſpon. ꝙ ſecundū dicta
⁊ ſecundū magiſtrum argumēto. 38. primi du
bij id nō ſequitur: quia poſito ꝙ voles percu-
tere cras ſoꝛ. ⁊ velis poſt cras ipſum eſſe ſacer
dotem: ⁊ non percutere ipſum eſt antecedens
verum. ⁊ cōſequens falſum: quia conſequens
ſignificat ꝙ nō ſolum tu voles percutere ſoꝛ.
volendo ꝙ ſit ſacerdos. ſed tu voles percute-
re ſoꝛ. volendo ꝙ ſit ſacerdos pꝛo eo tempoꝛe
adequate pꝛo quo voles eū percutere: qđ eſt
falſū. ¶ Tertia petitio. an iſta ſit vera ly ani
mal. ſignificat hominē. reſpondetur ꝙ non: q2
iſta pꝛopoſitio pꝛopter appellationem ratiōis
factā a ly ſignificat. ſuper illo termino homi-
nē. denotat ꝙ ly animal. ſignificat hominem
per illum terminū homo: qđ eſt falſum. Ideo
haberes concedere ꝙ ly animal non ſignificat
hominem: nec ſubſtantiam: nec aſinū: nec ſoꝛ
tem. ſed bene hominem ſubſtantiam aſinum.
⁊ ſoꝛtē ſignificat: nec ſupponit pꝛo ſoꝛ. aut aſi
no aut homine. ſed ꝓ ſoꝛ. aſino ⁊ homine ſup-
ponit. Unde ſolum ly homo. ſignificat homi-
nem: ⁊ ly animal ſignificat animal: ⁊ ly ſoꝛ. ſi-
gnificat ſoꝛ. ⁊ ly omnis homo omnē hominē.
ſi tamē quādoq3 dicimus oᵐ facimus vbi ma
teria non petit difficultatem.

¶ Tractatus conſequentiarum.

Conſequentia ⁊c.

¶ Circa diffinitionem eſt ſcien
dum ꝙ ly conſequentia. poteſt
dupliciter accipi. vno modo foꝛ
maliter. ⁊ ſic nō eſt niſi qđā ope
ratio intellectus ꝑ quā intellectus infert vnā
ꝓpōnem ex alia ſiue bn̄ inferat ſiue male. Uel
vnū ſinonimū cum illa. ⁊ ſic ꝯn̄a in voce nihil
aliud eſt ꝙ̄ ly. ergo vel igitur. in mente. aut eſt
talis opatio. ⁊ ſic ſemp eſt vnū icōplexū ⁊ ter-
minus ſincathegoꝛematicus. Alio mō accipi
tur ꝯn̄a mālıter. ⁊ ſic ꝯn̄a eſt qđā ꝓpō hipothe
tica rōnalis que habet ꝓ ꝯditionali. ⁊ iſto mo
do non eſt vnū ſimplex. ſed complexū. ⁊ ſimi-
liter dicat đ ly illatio. qđ eiſdē modis accipit.
Tunc ad ꝓpoſitū reducēdo dicit ꝙ cū magi
ſter deſcribit ꝯn̄tiam: deſcribit ꝯn̄tiam ſecūdo
modo. ⁊ ſic ly ꝯn̄tia. eſt terminus ſecūde ſigni
ficans veras ꝯn̄tias. ⁊ habet duo ſignificata: ⁊
nō diffinit ꝓ ſe: aut ſibi ſimili. ſed ꝓ ſuis ſigni-
ficatis perſonalibus. Et ſi petit. in quo differt
ꝯn̄tia pmo modo a ꝯn̄a ſecundo modo dicta.
reſpō. ꝙ differt. ſicut pars a toto: q2 ꝯn̄tia pri-
mo modo eſt ſola nota illationis. ſed ſecundo
modo eſt aggregatum ex nota ⁊ an̄te ⁊ ꝯn̄te.
¶ Circa diffinitionē nota ꝙ intelligit ſic. ꝯſe
quētia eſt illatio. i. ꝓpō qđā illatiua ꝯſequen-
tis ex antecedēte. ſ. habēs notam illatiōis per
quā: aut per ſecū ſinonimā infert ab intellectu
vel ſenſu ꝯſequēs ex antecedēte. ſ3 ſecūdo mō
intelligit diffinitio ſic. ꝯſequentia eſt illatio. i.
nota illationis per quā: aut ſecū ſinonimā in-
fert ꝯn̄s ex antecedēte que nota eſt ꝯiūctio ha
bens officium vniēdi ⁊ cōfundendi ꝯfuſe tan-
tum imobiliter. ¶ Sed cōtra iſtam diffinitio-
nem arguitur: quia ſuboꝛdinetur ly a. huic. tu
es. igitur tu es. Tunc ly a. eſt cōſequentia ⁊ ta-
men ſibi non infertur conſequens ⁊c. [illegible]. vt
ſupꝛa pluries eſt reſpōſum. ¶ Prima [illegible]uiſio
ꝯſequētiarum. Circa diuiſionem nota ꝙ con-
ſequentia diuiditur in bonā ⁊ malam diuiſio-
ne logicali vt ſupꝛa. cōſequētia bona dicit ꝙ ē
illa: cuius oppoſitum ꝯſequentis eſt aptum re
pugnare antecedenti. vel eſt illa que ſuboꝛdi-
natur vni tali. mala autem eſt illa in qua oppo
ſitum conſequentis ſtante ſua ſignificatiōe ſtat
cum antecedente. i. non eſt aptum repugnare
antecedenti: neq3 ſuboꝛdinari vni tali. ¶ Se-
cunda diuiſio. circa diffōnes ſecunde diuiſiōis
dicas ſic. cōſequentia bona ⁊ foꝛmalis eſt illa
in qua opᵐ conſequentis foꝛmaliter repugnat
antecedenti. i. eſt aptū cum antecedente facere
copulatiuā implicantē contradictionē. Que
contradictio reſultat merito antecedētis ⁊ op
poſiti conſequētis collectiue. exemplum. dici-
mus ꝙ iſta ē foꝛmalis. Tu es homo. igit tu es
aial. q2 iſta copulatiua facta ex antecedente ⁊
oppoſito ꝯſequētis. ſ. tu es homo. ⁊ tu non es
aial. implicat ꝯtradictionem: que contradictio
reſultat merito vtriuſq3 ꝑtis. ⁊ nō merito vni⁹
tm̄ vt patet: quia nulla illaꝝ de per ſe implicat
Cōſequentia aūt bona ⁊ mālis eſt illa que eſt
bona. ſed opᵐ ꝯn̄tis cum antecedente non in-
fert ꝯdictionē reſultātem merito vtriuſq3. exē
plum. tu es. ⁊ tu nō es. igitur tu ſedes. illa ꝯn̄a
eſt bona ⁊ mālis ⁊ non foꝛmalis. q2 licet ex op
poſito ꝯſequentis cū antecedente ſequatur cō
tradictio. q2 ſequitur te eſſe. ⁊ te non eē. hoc ta
men non eſt merito antecedētis ⁊ oppoſiti cō
ſequentis: ſed merito antecedentis tm̄. ¶ Ter
tia diuiſio conſequentiarū ⁊c. Circa iſtam di-
uiſionem intellige diffinitiones ſic. conſequen
tia bona de foꝛma eſt illa: cuius quilib3 ⁊c. i. eſt
illa que eſt bona ⁊ foꝛmalis: ⁊ quelibet ſibi ſi-
milis in foꝛma etiā eſt bona ⁊ foꝛmalis. ¶ S3
dices. quid eſt foꝛma conſequentis: dicit ꝙ eſt
modus arguendi generalis iam inuentus a lo
gicis: ſm quem fit conſequentia bona ⁊ foꝛma
lis. exemplū. dicimus ꝙ iſta eſt bona. ⁊ de foꝛ
ma. homo eſt. igitur aial ē: quia bona eſt ⁊ foꝛ-
malis. ⁊ quelibet ſimilis illi ſecūdum illū mo
dum arguendi eſt bona ⁊ foꝛmalis. Cōſequen
tia autē bona de mā eſt illa que eſt bona ⁊ foꝛ-

malis: non tamē quelibet sibi similis in forma est bona ⁊ formaľr. exēplū. ista. tm̄ pater est. igť nō tm̄ pater ē: est bona ⁊ formalis. ⁊ nō de forma. Quia illa que est sibi siľis. s. tm̄ deus ē. igť non tm̄ deus est nō ē bona ⁊ formalis: lꝫ sit bona ⁊ mālis. exquo aн̄s est ipossibile. ¶ Sꝫ hic est dubitatio an ista sit de forma. aial est. igitur oē aial est. ⁊ videť ꝙ sic. qꝛ ista est bona. ⁊ quelibet sibi siľis in forma est bona: qꝛ quelibet in qua argueť a particulari ad vľem in scđo adiacente valebit. rn̄ᵒ ꝙ ista iam non est de forma: qꝛ iā non tenet rōne alicuiꝰ forme seu modi arguendi iuenti ⁊ noiati in logica: qꝛ nonduꝫ cōposita talis regula i logica ab idefinita ad suā vľem de secundo adiacente. valet ꝯn̄a: sed ista generalis a particulari vel indefinita ad suam vľem. non valet ꝯn̄a. si tamē illa regula ꝑor eēt iuenta credo ꝙ ista ⁊ multe alie que nō sūt bone de forma essent bone ⁊ de forma.

¶ Capitulum de regulis generalibus.

Formalis cōsequentie ⁊c. ¶ Hic sūt due petitiones. ꝑma an regule generales hic posite a magistro conueniāt tantū ꝯsequentie bone ⁊ formali: an omni ꝯsequentie bone. Rn̄ᵒ ꝙ iste regule hic posite ꝯueniūt omni ꝯsequētie bone: sed. 24. regule posite a strodo non ꝯueniunt oēs omni ꝯsequentie: vt patꝫ de ista regula. si ꝯsequētia est bona. ⁊ aн̄s est pure negatiuū. ꝯsequēs non est pure affirmatiuum: qꝛ ista tm̄ ꝯpetit ꝯsequentie formali: qꝛ huiꝰ materialis. deus non est. igť tu es. aн̄s est pure negatiuū. ⁊ ꝯsequēs pure affirmatiuū. ¶ Secunda petitio. an possit eē ꝙ sor. imaginetur se eē ⁊ se nō esse. Rn̄ᵒ ꝙ sic: qꝛ itelligendo istā copulatiuā. sor. est. ⁊ sor. nō est. quā ipse negat imaginať se esse ⁊ se nō esse: sed bene veꝝ est ꝙ non pōt esse ꝙ assentiať se esse ⁊ se non esse.

¶ Capᵐ ꝑmū de regulis particularibus.

Nunc sequūtur ꝑticulares ⁊c. ¶ In isto capľo magť ponit sex regulas: q̄ruꝫ secunda hꝫ tres partes: vt videre potes in textu. Iste auteꝫ regule sic se hn̄t ꝙ sexta seq̄tur ex ꝑma. quarta ex secūda. q̄nta ex tertia. ꝓbantur hec oīa supposito hoc fundamēto ꝙ terminus cōis nō distributus in vno ꝯdictorioꝝ distribuitur in alio. ⁊ econuerso. isto stante ꝓbatur. ꝑmo ꝙ sexta seq̄tur ex ꝑma. nā si ab iferiori ad suū superiꝰ affirmatiue ⁊ sine cōfusione semꝑ valet ꝯn̄tia. vt dicit ꝑma regula. igť arguēdo a ꝯdictorio consequentis ad ꝯdictorium antecedētis semꝑ valebit ꝯn̄tia. sed arguendo a contradictorio consequentis illius ꝯsequentie ad ꝯdictorium antecedentis arguiť a superiori distributiue affirmatiue ⁊ mobiliter ad suū iferius per suppositum factū. ⁊ sic arguitur scđm sextam regulaꝫ. igitur sexta regula est vera. ⁊ sequitur ex ꝑma. Sed accipe exempluꝫ. si ista consequentia. homo currit. igitur animal currit. que est secūduꝫ ꝑmam regulam valet. igitur etiam ista que est a contradictorio consequentis ad contradictorium antecedētis valebit. s. nulluꝫ animal currit. igitur nullus homo currit. ⁊ hec est secūdū sextam regulaꝫ. igitur sexta regula sequitur ex ꝑma. ¶ Secūdo probať ꝙ quarta sequatur ex secunda. nam si ab inferiori ad suum superius distributiue siue affirmatiue siue negatiue. nō valet ꝯn̄tia. vt dicit 2ᵃ regula. igiť ēt arguēdo a ꝯdictorio ꝯn̄tis ad ꝯtradictoriū antecedētis nō valet ꝯsequētia: sed taliter arguendo arguitur a superiori non distributo ad suū inferius: qđ dicit quarta regula non valere. igitur quarta regula vera. ⁊ sequitur ex secunda. exēpluꝫ. si non valet ista. nullus homo currit. igitur nullum animal currit. vt dicit secunda regula. nō valet etiā dicendo. animal currit. igitur homo currit. vt dicit quarta regula. ⁊ sic quarta seq̄tur ex secunda. ¶ Tertio ꝓbatur ꝙ quinta regula sequitur ex tertia: naꝫ si ab iferiori ad suū superius negatiōe postposita. sic ꝙ termini nō confundantur. non valet consequentia sine medio vt dicit tertia regula. igitur etiam arguendo a ꝯtradictorio ꝯsequentis ad ꝯtradictoriuꝫ antecedētis. non valet ꝯsequētia: sed sic arguēdo arguitur a superiori ad suuꝫ inferius distributiue ⁊ affirmatiue sine medio vt dicit quinta regula. igitur quinta regula sequitur ex tertia. ¶ Sed cōtra aliquas istarum regulaꝝ arguitur. ⁊ ꝑmo ꝯtra ꝑmam sic. ista consequentia nō valet. s. ista mobilia eque cito descēdent. igitur eque cito mouebunť. ⁊ tamen arguiť per ꝑmaꝫ regulam. igiť regula falsa. pꝫ ꝯn̄a cum minori ⁊ maior ꝓbatur: qꝛ descendant duo mobilia de tecto. vnum per lineā rectā: puta per chordam arcus. ⁊ aliud per lineā curuā. puta per ligנuꝫ arcus. ⁊ pono ꝙ sic descēdāt ꝙ eque cito erūt in terra. tunc patet ꝙ ista eque cito descendēt. ⁊ tamen non eque velociter mouebuntur: quia illud qđ mouebitur per arcum velocius mouebitur. exquo maius spacium describet. ¶ Secundo arguitur contra eandem sic. nunq̄ꝫ potest argui ab inferiori ad suuꝫ superius sine cōfusione. igitur regula superflua. patet cōsequētia. ⁊ antecedens probatur. ⁊ da tu oppositū. ⁊ sit ꝙ in ista. hō currit. igitur aial currit. ⁊ ꝓbať ꝙ arguitur confuse tm̄ imobiliter: qꝛ nota rōnis ꝯfundit confuse tm̄ imobiliter terminos ꝑcedentes vt patet supra. igitur ly hō. ⁊ ly anial. stant imobiliter. ⁊ igitur non valet ꝯn̄tia: nec

arguit p regulā qd fuit ꝓbandū. ¶ Tertio arguitur ꝯ secundā ꝛ tertiā regulā simul: q꞉ non valet ꝯña. ista tm̄ substātia nō est aliq̇d. igr̄ tm̄ aliq̇d nō est accidēs ꝛ oīs sub a est accidens: ꝛ tm̄ arguit p regulas. igit ambe regule false. patet ꝯña cū maiori. q꞉ antecedēs illi⁹ ꝯsequētie est ver̄. ꝛ ꝯñs falsum. exquo secūda eius exponens est falsa. vt pꝫ. s. qōlibet nō aliq̇d est accidēs. minor aūt ꝓbatur. q꞉ hic arguit ab iferiori ad suū superius ꝯfuse tm̄ mobilr̄: ꝛ ita arguitur p secundā regulā. arguit etiaꝫ ab inferiori ad suū supius negatiōe postposita cuꝫ debito medio. vt pꝫ. ꝛ sic arguit per tertiā. ¶ Ad ista respon. ad pmū dr̄ ꝙ nō arguit p regulā: q꞉ ly eque velociter. icludit negationē. ꝛ sic argr̄ negatiue. vnde est ac si ego arguerē sic. ista mobilia descēdent ꝛ non descendet vnū velocius alio. igit ista mouebunt ꝛ nō mouebit vnū veloci⁹ alio. vbi pꝫ ꝙ nō arguit p regulā. ¶ Ad secundū dr̄ ꝙ in veritate nunꝙ arguit ab inferiori ꝛc. quin arguat ꝯfuse tm̄ imobilit. ꝛ sic regula de virtute sermonis est vana. tū ipa itelligit sic qd arguēdo ab iferiori affirmatiue sine ꝯfusione. ꝛ hoc in ordine ad cathegoricaꝫ ad suū supius valet ꝯña. ꝛ sic negat ꝙ nō possunt argui p regulaꝫ. ꝛ dr̄ ꝙ in exēplo dato arguit p regulā. q꞉ ly hō. ꝛ ly aīal. in ordine ad cathegoricā stāt determiate. Et si dr̄ igit idē terminus staret ꝯfuse tm̄ imobilr̄ ꝛ determiate. dr̄ ꝙ nō ē icōueniēs in ordine ad diuersas ꝓpōnes. Et si dr̄. igr̄ sub illo licꝫ descēdē ꝛ nō licꝫ descēdere: qō est ꝯdictio. rn̄º. qd absolute sub ly hō licꝫ descēdē: ꝛ negat ista ꝯña. ly hō. stat ꝯfuse tm̄ imobilr̄. igr̄ sub eo n̄ licꝫ descēdē. Sꝫ solū seq̇t ꝙ in ordine ad talē ꝓpōnē nō licet descēdere: cū quo tamē stat ꝙ in ordine ad aliam liceat descēdē. ꝛ sic itelligi debēt diffōnes supositū in q̇b⁹ dr̄ nō licet descēdere. ¶ Ad tertiū respō. ꝫm Paulū in obiectōibus. ꝛ secūdū P. M. in capl̄o exclusiuaꝝ. ꝙ argumētū concludit. sed secūda regula dꝫ itelligi sic. ab inferiori ad suū supius ꝯfuse tm̄ mobiliter ꝛ mere affirmatiue valet ꝯña. Tertia vero sic. ab inferiori ad suū supius negatiōe postposita stante iferiori ꝛ supiori determiate: aut discrete valet ꝯña. ꝛ sic argumentuꝫ nō ibit ꝯ regulas. q꞉ nō arguit ꝫꝫ regulas sic itellectas. vt pꝫ. ¶ Sꝫ h̄ sunt due petitiones. ¶ Prima q̇d est dicere. valet ꝯña ꝛ nō valet ꝯñtia. rn̄. qd quādo ponit regula affirmatiua sensus est, ꝙ valet de forma. i. qō q̄lꝫ valet. quādo aūt ponit regula negatiua sensus est ꝙ nō valet de forma. i. nō q̄lꝫ valꝫ. ¶ Secunda petitio est ista. siq̇s negaret mihi istā regulā magr̄i. s. ab iferiori ad suū superi⁹ ꝯfuse tm̄ mobilr̄ ꝛ affirmatiue valet ꝯsequētia. quō ꝓbarē sibi. respō. ꝙ ista regula est necessaria. ꝛ per istam sum motus supra ad discenduꝫ ꝙ causale dictionis reduplicatiue stat ꝯfuse tm̄ imobiliter. Siq̇s tamē negaret illaꝫ. ꝓbatur sic. omnis ꝯña q̄ sic se hꝫ qd ex ꝯtradictorio ꝯñtis seq̇tur de forma ꝯdictoriuꝫ añtis est bona de forma. sed illa in q̄ arguit ab inferiori ad suū supi⁹ affirmatiue ꝛ ꝯfuse tm̄ mobiliter est hmōi. igr̄ ipsa est bona de forma. patꝫ ꝯña cuꝫ maiori. ꝛ minor ꝓbat sic. cuiuslꝫ ꝯñtie in q̄ arguit a superiori distributo mobilr̄: ꝛ negatiue ad suū iferius ꝯñs seq̇tur formal[r̄ p]er ex antecedēte. vt dicit sexta regula. sed oi[s ꝯ]ñtia in qua arguit ex opposito ꝯñtis ad oppositū antecedētis alicui⁹ ꝯsequētie in qua arguebatur ab iferiori ad suū supius ꝯfuse tm̄ mobilit. ꝛ affirmatiue sic se hꝫ ꝙ in ea arguit a supiori distributo mobilr̄: ꝛ negatiue ad suū inferius. igitur q̄libet talis sic se hꝫ ꝙ in ea ꝯsequēs seq̇tur formalr̄ ex antecedēte. qō fuit ꝓbāduꝫ. ꝛ breuit q̄ negat istā regulā hꝫ negare sextaꝫ ex q̄ ista seq̇tur: ꝛ secundā ex qua seq̇tur sexta.

¶ Secundum capl̄m.

Egulas al̄s ꝛc. ¶ In isto capl̄o ponūtur sex regule. q̄rū pma est ista ab vl̄i ꝛc. q̄ ꝓbat sic. q꞉ si nō da oᵐ. s. ꝙ ab vl̄i ad pticularē nō valet ꝯña. ꝛ seq̇t ꝙ stabit oᵐ ꝯñtis cū añte. ꝛ ita poterit eē ꝙ duo ꝯria sint simul vā: qō est falsuꝫ. ¶ Scd̄a regula est ista. A ptical̄ari ꝛc. q̄ ꝓbat sic. q꞉ da tu oᵐ. s. ꝙ a pticulari ad vl̄em sit bona ꝯñtia. ꝛ seq̇tur ꝙ in nulla tali stabit oᵐ ꝯseq̄ntis cū añte. ꝛ sic nō posset esse ꝙ eēnt duo subcōtraria simul vera: qō est falsū. ¶ Tertia regula est ista. ab vl̄i affirmatiua ad singulares cū medio valet cōseq̄ntia. ꝓbat sic. oīs ꝯseq̄ntia q̄ tenet p 3ᵐ modū pme figure est bona. sed ista q̄ est ꝫm istam regulā est hmōi. igr̄ ꝛc. pꝫ ꝯsequētia cū maiori. ꝛ minor pꝫ in exēplo. nā ista est in darij. oīs hō est aīal. ꝛ iste est hō. igit iste est aīal. ꝛ ita de alijs dicat. ¶ Quarta regula est ista. ab vl̄i negatiua ad singulares valꝫ ꝯña. ꝓbat. q꞉ ex opposito ꝯñtis seq̇t opᵐ añtis ꝫm pmā regulam pmi capituli. exᵐ. q꞉ valet ista ꝯñtia de forma. iste hō currit. igr̄ hō currit. valet etiā eꝯº. nullus hō currit. g̊ iste hō n̄ currit: qd fuit ꝓbādū. ¶ Quita ꝛ 6ª regula. satis patēt itelligēti.

¶ Tertium capl̄m.

E ꝓpōnib⁹ nō quātis ꝛc. ¶ In hoc capl̄o ponunt septē regule. pma. ab exclusiua affirmatiua ad vl̄em ꝛc. valet ꝯña ꝛ ecōuerso. vt tm̄ aīal ē hō. igit oīs hō est aīal. ꝛ ecōuerso. ista regula ꝓbatur

dupliciter.ꝑmo.qꝛ ibi arguit per ɔuersionem simplicē.vt pꝫ supra. Secundo. qꝛ exponētes vlis inferūt ꝑ ɔuersionē simplicē illas exclusiue.⁊ ecōuerso. ꝓbat:qꝛ exponētes istiꝰ.q̇libet hō est rōnalis sūt iste.hō est rōnalis: ⁊ nullus hō est nō rōnalis que si ɔuertātur simplr̄ erūt exponētes istiꝰ: tm̄ rōnale ē hō.⁊ si dr̄ ꝙ exponētes istius vlis nō sunt bene sumpte dr̄ ꝙ sic. qꝛ ille ɔuertunt cū exponētibꝰ Pauli vel sunt illis meliores. vt patebit in capitulo de vlibꝰ.

¶ [S]exta regula.ab exceptiua ⁊c.ista regl̄a.ꝓbat ꝑ hoc mediū. ꝓpō vl̄is. vt ista. ois homo est rōnalis ifert ꝑ regulā ꝓbatā istā exclusiuaꝫ tm̄ rōnale est homo:cuius exclusiue affirmatiue exponētes ɔuertunt cū exponētibꝰ hꝰ exceptiue negatiue.s.nihil ꝑter rōnale est hō. igit iste tres ꝓpōnes se iferūt de forma. ¶ Tertia ⁊ 4ᵃ regula ꝓbant ex ꝓbatōibꝰ regulaꝝ primi capituli.vt pꝫ. ¶ Quinta vō ⁊ 6ᵃ satis patent. ¶ Septima regula . A termio stāte ⁊c. ratio istiꝰ regule est. qꝛ dato opposito. seq̄t ꝙ sub eodē termio licꝫ descēdere:⁊ nō licꝫ descēdere. vt pꝫ intuenti. Contra istas regulas arguit magr̄ in obiectionibꝰ bonis argumentis q̄ tu vide. ¶ Arguit tamē ɔ̄ ꝑmā sic.ista cōsequētia nō valet.oē albū erit albū.igr̄ tm̄ albū erit albū.⁊ tamē arguit per regulā.igr̄ regula falsa.pꝫ ɔn̄a cū minori.⁊ maior ꝓbat:qꝛ antecedens est veꝝ.vt pꝫ.⁊ ɔn̄s falsum:qꝺ ꝓbat.nigrū erit albū.igit nō albū erit albū: ⁊ ita.non tm̄ albū erit albū.pꝫ ɔn̄a ab inferiori ad suum supius affirmatiue ⁊c.⁊ an̄s est veꝝ.igr̄ ⁊ ɔn̄s. ¶ Secūdo sic.ista ɔsequētia non valꝫ.cuiuslꝫ hois est asinus.igr̄ tm̄ asinꝰ est hois:⁊ tn̄ argr̄ ꝑ regulā.igit regula falsa.pꝫ ɔn̄a cū minori.⁊ maior ꝓbatur.qꝛ posito ꝙ q̇libet hō hēat asinū ⁊ caprā an̄s est verum.⁊ ɔn̄s falsum. vt pꝫ. ¶ Tertio sic.ista ɔsequētia nō valꝫ. ois populus currit.igr̄ tm̄ currēs est ppl̄s:⁊ tn̄ arguit ꝑ regulā.igr̄ regula falsa.pꝫ ɔseq̄ntia cū minori. ⁊ maior ꝓbat. qꝛ vbi ois pplus currat est an̄s veꝝ.vt pꝫ.⁊ ɔn̄s falsuꝫ:cū ꝑᵃ eiꝰ exponēs sit falsa.s.currens est pplus. qꝛ nihil est populus lꝫ aliq̄ sint populus. ¶ Quarto.nō sequitur.tm̄ tria entia currūt.igit omne currēs:aut oīa currētia sunt tria entia:⁊ tn̄ argr̄ ꝑ regulā.igr̄ ⁊c. pꝫ ɔn̄tia cū minori.⁊ maior ꝓbatur:qꝛ vbi tria ⁊ nō plura entia currerēt eēt an̄s veꝝ. vt pꝫ.⁊ ɔn̄s falsum:qꝺ ꝓbatur.qꝛ suū oᵐ est veꝝ.s.aliq̄ currētia nō sunt tria entia. qꝛ ista nō sunt tria entia demr̄atis duobꝰ illoꝝ:⁊ ista sunt aliqua currētia.igit ⁊c. ¶ Ad ꝑmū dr̄ duplr̄. ꝑmo ꝙ nō arguit ꝑ regulam. secūdo dr̄ ꝙ dato ꝙ argueret ꝑ regulā ɔn̄s est verū.ꝙ nō arguat per regulā. pꝫ:qꝛ ly albuꝫ.ꝙ est a pte ꝑti in vniuersali stat appellatiue.ꝓ eo qꝺ erit:⁊ nō stat ampliatiue ꝓ eo qꝺ est vel erit. ⁊ in exclusiua sic. ideo opꝫ sic arguere.omne albū erit albū.igit tm̄ qꝺ erit albū est vel erit albū.Secūdo dr̄ ꝙ dato qꝺ arguat ꝑ regulam ɔn̄s est veꝝ.s.tm̄ album erit albū:⁊ negat ꝙ nō albū erit albuꝫ.qꝛ ista ꝓpō est ipossibilis.vt pꝫ in ampliationibꝰ ⁊ patebit infra. qꝛ sign̄at ꝙ illud qꝺ nec ē nec erit albū erit album. ⁊ gn̄aliter ois ꝓpō affirmatiua in qua subijcit terminꝰ infinitus.⁊ predicatur terminꝰ oppositus est impossibilis.vt nō papa pōt esse papa:nō tn̄ si eēt ecōuerso.qꝛ ista nō est impossibilis.papa erit nō papa.fm opionē cōem ponentē ampliationē.Si q̇s tamen negaret ampliationē.sicut fecit. P.M. hꝫ dicere illā esse impossibilē.⁊ cū ꝓbatur ꝙ illa sit vera.nō albū erit album.qꝛ nigrū erit album.igit nō albuꝫ erit album. ab inferiori ⁊c. ¶ Ad hoc pōt triplr̄ dici.ꝑmo ꝙ nō arguit ꝑ regulam.qꝛ arguit cū termino includente negationē.s.cū ly non albū. ▽ Sed ista respōsio esset nulla apud illū qui tenet ꝙ ly non albuꝫ sit vnus terminus. ¶ Secundo posset dici ꝙ ly nō albū.nō est ꝓprie superius ad ly nigruꝫ. quia nō est in ꝑnto: nec est terminus simplex. ¶ Tertio.posset dici fm dicta cōia ꝙ non arguit per regulā.qꝛ mutat suppositio ⁊ ampliatio.ideo oꝫ sic arguere.nigrū erit albū.igit qꝺ est vel erit nō albū erit albū.⁊ tunc erit consequēs veꝝ.exquo tn̄ nō seq̄tur ꝙ nō album erit albū.vt pꝫ intelligēti dicta in ampliationibꝰ. ¶ Ad 2ᵐ vt dicit magister q̇dā dicunt ꝙ regula non tenet in obliquis. sed ista solutio est grossa si aduertas ꝓbationem regule. ideo dicas aliter.s.ꝙ nō arguit per regulā. qꝛ non fit de subiecto predicatū.sed oꝫ sic arguere reducendo ad rectū.q̇libet hō est ens:cuius est asinus.igit tantū ens:cuius est asinus est homo. ⁊ est antecedēs ⁊ ɔsequēs veꝝ in casu . ¶ Ad tertiū negat ꝙ arguat per regulā.qꝛ ly currēs a parte ꝑdicati cum sit adiectiuū dꝫ hēre secū ly populus. ꝓ substātiuo.⁊ oꝫ sic arguere.ois populus est currens.igit tm̄ populus currens est populus: ⁊ erit antecedens et consequens veruꝫ. ¶ Ad vltimū dicetur in tractatu de ꝓbationibus terminoꝝ.capitulo ꝓprio.

¶ Quartum capitulum.

Ponende sunt regule ⁊c. ¶ Circa hoc capitulum nota ꝙ terminorū quidam sunt pertinentes ⁊ quidam sunt impertinentes. ipertinētes sunt illi quorum q̇libꝫ potest de alio affirmatiue verificari ⁊ negatiue. vt ly album.⁊ ly dulce.pertinentes aūt sunt illi qui sic se habent ꝙ non quilibꝫ potest de alio affirmatiue ⁊ negatiue verificari.⁊ isti sūt duplices: qꝛ

vel sunt pertinētes disperati ⁊ tāquaȝ inimici. Aut pertinentes sequela. ⁊ tāq̄ amici. si p̄muȝ sunt illi quorum nullus pōt de alio affirmatiue verificari: sed tm̄ negatiue: sicut ly homo. ⁊ ly asinus. Si vō sint pertinentes sequela. hoc dupliciter: qꝛ vel ꝓpositio in qua est vnus isert de forma ꝓpositionē in qua est alter. ⁊ non ecōuerso. vel infert aliam. ⁊ econuerso. si primuȝ. tunc illi se habent sicut superius ⁊ iferius. vt ly homo. ⁊ ly animal. Si scd̄m. hoc dupliciter: qꝛ vel ꝓpositio vnius infert ꝓpositionē alterius. ⁊ econuerso mediāte omni verbo: vel soluȝ mediante verbo substātiuo de p̄senti. Si p̄mum. illi dicuntur pertinētes conuertibiles. vt ly homo. ⁊ ly risibile. Si scd̄m. illi dicuntur pertinētes relatiui. Et ex hoc patet titulus capituli.

¶ Sed contra regulas huius capituli. ⁊ ꝯtra dicta arguitur. primo ꝓbando ꝙ ly homo. ⁊ ly aial. sunt impertinētes: cuius oppositum est dictum: quia illi duo termini sic se habent ꝙ iam verificātur iuicem affirmatiue: ⁊ possunt verificari negatiue. igitur sunt ipertinentes. tenet cōsequentia cū maiori. ⁊ minor ꝓbatur: quia vbi nullus homo esset. quelibet istarum esset vera. nullus hō est animal. nullū animal est homo. vt patet. ¶ Secundo arguit contra primaȝ regulam. quia non seq̄tur. homo est animal. igit asinus nō est animal. ⁊ tamē arguitur ab affirmatiua de ly hō. ad negatiuaȝ de ly asinus. q̇n termini sunt disperati. igitur regula falsa: Iteȝ arguitur contra eandē: qꝛ non seq̄tur. tu fuisti albus. igitur tu non fuisti niger: cum stet oppositum ꝯsequentis cum antecedente. Nec sequitur. ꝯtingenter tu es homo. igitur contingenter tu non es asinus: qꝛ antecedens est veruȝ. ⁊ consequēs falsum. vt pȝ exponendo. ⁊ tm̄ vtrobiq; argr̄ per regulaȝ. igr̄ regula falsa. ¶ Tertio arguit cōtra quartam regulā. qꝛ non sequitur. pater fuit. igr̄ filius fuit. ⁊ tamen arguitur per regulā. igitur regula falsa. tenet ꝯn̄a cū minori. ⁊ maior ꝓbatur: qꝛ posito ꝙ sorti nunc primo sit natus filius. est an̄s verꝝ vt patet resoluēdo. ⁊ ꝯn̄s falsum. Nec seq̄tur. pater albꝰ est. igr̄ filius albus est. ⁊ tm̄ argr̄ in secūdo adiacente. igit ⁊c̄. ¶ Quarto argr̄ ꝯtra septimaȝ regulā: qꝛ nō seq̄tur. hoc non est ens. demr̄ato ppl̄o. ⁊ hoc est. igit hoc ē nō ens: qꝛ an̄s ē verū vt pȝ. ⁊ consequens implicat ꝯtradictioneȝ: quia significat ꝙ hoc est aliquid qđ nō est ens: qđ implicat: cuȝ sequatur. igit hoc est aliquid. ⁊ hoc nō est ens per regulā de relatiuo. idem dicatur de ista. hoc non est asinus. ⁊ hoc est. igitur hoc est non asinus: qꝛ an̄s est verum demonstrato populo vt patȝ. ⁊ consequens falsum: qꝛ significat ꝙ hoc est aliquid qđ non est asinus: qđ est falsum: qꝛ tunc populus esset aliquid. ¶ Ad ista respondetur. ad p̄mum dr̄ ꝙ verbaliter concludit: qꝛ illud qđ diximus ꝙ termini impertinentes sunt illi qui possunt verificari iuicem affirmatiue ⁊ negatiue. itelligitur ipsis pro aliquo supponētibus. sic ꝙ eis aliquid correspondeat in re. ⁊ sic patet solutio. ¶ Ad secundum dicitur ꝙ regula illa non est absolute vera: sed debet itelligi cū his limitationibus. s. ab affirmatiua vnius disperati ad negatiuā alteriꝰ a parte p̄dicati de p̄senti. ⁊ sine limitatione. valet cōsequentia. ⁊ sic patet solutio argumētoꝝ ꝯtra istā: qꝛ in p̄mo arguit a parte subiecti. in secundo argr̄ de preterito. In tertio arguitur cuȝ limitatione: sed cū ly ꝯtingēter. ¶ Ad tertiū p̄ncipale dr̄ ꝙ regula non est absolute vera: sed itelligitur sic. ab vno correlatiuoꝝ simplr̄ ⁊ solitarie sumpto: ad reliquum simplr̄ sumptum de presenti. valet ꝯn̄a. ⁊ sic patet sol'o ad illas duas istantias. ¶ Ad vltimum dr̄ ꝙ non arguit per regulam: qꝛ non arguitur cum debito medio: nec illud est debitum mediū: sed istud. s. ⁊ hoc est aliquid seu hoc est ens. que in casu eēt falsa demonstrato populo. posset etiā aliter dici ꝙ illa minor ē falsa. s. hoc ē demr̄ato populo. qꝛ per ly hoc in singulari non pōt demr̄ari popl's. qꝛ populus non est hoc. sed hec. ⁊ hāc responsionē credo esse bonam. ¶ Sed est specialis dubitatio ꝯtra sextā regulā an sit vera. s. ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiuaȝ de predicato finito est bona ꝯsequentia. ⁊ arguit ꝙ non: qꝛ ista ꝯsequētia non valet. tu fuisti nō sedens. igit tu nō fuisti sedēs: ⁊ tamē arguit per regulaȝ. igit regula falsa. tȝ ꝯsequētia cū minori. ⁊ maior ꝓbat: qꝛ posito ꝙ heri fueris currens ⁊ ante heri sedens esset antecedens veruȝ. s. tu fuisti non sedens: qꝛ fuisti currens. ⁊ ꝯsequens falsum. vt patet. ¶ Ad hoc sunt tres respōsiones. p̄ma est bridani. 3° physicoꝝ. questione sexta. ⁊ misini in questionibꝰ perihermenias dicentiū: ꝙ talis regula nō est vera nō solum arguēdo de preterito. vt ꝓbat argumentū: imo nec de futuro aut de p̄n̄ti. vn̄ dicit bridanus ꝙ nō seq̄tur. tu es non sedens. igit tu nō es sedens: ⁊ ita stat oppositū consequentis. s. cum antecedente tu es nō sedens. ⁊ tu es sedens s̄m eū. ¶ Aliȷ͂ aūt cōmuniter dicunt ꝙ talis regula nō est absolute vera. vt ꝓbat argumentū. ⁊ dicūt ꝙ de preterito ⁊ de futuro regula nō est bona. sed bene de p̄senti: qđ est cōtra bridanum. Unde bene sequitur tu es nō sedens. igit tu nō es sedēs. Nō tamē sequitur tu fuisti nō sedēs. igit tu nō fuisti sedens: ⁊ ita ꝯcedunt ꝙ tu fuisti sedens ⁊ tu fuisti nō sedēs. Dicūt tm̄ ꝙ de p̄terito ⁊ futuro regula tenebit iungēdo ꝯsequenti ly ꝓ. tūc exēplū. licet nō valeat tu fuisti nō sedēs. igitur tu non fuisti

sedens valet. tñ tu fuisti non sedens. igr ꝓ tunc tu non fuisti sedẽs. ¶ Tertiꝰ modus respõdẽdi dicit ꝓbabilr regulã tenere i omni tpe absq3 ly ꝓ tunc. ꝛ dicit istã ꝯñam eẽ bonã. tu fuisti nõ sedẽs. igitur tu non fuisti sedẽs. ꝛ ꝓbat eã: qua ꝓbata patebit iꝓbatio aliarum rñsionum. arguo igit sic. ista ꝯña tenet arguẽdo de ꝑmo ad vltimũ. igr est bona. tenet ꝯña. ꝛ añs ꝓbat. supponendo ꝙ negatio ifinitans terminum finitũ q̃ est ꝑdicatũ neget ꝛ remoueat ip3 a subiecto: eo m[illegible] quo iuenit. istud suppositũ p3 a Paulo pro p[illegible]te in. 36. argumento ꝑmi dubij. ꝛ ꝓ parte in. 6. argumento secundi dubij. Tunc arguatur sic. tu fuisti nõ sedẽs. igitur tu fuisti res que non fuit sedens. ꝛ vltra. tu fuisti res que nõ fuit sedens. igr tu fuisti res. ꝛ illa non fuit sedẽs. tenet ꝯña. qꝛ relatiuũ est resolubile. ꝛ vltra. igr tu fuisti res. ꝛ illa res que fuit tu. nõ fuit sedẽs. tenet iteꝝ ꝯsequentia: qꝛ relatiuũ illud replicat totaz ꝓpõnem. ꝛ vltra. igr res illa que tu fuisti non fuit sedẽs. ¶ Sed aliq̃s forte negaret primã ꝯñaz. s. tu fuisti non sedens. igr tu fuisti res que non fuit sedens. Et dices ꝙ ex illo antecedente solum seq̃tur ꝙ tu fuisti res que fuit non sedẽs. ideo ꝓbat ꝯña sic. in ista. tu fuisti non sedẽs. ly non. remouet ly sedẽs a subiecto eo mõ quo iuenit in ista. tu fuisti sedens ꝑ suppositu3. Sed iuenit ly sedens supponere ꝓ oibus ꝑteritis. igit remouet ipm a subiecto ꝓ oibus sedentibus ꝑteritis. ꝛ sic p3 ꝙ ista. tu fuisti non sedẽs significat ꝙ tu fuisti res que nõ fuit sedẽs: sicut ista. non albũ erit albũ. significat ꝙ illud quod non est nec erit albũ erit albũ. vt patet supra in ampliatiõibus. secundo reprobat ista rñsio: qꝛ ea data itur in ifinitũ: qꝛ ista rñsio dicit ꝙ ista. tu fuisti nõ sedens. significat ꝙ tu fuisti res que fuit non sedẽs. querat ab ea vlterius q̃d significet ista secunda cũ sit de ꝯsimili termino infinito. ꝛ sic ibitur in ifinitũ. ꝛ siq̃s velit tenere ista3 responsionẽ quã credo esse bonã habet vlteriꝰ dicere ꝙ q̃nta regula non tenet de ꝑterito nec de futuro: qꝛ nõ seq̃tur. tu fuisti iniustus. igr tu fuisti non iustus. Sed oportet addere ꝯsequenti ly ꝓ tunc. ꝛ valebit ꝯñtia.

¶ Incipit tractatꝰ de ꝓbatiõibꝰ terminoꝝ.

Qualiter ꝓpositiões ꝛc. ¶ Circa istu3 tractatũ sunt aliqua notanda. ¶ Primũ est ꝙ ꝓbare ꝓpositionẽ. vt istã. hõ currit. est ostẽdere eius veritatẽ. improbare aũt est ostẽdere eius falsitatẽ. hoc aũt potest duplr fieri q̃tu3 spectat ad ꝓpositum. s. vel generaliter vel specialr. Si generaliter vnus erit modus oium. s. vt dicatur ciꝰ primarium ꝛ adequatũ significatũ est veꝝ. igitur ipa ẽ va. vl est falsu3. igr ipa est falsa. Si ãt spãlir hoc fiet vno modoꝝ ifra dicẽdoꝝ. ¶ Scdo notãdũ ꝙ titulus tractatꝰ potest duplr itelligi. vno modo sic. icipit tractatus de ꝓbationibus terminoꝝ. i. ꝓpositionũ que termini sunt. ꝛ vere ꝓbãtur: vel iꝓbantur: exquo sunt vere vel false. Alio modo itelligitur sic. de ꝓbatiõibus terminoꝝ. s. icomplexoꝝ: non qꝛ termini icomplexi ꝓprie ꝓbẽtur vel improbentur. exquo nõ sunt veri vel falsi: sed qꝛ secundũ alium ꝛ aliu3 terminũ mediatũ. i. ꝓbabilem denoiante3 ꝓpositionem sumit alia ꝛ alia ꝓpõnis ꝓbatio. vt infra pat3. ¶ Tertio notãdũ ꝙ ois ꝓpositio: aut est mediate. i. ꝓbabilis vt eẽt ista. hõ est asinꝰ. ꝛ hõ est aial. vel imediate. i. improbabilis. ꝛ est ois illa. ꝛ solũ illa que ẽ de v̇bo substãtiuo: aut de v̇bo potest personalr sumpto cum ꝓnomie demonstratiuo. vt hoc est: vel hoc põt esse. Si mediata aut ẽ negatiua aut affirmatiua. si primum. ꝓbatur per affirmatiuã. Si scd3. hoc dupliciter: qꝛ aut est hipothetica aut cathegorica Si hipothetica iteꝝ duplr: qꝛ aut est ꝓbabilis cathegorice aut hipothetice. Si ꝑmũ. ꝓbatur scdm exigentiã ꝑmi termini mediati denoiantis ipsam. exemplũ. necessario tu es. vel tu non es. ista est hipothetica ꝓbabilis cathegorice ratione de ly necessario exponibiliter. vt ifra patet. Si v̇o sit hipothetice ꝓbabilis: aut est cõditionalis aut copulatiua aut disiunctiua. Si ꝯditionalis ꝓbat sic. om ꝯsequentis indicatiue sumptũ est aptũ natũ repugnare antecedenti. igit ipsa est v̇a. Si copulatiua. ꝓbat sic. quelibet pars ꝑncipalis est v̇a. igitur ipsa est vera. si disiunctiua ꝓbat sic. vna pars ꝑncipalis est v̇a. igitur ipsa est vera. si aũt ꝓpositio sit cathegorica ꝓbat vno istoꝝ modoꝝ ifra positoꝝ. s. aut resolubiliter: aut exponibilr: aut officiabiliter: aut descriptibiliter: aut per casus verit̃. ¶ Vltimo sunt notãda q̃dam faciẽtia ad ꝓpositum ifra per totũ. ꝑmũ. ꝓbatio ꝓpõnis semꝑ d3 incipere a ꝑmo termino mediato. non a ꝑmo sm situ: sed a ꝑmo termino denominãte ꝓpõnem. exm. ꝓbatio istius. hoiem currere est possibile. non d3 incipere a ly hoiem. sed a ly possibile. ex quo ista denominatur modalis: sed sensu ꝯposito. ¶ Secundo notandũ ꝙ ois cathegorica affirmatiua de relatiuo referente añs non confusum equalet copulatiue. exm. ista. aliquid est qd non est aial. equalet huic. aliq̃d est hõ. ꝛ id non est aial. ¶ Tertio notãdũ ꝙ qñ vnum nomen regit ab alio. ꝛ postponit ei. ꝛ sunt termini cõmunes si eis dat suppositio ab aliquo tertio semper dabitur cõsimilis supositio vtriusq3. exẽplum dicendo. quilibet asinus hominis est animal hominis. ta3 ly hominis q̃3 ly asinꝰ stat distributiue. ꝛ tã ly hominis. q̃3 ly animal. stat

confuſe tantum dixi primo ſi ſint termini cōes ꝓpter iſtam ⁊ ↄſimiles. quilibet aſinus ſoꝛ. cur rit. vbi ly aſinus diſtribuitur. ⁊ ly ſoꝛ. nō. dixi ſe cundo. ſi dictio recta poſtponaꝛ. qꝛ ſi nō: nō oʒ. vt ſi dicam. cuiuſlibet hoīs aſinus currit. ſtat ly hoīs. diſtributiue. ⁊ ly aſinus. ↄfuſe tm̄. ¶ Tertio dixi. ſi eis daꝛ ſuppoſitio a tertio. qꝛ in iſta. tu es differens ab hoīe. ly differēs. ſtat determinate. ⁊ ly hoīe. diſtributiue. ¶ Quarto notandum ꝙ omnis ꝓbatio propoſitionis bona dʒ reduci vltimate ad reſolubiles ⁊ ad imediata.

¶ Capitulum de reſolutionibus.

IN capitulo reſolubilium magꝛ clare loquiꝛ. ¶ Sed arguiꝛ contra ipm̄. ⁊ p̄mo ſic. quelibet iſtaꝝ. ſ. iſti currunt. homo eſt hō. eſt indefinita affirmatiua. ⁊ tamē non ſunt reſolubiles. igiꝛ ↄ eū. patet ↄſequentia cū maioꝛi. qꝛ in illis ſubijcitur terminus cōmunis ſine ſigno. ex quo ly. iſti eſt terminus cōmunis per ipſum ⁊ minoꝛ ꝓbatur. qꝛ non videtur quō p̄ma habeat reſolui. qꝛ ibi eſſet nugatio. i. inutilis repetitio. vt ſi dicaꝛ. iſte eſt homo. ⁊ iſte ē homo. igitur hō eſt hō. ¶ Scđo arguitur ſic. iſte ⁊ cōſimiles. ſ. iſte hō albus incipit currere. i hac domo tu es. ſunt reſolubiles. ⁊ tamē ſunt de ꝓnomine demoſtratiuo ſingularis numeri. igꝛ ↄ eum dicētem tales eē imediatas. patet ↄſequētia. cum minoꝛi ⁊ maioꝛ ꝓbatur. qꝛ dato ꝙ iſte non reſoluantur. ſeq̄tur ꝙ duo contradictoꝛia ſunt ſimul falſa. ⁊ ꝓbatur cōſequentia. ⁊ capio iſtam. iſte homo albus icipit currere. ⁊ iſte hō alb⁹. n̄ icipit currere. que ſunt ↄtradictoꝛie ⁊ dicas ꝙ pꝛima non ꝓbatur. ratione de ly iſte homo albus. ſed rōne de ly incipit. ⁊ arguitur ꝙ iſte ſunt ſimul vere. ⁊ pono ꝙ ſoꝛ. currat curret ⁊ cucurrerit. ⁊ non ſit alb⁹. ſed imediate p⁹ erit albus. tunc iſta eſt vera. iſte hō albus non incipit currere. vt patet ex caſu ⁊ iſta similiter eſſet vera. iſte homo albus incipit currere. pꝛobādo ratione de ly incipit. qꝛ iſte homo albus nunc non currit. ⁊ iſte homo alb⁹ imediate poſt hoc curret. vt patet. igitur ⁊c. ¶ Tertio arguiꝛ contra modum reſoluendi. qꝛ nō ſequiꝛ. hoc ē hō. demōſtrando animal cōmune. ⁊ hoc eſt aſin⁹. igitur homo eſt aſinus. Item nō ſequitur. hoc eſt pater. demōſtrata diuina eſſentia. ⁊ hoc eſt filius. igitur pater eſt filius. qꝛ antecedens i illis eſt veꝝ. ⁊ ↄſequens falſum. ⁊ tamē arguitur per reſolutioneʒ. igiꝛ ⁊c. ¶ Quarto arguitur ſic. iſte ↄſequentie non valent. hoc erit albuʒ dmonſtrato vno nigro qđ erit albū. ⁊ hoc eſt vel erit nō album. igitur non album erit albū. Similiter hoc erit verum. demōſtrata illa. tu doꝛmis. ⁊ hoc eſt vel erit aliud a vero. igitur aliud a vero erit veꝝ. ⁊ tamen arguitur ſecūdum modū Pauli. igitur ille modus eſt malus. patet ↄſequentia. cum minoꝛi ⁊ maioꝛ pꝛobaꝛ. qꝛ antecedens in illis eſt veꝝ. vt patet. ⁊ conſequens falſuʒ: qđ pꝛobatur. ⁊ capio oppoſitū iſtius. nō album erit albū qđ eſt hoc. nihil non albū erit album. ⁊ arguitur ſic. iſta negatiua eſt vera. igitur illa affirmatiua falſa. pʒ ↄn̄a. ⁊ an̄s pꝛobaꝛ. ſic. tm̄ albū erit albū. igꝛ nihil non albū erit albū. pʒ ↄn̄a itꝫ ab expoſita ad exponē[illegible] ⁊ an̄s eſt veꝝ. igꝛ ⁊ ↄn̄s. ꝙ an̄s ſit veꝝ pꝛoba[illegible] ſic. oē qđ erit albū eſt vel erit albū. igꝛ tm̄ albū erit albū. pʒ ↄn̄a. ab vlī ad ſuā excluſiuā. ⁊ an̄s ē veꝝ. igꝛ ⁊ ↄn̄s. ſimili mō arguiꝛ de ſcđa ↄn̄a. Idē ēt dicaꝛ de iſtis. hoc curret. ⁊ hoc ē vel erit nō currēs. igꝛ nō currens curret. iſte pōt eē rex. ⁊ iſte eſt vel pōt eē nō rex. igiꝛ non rex poteſt eē rex. ¶ Quinto argꝛ ſic. iſta ↄn̄a nō valet. ꝑ iſtū habitū tu decipieris. ⁊ iſte habitus eſt vel erit ſciētia. igꝛ per ſciētiā tu decipieris. ⁊ tamē argꝛ ſm̄ magꝛm. igꝛ ⁊c. pʒ ↄn̄a. cū mioꝛi ⁊ maioꝛ ꝓbaꝛ. qꝛ an̄s ē veꝝ ⁊ ↄn̄s falſuʒ. ꝙ an̄s ſit veꝝ pꝛobaꝛ. ⁊ pono ꝙ tu habeas i mēte habitū iſti⁹ pꝛopoſitiōis. ſoꝛ. ē. ꝑ quē credas firmiter ꝙ ſoꝛ. ſit. ⁊ pono ꝙ te ſic credēte de⁹ annichilabit ſoꝛ. ⁊ ſeq̄tur ꝙ an̄s ē veꝝ. ſ. per iſtū habitū. tu decipieris. qꝛ ꝑ iſtū qn̄ ſoꝛ. nō erit credes ipm̄ eē. ⁊ iſte habitus ē vel erit ſciētia. qꝛ ē. ⁊ ꝙ ↄn̄s ſit falſuʒ ēt pʒ. qꝛ nemo ꝑ ſciētiā dcipieꝛ. vt pʒ. ¶ Ad p̄mū rn̄. ꝙ nō eſt de intētione magiſtri ꝙ oīs indefinita ſit reſolubilis. vt pꝛobat argumētū de illis duab⁹ indefinitis aſſumptis. dꝛ tn̄ ꝙ quelibet iſtaꝝ ē mediata ⁊ ꝓbabilis. p̄ma. n. iſertur ex multis ſingularibus ſic. iſte currit. ⁊ iſte currit ⁊c. igꝛ iſti currunt. ⁊ ſcđa iſertur ex vna ſingulari ſic. iſte eſt hō. igiꝛ hō. ē hō. per illā regulā ↄſeq̄ntiaꝝ. ab iſerioꝛi affirmatiue ⁊c. ¶ Ad ſecūdum ſilr̄ dicitur ꝙ non intēdit magꝛ ꝙ oīs pꝛopoſitio in qua ē demōſtratiuū non ſit reſolubilis. ſed ꝙ oīs iſta in qua ē demōſtratiuū ſimpliciter ſeu ſolitarie ſumptū. vt eēt iſta. hoc ē. vnde quelibet iſtaꝝ ē reſolubilis. talis hō currit. iſte homo alb⁹ icipit currere. ⁊ in iſta domo tu es. p̄ma. n. ſic reſoluiꝛ. iſte currit. ⁊ iſte ē talis homo. igꝛ ⁊c. ⁊ ſecunda reſoluiꝛ ſic. iſte incipit currere. ⁊ iſte ē vel icipit eē iſte hō alb⁹. igꝛ ⁊c. ⁊ tertia ſic. ibi tu es. ⁊ ibi ē i hac domo. igitur i hac domo tu es. ¶ Ad tertium dꝛ ꝙ illa argumēta petūt aliā difficultatē. tamē pꝛo nūc dꝛ ꝙ iſte modus reſoluendi non eſt generalis. ſʒ fallit in vno caſu. ſ. qn̄ per demonſtratiuū demonſtratur. ſicut ē in p̄mo argumēto vbi demōſtratur aīal cōmune: qđ eſt multa. qꝛ aſin⁹ ⁊ bos ⁊c. quoꝛum vnū non eſt aliud. ⁊ ſimiliter in ſecundo argumēto vbi demonſtratur eſſentia diuia. Sed ſi quis velit modum generaleʒ reſoluēdi

inferat ex illis resoluētib⁹ vnā. de ly qꝺ ē. Sicut si dicam⁹. hoc ē pater. ⁊ hoc ē fili⁹. igr̄ illꝺ qꝺ ē pater est fili⁹. ¶ Ad quartū dr̄ de intētiōe magistri in .36. argumēto primi dubij. ⁊ Strodi in suis ꝯsequentijs ꝙ ibi nō arguiꝛ a resoluentib⁹ ad resolutā. ideo nō mirꝝ. si antecedens sit verꝝ ⁊ ꝯsequēs falsum. vnde resoluētes istius nō albū erit albū. sunt iste hoc erit albuꝫ. ⁊ hoc ē vel erit aliqꝺ qꝺ nō ē vel erit albū. vbi ly nō neget totum disiunctū. seu ⁊ hoc ē vel erit aliquid ꝙ nec ē nec erit albū. vbi secūda resoluens semꝑ est falsa. Pro declaratiōe aūt hui⁹ suppono ꝙ nota negationis ifinitans terminū negat eū eo modo quo inuenit. exēplū. dicēdo. hō est aial. ly hō. stat ꝓ eo qꝺ ē solū. ideo si dicaꝫ. nō hō est aial. sensus erit. aliqꝺ qꝺ nō est hō est aial. Similiter dicēdo. hō erit alb⁹. stat ly hō ꝓ eo. qꝺ ē vel erit. ideo dicēdo. nō hō erit alb⁹. ly non. negabit ly hō. eo mō quo inuenit ampliatū ⁊ subordinaꝛ huic. aliqꝺ qꝺ n̄ ē. vel erit hō erit albū. vbi ly nō. neget disiūctū sic. ꝙ ꝯuertatur cū illo copulato de ꝑtibus oppositis. s. aliqꝺ qꝺ nec ē nec erit hō erit albū. Isto stāte patet ꝙ ista ꝓpositio. nō albū erit albū. exquo ly albū stabat disiūctim ꝓ eo qꝺ ē vel erit. ⁊ negaꝛ a tali negatiōe ē falsa: ⁊ sensus suus ē ꝙ aliqꝺ ꝙ non est vl̄ erit albū seu qꝺ nec ē. nec erit albū erit albū ⁊ sue resoluētes erunt iste. vt patet suꝑ. hoc erit albū. ⁊ hoc ē vel erit aliquid qꝺ nec est. nec erit albū. quaꝝ scꝺa ē falsa. Similiter dr̄ de ista. aliud a vero erit verꝝ. ꝙ ipsa ē falsa. qꝛ exquo ly aliꝺ. distribuit ly vero. eo mō q̊ inuenit. ⁊ inuenit ipꝫ ampliatū distribuit ipm ampliatū ⁊ sensus ē ꝙ id qꝺ est vel erit aliud ab eo qꝺ ē vel erit veruꝫ erit verꝝ qꝺ est falsuꝫ. ⁊ tūc pꝫ solutio argumēti. qꝛ dr̄ ꝙ illa nō bene resoluebatur supra. sed sic dꝫ resolui. hoc erit verꝝ ⁊ hoc ē vel erit aliud ab eo qꝺ ē vel erit verꝝ. vbi scꝺa exponens est falsa qꝛ ex illa seq̇tur falsuꝫ. seq̇tur. n. hoc vel erit aliud ab eo qꝺ ē vel erit verū. demonstrata ista. tu dormis. ⁊ hoc idē ē. vel erit verum. igr̄ hoc erit aliud a seipso. Similiter dr̄ de ista. nō currens curret. ⁊ nō rex pōt eē rex. ꝙ iste sunt false ⁊ resolniꝛ sic. hoc curret ⁊ hoc ē vl̄ erit aliqꝺ qꝺ nō est vel erit currēs. igr̄ ⁊c. Similiter hoc potest eē rex ⁊ hoc ē vel potest eē aliqꝺ qꝺ nō ē vel potest eē rex seu qꝺ nec ē. nec potest eē rex. igiꝛ ⁊c. vbi secūda exponēs semꝑ est falsa. ¶ Ad vltimū dicitur ꝙ ista est vera per habitū sciētie ꝑ sciam. aut per veritatē tu deciperis. qꝛ ly sciaꝫ. stat ampliatiue. vnde qꝛ idē habitus est primo sciētia in isto casu. ⁊ deinde error istud nō ē inconueniēs: nō tamen ꝯceditur. ꝙ tu deciperis per sciam. vt pꝫ supra in appellationib⁹. qꝛ ista significat ꝙ tu decipieris ꝑ habitū qui erit sciam q̄n decipieris ꝑ illud. qꝺ est falsū. vt pꝫ. ¶ Sꝫ contra solutionē secūdi argumenti. ⁊ ꝯtra modū probādi ibi positū arguiꝛ forti argumento: qꝛ eo dato seq̇tur duo cōtradictoria esse simul vera. qꝺ probatur. ⁊ capio istas. i hac domo tu es. ⁊ in hac domo tu non es. ⁊ argr̄ sic. ista sunt simul vera dato isto mō. ⁊ ista sūt ꝯtradictoria. igitur ⁊c. pꝫ ꝯsequentia cū minori. qꝛ prima est singularis affirmatiua. ⁊ secūda sua negatiua. ⁊ maior probatur. supposito ꝙ tu ⁊ plato sitis in hac domo. ⁊ ꝙ quilibet locus proprius. ⁊ ēt quilibet locus cōmunis sit locus. isto stante pꝫ veritas prime. s. in hac domo tu es. ⁊ secūda ꝓbatur sic. vbi plato est tu non es. sed in hac domo plato est. igitur in hac domo tu non es. pꝫ ꝯsequentia. ab inferiori ad suuꝫ superius negatione postposita ⁊ cum debito medio. vel sic. ⁊ melius. ibi tu non es. demonstrato loco ꝓprio platonis. ⁊ ibi est in hac domo. igitur in hac domo tu nō es. Sed forte negabitur ista. vbi plato est tu nō es. qꝛ dicitur ꝙ vbi plato est tu es. qꝛ in hac domo vbi plato est tu es. ideo probatur ista sic. in loco in quo plato est. tu nō es. igr̄ vbi plato est tu non es. pꝫ ꝯsequentia. qꝛ ly vbi. non significat nisi in loco in quo. ⁊ antecedens probatur sic. in loco proprio in quo plato est. tu non es. sed omnis locus proprius in quo plato est est locus. igitur i loco in quo plato ē tu non es. pꝫ ꝯsequentia. ab inferiori ad suū superius negatione postposita cū debito medio. ¶ Ad hoc rn̄o. ꝙ iste sunt simul vere. vt ꝓbat argumentum. Sed dicitur ꝙ non sunt contradictorie nisi apparenter. ⁊ cum dicitur ꝙ vna ē singl̄aris affirmatiua. ⁊ alia ē sua negatiua ⁊c. posset dici ⁊ bene ꝙ non sunt singulares nisi in voce aut in scripto. tamen teneaꝛ oᵐ ⁊ dicatur ꝙ non semper singularis affirmatiua ⁊ singularis negatiua sunt contradictorie sicut in proposito. Sed tu dices. vbi erit hoc ⁊ vnde ꝓuenit. rn̄. ꝙ quando per subiectum singularis demōstratur vna res habens ꝑtes pro quaꝝ qualibet vel multis potest predicatum talis singularis verificari de suo subo tūc singularis affirmatiua ⁊ negatiua nō ꝯdicēt nisi negatio ꝑponaꝛ toti. vn̄ qꝛ ad hoc ꝙ i hac domo tu sis sufficit ꝙ i vna q̄uis ꝑte hui⁹ dom⁹ tu sis. ⁊ silr̄ ad h̄ ꝙ i hac domo nō sis sufficit ꝙ i vna ꝑte hui⁹ domus nō sis. hinc ē ꝙ iste nō sunt ꝯdictorie. sed bene iste erūt ꝯdictorie. i hac domo tu es. ⁊ nō in hac domo tu es. Silr̄ iste nō ꝯtradicūt. ibi tu es. ⁊ ibi tu n̄ es. nec iste. sr̄. a. plano tu moueris. ⁊ suꝑ a. plano tu n̄ moueris. nec iste. heri tu fuisti. ⁊ heri tu nō fuisti. nec iste. tūc tu fuisti. ⁊ tūc tu nō fuisti. demōstrato vno tꝑe. similiter in. a. hora tu fuisti. ⁊ in. a. hora tu non fuisti. sed i oībus oꝫ ꝑponere negationē. Sed aduerte ꝙ nō debet ꝯcedi. ꝙ per a. horā tu fuisti. ⁊ ꝑ a. horaꝫ

tu nō fuisti:qꝛ iste multū differūt.s.per a.horaꝫ
tu fuisti.ꝛ in a. hora tu fuisti: qꝛ ad hoc ꝙ ꝑma
sit ṽa reqrit ꝙ tu fueris ꝑ qualibet partē a.ho⸗
re:sed ad hoc ꝙ secūda sit ṽa.sufficit ꝙ in vna
parte vel istāti itrinseco illius tu fueris.vñ ꝯce
dimꝰ cōiter ꝙ istās fuit in sua hora:ꝛ tamen nō
fuit ꝑ suā horā.Ex his poteris multa pulchra
īferre:que tu ꝯsidera. ¶ Sed hic sunt due peti
tiones.ꝑma.quāta ē ista.isti currūt. ¶ Ad hoc
sunt q̄tuor modi rñdendi.ꝑmus est ochā q̄ di⸗
cit ꝙ hec est singularis:ꝯtra qđ pōt argui mul
tipliciter.ꝛ ꝑmo sic.subm̄ istius ꝓpōnis suppo
nit ꝓ multis ꝛ cōiter. igit ista non est singula⸗
ris.pꝫ ꝯña.ꝛ añs est notū.Secundo sic.nulli
singulari pōt ꝯgrue addi signū distributiuum:
sed isti ꝯgrue addit signū distributiuū.igit ista
non est singularis.pꝫ ꝯña.ꝛ añs ꝓbatur: qꝛ nō
ꝯgrue dicimꝰ.ois soꝛ.currit. ꝛ ꝯgrue dicimus.
oēs isti currunt.Tertio ꝛ fortiꝰ sic.si ista est sin⸗
gularis detur sua idefinita.ꝛ non poterit dari.
¶ Scđs modus est quorundā dicentiū ꝙ ista
est vl̄is.contra quos arguit dupl̄r.ꝑmo sic.hic
non subijcit terminus cōis signo vniuersali de⸗
terminatus.igit ista non est vl̄is.patꝫ ꝯña.ꝛ an
tecedens est notū.Secūdo sic. si ista sit vniuer
salis.quero que sit sua singularis. ꝛ sua idefini
ta vel particularis.ꝛ nō poterit dari. ¶ Tertiꝰ
modus respōdendi est magr̄i in obiectiōibus
dicētis ꝙ ista est idefinita:qꝛ ois ꝓpositio in q̄
subijcitur terminꝰ cōmunis sine signo est inde⸗
finita.ista est huiusmodi.igr̄ est idefinita.tenet
ꝯña cū maiori.ꝛ minor etiā pꝫ:qꝛ ꝓnomen plu
ralis numeri est terminꝰ cōmunis. ¶ Contra
hoc arguit dupl̄r.ꝑmo sic.si ista esset idefinita.
ipsa posset hr̄e particularē secum ꝯuertibilem:
sed non habet neqꝫ habere potest.igitur nō est
idefinita.tenet ꝯña cū maiori.ꝛ minor ꝓbatur:
qꝛ da tu oppositū.s.ꝙ habeat.ꝛ assigna mihi il
lam. ¶ Secūdo arguit sic. si ista esset idefinita
subm̄ staret determinate.ꝛ sub eo liceret descē
dere disiunctiue:sed nō licet.igr̄ non est indefi
nita.pꝫ ꝯsequentia.ꝛ añs est verum. igr̄ ꝛ cōse
quens. ¶ Forte dicitur ꝙ licet descendere sic.
isti currunt.ꝛ isti sunt oēs isti. igitur iste currit
vel iste currit ꝛc. ¶ Sed contra.qꝛ ex hoc non
seq̄tur ꝙ liceat descendere disiunctiue.ꝛ ꝙ sub
iectum illud stet determinate:qꝛ tunc dicimus
ꝙ aliq̄s terminus stat determinate quādo sub
eo licet descēdere disiunctiue.ꝛ a cōuerso ascē⸗
dere:vt patꝫ supra:sed hic lꝫ liceat descendere:
non tamē ascendere.igitur non stabit determi
nate.tenet ꝯsequentia cū maiori.ꝛ minor pro⸗
batur:qꝛ non seq̄t.iste currit.vel iste currit ꝛc.
igitur isti currūt.vt patet. ¶ Ideo rñdetur ali⸗
ter ponendo istam ꝯclusionē. s. ꝙ data ꝓposi⸗
tio vel est simul singularis ꝛ idefinita.vel ē nul
lius quantitatis:cuius credo scđm esse melius.
¶ Pro cuius declaratione nota ꝙ cū in men
te non sint ꝓnomina:eo ꝙ ꝓnomen ponit lo⸗
co ꝓprij nominis secūdum grāmaticos ista vo
calis.isti currunt.non subordinat huic. isti cur
runt.aut huic.quilibet istoꝝ currit:sed si per ly
isti.demonstret soꝛ.ꝛ plato.ista subordinat vni
cathegorice de subiecto copulato facto ex duo
bus termis discretis.puta isti. soꝛ.ꝛ plato cur⸗
rit.tunc ꝓbatur conclusio sic.ista. isti currunt.
subordinatur huic. soꝛ. ꝛ plato currit. aut cur⸗
runt.sed ista vel ē nullius quātitatis aut simul
indefinita ꝛ singularis.igitur a pari ratione ꝛ
ista.patet consequentia per supradicta.ꝛ ante⸗
cedens ꝓbatur.qꝛ ista.soꝛ.ꝛ plato currunt.aut
ē hypothetica aut cathegorica.si ꝑmum.patet
ꝙ non ē alicuius quantitatis.si secundū.ꝓba⸗
tur ꝙ ē simul singularis ꝛ indefinita:quia sub⸗
iectum istius.s.illa copulata sunt simul termi⸗
nus cōmunis ꝛ discretus capiendo terminum
cōmunem ꝛ discretum iproprie:sicut supra lo⸗
cutus sum.igitur ista simul est singularis ꝛ ide
finita iproprie.ꝛ sic patet conclusio. ¶ Et si di
catur.igit subiectum simul stabit cōmuniter ꝛ
discrete:ꝯceditur:nam stabit cōmuniter:qꝛ pro
multis.ꝛ discrete:qꝛ multis suppositionibꝰ dis
cretis.Et ad argumenta faciētia ꝯtra hoc po⸗
teris rñdere ex distinctionibus habitis supra.
¶ Secūda petitio.an ista sit ṽa.quādo tu vo⸗
las tu non potes volare. Rñdetur ꝙ sic: quia
sua ꝯtradictoria est falsa.s.in omni tempore in
quo tu volas tu potes volare:qꝛ ex ea sequitur
ꝙ in aliquo tempore in quo tu volas tu potes
volare:tāqꝫ a subalternante ad subalternatam
que ē falsa.vt pꝫ.cum ex ea sequat ꝙ in aliquo
tēpore tu volas.ꝛ in illo tu potes volare. vt pꝫ
supra in relatiuis.ꝛ in ꝑncipio huius tractatꝰ.
ꝛ sic seq̄tur ꝙ tu volas. ideo ꝯcedat ꝙ ista fuit
vera.ꝛ simil̄r iste sunt vere.chimera que currit
non mouetur.asinus qui est hō non est ratiōa⸗
lis.soꝛ.q̄ ifinite velociter currit nō mouet.ꝛ sic
de multis.quaꝝ q̄libet est pure negatiua equa
lēs vni disiūctiue.vt pꝫ in cap.relatiuoꝝ. ꝛ nul
la caꝝ ē resolubil̄:sꝫ ꝓbat ꝑ suū ꝯdictoriū.

¶ Capitulum de vniuersalibus.

Niuersalis propō ꝛc. ¶ In hoc
cap.faciā q̄tuor. ꝑmo videbit de
mō ꝓbādi.2° de suppōne termi⸗
noꝝ.3° dubitat ꝯ magr̄z.4° erūt
petitiōes. ¶ Quātū ad ꝑm̄ nota
ꝙ veritas vel falsitas ꝓpōnis vl̄is affirmatiue
cognoscit per duas ꝓpōnes que vocant expo⸗
nentes.ꝛ ipsa vl̄is exposita. ꝛ modus ꝓbandi
expositorius. Iste autem exponentes debent
eē huiusmodi.prima sit preiacens.idest totum

residuum dempto signo.vt hui⁹ q̄libet homo
est animal.ꝑma sit ista.hō est animal. Secūda
aūt sit vna vl̄is negatiua.in q̄ sit ly quin.ꝛ an/
te ly quin.sit totū subiectū exponēde cum vno
termino trāscendēte.ꝛ post ly quin. sit relatiuū
termini trāscēdētis ꝛ ꝑdicatū exponēde.ꝛ bre/
uiter ly quin.dꝫ eē imediate post subiectū ꝛ im
mediate ante rl̄ꝫ.vt dicat̄.nihil est hō quin illđ
sit aial. ℂ Quantū ad scđm dico ꝙ in exposita
subiectū stat distributiue mobiliter.vt pꝫ ꝛ pre
dicatū ꝯfuse tm̄ mobiliter.qꝛ sub eo licet descē
dere sic ois homo ē aial.ꝛ ista sunt oia aialia.
igitur ois hō est hoc vel hoc aial.ꝯsequēs.n.est
veꝝ.ꝛ est vna vl̄is affirmatiua habens sic expo
ni.hō est hoc vel hoc anial.q̄ postea resoluit̄ ꝛ
reducit̄ ad imediata:ꝛ nihil ē homo quin illud
sit hoc vel hoc aial.oibus demōstratis.cui⁹ veri
tas ostēdit̄ p ꝯdictoriū qđ est falsuꝫ.s.aliq̄d est
hō qđ non est hoc vel hoc aial.est.n.vna ꝓposi
tio cui⁹ ꝑma resoluens ē falsa.s.hoc est hō qđ n̄
est hoc vel hoc aial.qꝛ ista ē vna ꝓpositio đ re/
latiuo equiualēs huic hypothetice.s.hoc est hō
ꝛ hoc nō ē hoc vel hoc aial q̄ ē falsa.vt pꝫ. In
ꝑma exponēte.vt in ista hō est aial stant termi/
ni determinate ꝛ in scđa.vt i ista nihil ē homo
quin illud sit aial.stat ly ens inclusum in ly ni/
hil.ꝛ oēs termini ꝑcedētes.ly quin.ꝯfuse distri
butiue pp vnā negationem.illi vero qui sequū/
tur ly quin.excepto relatiuo stant ꝯfuse tm̄ mo
biliter ꝓpter duas negationes mediate caden
tes quaꝝ secūda est in ly q̄n.relatiuū vero stat
distributiue.sicut ly ens.cuius ē an̄s exquo ē in
eadē cathegorica cuꝫ illo. ℂ De vl̄i negatiua
duo dicit paulus.ꝑmū.ꝙ ipsa ꝓbatur p ꝯdicto
riū ꝛ hoc est generaliter veꝝ.Secūdum ꝙ ꝓba
tur p singulares.ꝛ hoc nō ē generaliter veruꝫ.
qꝛ ista.nulla chymera est.hō non pōt sic ꝓbari.
qꝛ oꝫ sic arguere.nec ista chymera ē homo nec
ista ꝛc.ꝛ iste sunt oēs chymere.igr̄ ꝛc.vbi mi/
nor eēt falsa.Et sic dicit̄ ꝙ ista minor pōt aliter
sumi.s.vt dicat̄.ꝛ sic de singulis.aut ꝛ non sunt
plures chymere.scias ꝙ hoc nō ē veꝝ ꝛ nulluꝫ
est debitū mediū nisi illđ. ℂ Quātū ad tertiū
occurrunt ꝯ magistꝝ tria dubia.ꝑmū est ꝯ mo/
dum ꝓbādi vniuersales.qꝛ nō vr̄ bon⁹ ꝛ argui
tur ꝑmo sic.nulla cathegorica dꝫ ꝓbari p hypo
theticā.sed talis vl̄is ē cathegorica ꝛ ꝓbat̄ per
hypotheticā scđm magistrum.qꝛ p vnā copu/
latiuam.igitur modus probandi est malus.pꝫ
ꝯsequentia.cū minori ꝛ maior ꝓbat̄.qꝛ cathego/
rica ē prior ꝛ notior hypothetica. ℂ Scđo ar̄
sic.arguendo ab exponētib⁹ pauli ad expositā
non valꝫ ꝯn̄a.igr̄ suus modus ē malus.pꝫ ꝯse/
quētia.qꝛ ab exponentib⁹ ad expositā dꝫ vale/
re ꝯsequētia.ꝛ an̄s probat̄.qꝛ nō seq̄tur.sor.cur
rit.ꝛ nihil est sor.quin illud currat.igr̄ ois sor.
currit.similiter nō seq̄tur.tu curris.ꝛ nihil ē tu
quin illud currat.igr̄ ois tu curris.probat̄.qꝛ si
valeret an̄s eēt veꝝ.ꝛ ꝯsequēs nec veꝝ nec fal/
suꝫ.qꝛ eēt oratio ipropria. ℂ Tertio arguit̄ sic.
ab exponētib⁹ pauli ad expositā non valꝫ ꝯse/
quētia.igr̄ ille mod⁹ ē malus.pꝫ ꝯn̄a.ꝛ antece
dēs ꝓbat̄.qꝛ nō seq̄tur.populus ē rome ꝛ nihil
est popul⁹ quin id sit rome.igr̄ ois populus ē
rome.qꝛ ꝯsequēs ē falsuꝫ.vt pꝫ.ꝛ antecedēs est
veꝝ ꝙ.ꝓbat̄.qꝛ ꝑma ps ē vera.ꝛ secūda simil̄r.
qꝛ suū oᵐ est falsū.s.aliq̄d ē populus ꝙ nō ē ro
me.qꝛ i veritate nihil ē populus.qꝛ nulla subs
est populus ꝛ nullū accidēs ē ppl̄us licet mul/
te sube sint populus. ℂ Ad ꝑᵐ rn̄º.ꝙ ista ꝓpo
sitio ē distinguēda ꝓpositio cathegorica ē ꝑor.
hypothetica.qꝛ vel termini in ista stant perso/
naliter vel materialiter.si ꝑsonaliter.ista ꝓposi
tio est falsa.qꝛ eius ꝑma resoluēs est falsa.s.ista
est prior hypothetica qꝛ ly hypothetica stat di
stributiue a ly prior.modo nulla est cathegori
ca q̄ omni hypothetica sit prior.vt patet.bene
tamē est verum ꝙ ois cathegorica ē prior hy/
pothetica.cui⁹ ipsa est pars.quia pars est prior
suo toto.ꝛ nūquā talis cathegorica ꝓbatur per
suam hypotheticam.ꝛ hoc ꝓbat argumētuꝫ.ꝛ
hoc volunt doctores cū dicūt ꝙ cathegorica ē
prior hypothetica. Si vero termini stent mate
rialiter adhuc est ista distinguēda.qꝛ vel ista lo
quit̄ de prioritate terminoꝝ quātū ad eē. sic ꝙ
sit sensus ꝙ ille terminus cathegorica quantū
ad esse suum est prior isto termio hypothetica.
ꝛ sic ꝓpositio est falsa vt pri⁹.vel loquit̄ de prio
ritate istoꝝ terminoꝝ personaliter sumptorum
quantum ad illationem.ꝛ sic ista ꝓpositio ē ve
ra.cathegorica est prior hypothetica.qꝛ seq̄tur
hypothetica est.igitur cathegorica ē.ꝛ nō ecō
uerso.ꝛ talis propositio sic sumpta non est ad
propositum. ℂ Ad secundum dicitur ꝙ id ar/
gumentum concludit ꝛ mihi videtur ꝙ iste ex/
ponētes nō sint omnino sufficiētes.ideo. Pe
trus. M.melius exposuit dicens ꝙ ista.quili/
bet homo currit.sic exponitur.homo currit.ꝛ
nullus homo est nō currens.igitur ꝛc.vbi i se/
cunda exponēte nō ponit terminū trāscenden/
tem.sicut ponit Paulus.ideo diceret ꝙ due ex
ponentes supiores nō iferūt istā. omnis sortes
currit. Sed istaꝫ.omne qđ ē sor.currit.ꝛ ꝙ ista.
omnis sor.currit habet inferi ex his. sor.currit
ꝛ nullus sor.est nō currens.igr̄ omnis sor.cur/
rit.vbi patet ꝙ ita est improprium antecedēs.
sicut consequens. ℂ Ad tertiū dr̄ ꝙ concludit
de virtute sermonis.ideo nota ꝙ quādo subie/
ctum vniuersalis est dictio non potens suppo
nere pro re vna.sicut sunt ly populus.ly dom⁹.
ly numerus ꝛc.tunc debemus in secūda expo/
nente ponere pro subiecto terminum transcen/

dentem in plurali scd͠m Paulū.quo stante di-
citur ꝙ ista.omnis populus est rome.sic habet
exponi.populus ē rome. ⁊ nulla sunt populus
quin illa sint rome.igr̃ ⁊c.⁊ tunc sicut ꝯsequēs
est falsum ita ⁊ antecedens pro minori. ¶ Se
cundo p̄ncipaliter dubitatur circa propositio-
nes concessas a Paulo.⁊ primo circa istā.oīs
homo vel asinus est asinus.quā concedit dato
ꝙ pars disiuncti sit subiectū. contra.isto dato
sequitur.ꝙ aliqua ē propositio cathegorica ve
ra habens p̄tum.cuius tamen subiectū ⁊ p̄tū
non supponunt pro. eodem.consequens falsū
igitur.⁊ illud ex quo seq̄tur.⁊ ꝙ hoc sequatur p-
batur.q̄ in illa.oīs homo vel asinus est asinus.
ex parte subiecti non est nisi ly homo.⁊ ex par-
te p̄dicati ly asinus.vt patet.q̄ sic significando
non possunt supponere pro eodē.Et si dicit ꝙ
hoc non est incōsequens.contra in propositio-
ne affirmatiua vera ⁊c.p̄tū verificatur ꝺ subie
cto.⁊ non pro illo. Sed pro significato.vt pȝ.
igitur oportet subiectum ⁊ p̄tum supponere p
eodem. ¶ Secūdo arguitur ꝙ iste concesse a
Paulo sunt false.s.omne qꝺ fuit ē.⁊ omne qꝺ
erit est.q̄ sequitur.omne qꝺ fuit est.adam fuit.
igitur adam est.similiter.omne qꝺ erit est:anti-
christus erit.igitur antichristus est.ꝯsequēs fal
sum.igitur ⁊ antecedens ⁊ non minor.igitur ma
ior. ¶ Tertio arguitur contra istā concessam:
omne qꝺ non poterit nec potuit esse est.q̄ apꝺ
ipolis exquo omne qꝺ ē potuit esse. ¶ Ad pri
mum quidam.vt hentisber concedunt conclu-
sionē.s.ꝙ aliqua est affirmatiua vera ⁊c.vt pa
tet ab eo in septimo sophismate. ¶ Alij tamē
vt strodus ⁊ gaetanus super illo sophismate ⁊
etiā. P. M. capitulo.de ly totus.videntur dice
re oppositum.⁊ habent consequenter dicere ꝙ
ista vocalis inueritate nō habet p̄tū.sed bene
subordinatur vni habenti.huic.s.omnis hō est
aliquid qꝺ vel asinus est asinus.i qua subiectū
⁊ p̄tum supponunt pro eodem.⁊ sic haberent
dicere ꝙ quando propositio est cathegorica af
firmatiua vera habens p̄tum ⁊c.oꝫ subiectū ⁊
p̄tum supponere pro eodē.quādo vero nō ha
bet p̄tum qꝺ subordinetur vni in qua subiectū
⁊ p̄tum supponant pro eodem. ¶ Ista respon
sio quantum ad vltimum dictum mihi placet.
sed quātum ad hoc ꝙ dicit istā.omnis homo
vel asinus est asinus.subordinari illi nō placet.
q̄ nemini confiteri volēti.sic subordinatur. vn̄
credo ꝙ sicut mihi ista subordinatur huic. oīs
homo est asinus.vel asinus est asinus.ita ⁊ cui-
libet sic subordinetur: ideo potius dicerem ꝙ
ista fuit vna hypothetica.licet appareret cathe
gorica:⁊ sic non oportet subiectum ⁊ p̄tū sup-
ponere pro eodem. Et si arguitur ꝙ ista sit vna
vniuersalis.q̄ ordinatur pro ma iori i darij.sic

arguendo.omnis homo vel asinus est asinus.
sor.est homo igitur sor.vel asinus ē asinus.rn̄o.
negando istam consequentiam.s.ordinatur p
maiori in darij.igitur est vniuersalis. Sed solū
sequitur ꝙ est vniuersalis vel locatur ibi rōne
vnius vniuersalis.⁊ adducitur instantia ꝺ ista.
omnis homo est asinus.vel tu curris.sed tu es
homo.igitur tu es asinus.vel tu curris. ¶ Ad
secūdum dicitur ꝙ ille sunt vere licet magister
in illo sophismate.omnis fenix ē neg[illegible]as. p
quo nota ꝙ in illis p̄positionibus sun[illegible]uo ver
ba.s.principale.⁊ est ly est.⁊ non principale.vt
ly fuit.⁊ ly ens. inclusum.in ly omne supponit
respectu.verbi principalis cum ab illo regatur
⁊ sic sensus propositionis erit talis.omne qꝺ ē
ens qꝺ fuit ipsū est seu sub notioribus verbis.
⁊ eadem sententia.omne qꝺ est ens.⁊ etiā fuit
ipsum est.⁊ sic patet illas esse veras.patet etiā
ꝙ non sequitur.omne qꝺ fuit est. Adā fuit igitur
adam est.q̄ verbum principale minoris debet
esse de presenti sicut in maiori sub qua mior su-
mitur.⁊ etiam non fit de subiecto maioris pre-
dicatum minoris.sed debet minor sic sumi.adā
est ens.qꝺ fuit.que minor esset falsa.sicut ⁊ con
clusio.q̄ sequitur. adā est ens.qꝺ fuit.igitur adā
est ens ⁊ id fuit.patet consequentia.per regulā
de relatiuo.⁊ consequens est falsum pro prima
parte.⁊ sic patet solutio argumenti. Idem etiā
dicatur de ista.omne qꝺ erit est.⁊ similr̃ ꝺ ista.
omne qꝺ non erit est. ¶ Sed contra istam vlti
mam arguitur:q̄ sua contradictoria.s.ista.ali-
quid qꝺ non erit non est.est vera.igitur ista fal
sa.consequentia patet.⁊ antecedens probatur sic.
hoc qꝺ non erit non est.demonstrato adā.igi
tur aliquid qꝺ non erit non est.rn̄.ꝙ non valet
consequētia.quia arguitur ab inferiori ad suū
superius negatiōe postposita sine medio.vt pȝ.
¶ Pro responsione ad tertium nota ꝙ magister
vult ꝙ in sua p̄positione verbum futuri prece-
dat verbum preteriti.aliter propositio nō esset
vera.⁊ q̇dam habent eā econuerso ⁊ male.secū
do intēdit magister ꝙ totū copulatū sit ex p̄te
subiecti.⁊ ꝙ ly non.neget totum copulatū ⁊
non partē. Istis stantibus dr̃ ꝙ propositio est
vera.q̄ qꝺ non poterit nec potuit esse ē.⁊ nihil
est qꝺ non poterit nec potuit eē.quin id sit.igi
tur ⁊c.prima exponens sic probatur.resoluendo
hoc est demōstrato istāti p̄n̄ti. ⁊ hoc est ens.qꝺ
non poterit nec potuit esse.igitur ⁊c.patet con
sequētia cū maiori.⁊ minor probatur.q̄ per re
gulam de relatiuo ista mior equalꝫ huic.hoc ē
ens ⁊ id non poterit nec potuit esse que ē vera:
vt p̄batur.q̄ p̄ma pars est vera.vt pȝ.⁊ scꝺa si-
militer.dato ꝙ ly non.neget copulatum.q̄ cuius
oppositū dempta negatiōe est falsum.s.id pote
rit nec potuit eē.cū p ly id.importet ens qꝺ est.

instans presens. secunda etiam exponens pncipalis probatur. s. nihil est qd̓ nō poterit nec potuit esse quin id sit. quia suum oppositū est falsum. s. aliquid est qd̓ non poterit nec potuit eē qd̓ non est. igitur ipsa est vera. tenet consequentia. ⁊ antecedens probatur. qꝛ id oppositum cōuertitur cū ista copulatiua falsa. aliq̄d est ens ⁊ id non poterit nec potuit esse ⁊ id non est. ꝙ autē conuertatur cū ista patet. qꝛ ly qd̓. bis ibi positum est resolubile in ⁊. ⁊ ille illa illud. vt patet per regulam relatiuorum. ⁊ sic patet solutio. Similiter dicitur. ad alias consimiles.

¶ Tertio pricipaliter dubitatur an in illa. oīs homo vel asinus est asinus. totū disiunctū possit esse subiectū. ⁊ dixit magister ⁊ Petrꝰ Mā. ꝙ sic. ⁊ tunc propositio est falsa. cum secūda eiꝰ exponens sit falsa. s. nihil est homo vel asinus quin id sit asinus. patet etiam falsitas ex alio. qꝛ ipsa ē vna vniuersalis affirmatiua cuiꝰ subiectum. s. ly hō. vel ly asinus. dicit̄ de aliquo de q̊ non dr̄ p̄tum. vt patet. ¶ Quidam aūt aliȷ̄ de quorum numero est hentisber dicunt ꝙ nō est possibile ꝙ totum sit subiectū. ⁊ sic dicerent ꝙ ista est vera. ⁊ ꝙ secunda exponēs debet sumi sic. ⁊ nihil ē homo quin illud vel asinus sit asinus. sic ꝙ ly quin. imediate postponatur subiecto. Ratio āt istoꝝ est. qꝛ dato ꝙ totū sit subiectum sequitur duo contradictoria eē simul vera. qd̓ probant. qꝛ iste sunt simul vere iste homo vel asinus est asinus. ⁊ iste homo vel asinus nō est asinus. ⁊ iste sunt contradictorie. igitur ⁊c. patet ꝯsequentia cum minori. qꝛ singularis affirmatiua ⁊ singularis negatiua de cōsimilibꝰ subiectis ⁊c. sunt contradictorie. maior autem probatur. qꝛ prima ē vera. iste homo vel asinus est asinus. demonstrato brunello: ⁊ secunda sil'r scilicet. iste homo vel asinꝰ nō ē asinus demonstrato eodē brunello: qd̓ probo. qꝛ iste hō non ē asinus demōstrato brunello. igitur. iste homo vel asinus nō est asinus. patet ꝯsequentia a parte disiuncti ad totum sine ipedimēto ⁊ antecedens est verum cum eius oppositum sit falsum vt patet. igitur ⁊ ꝯsequens. ¶ Pro solutione huius argumenti tenendo magistrum nota ꝙ ista. oīs homo vel asinus est asinus. si totum sit subiectum habet tot singulares quot iam sunt supposita istius termini homo. ⁊ illius termini asinus. secūdo nota ꝙ in suis singularibus. vt in ista. iste homo vel asinus est asinus. ly iste. dꝫ demonstrare ⁊ determinare totum disiunctum ⁊ non solum ly homo. sic ꝙ sit sensus ꝙ omne qd̓ est homo vel asinus. i. omne ens qd̓ ē homo vel asinus est asinus. Istis stantibus tenetur ꝙ totum est subiectum ⁊ negatur ꝙ duo contradictoria essent simul vera. ⁊ cū probatur. qꝛ ista est vera. iste homo vel asinus ē asinus. cōcedit̄ si demonstratur brunellus. qꝛ sensus est ꝙ iste qui est homo vel asinus est asinus. qd̓ est verum sed negatur ꝙ secunda sit vera. s. iste homo vel asinus non ē asinus demonstrato eodē. qꝛ sensus est ꝙ iste qui est homo vel asinus nō ē asinus. qd̓ est falsū. vt patet. ⁊ cum probat̄. qꝛ iste homo non est asinus. demōstrato brunello. igitur iste homo vel asinus non est asinus negat̄ ꝯsequentia. qꝛ arguitur ab inferiori ad suū superius negatiōe postposita sine medio sicut nō sequitur. Adam non est substantia. igitur adā vel deus non est substantia. qꝛ antecedens ē verum. vt patet. ⁊ consequens falsum. qꝛ eius oppositum est verum. s. omne quod est adam vel deus est substantia. vt patet per exponentes. ⁊ ad regulam. a parte disiuncti ⁊c. respondet̄ ꝙ negatiue non tenet. istud tamen argumentum licet sic soluatur ⁊ bene. posset fortificari. ⁊ tu illud considera. ¶ Ultimo restant tres petitiones. prima que est melior ꝓbatio an illa Petri Mantuani an illa magistri. respondetur ꝙ per argumentum factū supra mihi videtur ꝙ ista Petri Mātuani sit melior. sicut est dictū in consequentiȷ̄s. ¶ Secūda petitio. an iste ꝓpositiōes exponibiles de quibus ifra dicetur. sicut sunt exclusiue ⁊ exceptiue ⁊c. sint cathegorice vel hypothetice. respondetur ꝙ secundum communia dicta logicorum. iste sunt cathegorice. probabiliter tamē teneri posset ꝙ omnes sunt hypothetice. ⁊ si quis hoc teneret habet dicere ꝙ ista ⁊ consimiles. omnis homo ē animal. est hypothetica ⁊ non est necessaria. ⁊ ꝙ i mente non est terminus communis proprie dictus. qd̓ ⁊ si probabile sit est tamen multū alienum a communibus dictis. ideo non teneatur ⁊ dicat̄ ꝙ sint cathegorice. ¶ Tertia petitio. an terminus debeat stare magis confuse in exponente q̄ꝫ in exposita. rñº. ꝙ ratio si bene consideretur dictat ꝙ nō. tamen secūdum exponētes que cōmuniter dantur habemus tenere oppositum sicut infra patebit.

¶ Capitulum de officiabilibus.

Propositio officiabil̓ ⁊c. ¶ Circa istō capitulum nota ꝙ quando terminus modalis aut verbum concernens actū mentis. vt dicit Paulus determinant. i. habent ante se aut pꝰ se dcm̄ alicuiꝰ ꝓpōnis. i orōnē ifinitiuā aut ꝯiūctiuā. ⁊ nō dicas sigñatū nullo termino mediato pcedēte. tūc illa ꝓpō ē officiabil̓. exᵐ. hoīeꝫ eē aial ē scitū. ⁊ sor. eē ē posse aut posse est sor. eē. aut p̄t eē ꝙ sor. sit. qꝛ ly p̄t. ipersonal̓ sūptū ꝫ cōia dicta q̄ꝫtū ad hoc ꝯuertit̄. cū ly posse ⁊ ꝓbat̄ hmōi ꝓpō p vnā singularē. ⁊ sic eiꝰ ꝓbatio reducit̄ ad resolubiles. exēpluꝫ. ista posse est

for. eē sic ꝓbatur. ista ꝓpō for. est. est possibilis. q̄ adequate significat for. esse. igit̄ ⁊c. vbi ista offi cians est vna singularis valens q̄ꝫtum vna co/ pulatiua: cū in ea sit ly que. resolubile in ⁊. ⁊ il/ le illa illud. vt patꝫ supra. Et appellat̄ si sit vna cathegorica officiās. ⁊ si sit copulatiua officiā/ tes. i. ꝓbantes ꝓpōnem officiabilē. i. ꝓpōnem in qua est dictio habens officiū determinādi. ⁊ determinās totam ꝯpōnem. ℂ Supponūt ter mini cōmunes non distributi in officiatis con fuse tm̄ imobiliter: vt necesse est hoīem eē aīal: aut scio mulā esse sterilē. non enim seq̄tur. scio mulā esse sterileꝫ. ⁊ iste sunt oēs mule. igit̄ scio istam vel istā ⁊c. esse sterileꝫ: q꜡ antecedens est verum. ⁊ ꝯsequens falsum in hoc casu. s. q̄ ego sim vnus qui nū q̄ꝫ viderim mulas: tamē ex re/ latu credo illas esse steriles: sicut sunt. deide ꝓ/ sentētur mihi mule: quas credā esse eq̄s ⁊ non steriles. tunc scio mulā esse sterilē: q꜡ ita credo firmiter. ⁊ ita est. ⁊ iste sunt oēs mule: vt pono in casu: ⁊ tamen nō scio istā vel istā ⁊c. esse steri lē. exquo non credo vt ponit casus. In officiā/ te aūt. vt in ista. hec ꝓpō. hō est aīal. est necessa ria que adequate ⁊c. stat ly ꝓpositio. discrete ⁊ personalr̄ a ly hec. ⁊ totum hoc. hō est aīal. stat mālıter a ly hec ꝓpositio. qꝺ est signū materia/ litatis. ⁊ tenet̄ appositiue. ⁊ stat determiate se/ cunduꝫ magr̄m. ⁊ supponit ꝓ se aut sibi simili personaliter sumpto: q꜡ ly hō est aīal. materiali ter sumptū non est ꝓpō ſm magr̄m: sed nomē neutri generis. ⁊ ly necessaria. stat determinate ⁊ ꝑsonaliter. ⁊ ly que. discrete ⁊ ꝑsonalr̄: sicut suum añs. s. ly ꝓpō. ⁊ ly hoiem. ⁊ ly anial. ꝯfuse tm̄ imobiliter ⁊ ꝑsonaliter a ly significat. quod est verbū ꝯcernens actū mentis. ⁊ nō licet de/ scendere. vt pꝫ. ℂ Contra istum modum offi/ ciandi argr̄ ꝑmo: q꜡ non seq̄tur. ista ꝓpō. hō ē asinus. est possibilis. ⁊ hec significat adequate hoīem esse asinū. ⁊ ꝑmarie. igit̄ possibile est ho minē esse asinū: q꜡ ꝯñs est falsum vt pꝫ. ⁊ ante/ cedēs verū: qꝺ ꝓbat̄: nam secūda pars antecedē tis est nota. ⁊ ꝑma ꝓbatur. q꜡ ista. hō est asinꝯ. pōt esse vera. igit̄ est possibilis. tenet ꝯña. ⁊ añs ꝓbatur: q꜡ ipsa potest significare ꝑmarie ⁊ adequate deū esse. ℂ Secundo argr̄ sic. dato isto mō officiādi seq̄tur istas esse veras. s. ipossi bile est antixp̄m esse. si possibile est antixp̄m eē. ipossibile est te esse. si tu potes loqui. ꝯñs falsū. ⁊ ꝯsequētia ꝓbatur: q꜡ officiantes sunt vere. vt pꝫ. ℂ Tertio argr̄ ꝓbādo q̄ in illa. hec ꝓpositio. hō est aīal. est necessaria. ly hō est aīal. non stat mālıter: cuius opm dicebatur. ⁊ ꝓbat̄ sic. q꜡ dato opposito seq̄tur q̄ aliq̄s terminus cathe/ gorematicus supponit mālıter: qui tamē non pōt stare personalr̄: qꝺ videt̄ falsuꝫ: ⁊ q̄ hoc se quatur ꝓbatur: q꜡ tota ista ꝓpō stat mālıter vt dr̄. ⁊ ista non potest stare personaliter: q꜡ ꝓpo/ sitio personalr̄ sumpta nō pōt poni in ꝓpōne. vt pꝫ. igitur ⁊c. ℂ Ad ꝑmū dr̄ q̄ ꝯña ista ē bo/ na. ⁊ ad argumentū negat̄ q̄ antecedens sit ve rum. ⁊ negat̄ q̄ ista. homo est asinus sit possibi lis. ⁊ cū arguitur. ista potest esse vera. igitur est possibilis. negatur consequentia: quia proposi tio possibilis est illa que potest aut potuit aut poterit esse vera secundum significationē quaꝫ iam habet: qꝺ non contingit de illa. homo est asinus. vt patet. ℂ Ad secundum conceditur q̄ ille sunt vere vt probat argumētum. dato q̄ ly impossibile cadat super tota propositiōe: q꜡ hec ꝓpositio est impossibilis. antichristus est si possibile est antichristum esse. vt patet: quia est conditionalis: cuius oppositum consequentis stat cuꝫ antecedente. ideo falsa ⁊ impossibilis. cum omnis cōditionalis falsa sit impossibilis. ℂ Ad tertium posset concedi totuꝫ: scilicet q̄ aliquis terminus cathegorematicus stat ma/ terialiter qui nō potest stare personaliter: si ta/ men hoc sit inconueniens. respondeatur aliter ⁊ dicatur q̄ id non sequitur. ⁊ ad probationeꝫ cum dicitur. propositio non potest poni in ꝓ/ positiōe. ipsa stante personaliter negatur: quia dicendo. homo est animal est verum aut neces sarium. ly homo est animal: qꝺ est vna proposi tio. stat personaliter ꝓ significato ex parte rei istius. homo est animal. qꝺ significatiuum est verum ⁊ necessariū. ⁊ sic patet solutio. ℂ Sed hic sunt tres petitiones. prima. in quo differūt modales de sensu composito ab illis de termi/ nis concernentibus actum mētis. Respon. q̄ in nullo: nisi quia prime secūdum doctores cō/ muniter non sunt quante. ⁊ alie sic. exempluꝫ. ista. possibile est hominem legere. non est quā/ ta. sed bene ista. scio hominem legere: quia est singularis: tamen sicut in prima ly homo. stat confuse tantum immobiliter. ita ⁊ in secunda. ℂ Secunda petitio. quid est homineꝫ esse ani mal ex parte rei. qꝺ est significatuꝫ verum ⁊ ne cessarium istius. homo est animal. Respon. q̄ in veritate non est nisi homo. quomodo auteꝫ homo aut tale significatum sit necessarium for te dicetur ifra. ℂ Tertia petitio. an omnis ꝓ/ positio de sensu composito sit officiabiliter ꝓ/ banda. Respon. q̄ non: sed solum illa in qua non precedit terminus mediatus: quia ista. ho mo scit for. legere. est de cōposito. ⁊ tamen non est officiabiliter probanda: sed resolubiliter a primo termino: q̄ autem illa sit de composito patet: quia terminus talis concernens actum mentis cadit super dicto ꝓpositionis. ⁊ ita est de composito. sinautem magister non posset probare istaꝫ esse de composito. scilicet. tu scis fortem legere.

¶ Capitulum de descriptibilibus.

P Ropositio descriptibil ⁊c. ¶ Circa h̄ ca
pitulum nota ꝙ terminus cōcer
nens actum mētis. aut est termi
nus qui nō cadit congrue. aut ve
re super icōplexo nisi id sit signū
cōplexi. sicut sunt ly scio. credo ⁊ dubito aut est
terminus q̇ potest cadere super icōplexo. qꝺ nō
est signū ↄplexi. sicut ly itelligo. ⁊ imaginor ⁊c.
¶ Si ꝓmū aut talis terminus ē in ꝓpōne cum
incomplexo verbali. aut cū complexo verbali.
Si cum cōplexo. tunc secūdum oēs facit termi
num appellare rōnem ⁊ cōfundi si sit termin⁹
cōmunis ⁊ cadat super illo: vt scio hominē esse
animal. si cum incōplexo. tunc secūdum quos
dam non ↄfundit nec facit terminū appellare
sic ꝙ idem erit dicere scio aliquā propositionē
⁊ aliquā propositionē scio. Sed secūdum ma
gistrum in hoc capitulo est dicēdū ꝙ facit ter
minū appellare. vt dicendo. scio ꝓpositionem
affirmatiuā. l ꝓpositionē affirmatiuā. appel
lat formā. ⁊ non est idē dicere. scio ꝓpōnē affir
matiuam. ⁊ ꝓpōnem affirmatiuam scio. ꝓpter
appellationē. Si vero terminus ↄcernēs actū
mentis est talis nature ꝙ possit cadere sup in
complexo non significante cōplexum hoc du
pliciter. q2 vel talis terminus iā actu est sup i
cōplexo aut super cōplexo. Si ꝓmū confundit
secūdum magistrū confuse tātum mobiliter si
sit terminus cōis ⁊ facit appellationem ratio
nis. vt intelligo hoiem. Si secūdum tunc con
fundit confuse tātum immobiliter. ⁊ iterū facit
appellationem. vt intelligo hoiē esse animal.
¶ Contra modū describendi magistri arguit
sic. dato tali modo sequitur ꝓcessus in ifinitum
in describēdo. igitur talis modus est malus. pꝫ
ↄsequentia. ⁊ antecedēs ꝓbatur. ⁊ capio istam
ego intelligo sor. q̇ sic describitur. ego itelligo
aliq̇d sub rōne sortis. ⁊ patet ꝙ ista describens
est vlterius describēda in ifinitū. qꝺ ꝓbo. q2 oīs
propositio in qua terminus ↄcernens actū mē
tis determinant incōplexū nullo termino me
diato precedēte est describēda. vt pꝫ in textu.
Sed ista est hmōi. vt patet igitur est describen
da. ⁊ sic ꝺ aliis arguit. ¶ Et ↄfirmatur. q2 ista.
ego intelligo aliq̇d sub rōne sortis. cū ly aliq̇d
per dicta appellet rōnem. significabit ꝙ ego i
telligo aliquid sub ratione aliquid sub ratio
ne sortis. ⁊ sic itur in infinitum. ¶ Secundo ar
guitur sic. descripta nō conuertitur cum descri
benda data a magistro. igitur talis modus ma
lus. patet ↄsequētia ⁊ antecedens probatur. q2
non sequitur. ego intelligo populum. igit ego
itelligo aliq̇d sub rōne populi. q2 añcedēs ē ve
rum vt patet. ⁊ ↄsequens falsum. cum populus
non sit aliq̇d nec eē possit. aut intelligi. ¶ Ter
tio arguit sic. ista ↄsequētia nō valet. s. ego scio
adequatum significatū a. ꝓpositionis. qꝺ scio. si
gnificari per a. ꝓpōnem. igitur ego scio a pro
positionem. igitur talis modus malus. pꝫ con
sequentia. ⁊ antecedens probat. q2 pono qꝺ i
pariete sit ista ꝓpositio. homo est aial. ebraice
scripta ordine retrogrado secundum eos: q̄ sit
a. ⁊ dicatur mihi a. preceptore cui credā firmi
ter ꝙ ista significat hoiem esse animal. ⁊ ꝙ ap
pellatur a. tunc in isto casu. ego scio adequatū
significatū illius ꝓpōnis. vt patet. qꝺ scio ade
quate significari ꝑ a. ꝓpositionē. q2 credo fir
miter ꝙ significetur per a. ⁊ ita ē ꝙ significat
per. a. ⁊ tamen ego non scio. a. propositionē. qꝺ
probo. q2 ego non intelligo terminos illius ꝓ
positionis. imo iste termin⁹ de q̊ credo ꝙ signi
ficet hoiem significat animal ⁊ ecōuerso. vt pa
tet ex casu. ¶ Quarto argr sic. dato isto mō se
quitur ꝙ idē est scitū ⁊ dubiū. ↄsequens falsū.
⁊ ↄsequentia probatur. ⁊ suppono ꝙ idē sit ex
parte rei. hoc esse hoiem. ⁊ hoc eē sor. demōstra
to sor. similiter ꝙ idē sit ex parte rei hoc eē sor.
⁊ sor. isto stāte sit sor. a longe ⁊ credas illū esse
hominem. nō tamē credas illū esse sor. sic ꝙ sci
as istā. hoc est homo ⁊ dubites istam hoc ē sor.
⁊ capio istas duas. hoc est homo. hoc ē sor. q̄
rū prima sit. a. ⁊ secūda. b. ⁊ significatū ꝓme. c.
⁊ secūde. d. tunc arguitur sic. tu scis. a. proposi
nem. igitur tu scis adequatū significatum. a. ꝓ
positionis. sed adequatum significatum. a. est
ipm. c. igitur. c. ē scitū a te. nūc ꝓbo ꝙ idē. c. est
tibi dubiū. q2 oē. d. est dubiū. sed oē. c. est. d. igr
oē. c. est tibi dubium. patet consequētia cū ma
iori. q2. d. est significatum propositionis tibi du
bie. ⁊ minor ꝓbatur sic. omne. d. est sor. ⁊ oē. c.
est sor. igitur omne. c. est. d. patet consequētia.
cum miori per suppositū. q2 idē est ex parte rei
hoc esse hominem. ⁊ hoc eē sor. ⁊ maior ēt pa
tet ex supposito. q2 idem est hoc esse hoiem de
monstrato sorte. ⁊ sor. Et per idē potest proba
ri ꝙ ly scio ⁊ dubito determinant incōplexa. q2
iste sūt. vere. sor. scitur. ⁊ sor. dubitatur. qꝺ ꝓba
tur. q2 hoc scitur demonstrato significato ꝓme
propositionis. ⁊ hoc est sor. per suppositū. igr
sor. scitur. Similiter hoc dubitatur demōstra
to. d. ⁊ hoc est sor. igitur sor. dubitat. ¶ Vlti
ma arguitur probando ꝙ ly intelligo cadens
super incōplexo confundit confuse tantum im
mobiliter. quod est contra magistrum in septi
ma regula suppositionum. probatur. q2 in illa
propositione. intelligo animal. ly animal. stat
immobiliter. igitur contra magistrū. patet cō
sequentia. ⁊ antecedens probatur. q2 non licet
descendere. qꝺ ꝓbatur. ⁊ pono ꝙ in mente mea
nullus remāserit ↄcept⁹ singl'aris. sꝫ sit solū iste

ꝯceptus aial de q̃ ꝯsiderem ⁊ seq̃tur ꝙ ista co-
pulatiua ē v̓a. itelligo aial ⁊ ista ſi oia aialia. ⁊
tamen iste descēsus erit falsus. s. ego intelligo
hoc vel hoc vel hoc animal: q̄ꝛ ista ſm magr̄z
hꝫ describi sic. ego intelligo aliq̃d sub ratione
qua hoc vel hoc vel hoc aial. ⁊ sub ꝯceptu ta-
li ꝯn̄s falsum. ⁊ ꝯtra casum ponentē ꝙ nullus
sit ꝯcept⁹ singularis in mēte mea. ¶ Ad p̄mū
respon. negādo an̄s. ⁊ cum ꝓbat̄. dr̄ ꝙ in ista.
ego itelligo aliq̃d sub ratione soꝛt. ly aliquid.
nō appellat. ⁊ sic non itur in infinitū in descri-
bēdo. ⁊ ad regulā que dicit ꝙ ois terminus se
quēs v̓bū ꝯcernēs actū mētis appellat rōnē:
⁊ q̄ꝺ talis ꝓpositio est describēda. dr̄ ꝙ ista re
gula nō est absolute vera: sed intelligit̄ suppo
sito ꝙ tali termino sequenti nō supueniat aliq̃
limitatio. exemplū. dicēdo intelligo hominē.
ly hominē. appellat. sed dicēdo itelligo homi
nem sub ratione seu sub ꝯceptu ꝓpo soꝛ. ly ho
minē. non appellat ꝓpter limitationē illam. ⁊
ꝓpositio non est describēda. Sil̄r est in ꝓpoſi
to de ista. ego intelligo aliquid sub ratiōe soꝛ.
⁊ pꝫ etiā solutio ad ꝯfirmationē. ¶ Ad 2ᵐ dr̄
ꝙ argumentuꝫ verbaliter ꝯcludit. ⁊ dr̄ ꝙ ista
ego intelligo ppl̄m describit̄ sic. ego intelligo
aliq̃d vel aliqua per istum ꝯceptū populus. ⁊
pꝫ solutio. ¶ Ad 3ᵐ dr̄ ꝙ talis modus descri-
bēdi est bonus si sane intelligat̄. ⁊ dr̄ ꝙ ibi nō
arguit̄ a descriptiōe ad descriptā: q̄ꝛ describēs
isti⁹. ego scio a. ꝓpōnē. est ista. ego scio adeq̃
tum significatū a. ꝓpōnis. q̄ꝺ scio mihi signifi
cari per a. ꝓpōnē seu q̄ꝺ mihi significatur per
a. ꝓpōnē. ⁊ tunc pꝫ ꝙ si sumat̄ isto modo ipsa
erit falsa sicut descripta. ¶ Posset al̄r ēt dici
ꝯcedendo ꝙ ego scio a. ꝓpōnem. ⁊ tu ꝯsidera.
¶ Ad 4ᵐ admisso p̄supposito: q̄ꝺ non omni-
bus apparet veꝝ est dōꝫ ꝙ ꝯcludit: nec est in-
ꝯn̄s ꝙ eadē res sciatur ⁊ dubitet̄ per diuersas
ꝓpōnes. vt dicit Petrus. M. ⁊ sic est in ꝓpo
sito. ¶ Et ad ꝯfirmationē cum pꝛobatur ꝙ ly
scio. determinat incomplexū ⁊c. q̄ꝛ ista est ve-
ra. soꝛ. scitur. rn̄º. ꝙ hoc nō est ꝯtra dicta: quia
intelligebat̄ supꝛa ꝙ ly scio. nō determiat post
se incomplexū ⁊c. vnde licet ꝯgrue ⁊ vere di-
cat̄ soꝛ. scitur aut soꝛ. dubitat̄: nō tamē ꝯgrue ⁊
vere dr̄ scitur soꝛ. aut dubitatur soꝛ. ⁊ ratio est:
q̄ꝛ sensus p̄me cum ibi nulla sit appellatio est
iste. s. ꝙ res ista que est soꝛ. aut pōt eē soꝛt. aut
si esset: esset soꝛt. scitur. ⁊ hoc est veꝝ: q̄ꝛ scit̄ per
illā. soꝛt. est. sensus aūt secunde est ꝙ talis res
scitur per illū ꝯceptuꝫ incomplexū. soꝛ. ꝓpter
appellationē ⁊ hoc est falsum. ¶ Ad vltimuꝫ
dr̄ ꝙ ꝯcludit. ⁊ q̄ꝺ ista verba ꝯfundunt confu-
se tm̄ imobiliter: licet magr̄ hic dixerit opposi
tum. ¶ Posset etiam dici aliter ad hoc argu
mentū: non tamen ſm cōmunia dicta ⁊ possu-
mus dicere ꝙ ly intelligo. nullam habet vim
confundendi: ⁊ q̄ꝺ ly animal. stat determina-
te: ⁊ ꝙ si non licet descendere hoc non est ra-
tione confusionis: sed ratione appellationis.
Et ista responsio est bona si bene ꝯsiderabitur
super ea ⁊ teneo illā. ¶ Sed hic sunt due pe-
titiones. p̄ma. an ista sit vera saraceni adoꝛant
deum viuum ⁊ verū: ⁊ videt̄ ꝙ sic: q̄ꝛ ipsi ado-
rant aliquid sub ratione dei viui ⁊ veri. Et vi-
detur ꝙ non: q̄ꝛ ipsi adoꝛant maumetē. rn̄º. ꝙ
ista est falsa: q̄ꝛ ad hoc ꝙ ista sit vera. saraceni
adoꝛant deum ⁊c. non sufficit ꝙ adoꝛent ali-
quid sub ratione dei viui ⁊ veri: sed requiritur
ꝙ adoꝛent rem que si esset: esset deus viuus ⁊
verus. ⁊ adoꝛent illam sub ratione dei ⁊c. ⁊ ita
intelligatur modus describendi superius po-
situs. modo nō sic est de illis: q̄ꝛ adoꝛant mau-
methez qui si esset non esset deus. sed vnus ho-
mo sicut tu. ¶ Secūda petitio. an ista sit v̓a.
de⁹ intelligit antixp̄m. ⁊ videtur ꝙ non: q̄ꝛ nō
intelligit aliquid sub ratione ⁊ sub conceptu
antichꝛisti. ex quo nullū habet in se cōceptuꝫ.
⁊ ex alia parte apparet vera. respon. ꝙ ipsa est
vera: ⁊ licet deus nullum habeat in se ꝯceptū:
ipse tamē est sibi ipsi ꝯceptus. i. imago omniū
rerum ⁊ per se ipsum omnia intelligit.

¶ Capl̄m de ly necessario ⁊ ꝯtingēter.

Ex pꝛedictis patet ⁊c. ¶ In hoc
capitulo faciam tria. Pꝛimo vi
debo aliqua circa textū. Secun
do arguaꝫ contra magr̄m. Ter-
tio ponā petitiones. ¶ Quan-
tum ad p̄mum pꝛo habēda recta expositione
de ly necessario quādo sumitur aduerbialiter
⁊ in sensu cōposito: est sciendū ꝙ ly necessario
semper ponitur cum ꝓpositione ⁊ non cū oꝛa
tione infinitiua. sicut ly necessariuꝫ. vt necessa-
rio homo est animal. talis autem ꝓpositio ha
bet exponi per pꝛeiacentem ⁊ vnā negatiuam
de ly pōt impersonaliter sumpto in qua ly po-
test cadat super dicto pꝛopositionis que con-
tradicit illi super qua cadebat ly necessario.
exemplum. ista. necessario animal est substan-
tia. sic ꝓbatur. animal est substantia: ⁊ non po
test esse quin animal. i. ꝙ nō animal seu nulluꝫ
animal sit substantia. igitur necessario animal
est substātia. vbi patet ꝙ ly potest cadit super
hoc dicto. s. ꝙ non animal sit substantia: quod
est dictuꝫ huius. nullum animal est substātia.
que est contradictoꝛia illius. animal est substā
tia. super qua cadebat ly necessario. ¶ Sꝫ ad
inueniendum bene istam secundam exponen
tem considera si ly necessario cadit super ꝓpo
sitione de pꝛesenti: aut de pꝛeterito: aut de fu-
turo. si pꝛimuꝫ sume secundam exponētem de

verbo potest de presenti: ⁊ fac qđ cadat super dicto ꝓpositionis de presenti. si secundū sume illam de preterito. ⁊ fac ꝙ cadat super dicto de preterito. si tertium sume de futuro ⁊ cadat super dicto de futuro. exemplum primi. necessario celum est. expone sic. celum est. ⁊ non potest esse quin celum sit: idest ꝙ non celum seu nullum celū sit. igitur ⁊c. vel sic: ⁊ non potest esse nullum celum esse. exemplum secundi. necessario ens fuit deus. expone sic. ens fuit deus: ⁊ non potuit esse ꝙ nullum ens fuerit deus. vel ⁊ non potuit esse nullū ens fuisse deum. igitur ⁊c. exemplum tertij. necessario animal erit substantia. expone sic. animal erit substantia: ⁊ nō poterit esse ꝙ nullum animal erit substantia vel ⁊ non poterit esse nullum animal fore substantiam. igitur ⁊c. Simili modo exponatur ista. necessario animal est futurum substantia. ¶ Secundo nota ꝙ termini communes non distributi in propositiōe de ly necessario. stant confuse tantum immobiliter: ⁊ distributi confuse distributiue immobiliter. exemplum primi. necessario homo est animal. exemplum secundi. necessario omnis homo est omne risibile. in secunda aūt exponente istius. necessario homo est animal. que erit ista. s. non potest esse quin homo sit animal. stant illi termini. iterum confuse tantum immobiliter: cuius ratio est: quia ibi sunt tria signa: quorū vnum. s. ly potest tollit descensum ⁊ alia duo negatiua: quorum vnum est in ly quin. impediunt distributionem: ⁊ ita stabunt termini confuse tantum immobiliter. ¶ Sed tu dices quid de expositiōe ꝓpositionis de ly contingēter. respon. ꝙ est dicendum omnino sicut de ly necessario. duobus exceptis. Primum est: quia ꝓpositio talis exponitur per secundam affirmatiuā. exemplum. contingēter animal disputauit. sic expōitur. animal disputauit. ⁊ potuit esse ꝙ nullum animal disputauerit: seu nullum animal disputauisse. igitur ⁊c. Secundum est: quia in secunda exponente de ly cōtingēter. sicut in ista potest esse ꝙ nullum animal disputauerit. stat terminus confuse distributiue immobiliter ꝓpter duo signa: quorum vnum dat distributionē: scilicet ly nullū. ⁊ aliud tollit descēsum: scilicet ly pōt. ¶ Quantum ad secundum arguitur contra istos modos exponēdi: ⁊ primo sic. ista ꝓpositio est vera. necessario ens est deus. ⁊ exponentes sunt false. igitur nō sunt bone. patet cōsequētia cum maiori. ⁊ minor ꝓbatur: quia secunda exponens est falsa. s. non potest esse ꝙ ens nō sit deus: qđ probo: quia eius oppositum est verum. s. potest esse ꝙ ens non sit deus. est enim vna modalis de sensu composito habēs sic officiari. hec ꝓpositio est possibilis. ens nō est deus. que significat adequate ꝙ ⁊c. igitur ⁊c. modo patet ꝙ officians est vera: quia ista propositio. ens nō est deus. non solum est possibilis: sed vera: quia hoc nō est deus te demōstrato. ⁊ hoc est ens. igitur ens nō est deus. ¶ Secundo arguitur sic. ista est falsa. cōtingenter tu es vel tu nō es dato ꝙ ly contingēter cadat super tota disiunctiua: ⁊ tamen exponentes eius sunt vere. igitur talis expositio mala. patet consequētia cū maiori: quia necessario tu es vel tu non es: ⁊ minor ꝓbatur: quia ista est vera. tu es vel tu nō es. ⁊ similiter ista. potest esse ꝙ tu sis vel tu non sis. vt patet. ¶ Tertio arguitur ꝙ exponētes de ly contingenter. nō sunt bone sic. ab omni exposita ad exponentes debet valere consequentia de forma: sed ab ista. contingēter homo est albus. ad exponentes datas non valet ꝯsequentia de forma. igitur ille nō sunt bone. patet consequētia cum maiori. ⁊ minor ꝓbatur: quia ly albus. in exposita stat confuse tantū immobiliter. ⁊ in secūda exponēte distributiue. modo a termino stante confuse tantū ad stantem distributiue nō valet ꝯsequentia de forma. vt patet. ¶ Ad primum conceditur ꝙ ista est vera. necessario ens est deus: ⁊ negatur ꝙ secūda exponēs sit falsa. ⁊ cum ꝓbatur ꝙ ista est falsa. non potest esse ꝙ ens nō sit deus: conceditur: sed dicitur ꝙ ista non est sua exponēs: sed ista. nō potest esse ꝙ non ens sit deus: seu ꝙ nullum ens sit deus. vbi ista negatio precedat ly ens. ⁊ cadat super dicto ꝓpositionis contradictorie. vt diximus supra: ⁊ sic patet ꝙ secūda exponens non erit falsa. ¶ Ad secundum conceditur ꝙ ista est falsa. contingēter tu es vel tu non es. ⁊ negatur ꝙ exponētes sint vere: immo dicitur ꝙ secunda est falsa. ⁊ dicitur ꝙ ista nō est sua exponens: sed ista. potest esse ꝙ tu nō sis ⁊ tu sis que est falsa. vt patet. ratio aūt huius est: quia cum ly necessario. caderet super disiūctiua: cuius prima pars erat affirmatiua: ⁊ secunda negatiua. ⁊ ly potest. in secūda exponente debeat cadere super dicto ꝓpositionis cōtradictorie: oportet ꝙ cadat super dicto vnius copulatiue: cuius prima pars sit negatiua ⁊ secunda affirmatiua: ⁊ hoc quia disiunctiua ⁊ copulatiua de partibus oppositis sunt ꝯtradictorie. vt patet in logica. ¶ Ad tertium dicitur ꝓ nunc ꝙ ista consequentia est bona de forma. ⁊ cum dicitur ꝙ a termino stante confuse tantum ad eundem stantem distributiue non valet consequētia de forma: dicitur ꝙ nō valet de tali forma: cum quo tamen stat ꝙ secundum aliā formam valeat: ⁊ sic est in proposito: quia talis consequentia. ꝯtingenter homo est albus. igitur potest esse ꝙ non homo sit albus est bona de tali forma scilicet ab exposita ad exponen-

tem: quia quelibet talis valet. ⁊ nõ est bona de tali forma a termino stante cõfuse. tñ ad stantem distributiue. ⁊ hoc ꝓbat arᵐ. ¶ Quantũ ad tertium sunt tres petitiões. Prima an ista sit possibilis ꝯtingēter si tu es homo tu sedes. Respon. ꝙ omnis ꝓpositio in qua ly contingenter cadit super conditionali est impossibilis. ⁊ sic data ꝓpositio fuit impossibilis. ratio aũt huius est: quia omnis cõditionalis est necessaria: aut impossibilis ⁊ nulla est ꝯtingens vt poteris considerare. ¶ Secũda petitio est ista. an ꝓpositiones de ly ꝯtingēter. ⁊ de ly necessario. in sensu cõposito semper repugnent. Respon. ꝙ sic. vnde iste ⁊ ꝯsimiles repugnãt contingēter antichristus erit. ⁊ necessario antichristus erit: cuius ratio est: quia exponuntur semper per ꝓpositiones cõtradictorias. vt patet in secunda exponente. ¶ Exquo sequitur ꝙ ista ꝓpositio implicat contradictionem. necessario contingēter antichristus erit. vt patꝫ. ¶ Tertia petitio. quid est dicẽdũ de istis aduerbijs de false possibilr ⁊ impossibilr. Respon. ꝙ ly vere. ⁊ ly false. possunt officiari secũdũ ꝙ dicit via cõmunis de ly veruꝫ. ⁊ de ly falsum. propositio aũt de ly possibiliter. vt ista. possibiliter tu es. potest sic ꝓbari. tu es. ⁊ potest eẽ ꝙ tu sis. igitur ⁊c. ⁊ forte sufficit tibi sola prima: quia si tam es potest esse ꝙ sis. Sed propositio de ly impossibiliter. non oportet ꝙ probetur: qꝛ quelibꝫ talis implicat contradictionẽ. vt impossibiliter chymera est. ⁊ hoc supposito ꝙ illa sit affirmatiua. ¶ Quarta petitio. quare magister preposuit capitulũ de officialibus huic capitulo. Respon. ꝙ hoc est ex eo ꝙ iste propositiones de ly necessario. aut contingenter. exponuntur per vnaꝫ de sensu composito de ly potest. que habet officiari. ⁊ sic presupponit capitulum de officialibus.

¶ Capłm de gradibꝰ comparationis.

Iam gradus ⁊c.

¶ In hoc capitulo sunt quattuor videnda. Primũ quomodo cõfundũt gradus comparationis. Secundum quomodo exponantur. Tertio est arguẽdum contra modum exponendi. Quarto ponentur petitões. ¶ Quantuꝫ ad primum dicit ꝙ ly. ita. sicut. ⁊ gradus comparatiuꝰ ⁊ superlatiuus secundum magistrum ⁊ secundum. P. M. confundunt confuse distributiue non absolute. sed ꝓ his in quibus cadit comparatio. exempluꝫ. si dicaꝫ. nix est ita alba aut albior homine. ly homine. non stat absolute pro omnibus hominibus. sed pro his in quibꝰ cadit comparatio. s. pro albis: sic ꝙ est sensus. nix est albior homine albo. ⁊ debet sub ly homine. descendi cum isto debito medio. s. ⁊ isti sunt omnes homines albi. aliter ista propositio eẽt falsa. vt pꝫ descẽdendo ad ethyopem que tamẽ apud oẽs conceditur. ¶ Quantũ ad secundũ ponit ista distinctio ꝙ ꝓpositio de gradu positiuo: aut cõparatiuo ⁊ suplatiuo: aut est affirmatiua: aut negatiua. si negatiua. probať per suaꝫ affirmatiuam. sicut pꝫ de ista. non tu es ita albus sicut nix. si vo sit affirmatiua hoc tripliciter: qꝛ vel ipsa est de pñti: aut preterito: aut futuro. Si pmum expone illã per tres. sicut dicit magř. exempluꝫ. nix est albior hoie. dicas sic. nix est alba ⁊ hõ albꝰ est albꝰ: ⁊ nõ homo albꝰ est ita albus sicut nix. igitur ⁊c. Si vero sit de preterito. hoc dupliciter: quia vel talis propositio est de simplici comparatione. sicut ista. tu fuisti albior sor. aut de duplici: sicut ista. tu fuisti albior ꝙ̃ fuerit sor. Si pmum. non debes eam imediate exponere: sed debes eam reducere ad certũ tempus vel instãs. ⁊ deinde probare per regulas magistri. exemplũ. ista. tu fuisti albior sor. sic ꝓbatur. in a. instanti. vel in b. instanti. vel tẽpore. tu fuisti albior forte. igitur tu fuisti albior sor. ista ꝯsequentia est bona. ⁊ antecedẽs est verum. igitur ⁊ ꝯsequens. ⁊ deinde id antecedẽs ꝓbatur sic. in a. istanti tu fuisti albus. ⁊ in eodẽ a. istanti sor. fuit albus. ⁊ non in eodẽ a. sor. fuit ita albus sicut tu. igitur ⁊c. Si autem ꝓpositio talis sit de duplici comparatione imediate exponitur: ⁊ non oꝫ istam inferre ex alia reducendo ad instans. vt pꝫ a Paulo in quarta ꝯclusione huius capituli ⁊ capituli sequẽtis. exemplum. ista. tu fuisti albior ꝙ̃ fuit plato. ⁊ consimiles: siue de gradu positiuo siue ꝯparatiuo imediate exponiť sic. tu fuisti albus. ⁊ plato fuit albus. ⁊ non plato fuit ita albus sicut tu. igitur ⁊c. Si aũt ꝓpositio sit de futuro. distingue similř: qꝛ vel est de simplici comparatione: aut ð duplici. ⁊ dicas sic de illa ð pterito. ⁊ ista sũt de itentione magistri hic ⁊ in secundo dubio. argumento. 24. ⁊ est ista distinctio vtilis istis tribus capitulis de gradibus comparationis. ¶ Quantum ad tertium arguitur contra modos exponendi. ⁊ primo contra modum positiui: qꝛ ista consequentia nõ valet. tu es albus. ⁊ homo albus est albus. ⁊ non hõ albus est albior te. igiť tu es ita albus sicut hõ. igitur exponentes iste non sunt bone. patet consequentia. ⁊ antecedens probatur: quia vbi tu solus eẽs albus esset antecedens verum vt patet. ⁊ consequens falsum: quod probatur: quia ex isto cõsequente ratione comparationis videtur seqꝫ ꝙ aliquis homo alius a te sit albus: qđ est falsum in casu. ¶ Secũdo arguiť contra expõnẽ comparatiui sic. ista cõsequentia non valet. a.

est magnū. demonstrato vno infinito. ⁊ sor. est magnus. ⁊ nō sor. est ita: aut tante magnus: sicut a. igitur a. est maius sor. igitur exponentes Pauli non sunt bone. pꝫ ꝯña. ⁊ aūs ꝓbatur: qꝛ aūs est veꝝ. dato ꝙ a. sit vnū infinitum. vt pꝫ. ⁊ ꝯñs falsum: qd̓ ꝓbaꝶ dupliꝶ. ṗmo qꝛ iter infinitū ⁊ finitū nulla est ꝯparatio. Secundo: qꝛ ex isto ꝯñte seq̄tur falsum. seq̄tur eni. a. est maius sor. igitur sor. est mioꝛ a. ⁊ vltra. sor. est minoꝛ a. igitur tam sor. q̄ꝫ a. est paruū. ⁊ sic seq̄tur ꝙ infinitum est paruuꝫ: qd̓ est falsum. ¶ Sed forte dī ad hoc ꝙ non valet ista ṗma ꝯsequentia. scilicet. a. est maius sor. igitur sor. est minoꝛ a. Contra. si a. est maius sor. igiꝶ ab a. ad sor. est ꝓportio maioris inequalitatis: sed ꝓportio maioris ineq̄litatis est maioris ad minus. igiꝶ sor. ē minoꝛ a. ¶ Aliȷ̄ forte negarent secundā ꝯsequentiam. s. sor. est minoꝛ a. igitur tā sor. q̄ꝫ a. est paruum: sed ista vt pꝫ tenet a comparatiuo ad positiuum. ¶ Tertio contra idē argr̄ sic. ille modus exponendi non est bonus qui vltimate nō reducitur ad imediata. ⁊ ad resoluētes: sed iste est huiusmodi. igitur nō est bonus. pꝫ ꝯsequentia cum maioꝛi. ⁊ minoꝛ ꝓbatur: qꝛ hic fit circulus in ꝓbatiōibus: qꝛ comparatiuus probatur per positiuū. ⁊ positiuus per comparatiuum. ⁊ sic ibitur in ifinitum. ¶ Quarto argr̄ ꝯtra exponentes superlatiui: qꝛ non seq̄tur. sor. est fortis. ⁊ isti sunt fortes. ⁊ non aliq̄s istoruꝫ est fortioꝛ sor. igr̄ sor. ē fortissimus istorum. igitur exponentes magistri sunt male. pꝫ ꝯsequentia. ⁊ aūs ꝓbatur: qꝛ posito ꝙ per ly isti. demonstrentur Plato ⁊ Cicero: quoꝝ q̄libet sit minus fortis q̄ꝫ sor. est antecedēs verum vt pꝫ. ⁊ ꝯsequēs falsum: qd̓ ꝓbo: qꝛ ex ista. sor. est fortissim⁹ istorum. ratione suplationis seq̄tur ꝙ sor. sit vnus de illis duobus: qd̓ est falsum: vt pꝫ. igitur ipsa est falsa. ¶ Quinto argr̄: qꝛ videtur ꝙ quarta ꝯclusio magr̄i sit falsa. s. aliquod est maximum istoꝝ. qd̓ non est maximū istoꝝ. vel ly qd̓. refert ly ens. iclusum in ly aliquod. aut ly maximum. aut ly istoꝝ. Si tertiuꝫ. seq̄tur ꝙ ibi est mala latinitas. si ṗmū. seq̄tur ꝙ ly qd̓. est resolubile in ⁊. ⁊ ille illa illud. per regulam de relatiuo. ⁊ sic ꝓpō est falsa: qꝛ equalet huic. s. aliquod ens est maximum istoꝝ. ⁊ illud ens qd̓ ē maximū istorum non ē maximum istoꝝ: qd̓ est impossibile. Si dicitur secūdum. seq̄tur idem: qꝛ etiā illud relatiuum qd̓. debet resolui. exquo nullū ē impedimentū. ¶ Ad ṗmuꝫ negatur ꝙ ille exponentes non sint bone. ⁊ cum dī ꝙ illa ꝯsequentia non valet: qꝛ antecedēs est veꝝ. ⁊ ꝯsequens falsum. negaꝶ. ⁊ dī ꝙ dato ꝙ tu soluꝫ sis albus. ista ē vera. tu es ita albus sicut hō: qd̓ pōt probari per dicta magistri: quia tu es ita albus sicut tu. ⁊ tu es omnis homo albus. igitur tu es albus sicut homo. nec ex isto seq̄tur ꝙ homo alius a te sit albus: sicut dicebatur in argumēto. ¶ Ad secundum dicitur ꝙ concludit. ⁊ ꝙ vltra exponentes pauli oꝫ ponere quartaꝫ exponentem: ita ꝙ ista ⁊ consimiles. a. est maius sorte. sic probatur. a. est magnum. ⁊ sor. est magnus. ⁊ taꝫ a. q̄ꝫ sor. sunt finite magni. ⁊ nō sor. est ita magnus sicut a. igitur a. est maius sor. ⁊ sic patet ꝙ sicut ꝯsequens erit falsum. ita ⁊ antecedens pro parte secunda. ⁊ cōsequentia pꝫ. ¶ Ad tertium tu responde. ¶ Ad quartū dicitur ꝙ concludit. ⁊ dicitur ꝙ ista. sor. est fortissimus istorum. sic habet exponi. sor. est aliquis istorum. ⁊ ē finite fortis. ⁊ isti sunt finite fortes. ⁊ nullus istorum non sor. est ita fortis sicut sor. vel nullus istorū non sor. est fortioꝛ sor. igiꝶ ⁊c. ¶ Ad vltimum dicitur ꝙ ista conclusio mihi videtur falsa: sicut etiam dicit Petr⁹. M. ⁊ argumentum probat. scias tamen ꝙ intellectus magistri fuit bon⁹. ⁊ iudicio meo est iste. vt patet per suas exponentes. s. ꝙ aliquid vt ipsum a. sicut ipse dicit est maximum inter ea. quoruꝫ nullum est maximum illorum trium. ⁊ iste sensus est verus.. ¶ Quantuꝫ ad quartum restāt petitiōes. ṗma. an iste stent simul. tu fuisti maioꝛ sorte. ⁊ tu fuisti minoꝛ sor. Rñ° ꝙ sic. qꝛ posito ꝙ heri fueris maioꝛ sor. ⁊ ṗdie heri minoꝛ. iste essent vere vt patet: quia non habent imediate exponi. sed reduci ad istans sic. heri in a. istanti. vel tempore tu fuisti maioꝛ sor. igitur tu fuisti maioꝛ sor. deide probatur antecedēs exponibiliꝶ sic. heri in a. istanti vel tēpore tu fuisti finite magnus. ⁊ in eodem a. sor. fuit finite magnus. ⁊ non in eodem instanti sor. fuit ita magnuꝫ sicut tu. igitur ⁊c. Et ita dicatur de ista. tu fuisti minoꝛ sor. ¶ Secunda petitio. an ista sit possibilis. sor. est albioꝛ homine. Respōdetur de intentione magistri ⁊. P. Mātuani. ⁊ clientonis ⁊ aliorum ꝙ non: quia gradus comparatiuus distribuit ly homo. ꝓ omnibus hominibus albis. ⁊ ex consequēti pro sor. ¶ Unde generaliter omnis ꝓpositio affirmatiua de cōparatiuo habens ṗmum terminum comparatiōis ꝯuertibilē: aut inferius ad scd̓m terminū cōparatōis distributū est impossibilis: sicut pꝫ de istis. homo aut risibile est albioꝛ homine. ⁊ sor. est albioꝛ homine. ¶ Et si tu diceres dicēdo. sor. est albioꝛ homine. ly homine. distribuitur pro omnibus hominibus albis aliȷ̄s a sor. ⁊ a primo termino comparatiōis. ⁊ sic propositio ista est possibilis. Respondetur ꝙ secundum dicta ⁊ secundum istos doctores hoc nō est verum. imo gradus comparatiu⁹ distribuit terminum a se rectum etiam pro primo extremo: aut pro significato primi extremi comparatōis. ¶ Tertia petitio. an sicut ista ē ipossibi

lis sor. est albior homine: ista ⁊ ista sor. est albissimus hominū. respon. ꝙ nō: qꝛ gradus suplatiuus nō distribuit ꝓ p̄mo termino comparationis. sicut cōparatiuus. vt pꝫ in exponētibꝰ.
¶ Quarta petitio. an valeat ista ꝯsequentia. ego sum ita albus sicut tu. igiť tu es ita albus. sicut ego. respon. ꝙ non. vnde generaliter res magis talis puta alba vel nigra comparata rei que est minus talis est ita aut tāte talis. sicut illa: ⁊ nō ecōuerso. volo dicere q̄d res que est alba. vt octo. gratia exempli. est ita aut tante alba. sicut ista que est vt duo: ⁊ nō econuerso: qꝛ ly ita aut tante non dicunt p̄cisionē.
¶ Quinta petitio est ista. an sequatur. tu eris maior sor. igiť tu eris maior q̄ꝫ eris sor. respondetur ꝙ non: qꝛ antecedēs est simplicis cōparationis ⁊ reducit ad o. antequā exponatur: ⁊ ꝯn̄s est de duplici ⁊ nō sic reducitur: ⁊ ita stat oppositū ꝯn̄tis cū antecedente in casu facto in p̄ma petitiōe. vt pꝫ: nec etiā valet ecōuerso. vt pꝫ: qꝛ posito q̄d nūq̄ꝫ eris simul cum sor. ⁊ eris pedalis ⁊ sor. ꝯtinue semipedalis est an̄s verꝫ. vt pꝫ per exponētes. ⁊ ꝯn̄s falsum: qꝛ ex illo. sequiť ꝙ tu eris simul cū sor. vt pꝫ reducēdo ad o. qd̄ esset falsuꝫ in casu. ſm tamē Petrū. M. habemus dicere istā ꝯn̄tiam valere: qꝛ ipse nō ponit differentiā inter ꝓpositionem de duplici ⁊ de simplici comparatiōe: sed hoc licet sit verum nō est secundū dicta cōmunia.

¶ Capitulum de ly differt.

DIffert aliud ⁊c. ¶ In hoc capľo videbuť tria. p̄mo modus exponēdi. Secundo argueť ꝯtra. Tertio erūt petitiones. ¶ Quantū ad p̄mum diꝫ ꝙ ꝓpositio de ly differt: aut est affirmatiua: aut negatiua. si negatiua ꝓbatur per affirmatiuā. vt pꝫ. si affirmatiua: aut de p̄senti: aut de futuro: aut de preterito. si de p̄senti expone illā per tres. vt dicit Paulus. exemplū. tu differs ab asino expone sic. tu es ⁊ asinus est. ⁊ tu nō es asinus. igř ⁊c. si sit de futuro nō debes eam imediate exponere: sed reducere ad certum o. vel tp̄s ſm magistrū argumēto. 22. p̄mi dubij. exemplum. si vis ꝓbare istā. tu differes ab asino. dicas sic. i a. o. vel tēpore tu differes ab asino. igiť tu differes ab asino. ⁊ facta tali illatiōe ꝓba an̄s sic. in a. o. tu eris: ⁊ in a. o. erit asinꝰ. ⁊ nō in a. o. tu eris asinus. igř ⁊c. Et similř de p̄terito dicať: ⁊ nisi fiat talis reductio nō eēt bona ꝓbatio. sicut ēt dcm̄ est de gradu cōparatiuo ⁊ esset falsa ista ꝓpō tu differes ab asino. q̄ tn̄ ſm cōem viam concediť: ꝙ aūt esset falsa. pꝫ: qꝛ tu nō differes ab asino: q̄ erit post mille annos: ex quo nō eris secū. ¶ Quantū ad 2m arguiť ꝯ modū exponendi positum hic a magřo: qꝛ si talis modus eēt bonꝰ. seq̄tur ꝙ valeret ista ꝯn̄a de forma. tu eris ⁊ sor. erit qn̄ tu eris. ⁊ tu nō eris sor. igiť tu differes a sor. ſꝫ ista nō valet. igiť talis modus est malus. ꝯn̄tia pꝫ cū maiori. ⁊ minor ꝓbať multipľr. ⁊ p̄mo sic. a termio stāte ampliatiue ad eundē stanteꝫ appellatiue. ⁊ ecōuerso nō valet ꝯn̄tia de forma: ſꝫ hic arguiť a termino stāte ampliatiue ⁊c. igiť. pꝫ ꝯn̄tia cuꝫ maiori. ⁊ minor ꝓbať: qꝛ ly sor. in exponēte stat ampliatiue. vt pꝫ. ⁊ in exposita appellat t[illegible] futurum. ¶ Secūdo ꝓbať illa minor sic. istiꝰ ꝯsequētie antecedēs est verꝫ. ⁊ ꝯn̄s falsuꝫ. igiť ipa nō valet. pꝫ ꝯn̄tia. ⁊ an̄s ꝓbať. ⁊ pono ſm intētionē Petri. M. vel saltē ad imaginationem ꝙ a. aia sit separata a corpore b. ⁊ stabit sic per annū: ⁊ in fine vnieť hec aia corpori ex q̄bꝰ resultabit sor. ⁊ pono ꝙ tu eris solū per medietatem istiꝰ anni. tūc pꝫ antecedēs eē verꝫ ꝓ p̄ma ⁊ tertia parte. ⁊ secūda ꝓbať: qꝛ iste binarius ex a. anima ⁊ b. corpore erit quādo tu eris: qꝛ in medietate huiꝰ āni: ⁊ iste binariꝰ est vel erit sor. qꝛ erit sor. in fine āni. igiť sor. erit quando tu eris. Qd̄ aūt ꝯn̄s p̄ncipale sit falsum. ꝓbať: qꝛ ꝑ regulā dictā in appellatione tēporis ista. tu differes a sor. significat quod tu differes ab eo q̄d erit sor. ꝓ tp̄e pro quo differes ab eo: q̄d est falsum. ¶ Et ꝯfirmať ꝙ ille modus exponendi nō sit bonꝰ: ⁊ pono ꝙ tu nō eris adequate cum antichristo. sed eritis in eodē centenario annoꝝ. tūc pꝫ istam esse falsam. tu differes ab antixp̄o: ⁊ tn̄ iste sunt vere. tu eris ⁊ āntichristus erit quādo tu eris: qꝛ in tp̄e in quo tu eris puta in cētenario isto: ⁊ tu nō eris antixp̄s. vt pꝫ. ¶ Secūdo p̄ncipalř ꝯtra illū modū exponēdi arguiť sic. ex illis exponētibus seq̄tur ꝙ tp̄s erit: ſꝫ tp̄s fore est impossibile. igiť ille exponētes sunt male. pꝫ ꝯn̄a cū maiori. ⁊ minor ꝓbať: qꝛ da tu oppositū. s. ꝙ tp̄s erit. puta hora futura que voceť a. ⁊ arguitur ꝙ nō erit: qꝛ medietas p̄ma a. hore nō erit. igiť a. hora non erit. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ antecedēs ꝓbať: qꝛ da tu oppositū. s. ꝙ p̄ma medietas a. hore erit: ⁊ appelleť b. ⁊ secūda c. ⁊ arguiť ꝙ ista sit falsa. b. medietas erit: qꝛ ista habet sic ꝓbari. hoc erit. ⁊ hoc est vľ erit b. medietas. igitur b. medietas erit. vbi pꝫ ꝙ secūda resoluens est falsa: q̄d ꝓbo: qꝛ nōdū est medietas. vt pꝫ cū nōduꝫ sit: nec erit medietas. q̄d ꝓbo: qꝛ vel b. erit medietas quādo c. erit: aut qn̄ c. nō erit. non p̄mū: qꝛ quādo b. erit c. nō erit. ex quo successiuo repugnat habere partes simul: nec ēt quādo c. non erit: qꝛ b. tūc nō erit medietas: qꝛ nihil erit medietas nisi dū erit cū alia medietate sui totius. Sed quādo c. nō erit b. nō erit cum alia medietate sui totiꝰ. igiť b. tūc nō erit medietas: ⁊ sic patꝫ

ꝙ partes successiuiꝭ nō erunt: ⁊ ex ꝯsequēti ꝙ successiuū vt tp̄s ⁊ motus nō erūt: qđ fuit probandū. ❡ Ad p̄mū dī ꝙ argumentū bn̄ ꝓbat ⁊ dī de intētiōe magr̄i loco supra allegato ꝙ talis ꝓpō dꝫ p̄us reduci ad o. ⁊ deinde ꝓbari. si aūt non velis illā sic reducere ⁊ velis tenere modū positū hic in logica parua dic ꝙ ista ⁊ ꝯsimiles. tu differes a soꝛ. sic dꝫ exponi. tu eris ⁊ erit soꝛ. adequate qn̄ tu eris ⁊ tu nō eris soꝛ. sic q ly soꝛt. in secūda exponēte appellet sicut in exposita. ⁊ tūc cessat argumētū p̄mū cū suis ꝯfirmatiōib⁹: qꝛ dr̄ ꝙ minores in illis ꝯfirmationib⁹ erūt false si sic sumantur. vt pꝫ ex casu. ❡ Ad 2^m p̄ncipale ꝯcedit̄ ꝙ successiuū erit ⁊ ꝙ a. hoꝛa futura erit: ⁊ cū arguit̄. b. medietas nō erit. igit̄ a. hoꝛa futura nō erit: bn̄ respōdēdo negaret̄ ꝯsequentia. vt negat. P. M. tn̄ ꝓ nunc negat̄ an̄s. ⁊ dr̄ ꝙ b. medietas erit. ⁊ dicitur ꝙ ista est vera. b. erit medietas. ⁊ cū dī. aut quādo c. erit aut quādo c. nō erit. dr̄ ꝙ quādo c. erit: qꝛ b. erit medietas in a. hoꝛa in qua ēt c. erit. ideo erit medietas quādo c. erit. ⁊ cū dr̄ ꝙ successiuo repugnat hr̄e partes simul. dr̄ ꝙ veꝝ est. si ly simul dicat adequationē. sin autē nō repugnat. sicut est in ꝓposito. vnde licet b. erit qn̄ c. erit: nō tamē b. erit adequate cum c. ❡ Quantū ad 3^m sit p̄^a petitio. quō stat ly asino. in ista. tu differes ab asino. rn̄º. sꝫ. P. M. capl̄o ꝓpō. ꝙ ly asino. stat distributiue absolute ꝓ oibus asinis futuris. ⁊ sic ꝓpositio est falsa sm̄ ip̄m: qꝛ tu non differes ab asino qui erit post te. Sed sm̄ magr̄m dr̄ ꝙ ly asino. stat distributiue nō ꝓ omnib⁹ asinis futuris. sed pro his q̄ in certo tp̄e erunt tecū: qꝛ ista hꝫ reduci ad o. ⁊ sic ꝓpō est vera: ⁊ ita precise dc̄m est superi⁹ de cōparatiuo. ❡ Sꝫ tu dices. P. M. ꝯcedit istā in capº appellationū. vt pꝫ. ❡ Respōdeo ꝙ ipse ibi nō loquebatur de intētione ꝓpria vel si sic ꝯdixit. ❡ Scd̄a petitio. an iste stent simul. tu differes ab albo. ⁊ tu eris alb⁹. rn̄º. ꝙ sm̄ modū exponendi positū in p̄ncipio ille stant simul: qꝛ stat ꝙ in certo tempoꝛe puta cras tu differes ab albo: ⁊ tamen post cras eris albus. sicut etiam iste stabāt simul. tu eris maioꝛ soꝛ. ⁊ tu eris minoꝛ soꝛ. Sed exponēdo ly differes sm̄ modū positū a magistro hic in logica parua: aut sm̄ opinionem. P. M. ille repugnant. vt pꝫ. ❡ Tertia petitio. an ista sit vera. populus est differēs ab asino. respon. ꝙ ly differens pōt teneri participialiter ⁊ nominaliter. Si p̄mū. ꝓpositio est vera. sicut ista. cui equiualet. s. populus differt ab asino. si secundum. dicit̄ ꝙ illa est falsa: quia significaret ꝙ populus eēt aliqua res que differret ab asino: qđ est falsum: qꝛ ppl̄us nō est vna res. vt pꝫ.

❡ Capitulum de exclusiuis.

Xclusiuaꝝ ⁊c. ❡ In isto capitulo tria faciā. Primo ponā vnū notabile. Scd̄o arguā ꝯtra magr̄m. Tertio ponā petitōes. ❡ Quātū ad p̄mū est sciēdū ꝙ iste sunt dictiones exclusiue. s. tm̄ solus tantūmodo solū solūmodo ⁊ p̄cise. Sed ly tantū ⁊ ly solus tenētur dupl̄r. vno modo adiectiue. ⁊ tunc sunt noīa cathegoꝛematica nō facientia ꝓpōnē exclusiuā: ⁊ nō habētia vim ꝯfundēdi. exemplū vni⁹. tu vides tm̄ spaciū q̄ꝫtum soꝛ. exēplū alteri⁹. solus soꝛ. cur. ⁊ est sensus ꝙ soꝛ. q̄ est solus currit. ❡ Alio modo tenentur ille dictiones exclusiue. ⁊ sic sunt termini sincathegoꝛematici habētes vim ꝯfundēdi p̄cise ꝑ cōtrariū q̄ꝫ signū vl̄e. s. subm̄ ꝯfuse tm̄ mobiliter ⁊ p̄tum ꝯfuse distributiue mobiliter. ⁊ faciunt ꝓpōnem exponibilē. vt tm̄ hō currit. ⁊ solus soꝛ. currit. ⁊ exponunt̄. vt dicit magr̄ sic. homo currit. ⁊ nihil nō hō currit. igit̄ ⁊c. ❡ Quātū ad 2^m arguit̄ ꝯ modū exponendi datū a magistro. ⁊ p̄mo sic. ista ꝯn̄tia nō valet. populus est aggregatum: ⁊ nihil nō populus est aggregatum. igit̄ tantū populus est aggregatum. ⁊ tm̄ hic arguit̄ sm̄ modū magr̄i. igit̄ talis modus est malus. pꝫ ꝯn̄tia cū minoꝛi. ⁊ maioꝛ ꝓbat̄: qꝛ ꝯn̄s est falsum. vt pꝫ. ex quo cumulus granoꝝ est aggregatum. ⁊ nō est ppl̄s. ⁊ antecedēs est veꝝ ꝓ p̄ma parte. s. ppl̄s est aggregatū. ⁊ scd̄a ꝓbat̄. s. nihil non ppl̄s est aggregatū: qꝛ da tu oppositū. s. aliq̄d nō populus est aggregatū. ⁊ pꝫ ꝙ hoc est falsum: qꝛ tunc vnū esset multa entia disiunctiua: qđ est falsum. ❡ Pro solutione huius argumēti. nota ꝙ in exponendo ꝓpōnem exclusiuā affirmatiuam p̄mi oꝛdinis vbi nō est negatio pōt eē erroꝛ. ideo distingue sic: aut nota exclusionis cadit sup̱ termio ipoꝛtante numeꝝ aut nō. si p̄mum ꝓbat̄ per notam pluralitatis. exēplū. tm̄ tres hoīes currūt expone sic. tres hoīes currunt ⁊ nō plura q̄ꝫ tres hoīes currunt. igit̄ ⁊c. Si secundū hoc dupliciter: qꝛ vel nota cadit sup̱ termio q̄ pōt stare ꝓ re vna: aut non. Si 2^m expone ꝑ negatiuā in numero plurali. exemplū. tm̄ populus est aggregatū. expone sic. populus est aggregatū: ⁊ nulla nō ppl̄s sunt aggregatū. igit̄ ⁊c. ❡ Sil̄r dicat̄ de ista. tm̄ domus aut exercit⁹ est aggregatū. si aūt sit p̄mū. tunc expone. vt dicit magr̄ in textu. ❡ Isto stāte pꝫ sol̄o ad argumētū. dī. n. ꝙ nō valet ꝯn̄a illa: qꝛ 2ª exponēs nō bn̄ sumit̄: sed dꝫ sic sumi nulla non ppl̄s sunt aggregatū q̄ est falsa. vt pꝫ: qꝛ duo hoīes de ppl̄o q̄ nō sunt ppl̄s sunt aggregatū. ❡ Quātum ad tertiū sit p̄ma petitio. an ista sit possibilis. tātū hō est. ⁊ foꝛte appꝫt ꝙ sic. Sed arg̱ ꝙ nō: qꝛ

ex illa sequit̃ ꝯdictio: q̃ sequtur. tãtũ hõ est. igit̃ nihil non hõ est: ⁊ seq̃tur tm̃ hõ est. igit̃ homo est ⁊ vltra. igr̃ aia est: ⁊ sic aliq̃d nõ hõ est: ⁊ sic seq̃tur ꝙ nihil nõ hõ est ⁊ aliq̃d nõ homo est. ¶ Rñ°. ponẽdo tres regulas. ꝑma ois exclusiua de scdo adiacente ꝑmi ordinis in q̃ nulla est negatio: cuiꝰ subm̃ est terminꝰ discretus significãs rem diuisibilẽ implicat ꝯdictionẽ. p3 de istis. tm̃ soꝛ. est. tm̃ bꝛunellus est. tãtũ a. mã est aut fuit: ⁊ tm̃ b. albedo erit: q̃ ex istis sequitur ꝙ partes eoꝝ sunt vel erũt q̃ nõ sunt illud totũ. ¶ Scda regula ois talis exclusiua: cuiꝰ subm̃ est terminꝰ cõis significãs solũ res cõpositas ex partibꝰ essentialibꝰ seu ex mã ⁊ foꝛma implicat ꝯdictionẽ. p3 de istis tm̃ homo est. tm̃ asinus est ⁊c̃. ¶ Tertia regula. ois talis exclusiua: cuius subm̃ est terminus cõis mere subalis ⁊ significat rem nõ compositã ex mã ⁊ foꝛma est possibilis. p3 de istis. tm̃ albedo est. tantum coloꝛ est: quaꝝ nulla implicat ꝯdictionẽ. ¶ Scda petitio. an ista sit possibilis. tãtũ soꝛ. est albus. rñ°. ꝙ si soꝛ. sit albus ista. nõ solũ est possibilis sed vera: q̃ ista tm̃ soꝛ. est albꝰ significat q̃d tm̃ soꝛ. est soꝛ. albus: cuius ratio est: q̃ cũ illo adiectiuo albꝰ. d3 subintelligi aliquod substantiuũ. vt p3 supꝛa: ⁊ nullũ ꝯuenientiꝰ ponit̃ ꝙ̃ illud q̃d est a parte subiecti. vñ iste sunt simul vere. tm̃ homo est coloꝛatus. ⁊ tm̃ asinꝰ est coloꝛatus: q̃ ꝑma suboꝛdinat̃ huic. tantum hõ est homo coloꝛatus. ⁊ scda huic. tm̃ asinus est asinꝰ coloꝛatus: nõ tamẽ debemus ꝯcedere istas. tm̃ homo est coloꝛatũ: ⁊ tm̃ asinꝰ est coloratum: q̃ ly coloꝛatũ nõ est adiectiuũ sed substãtiuu3: ⁊ significat q̃d tm̃ homo est res coloꝛata: q̃d est falsu3. ¶ Et si dĩ q̃uo exponit̃ ista ⁊ ꝯsimiles. tm̃ soꝛ. est albus. dr̃ sic exponit̃. soꝛ. est albus: ⁊ nihil non soꝛ. est soꝛ. albus. igit̃ ⁊c. cuius exponẽtes sunt vere: ⁊ hoc est de intentione. P. M. ⁊ magistri in 5° argumẽto ꝑmi dubij. ¶ Tertia petitio. an posito ꝙ de hominibus currant tres: ⁊ de asinis tres ista sit vera. tm̃ tres homines currunt: ⁊ apparet ꝙ sic: q̃ non plures ꝙ̃ tres currunt. ¶ Sed arguit̃ ꝙ sit falsa: quia sequit̃. tantũ tres homies currunt. igitur tantũ tria animalia currũt. p3 consequentia ab inferioꝛi ad suum superius a parte subiecti addita dictione exclusiua subiectis. ⁊ ꝯsequẽs falsum. igitur ⁊ antecedẽs. Respõ. ꝙ secunda exponens istius. tantum tres homines currũt potest dupliciter sumi. s. impꝛopꝛie ⁊ pꝛopꝛie. si ꝑmũ tunc in illa debet poni ly plures. q̃d sit adiectiuum de ly homines. ⁊ sic pꝛopositio est vera: q̃ tres hoies currunt ⁊ nõ plures hoies ꝙ̃ tres currũt. Si 2m̃ tũc i illa d3 sumi ly plura. in neutro genere q̃d sit adiectiuũ d ly entia. ⁊ sic ꝓpõ est falsa. q̃ h3 sic exponi. tres hoies currũt. ⁊ nõ plura ꝙ̃ tres hoies currũt. i. nõ plura entia ꝙ̃ tres hoies currũt. igr̃ ⁊c. vbi secunda exponẽs est falsa. respondendo igitur dĩ ꝙ si illa exponatur ꝓpꝛie est falsa. si impꝛopꝛie est vera. ⁊ ad argumentum. tm̃ tres homines currunt. igitur tm̃ tria animalia currũt. dicitur ꝙ quãdo exclusiua sic impꝛopꝛie exponitur ꝙ non valet cõsequentia. tene illud q̃d tibi placet. ¶ Quarta petitio. an ista ⁊ consimiles sint affirmatiue. tm̃ homo nõ currit. ⁊ videtur ꝙ non. quia verbum pꝛincipale negatur. Ad hoc quida3 dicunt ꝙ ista est negatiua. vt pꝛobat argumentu3: sed non est pure negatiua: cũ ex illa sequatur sua secunda exponens: que est affirmatiua. ¶ Probabiliter tamen posset teneri ꝙ data ꝓpositio est affirmatiua: cuius ratio est. quia in istis exclusiuis ⁊ in multis alijs ꝓpositionibus exponibilibus: sicut in reduplicatiuis opoꝛtet negari nota3 ⁊ non verbum: ratio autem huius est: quia credo tales pꝛopositiones ratione illarum notarũ suboꝛdinari hypotheticis. ⁊ ideo sicut ad hoc ꝙ hypothetica sit negatiua opoꝛtet negare notã. ita hic opoꝛtet negare notã. ⁊ hoc credo esse verum. supposito ꝙ hypothetice sint affirmatiue vel negatiue: cuius oppositum aliqui tenent. ¶ Quinta petitio. an ista sit bona consequentia. tantũ animal est homo. igitur animal tantu3 est homo. Rñ° ꝙ sic. vt patet. ⁊ ponũtur tres regule. pꝛima ab exclusiua pꝛimi oꝛdinis vbi nulla est negatio ad illã secundi valet consequentia. ⁊ nõ econuerso. exemplum. sequitur. tantum homo est animal. igitur homo tantu3 est animal. sed non sequitur. homo tantum est animal. igitur tantum homo est animal: quia antecedens est verum. vt patet resoluendo ⁊ exponendo. ⁊ cõsequens falsum. ¶ Secunda regula. a tali exclusiua pꝛimi oꝛdinis ad illam tertij non valet consequentia. vnde non sequitur. tantum animal videt homine3. igitur animal videt tm̃ hominem: q̃ posito ꝙ quicũq3 videt hoiem: etia3 videat asinũ. est añs veꝝ vt p3. ⁊ ꝯñs falsum: q̃ q̃dlibet aial videt non hoiem. i. rẽ q̃ nõ est hõ: q̃ asinũ. ⁊ videt simul hoiem ⁊ nõ hoie3. ¶ 3ª regula. ois cathegoꝛica affirmatiua ꝯuertit̃ cũ vna in qua ponit̃ nota exclusionis ꝑto. exẽplũ seq̃tur. hõ est aial. igr̃ hõ est tm̃ aial. ⁊ econuerso. ¶ Ex duabꝰ ꝑmis regulis seq̃tur ꝙ ab exclusiua secundi ad illã tertij non valet ꝯña. p3 hoc exẽplo. q̃ non seq̃tur. aial tm̃ videt asinũ. igr̃ aial videt tm̃ asinũ. p3 etiã rõne: q̃ si ab illa ꝑmi ad illã secundi valet ꝯña. vt dicit ꝑma regula. ⁊ ab illa secundi ad illã tertij valet. opoꝛteret postea ꝙ ab illa ꝑmi ad illã tertij valeret. cuiꝰ opm̃ dixit secũda regula. ⁊ sic seq̃tur ꝙ affirmatiua ꝑmi aut secundi oꝛdinis stat cũ negati

ua tertij. ¶ Sexta petitio. an ly hõ. in pͦto isti-
us. tm̄ anial est ois hõ. stet distributiue. ꝛ videꝛ
ꝙ non: qꝛ sunt duo signa. Rñ°. ꝙ sic. ꝛ dꝛ ꝙ si-
gnum vl'e affirmatiuũ non ipedit distributio-
né note exclusiõis nec econuerso. secũdo dꝛ ꝙ
signum negatiuũ sequens notã exclusionis nõ
ipedit eius distributioné. exẽpluꝫ. tm̄ aial non
est asinus. stat ly asinus distributiue.

¶ Capitulum de exceptiuis.

Ictiões exceptiue. ¶ In hoc cap'lo tria fa
ciã. pͥmo ãnotabo aliq̃ circa tex
tum. scd̄o dubitabim⁹ ꝯtra. ter-
tio erũt petitiones. ¶ Quãtuꝫ
ad pͥmuꝫ nota ꝙ note exceptio-
nis sũt iste pͤter. pͤterq̃ꝫ. ꝛ nisi. ꝛ sũt termini sin-
cathegorematici nihil significãtes ꝛ habentes
officiũ: sed ly pͤter. ꝓ nunc teneꝛ duob⁹ modis
.s. diminutiue ꝛ exceptiue. exẽplũ pͥmi. decem
pͤter q̊nq3 sunt q̊nq3. ꝛ ꝓbaꝛ talis ꝓpõ sic. dem
ptis q̊nq3 a decẽ residuũ est q̊nq3. exẽplũ scd̄i.
ois hõ pͤter soꝛ. currit. similr̄ ly nisi. teneꝛ duplr̄.
vno mõ ꝯditionalr̄. vt. nisi tu es aial. tu non es
hõ. alio mõ exceptiue. vt nullus hõ nisi soꝛ. cur
rit. qñ teneꝛ ꝯditionalr̄ põt poni tã in ꝓpõne af
firmatiua q̃ꝫ in negatiua. ¶ Sed quãdo teneꝛ
exceptiue nõ poniꝛ nisi in negatiua. Silr̄ qñ te
neꝛ ꝯditionalr̄ põt ꝯgrue poni cũ termino nõ
distributo. vt si dicã. soꝛ. non cur. nisi moueaꝛ. ꝛ
h3 ꝓbari sicut ꝯditionalis: s3 qñ teneꝛ excepti-
ue ꝓpͤe excipit a termino distributo. vt. nullus
hõ nisi soꝛ. currit. ¶ 2° nota ꝙ sicut dicit magr̄
exceptiua affirmatiua. vt ista. ois hõ pꝛeter soꝛ.
currit. exponiꝛ ꝑ duas: in quarũ pͥma remoueꝛ
pͥtũ a parte extra capta. ꝛ in scd̄a pͥtur idẽ pͥtuꝫ
affirmatiue de sub̄o exceptiuo. ꝛ parte extra ca
pta infinita. ex^m. ista. q̊libet hõ pͤter soꝛ. currit.
sic exponeꝛ. soꝛ. non currit. ꝛ q̊l3 hõ nõ soꝛ. cur.
¶ 3° nota ꝙ i exceptiua affirmatiua. vt in ista.
oẽ aial pͤter hoiem est bꝛutũ. stat ly anial. distri
butiue imobilr̄. ꝛ ly hoiem. qđ est pars extra ca
pta ꝯfuse tm̄ mobilr̄. ꝛ silr̄ pͥtum fm magr̄m. ꝛ
idẽ dicaꝛ đ exceptiua negatiua ꝓpͥa: nisi ꝙ pͥtũ
stat ꝯfuse distributiue ꝛ nõ ꝯfuse tm̄. ¶ Quã-
tuꝫ ad 1^m dubitaꝛ ꝯ̄ modũ exponẽdi: qꝛ illo da
to seq̃tur ꝙ posito ꝙ oẽ aial currat. ista ꝓpõ est
v̊a. oẽ aial pͤter lapideꝫ cur. q̃ tñ a nullo ꝯcede
reꝛ. igr̄ talis modus malus. p3 ꝯña. ꝛ añs ꝓba
tur: qꝛ sue exponẽtes eẽnt v̊e. vt p3 exponendo
¶ Scd̄o argr̄ sic. dato isto mõ. seq̃tur ꝙ posi-
to ꝙ tu videas oẽs hoies q̃ sũt in ista domo. ꝛ
soꝛ. sit foris quẽ tu non videas. ista eẽt v̊a. tu vi
des oẽs hoies existentes in ista domo pͤter soꝛ.
ꝛ tñ ista a nullo ꝯcedereꝛ. igr̄ talis modus ma
lus. p3 ꝯña cũ minoꝛi. ꝛ maioꝛ ꝓbaꝛ: qꝛ exponẽ
tes sunt v̊e. l. tu non vides soꝛ. seu tu non vides
soꝛ. exñtẽ in ista domo. ꝛ tu vides oẽs homies
existẽtes in ista domo: nõ soꝛ. vt p3. ¶ Tertio
argr̄ ꝙ ps extra capta nõ stat ꝯfuse tm̄ mobilr̄:
qꝛ si staret illo mõ. tũc valeret ista ꝯña. oẽ aial
pͤter hoiem est bꝛutũ. igr̄ oẽ aial pͤter sub̄am est
bꝛutũ: s3 hec non valet. igr̄ non stat ps extra ca
pta illo mõ. p3 ꝯña cum maioꝛi. qꝛ ibi arguereꝛ
ab iferioꝛi ad suũ supius ꝯfuse tm̄ mobilr̄. ꝛ mi
noꝛ ꝓbaꝛ: qꝛ illi⁹ ꝯñtie añs est veꝝ. ꝛ ꝯñs falsũ.
cuꝫ scd̄a exponẽs sit falsa. vt p3. ¶ Ad pͥ^m dice
ret. P. M. ꝙ illa est falsa. oẽ aial pͤter lapideꝫ
cur. ꝛ diceret ꝙ vna exponentiũ est falsa. ꝛ ꝙ il
la non exponiꝛ sicut dicit Paulus: sed exponi
tur ꝑ tres. ex^m. oẽ aial pͤter lapidẽ cur. exponiꝛ
sic. oẽ aial non lapis cur. ꝛ lapis nõ cur. ꝛ lapis
est aial. vbi 3ª exponẽs est falsa. ꝛ ista so'lo appa
ret mihi bona. ꝛ etiã sua expõ. tñ fm modũ ma
gistri hic non põt euitari q̊n illa ꝯcedaꝛ: quã tñ
ꝯcedẽ mihi non placet. ¶ S3 tu dices. fm ma
gistꝝ illa nõ est ꝓpͥa. hoc nõ soluit arg^m: qꝛ ex-
ponẽtes sunt v̊e. ¶ S3 forte dices alr̄. s. ꝙ ma
gister vult ꝙ subintelligaꝛ 3ª exponẽs: sicut di
cit. p. M. Istud nõ est veꝝ: qꝛ si vellet hoc. tũc
de itentiõe sua iste repugnarẽt. oẽ aial pͤter an
tixp̄m est aial. ꝛ antixp̄s non est aial: q̃ tñ f3 eũ
non repugnãt. vt p3 ifra in scd̄a petitõe. ¶ Ad
2^m rñ° oino silr̄. ¶ Ad tertium dꝛ ꝙ pars extra
capta stat ꝯfuse tm̄ mobilr̄. ꝛ cũ dr̄ ꝙ illa ꝯñtia
deberet valere. negaꝛ hoc. ꝛ ad regulã cũ dꝛ ꝙ
ibi argr̄ ab iferioꝛi ad suũ supius ꝯfuse ꝛc. dꝛ ꝙ
non argr̄ oino affirmatiue cũ arguaꝛ cũ ly pꝛe
ter. icludẽte negationẽ. vt p3. ꝛ ita non est ꝯ̄ re
gulã. ¶ Quãtũ ad 3^m sunt sex petitiões. pͥma.
an ista sit ꝓpͥa. oẽ aial pͤter lapidẽ est substãtia.
Rñª fm. P. m. ꝙ sic. qꝛ ista h3 oia req̃sita ad
exceptiuaꝫ. ꝛ est ꝑfecta oꝛo ꝛ ꝓpõ: sed ẽ falsa ꝛ
ipossibilis. vt p3 exponẽdo fm ip3. ꝛ hoc credo
eẽ veꝝ: tñ fm paulũ dꝛ ꝙ illa est ipꝛopꝛia. vt p3
ex dictis suis. ¶ Scd̄a petitio. an exceptiua re
pugnet sue pͥiacenti. Rñª fm. p. M. ꝙ sic. vbi
in exceptiuis nõ ponaꝛ aliud sincathegoꝛema.
vt p3 ex suis exponentib⁹. vnde iste repugnãt.
oẽ aial pͤter antixp̄3 est aial. ꝛ oẽ aial est aial. ꝛ
pͥma iplicat ꝯ̄dictionẽ. vt p3 ꝑ suas exponẽtes
Sed fm magr̄3 dꝛ ꝙ exceptiua non repugnat
pͥiacenti. vt p3 ab eo in textu. ꝛ iõ non ẽ de iten
tione sua ꝙ in exponẽdo subintelligaꝛ 3ª expo
nens: sicut dixit. P. M. ¶ 3ª petitio. an expo
nẽdo istã. oẽ aial pͤter bouẽ cur. cui⁹ pars extra
capta ẽ termin⁹ cõis in pͥma exponẽte. ego de-
beaꝫ remouẽ pͥtum a parte extra capta vlr̄ vel
particularr̄. v̊bi gr̄a. vtꝝ debeã exponẽ sic. nul
lus bos cur. ꝛ oẽ anial non bos cur. vel dicere.
bos nõ cur. ꝛ oẽ aial non bos currit. Rñ°. fm
Pau. argumẽto octauo pͥmi dubij ꝙ pͥtum d3
remoueri vl'r a parte extra capta: sed hoc non

credo.ſm tamē Ochā.ca.18. ſecūde partis dꝫ opm̄.ſ.ꝙ dꝫ remoueri particulariter. tene illud qđ placet.hoc tñ ſcias ꝙ ſi tenes paulū habes dicē ꝙ ꝑs extra capta ſupponit magis ɔfuſe in exponente ꝙ̄ in expoſita:qꝛ in exponēte diſtributiue.ꝛ in expoſita ɔfuſe tm̄ mobilr̄. ¶ 4ᵃ petitio.an iſta ɔclō ſit poſſibil̄.tu icipis ſcire oēm ꝓpōnē ꝑter a.ꝛ tñ tu incipis ſcire a. ꝛ apparet ꝙ nō:qꝛ ſeq̄tur.tu icipis ſcire oēm ꝓpōnē ꝑter a.igr̄ tu nō incipis ſcire a.ab expoſita ad exponētē. Rñº.ſm. P.M. ꝙ illa ɔclō eſt poſſis ꝛ ꝟa.poſito iſto caſu ꝙ ſint ſoluꝫ tres ꝓpōnes in mūdo.due ꝟe q̄s icipias ſcire per poſitioneꝫ de pn̄ti:ſed 3ᵃ que vocet a.ſit falſa.ꝛ imediate poſt hoc erit ꝟa ꝛ ſcita a te.tunc pꝫ ſcđa ꝑs ɔclōnis .ſ.tu icipis ſcire a. ꝛ ꝑma ꝓbat.ſ. tu icipis ſcire oēm ꝓpōnē ꝑter a.qꝛ nunc ſcis oēm ꝓpōnē ꝑter a.vt pꝫ.ꝛ nō imediate ante hoc ſciuiſti oēm ꝓpōnē ꝑter a.vt pꝫ.igit̄ ꝛc. ¶ Et ad arm̄ in om̄ dꝛ ꝙ ibi nō arg̃r ab expoſita ad exponētē: qꝛ illa nō hꝫ exponi rōne exceptiue:ſꝫ rōne de ly incipit. ¶ Et ſi dicit̄.igr̄ ſtabūt iſta ſil̄.tu incipis ſcire oēm ꝓpōneꝫ ꝑter a.ꝛ tu incipis ſcire oēm ꝓpōnē.ꝛ ſic non repugnabit exceptiua ꝑiacenti:cuiꝰ opm̄ dixit.P.M. Rñº ꝙ in iſtis ꝓpōnibus q̄ nō ſunt pure exceptiue. nō eſt icōueniēs vt pꝫ in ſecūda petitiōe. ¶ 5ᵃ petitio.quō ꝓbat̄ iſta.non oē aial ꝑter ſoꝛ.cur. Rñº ꝙ ſi ly nō.neget totā ꝓpōnē:ſicut apparet illa hꝫ ꝓbari per ɔ̄dictoriū.vt pꝫ. ¶ 6ᵃ petiº.an valeat iſta ɔñā. oē aial ꝑter antixp̄m eſt aial.igr̄ oē aial preter hoiem eſt aial.ꝛ apparet ꝙ ſic. qꝛ arg̃r ab inferiori ad ſupiꝰ cōfuſe tm̄ mobilr̄ ꝛ affirmatiue. ¶ Ex alia ꝑte apparet ꝙ nō:qꝛ ſꝫ Paulū añs eſt veꝝ.ꝛ ɔñs falſuꝫ:cū ꝑma ſua exponēs ſit falſa. Rñº ꝙ nō valet ɔñā.ꝛ ad regulā pꝫ ſolō ſupra: qꝛ regula itelligit̄ ꝙ arguat̄ ſine negatiōe tā iplicite ꝙ̄ explicite qualit̄ nō eſt hic.

¶ Caplm̄ de reduplicatiuis.

Ropō reduplicatiua ꝛc. ¶ In iſto cap. ponā vnū notabile. deide vnā petitionē. ¶ Quātuꝫ ad ꝑm̄ nota ꝙ ꝓpō in qua ponit̄ ly iquantū. reduplicatiue tentū ſemꝑ eſt diſtinguēda: qꝛ vel ly iquātū.reduplicat ꝛ denotat ɔñāꝫ ſeu ɔcomitātiā:ſeu ɔſequētiam formalē ꝑti ad terminuꝫ reduplicatū.vel ly iquātū reduplicat ꝛ iportat cām.exm̄. in iſta.ſoꝛ.inq̄tū hō.ē aial. vel ly inquātū.reduplicat ɔcomitātiā ſe ɔñam formalē aialis ad hoiem ſic ꝙ ex ꝓpōne de ly hō.ſeq̄tur illa de ly aial.ceteris nō mutatis.vel cām ſic ꝙ terminꝰ reduplicatiuꝰ:aut ſignū eiꝰ ſit cā ꝙ tale ꝑtum iſit ſubo ꝛ aliȷ̄s q̄bus ineſt. Si ꝑm̄.illa ꝓpō ē ꝟa.ꝛ exponit̄ ꝑ tres ſicut exponit mag̃r ſic.ſoꝛ.eſt hō.ꝛ ſoꝛ.ē aial.ꝛ ſi aliq̄d eſt hō. illud eſt aial.vbi in 3ᵃ exponente ſit ɔñā formal̄ hois ad aial. Si ꝟo ly inq̄tū reduplicet cāꝫ. dico ꝙ iſta ē falſa:qꝛ cū in iſta.ſoꝛ.inq̄tū hō eſt aial.ly inq̄tū.cadat ſupra ly hō.denotat ꝙ hō ē cā q̄re aliq̄d ſit aial.ſic.ſ.ꝙ nō pōt tale ꝑtū aial.verificari de aliquo niſi ꝑus de eo ꝑtur terminꝰ reduplicatꝰ.ſ.ly hō:qđ eſt falſuꝫ: qꝛ de aliq̊. puta de aſino ꝟificat̄ ly aial.de quo tñ nō verificat̄ ly hō.qđ eſt terminꝰ reduplicatus.vt pꝫ. Sed bñ ɔcedit̄ ꝙ ſoꝛ.iquātū hō ē riſibilis.ꝛ ꝙ ſoꝛ. inq̄tū rōnalis ē diſciplinabilis.pꝫ.qꝛ cā q̄re aliq̄d eſt diſciplinabile eſt qꝛ rōnalis.ꝛ ſilr̄ cā q̄re aliq̄d eſt riſibile ē qꝛ eſt hō loq̄ndo de cā ſm logicos:qꝛ ſi de aliq̊ debeat dici ꝙ ſit riſibilis.oꝫ ꝙ ꝑus de eo dicat̄ ꝙ ſit hō loq̄ndo de ꝑori ad modū logicoꝝ. ¶ Quātū ad 2m̄ ſit iſta petitio.an iſta ſit ꝟa replicādo ɔñam.hō iquantū hō ē coloꝛatus. Ad hoc dicit. P.M. ꝙ ſic.qꝛ exponētes ſūt ꝟe. Ochā āt dicit ꝙ iſta eſt falſa : qꝛ eiꝰ 3ᵃ exponēs.ſ.iſta,ſi aliq̄d eſt hō.illud ē hō coloꝛatꝰ nō eſt ɔñā bona ꝛ formalis.cū ſit vna cōditiōalis in q̄ eſt imaginabile om̄ ɔñtis ſtare cū añte ſine ɔ̄dictiōe mō ſicut dcm̄ ē ſupra ad hoc ꝙ tal̄ reduplicatiua ſit ꝟa.oꝫ ꝙ poſſit fieri ɔñā nō ſolū bona:ſꝫ bona ꝛ formalis iter terminuꝫ reduplicatū ꝛ ꝑtum.

¶ De ly imediate.

IMmediate duas ꝛc. ¶ In iſto cap.ꝑmo arg̃r ɔ̄ magr̄m. Scđo ponent̄ due petitiōes. ¶ Quātū ad ꝑm̄ arg̃r ꝑmo ſic.datis exponētibus magr̄i.ſeq̄tur ꝙ duo ɔ̄dictoria ſunt ſil̄ ꝟa. igr̄ ille exponētes male.pꝫ ɔñā.ꝛ añs ꝓbat̄.ꝛ pono caſū magr̄i.ſ.ꝙ hora ꝑterita fuerit diuiſa in partes ꝓpoꝛtiōales ꝓpoꝛtiōe dupla minoꝛibꝰ terminatis ad hoc iſtās ꝑſens.ꝛ ꝙ in q̄libet parte pari tu fueris albꝰ.ꝛ in q̄libꝫ parte ipari niger. ꝛ capio iſtas duas.tu imediate añ hoc fuiſti albꝰ.ꝛ tu imediate añ hoc nō fuiſti albꝰ.ꝛ arg̃r ſic.iſte ſūt ſil̄ ꝟe.ꝛ iſte ſūt ɔ̄dictoꝛie. igr̄ due ɔ̄dictoꝛie ſunt ſil̄ ꝟe.pꝫ ɔñā cū mioꝛi:qꝛ ſingulis affirmatiua ꝛ ſingulis negᵃ de ɔſil̄ibꝰ ꝛc.ſunt ɔ̄dictoꝛie. ꝛ mioꝛ pꝛobat̄:qꝛ tu q̄n fuit aliq̄ ꝑs par fuiſti albus:ſꝫ imediate ante hoc fuit aliq̄ ꝑs par. igit̄ tu imediate ante hoc fuiſti albꝰ. Silr̄.tu q̄ncūq̄ꝫ fuit aliq̄ ꝑs ipar.nō fuiſti albꝰ. ſed imediate ante hoc nō fuiſti albꝰ:qđ fuit ꝓbm̄. ¶ 2º arg̃r ſic.iſta ɔñā non valet.poſt hoc iſtās tu eris demr̄ato iſtāti qđ eſt ꝑſens.ꝛ nullū erit iſtās poſt hoc.q̊n iter illud ꝛ hoc tu eris.igitur imediate poſt hoc tu eris. ꝛ tñ hic arg̃r ab exponētibus pauli ad expoſitā.igr̄ ſue exponētes ſūt male. pꝫ ɔñā cū minoꝛi.ꝛ maioꝛ ꝓbat̄.ꝛ pono ꝙ celū nūc ꝑmo q̄eſcat.ꝛ q̄eſcet ſic ꝑ hoꝛā.vt ita loq̄r. Sic ꝙ per ſpatiū vniꝰ hoꝛe:vt ita loq̄r:nullum

erit tēpus: nec istās: sed bene post. deinde iterꝫ moueat. ⁊ pono ꝙ in medio illiꝰ hore vt ita loquar tu nascaris. tūc in isto casu illa exposita q̄ est ꝯn̄s. s. imediate post hoc tu eris. est falsa. vt pȝ. ⁊ exponētes vere: qd̄ ꝓbat: qꝛ post hoc tu eris vt pȝ. ⁊ nullū erit istās post hoc. q̇n iter illud ⁊ hoc tu eris. vt pȝ. qꝛ nullū erit istans. nisi hinc ad horā. mō pȝ ꝙ iter illud ⁊ hoc tu eris. quia eris in medio illiꝰ q̇etis. vt ponit casus. ¶ Ad pᵐ rn̄o. ꝯcedendo ꝙ iste sunt sīr vere. tu imediate an̄ hoc fuisti albꝰ. ⁊ imediate an̄ hoc non fuisti albꝰ: sed negat ꝙ sint ꝯdictorie. ⁊ ad ꝓbationē cū dr̄ singl'is affirᵃ ⁊c. pōt duplr̄ rn̄deri. primo: ꝙ ille nō sūt singl'es nisi vocalr̄ ⁊ apparent tm̄ sed sunt hypothetice ex quo subordinant hypothe. istud tamē nō est secūdum cōmunia dicta. ¶ Secūdo potest dici ꝙ non semꝑ singularis affirmatiua ⁊ singularis negatiua sunt cōtradictoria. vt pȝ supra. sed oportet qd̄ singularis negatiua sit pure negatiua qualiter non est de ista. tu imediate ante hoc non fuisti albꝰ. vt statim patebit in p̄ma petitione. ¶ Ad 2ᵐ dicit P. M. ꝙ arᵐ concludit tu tamē s̄m magr̄m dic oppositū. ⁊ cum dicitur ꝙ ille exponentes sunt vere ⁊ exposita falsa negatur. imo dicit ꝙ si exponentes intelligantur vt debent intelligi ⁊ non vt verba sōnant vna earuȝ erit falsa. sicut sua exposita. vnde secūda exponēs istius. s. immediate post hoc tu eris. dȝ sic sumi. nullū erit instās vel mēsura post hoc quin iter illā. ⁊ hoc tu eris. que est falsa. sicut sua exposita. vt patet. qꝛ licet nullum erit tempus vel instās post hoc quin inter illud ⁊ hoc tu eris. erit tamē aliqua mensura post hoc ⁊ nō inter illā ⁊ hoc tu eris. puta erit euum vel eternitas vel aliquod ꝓportionale istis. ¶ Quātum ad secūdum sit p̄ma petitio. an ista sit negatiua imediate post hoc tu nō eris. ⁊ apparet ꝙ sic. qꝛ in ea verbū p̄ncipale negatur. ⁊ ex alia parte apparet ꝙ nō. qꝛ ex ea sequit sua preiacēs que ē affirmatiua modo ex negatiua non sequit affirmatiua. ¶ Ad hoc dicitur ꝙ siquis teneat illā esse hypotheticam habet tenere ꝙ non est negatiua cuius ratio est. qꝛ cuȝ illa ratione de ly imediate. in quo includitur nota copulatiōis subordinet vni copulatiue oportet ad hoc vt fiat negatiua ꝙ negetur ly imediate. i quo est talis nota. ⁊ nō verbum q̄liter non est in ꝓposito. siquis tamen tenet illam eē cathegoricā sicut cōmuniter tenet dicat ꝙ illa est negatiua: sed non pura ex qua non ē incōueniēs ꝙ sequat affirmatiua. ¶ Secūda petitio. an iste ꝯuertāt. imediate post hoc tu eris. ⁊ ante quodlibet instās futuꝝ post hoc tu eris. ¶ Ad hoc varij varia dicūt p̄mo. P. M. capitulo proprio dicit ꝙ non. qꝛ p̄ma est vera ⁊ sc̄da est impossibilis. qꝛ hȝ sic resolui. tūc tu eris ⁊ tunc erit ante quodlibet instans futurum post hoc. igr̄ ⁊c. vbi sc̄da resoluēs ē iposibilis. Alij de quoꝝ numero est magister in secūdo dubio. argumento. 39. dicunt ꝙ sic. ⁊ ꝙ vtraqȝ est vera ⁊ dicūt ꝙ non hȝ resolui sed exponi ratione de ly quodlibet sic. post aliquod istans futuꝝ post hoc tu eris. ⁊ nullum erit tp̄us aut istās futuꝝ post hoc quin ante illd̄ tu eris. igit ⁊c. vbi pȝ ꝙ exponētes sūt vere. Alit posset dici ⁊ forte melius ꝙ ille nō ꝯuertunt sic dicit. P. M. Sed bene iste ꝯuertūtur imediate post hoc tu eris ⁊ q̄dlibet instāȝ futuꝝ post hoc erit aliq̇d iter qd̄ ⁊ hoc tu eris. sic ꝙ primꝰ terminus probabilis sit ly quodlibet. ⁊ ly ante nō precedat ⁊ erit tutior via. ⁊ intelligo ibi per instans oēȝ mēsuram sicut dixi in solutione secūdi argumenti.

¶ Cap. de ly incipit.

Incipit dupliciter exponit ⁊c. ¶ In isto cap. arguit primo ꝯ modū exponēdi magistri sic. ab exposita ad exponētes Pauli nō valet ꝯsequētia. igit ille exponentes non sunt bone. pȝ ꝯsequētia. ⁊ an̄s ꝓbatur. qꝛ non seq̇tur. sor. incipit eē. igr̄ in instāti qd̄ est p̄n̄s sor. nō est ⁊ imediate post istās ꝙ est p̄n̄s sor. erit patet. qꝛ an̄s ē verum posito ꝙ sor. nunc p̄mo fit ⁊ ꝯn̄s falsuȝ ꝑ p̄ma ꝑte. vt pȝ. ¶ Sc̄do argr̄ sic. ista ꝯn̄a non valet. in instanti qd̄ est p̄sens aial nō ē homo. ⁊ imediate post instās qd̄ ē presens animal erit hō. igitur icipit animal esse hō. ⁊ tn̄ hic argr̄ ab exponentibꝰ ad expositā sc̄dm Paulū. igr̄ ille exponentes sunt male. pȝ ꝯn̄a. cū minori ⁊ maior ꝓbatur. qꝛ illiꝰ consequētie an̄s est veꝝ. ⁊ ꝯn̄s falsuȝ. ꝙ ꝯseq̄ns sit falsuȝ. pȝ qꝛ ꝯtinue an̄ aial fuit hō. igr̄ non incipit aial eē hō. qd̄ tn̄ an̄s sit veꝝ pȝ ꝑ sc̄da parte. ⁊ ꝑ p̄ma ꝓbat. qꝛ asinꝰ nō ē hō. ⁊ quilibȝ asinus est animal. igitur animal non est homo. ¶ Tertio ar̄ sic. datis istis exponētibꝰ Pauli sequit ista ꝯᵒ falsa. s. ꝙ a. aia icipit eē postq̄ incepit eē. igr̄ iste exponētes sūt male. pȝ ꝯn̄tia. ⁊ an̄s ꝓbat. ⁊ pono ꝙ aia sor. icipiat eē ꝑ remotionē de p̄n̄ti sicut vult. P. M. vel saltem ad imaginationē. ⁊ pȝ ꝯᵒ qꝛ in istāti qd̄ est p̄n̄s hec aia nō ē postq̄ icepit eē ⁊ immediate post erit postq̄ icepit eē. igr̄ hec aia icipit eē postq̄ incepit eē. pȝ ꝯn̄a. ab exponētibꝰ ad expositā. ⁊ an̄s est veꝝ. igr̄ ⁊ ꝯn̄s. ꝙ an̄s sit veꝝ pȝ ꝑ p̄ma parte. qꝛ eiꝰ oᵐ ē falsuȝ. ⁊ sc̄da ps ē ēt vera vt pȝ exponēdo rōne ƀ ly imediate. ¶ Ad pᵐ rn̄. s̄ȝ. P. M. cap. ꝓprio ⁊ s̄m magr̄m p̄mo dubio. argᵒ 16. ꝙ i rei veritate ꝓpositio de ly icipit. non dȝ exponi. sed hȝ ꝓbari ꝑ cāsveritatis. iō non mirꝝ si ab illa q̄ appet exposita ad illas q̄ apparent exponētes nō valȝ ꝯn̄a. qꝛ bn̄ scit ꝙ a ꝓpositiōe

habẽte cãs ỽitatis ad suã cãm nõ valet ꝯña lȝ
bene eꝯ°. ⁊ hoc ꝯcludebat arᵐ ⁊ bene. ¶ Ad
2ᵐ ꝯcedit̾ ꝙ illa ꝯᵃ nõ vȝ ⁊ negat̾ mioꝛ. ſ. ꝙ ar
guat̾ ab exponẽtibꝰ ⁊c. qꝛ vt dictũ eſt ly incipit.
non hȝ exponi. Et ſi dr̃ ꝙ adhuc ſtat arᵐ. qꝛ at̾
ab vna cã veritatis ad ꝓpõnẽ hñtẽ illã negat̾.
⁊ dr̃ ꝙ illa cã non bñ ſumit̾. ꝓ quo nota ꝙ ad
aſſignãdũ bñ cãm ỽitatis iſtiꝰ. icipit aĩal eẽ hõ.
aut ꝯſiſiũ i q̇bꝰ a ꝑte ſubiecti ẽ t̾minꝰ cõis opȝ
ꝙ i negatiua ꝓpõne ſemꝑ ille t̾minꝰ ſtet diſtri-
butiue. exᵐ ſi vis bene. ꝓbare iſtã. icipit aĩal eẽ
hõ. debes ſic arguere. i inſtãti qd̾ ẽ pñs nullum
aĩal ẽ hõ. ⁊ imediate poſt aĩal erit hõ. igit̾ ⁊c. ⁊
nõ debes dicere. i iſtãti qd̾ eſt pñs aĩal nõ ẽ hõ.
⁊ ſic pȝ ſolutio. qꝛ dr̃ ꝙ ſi cã ỽitatis debite ſuma
tur ipſa erit falſa ſic̃ ⁊ ſua ꝓpõ. ¶ Ad tertium
cõcedit̾ ꝙ ꝓpõ ẽ ỽa vt pꝛobat arᵐ. Et ſi argui
tur ꝯ̃ ſic. hec aĩa icipit eẽ poſtꝙ̃ icipit eẽ. igitur
poſtꝙ̃ hec aĩa icepit eẽ ipſa icipit eẽ. ꝯᵃ ẽ bona
⁊ ꝯñs ẽ falſuȝ. igr̃ añs. qd̾ ꝯñs ſit falſuȝ ꝓbat̾. qꝛ
hȝ ſic reſolui. nũc hec aĩa icipit eẽ. ⁊ nũc ẽ vel i-
cipit eẽ poſtꝙ̃ hec aĩa icipit eẽ. igr̃ ⁊c. vbi ſcd̾a
reſoluẽs ẽ icõpoſſibilis ꝑme. ¶ Ad hoc rñ. ne
gãdo illã ꝯñtiã. ſ. hec aĩa icipit eẽ. poſtꝙ̃ icepit
eẽ. igr̃ pꝰꝙ̃ hec aĩa icepit eẽ ipa icipit eẽ. qꝛ at̾
a termio ſtãte ꝯfuſe tm̃ ad eũdẽ ſtãtẽ d̾termina
te. ¶ Pꝛo quo nota ꝙ ħ aduerbium poſtꝙ̃ ⁊
alia aduerbia tꝑis ⁊ ſilr̃ aduerbia loci nõ ſunt
t̾mini ſincathegoꝛematici. ſed cathegoꝛemati-
ci potẽtes ſuſcipe ꝯfuſionẽ. a ly icipit ⁊ ſunt di-
ctiões q̃ ꝙ̃uis appeant i voce ſimplices ſuboꝛ-
dinãt̾ tñ nomini ⁊ relatiuo aut noi tm̃. exᵐ. idẽ
eſt dicere: qñ ⁊ dicere i tꝑe vel i iſtãti i q̊. ⁊ idẽ ẽ
dicer̃ poſtꝙ̃. ⁊ pꝰ tp̃s i q̊. ſilr̃ idẽ ẽ dicere. vbi ⁊ i
loco i quo. ⁊ ſic d̾ mult̾ aliȷ̃s. ⁊ ſic a ꝓpõne d̾ ly
poſtꝙ̃. vel de aliq̊ alio. d̾ ỽbo ꝯfuſo tm̃ ad illaȝ
de codẽ d̾ ỽbo nõ ꝯfuſo nõ valȝ ꝯᵃ. ⁊ pȝ ſolutio
argumẽti. ⁊ q̃lr̃ ibi at̾ a termio ſtãte ꝯfuſe tm̃ i-
mobilr̃ ad eũdẽ ſtãtẽ determinate. ¶ Ex ſolu-
tione iſtiꝰ argumẽti ſequũt̾ tria. ꝑᵐ ꝙ oẽs iſte
ꝯcl̾ones ſt̾ ỽe. ſ. ſoꝛ. icipit eẽ qñ iꝑe nõ icipit eẽ.
ſoꝛ. icipit cur. qñ non icipit cur. ſoꝛ. incipit cur.
poſtꝙ̃ icipit cur. patẽt oẽs iſte in hoc caſu ima
gĩnabili. ſ. ꝙ ſoꝛ. ſimul icipiat eẽ ⁊ ẽt cur. ꝑ re-
motionẽ d̾ pñti. vt pȝ ꝓbãdo. ¶ Scd̾o ſeq̇tur
ꝙ a ꝓpõne de aduerbiȷ̃s loci vel tꝑis ꝯfuſis cõ-
fuſe tm̃ ad illã de ꝯſimilibꝰ aduerbiȷ̃s nõ ꝯfuſis
nõ vȝ ꝯᵃ. pȝ qꝛ nõ ſeq̇t̾. ſoꝛ. icipit eẽ qñ nõ icipit
eẽ. igr̃ qñ ſoꝛ. nõ icipit eẽ icipit eẽ. qꝛ añs ẽ veꝝ
vt pȝ ꝓbãdo ꝑ remotionẽ de pñti i caſu ſuꝑioꝛi
⁊ ꝯñs ẽ falſũ. qd̾ ꝓbat̾. qꝛ ſeq̇t̾ qñ ſoꝛ. nõ icipit eẽ
icipit eẽ. igr̃ i tꝑe vel i iſtãti i quo ſoꝛ. nõ incipit
eẽ icipit eẽ. ⁊ vltra ſeq̇tur. i tꝑe vel i iſtãti. i quo
ſoꝛ. nõ icipit eẽ icipit eẽ. igr̃ i aliq̊ tꝑe vel iſtãti
ſoꝛ. nõ icipit eẽ ⁊ i illo ſoꝛ. icipit eẽ. vt pȝ ꝑ regu
lã d̾ reſolutiõe relatiui. ſed vltimũ ꝯñs ẽ fl̾ȝ ⁊ i-
poſſ̾e. vt pȝ. igr̃ ⁊ ꝑᵐ añs. qd̾ fuit ꝓbandũ. ⁊ ita
de ꝯſimilibꝰ dicat̾. ¶ Tertio ſeq̇t̾ ꝙ a ꝓpõne d̾
talibꝰ aduerbiȷ̃s ꝯfuſis ꝯfuſe tm̃ ad ꝓpõnes ab-
ſolutas ⁊ ſine aduerbiȷ̃s ñ valȝ ꝯᵃ. pȝ qꝛ ñ ſeq̇t̾.
tu icipis eẽ qñ tu icipis cur. igr̃ tu icipis eẽ. pa-
tet poſito ꝙ tu nõ icipias eẽ. ſȝ bñ icipias cur.
nec ſeq̇t̾. tu icipis eẽ vbi plato ẽ. igr̃ tu icipis eẽ.
nec ſeq̇t̾. d̾s icipit eẽ qñ hoc iſtãs ẽ igr̃ d̾s icipit
eẽ. pȝ hoc aduertẽti ſuꝑioꝛa. ⁊ ſil̾es poſſẽt fieri
ꝯcl̾ones d̾ ly deſinit. ¶ Cap. de ly totus.

Totus ꝯuertibilr̃ ⁊c. In hoc
cap. ꝑmo argr̃ ꝯ̃ dicta
magiſtri. ſecundo erũt petitiões.
¶ Quãtũ ad ꝑᵐ ar̃ ꝙ ly totꝰ. ſin
cathe͑ nõ ꝯuertat̾ cuȝ ly q̃libȝ ꝑs.
ꝓbat̾. qꝛ dato oppꝰ ſeq̇t̾ ꝙ iſta eſ-
ſet ꝯcedẽda totꝰ ẽ ꝑs. ꝯñs falſũ. qꝛ illa nõ vr̃ ꝑfe
cta ofo. ⁊ ꝯña ꝓbat̾. qꝛ ſȝ magr̃m eẽt ſenſus q̃li
bet ꝑs ẽ ꝑs. ¶ Scd̾o ar̃ ꝯ̃ idẽ ſic. dato illo ſeq̇t̾
ꝙ iſta eẽt ỽa totꝰ ſoꝛ. ẽ ꝑs ſȝ hoc ẽ falſuȝ. igr̃ ⁊
illud ex quo ſeq̇t̾. pȝ ꝯᵃ cũ maioꝛi ⁊ ꝓbat̾ mioꝛ.
qꝛ illa. totus ſoꝛ. ẽ ꝑs. ẽ vna affirᵃ cuiꝰ ſubiectuȝ
⁊ p̃tum nõ ſupponũt ꝓ eodẽ. vt pȝ de ly ſoꝛ. ⁊ d̾
ly ꝑs. igr̃ illa nõ ẽ ỽa. ¶ Tertio argr̃ ꝯ̃ magrȝ
dicẽtẽ ꝙ ſolũ tũc ly totus tenet̾ ſincathe͑ cũ pꝛe
cedit totã ꝓpõnẽ. ꝯ̃ in iſta. non totꝰ ſoꝛtes. cur.
ly totꝰ. tenet̾ ſincathe͑ ⁊ tñ nõ ꝑcedit totã ꝓpoſi
tionẽ. igr̃ ⁊c. pȝ ꝯᵃ cũ mioꝛi ⁊ maioꝛ ꝓbat̾ ſic. ita
tenet̾ ly totus. i iſta. nõ totꝰ ſoꝛ cur. ſicut i iſta q̃
eſt ſua ꝯ̃dictoꝛia. totꝰ ſoꝛ. cur. ſȝ i iſta tenet̾ ſinca
the͑. igr̃ ⁊ i illa. ¶ Quarto ar̃ ꝯ̃ tertiã ꝯcl̾oneȝ
magri ſic. iſta ẽ ỽa. totũ qd̾ ẽ in mũdo ẽ i oculo
tuo. ⁊ ipſe dicit ꝙ ẽ falſa. igit̾ male. pȝ ꝯña cum
mioꝛi ⁊ maioꝛ ꝓbat̾. qꝛ ſi illa nõ eẽt vera hoc iõ
eẽt. qꝛ ly totũ. teneret̾ ſincathe͑. ſȝ ly totuȝ. nõ te
netur ſic. ſed cathe͑. igr̃ illa ẽ ỽa. pȝ ꝯña iteꝝ cũ
maioꝛi ⁊ mioꝛ ꝓbat̾. qꝛ ly totũ ibi ẽ vnũ catheᵃ.
qꝛ eſt vnũ nomẽ ſubſtãtiuũ neutri generis. cuȝ
hẽat poſt ſe ly qd̾. qd̾ eſt rl̾m ſubſtãtie ⁊ neutri
generis. ¶ Ad ꝑᵐ negat̾ ꝯña ⁊ dr̃ ꝙ iſta ẽ incõ
grua. totus ẽ ꝑs. ⁊ dr̃ ꝙ nõ ẽ de intẽtiõe magri
ꝙ ſemꝑ cũ ly totus. tenet̾ ſincathe͑ ꝯuertat̾ cuȝ
ly q̃libȝ ꝑs. ſȝ ħ ſolũ hȝ cũ ei ꝯiũgit̾ ſubſtãtiuũ q̃
liter nõ ẽ in illa. vt pȝ. ¶ Ad 2ᵐ cõcedit̾ ꝙ illa
eſt ỽa. ⁊ cũ dr̃ ꝙ iſta ẽ vna affirᵃcꝰ ſubm̃ ⁊ p̃tuȝ
nõ ſupponũt ꝓ eodẽ. dr̃ ꝙ ẽ veꝝ. qꝛ iſta i voce
non hȝ ſubm̃. qꝛ tñ ipſa ſuboꝛdinatur vni in qua
ſubm̃ ⁊ p̃tum ſupponunt ꝓ eodẽ. puta huic. q̃li
bet ꝑs ſoꝛ. ẽ ꝑs ipſa ẽ ỽa. ⁊ hoc ſufficit. vt pȝ ſu
pꝛa. ¶ Ad 3ᵐ dr̃ ꝙ nõ ẽ de itẽtiõe magri ꝙ ly
totꝰ. debeat ꝑcedere totã pꝛopõnẽ ad hoc vt te
neatur ſincathegoꝛematice. vt arᵐ pꝛobat. hoc
.n. eſt impoſſibile. qꝛ tũc opoꝛteret ꝙ ly totus
pꝛecederet ſeiꝑm. ſed de intentione ſua eſt ꝙ ly
totus pꝛecedat totuȝ ſubiectuȝ. ⁊ ſic eſt in illa.
⁊ iõ tenetur ſincathegoꝛematice. ¶ Ad quar-

rum dicit. P. M. ꝙ illa ẽ vera: vt arm probat. si tamẽ vis tenere Paulũ nega ꝙ ly totum. teneatur cathegorematice. ꝛ nega ꝙ ly ꝙ. sit rl̃m de ly totum. sed dic ꝙ est rl̃m vnius substantiui inclusi. in ly totum. ꝛ ꝙ nos debemꝰ iudicare d̓ vocalibus ꝑ mẽtalia ꝛ non al̃r. ꝛ patet solutio. ¶ Quãtũ ad 2m sũt sex petitiones. ꝑma. q̃re ẽ ꝙ cũ ly totus. conuertatur cũ ly q̄libet pars. dicimus ꝙ tenet sincathec ꝛ ꝯuertitur cũ ly ens ꝑfectũ ex suis partibꝰ. teneat cathec. rñ. ꝙ hoc ideo est. qꝛ ly totus. ꝑmo mõ sumptus includit ly q̄libꝫ. qđ ẽ vnũ sincathegorema hñs vim cõfundendi. vt pꝫ: sed scđo modo sumptuꝫ nõ includit sincathegorema. vt pꝫ. ¶ Secunda petitio. an ista sit vl̃is. totus sor. est hõ. rñ. ꝙ fꝫ dicta supiora ista est vl̃is. qꝛ subordinatur vl̃i. causa tñ quare magr̃ fecit capl̃m diuersum de istis est duplex. ꝑma qꝛ erat ponenda distinctio. d̓ ly totꝰ. scđa ẽ. qꝛ ista vocal̃r nõ apparet vniuersalis. ¶ Tertia petitio. an posito ꝙ sor. deficiat manus ista sit vera sor. est totus hõ. ꝛ appet ꝙ sic. qꝛ sor. est homo perfectus ex suis ꝑtibꝰ igr̃ sor. est totꝰ hõ. pꝫ ꝯña. ꝛ antecedens probatur sic. ois pars sor. est in sor. igr̃ sor. ẽ ens ꝑfectũ ex suis partibꝰ. patet ꝯña itez. ꝛ antecedẽs ꝓbatur exponẽdo sic. pars sor. est in sor. ꝛ nulla ẽ pars sor. quin illa sit in sor. igr̃ ois pars sor. ẽ in sor. pꝫ ꝯña cũ maiori. ꝛ minor ẽ nota. qꝛ eiꝰ om implicat ꝯdictionẽ. Ex alia parte appet ꝙ illa sit falsa. qꝛ sor. d̓ficit manꝰ. Rñ. ꝙ illa ẽ falsa. ꝛ cũ dr̃ sor. est ens perfectũ ex suis partibꝰ. rñ. ꝙ aliquid eẽ perfectum ex suis partibꝰ ẽ dupl̃r. vno mõ qꝛ est perfectũ ex partibꝰ q̃s hꝫ. ꝛ sic oẽ habens partes est perfectũ. alio mõ qꝛ est ꝑfectuꝫ ex ꝑtibꝰ q̃s nãliter deberet hr̃e. ꝛ sic non oẽ habens partes est ꝑfectũ ex suis ꝑtibꝰ. qꝛ ille cui deficit manus aut pes quẽ fm cõeꝫ cursum deberet hr̃e nõ est ꝑfectũ isto mõ. ꝛ ita capit perfectũ in ꝓposito. ꝛ patet falsitas propositionis. ¶ Quarta petitio. an ista sit vera. totus sor. est minor sor. rñ°. ꝙ ista est distinguenda. qꝛ vel ly totus. cõuertitur cũ ly q̄libet pars. absolute. vt dicit magr̃. vel ꝯuertitur cũ ly q̄libet pars integralis. Si ꝑmũ, ꝓpõ ẽ falsa. qꝛ nulla duaꝝ partiũ eẽntialiũ est minor sor. qꝛ nec aĩa intellectiua est minor sor. cũ non sit quãta. nec corpꝰ sor. est minus sor. vt pꝫ. si vero 2m dr̃ ꝙ illa est vera qꝛ q̄libet pars integralis sor. ẽ minor sor. qꝛ caput ꝛ pes ꝛc. ¶ Quĩta petitio. an aliq̃d idiuisibile. vtputa deus dicat totũ. rñ°. ꝙ non. qꝛ ly totuꝫ quõcũqꝫ sumatur hꝫ respectũ ad partes. indiuisibile aũt nõ hꝫ ꝑtes. ¶ Sexta petitio. an valeat ista ꝯseqñẽtia. totus hõ ẽ hois. igr̃ totuꝫ aĩal est hois. ꝛ vr̃ forte ꝙ sic. rñ°. ꝙ nõ. qꝛ antecedẽs ẽ veꝝ ꝛ ꝯñs falsuꝫ. vt pꝫ exponẽdo. ꝛ hoc ideo est: quia arguitur ab iferiori ad suum superius confuse distributiue. vt patet.

aliqd cũ pfectũ i telligit duplr

¶ Capitulum de ly semper.

Semper ꝯuertit ꝛc. In isto cap. sũt q̃ttuor petitões. ¶ Pꝛia. an ly sꝑ sit terminus cathegorematicus vel sincathe. rñ°. ꝙ ly semꝑ est terminꝰ pregnãs q̇ subordinat catheco. ꝛ sincatheco. ꝛ nõ ẽ pura dictio. sed est ꝯplexũ. vt pꝫ supra cũ dicebamus. ꝙ ly ecõuerso erat cõplexũ. ꝛ ita ly semꝑ. nec est terminus cathecꝰ. ꝛ sincathe. Et si ar̃ ꝙ omnis t̃minꝰ aut cathecꝰ. aut sincathe. rñ°. ꝙ verum est de incõplexo. non aũt de complexo. ꝛ ita de ly totus. dicatur. ¶ Secunda petitio. an ista sit quanta. semper fuit homo. rñ. ꝙ sic. qꝛ est vniuersalis eo ꝙ subordinatur vl̃i. ¶ Tertia petitio. q̇d significat ista aliquãdo fuit hõ. respon. ꝙ sicut ista q̄ est sua contradictoria. semper fuit homo. est distinguẽda. qꝛ potest significare. vel ꝙ omni tẽpore aut instanti absolute fuit homo sic ꝙ ly tempore. stet ampliatiue pro eo qđ ẽ vel fuit. vel potest significare ꝙ omni tempore fuit homo nõ absolute. sed fm exigentiam verbi. sic ꝙ omni tempore preterito fuit homo. ita illa. aliquando fuit homo. aut aliquando non fuit homo. habet ꝯsil̃r distingui. ¶ Quarta petitio. an iste repugnẽt hoc semꝑ fuit. ꝛ hoc icepit eẽ. rñ°. ꝙ nõ. qꝛ celũ semꝑ fuit ex q̊ in omni tẽpore ꝛ i omni instãti preterito fuit. ꝛ tamẽ incepit eẽ fm veritatem.

¶ Capitulum de ly ab eterno.

Ab eterno dupl̃r ꝛc. In h̓ cap. faciã q̃tuor ꝑmo notabo duo circa l̃ram. scđo arguaꝫ ꝯ magr̃m. tertio ponã petitiões. q̃rto mouebo vnuꝫ dubiũ. ¶ Quãtũ ad ꝑmũ nota ꝙ ly abeterno. aduerbialit̃ sumptuꝫ in uoce est vnum simplex ꝛ vna dictio habens vim cõfundendi ꝯfuse tm̃. sicut ly sꝑ. sic ꝙ dicẽdo abeterno deꝰ ꝓduxit mũdũ aut hoiem. ly mundũ. ꝛ ly hoiem. stat ꝯfuse tm̃ mobil̃r. Secũdo nota ꝙ ꝓpositio cuiꝰ ꝑmus terminꝰ ẽ ly abeterno. aduerbial̃r sumptũ. s. ꝓut ꝯuertit. cũ ly eternal̃r. põt dupl̃r exponi. vno mõ fm. P. M. sic. eternalit̃ seu ab eterno. a. fuit. dicatur. a. fuit ꝛ non incepit nec desinit. a. esse. igitur ꝛc. Secũdo modo exponit ly ab eterno fm Paulũ sic. ante aliqđ tꝑs ꝑtm̃ finitũ a. fuit: ꝛ nõ est vel fuit aliqđ tꝑs ꝑtm̃ finitũ aut istãs q̇n ante illud a. fuerit. igit ab eterno a. fuit. ¶ Quãtũ ad 2m ar̃ ꝯ magrꝫ sic. ponat ꝙ deꝰ ꝑ annũ añq̃ ꝓduxit mũdũ. vt ita dixerim. ꝓduxerit sor. ꝛ seq̇t ꝙ ista fm ip̃m sit vera. ab eterno deꝰ ꝓduxit sor. de nõ esse ad eẽ. Sed hoc ẽ falsum. igr̃ modus magri ẽ malus. pꝫ ꝯña cũ miori: qꝛ iueritate sor. nõ fuit ꝓ-

ductꝰ ab eterno ſeu eternalr̄. vt pꝫ: qꝛ ſolus de fuit eternalr̄. ⁊ minor ꝓbat̄ exponēdo: qꝛ ante aliqđ tp̄s p̄tm̄ finitū deus ꝓduxit ſor. de nō eē ad eē. ⁊ nullū ē vel fuit iſtans: aut tp̄s p̄tm̄ finitū q̄n ante illud deꝰ ꝓduxerit ſor. de nō eē ad eē. vt pꝫ. igit̄ ab eterno ⁊c. ¶ Scđo ⁊ fortiꝰ ar̄ ſic. ſit ita ad imaginationeꝫ ꝙ nihil ſit. ⁊ p remotionē de p̄nti icipiat eē ſor. ⁊ deinde celū ⁊ motꝰ eiꝰ ⁊ tp̄s. ⁊ ſeq̄t̄ ꝙ poſt motuꝫ celi iſta ſit v̄a ab eterno ſeu eternalr̄ ſor. fuit. Sed hoc eſt falſum. igit̄ modus magr̄i ē falſus. pꝫ ꝯn̄a. cuꝫ minori. qꝛ iueritate ſor. icepit eē. ⁊ mior ꝓbat̄: qꝛ āte aliqđ tp̄s ⁊c. ⁊ nullū ē vel fuit tp̄s vł inſtās p̄tm̄ ⁊c. igit̄ ⁊c. ¶ Ad iſta argaꝰ poſſet aliq̄s dicē ꝙ v̄balr̄ ꝓcedunt: ⁊ nō ꝯ modū exponēdi magr̄i bn̄ itellctm̄. ⁊ poſſet dicē ꝙ dū in 2a exponente dr̄. ⁊ nullū ē vel fuit iſtās aut tp̄s p̄tm̄ ⁊c. p iſtās aut tp̄s itelligit̄ ois mēſura ſic ꝙ ſit ſenſus. ⁊ nulla eſt vel fuit mēſura p̄tā finita q̄n āte illā ſor. fuerit ꝓductꝰ de nō eē ad eē. ⁊ ſic iſta erit falſa. ſicut expoſita. ⁊ pꝫ ſolō. p̄mi argumēti. Sꝫ iſta ſolutio lꝫ ſoluat p̄m arm: nō tn̄ ſoluit 2m. qꝛ ſi ſor. incepiſſet eē illo mō ante ip̄m nulla fuiſſet mēſura: qꝛ nec tp̄s: nec euuꝫ: nec eternitas. vt pꝫ. iō magr̄ non pōt bn̄ defendi. ¶ Volēdo tn̄ aliq̄d dicē opꝫ dicē ꝙ magr̄ in ſuis exponētibꝰ p̄ſupponebat et̄nitatē mūdi ⁊ temporis. ⁊ iuxta illud dabat exponētes. ¶ Quātū ad 3m ſit p̄a petitio. q̄ dr̄ntia eſt int̄ ly ſemp ab et̄no ⁊ ꝑpetuo. rn̄o. ꝙ ſemp ꝓp̄e reſpicit tp̄s. ⁊ pōt poni ꝓp̄e tā cū v̄bo de p̄terito ꝙ̄ de futuro. vn̄ ita ꝓp̄e dicimꝰ ſemp fuit deꝰ. ſicut ſemp erit deꝰ. ly āt ab et̄no. ꝓp̄e reſpicit p̄tm̄: ⁊ ponit̄ cū v̄bo de p̄tō. vn̄ ꝓp̄e dicimꝰ deꝰ ab eterno fuit. ⁊ nō dicimꝰ. deꝰ ab eterno erit. lꝫ dicamꝰ. in eternū erit. ⁊ ly ꝑpetuo ꝓp̄e reſpicit futuꝝ. vn̄ magis ⁊ ꝓp̄e dicimꝰ hoc ꝑpetuo erit ꝙ̄ hoc perpetuo fuit. iſte tn̄ dr̄ntie. p̄a excepta nō ſunt multū vtiles. ¶ 2a petitio. an iſta ꝯn̄a ſit bona. hoc eternalr̄ fuit. igr̄ hoc ſemper fuit. dr̄ ꝙ nō: qꝛ an̄ mūdi creationē eternaliter deꝰ fuerat: ⁊ tn̄ nō ſemp fuerat. exq̄ nulluꝫ fuerat tp̄s: nec ſeq̄t̄ ēt ecōuerſo. hoc ſemp fuit. igr̄ h̄ eternalr̄ fuit: qꝛ an̄s ē veꝝ. ⁊ ꝯn̄s falſuꝫ. vt pꝫ de celo qđ ſemp fuit. exquo oi tp̄e vł iſtāti p̄tō fuit: ⁊ tn̄ nō eternalr̄ fuit. ¶ 3a petitio. an iſta ſit v̄a. eternalr̄ hō fuit. Rn̄o. ꝙ ſꝫ modū exponēdi ipſiꝰ magr̄i quē modū ſeq̄r in dubio futuro iſta eſt vera. vt pꝫ exponēdo. ¶ Quātū ad 4m ſit h̄ dubiū. an iſta iplicet ꝯdictōeꝫ. ab eterno deꝰ ꝓduxit mūdū de non eē ad eē. ⁊ ar̄ dupliciter ꝙ ſic. p̄o ſic. ex illa ſeq̄t̄ ꝯdictio. igr̄ illa iplicat ꝯdictionē. pꝫ ꝯn̄a. ⁊ an̄s ꝓbat̄: qꝛ ſequit̄ ab et̄no deꝰ ꝓduxit mūduꝫ de nō eē ad eē. igit̄ ab et̄no mūdus habuit eē. Sꝫ ar̄ ꝙ nō ab eterno habuit eē. qꝛ ſeq̄t deꝰ ꝓduxit mūdū đ nō eē ad eē. igit̄ qn̄qꝫ fuit ⁊ qn̄qꝫ nō fuit. ⁊ ſic nō ab eterno habuit eē. ¶ Et ꝯfirmat̄ ſic. iplicat ꝯdictionē mūdū ꝑpetuo fore. ⁊ ip̄ꝫ in futuꝝ corrūpi. vt pꝫ. igr̄ a ſilr̄i iplicat ꝯdictionē ip̄m ab eterno fuiſſe ⁊ fuiſſe ꝓductū: ſꝫ ex illa. ab et̄no deꝰ ꝓduxit mūdū de nō eē ad eē. ſeq̄t̄ ip̄m ab eterno fuiſſe ⁊ eē ꝓductuꝫ. igit̄ illa ēt iplicat. ¶ 2o ſic. ſi illa n̄ iplicaret a pari iſta nō iplicaret. ab et̄no deꝰ ꝓduxit de nō eē ad eē. a. lapidē in cōcauo lune ⁊ derelictū ſue nāe. ſꝫ iſta iplicat. igr̄ ⁊ illa. pꝫ ꝯn̄a cū maiori. ⁊ mior ꝓbat̄: qꝛ ex illa ſeq̄t̄ ꝯdictio. ſeq̄t̄. n. ab eterno deꝰ ꝓduxit a. lapidē de nō eē ad eē in ꝯcauo lūe derelictū ſue nāe. igit̄ a. lapis ab et̄no fuit: ſed ꝓbo ꝙ nō ab eterno fuit. qꝛ ſeq̄t̄. ab eterno deꝰ ꝓduxit a. lapidē ⁊c. derelictū ſue nāe. igiꝛ a. lapis deſcēdit. nūc q̄ro: aut a. lapis deſcēdit p tp̄s ifinitū: aut finitū. nō p̄mū: qꝛ lapis relictus ſue nāe in ꝯcauo lune nō deſcēdet ad cētꝝ p tp̄s ifinitū. ſi dr̄ 2m: tūc ſigno illud tp̄s p qđ deſcēdit: ⁊ q̄ro aut a. lapis an̄ fuit: aut nō fuit. nō eſt dđm p̄mū. qꝛ tūc a. lapis q̄euiſſꝫ in ꝯcauo lune p tp̄s ifinitū: qđ ē ꝯ caſuꝫ ponēteꝫ ꝙ a. lapis fuerit relictus ſue nāe ſi dr̄ 2m. igit̄ a. lapis nō ab eterno fuit. ⁊ ſic ſeq̄t̄ ꝯdictio. ¶ In opm ar̄ ſic. iſta nō iplicat. ab eterno hō ꝓduxit hoieꝫ de nō eē ad eē. igit̄ nec illa. ab eterno deꝰ ⁊c. pꝫ ꝯn̄tia: qꝛ ſicut vna ē de termis cōibꝰ ꝯfuſis ꝯfuſe tm̄: ita ⁊ alia ⁊ an̄s ꝓbat̄: qꝛ illa nō ſolū ē poſſibilis: ſꝫ v̄a. vt pꝫ exponēdo: qꝛ an̄ aliqđ tp̄s p̄tm̄ finitū hō ꝓduxit hoiem de nō eē ad eē. ⁊ nullū ē vel fuit tp̄s p̄tm̄ finitū q̄n an̄ illud hō ꝓduxerit hoieꝫ de nō eē ad eē. igit̄ ⁊c. pꝫ ꝯn̄a. ab exponētibus ad expoſitā. ⁊ an̄s eſt veꝝ. igr̄ ⁊ ꝯn̄s. ¶ Rn̄o. ad dubiū. p̄o pono vnum notabile: deide q̄nqꝫ ꝯclōnes. ⁊ rn̄. argumētoꝝ. Quātū ad p̄mū nota ꝙ refert dicē. aial hō ꝓduxit ab eterno đ nō eſſe ad eē. ⁊ ab eterno hō ꝓduxit aial de nō eē ad eē. pꝫ. qꝛ in p̄ma t̄mini ſtāt determiate ⁊ nō pōt eē v̄a niſi vnꝰ hō determinatꝰ ⁊ vnuꝫ aial eternalr̄ fuerit. in 2a aūt ſtāt termini ꝯfuſe tm̄ ⁊ pōt eē v̄a: imo vt pꝫ p ſuas exponētes iā ē v̄a: ꝙ̄uis nullus hō. ⁊ ēt nulluꝫ aial et̄nalr̄ fuerit. Et ita ꝯſilr̄ dicat̄ de iſtis. mūdū deꝰ ab et̄no ꝓduxit de nō eē ad eē. ⁊ ab et̄no deꝰ ꝓduxit mūdū de nō eē ad eē. p̄a. n. nō pōt imagiari niſi tā deꝰ ꝙ̄ ēt determiatꝰ mūdus ab et̄no fuerit: ſed ſcđa pōt imagiari poſito ꝙ nullus deꝰ: ⁊ etiaꝫ nullus mūdus eternalit̄ fuerit. Iſto ſtāte pōt̄ iſta ꝯclō. iſta ꝓpō nō iplicat. ab et̄no deꝰ ꝓduxit mūdū de nō eē ad eē. q̄ ꝯclō v̄ificat̄ i duobꝰ caſibꝰ. p̄mo ponēdo ꝙ deꝰ fecerit de mūdo: ſic̄ de hoie. ſic ꝙ ꝓduxerit eos gnābiles ⁊ corruptibiles. ſicut fecit de hoibꝰ. ⁊ tūc pꝫ ꝙ ſic̄ iſta eſt v̄a. ab et̄no deꝰ ꝓduxit hoieꝫ đ nō eē ad eē. vbi ly hoiem. ſtat ꝯfuſe tm̄: ita iſta eēt in illo ca

sıvͣ ab eťno deꝰ ꝓduxit mūdū de nō eē ad eē
ex q̄ tū̄ nō seq̄ꝉ ꝙ aliq̄s mūdus fuerit eťnalꝉ. si
cut ex pͣ nō seq̄ꝉ ꝙ aliq̄s hō fuerit ab eťno seu
eternalꝉ. ⁋ Et si dꝉ si ab eťno deꝰ ꝓduxit mū-
dū. igiꝉ aliq̄ñ deꝰ ꝓduxit mūdū. rñ°. ꝯcedēdo
ꝯñaꝫ. ⁊ ꝯñs ꝯcediꝉ tā̄ꝙ veꝝ ⁊ impꝑtinēs ꝙ iā sꝉ
circiter septē milia annoꝝ ꝙ ꝓduxit mūdū. ⁊
tā̄ꝙ seq̄ns hēs ꝯcedere ꝙ in īfinitū añ ꝓduxe-
rat alios mundos. ⁊ si dꝛ q̄ñ añ dꝛ ꝙ nō debes
certificare. ⁋ 2° pōt illa ꝓpō v̄ificari in h̄ casu
:s. ꝙ vnū determinatū mūdū deꝰ ab eťno ꝓdu-
xerit de nō esse ad eē quē īfinities adnihilaue-
rit ⁊ creauerit. v̄. g. imaginādo tp̄s ꝓtm̄ fuisse
īfinitū ⁊ fuisse diuisuꝫ in secula īcipiēdo ab in-
stāti in q̄ sumꝰ ⁊ ꝓcedēdo in īfinitū. ⁊ ꝙ deus
in pͦ seculo seu cētēario ānoꝝ ꝓduxerit a. mū-
dū. ⁊ ꝑ 2m a. mūdus sit adnihilatꝰ. ⁊ in 3° iterū
creatꝰ. ⁊ sic in īfinitum. isto stāte ꝓbaꝉ ꝯclo. ab
eterno deꝰ ꝓduxit a. mūdū de nō eē ad eē. igꝉ
ab eterno deꝰ ꝓduxit mundū de nō eē ad esse.
pꝫ ꝯñā ab īferiori ad suū supiꝰ ꝯfuse tm̄ mobi-
liter. ⁊ añs est veꝝ. vt pꝫ exponēdo. igiꝉ ⁊ ꝯñs.
⁋ 2ͣ ꝯclo ē ista. sicut ista nō īplicat. ab eterno
deꝰ ꝓduxit mūdū de nō esse ad eē: ita nec ista.
mūdū deꝰ ab eťno ꝓduxit de nō esse ad eē. vbi
ly mūdū. stet determiate. ⁊ ista ꝯlo v̄ificaꝉ solū
in 2° casu ponēdo. s. ꝙ eundē mundū deꝰ īfini-
ties creauerit ⁊ adnihilauerit. ⁋ 3ͣ ꝯclusio ab
eterno fuit ita ꝙ a. mundus ē ⁊ ab eterno fuit:
ita ꝙ a. mundus nō est. pꝫ ista ꝯclo exponēdo
q̄ꝙlibet sui ꝑtē in casu ꝑcedēte. ⁋ Ex ista ꝯclu-
siōe sequiꝉ ꝙ nō ꝑus fuit: ita ꝙ a. mūdus est q̄ꝙ
ꝙ a. mūdus nō est: ⁊ tm̄ in q̄libet sui ꝓductiōe
ꝑus fuit ita ꝙ nō est q̄ꝙ ꝙ est. pꝫ correlariū in-
telligēti. ⁋ 4ͣ. si ab eterno deꝰ ꝓduxit mūdū
necio ꝓduxit mundū. ꝓbaꝉ: qꝛ si ab eterno ꝓ-
duxit mundum ab eterno siue eternalꝉ fuit ita
ꝙ ꝓduxit mundū ⁊ ex cōi nō potuit eē ipsum
nō ꝓduxisse mundū. ⁊ sic necio ꝓduxit mun-
dū. ⁋ Et ꝯfirmaꝉ. qꝛ si ab eterno ꝓduxit mun-
dū. tunc seq̄ꝉ ꝙ ꝓduxit mundū ⁊ nō potuit eē
ip̄m nō ꝓduxisse mundum. ⁊ sic necio ꝓduxit
mundū. in q̄libet tm̄ ꝓductione mundi ꝯtingē
ter ꝓ tūc ꝓduxit mundū. vt pꝫ. ⁋ 5ͣ ꝯclo. ista
ꝓpō īplicat ꝯ̄dictioneꝫ. ab eterno deꝰ ꝓduxit
a. mundū de nō esse ad esse. ⁊ tm̄ semel ꝓduxit
ip̄m. ꝓbaꝉ: qꝛ ex illa. seq̄ꝉ ꝯ̄dictio. seq̄tur. n. ab
eterno deꝰ ꝓduxit a. mundū de nō eē ad esse.
igiꝉ a. mūdus eternalꝉ fuit. ⁊ seq̄tur. ab eterno
deꝰ ꝓduxit a. mundū de nō eē ad esse. ⁊ semel
ꝓduxit. igiꝉ a. mūdus accepit esse post nō esse.
tūc signo mēsurā in q̄ nō erat: ⁊ cū āte nō fuis-
set. ex q̄ solū semel ꝓducebaꝉ. igiꝉ nō ab eterno
seu eternalꝉ fuit: qꝺ est ꝯ̄dictio. ⁋ Istis stanti
bus pꝫ solutio argumētoꝝ. ⁋ Ad ꝑmū ꝯcedi
tur ꝙ ab eterno mūdus fuit: ⁊ negaꝉ ꝙ sequaꝉ
nō ab eterno mūdus fuit. ⁊ ad ꝓbationē cum
dꝉ. mūdus q̄ñqꝫ fuit ⁊ q̄ñqꝫ nō fuit. igiꝉ nō ab
eterno fuit. negaꝉ ꝯñtia: qꝛ stat oppositū ꝯñtis
cū añte in casu illo q̄ꝫ ideꝫ mūdus pl'ies fuerit
gnātꝰ ⁊ corruptꝰ. ⁋ Et ad ꝯfirmationē negaꝉ
ꝙ īplicet ꝯ̄dictionē mundū ꝑpetuo fore ⁊ ip̄ꝫ
corrūpi. nā posito ꝙ vnꝰ mūdus ꝑ vnū seculuꝫ
futuꝝ erit. ⁊ ꝑ aliud nō. ⁊ ꝑ 3m erit. ⁊ ꝑ 4m nō.
⁊ sic vltra pꝫ ꝙ ille mūdus perpetuo erit: ⁊ tm̄
corrūpeꝉ. ⁋ Ad 2m ꝯceditur ꝯñā lꝫ nō valeat
de forma. ⁊ ꝯcediꝉ ꝙ ista nō īplicat. ab eterno
deꝰ ꝓduxit a. lapidem de nō eē ad esse in ꝯca-
uo lunē relictū sue nāe. ⁊ negaꝉ ꝙ ex illa sequaꝉ
ꝯ̄dictio. ⁊ ꝯcediꝉ ꝙ ex illa sequiꝉ ꝙ a. lapis ab
eterno fuit. ⁊ negaꝉ ꝙ seq̄tur ꝙ non ab eterno
fuit. vñ aduerte ꝙ tu hēs dicere ꝙ a. lapis īfi-
nities fuit gnātus: aut ꝓductus a deo ī ꝯcauo
lune: ⁊ ꝙ infinities descēdit deorsum. ⁊ corrū-
pebaꝉ post: ⁊ deide deꝰ eū repabat sursuꝫ: nū̄ꝙ
tm̄ iste lapis mouebaꝉ sursum. ex q̄ erat dereli-
ctus sue nāe. ⁊ tūc ad arm cū dꝛ. signo tp̄s in q̄
descēdit signeꝉ. ⁊ dico ꝙ illud non fuit ꝑm tp̄s
in q̄ descēdit. qꝛ h̄ nō ē dabile: qꝛ in īfinitis tp̄i-
bus añ descēdit: ⁊ ita arm non ꝓcedit. ⁋ Et si
petiꝉ. an iste lapis ꝑus fuerit sursuꝫ q̄ꝙ deorsuꝫ.
Rñ°. ꝙ ñ: qꝛ ab eťno fuit sursuꝫ. ⁊ ab eťno fuit
deorsū. tm̄ in oī suo motu ꝑus fuit sursuꝫ q̄ꝙ de-
orsuꝫ. ⁊ ꝑ īfinita istātia stetit sursum: lꝫ ꝑ nullū
tp̄s steterit sursum. ⁊ tādē hēs obligatorie rñ-
dere sicut ille qui admittit vnū impossibile ſm
esse possibile ſm tamēmaginationem.

⁋ Capitulum de ly infinitum.

Infinitum ⁊c. ⁋ In isto ca
cap. faciā tria. ꝑmo ānotabo ali
qua circa expōnē. Scdo arguaꝫ
ꝯtra magſm. 3° ponā petitiōes.
⁋ Quātū ad ꝑm nota ꝙ ista di
ctio magnū sumiꝉ duplꝉ. vno mō īproprie. ⁊ sic
ꝯuertiꝉ cū ly ꝯtinuū. ⁊ sic linea ⁊ supꝰficies dicū-
tur magna. alio mō ꝓꝑe. ⁊ sic ꝯuertiꝉ cū ly lon
gū. latū ⁊ ꝓfundū. ⁊ sic linea ⁊ supꝰficies nō sūt
magna: sꝫ solū corpꝰ. ⁋ Scdo nota ꝙ aliq̄d eē
pedale aut bipedale ē triplꝉ. s. vel solū ſm lōgi
tudinē. ⁊ sic linee sunt pedales: aut ſm lōgitu
dinē ⁊ latitudinē. ⁊ sic supꝰficies sunt pedales:
aut ſm oēm dimēsionē. ⁊ sic solū corpa sūt pe-
dalia. vt posito ꝙ vnū corpꝰ ſm oēm dimēsio-
nē sit pedale. ⁋ 3° nota ꝙ aliq̄d eē duplū: aut
triplū ad aliud pōt esse q̄ttuor modis: aut ſm
longitudinē tm̄: aut ſm lōgitudinē ⁊ latitudi
nem: aut ſm oēm dimensionē: aut ſm numeꝝ.
⁋ Quātū ad 2m arguiꝉ ꝯtra magſm dicentē
ꝙ ly infinitū. teneꝉ cathego. quādo limitaꝉ in
subiecto ⁊ subiungit ꝙ ista limitatio fit quādo
adiectiue vel sub e teneꝉ. arguiꝉ igꝉ sic. semper

ly ifinitū.teneť adiectiue vel subiue. igiť semꝑ teneť cathegorę.qđ est ꝯtra ipm.pȝ ꝯña.ꝛ antecedēs ꝓbať: qꝛ nō videť quō possit aliter teneri. ℂ Scđo arguiť ꝯtra sex ꝯclusiones magistri sic. in oibus illis ꝑma pars est falsa. igiť ꝯclones false.pȝ ꝯseqñtia.ꝛ añs ꝓbať:qꝛ si nō eēnt false:hoc iō eēt:qꝛ ly infinitū in illis teneret sincathegorę.sed in rei ṽitate ly infinitū.teneť cathegorema.cum in eis teneať adiectiue. vt pȝ.igiť ille nō sunt vere sed false. ℂ Tertio arguiť sic.ista ꝯñtia nō valet.infinita est linea giratiua.igiť aliquanta est linea giratiua:ꝛ in duplo maior est linea giratiua.igř modus exponēdi posit⁹ a magřo nō est bon⁹.pȝ ꝯñtia.ꝛ añs ꝓbať:qꝛ añs illi⁹ est veꝝ demōstrata linea girāte ꝑtes ꝓportiōales vni⁹ colūne.ꝛ ꝯñs est falsum:qđ ꝓbať sic.linea nō est magna.igiť nō in duplo maior est linea giratiua.pȝ ꝯsequentia.ꝛ antecedēs ꝓbať: qꝛ si linea esset magna. seqȓ ꝙ linea pedalis esset pedaliter magna. ſȝ hoc est falsum.igiť linea non est magna.patet ꝯña iteꝝ cuȝ maiori.ꝛ minor ꝓbať.qꝛ da tu o^m .s.ꝙ linea pedalis sit pedalř magna.ꝛ argř sic. oē pedalř magnū ē cuilibȝ pedalř magno eq̈le:sed linea pedalis est pedalř magna. ꝛ corp⁹ pedale est ēt pedalř magnū.igř talis linea eēt eq̈lis corpori.ſȝ ꝯñs est ipossibile. igiť ꝛ añs. ꝛ nō ꝑ maiori.igř ꝑ miori:qđ fuit ꝓbādū. ℂ Ad ista rñ°.ad ꝑ^m dī negādo ꝙ ly infinitū. semꝑ teneať adiectiue vel substātiue.imo dī ꝙ qñq; teneť aduerbialř.ꝛ tūc ꝯuertiť cū ly in ifinitū. seu cū ly infinite.sic ꝙ dū dico.ifinitū corp⁹ de⁹ pōt ꝓducere ē sensus.ifi^c seu in ifinitū de⁹ pōt ꝓducere corp⁹.ꝛ sic pȝ solō. ℂ Ad 2^m dī ꝙ oēs ille ꝯclōnes sūt ṽe.ꝛ ꝙ ly infi^m teneť sincathego^{ce}. ꝛ cū dī ꝙ teneť cathe^{ce}:qꝛ teneť adiectiue dī ꝙ veꝝ est de ṽtute sermonis. tñ itentio magři est ꝙ ly ifinitū. nō teneať adiectiue:ſȝ teneať ꝑ ly i ifinitū:nec ē op⁹ in veritate ꝙ ꝯcordet cū substātiuo:lȝ magř sic dixerit.vñ ꝓpe debem⁹ dicē in ifi^m nūeꝝ tu potes nūerare.ꝛ nō ifinitū nūeꝝ tu potes nūerare. ℂ Ad vltimuȝ dī ꝙ ꝓpō de ly ifinitū. nō dȝ exponi ꝑ ly i duplo mai⁹.capiē do ly mai⁹.ꝓpe:ſȝ dȝ exponi ꝑ ly duplū.ſm exigētiā termini seqñtis.ex^m.ifi^m corp⁹ de⁹ pōt ꝓducere.dicať.aliquātū corp⁹ de⁹ ꝑt ꝓducē.ꝛ in duplo mai⁹.ꝛ sic vltra.Sȝ dicēdo.ifinitā lineā de⁹ pōt ꝓducere.sic dicať. aliquātā lineā deus pōt ꝓducere.ꝛ in duplo lōgiorē.ꝛ in triplo ꝛc. Silř de suꝑficie ꝛ nūero dicať. ℂ Quātum ad 3^m sit ꝑ^a petitio.an oē pedalř magnū sit oi pedalř magno eq̈le. Rñ° ꝙ accipiēdo magnum iproprie hoc nō opȝ:qꝛ linea pedalis nō est eq̈lis corpori pedali:q̈uis qđlibȝ illoꝝ sit pedalř magnū.accipiēdo ly magnū iproprie. s.ꝑ ꝯtinuo:ſȝ accipiēdo magnū ꝓpe dī ꝙ petitio ē ṽa ℂ 2^a petitio.an vnū refe pedalř lōgum sit tāte magnū:q̈te magnū est lapis pedalř lōg⁹ ꝛ pedalř lat⁹. Rñ° ꝙ nō.imo dī ꝙ ē min⁹. alř seq̈ret ꝙ medietas vni⁹ lapidis capta ſȝ lōgitudinē eēt tāte magna q̈te magnū eēt suū totuȝ.ꝛ sic nō oē totū q̈titatiuū esset maius sua ꝑte itegrali:qđ ē fřȝ. Vñ ad ħ ꝙ aliq̈ duo ianiata sint equalř magna oȝ ꝙ ipsis reductis ad ꝯsimiles figuras nullū ſȝ aliquā mēsurā excedat aliud qualiter non eēt de illo refe ꝛ lapide.vt pȝ.

F I N I S

ℂ Expliciūt quedā ānotationes super logica Magři Pauli Veneti edite per eximium artium ꝛ medicine doctorem Magistrum Iacobuȝ Ricciū de Aretio. Impresse ṽo Venetijs per presbyteꝝ Bonetum de Locatellis Bergomēsem. Mādato ꝛ expensis heredum Nobilis Viri dñi Octauiani Scoti Ciuis Modoetiensis. Decimo Kal. Augustas.1502.

Registrum

aa bb cc dd ee Omnes sunt quaterni excepto ee qui est binus.